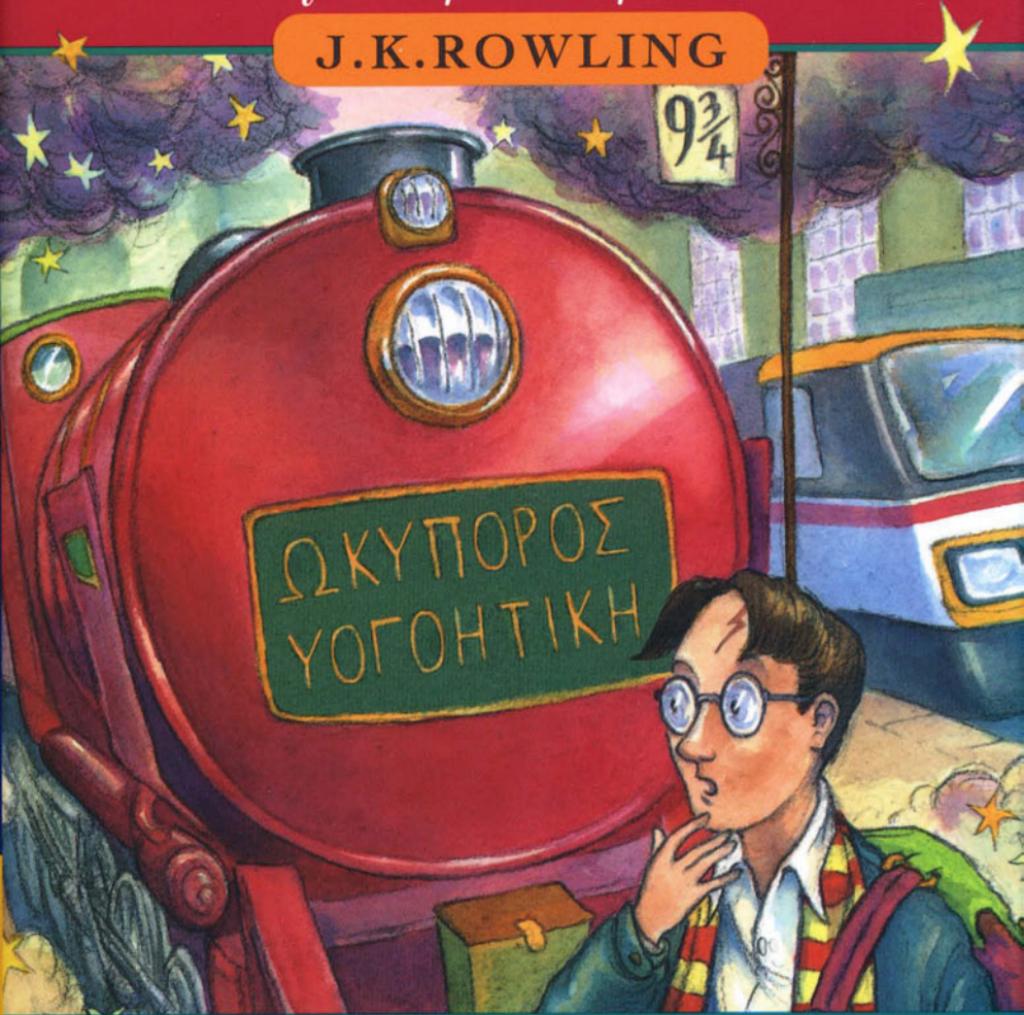

ΑΡΕΙΟΣ ΠΟΤΗΡ

καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

J.K. ROWLING

ANCIENT GREEK EDITION translated by Andrew Wilson
BLOOMSBURY

*Δούρολειος καὶ ἡ γννὴ ἐνοίκουν τῇ τετάρτῃ
οἰκίᾳ τῇ τῆς τῶν μυροίνων ὁδῷ...*

These words, better known as ‘Mr and Mrs Dursley, of number four, Privet Drive ...’ are the start of one of the most-read opening chapters in the world. This Ancient Greek version of *Harry Potter and the Philosopher’s Stone* will introduce fans of Harry Potter to the beauty and clarity of the Ancient Greek language, while students of Ancient Greek (whether at school or at a higher level) will have the chance to read a modern classic in the language of the ancient storytellers.

About the translator:

Andrew Wilson studied Ancient Greek at Dulwich College and later Emmanuel College, Cambridge. He taught Classics at Bedford Modern School for over thirty years and also runs a Classics website. Andrew lives in Bedford.

\$25.95 US

ΑΡΕΙΟΣ ΠΟΤΗΡ

καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

*Titles available in the Harry Potter series
(in reading order):*

Harry Potter and the Philosopher's Stone
Harry Potter and the Chamber of Secrets
Harry Potter and the Prisoner of Azkaban
Harry Potter and the Goblet of Fire
Harry Potter and the Order of the Phoenix

Also available from Bloomsbury in the Harry Potter series:

Harry Potter and the Philosopher's Stone
(Ancient Greek, Latin, Irish and Welsh editions)

αὕδε αἱ περὶ τοῦ Ἀρείου Ποτῆρος βίβλοι πωλοῦνται
(δεῖ σε ἐφεξῆς ἀναγνῶναι αὐτάς)

Ἄρειος Ποτήρος καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

Ἄρειος Ποτήρος καὶ ὁ τῶν ἀπορρήτων θάλαμος

Ἄρειος Ποτήρος καὶ ὁ Ἀσκαβᾶνι δεδεμένος

Ἄρειος Ποτήρος καὶ ἡ πυρφόρος κύλιξ

Ἄρειος Ποτήρος καὶ τὸ φοινίκινον τάγμα

καὶ ἥδε ἡ βίβλος ὑπὸ τῶν Ἀνθοπολιτῶν πωλεῖται
ἄδε μετενηγμένη· Ἑλληνιστί, ῥωμαιικώς,
ἰρλανδικώς, οὐαλικώς.

Ἄρειος Ποτήρος καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

ΑΡΕΙΟΣ ΠΟΤΗΡ

καὶ ἡ τοῦ φιλοσόφου λίθος

J. K. ROWLING

Translated by Andrew Wilson

All rights reserved; no part of this publication may be reproduced or transmitted by any means, electronic, mechanical, photocopying or otherwise, without the prior permission of the publisher

First published in Great Britain in 1997
Bloomsbury Publishing Plc, 38 Soho Square, London W1D 3HB

This edition first published in 2004 by Bloomsbury Publishing Plc,
New York and London
Bloomsbury Publishing Plc, 38 Soho Square, London W1D 3HB
Bloomsbury USA, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010

Copyright © 1997 J. K. Rowling
Cover illustrations copyright © 1997 Thomas Taylor
Translation by Andrew Wilson

Harry Potter, names, characters and related indicia are
copyright and trademark Warner Bros. 2000™

The moral right of the author has been asserted
A CIP catalogue record of this book is available from the
British Library

Distributed to the trade in the U.S. by Holtzbrinck Publishers

US ISBN 1 58234 826 X

All papers used by Bloomsbury Publishing are natural, recyclable
products made from wood grown in well-managed forests.

The manufacturing processes conform to the
environmental regulations of the country of origin.

Typeset by RefineCatch Limited, Bungay, Suffolk, UK
Printed in the United States by Quebecor World Fairfield

10 9 8 7 6 5 4

www.bloomsbury.com/harrypotter

*for Jessica, who loves stories,
for Anne, who loved them too,
and for Di, who heard this one first*

τῇ Ἰεσσικῇ, ἦ φιλεῖ τοὺς μύθους,
καὶ τῇ Ἀννῃ, ἦ ἐφίλει αὐτούς,
καὶ δὴ καὶ τῇ Διάνῃ, ἦ τοῦτόν γε μῦθον πρώτη
ἡκροάσατο.

— ΒΙΒΛΟΣ Α —

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΣ ΤΟΥ
ΕΠΙΒΙΟΝΤΟΣ

Δούρσλειος καὶ ἡ γυνὴ ἐνώκουν τῇ τετάρτῃ οἰκίᾳ τῇ τῆς τῶν μυρσίνων ὁδοῦ· ἐσεμνύνοντο δὲ περὶ ἑαυτοὺς ὡς οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τούτου δ' ἔνεκα χάριν πολλὴν ἥδεσαν. διόπερ νομίζοις ἂν αὐτοὺς ἐν πρώτοις εἶναι τῶν μὴ μετεχόντων τοῦ θαυμασίου, ὡς περὶ οὐδενὸς τὰ τοιαῦτα ποιουμένους καὶ ἀλαζονείαν καλοῦντας.

ὅ δὲ Δούρσλειος κύριος ἦν ἐργαστηρίου τινὸς Γρούνιγγος καλουμένου οὖπερ τρύπανα καὶ τέρετρα παντοδαπὰ ποιεῖται. καὶ μέγας τ' ἦν τὸ εἶδος καὶ μάλιστα ὀγκώδης· τὸν μὲν γὰρ αὐχένα οὐκ ἦν ῥάδιον ἵδεν πάχιστον ὅντα, μύστακα δ' ἂν ἴδοις αὐτῷ δασὺν ὡς σφόδρα. ἡ δὲ γυνὴ οὐδαμῶς παχεῖα οὖσα λευκόθριξ τ' ἦν καὶ δολιχαὔχην· διπλοῦν γὰρ εἶχεν αὐχένα ἥ κατὰ φύσιν καὶ μάλα χρήσιμον ἐπὶ τὸ ῥάδον ἐπιτηρεῖν γεράνου δίκην τοὺς γείτονας σκοποῦσα ὑπὲρ τὸ τειχίον. καὶ νιὸν εἶχον οἱ Δούρσλειοι ἔτι παιδίον ὅντα ὀνόματι Δούδλιον· τὸν δ' ἥγοῦντο τὸ κάλλιστον εἶναι τῶν ἐν ἀνθρώποις.

καὶ πάνθ' ὅσων ποτ' ἐπεθύμουν, τοσαῦτ' ἥδη κατεῖχον· ἐφύλαττον δὲ καὶ ἀπόρρητόν τι. καὶ μάλιστ' ἐφοβούντο μή τις καταλάβῃ αὐτό, τὸν βίον ἀβίωτον νομίζοντες ἔσεσθαι ἔάν τις περὶ τῶν Ποτήρων πύθηται. ἡ γὰρ ἀδελφὴ ἡ τῆς Δουρσλείας ἦν γυνὴ τοῦ Ποτήρος· οὐ μὴν οὐδὲ συνεγένοντο ἀλλήλους πολλὰ ἔτη. ἐκείνη δ' οὖν εἰρωνευομένη οὐκ ἔφη ἔχειν ἀδελφὴν οὐδεμίαν. παντάπασι γὰρ ἐκ διαμέτρου εἶναι τὰ τῆς ἑαυτῶν διαίτης καὶ τὰ τῶν συγγενῶν, τῆς τε ἀδελφῆς καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου κακοήθους ὅντος. καὶ γὰρ μάλιστα ὡρρώδουν λοιδορίαν τε καὶ κακολογίαν ὀφλεῖν ἐκ τῶν πλησίον, ἀφικομένων ποτ' ἐκείνων δεῦρο. καὶ ἥδεσαν μὲν παιδίσκον γεγενημένον καὶ τοῖς Ποτήρσιν, ἔωράκεσαν δ' οὐδέποτε. διὰ δὲ τούτο πρόθυμοι ἦσαν ἀπειρξαί τοὺς Ποτήρας ἀπὸ τοῦ δήμου, ἄλλως τε καὶ ἐλπίζοντες Δουδλίον τὸν νιὸν μὴ ὄμιλήσειν τῷ τοιούτῳ παιδί.

έγειρομένων δέ ποτε τῶν Δουρσλείων ἀφ' ὑπουρου ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ ὡς ἔτυχεν ἔξι ἡς ἡμεῖς τάδε μυθολογούντες ἥρξαμεν, νέφος καὶ ὁμίχλη κατὰ τὸ εἰωθὸς ἐκάλυπτον πάντα τὰ ἔξωθεν· τίς δὲ συνέι τὰ μέλλοντα ὡς πανταχοῦ δεινά τε καὶ παράλογα γενήσεται; ὁ μὲν γὰρ Δούρσλειος μινυρίζων τι ἥρεῖτο τῶν λαιμοδέτων τὸν ἀτερπέστατον ἄτε ἵων πρὸς τὸ ἐργαστήριον· ἡ δὲ γυνὴ λαλοῦσα πολλῆς μετ' εὐθυμίας τὸ παιδίον ἀνεβίβαζεν εἰς τὸ βάθρον κραυγὴν ἔτι προϊέμενον.

ἀτὰρ δὴ τὴν γλαῦκα τὴν μεγάλην καὶ ἔξανθὴν τὴν παρὰ τὰς θυρίδας πετομένην οὐδέτερος εἶδεν.

ὁ δὲ Δούρσλειος ὄρθριος τὸ σακίον λαβὼν τὴν μὲν τῆς γυναικὸς παρειὰν ἐφίλησε, τῆς δὲ τοῦ παιδὸς ἥμαρτε, τότε δὴ δι' ὅργης ἀποβάλλοντος τὰ ἄλφιτα ἐπὶ τὸ τειχίον. ὑπογελάσας δὲ Ἀκόλαστον, ἔφη, εἴ χρῆμα παιδαρίου, ἔπειτα δ' οἴκοθεν ἔξελθὼν ἤλαυνε τὸ αὐτοκίνητον ὄχημα ἐπὶ τὴν ἀγοράν.

πρὸς δ' ἀμαξιτὸν ὁδοιπορῶν, τὸ πρῶτον θαῦμα εἶδεν, αἴλουρον πινάκιον τι γεωγραφικὸν ἀναγιγνώσκοντα. καὶ πρῶτον μὲν ἔλαθεν ἔαυτὸν τοιοῦτ' ἴδων· ἔπειτα δὲ τὸν τράχηλον εἰς τούπισω περιστρέψας, αὐθὶς προσέβλεψεν. αἴλουρον μὲν δὴ παρδαλωτὸν παρὰ τὴν ἀμαξιτὸν ἐστηκότα, πίνακα δ' οὐκ εἶδεν. καὶ πρὸς ἔαυτὸν ἔννοων Ἄρ' οὐκ ἐφαντάσθη πάντα, ἔφη, ἐψευσμένος τι τῷ δοκοῦντι; σκαρδαμύττων οὖν πρὸς αὐτὸν ἐβλεψε μάλ' αὐθὶς· δ' ἔναντίον προσέβλεπε. ἀπελαύνων δ' οὖν πρὸς τὸν αἴλουρον οὐκ ἐπαύσατο βλέπων ἐν τῷ κατόπτρῳ. τὸν δ' ἀναγιγνώσκοντα κατεῖδε τὸ τῆς ὁδοῦ ὄνομα τὸ ἐν σημείῳ ἐπιγεγραμμένον· οὐ μὰ Διὸν ἀλλὰ βλέποντα δὴ πρὸς τὸ σημεῖον, ὡς τῶν αἴλουρων ἀναγιγνώσκειν μὴ ἐπισταμένων μήτε πίνακα γεωγραφικὸν μήτε σημεῖον. ὀχούμενος οὖν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ μὲν αἴλουρου ἐπελάθετο, περὶ δὲ τὰ τρύπανα ἐφρόντιζεν ὡν πολλῶν καὶ καλῶν αὐθήμερον λήξεσθαι ἔμελλεν.

ἐκεῖσε δὲ πλησιάζων καὶ τῶν τρυπάνων ἐπιλήσμων ἐγένετο, δέον προσέχειν τὸν νοῦν εἰς ἄλλο τι νέον. οὐ γὰρ ἔξὸν αὐτῷ προχωρεῖν εἰ μὴ βραδέως, δ' καὶ καθ' ἡμέραν ἐγένετο τοῖς πρὸς ἀγορὰν ἐν αὐτοκινήτῳ ὀχουμένοις, οὐκ ἔλαθον αὐτὸν ἐν ὁδῷ ὁμιλοῦντες πολλοὶ ἄνθρωποι ἐσθῆτα ἐνδεδυμένοι ἄτοπον.

τρίβωνα γὰρ πᾶς τις μέγαν περιεβέβλητο· ἐμίσει δ' ἐκείνος τούς ἄλλους τ' τὰ τοιαῦτα περιβαλλομένους ὡς γελοίους ἔαυτοὺς παρέχοντας καὶ τοὺς νέους τοὺς ἐσθῆτα ἀμουσον ἀεὶ προαιρουμένους. ἐκείνους δ' οὖν ἐνόμισε καινίζειν που περὶ τῶν ἴματίων. οὕτω δ' ἀμηχανοῦντι ἄτε ὀχουμένω ἔτι ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ ἐξῆν ἴδειν

θίασόν τινα αὐτῶν πλησίον ἔστηκότων καὶ πρὸς τὸ οὖς ψιθυριζόντων ἀλλήλοις πολλῇ σπουδῇ. αἰσθόμενος δ' ἄρα δυοῖν οὐκέτι νέων ὅντων μᾶλλον ἡγανάκτει, καὶ ἴδων τὸν ἔτερον γεραίτερον μὲν ὄντα ἑαυτοῦ, πράσινον δὲ τρίβωνα ἡμφιεσμένον ὑπὲρ τούτου μάλιστ' ὥργισθη. Φεῦ τῆς ἀναιδείας, ἔφη· ἀλλὰ δῆλον ὅτι εἰς ἐπίδειξύ τινα γελοίαν δὴ ὡς ὥστε ἐληλύθεσαν φιλάνθρωποι ἵνα ἐλεημοσύνης ἔνεκα ἀργύριον ἀγείρωσι. Καὶ τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα, ἔφη. τῶν δ' οὖν ὁχημάτων προσαγόντων, δι' ὀλίγου ἀφίκετο εἰς τὴν Γρουνίγγα, ὅλος περὶ τὰ τρύπανα πάλιν ἔχων.

καὶ γὰρ ἐνθάδε δίαιτα ἦν αὐτῷ ἐπὶ τῷ ἐνάτῳ ὁρόφῳ· ἐκεῖ δ' ἐκάθητο ὁσημέραι καὶ τό γε νῶτον ἀεὶ ἔστρεφε πρὸς τὴν φωταγωγόν. εἰ γὰρ μὴ ταῦτ' ἐποίει, τοῖς τρυπάνοις ἵσως ἃν χαλεπώτερον ἦν προσέχειν τὸν νοῦν. τὰς οὖν γλαῦκας τὰς πρὸς αὐγὴν ἥλιον ἀεὶ περιπετομένας αὐτὸς μὲν οὐκ εἶδεν, εἶδον δὲ οἱ ἐν ὅδῳ, κεχηνότες καὶ δακτυλοδεικτοῦντες. τὸ γὰρ πλήθος πρότερον οὐκ ἔτυχεν οὐδὲ νύκτωρ ἑωρακὸς γλαῦκ' οὐδεμίαν. ἐκεῖνος δ' ὡς ἔθος ἀγλαυκόπληκτος διέτριψε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. ἄλλοτε μὲν γὰρ τὸν δεῖνα ἥλεγξεν ὑβρίζων καὶ προπηλακίζων - τοῦτο γὰρ πεντάκις ἐγένετο - ἄλλοτε δὲ τῶν δυνατῶν τισὶ τηλεφωνῶν πόλλ' αὐθις ὕβριζεν. καὶ διὰ μὲν τούτου εὐκόλως εἶχεν ὡς σφόδρα· ὥρας δὲ γενομένης τῆς τοῦ ἀρίστου, ἔδοξεν αὐτῷ ἐλθεῖν παρὰ τὴν ἀρτόπωλιν ὀνησομένῳ σησαμοῦντα.

τῶν γὰρ τρίβωνας φορούντων τελέως ἐπελάθετο πρίν γε θίασον κατιδεῖν φοιτῶντα πρὸ τοῦ ἀρτοπωλίου. ἀτενίζων οὖν παρ' αὐτοὺς ἥλθε χόλου μεστός. οἱ δ' ἐτάραττόν πως τὴν ἡσυχίαν αὐτοῦ, αἰτίαν δ' οὐκ ἡπίστατο. καὶ οὗτοι πρὸς οὓς ἀλλήλοις κοινολογούμενοι ἔτυχον, οὐδὲ εἶχον καλπίδα οὐδεμίαν οὐ τις ἀργύριον πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην ἐνθήσει. ἐπανιὼν δὲ παρὰ τοῦ ἀρτοπωλίου ἄμυλον μέγαν ἔχων καὶ γλυκύν, λαλούντων αὐτῶν δλίγον τι παρήκουσεν· ἄλλος γὰρ ἄλλῳ διαλεγόμενος Φάσκουσι τοὺς μὲν Ποτῆρας ... ἔφη ἢ Ναι, ὁ δ' οὐδὲς αὐτῶν "Ἀρειος ...

ταῦτα δ' ἀκούσας ὁ Δούρσλειος πάντως ἡπόρει, φόβῳ κατακεκλυσμένος ὥσπερ κύματι. πρώτον μὲν γὰρ ἐφαίνετο μέλλων προσειπεῖν αὐτούς, τέλος δ' ἡσυχίαν εἶχεν.

δρόμῳ δὲ δι' ὁδὸν ἀναχωρήσας, καὶ πάλιν εἰς τὴν δίαιταν ἀναβὰς καὶ τῷ γραμματεῖ πόλλ' ἥδη αἰτοῦντι λοιδορησάμενος, τῇ γυναικὶ τηλεφωνῶν ἥρξατο μέν, ἐπαύσατο δ' εὐθύς. ἐπειτα δὲ μετανοήσας τοῦ μύστακος ἀπτόμενος πρὸς ἑαυτὸν ὥδε ἐλογίζετο ὡς ἔστιν ἥλιθιος· πολλοὺς μὲν γὰρ εἶναι ἀνθρώπους τὸ αὐτὸ ὄνομα κεκλημένους, πολλοῖς δ' αὖ οὐδὲν δήπου γεγενῆσθαι "Ἀρειον. εἴ γ' ἄρα τοῦτο

τοῦνομα αὐτῷ· οὐδαμῶς γὰρ αὐτὸ πιστὸν καὶ βέβαιον ἔχειν, ὡς γε οὕποθ' ἑωρακὼς τὸν παῖδα. Ἀρούριον γὰρ ἵσως τοῦνομα αὐτοῦ ἦ ‘Ἀρόλδιον. οὔκουν δὲν ἀγγεῖλαι ταῦτα τῇ γυναικί, ἐκάστοτε συνταραχθείσῃ εἰ τι περὶ τῆς ἀδελφῆς ἥκουσε ποτε. οὐ μὴν οὐδὲ μέμφεσθαι αὐτῇ. εἰ γὰρ τὴν τοιαύτην αὐτὸς ἀδελφὴν εἶχεν ... ἀλλὰ μὴν τί χρῆμα τὸ τῶν τρίβωνας φορούντων;

μετὰ δὲ ταῦτα χαλεπώτερον ἦν αὐτῷ τοῖς γε τρυπάνοις προσέχειν τὸν νοῦν· πρὸς δ' ἐσπέραν οἴκαδ' ἐπανιὼν οὕτως ἐταλαιπώρει ὥστε προσκροῦσαι ἀνθρωπίσκον τινὰ γερόντα ἐντυχὼν πρὸ τῶν θυρῶν.

Λυποῦμαι, ἔφη ἀπροθύμως. ὁ δ' ὑπεσκελισμένος μόνον οὐκ ἔπεσεν. τρίβωνα δ' ἐφόρει πορφυροῦν. ἀλλὰ καίπερ γνὺξ ἐσφαλμένος, οὐδὲν ἐσκυθρώπαζεν, ἀλλὰ σφόδρα γελάσας Μηδὲν λυπῇ, ὃ τᾶν, ἔφη τῇ φωνῇ οὕτως δξείᾳ ὥστε τοὺς παριόντας κεχηνότας προσβλέψαι· τήμερον γὰρ οὐκ ἔστι μοι δυσκόλως ἔχειν. εὐφραίνη δῆτα· ἐκεῖνος γὰρ οὐ τοῦνομ' ἄρρητόν ἔστιν ἀποίχεται τέλος δῆ. καὶ σὲ καὶ τοὺς ἄλλους καίπερ Μυγάλους ὅντας εὐφραίνεσθαι δεῖ ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἡμέραν.

καὶ περιπλέξας αὐτὸν ταῖς χερσὶν ἀπέβη. ὁ δ' ἡπόρει ὥσπερ κηληθείς· περιπεπλέχθαι γὰρ αὐτὸς ἀνθρωπίσκω τινὶ ἀγεννεῖ καὶ ἀγνωστῷ, πρὸς δὲ τούτου καὶ Μύγαλος ὀνομασθῆναι οὐκ εἰδὼς τοῦτο ὅ τι εἴη. πολλῇ οὖν ταράχῃ πρὸς τὸ ὄχημα δραμῶν οἴκαδ' ἀνεχώρησε, ἐλπίζων καὶ τότε φαντάζεσθαι τὰ πάντα. τοιούτο δ' οὐπώποτ' ἥλπιζε διὰ τὸ καθ' ἔξιν ψέγειν τοὺς φανταζομένους.

οἴκαδε δ' ἀφικόμενος, εὐθὺς ἡγανάκτησεν ἴδων τὸν αἴλουρον ἐπὶ τῷ τείχει καθημένον τὸν αὐτὸν ὃν πρότερον, ὡς ἐφαίνετο, ταῦτα παρέχοντα τὰ ἀμφὶ τῷ ὀφθαλμῷ.

Ἐρρε, ἔφη μεγάλη τῇ φωνῇ.

ὁ δ' οὐκ ἀπῆλθεν, ἔμεινε δὲ νάπι βλέπων. ἐκεῖνος δὲ φιλοσοφῶν διελογίζετο πρὸς ἑαυτὸν εἰ οἱ αἴλουροι φύσει οὕτω διάκεινται. φόβον δὲ διαλύσας, εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆλθε μέλλων οὐδὲν τῶν τοιούτων εἰπεῖν τῇ γυναικί.

ἡ δὲ τὰ εἰωθότα δι' ἡμέραν ἔπραττε. δειπνοῦντι δὲ διεξήει λέγουσα ὅ τι πέπονθεν ἡ γείτων πρὸς τῆς θυγατρὸς ἦ ὅπως ὁ παῖς Δούλιος μεμάθηκε φάσκειν τὸ οὐκ ἔγωγε. καὶ ἐκεῖνος τὰ εἰωθότα πράξειν ἔμελλε· τοῦ γὰρ παιδίου κατακλιθέντος, εἰς τὸν ἀνδρῶνα ἥλθεν περὶ τὰ τῆς ἡμέρας πεπραγμένα ἀκουσόμενος. ἥκουσε δὲ τάδε τοῦ ἀναγνώστου·

Καὶ τὸ τελευταῖον τόδε· ὄρνιθοσκόποι πανταχόθεν ἡγγέλκασιν ὅτι αἱ γλαῦκες κατὰ τὴν πόλιν ἀπροσδόκητόν τι πεπόνθασι. τῶν μὲν

γὰρ γλαυκῶν τῇ γε φύσει νύκτωρ φοιτωσῶν, ἢ τις ἡ οὐδεὶς μεθ' ἡμέραν γλαῦχ' ἔώρακε· τήμερον δ' ἐξ ἦω μυρίαι πανταχόσε πετόμεναι εἰς ὅψιν ἥκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῖς τὰ τῶν ὄρνιθων εἰδόσιν ἔρμηνεῦσαι διὰ τί τὸ ἔθος μετέβαλον, οὐκέτι κοιμώμεναι τῆς ἡμέρας. καὶ ὑπογελάσας τι δ' ἀναγνώστης Φεῦ τῆς ἀτοπίας, ἔφη τελευτῶν, τοῦ μετεωρολογικοῦ ἥδη παρόντος. Τί δὲ δή; πόσαι ψιάδες, ἔφη, ὡς θεσπέσιε, γλαυκόφοροι ὁψιαίτερον γενήσονται;

Εἶέν, ἔφη, ὥγαθε. περὶ μὲν οὖν ταῦτ' ἔγῳδ' οὐδέν. ἀλλ' οὐ μόνον αἱ γλαῦκες παράδοξόν τι πεπόνθασιν, ἀλλ' ἔνιοι ἐτηλεφώνουν τῶν ἐν Καντίᾳ ἐν Γιόρκῳ Δουνδῆσι τηλεοράντων, λέγοντες ὅτι ὅμβρον μὲν τὸν προειρημένον οὐκ ἔπαθον, πλῆθος δὲ δὴ ἀστέρων θυέλλῃ εἴκελον. ἀλλ' ἵσως τὴν ἑορτὴν πρωῒ ἄγουσί τινες τὴν τοῦ Πυριφάτου. ὑμᾶς δὲ δὶ' ὀλίγουν, ὡς ἄνδρες, περιμένειν χρὴ τόν γε καιρόν. ὅμως δ' οὖν προλέγω τόδ', ὡς ὑσθήσεσθε πάντες τῆσδε τῆς νυκτός.

οἱ δὲ Δούρσλειος ἐν θρόνῳ ὥσπερ ἐμβεβρούτημένος ἐκάθητο καὶ τοιάδε πρὸς ἑαυτὸν ἔλεγεν. Ἡ ἄττουσιν ἀστέρες πανταχοῦ τῆς γῆς; ἡ γλαῦκες μεθ' ἡμέραν πέτονται; ἡ μάγοι τινὲς πανταχοῦ τρίβωνας φοροῦσιν; ἡ τῷ ὄντι καὶ ἥκουσα λόγον τινὰ περὶ τῶν Ποτήρων;

τῆς δὲ γυναικὸς εἰσελθούσης ποτὸν φερούσης, οὐκέτι σιωπᾶν οἶστος τ' ἦν.

φόβῳ δ' ἐπτοημένος Μῶν σύ, ὡς γυνή, ἔφη, ὡς Πετουνία, μῶν σύ, ὡς φιλτάτη, ἄρτι ἀκήκοάς τι τῆς ἀδελφῆς σου;

ἡ δ' εὐθὺς ἐταράχθη καὶ δι' ὄργης εἶχεν αὐτόν, ἀπροσδόκητον δ' οὐκ ἄν ὡήθητο τοῦθ', ὡς πολλάκις οὐ φασκούσης εἶναι αὐτῇ ἀδελφήν.

καὶ τότ' οὐκ ἔφη ἀκοῦσαι, διὰ τί τοῦτ' ἥρετο ἐθέλουσα μαθεῖν.

Πολλὰ γὰρ καὶ ἄποπα ἐγένετο, ἔφη, οἷα γλαῦκές τε καὶ ἀστέρες, καὶ ἄνθρωποι ξένοι ἐν τῇ ἀγορᾷ ...

ἡ δ' ὑπολαβοῦσα Τί δέ; ἔφη.

Ἄλλ' ἐνδοιαζόμην εἰ ταῦτ' εἶέν που πρὸς τὰ σά...

πινούσης δ' αὐτῆς διὰ σιγῆς, ἀποροῦντι δ' αὖ εἰ τολμᾶ εἰπεῖν αὐτῇ ὅτι τοῦνομα Ποτήρα ἥκουσεν ἔδοξε τολμᾶν μὲν οὐδὲν, εἰπεῖν δ' ὥσπερ ἀπερισκέπτως φρονήσας

Οὕκουν τηλικοῦτος ὁ τῶν Ποτήρων παῖς ἥλικος ὁ Δούδλιος ὁ ἡμέτερος;

Εὔκός, ἔφη σκυθρωπάζουσα.

Ποίον ἄρ' ἔστιν ὄνομα αὐτῷ; ἡ Αῦαρδος;

"Ἀρειος μὲν οὖν. ἄμουσόν γε καὶ δουλοπρεπὲς ὡς ἔμοιγε δοκεῖ.

Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη ἀθυμῶν.

οὐδὲν μὲν ἄλλο περὶ τούτων εἰπὼν εἰς τὸ ὑπερῶν ἀνέβη μετ' αὐτῆς πρὸς κλίνην. λουομένης δ' αὐτῆς, πρὸς τὴν θυρίδα ἔρπύσας

ἔβλεψε κάτω πρὸς τὸν πρὸ τῆς οἰκίας κῆπον. καὶ ἵδού ὁ αἴλουρος ἔπι παρὼν αὐτόθι διασκοπεῖ ὡς ἐπιτηρῶν τι. ἐφρόντιζε δ' αὖ πολλά· ὀνειροπολεῖ μὴν οὖν τὰ τοιαῦτα; ἦ καὶ δὴ μή, πρὸς τὸν Ποτήρας ἔστιν ὡς ἀληθῶς; εἰ γὰρ ἀληθῆ ὅντα τύχοι οὐδαμῶς ἄν ἀνεκτά, ὡς πάντων μαθησομένων ἑαυτοὺς συγγενεῖς ὅντας ἐκείνοιν τοῦν ... καὶ τἄλλα ἀπεσιώπησεν.

ἀναβεβηκότων δ' οὖν εἰς εὔνήν, ἥ μὲν εὐθέως εἰς ὕπνον ἔπεσεν, ὁ δ' ἀγρυπνῶν ἄπαντ' ἐν νῷ ἔστρεφε· καὶ γὰρ εἰ ταῦθ' ὡς ἀληθῶς εἴη τῶν Ποτήρων, οὐκ ἄν εἶναι λόγον αὐτοῖς οὐδένα μετοικήσουσιν αὐτόσε, εὗ ἐιδόσι κατάπτυστον τὸ γένος. εἰ δὲ νοσοίη τι τὰ τῆς γῆς οὐδὲν ἄν κινδυνεύειν αὐτοὶ βλαφθῆναι. καὶ τοιαῦτ' ἐν νῷ ἔπι στρέφων ὕπνου ἔτυχεν. οὐδὲν γὰρ πάρειναι ὡς οἶόν τε βλάπτειν αὐτούς.

ταύτης δὲ τῆς γνώμης πάνυ ήμάρτητο.

ἀπεκοιμήθη μὲν οὖν οὗτος, νυστάζοντα δ' οὐκ ἄν εἶδες τὸν ἐπὶ τῷ τειχίῳ αἴλουρον, ἀκίνητον δ' ὥσπερ εἰκόνα τινὰ ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντα κατὰ τὴν ὁδόν. οὐ γὰρ ἐμέλησεν αὐτῷ οὕτε κρότου ἐγγύθεν ἀπ' ὁχήματος γενομένου οὕτε γλαυκῶν δυοῦν ὑπέρθε καταπετομένων, οὐδὲ ἐκινήθη οὐδὲν πρίν γε μέση τῇ νυκτὶ κατεῖδεν ἄνδρα ἐν δδῷ. ὁ δ' ἄφνω ἐφάνη κατὰ σιωπὴν οὕτως ὥστε δόξαι ἀνακύψας ἀπὸ τῆς γαίας. ὁ δ' αἴλουρος τὰς ὁφρῦς ἀνεσπακὼς ἔσηνέ τι τῇ οὐρᾷ.

τὸν γὰρ τοιούτον ἄνθρωπον οὐδεὶς τῶν περιοικούντων οὐπώποτ' εἶδεν. μακρὸς γὰρ ἦν τὸ ὑψός ἀλλὰ λεπτὸς καὶ οὐ παχύς. γεραίτατος δ' αὖ ἐφαίνετο· πολιαὶ γὰρ αἱ τρίχες, καὶ πολιὸς ὁ πώγων οὕτω βαθὺς γεγενημένος ὥστε δεῖν αὐτὸν ἐγκλεῖσαι εἴσω τοῦ ζωστήρος καθειμένον. τὴν δὲ χλαῖναν – ταναὴ δ' ἦν καὶ πορφυρᾶ – μέχρι τῶν σφυρῶν ἔσυρε, καὶ μεγάλους εἶχε κοθόρνους περοναῖς συνδεδεμένους. φαιδρὸς δ' ἦν τοῖς ὁφθαλμοῖς γλαυκοῖς καὶ λάμπουσι καίπερ δίοπτρα φορῶν μηνοειδῆ. ρίνας δ' εἶχε μεγάλας τε καὶ καμπύλας, ὥσπερ δὶς ἡ τρὶς ῥαγείσας. δόνομα δ' ἦν αὐτῷ Ἀλβος Διμπλόδωρος.

ἀφικόμενος δὲ δῆλος ἦν ἀγνοῶν ὅτι οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἀρέσκει τοῖς ἐκεὶ οἰκοῦσιν, οὕτε τοῦνομα οὐθ' οἱ κόθορνοι. καὶ ζητῶν τι ὑπὸ τῇ χλαίνῃ κεκρυμμένον, οὐ συνήδει ἑαυτῷ ἐπιτηρούμενος ὑπὸ τοῦ αἰλούρου· κατιδὼν δ' αὐτὸν αὐτόθεν ἔπι τηροῦντα, ἥρεμα γελάσας πρὸς ἑαυτὸν Μῶν ἐβούλου σύ, ἔφη, λαθεῖν μ' ἥκουσα;

εὐθὺς δὲ τὸ ζητούμενον ἐν θυλακίῳ ηύρηκας ταῖς χερσὶν ἔχει· ἐφαίνετο γὰρ ἀναπτήριόν τι εἶναι. ἀνοίξας δ' αὐτὸν καὶ χειρὶ ἐκτείνας, ἄφνω ἔσβεσε τὸν λύχνον τὸν ἐγγύτατον, ὃς καὶ μικρὸν τινα ϕόφον παρέσχε σβεννύμενος. καὶ δωδεκάκις τῷ αὐτῷ τεχνήματι χρώμενος τούτῳ σβεντηρίῳ καλουμένῳ, τὴν νύκτα οὕτω σκοτεινὴν δὴ ἐποίησεν ὥστε μὴ λάμψαι φῶς μηδαμοῦ εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ τοῦ αἰλούρου

δόθαλμοῦν τοῦ τήλοθεν ἀεὶ τηροῦντος. καὶ γὰρ ἡ Δουρσλεία αὐτὴ ἐκ θυρίδος εἰ τύχοι βλεψάσα εἰκάσαι οὐκ ἄν δύναιτο τί ἐν ὁδῷ γίγνεται. ἀποθεὶς δὲ τὸ σβεντήριον, καὶ προσελθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τετάρτην, παρὰ τῷ αἰλούρῳ κάθηται ἐπὶ τῷ τειχίῳ. ἀλλ’ οὐκ ἔβλεψε πρὸς αὐτόν, διὰ δ’ ὀλίγου

Χαῖρε, ὁ σοφίστρια, ἔφη, Μαγονωγαλέαν λέγω.

γελάσας δὲ καὶ μεταστρεψάμενος αἴλουρον μὲν οὐκέτι θεωρεῖ, γυναικα δέ. ἡ δὲ δριμὺ βλέπει, ὡς δίοπτρα φοροῦσα τετράγωνα ὅμοιότατα ὄντα τοῖς ὑπὲρ τῶν τοῦ αἰλούρου ὀφρέων γεγραμμένοις. χλαῖναν δ’ ἔφόρει πρασίνην. τῶν δὲ τριχῶν μελαίνων καὶ βεβαίως ἐκτενισμένων κρωβύλον ἀνεδήσατο.

καὶ χαλεπῶς φέρουσα Πῶς ἔγνως με, ἔφη, ἥτις εἰμί;

Αἴλουρον γὰρ οὐχ ἔώρακα, ἔφη, ὁ δαιμονία, οὕτως ὅμοιούμενον εἰκόνι τινὶ ἀκινήτῳ.

Εἰκόνι γὰρ καὶ σὺ ὅμοιος ἄν εἴης, ἔφη, πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἐν τείχει ὀκλάζων.

Ἡ πᾶσαν λέγεις, ἔξὸν ἔορτάζειν; ἔορτὰς γὰρ ἄγοντας πολλοὺς δὴ ἐδόνος ὄδοιπορῶν.

ἡ δ’ ἀγανακτοῦσα Πάντες μὲν γὰρ ἔορτάζουσιν, οὐδενὶ δὲ μέλει τοῦ δέοντος. καὶ οἱ Μύγαλοι ἐπύθοντό τι τῶν γεγενημένων· λόγον γάρ τινα ἥκουσα ἐν τῇδε τῇ οἰκίᾳ γλαυκῶν καὶ ἀστέρων πέρι. οὐ γάρ οὕτως ἀσύνετοί εἰσιν ὥστε μὴ αἰσθέσθαι μηδενός. ἀλλ’ ὁ τοὺς ἐν Καντίᾳ ἀστέρας μηχανησάμενος Δαιδαλος ἦν δήπου; μάλα γὰρ εὐήθης ἄνθρωπος.

ὁ δ’ ἡπίως ὑπολαβὼν Λοιδορεῖν μέντοι αὐτοὺς οὐ προσήκει ἡμῖν· οἱ γὰρ ἔπαθον ἡ τι ἡ οὐδὲν ἄξιον ἔορτῆς ἔτος τουτὶ ἐνδέκατον.

ἡ δὲ δυσκολαίνουσα Ἐγῷδα τοῦτ’, ἔφη· ἀλλὰ γεγηθότας ἡμᾶς οὐ δεῖ παντάπασι μαίνεσθαι. ἔνιοι γὰρ ἀμελοῦντες ὄμιλούσιν ἐν πόλει ὥσπερ σπερμόλογοι οὐ μόνον τῆς ἡμέρας δή, ἀλλὰ καὶ φοροῦντες ἴμάτια πάνυ ἀμύγαλα.

καὶ παρακύπτουσα πρὸς τὸν Διμπλόδωρον ἔβλεψεν ὡς τινα τάχα ἐν νῷ ἔχοντα εἰπεῖν τι· ὁ δ’ οὐδὲν ἄρ’ εἶπεν. ἀναλαβοῦσα οὖν ἐκείνη Χαρίεν γὰρ ἄν εἴη, εἰ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἥ οἴχεται ὡς ἔοικεν ἐκείνος οὐ τοῦνομ’ ἄρρητόν ἔστι, τότε δὴ μάθοιεν τὰ παρ’ ἡμῖν οἱ Μύγαλοι. ἄρ’ ὡς ἀληθῶς οἴχεται, ὁ θαυμάσιε;

Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη. χάριν οὖν ἔχωμεν πολλῶν ἔνεκα. καὶ γλύκυσμα παρατείνας ὃ καὶ λεμώνιον καλεῖ ἥρετο εἰ γεύσασθαι ἐθέλει. Ἡδιστόν τ’ ἔστιν, ἔφη, καὶ δξύτατον.

Ποίον εἶπας;

‘Οποῖον; ἀλλὰ λεμώνιόν ἔστιν ἡδύ τι Μυγάλοις κατεσκευασμένον
ῳ μάλιστα τέρπομαι. γεύσει δῆτα;

ἡ δ' οὐκ ἔφη, ώς ἀπὸ καιροῦ ὅντος τοῦ διαλέγεσθαι περὶ τῶν
τοιούτων. καὶ ἀναλαβοῦσα μαλ' αὐθις Καὶ εἰ ἐκεῖνος, ἔφη, οὐ
τοῦνομ' ἄρρητόν ἔστιν ἀληθῶς οἴχεται...

ὁ δ' ὑπολαβὼν ΖΩ δαιμονία σοφίστρια, οὔκουν ἔξεστι σοὶ
ὄνομάσαι αὐτόν; σοφωτέρα γὰρ εἶ ἡ ὥστε ταῦτὰ ποιεῖν τοῖς
ἀνοήτοις· τούτους γὰρ ἔνδεκα ἔτη ἐνεχείρουν ἐγὼ πεῖσαι ὁρθῶς
ὄνομάζειν αὐτὸν Φολιδομορτόν.

ἀποκνοῦσα δὲ ἡ Μαγονωγαλέα ἔλαθεν αὐτὸν δύο λεμώνια
διέλκοντα γλισχρά. ὁ δὲ θαρρῶν Τί ἐμποδών, ἔφη, μὴ οὐκ ὁρθῶς
ὄνομάζειν; ἐγὼ γὰρ οὐ φοβοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ φθέγξασθαι
Φολιδομορτόν.

ἀλλ' αὕτη ὁργιζομένη μὲν θαυμάζουσα δέ Σοὶ γάρ, ἔφη, πάρεστι
μὴ φοβεῖσθαι ἄτε διαφέροντι τῶν πολλῶν. ὅμολογοῦμεν γὰρ πάντες
ὅτι ἐκεῖνος οὐ τοῦνομ' ἄρρητόν ἔστιν, ἐκεῖνος ὁ Φολιδομορτός εἰ τοῦτ
ἄρα δεῖ με φθέγγεσθαι, ὅτι οὐκ ἐφοβεῖτο οὐδένα πλὴν σοῦ, ὥ γένναιε.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος ἡσύχως ἔχων Κολακεύεις με, ἔφη. ὁ γὰρ
Φολιδομορτὸς πολλῷ ἵσχυρότερος ὥν ἐμοῦ πολλὰς οἵδεν ἀσκεῖν
τέχνας ἃς ἐγὼ οὐκ οἶδα.

Σὺ γὰρ μεγαλοφρονέστερος εἶ, ἔφη, ἡ ὥστ' ἀσκῆσαι αὐτάς.

Ἄλλ' εὐτυχεῖς σφόδρα νυκτὸς γενομένης οὐχ ὄρωσά με
ἐρυθριῶντα. τὰ γὰρ ὅμοια οὐδέποτ' ἔπαθον ἐξ οὐ ή Πομφρεία
ἐθαύμασε τὰ ἐμὰ ταινίδια, ἃ ἐφόρουν ποτὲ θερμανῶν τὰ ὥτα.

ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ὀξὺ βλέπουσα πρὸς αὐτόν Γλαῦκας μέν, ἔφη,
πετομένας περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι· βαρύνομαι δὲ περὶ τῶν λόγων
τῶν κατὰ τὴν πόλιν διεσπαρμένων. ἀρ' ἔμαθες ὅ τι πάντες ἐρωτῶσι
περὶ αὐτοῦ; διὰ τί ἐξέφυγεν ἡ τί ἐπαύσατο τῆς φυγῆς;

καὶ γὰρ ὡς τοῦτο γε μαθησομένη, ὡς ἐδόκει, ἐπὶ τειχίω
ἐκάθητο πάσαν τὴν ἡμέραν νεναρκωμένη τὴν πυγὴν καὶ πάνυ
ριγοῦσα. ὥστε οὕθ' ὡς αἴλουρος οὕθ' ὡς γυνὴ οὐπώποτ' ὀξύτερον
βλέψασα πρὸς αὐτὸν ἐφαίνετο ἡ τότε δή. δῆλον γὰρ ὅτι οὐδὲν
πιστεύσει, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ αὐτοῦ τοῦ Διμπλοδώρου ἐπαληθεύσαν-
τος τὸν λόγον. ὁ δ' οὐδὲν ἀπεκρίνατο, λεμώνιον γὰρ ἄλλο
ἐξέλεγεν.

Διετεθρύλητο γὰρ, ἔφη, ὅτι τῆς πάροιθε νυκτὸς ὁ Φολιδομορτὸς
ἀφίκετο εἰς τόπον Γοδρίου Νάπην καλούμενον, ἐρευνήσων τοὺς
Ποτῆρας. λέγεται δ' ὅτι παθόντες τι – παθόντες δ' αὖ κακόν τι – καὶ
τεθνήκασι.

κατανεύσαντος δὲ τοῦ Διμπλοδώρου, ἀνοιμώξασα Τεθνᾶσι δῆτ',

ω "Αλβε, ἀμφότεροι οἱ Ποτῆρες, ἢ τε Λίλη καὶ δὲ Ἰάκωβος. ἀλλ᾽ ἄπιστον τοῦτ' ἐμοὶ πιστεῦσαι οὐ βουλομένη.

ὅ δὲ Διμπλόδωρος ἀπτόμενος τοῦ ὅμου αὐτῆς βαρὺ στενάζων Ἔγῳδα, ἔφη, συντρέχω γὰρ τῷ σῷ πάθει.

ἡ δὲ οὐ βεβαίᾳ τῇ φωνῇ Καὶ μὴν καὶ λέγουσιν ὅτι "Αρειον τὸν Ποτῆρος ὁ Φολιδομορτὸς ἀποκτεῖναι ἐπιχειρήσας οὐκ ἐδυνήθη. ἵκανὸν γὰρ οὐκ εἶναι. ἀλλ᾽ ὅ τι ἀπεκώλυσε τοῦ ἀποκτεῖναι τοῦτον παιδίον ὅντα ἐννοεῖ μὲν οὐδείς, λέγουσι δὲ ὅτι τῶν ἐλπίδων σφαλεὶς τῆς δυνάμεως ἀπάσης ἡμάρτηκε. τοῦτο γὰρ αἰτίον τῆς φυγῆς.

κατανεύσαντος δὲ μάλιστα τοῦ Διμπλοδώρου, πάνυ ἀποροῦσα "Ἀληθες δῆτα; ἔφη. εἰπέ μοι, ἢ καὶ τοσούτους ἀποκτείνας ἀνθρώπους παιδίον γ' ἀποκτεῖναι οὐκ ἐδυνήθη; πῶς γὰρ οὐχ ὑπερφυὲς τοῦτο; οὐκούν ἀνέλπιστόν τε καὶ ἐκ τοῦ παραδόξου μάλιστα; ἀλλ' ὁ Ζεῦ καὶ θεοὶ πῶς ἔτυχεν ἐπιβιοὺς ὁ "Αρειος;

"Ἄλλ' ἵσως, ἔφη, ὑπονοεῖν μὲν πάρεστιν ἡμῖν, εἰδέναι δ' οὔκ.

ἔπειτα δ' ἡ μὲν ρίνόμακτρον λεπτὸν ἐξελκύσασα καὶ τὰ δίοπτρα ἄρασά τι δάκρυα ἐξαμόργυνυτο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ δὲ ρῆνα ἀπομύξας ὥρολόγιον ἀπὸ θυλακίου λαβὼν ἐξέταζε. τέχνημα δὲ τοῦτο καινόν τι ἦν· χρυσοῦν γὰρ ὅν καλάμους τινὰς εἶχε δώδεκα λεπτούς, καὶ ἀντὶ ἀριθμῶν εἰδεῖς ἂν πλανήτων ἀστέρων περιστροφάς. ἀποθέμενος δ' οὖν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ θυλάκιον, καὶ δῆλος ὡν συνεὶς ὅ τι μηνύει Ἀγριώδης, ἔφη βραδύνεται. οὗτος γὰρ ἦν δῆπου ἐξ οὐ μεμάθηκας ὅτι δεῦρο ἀφιξούμην;

Οὗτός γε, ἔφη. καὶ σὺ δῆτ' οὐ μέλλεις διδάξαι διὰ τί δεῦρ' ἥκεις εἰς αὐτὸν τοῦτο τὸ χωρίον;

"Ηκω γὰρ ἄγων τὸν "Αρειον πρὸς τὴν τηθίδα καὶ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, μόνους τῶν οἰκείων ζῶντας ἔτι.

ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ἀναπηδήσασα Μή μοι τούσδε, ἔφη δεικνῦσα τὴν οἰκίαν τὴν τετάρτην, μὰ Δία μὴ τούσδε φῆς τοὺς ἐν τῇδε τῇ οἰκίᾳ οἰκοῦντας; ὡς δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ γένοιτο· ἐθεασάμην γὰρ αὐτοὺς πᾶσαν τὴν ἡμέραν· τοιοῦτο δὲ παρεῖχον ἑαυτοὺς γένος οἷον ἀλλοιότερον ἡμῶν οὐδαμοῦ εὑροις ἂν. καὶ τόν γ' οὐδὲν εἶδον, ὃς λιπαρῶν τραγήματα προσήγεται παρὰ τῆς μητρὸς λακτίζων αὐτὴν κατὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν. μὴ δεῦρ' ἐλθέτω "Αρειος Ποτήρ, ἀντιβολῶ σε.

"Αριστον μὲν οὖν τοῦτο τὸ χωρίον· δεήσει γὰρ ἐκεῖνους ἄτε οἰκείους ὅντας πάντ' ἐξηγεῖσθαι αὐτῷ ἥβωντι. διόπερ ἐπιστολὴν αὐτοῖς ἔγραψα.

ἡ δὲ πάλιν ἐπὶ τῷ τειχίῳ καθημένη φωνὴν δ' ἀσθενῆ προιεμένη "Η καὶ ἐπιστολήν, ἔφη, ὥνθρωπε; πῶς γὰρ σὺ ἐλπίζοις ἂν πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ ἐξηγήσεσθαι ἐπιστολὴν δίδους; ἐκεῖνοι γὰρ οὐδέποτε

γνώσονται αὐτὸν οἵος ἐστιν· εὐδοκιμήσει γὰρ ἐν πᾶσι περιβόητος γενησόμενος. ἀλλ᾽ ἔօρτήν τ' ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσουσιν, ὡς ἕοικε, καὶ βίβλους περὶ αὐτοῦ συνθήσουσι καὶ πάντες οἱ παρ' ἡμῖν τρεφόμενοι τὸ ὄνομ' αὐτοῦ μαθήσονται.

ὅ δὲ σεμνὸν βλέπει· Πολλὴ δ' ἀνάγκη, ἔφη ὑπὲρ τὰ δίοπτρα σκοπῶν. διαθρύπτουσι γάρ τοι τοὺς παῖδας οἱ ἄγαν τιμῶντες ἔτι νηπίους. βέλτιον γὰρ αὐτῷ, ὡς ἕοικε, μὴ τιμᾶσθαι διὰ συμφοράν τινα ἥς οὐδεμίαν ἀνάμνησιν λήψεται καὶ χωρὶς διαιτᾶσθαι μέχρι ἂν ἥβῶν ἔχῃ ἀπολαῦσαι τι τῆς τιμῆς.

ἥ δ' ἔχασκε μὲν ὡς ἀντεροῦσα, μετανοοῦσα δὲ Ὁρθῶς γὰρ λέγεις, ἔφη, ὡς δαιμόνιε. ἀλλὰ πῶς δεῦρο κομισθήσεται; ἄφνω δὲ ἐξέταζε τὴν χλαῖναν αὐτοῦ, ὡς εἰκάζουσα εἰ τὸν Ἀρειον ἐντὸς ἀποκρύπτων τυγχάνει.

Κομισθήσεται δ' ὑπὸ τοῦ Ἀγριώδου, ἥ δ' ὅσ.

Ἡ ὁρθῶς φρονῶν σὺ τῷ Ἀγριώδει τοσοῦτο τὸ πρᾶγμα ἐπέτρεψας;

Τὸν γὰρ βίον, ἔφη, αὐτῷ ἐπιτρέψαι θέλοιμ' ἄν.

Πρόθυμος μὲν γάρ ἐστι, τοῦτο γε ὁμολογῶ, ράθυμίᾳ δὲ πολλάκις χρῆται, ὡς λίαν διακείμενος πρός —

τῆς δ' ἡσυχίας ἄφνω διαλυθείσης, πρῶτον μὲν βορβορυγμὸν ἥκουσαν βαρύν· ἔπειτα δ' ἔτι καὶ βαρύτερον ἐν ὧ κατὰ τὴν ὁδὸν ἀτενίζοντες καθεώρων φῶς τι ἀπ' αὐτοκινήτου, τέλος δὲ πρὸς οὐρανὸν βλέποντες βαρύτατον δὴ ὑπερφυῶς ὡς. Αἴτναιος γὰρ μέγιστος αὐτοκινήτος δίκυκλος ἐξ οὐρανοῦ πεσὼν καθειστήκει ἐν τῇ ὁδῷ ἐναντίον αὐτῶν.

δίκυκλον μὲν οὖν τοῦτον καίπερ μέγιστον ὅντα παρ' οὐδὲν ἄγοι τις ἄν παρὰ τῷ γ' ἀνδρὶ τῷ ἐπ' αὐτῷ καθημένῳ παραθέμενος. οὗτος γὰρ ἦν τὸ μὲν ὑψος ὅσον οὐ διπλάσιος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τὸ δὲ πλάτος πενταπλάσιος. μείζων γὰρ ἐφαίνετο ἢ καθ' ὅσον φύσις ἐνδέχεται, καὶ μάλ' ἄγριος δῆ. οὐ γὰρ ἦν ἴδειν τὸ πρόσωπον ὥσπερ ἐν θάμνοις συγκεκαλυμμένον, μελανότριχός τ' ὅντος αὐτοῦ καὶ λασίου τήν τε χαῖταν καὶ τὸν πώγωνα. καὶ τῶν μὲν χειρῶν ἐκατέραν ἦν προσεικάζειν πώματι στρογγύλῳ, οἶνον ἐπ' ἄγγει τιθείη τις ἄν τὰ καθάρματ' ἀπορρίφας, οἱ δ' ἐπὶ ποσὶ κόθορνοι σκύτινοι οὐ πολὺ διέφερον δελφιναρίοιν. πήχεις δὲ μεγάλους καὶ ἵσχυροὺς παρεῖχε, καὶ ἐν ἀγκάλαις κομίζει χρῆμά τι σμικρὸν σπαργάνοις ἐσκεπασμένον.

ὅ δὲ Διμπλόδωρος θαρρήσας Ἡκεις ἄρα, ἔφη, ὡς Ἀγριώδες. ἀλλὰ πόθεν ἔτυχες τοῦ δικύκλου τοῦδε;

ὅ δὲ εὐλαβῶς ἀναστὰς ἀπ' αὐτοῦ Ἐχρησάμην, ἔφη, ὡς γένναιε· παρέσχε δὲ Σείριος ὁ μέλας. ἀλλ' ἐκεῖνον ἔχω.

’Ακονιτὶ γὰρ προύχώρησεν;

Παντελῶς γε, ἢ δ’ ὅς ὁ Ἀγριώδης. τῆς γὰρ οἰκίας ὅσον οὐ διεφθαρμένης, ἔσωσα αὐτὸν πρὶν τὸν Μυγάλους συναθροῖζεσθαι. ἐντεῦθεν δ’ οὕπω ἐπτόμεθα ὑπὲρ τοῦ Βρίστολ καὶ εἰς ὑπνον ἔπεσεν.

καὶ ὁ Διμπλόδωρος καὶ ἡ Μαγονωγαλέα προσκύπτοντες πρὸς τὰ σπάργανα παιδίον μόλις εἰκάζουσι καθεῦδον. ὑπὸ δὲ πλόκω τῆς κόμης μελαίνης ἦν ἵδεν τραῦμά τι δεινὸν ἐν τῷ μετώπῳ ὥσπερ ἀστραπήν.

καὶ αὐτῇ σιγῇ Ἡ καὶ αὐτὸ τοῦτο; ἔφη.

Ἐστιν, ἢ δ’ ὅς. τὴν γὰρ τούτου τοῦ τραύματος οὐλὴν εἰς ἀεὶ ἔξει.

Οὔκουν σὺ δύνασαι ἰατρεῦσαί τι;

ὁ δ’ Εἴγε δυναίμην, ἔφη, οὐκ ἄν ἐθέλοιμι. χρήσιμον γάρ τι χρήμα ἄλλοις τ’ οὐλὴ ἐγένετο, καὶ ἔμοιγε αὐτίκα ὡς ὑπὲρ τοῦ γόνατος τοῦ ἀριστεροῦ, ὡς γεωγραφοῦσα τὰ τοῦ Μετρὸ τοῦ Λονδίνου. παραδὸς τούνν τὸν παιδ’, ὡς Ἀγριώδες, ἵν’ ἀπεργασώμεθα τοῦργον.

ἐν δ’ ἀγκάλαις λαβὼν αὐτὸν ἐστρέψατο πρὸς τὴν τῶν Δουρσλείων οἰκίαν.

ἔκεινος δ’ Ἡ χαίρειν, ἔφη, ἔξεστί μοι λέγειν αὐτῷ; κατακύψας οὖν καὶ φιλήματα δοὺς αὐτῷ πολλὰ κεκνησμένω ὡς ἔοικε διὰ τὸ λάσιον, μέγα δὴ ἐκνυζεῖτο ὥσπερ σκύλαξ τις τετραυματισμένος.

Σίγα, ἔφη ὁ Διμπλόδωρος, εὐφήμει· ὅπως μὴ σὺ τοὺς Μυγάλους ἔξεγερεῖς.

οὗτος δὲ ῥινόμακτρον λαβὼν - κατάστικτον δ’ ἦν καὶ οὕτω μέγα ὥστε κρύψαι τὸ πρόσωπον - πόλλ’ αὖ δακρυρροῶν Σύγγνωθί μοι, ἔφη, οὐ γὰρ ἔστι μοι φέρειν ἄμα μὲν τὸ Λίλην τε καὶ Ιάκωβον τεθνηκέναι ἄμα δὲ τὸ παρὰ Μυγάλοις Ἀρειον μετοικήσειν.

ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ψιθυρίζουσα Δυστυχοῦμεν μὲν γάρ, ἔφη, κινδυνεύσομεν δὲ εὑρεθῆναι μὴ σοῦ γε ἡσύχως ἔχοντος. καὶ ἡρέμα ἀπτεται τῆς χειρός, οὐ μὲν δὴ ἐκουσίως, εὐμενῶς δ’ ὅμως.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος ἄμα τὴν αἵμασιὰν ὑπερβάσ - οὐ γὰρ ὑψηλὴ ἦν - καὶ ἐπὶ τὰς θύρας βαδίσας, τὸν παῖδα παρὰ τοῦ σταθμοῖν πράως κατέθηκεν. ἐπιστολὴν δ’ ἐκ χλαίνης λαβὼν καὶ ἐν μέσοις τοῖς σπαργάνοις κρύψας, ἐπανῆλθε πρὸς ἔκείνους. καὶ διὰ χρόνου ὀλίγου ἔμειναν οἱ τριτταῖοι βλέποντες πρὸς τὸ ἐν σπαργάνοις συγκεκλημένον καὶ μόνον οὐ δακρύουντες. τοῦ δὲ Διμπλοδώρου τὸ ἀπ’ ὀφθαλμῶν στιλπνὸν οὐκέτ’ ἄν εἶδες.

τέλος δὲ οὗτος Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα, ἔφη. περιμεῖναι μὲν οὖν οὐ δεῖ ἡμᾶς, ἔορτάζειν δὲ μετὰ τῶν ἄλλων.

‘Ἀγριώδης δέ, Πάνυ γε, ἔφη ἔτι καὶ ὀλίγου δέων δακρῦσαι. πᾶσ’ ἀνάγκη γάρ μοι τὸν δίκυκλον ἀποδοῦναι, διὸ χαίρειν ὑμῖν λέγω, ὡς

Διμπλόδωρε καὶ Μαγονωγαλέα. καὶ δάκρυα ἀπομόρξας τῇ χειρίδι, ἀναβὰς δ' ἐπὶ τὴν μηχάνην, εἰς κίνησιν ἔβαλε κατὰ δύναμιν τοσ- αύτην ὥστ' εὐθὺς διὰ σκότου μετεωρίσας ἀεροδόνητον.

Διμπλόδωρος δ' Ἀλλ' ὅψομαι σέ, ὁ σοφίστρια, ἔφη νεύσας, οὐ διὰ μακροῦ. ἡ δὲ ἐναντίον οὐδὲν ἄλλο ἦ ἀπεμύξατό τι.

οὗτος δὲ στρεψάμενος ἀνὰ τὴν ὁδὸν ἐπανῆλθεν. ἐστηκὼς δὲ τὸ ἀργυροῦν τὸ σβεντήριον εἰρημένον αὐθις λαβὼν ἀνέῳξε. καὶ εὐθὺς ἂν εἶδες φῶς πρὸς τοὺς λυχνεῶνας τοὺς δώδεκα κατὰ μέρος ἄττειν καὶ ἄμα ψιφεῖν τι, ὥσπερ δώδεκα ἀνασκοπῶν σφαίρας μικρὰς καὶ λαμπροτάτας. τοῦ δὲ χωρίου διαφωτισθέντος καὶ φλεγομένω ἐοικότος, εἴκασαι μὲν ἦν μόλις αἴλουρον πόρρω τῆς ὁδοῦ λάθρᾳ προβαίνοντα. οὐδ' ἔλαθεν αὐτὸν τὰ σπάργανα τὰ ἐκεῖ παρὰ τοῖν τῆς τετάρτης οἰκίας σταθμοῦν.

Ἐύδαιμονοίης, ὁ Ἀρειε, ἔφη καὶ τὴν χλαιναν περιβαλόμενος ἤφαντος.

καὶ μάλιστα σκοτεινῆς τε καὶ ἡσυχαίας τῆς νυκτὸς γενομένης, πνεῦμά τι λεπτὸν ἐκίνει τοὺς θάμνους· οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἔρκος τι κόσμιον παρέχουσι τοῖς ἔνθαδε οἰκοῦσιν. τῶν δὴ ἐπιχωρίων λίαν πρὸς τὴν εὔκοσμίαν διακειμένων, ἀνελπιστότατον νομίζοις ἂν ἐν τοιούτῳ γε χωρίῳ τοῦ παραδόξου ὅτιοῦν γενέσθαι.

ὅ δ' Ἀρειος Ποτὴρ ἐν τοῖς σπαργάνοις κεκαλυμμένος στρέφεται μέν, ἐγείρεται δ' οὐ. τῆς δ' ἐπιστολῆς ἔχόμενος τῇ δεξιᾷ καθεύδει, οὐδὲν συνειδὼς ἔαυτῷ ἐξαίρετός τ' ὦν, καὶ μέλλων δι' ὀλίγου ἐγερθῆσθαι ὑπὸ τῆς Δουρσλείας, τὰς θύρας ἀνοιξάσης ἵνα ἐκθῆ τὰ πρὸς γάλα ληκύθια καὶ πόλλα ἀναβοησάσης. ἀλλ' οὐκ οἶδε τὸν ἀνεψιὸν Δούδλιον τρεῖς κατὰ μῆνας μέλλοντα αὐτὸν λυπήσειν τε καὶ αἰκίσεσθαι, οὐδ' ἦν αὐτῷ εἰδέναι ὅτι πολλοὶ τότ' ἥδη λάθρᾳ συγ- γενόμενοι προϋπινον τῷ Ἀρειῷ Ποτῆρι τῷ παιδὶ τῷ ἐπιβιόντι.

— ΒΙΒΛΟΣ Β —

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΑΛΟΥ ΤΗΣ
ΗΦΑΝΙΣΜΕΝΗΣ

δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ οἱ Δούρσλειοι τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ ἀδελφιδοῦν ἐν προθύροις ηὔρήκεσαν εὕροις δ' ἂν σὺ τὴν τῶν μυρσίνων ὁδὸν ἡ τι ἡ οὐδὲν μετηλλαγμένην. παρὼν γὰρ ἅμ' ἡλίῳ ἀνέχοντι ᾧδοις ἂν ἐπὶ ταῦτὸ καὶ πρὸ τοῦ τό εὐκόσμιον τὸ τῶν κήπων καὶ ἐπὶ ταῦτὸ τὸ στίλβον τὸ τοῦ τέτταρες – χαλκοῦς γὰρ ἦν ὁ ἀριθμὸς ὁ ἐν θύρᾳ ἐγκεχαραγμένος – καὶ ἐπὶ ταῦτὸ τὸ δωμάτιον αὐτὸ ἐνθα ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ὁ Δούρσλειος δύσφημον τὸν λόγον τὸν περὶ γλαυκῶν ἥκουσεν. πλὴν ἀλλ' ἐξετάσας τὰς παρ' ἐστίᾳ φωτογραφίας μάθοις ἂν χρόνον ὡς μακρὸν ἐπιγενόμενον· τότε μὲν γὰρ σφαιράν τινα εἰκάζοις ἂν γέγραφθαι ἐν ταῖς γραφαῖς μεγάλην καὶ ὑπέρυθρον οἷαν οἱ ἐν παραλίᾳ παίζοντες φιλοῦσι βάλλειν ἀλλήλους, καὶ ταύτην τὴν σφαιραν πῖλον ἄλλον ἄλλοτε μαλλωτὸν φορεῖν. νῦν δὲ τοῦ Δουδλίου οὐκέτι νηπίου ὅντος παῖδα γνωρίζοις ἂν γεγραμμένον μέγαν καὶ λευκότριχα ποτὲ μὲν ἐπὶ δικύκλου πρῶτον ἵππεύοντα, ποτὲ δὲ πανηγυρίζοντα ἐφ' ἵππου ξυλίνου αἰωρούμενον, ποτὲ δὲ ἀνταγωνιζομένου τοῦ πατρὸς παιδιὰν ἐν ὑπολογιστῇ ἡλεκτρονικῷ παίζοντα, ποτὲ δ' αὖ ὑπὸ μητρὸς περιβαλλόμενον καὶ προσφιλούμενον. ἀλλ' οὐδὲν ἐν τῷδε τῷ δωματίῳ ᾧδοις ἂν σημεῖον ἄλλου τινὸς παιδὸς ἐνθα ἐνοικοῦντος.

καίτοι ὁ Ἀρειος Ποτῆρ ἔτι παρὼν ὑπνου νῦν δὴ ἀπολαύει οὐ χρονίου ἐσομένου· τῆς γὰρ Πετουνίας ἡδη ἐγρηγορυίας ὀξεῖα ἡ φώνη θόρυβον ἐωθινὸν παρεῖχεν.

ἡ δὲ κελεύοντα "Ανα, ἔφη, ἐξεγείρου. ἐκείνου δ' εὐθὺς ἐγερθέντος, κόψασα πάλιν τὴν θύραν" Ανα, ἔφη κεκραγυῖα.

ὅ δ' ἥκουε πρῶτον μὲν αὐτῆς βαδιζούσης πρὸς τὸ ὄπτάνιον, ἐπειτα δὲ τοῦ τηγάνου ἐφ' ἐστίαν προσθεμένου. ὕπτιος δ' ἀνατετραμμένος, εἰς μνήμην ἀνελάμβανε τὸ νῦν ἐνύπνιον καλὸν γενομένου,

ώς δικύκλου αὐτοκινήτου πέρι αἰωρουμένου· παράδοξα δ' ἔδόκει τὰ τοιαῦτα καὶ πρότερον ὀνειροπολῆσαι.

τὸ δὲ γύναιον πρὸ τῆς θύρας πάλιν ἐστηκυῖα

Ἄρα ἐκ κοίτης; ἔφη.

Σχεδόν, ἔφη ὁ Ἀρειος Ποτῆρ.

Ἐπείγου δῆτα. ἔθέλω γὰρ σὲ ἐφίστασθαι τοῖς κρέασι τηγανιζομένους. ὅπως μὴ σὺ διακαύσεις αὐτά. ἀμεμπτὰ γὰρ θέλω ἄπαντα τήμερον, ἀγόντων ἡμῶν τὰ γενέθλια τὰ τοῦ ἡμετέρου Δουδλιδίου τηλυγέτου.

ἀνοιμώξαντος δ' ἐκείνου Τί εἶπας; ἔφη διὰ τῆς θύρας ἔτι κεκλειμένης σχετλιάζουσα.

ὅ δέ Οὐδέν φὰς ἐνθυμεῖται ὅπως δή ποτε λέληθεν ἡ τοῦ Δουδλίου γενέθλιος ἡμέρα ἥδη ἐπιγενομένη. βραδέως δ' οὖν ἐξ εὐνῆς ἀναστὰς ηὗρισκε τὰ ποδεῖα, ὃν καὶ ἔτυχε δυοῦν κάτωθεν κειμένων· καὶ ἀράχνην ἔνδοθεν ἐκβαλὼν ἐνδύει. ταῖς γὰρ ἀράχναις συνήθης ἐγένετο ἄτε πολλῶν δὴ ἐνοικουσῶν τῷ σκευοφυλακίᾳ τῷ ὑπὸ τῇ κλίμακι ὅπου ἔδει καθεύδειν.

καὶ τὴν ἐσθῆτα ἐνδεδυκὼς κατὰ τὴν διοδὸν ἥλθεν εἰς τὸ δπτάνιον. αὐτὴ δὲ ἡ τράπεζα μόνον οὐκ ἡφάνιστο γέμουσα τὰ τῷ Δουδλίῳ δεδομένων γενέθλιον ἄγοντι ἡμέραν. ὁ δ' εἰλήφει, ὡς δοκεῖν, οὐ μόνον τὸν ἡλεκτρονικὸν ὑπολογιστὴν τὸν καινότερον οὐ μάλιστ' ἐγλίχετο, ἀλλὰ καὶ τὸ τηλεοπτικὸν τέχνημα τὸ ἔτερον, καὶ δὴ καὶ τὸν ἀγωνιστικὸν δίκυκλον. ἀλλὰ διὰ τί τοῦτόν γε ποθοίη πάνυ ἥγνοει ὁ Ἀρειος – ἦν γὰρ ἐκεῖνος τὸ σῶμα παχύτατος καὶ τὸ γυμνάζεσθαι περὶ ὀλίγου ἐποιεῖτο, μή γε μετέχον τοῦ πὺξ πατάξαι τινά. πρός γὰρ ἄλλους τε τὴν πυγμὴν ἐκεῖνον ἀσκῆσαι φίλειν καὶ πρὸς αὐτόν, οὐ μὴν οὐδὲ πολλάκις ξυλλαβεῖν Ἀρειον μικρὸν μὲν ὄντα δρομικὸν δ' ὄμως.

ἄλλ' ἵσως διὰ τὸ πόλλ' ἔτη σκοταῖος διατρίψαι ἐν σκευοφυλακίῳ, μικρός τ' ἦν ὁ Ἀρειος καὶ λεπτὸς τοῖς ἡλικιώταις παρακείμενος· καὶ πολλῷ μικρότερος ἐφαίνετο ὅτι ἔδει φορεῦν τὰ σαθρὰ ἴμάτια ἢ Δούδλιος ἀπέρριψε τὸ μέγεθος ὃν τετραπλάσιος. ἴσχνὸς δ' ἐφαίνετο τὴν ὄψιν, καὶ τᾶλλα λεπτοσκελής καὶ μελανόθριξ καὶ γλαυκόματος. γογγύλα δ' ἐφόρει τὰ δίοπτρα, καὶ ταῦτα ταινίᾳ ἀνορθωθέντα κολλητικῇ ὡς πολλάκις διαρραγέντα ὑπὸ τοῦ Δουδλίου πατάξαντος τὴν ρῖνα αὐτοῦ. ὥστε τέλεον ἀμορφος ἔδόκει ἐαυτῷ πλὴν ἄλλ' οὐλὴν οὐκ ἀτερπή εἶχεν ὀλίγον ἀστραπῆς διαφέρουσαν. ταύτην γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἔχων συνήδει· ἐρομένω δέ ποτε τί παθὼν εἴληφεν αὐτήν – τοῦτο γὰρ τὸ ἐρώτημα πρῶτον ἥρετο, ὡς οἴεται – ἡ Πετουνία Τότ' ἐτραυματίσθησ ὅθ' οἱ τοκεῖς ἀπέθανον ἐν συγκρούσει αὐτοκινήτων. ἄλλ' οὐ θέμις ἀνιστορεῖν περὶ ταῦτα.

τὸ γὰρ μὴ ἴστορεῖν ἐκεῦνο ἔγνω εἶναι τὸ ἐν μέγα τῷ παρὰ τοῖς Δουρσλείοις ἡσυχίαν ἄγειν βουλομένῳ.

ἐνταῦθα δὴ ὁ Δούρσλειος εἰσελθὼν χαίρειν μὲν οὐ προσεῖπεν αὐτόν – ὁ δὲ τόμους κρέως χοιρείου μαγειρικῶς ἔτρεπεν ὥπας μὴ καύσηται – κτενίσασθαι μέντοι.

καὶ εἰς κουρείον ἐλθεῖν ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα ἀφ' ἐφημερίδος ἀνακύψας μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκέλευεν αὐτόν. τὰ μὲν γὰρ τοῦ κουρέως πολλαπλασίας ἀπάντων ἔπασχε τῶν συμμαθητῶν, ἐλυσιτέλει δ' οὐδέν· τὰς γὰρ τρίχας χύδην ἀεὶ ἔφυον.

τηγανίζοντος δ' αὐτοῦ τὰ ώά, εἰσήγει εἰς τὸ ὅπτάνιον ὁ θεσπέσιος Δούρδλιος μετὰ τῆς μητρός. οὗτος δὲ τῷ πατρὶ παντελῶς ὁμοῖος ἦν τὸ εἶδος. τὴν μὲν γὰρ ὅψιν εἴχε μεγάλην τε καὶ ἐρυθράν· τὸν δ' αὐχένα ἄδηλον μόλις κεχωρισμένον τῆς κεφαλῆς ἄν εἴποις. οἱ δ' ὁφθαλμοὶ μικροὶ καὶ ἄχροι· τὴν δε κόμην πυκνήν τ' οὖσαν καὶ ξανθήν λιπαρὰν ἀεὶ παρεῖχε καὶ δμαλῶς ἐκτενισμένην ἐπὶ τῇ κεφαλῇ παχείᾳ καὶ σαρκίνῃ. καὶ πολλάκις δὴ ἡ μὲν Πετουνία ἥκαζεν αὐτὸν πρὸς Ἐρώτιόν τι νήπιον, ὁ δὲ Ἀρειος πρὸς δελφάκιον ἐν φενάκῃ.

τὰ δ' οὖν τοῦ ἀρίστου ὡπτημένα ἐπὶ λοπάδας πρὸς τὴν τράπεζαν μόλις κατέθηκεν, ὅπερ οὐ ράδιον ἦν, αὐτῆς δὴ γεμούσης πολλῶν χρημάτων. ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ὁ Δούρδλιος τὰ δῶρα καταριθμησάμενος πολλῇ ἀθυμίᾳ τοὺς τεκόντας ὑποβλέπων Τρίακοντα καὶ ἔξ, ἔφη. δυοῖν οὖν ἐνδεῖ πρὸς τὰ πέρυσιν.

ἡ δ' Ἀλλ' ὁ φίλτατ', ἔφη, οὐκ ἡρίθμηκας τὸ τῇ Μάργη δεδομένον· ἵδιού, ἔστι γὰρ τόδε τὸ ὑπὸ τῷ μεγάλῳ τούτῳ κείμενον ὅπερ ἡ μάμμη καὶ ὁ πάππας ἔδομέν σοι.

Τρίακοντα καὶ ἔπτα δῆτ', ἀπεκρίνατο ἐρυθριῶν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἀρειος ἵδων αὐτὸν κατ' ὀλίγον ὀργιζόμενον καὶ κινδυνεύοντα νεανικὴν εἰς παραφορὰν καὶ μάλιστα Δουδλικὴν ἐμπεσεῖν, τὰ ὅψα ἐπείγεται ἐν τάχει καταβροχθίσαι, φοβούμενος μὴ οὗτος τὴν τράπεζαν ἄνω κάτω στρέψῃ.

καὶ ἡ Πετουνία τοῦ κινδύνου ὀσφραίνεται δηλαδή, καὶ εὐθύς Ἀλλὰ δύο πρὸς τούτοις ὡηνσόμεθά σοι δῶρα τήμερον ἀγοράζοντες· ἡ εὐ ἔχει, ὁ ψυχή μου; καὶ δύο γοῦν προσέξεις δῶρα τὸ συμπάν. ἄρ' οὐ καλῶς ἔχει, ὁ ἀγαπητέ;

ὁ δὲ διὰ χρόνου ἀπορήσας – οὐ γὰρ ράδιον ἦν αὐτῷ ἐκλογίζεσθαι τοιοῦτό τι – βράδεως φθεγγόμενος Ἐξω οὖν, ἔφη, τριάκοντα καὶ ... τριάκοντα καί ...

'Εννέα, ὁ μέλημα τούμον, ἔφη ἡ Πετουνία.

Εἰέν, ἡ δ' ὅς, καλῶς ἔχει δῆτα. καὶ πάλιν καθήμενος τὸ πλησίον ἔαυτῷ δῶρον ἔλαβεν.

ὅ δὲ Δούρσλειος γελάσας Εῦγε, ὁ παῖ, εἶπε καὶ θωπεύων τ' αὐτὸν καὶ τὴν τρίχα κινήσας Βομβάξ, ἔφη, τὸ γὰρ παιδάριον σπουδάζει περὶ τὰ τίμια οὐχ ἥττον τοῦ πατρός.

ἐνταῦθα δὴ ἐτηλεφώνησέ τις· τῆς δὲ Πετουνίας ἔξελθούσης, ὁ "Αρειος καὶ ὁ Δούρσλειος ἐπισκοπούσι τὸν Δούδλιον τὰ δῶρα ἐκκαλύπτοντα. καὶ τάδε μὲν ἥδη ἐγεγύμνωτο – λέγω τόν τε δίκυκλον, καὶ τέχνημα κινηματογραφικόν, καὶ ἀερόσκαφος τηλεχειριστέον, καὶ ἐκκαΐδεκα παίγνια ἡλεκτρονικά, καὶ μηχάνημα τηλεοπτικογραφικὸν ὃ καὶ βίντεο καλούσιν οἱ νῦν, ἔτι δὲ ἐγύμνουν ὡρολόγιον χρυσοῦν καὶ ἡ Πετουνία σκυθρωπάζουσα ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῆς τηλεφώνης.

Οἵμοι τῆς κακῆς ἄγγελίας, ἔφη, ὁ Φέρνιον. ἡ γὰρ Συκέα τὸ σκέλος κατεαγυῖα οὐδὲναται δέξασθαι αὐτόν· τὸν δὲ "Αρειον ἐδείκνυν νεύσασα τῇ κεφαλῇ.

πρὸς δὲ τοῦθ' ὁ μὲν Δούδλιος φόβω ἐκπλαγεὶς ἔχασκεν, ὁ δὲ "Αρειος μάλ' ἐθάρρει. καὶ γὰρ κατ' ἔτος ἔκαστον τῶν γενεθλίων ἔνεκα διημέρευον ἔξοδὸν ποιούμενοι αὐτοί θ' οἱ γονεῖς καὶ ὁ υἱὸς καὶ φίλος τις αὐτοῦ ἡ πρὸς κῆπον δημόσιον οὖν τοῖς νέοις ἀρέσκει κινδυνεύειν μετ' ἀσφαλείας ἡ πρὸς ἀλλαντοπώλην ἡ πρὸς κινηματοθέατρον. τὸν δὲ "Αρειον ἀεὶ κατ' οἶκον κατέλειπον, ἐπιτηρουμένης τῆς Συκέας, γυναικὸς γρᾶος καὶ ἔκφρονος, ἢ οἶκος ἦν οὐ πολλοῦ ἀπέχων. καὶ τόν γε μὲν οἶκον ὁ "Αρειος πικρῶς ἔφερεν ὅζοντα κακὸν τῶν ράφανων, τὴν δὲ ἄνθρωπον αὐτὴν δίοτι ἀεὶ ἡνάγκαζεν αὐτὸν συνδιασκοπεῖν τὰς φωτογραφίας τὰς ἀπάντων τῶν αἰλούρων ὃν ἔθρεψε πώποτε.

ἡ δὲ Πετουνία Τί δὲ δή; ἔφη ὁξὺ βλέπουσα πρὸς αὐτὸν ὡσπερ πάντ' ἐπιβουλεύσαντα δήπου. λόγῳ μὲν γὰρ δηλονότι πρέπει οἰκτῆραι ἐκείνην τὸ σκέλος κατεαγυῖαν, ἔργῳ δὲ οὐ ράδιον αὐτῷ κοσμίως ἔχειν ἐννοουμένῳ ὅτι τῆτές γε λήσουσιν αὐτὸν καὶ Δρομὰς καὶ Κανάχη Στικτή τε καὶ Τιγρὶς καὶ Ἀλκή.

ἀλλ' ὁ Δούρσλειος εἶπεν Ἀρ' οὐκ ἔστι τηλεφωνῆσαι τὴν Μάργην; ἡ δὲ γυνή Ἡ σὺ εὐηθίζῃ; μισεῖ γὰρ τὸν παῖδα.

πολλὰ γὰρ τοιαῦτα ἡγόρευον περὶ τοῦ Ἀρείου ὡς περί τινος οὐ παρόντος ἡ καὶ περὶ ζώου βδελυροῦ δὴ καὶ ἀναισθήτου κοχλίᾳ γυμνῆ ἐοικότος.

Ἄλλ' ἡ δεῖνα, ἡ φίλη σου, Ἰώαννα ... ;

... Ἐκδημεῖ ἐν Πιτυούσσαις.

ὁ δὲ "Αρειος Ἄλλ' ἔμοιγε οὐ φροντίς, ἔφη, ἐνθάδε καταλειμένω, τοῦτ' εἰ δοκεῖ ὑμῖν. ἥλπιζε γὰρ λειφθεῖς μελλήσειν τηλεορᾶν ὅ τι βούλοιτο ἡ καὶ τῷ τοῦ Δουδλίου ὑπολογιστῇ χρῆσθαι.

ἡ δὲ Πετουνία νάπι βλέπουσα Ἄλλ' ἐπανελθόντες, ἔφη ἡγριώμένη, τῆς οἰκίας κατ' ἄκρας διεφθαρμένης τυχησόμεθα.

έκεινος δ' οὐκ ἔφη ἐν νῷ ἔχειν διαπορθήσειν αὐτήν, οἱ δ' ἀμελούσιν αὐτοῦ. ἡ δὲ Πετουνία χαλεπῶς Οὐδὲν ἄρ' ἐμποδών, ἔφη, μὴ πρὸς μὲν τὸν ζωολογικὸν κῆπον ἀγαγεῖν, ἔξω δὲ παραλιπεῖν ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ.

ὅ δε Δούρσλειος Νεώνητον δὲ τοῦτο. οὐδαμῶς ἐάσω ἐκεῖνον ἔνδον μεῖναι ἀφύλακτον.

καὶ ἐνταῦθα ὁ Δουδλιος δακρύων μὲν πηγὴν ἱέναι ἐδόκει, τῷ δ' ὅντι οὐκ ἐδάκρυεν, ἄτε δάκρυα ἀληθινὰ πόλλα' ἔτη οὐκ ἀφεὶς εἰ μὴ πρὸς σόφισμα τοίονδέ τι· εὐ γάρ ἦδει ἐλλῶ που γεγενημένω καὶ πόλλα' ὀλολύζοντι τὴν μήτερα πάντα δώσουσάν οἱ τὰ ἐπιθυμούμενα.

ἡ δὲ περιβάλλουσα τὰς χεῖρας, ὡς βρεφυλλίω λέγουσα Ὡ Δουδλιδιον ἐμόν, ἔφη, ὡς γλύκων, μὴ δάκρυε, ἀντιβολῶ σε. ἡ γὰρ μαμμία σου οὐκ ἐάσει τουτονὶ ταράξαι τὰ σὰ γενέθλια.

ὅ δε λύζειν καὶ δακρύειν προσποιούμενος πολλῶν μετὰ ποιφυγμάτων Οὐκ ἐθέλω, ἔφη, αὐτὸν ἥκειν ἀεὶ πάντα διαφθείροντα, λέγων δὲ σαρδάνιον ὑπεγέλα τέως προκύπτων διὰ τῶν τῆς μητρὸς ἀγκαλῶν.

ἐνταῦθα δὴ ἥχούντος τοῦ τῆς θύρας κώδωνος, ἡ Πετουνία μανικῶς ἔχουσα Νὴ τὰ θεώ, ἔφη, ἀλλ' ἥκουσιν ἥδη. εὐθὺς δὲ εἰσέρχεται ὁ Πιαρὸς Πολύχους φίλος καὶ συνήθης ὃν τοῦ Δουδλίου καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ. ὁ δὲ παῖς ἦν ἄσαρκος καὶ ἄχαρις πρόσωπον παρέχων γαλῆ ὁμοιότατον· ὅς γ' εἴωθε τὰς τῶν ἄλλων χεῖρας ἀποστρέφειν, τοῦ Δουδλίου ἄμα παίοντος. Δουδλιος δ' ἐπαύσατο εὐθὺς τοῦ δακρυρροειν προσποιεῖσθαι.

τοιγαροῦν οὐ διὰ μακροῦ ὁ Ἀρειος ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ τρίτος ἐκάθητο τῷ τῶν Δουρσλείων μετὰ τοῦ Πιαροῦ καὶ τοῦ Δουδλίου τὰ τῆς τύχης ἔτι θαυμάζων ὡς οὕποτ' εἰς κήπον ζωολογικὸν ἐπελθών. καὶ γὰρ τοῦτο γ' ἐποίησαν οἱ Δούρσλειοι ὡς οὐδὲν ἄλλο ἐπινοήσαι περὶ αὐτοῦ δυνηθέντες.

ἀλλ' ὅμως πρὶν οἴκοθεν ἀραι μόνω ἐκείνῳ εἰρηκὼς ὁ Φερνίων τὸ μέτωπον καταντικρὺ παραθεὶς ἐρυθρώτατον γεγενημένον Παραινῶ σοί, ἔφη, ὡς παῖ, παραινῶ σοὶ τόδ' ἔγωγε ὡς εἰ γενήσεται πλημμελὲς καὶ μικρόν τι, δεήσει ἐκεὶ καταμεῖναι σε ἐν τῇ σκευοθηκῇ μέχρι τῶν Χριστουγέννων.

'Ἄλλ' οὐ μέλλω ποιήσειν οὐδέν, ἥ δ' ὅς, πιθοῦ μοι.

ὅ δ' οὐκ ἐπίθετο – οὐδεὶς γὰρ ἐπίστευεν οὐδέποτε τῷ Ἀρείῳ.

πρᾶγμα γὰρ ἦν τῷ Ἀρείῳ τοιόνδε· πολλὰ μὲν δὴ καὶ παράδοξα αὐτοῦ παρόντος θαμὰ ἐγίγνετο, ἀεὶ δὲ μάταιον μὴ φάσκειν ἐκπρᾶξαι αὐτά.

καὶ γὰρ ἄλλοτε ἡ Πετουνία ἐπειδὴ μάλ' ἡγανάκτει πρὸς αὐτὸν ὡς

ἀεὶ ἀπὸ μὲν κουρείου κατελθόντα, δοκοῦντα δὲ μὴ κεκάρθαι, τὴν ψαλίδα λαβούσα οὕτως ἔκειρε τὴν κόμην αὐτοῦ ὥστε μόνον οὐ φαλακρὸς ἐφαίνετο· ἀπέσχετο γὰρ μὴ κεῖραι τὸ τοῦ μετώπου λάσιον ὡς τὴν οὐλὴν κρύπτον ἔκεινην ἦν ἀτερπεστάτην ἐνόμιζε. τούτου γὰρ ἔνεκα ὁ Δούδλιος μέγα ἐκάχασε κατὰ τὸν Ἀρειον. ὁ δ' οὖν ἀγρυπνῶν ὅπαρ ἐνοεῖται οἷα δὴ αὔριον πείσεται τοῖς μαθηταῖς καταγεγελασμένος ἥδη διὰ τὸ τ' ἄμορφον τὸ τῆς ἐσθῆτος καὶ τὰ δίοπτρα τὰ ταινίᾳ ἀνωρθωμένα κολλητικῇ. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἔξεγειρόμενος τῆς κόμης ἔτυχεν οὐδὲν μεταλλαγμένης ἢ πρὶν κεκάρθαι. μετὰ δὲ ταῦτα δίκην διδοὺς ἐν τῇ σκευοθήκῃ ἡναγκάσθη ἐπτὰ ἡμέρας μεῖναι, καίπερ φράσας ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ἐκφράσαι ὅπως δι' ἐλαχίστου δὴ ἡ κόμη ἀνέφυ.

ἄλλοτε δὲ ἡ Πετουνία ἐβιάζετο αὐτὸν φορῆσαι ἐνδυτόν τι δύσμορφόν τε καὶ σαθρὸν καὶ τῷ Δουδλίῳ κατατετριμμένον ποτέ, οἷον οἱ νῦν πούλοβερ καλούσιν. ἐρεούν γὰρ ἦν καὶ ὄρφνινον τὸ εἶδος καὶ πεποικιλμένον που θυσάνοις πολλοῖς καὶ ξανθοῖς. ἀλλ' ὅσῳ μᾶλλον αὗτη ἐπεχείρησε κατασπάσαι ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τὸ ἐρεούν, τοσούτῳ μικρότερον γενέσθαι ἐδόκει, ὥστε τὸ τέλος φαίνεσθαι οἵον τε ἀρμόζειν ἀγάλματι μὲν νευροσπαστικῷ τινί, Ἀρείῳ δ' οὐδαμῶς. δόξαν μέντοι τῇ Πετουνίᾳ πλυνόμενον τὸ πούλοβερ εἰς μικρὸν συνήχθαι, τούτου γ' ἄρα τοῦ γεγενημένου ὁ Ἀρειος δίκας οὐ δίδους χάριν ἥδει μεγίστην δῆ.

ἄλλοτε δ' αὖ ἐν διδασκαλείῳ εἰς μέγαν κακὸν ἑαυτὸν ἐνέβαλεν ἀλοὺς ἐπὶ τῷ κεράμῳ τῷ τοῦ μαγειρείου. οἱ γὰρ ἀμφὶ τὸν Δούδλιον κατ' ἥθος κυνηγετοῦντες αὐτὸν ἐδίωκόν ποτε. ὁ δὲ ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐπὶ τῇ κάπνῃ καθημένος ἐλαθεν οὐ μόνον τοὺς ἄλλους ἀλλὰ καὶ ἑαυτόν. διὸ ἡ σχολάρχης πάνυ ἀγανακτήσασα δι' ἐπιστολὴν ἐξήγγειλε τοῖς Δουρσλείοις ὅτι ὁ Ἀρειος ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ διδασκαλείου ἀνερριχήσατο. ἀλλ' οὐτος οὐκ ἔφη ἐπιχειρῆσαι οὐδέν· ἀναπηδήσας γὰρ μέλλων κρύψεσθαι ὅπισθε τῶν μεγάλων δοχείων τῶν πρὸς τὰ τοῖς μαγείροις ἐκκεκαθαρμένα, ἐξ ἀπροσδοκήτου ὡς ὤετο, ἐν μέσῳ τῷ πηδήματι μετεωρισθῆναι πως ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. τούτο γοῦν ἔλεγε τῷ θείῳ βοῶν διὰ τῆς τοῦ σκευοφυλακίου θύρας τῆς ἥδη συγκεκλημένης.

ἄλλα ταύτη γε τῇ ἡμέρᾳ οὐδὲν κακόν, ὡς οἴεται, χρὴ γενέσθαι, οὐδ' αὖ χαλεπῶς φέρει τὸ μετὰ Δουδλίου τε καὶ Πιαροῦ διημερεύσαι, ὡς οὐ μέλλων διατριψειν οὕτ' ἐν διδασκαλείῳ οὕτ' ἐν σκευοφυλακίῳ οὕτ' ἐν τῷ τῆς Συκέας δωματίῳ τῷ ῥαφάνων ἀπόζοντι.

ἐποχούμενος τοίνυν ὁ Δούρσλειος πόλλ' ἐσχετλίαζε τῇ γυναικὶ διαλεγόμενος· ἥρεσκε γὰρ αὐτῷ σχετλιάζειν ὡς δεινὰ πάσχοντι

πρός τε τῶν ἐν τῷ ἔργαστηρίῳ καὶ πρὸς τοῦ Ἀρείου καὶ πρὸς τῶν βουλευτῶν καὶ πρὸς τοῦ Ἀρείου αὐθις καὶ πρὸς τῶν τραπεζιτευόντων καὶ πρὸς τοῦ Ἀρείου πάλιν. περὶ γὰρ τῶν τοιούτων μάλισθ' ἥδετο λόγω φιλονικῶν. τήμερον δ' οὖν περὶ τῶν αὐτοκινήτων δικύκλων ὁ λόγος. "Ἄγαν γὰρ βρέμονται, ἔφη, οἱ κάκιστ' ἀπολούμενοι οὗτοι ταχύνοντες ὥσπερ παράκοποι φρενῶν.

καὶ ὁ Ἀρειος – ἔξαίφνης γὰρ ἐμέμνητο τόδε – Ὁνειροπόλησα δίκυκλον, ἔφη, πετόμενον.

ὅ δὲ Δούρσλειος μονονουχὶ προσέκρουσε τῷ ὀχήματι τῷ ἔμπροσθεν, περιστρεφόμενος δὲ πρὸς Ἀρειον καὶ τὸ πρόσωπον οἷον γογγυλίδα παρέχων μεγάλην καὶ φοιικῆν καὶ μύστακα ἀναφύσασαν βοὴν ὑπέρτονον ἐφίεις Μὴ πέτονται, ἔφη, οἱ δίκυκλοι.

καὶ ἐπισκωπότων Δουδλίου καὶ Πιαροῦ, ὁ Ἀρειος Ὄρθως λέγεις, ἔφη, ὡνειροπόλουν γάρ.

εἰρημένω δὲ τοῦτο παραυτίκα μετέμελεν αὐτῷ. οἱ γὰρ Δούρσλειοι τὰ τ' ἄλλα αὐτῷ ἐνεκάλουν καὶ τὸ περιττὰ ἐπερωτᾶν καὶ δὴ καὶ τὸ ἄγαν διαλέγεσθαι περὶ τὰ μὴ κατὰ λόγον γενόμενα εἴτ' ὅναρ φαινόμενα εἴτ' ἐν εἰκόνι γεγραμμένα, δεδιότες δηλαδὴ μῆ πως σφαλερόν τι μάθῃ.

πρὸς δὲ τοὺς κήπους ἄλλοι ξυγκατέβαινον πολλοὶ μετὰ γυναικῶν καὶ παίδων – σχολὴ γὰρ ἦν ἅπασι καὶ πολὺς ἥλιος. οἱ δὲ Δούρσλειοι ἥκοντες τῷ μὲν Δουδλίῳ καὶ τῷ Πιαρῷ παγωτὰ μεγάλα καὶ σοκολατὰ ἐπρίαντο – παγωτὸν γὰρ καλοῦσιν οἱ ἐνθάδε ἀφρόγαλά τι πεπηγμένον καὶ ἡδυσμένον – Ἀρείῳ δὲ ἀδάπανόν τι, γλύκυσμα λέγω κρυστάλλινον λεμωνίου χυμῷ πεποιημένον. καὶ οὐκ ἄν ἔλαβεν οὐδὲ τοῦτ' εἰ μὴ ἡ παγωτόπωλις ἐκ τῆς ἀμάξης μειδιῶσα ἥρετο τί θέλει, φθάσασα ἐκείνους ἀφέλξοντας αὐτόν.

ὅ δὲ οὐ φαῦλον ἔκρινε τούτο περιλιχμώμενος δι' οὗ ἔθαύμαζον πάντες πίθηκον τὸ κράνιον ἀφθόνως κνώμενον καὶ μάλιστα μοιωμένον τῷ Δουδλίῳ, ὡς ὥετο, πλὴν ἀλλ' οὐκ ἦν λευκόθριξ.

τήμερον δὴ πλέον εὐφραίνεται ἡ ἐκ πολλοῦ. ἐβάδιζε μέντοι ὀλίγον ἀφιστάμενος τῶν Δουρσλείων, εὐλαβούμενος μὴ οἱ παιδεῖς – μεσημβρίας γὰρ γενομένης προσκορές ἥδη αὐτοῖς ἐγίγνετο τὸ τῶν ζώων – μὴ ἐπιτρέπωνται πρὸς τὸ μάλιστ' αὐτοῖς ἀρεσκόντως ἔχον τοῦτ' ἔστι τὸ τύπτειν αὐτόν.

δόξαν δὲ ἐδώδιμόν τι λαβεῖν ἐν τῷ τῶν κήπων ἐστιατορίῳ, ὁ Δουδλιος οὕτως ἐδυνσχέραινε περὶ τῆς θυλακοδόξης – αὐτὴ ἔστι παγωτόν τι παμμέγεθες δή – ὡς πάνυ ὑπὸ μέτρου οὔσης, ὥστε ὁ θεῖος τούτῳ μὲν ἄλλην καὶ μείζω Ἀρείῳ δὲ τὸ λείψανον τῆς ἄρτι ἀφειμένης ἔδωκεν ἐσθίειν.

ὕστερον δὲ λογισάμενος ταῦτα συνήδει ἔαυτῷ τοσαύτης τῆς εὐποτμίας οὐ διὰ μακροῦ μέλλοντι ἀπολαύσειν.

ἵνικα δὲ δείλη ἐγένετο εἰσῆλθον εἰς οἰκίδιον τι οὖ ἔρπετα ἐτρέφετο παντοδαπά. ψυχρὸν δὲ ἦν ἔνδον καὶ σκοτώδες. καὶ διὰ τῶν θυρίδων τῶν παρὰ τοίχους πεφωτισμένων ἵδοις ἄν γαλεώτας παντοίας καὶ δράκοντας περὶ κλάδους ἢ λίθους ἔρποντας καὶ ἰλυσπωμένους. ὁ δὲ Δούδλιος καὶ ὁ Πιαρὸς ἔχιδνας μεγάλας καὶ ἴοβόλους ἥλπιζον ὅψεσθαι καὶ πύθωνας παχεῖς καὶ ἀνθρωποκτόνους· ἐκεῖνος δὲ ταχέως δράκοντα ηὗρε τὸν τῶν ἔκει μέγιστον. τηλικοῦτον δὴ φαίης ἄν πεφυκέναι ὥστε δὶς περιελισσόμενον αὐτὸ τὸ τοῦ Δουρσλείου ὅχημα συνθραῦσαι ὡς φορυτοδοχεῖον ποιησόμενον. οὐ μὴν οὐδὲ τότε ἥθελε ποιῆσαι τοῦτο, ἐκάθευδε γάρ. ὁ δ' οὖν Δούδλιος τὰς ρίνας παρέχων ὥσπερ πρὸς τὴν ὕαλον κεκολλημένας, ἀτενὲς πρὸς τὰς ἔλικας αὐτοῦ ἔβλεπε μελαίνας καὶ μαρμαρούσας.

Πρᾶξον ὅπως κινηθήσεται, εἶπε τῷ πατρί, κρούσαντος δ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ὕαλον, οὐδὲν ἐκινήθη ὁ δράκων.

καὶ κελευσθέντος μὲν τοῦ πατρὸς αὐθίς τὸ αὐτὸ ποιῆσαι, κρούσαντος δὲ αὐθίς τοῖς κονδύλοις, ὁ δράκων ἔτι καθεύδει.

Δούδλιος μὲν οὖν Κεκόρημαι τούτου, ἔφη στένων καὶ ἀπέβη.

ὁ δ' Ἀρειος πρὸ τῆς ὕαλου ἐστὼς βλέπει πρὸς τὸν δράκοντα· οὐ γὰρ ἐθαύμασεν ἄν εἰ οὗτος ἀμέλει κεκορημένος καὶ τέθνηκεν, ὡς οὐδὲν δεχόμενος οὐδέποτε πλὴν ἀνθρώπων βλακικῶν τοῖς δακτύλοις πρὸς τὴν ὕαλον ἀεὶ κρουόντων καὶ λυπῆσαι πειρωμένων. κακίων γὰρ ἔδοξεν ἡ τοιαύτη δίαιτα ἢ τὸ ἐν σκευοφυλακίᾳ κοιμᾶσθαι δεχόμενον μόνην τὴν Πετουνίαν κρούσουσάν τε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξεγείραι πειρωμένην. ἐξεῖναι γὰρ αὐτῷ γοῦν τὴν ἄλλην οἰκίαν πειρελθεῖν.

ὁ δὲ δράκων ἔλυσεν ἄφνω τοὺς ὄφθαλμούς. ἴδού· καὶ γὰρ τὴν τε κεφαλὴν βραδύτατα ἀνακύψας καὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς παρασχὼν ἐξ ἵσου τῷ Ἀρείῳ, ἐσκαρδάμυξεν.

ὁ δὲ τέως μὲν ἀτενέσι τοῖς ὄφθαλμοῖς κέχηνε, ἔπειτα δὲ εὐλαβηθεὶς μὴ παρών τις αἴσθηται αὐτοῦ, πάλιν δὲ πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέψας, ἐσκαρδάμυξε καὶ αὐτός.

καὶ νεύσας ὁ δράκων τῇ κεφαλῇ πρὸς τοὺς Δουρσλείους, καὶ ἐπάνω τὰς ὄφρυς ἀνασπάσας, πρὸς τὸν Ἀρειον ἀφελῶς ἔβλεψεν ὡς βουλόμενος εἰπεῖν ὅτι "Ἐμοιγε καθ' ήμέραν συμβαίνει ταῦτα.

'Εγῳδα, ἢ δ' ὃς τονθορύζων δι' ὕαλου αὐτῷ, οὐ πεπεισμένος εἰ ἀκούει. Λυπηρὰ γὰρ ταῦτα δηλονότι, ἔφη.

οὐ δὲ κατένευσε βιαίως.

Πόθεν τῆς γῆς ἡλθες; ἔφη ὁ Ἀρειος.

ὅ δὲ τῇ οὐρῷ διασείσας γράμματα ἔδειξε πρὸς τῇ ύάλῳ. παραβλέψας οὖν ἐκεῖνος ἀνέγνω τόδε·

ΒΟΑΣ ΣΥΣΦΙΓΚΤΗΡ ΒΡΑΣΙΛΙΟΣ.

Ὕπερ καλῶς εἶχε τὰ ἐκεῖ; ἔφη.

τούτου δὲ μάλ’ αὖθις διασείσαντος πρὸς τὰ γράμματα, ὁ Ἀρειος πλέον ἔτι ἀναγνοὺς ὅτι ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΖΩΙΟΝ ΕΝ ΚΗΠΟΙΣ ΕΓΕΝΝΗΘΗ, Οὕκουν, ἔφη, Βρασιλίαν ἐπελήλυθας δῆτα;

κατανεύσαντος δ’ αὐτοῦ τοσοῦτ’ ἔθορύβησέ τις ὅπισθεν αὐτῶν ὥστε πάντως φοβεῖν ἀμφοτέρους μεγάλῃ τῇ φώνῃ λέγων ὅτι Ὡ Δούδλιε, Ὡ Δούρσλειε, δεῦρ’ ἔλθετε· βλέψατε πρὸς τόνδε τὸν δράκοντα. ἄπιστον γὰρ καὶ τερατῶδές τι πάσχει.

ὅ δὲ Δούδλιος σαῦλόν περ βαδίζων ὡς δυνατὸν ἦν τάχιστα προσῆλθεν.

Οὗτος σὺ ἄπιθι ἐκποδών, ἔφη, τὸν δ’ Ἀρειον ἀφύλακτον ἐπιπεσὼν τοσοῦτο ὕβρισε τὰ στέρνα πατάξας ὥστε πρὸς τοῦδαφος ράξαι.

τὰ δ’ ἐντεῦθεν οὕτω ταχέως ἐπεγένετο ὥστε μηδένα ἀκριβῶς ἴδεν ὃ τι καὶ ξυνέβη. καὶ γὰρ ἐν ἀκαρεὶ ἀμα μὲν ὁ Πιαρὸς καὶ ὁ Δούδλιος πρὸς τῇ ύάλῳ ἐπικλινόμενοι παρίσταντο, ἀμα δὲ ὑλακτοῦντες ἀνεπεπηδήκεσαν. ὁ δ’ Ἀρειος κεχηνώς ἀνέκυψε· τὸ γὰρ ύάλινον τὸ πρὸ τῆς τοῦ δράκοντος ἔδρας ἐμπροσθεν προβεβλημένον, τοῦτο νῦν δὴ εἰς τὸ πάν ηφάνιστο. τοῦ δὲ δράκοντος ἐκείνου σπουδῇ ἔξειλιξάμενος τε καὶ χαμᾶζε ὀλισθάνοντος, οἱ ἐν τῷ οὐκοδομήματι κεκραγότες ὁμοῦ πρὸς τὰς ἔξοδοὺς πανταχόθεν ἔτρεχον. παρολισθάνων δὲ ἔδοξε τῷ γε Ἀρείῳ συρίσσων τι μιξοβαρβάρω τῇ φωνῇ φθέγξασθαι ὅτι Φροῦδός εἴμι πρὸς Βρασιλίαν βησόμενος. εὐχαριστῶ σοι, ὁ ἑταῖρε. εἰς τὸ καλόν.

ὅ δὲ ἔρπετόφυλαξ καταπεπληγμένος συνεχῶς ἐρωτῶν Ἄλλα τὸ ύάλινον, ἔφη, ποι γῆς ἀπηλλάγη; ποῦ τὸ ύάλινον;

καὶ τῇ μὲν Πετουνίᾳ παραμυθησόμενος ὁ ἐπὶ τῶν κήπων αὐτὸς ποτόν τι ἀκεσφόρον θερμὸν καὶ γλυκὺ δίδους – τέϊον δὲ τοῦτο καλοῦσι – συγγνώμην παραιτεῖτο. ὁ δὲ Πιαρὸς καὶ ὁ Δούδλιος ὅλοι εἶχον πρὸς τῷ μεγάλ’ ιάχειν. οὐ μὴν ἀλλ’ ἔδόκει τῷ γ’ Ἀρείῳ ὁ δράκων οὐδὲν πρᾶξαι ἐκτὸς εἰ παίζων τι τῶν πτερυνῶν αὐτοῖς προσεποίησατο ὀδὰξ λαβέσθαι. καίτοι πάλιν καθημένων πάντων ἐν τῷ ὀχήματι, ἐμυθολόγει μὲν ὁ Δούδλιος ὡς ὁ δράκων τὸ σκέλος μονονούσχι ἀπέδηξεν, ἐτραγώδει δὲ ὁ ἔτερος ὡς ἐπενόει ἐν ἔλιξι λαβόμενος σφιγχθέντα ἀποπνῖξαι. ἀλλ’ ὁ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτὸν τόδ’ ἦν· ἥγήσατο γὰρ Πιαρὸν ἐν ἑαυτῷ γενόμενον εἰρηκέναι ὅτι Ὁ Ἀρειος διελέγετο μετ’ αὐτοῦ· ή οὐκ ὁρθῶς λέγω, ὁ Ἀρειε;

οἰχομένου οὖν οἴκαδε τοῦ Πιαροῦ, μέχρι τούτου γὰρ ἐχρόνιζεν, ὁ Δούρσλειος ἐνεργῶς καθήπτετο τοῦ Ἀρείου εἰς τοσοῦτον ὄργης ἐληλυθὼς ὥστε μηδὲν ὡς εἰπεῖν αὐδῆσαι· μόλις δ' ἀφίετο τὰ ρήματα τάδε δύσπνους περ ὥν· "Ἀπιθυ πρὸς σκευοφυλάκιον· κατάμενε αὐτοῦ· ἐδέσματ' οὐδένα, πρὶν συμπεσεῖν εἰς δίφρον, τῆς χολῆς τοσοῦτο ἐπιξεούσης ὥστε τὴν γυναῖκα ἐδέησεν εὐθὺς δοῦναι αὐτῷ τῆς μετάξης πάνυ πολύ πιεῖν – τοῦτον γὰρ ποιοῦνται τὸν ποτὸν οἱ νῦν τὸ πνεῦμα ἀποστάζοντες ἀπὸ τοῦ ἀκράτου.

ὕστερον δὲ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ κατακείμενος καὶ ὑπὸ μακρῷ ζόφῳ γενούμενος ὁ Ἀρειος σφόδρ' ἐπόθει ὠρολογίου. τὴν γὰρ ὥραν οὐκ εἰδώς, οὐδ' εἰ οἱ Δούρσλειοι ἦδη εἰς ὑπονομήθησαν, ἐφοβεῖτο μὴ οὐ πρὸς τὸ ἀκίνδυνον εἶη τὸ εἰς τούπτανιον ἔρπειν σιτησόμενον, μὴ καθευδόντων αὐτῶν.

παρὰ γὰρ τοῖς Δουρσλείοις βίον διῆγεν ἔτος τοῦτο δέκατον, καὶ συνῆδει ἀεὶ τεταλαιπωρηκὼς ὅσον χρόνον ἐκ βρεφυλλίου ἐν μνήμῃ πεφύλαχεν, ἐξ οὐ ἀπέθανον οἱ γονεῖς ἐν τῇ ὀχημάτων συγκρούσει ἐκείνῃ. οὐ μὴν οὐδ' ἐμέμνητο αὐτὸς παρὸν τότε ἐν τῷ ὀχήματι ὅτε ἐτελεύτησαν· ἀναμιμνησκομένῳ δὲ αὐτῷ ἐνίστετο τοῦ πάλαι εἰργμένῳ διὰ μακροῦ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ μόλις εἰσῆι τοιόνδε τι· οὐ μόνον ἐωρακέναι, ὡς ἐφαίνετο, φῶς τι χλοανγὲς ὥσπερ ἀστραπὴν ἐκλάμπον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέτωπον πεπονθέναι ἀφόρητόν τι. ταῦτα γὰρ εἶναι, ὡς εἰκάσαι, τὰ τῆς συγκρούσεως, πλὴν ἀλλ' οὐ ξυνιέναι τὸ χλοανγὲς ὅθεν γένοιτο. τῶν δ' οὖν γονέων οὐδὲν ἐμέμνητο, ἐπεὶ οἵ μὲν Δούρσλειοι οὐκ ἔλεγον οὐδὲν περὶ αὐτῶν οὐδέποτε, οὐδ' ἐξην ἐπερωτᾶν δήπου, φωτογραφίᾳ δ' οὐδεμίᾳ ὑπῆρξεν αὐτῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

ἐν δὲ τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ πόλλα διειρητολῶν ἥλπιζε μὲν τῶν ἀναγκαίων ἄγνωτόν τινα ἀφίξεσθαι διασώσοντα αὐτόν, μάτην δέ. συγγενεῖς γὰρ χωρὶς τῶν Δουρσλείων οὐχ ἔχειν. ἐνίστετο δὲ τῶν τυχόντων τις, ὡς γε ἐδόξαζεν ἡ μᾶλλον ὡς ἥλπιζε, καὶ ἐγνώρισεν αὐτόν. τούτων δὲ πολλοὶ βάρβαροι ὄντες σχῆμα βαρβαρικὸν δὴ παρεῖχον. ποτὲ μὲν γὰρ ἄνθρωπος νάνος πιλίδιον φορῶν ὑψηλὸν καὶ ἰοειδὲς προσεκύνησεν αὐτὸν ἀγοράζοντα μετὰ τῆς Πετουνίας καὶ τοῦ Δουδλίου. ἡ δὲ ὄργιλως ἐλέγξασα αὐτὸν εἴ γε τὸν ἄνθρωπον γνωρίζοι, εὐθὺς ἀπέσπασεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς οὐδὲν πριαμένη. ποτὲ δὲ γραῦς τραχὺ βλέπουσα καὶ πράσινα ἐνδεδυμένη τὰ πάντα ἐν λεωφορείῳ ἐχειρονόμησεν ὥσπερ φιλοφρονησομένη αὐτόν. πρώην δ' αὖ ἄνθρωπός τις φαλακρὸς μέχρι τῶν σφυρῶν πορφυρίδα σύρων περιέπλεξε μὲν αὐτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἀπέβη δὲ οὐδὲν φθεγξάμενος. πρᾶγμα δὲ παραδοξότατον ἦν τὸ εὐθὺς ἀφανισθῆναι ἕκαστοτε τοὺς τοιούτους ὅταν ὁ Ἀρειος ἐπιχειροίη ὄμιλῆσαι μετ' αὐτῶν.

ἐν δὲ τῷ διδασκαλείῳ οὐδεὶς παρίστατο τῷ Ἀρείῳ. πάντες γὰρ οἱ φοιτῶντες ἥδεσαν τοὺς ἀμφὶ τὸν Δούδλιον μισοῦντας ἐκεῖνον τὸν ἴματιά τε μείζω ὑπέρ τὰ νόμιμα ἔχοντα καὶ διερρηγμένα τὰ δίοπτρα· καὶ μὴν οὐδεὶς ἥθελεν ἀπάδειν ἀπ’ ἐκείνων.

— ΒΙΒΛΟΣ Γ —

ΑΙ ΑΙΓ' ΟΥΔΕΝΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

κόλασιν τοίνυν ἐκ τῆς τοῦ δράκοντος τοῦ Βρασιλικοῦ διαφυγῆς ἀπέλαυσε μακροτέραν ὁ Ἀρειος ἦ πρὸ τοῦ λυθεὶς δὲ τέλος ἀπὸ τοῦ σκευοφυλακίου, θέρους ἥδη μεσοῦντος τοὺς ἔτερους μαθητὰς κατέλαβεν σχολάζοντας. ἀτὰρ καὶ τὰ τοῦ Δουδλίου τὰ νεωστὶ κεκτημένα ἐπεπόνθειν ἥδη ὥδε· τοῦτο μὲν τὴν κάμεραν κινηματογραφικὴν καὶ τὸ ἀεροσκάφος τηλεχειριστέον ἐπραξεν ὥστε κατεαγέναι, τοῦτο δ' ἐπὶ τοῦ δικύκλου ἀγωνιστικοῦ τὸ πρώτον ἡνιοχήσας κατέβαλε τὴν Συκέαν αὐτοῖς τοῖς σκήπτροις χωλὴν ἔτ' οὖσαν διὰ τὴν τῶν μυρσίνων ὅδὸν προβαίνουσαν.

ἥδὺ δ' οὖν τὸ μήκετι εἰς διδασκαλεῖον, ὅμως δ' ἀηδίαν ἀνείχετο ὁ Ἀρειος καθ' ἡμέραν πρὸς τῶν περὶ τὸν Δουύδλιον ἀεὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατριβόντων, Πιαρὸν λέγω καὶ Δέννον καὶ Μαλακὸν καὶ Γοργωπόν, ἐπίσημον ὄντα ἔκαστον διὰ πάχος τε τῆς σαρκὸς καὶ βλακείαν τῶν φρενῶν. ὥστε ὁ Δουύδλιος μὲν ἀτε πάντων παχύτατος καὶ βλακότατος πεφυκὼς εἰκότως ἐστρατηλάτει, οἱ δ' ἔτεροι συνακολουθοῦντες ἥδοντο μετ' αὐτοῦ διατριβῆν ἀσκοῦντες ἦν περὶ πλείστου ἐποιεῖτο, τὴν ἀρειοκυνηγίαν λέγω.

ἀνθ' ὧν ὁ Ἀρειος ἀπεδήμει ἐφ' ὅσον ἐδύνατο ἀπὸ τῆς οἰκιας πόρρω περιπλανώμενος καὶ φροντίζων τὰ μετὰ τὸ θέρος. ἐλπίδος γὰρ καὶ σμικρᾶς δὴ τόθ' ὑποφαινούσης ἥσθετο. τοῦ γὰρ ἔτους πρὸς μετόπωρον γενομένου ἀπὸ τοῦ Δουύδλιον τὸ πρώτον τοῦ βίου ἀπέσεσθαι φοιτῶν πρὸς φροντιστήριον. τοῦτον γὰρ ἔνα γεγράφθαι τῶν μαθητῶν τοῦ πατρώου φροντιστηρίου ἐκείνου, Σμέλτιγξ καλουμένου — τοῦτ' ἐστὶν ἐλληνιστὶ Χωνεύσεις. καὶ τὸν Πιαρὸν Πολυχοῦν αὐτόσε φοιτήσειν. μαθητεύσειν δ' αὐτὸς τοῖς τῆς Στωνουάλλης — αὕτη δ' ἐλληνιστὶ Κώλυσις καλεῖται, οὖσα οἶνον σχολείον μονοτάξιον καλοῦσιν οἱ νῦν, ὡς τῶν μαθητῶν οὐδαμῶς ἔξαιρέτων ὄντων φοιτᾶν δ' ἐξὸν τῷ βουλομένῳ. τοῦτο δ' ἔδοξε τῷ γε Δουύδλιῳ γελοιόν τι.

Τοὺς γὰρ νέον εἰς τὸ σχολεῖον ἐκείνο ἐπελθόντας, ἔφη, βρέχουσιν

αὐτίκα ὥσαντες πρανεῖς εἰς τὴν ἄφοδον — τὸν γὰρ κοπρῶνα ἥσχύνετο φθεγγόμενος. ἀρά δοκεῖ σοι ἐπάνω ἐλθόντι γυμνάζεσθαι περὶ ταῦτα;

“Ηκιστά γ’, ἥ δ’ ὅσ. ἀθλία γοῦν ἡ ἄφοδος δεινότερον οὐπώποτε παθοῦσα ἥ τὸ τὴν κεφαλήν σου δέξασθαι, εἰκότως ναυτιᾶν κινδυνεύσει. ταῦτ’ εἰπὼν ἀπέδραμε πρὶν ἐκεῖνον λογίσασθαι τί εἴρηκεν.

μῆνος δ’ οὖν τοῦ Ἰουλίου ἡ Πετουνία, δέον ἀγαγεῖν τὸν Δούδλιον Λοιδίνονδε ὧνησόμενον τὴν πρὸς Χωνεύσεις στολήν, ἔλιπε τὸν “Ἀρειον παρὰ τῇ Συκέᾳ. ἥ δ’ ἐδόκει φιλικώτερον διακεῖσθαι πρὸς αὐτὸν ἥ τὸ πρίν. ὑπεσκελισμένη γὰρ, ὡς τὸ πρᾶγμα ἀπέβη, ὑφ’ ἐνὸς τῶν αἰλούρων, οὐκέτι ὡσαύτως φιλαίλουρος ἦν. καὶ γὰρ οὐ μόνον εἴασεν αὐτὸν κατὰ γνώμην τηλεορᾶν, ἀλλὰ καὶ ἐδώκεν αὐτῷ πλακούντος σοκολάτου· γευσαμένος δὲ ὁ “Ἀρειος εἴκασε τεθησαυρισμένον αὐτὸν πόλλ’ ἔτη.

ἐπειδὴ δ’ ἐσπέρα ἐγένετο, δὲ Δούδλιος ἐπίδειξι ἐποιήσατο τοῖς Δουρσλείοις τῆς καινῆς στολῆς. οἱ γὰρ μαθηταὶ οἱ τῶν Χωνεύσεων ἀμπέχονται ὥδε· φορεῖ ἔκαστος φοινικῆν τ’ ἐφεστρίδα θωρακοειδῆ ἐκτεταμένην πρὸς τὸ δόπισω εἰς οὐράν τινα — ὅ καὶ οἱ ἐπιχώριοι τάϊλκωτ καλούσι — καὶ θυλάκους κροκωτούς — τοῦτο δὲ νικήβροχον — καὶ πέτασον ἐκ καλάμης ἐσκευασμένον — καὶ τοῦτο ναυτικόν — καὶ δὴ καὶ βάκτρον τι ὀξῶδες. πρόχειρα γὰρ τὰ βάκτρα παρέχουσι ταῦτα ἵνα ράπίζωσιν ἀλλήλους λαθόντες τοὺς διδασκάλους. ἀλλὰ γὰρ ὅμολογεῖται τοῦτο παιδευσιν εἶναι χρηστὴν πρὸς τούπιον αὐτοῖς εἰς ἄνδρας τελοῦσιν.

βλεπόντων τοίνυν ἀπάντων πρὸς ἐκεῖνον τοὺς καινοὺς θυλάκους ἀμπεχόμενον, δὲ Δούρσλειος μεγαλαυχούμενος μὲν ὀλίγον δὲ φθέγγεσθαι δυνάμενος οὐκ ἔφη λαμπροτέραν ἐωρακέναι ἡμέραν ἐν φάει ὥν· ἥ δὲ γυνὴ δακρυρροοῦσα οὐκ ἔφη τοῖς ὅμμασι πίστιν ἔχειν ὄρωσα τὸ βρεφύλλιον αὐτῆς Δουδλιδίδιον νεανίαν ἐκτελῆ γεγενημένον καὶ ὡραῖον ὡς σφόδρα· ὅ δ’ αὖ “Ἀρειος οὐκ ἐτόλμα φάναι διοῦν ὡς ἥδη κατεαγώς που δύο τῶν πλευρῶν διὰ τὸ μὴ ἀνέδην ἀνακαγχάσαι.

τῇ δ’ ὑστεραίᾳ εἰς τούπτανιον ἐλθὼν ἀριστοποιησόμενος, πάνυ ἐμυσάχθη δυσοσμίας αἰσθόμενος, ὡς ᾔετο, ἐκ μεγάλου χαλκίου ἐν τῷ πλυνῷ κειμένου, καὶ ἐμπεπλημένου — τοῦτο γὰρ φανερὸν ἐγένετο αὐτῷ ἀκριβέστερον σκοπούντι — ράκεσι ρυπάροις ἐν ὕδατι θολερῷ νηχομένοις.

Τί δαὶ τοῦτο; ἔφη.

ἥ δὲ Πετουνία ὥσπερ τὸ ἔθος χείλη μύσασα ὡς ἀγανακτοῦσα

αὐτῷ τολμήσαντι προτεῖναι ἐρώτημά τι Αὕτη γε, ἔφη, ἡ σὴ στολὴ ἡ πρὸς παιδείαν καινῆ.

ὅ δὲ Ἀρειος Ἄλλ' οὐκ ἡξίουν, ἀπεκρίνατο, δεῖν αὐτὴν οὕτως ὑγρὰν γενέσθαι.

χαλεπαίνουσα δέ Μή φλυαρήσῃς, ἔφη. ἐγὼ γὰρ βάπτω σοι ἔνια τῶν περιττῶν τοῦ Δουδλίου ἴματίων φαιὰ ποιησομένη ἵνα μὴ φανερὸς ἦς τὸ σχῆμα σὺ διαφέρων τῶν πολλῶν.

ἀλλὰ περὶ τοῦτο σφόδρ' ἥπιστει μὲν οὗτος, ἔδοξε δ' ὅμως μηδὲν ἀντειπεῖν. καθήμενος οὖν παρὰ τὴν τράπεζαν ἐπειρᾶτο μὴ βαρύνεσθαι ἐνθυμούμενος τὰ τῆς πρώτης ἐν Κωλύσει ἡμέρας εἰ' γ' ἄρα γέλωτ' ὀφλήσει ἀμπεχόμενος δοκοῦντα περιτμήματα ἢ καττύματα ἐξ ἐλέφαντος σύφαρος πεποιημένα.

εἰσελθόντων δὲ τοῦ Δουρσλείου καὶ τοῦ Δουδλίου τὰς ρῖνας ἀνασπώντων διὰ τὸ μὴ μύρου πνεῖν τὰ πλυνόμενα, ὁ μὲν ὅλος περὶ τὴν ἐφημερίδα ἦν, ὁ δὲ συνεχῶς τῷ χωνευτικῷ βάκτρῳ τὴν τράπεζαν ἐκοπτε – τοῦτο γὰρ πανταχοῦ ἐφόρει. καὶ ἥκουσαν τότε μὲν κτύπον τοῦ γραμματοκιβωτίου τότε δὲ δοῦπον τῶν ἐπιστολῶν πρὸς τοῦδαφος πιπτουσῶν.

ἐκεῖνος δὲ τὴν ἐφημερίδα ἔτι προβαλλόμενος "Ἐνεγκέ μοι, ἔφη, τὰς ἐπιστολάς, ὁ Δούδλιε.

ὅ δ' ὑπολαβὼν Πρᾶξαι σύ, ἔφη, ὅπως "Ἀρειος οἴσεται.

ἐκεῖνος δ' αὖ "Ἐνεγκέ μοι, ἔφη, τὰς ἐπιστολάς, ὁ "Ἀρειε.

ὅ δ' "Ἀρειος Πρᾶξαι σύ, ἔφη, ὅπως Δούδλιος οἴσεται.

κάκεῖνος Σκάλευ' αὐτὸν τῷ χωνευτικῷ, ὁ Δούδλιε.

καὶ τοῦτο μὲν ἀπαμνύμενος ὁ "Ἀρειος μετελθὼν δὲ τὰς ἐπιστολάς, τρία ἐπὶ τῷ φορμῷ κείμενα εἶδε· τὸ μὲν παρὰ τῆς Μάργης τῆς ἀδελφῆς τοῦ Δουρσλείου τότε ἐν τῇ Οὐέκτει ἀποδημούσης δελτάριον ὃν ἐπιστολικόν, τὸ δὲ ξανθόν τι περιβολάδιον ἐν ὅτῳ εἰκότως γράμματα εὔροις ἀν ἀργυρίου ἀπόδοσιν ἀπαιτοῦντα, τρίτον δὲ, τὸ καινότατον, ἐπιστολὴν πρὸς ἑαυτὸν διαπεμφθεῖσαν. ἀναλαβὼν γοῦν ἀτενίζει πρὸς αὐτήν, ψαλλομένης δὴ τῆς καρδίας καθάπερ εἰ ταινίαν τις κόμμι ἐλαστικοῦ μεγάλην ἔκρουσεν. οὐδεὶς γὰρ δι' ὅλου τοῦ βίου ἐπιστολὴν ἔγραψεν αὐτῷ, οὐδὲ συνήδει οὐδενὶ γράψαι ἀν βουλομένῳ, οὐχ ὑπαρχόντων οὕτε ἔταιρων οὕτε συγγενῶν. οὐδ' αὖ ἐπιστόλιον τι ἐδέξατο τοιοῦτο οἶνον οἱ σκαιοὶ τῶν βιβλιοφυλάκων πέμπουσιν ἀπαιτήσοντες βιβλίον, ὡς βιβλία δὴ οὐ χρησάμενός ποτε ἀπὸ τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης. ἵδον πρόκειται ἐπιστολὴ εὕστοχον δὴ ἐπιγραφὴν παρέχουσα εἰς τοσοῦτο ἀκριβείας γεγραμμένην ὥστε μηδαμῶς ἀμαρτεῖν.

πρὸς τὸν Ἀρειον Ποτῆρα,
 τὸ ὑπὸ κλίμακι σκευοφυλάκιον,
 ὁδὸς τῶν μυρσίνων δ',
 Λίτελ Οὐντζιγκ,
 Σοῦρι

τὸ δὲ περιβολάδιον παχύ τ' ἦν καὶ βαρύ, ὡς ἐκ διφθέρας παρασκευασμένον, καὶ ὑπόξανθον. οἱ δὲ τῶν γραμμάτων χαρακτῆρες καλάνοι. γραμματόσημον μὲν οὐδέν, πορφυροῦν δὲ σφράγισμα κήριων – τοῦτο γὰρ εἶδεν ἀναστρέψας αὐτὴν τῶν χερῶν τρεμουσῶν – ἐν ᾧ τετυπουμένοι λέων καὶ ἀετὸς καὶ ὄφις καὶ γαλῆ καὶ ἐν μέσῳ γράμμα τι μέγα οἷον τὸ ὑψηλόν.

ὅ δὲ Δούρσλειος ἀπὸ τοῦ ὁπτανίου βοῶν Σπεῦδε, ἔφη, ὥ παῖ, καὶ γελῶτα παρασχὼν ἔαυτῷ Τί πράττεις; ἢ περὶ ἐπιστολῆς πυροφόρου πολυπραγμονεῖς;

ἐκεῖνος δ' ἐπὶ τὸ ὁπτάνιον ἐπανῆλθεν, ἀτενίζων ἔτι πρὸς τὴν ἔαυτοῦ ἐπιστολήν. καὶ τὰ μὲν – λέγω γὰρ τὸ δελτάριον ἐπιστολικὸν καὶ τὸ ξανθὸν περιβολάδιον – τῷ Δουρσλείῳ παρέδωκε, τὸ δ' ἔαυτοῦ καθήμενος πάλιν ὡρμήθη βραδέως ἀνοίξαι.

ὅ δὲ ἔτερον μέν – τὸ γὰρ ξανθὸν τοῦτ' ἔτυχεν ὅν – σχίσας τε καὶ ἀνοίξας ἐβδελύχθη, ἔτερον δὲ ἀνατρεψάμενος

Ἡ Μάργη, ἔφη, μαλακῶς ἔχει κόγχην καταπιοῦσα κακήν.

ὅ δὲ Δούδλιος ἐξαίφνης *Ω πάτερ*, ἔφη παππίζων, ὥ πατρίδιον, *Ἀρειος* ἔχει τι.

τὸν δ' ἔτι μέλλοντα διαπτύξαι τὴν αὐτοῦ ἐπιστολήν – πεποιημένη γὰρ ἔτυχε τῆς αὐτῆς διφθέρας τῷ περιβολαδίῳ – ἔφθασεν ἐκ χερῶν τραχέως ἀφαρπάσας ὁ Δούρσλειος. ὅ δὲ πάλιν ἀρπάσαι ἐπιχειρήσας *Ἐμόν*, ἔφη, τοῦτο.

ἀλλ' ἐκεῖνος μυκτηρίζων *Τίς* γὰρ σοί, ἔφη, γράψαι βούλοιτ' ἄν; τὴν γοῦν ἐπιστολὴν σείσας καὶ μίᾳ χειρὶ ἀπλώσας παρέβλεψεν. μεταβολὴν δὲ τοῦ προσώπου εἶδες ἄν θάττω ἐξ ἐρυθροῦ εἰς χλωρὸν τῆς τῶν ἐν λεωφόρῳ φαναρίων. ἀλλ' οὐκ ἀπέχρησε τοῦτό γε· διὰ μικροῦ γὰρ τοσοῦτο ὡχριακῶς ὥστε καὶ ὀλίγον διενεγκεῖν πτισάνης πάνυ ἡμελημένης, τὴν γυναῖκα μόλις ἐπωνόμασεν ὀτοτύζων.

Δούδλιον δὲ ἐξαρπάσαι ἐπιχειροῦντα ἐκώλυσε κρατῆσαι μετέωρον αὐτὴν φυλαττόμενος. ἢ δὲ *Πετουνία* τί ποτ' εἴη θαυμάσασα ἐλάβετο μὲν αὐτῆς, στίχον δὲ πρῶτον ἀναγνοῦσα, ὀλίγου ἐδέησε παραχρῆμα ὑπ' ἵλιγγου καταπεσεῖν. ἐπιθεὶς δὲ τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, καὶ φωνὴν ἀφιεῖσα ὀξεῖαν ὡς ἀποπνιγησομένη *Οἴμοι*, ἔφη, ὥ *Φέρνιον*, οἵμοι τάλαινα.

ἔβλεπον δὲ συνεχῶς πρὸς ἀλλήλους ὡσπερεὶ ἐπιλελησμένοι τῶν παιδῶν ἔτι παρόντων. ὁ δὲ Δούδλιος τῷ οὕτως ὀλιγωρεῖσθαι οὐ συνήθης ᾧν, ἔρραπισε τὴν τοῦ πατρὸς κεφαλὴν τῷ χωνευτικῷ λέγων ὅτι Ἐγὼ μάλα βουλούμην ἄν ἀναγνῶναι ἐκείνην τὴν ἐπιστολήν.

ὅ δ' Ἀρειος Ἔγωγε μάλιστα βούλομαι· ἐμὴ γάρ ἐστιν.

ἀλλ' οὖν ὁ Δούρσλειος Ἀπιτ' ἄμφω, ἔφη ὡθῶν τὴν ἐπιστολὴν πάλιν εἰς τὸ περιβολάδιον. Ἀρειος ἐκινήθη μὲν οὖ, βοῶν δ' εἰστήκει.

Ἐγὼ τὴν ἐμὴν, ἔφη, αἰτῶ ἐπιστολήν.

ὅ δὲ Δούδλιος ἄμα Πάρες ἔμοιγε ἰδεῖν.

ὅ δ' αὐτὸς Δούρσλειος Οὐκέτι ἔρρήσετε; ἔφη ἀναβοῶν, καὶ ἄμφω τοῦ αὐχένος λαβὼν καὶ εἰς τὴν αὐλὴν ἐκβαλὼν τὴν θύραν ἐπήραξεν.

οἱ δ' εὐθὺς σιωπῆ μὲν σπουδαίως δ' ὅμως προσεπάλαιον ἀλλήλοις. ἐκάτερος γάρ ἡθέλησεν αὐτὸς διὰ τοῦ κλειθριδίου ἀκοῦσαι. νικήσαντος δὲ τοῦ Δουδλίου, ὁ Ἀρειος, τῶν διόπτρων ἐξ ἑνὸς ὡτὸς ἔξαρτωμένων, πρανῆς ἐκειτο χαμαὶ ἐκτεταμένος ὡς δέον ἀκοῦσαι διὰ τὸ διεστηκὸς τὸ μεταξὺ τῆς θύρας καὶ τοῦ ἐδάφους. ἥκουσαν δὲ τάδε τῆς Πετουνίας τρομερὰ τῇ φωνῇ φθεγγομένης.

“Ἡν βλέψον μοι, ἔφη, εἰς τὰ τῆς ἐπιγραφῆς· πῶς γὰρ εἶχον ἄν ἀκριβῶς εἰδέναι ὅπου καθεύδει; ὦ Φέρνιον, εἰπέ μοι· ἀρα μὴ τηροῦσι τὴν οἰκίαν;

Ἐξόν γε τηρεῖν ἔφοράν ἱχνεύειν ἡμᾶς, ἥ δ' ὅσ εἰκῇ μύζων.

ἥ δὲ Οἴμοι τί δραστέον; ἔφη. ἥ ἀποκρινώμεθα πρὸς αὐτούς; ἀντιγράφον δὴ τάδε ὅτι οὐ βουλόμεθα ...

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἀρειος ἔώρα τὰς ἀρβύλας μελαναυγεῖς τὰς τοῦ Δουρσλείου ἄνω κάτω ἐν τῷ ὄπτανίῳ περιπατοῦντος. τέλος δὴ ἥκουσε τοῦ Δουρσλείου τάδε·

“Ηκιστα, ἔφη, ἥκιστά γε. χαιρέτω ταῦτα. ἐὰν δὲ μὴ ἀντεπιθῶμεν ἐπιστολήν ... ναί. τοῦτο γὰρ βέλτιστον, τὸ ἀμελῆσαι πάντα.

τῆς δὲ γυναικὸς μελλούσης ἀντιφθέγξεσθαι τι ὑπολαβὼν Οὐκ ἐθέλω, ἔφη, ὦ γύναι, ξενίσαι οὐδένα τῶν τοιούτων ἐν τῇ οἰκίᾳ. οὕκουν τότε δὴ ἐφθάνομεν ἐπομοσάμενοι ἐπεὶ τὸν παῖδα ἀνειλόμεθα ἥ μὴν καθαιρήσειν τὸ ἀλιτήριον τοῦτο καὶ τὴν βωμολοχίαν;

περὶ ἐσπέραν δὲ ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου ἐπανελθὼν καινότατόν τι ἔπαθεν οἶνον πρότερον οὐδέποτε· πρὸς γὰρ τὸν Ἀρειον ἐν αὐτῷ τῷ σκευοφυλακίῳ ἔβη. καὶ τεθλιμμένος περ ταῖς φλιαῖς μόλις εἰσῆλθεν.

καὶ ὁ Ἀρειος παραχρῆμα Ποῦ ἐστὶν ἥ ἐμὴ ἐπιστολή; ἔφη. τίς ἔστιν ὃς ἐπιστέλλει μοι ἐπιστολήν;

ἐκεῖνος δὲ βραχεῖ λόγῳ Οὐδείς, ἀπεκρίνατο. αὕτη γὰρ ἐπεστάλη σοι δι’ ἀμαρτήματος. διὸ κατακέκαυκα αὐτήν.

ἀλλ’ ὁ Ἀρειος μάλα λυπούμενος Ἀμάρτημα δ’ οὐκ ἦν, ἔφη, ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐτῇ τὸ σκευοφυλάκιον μου.

ὅ δὲ Δούρσλειος τόν γε παῖδα εὐφῆμεῖν κελεύων τοσοῦτον αὐτὸς ἀνέκραγεν ὥστε ἀράχνας οὐκ ὀλίγας ἀπ’ ὄροφῆς καταπεσεῖν. καὶ διὰ μικροῦ ἀσθμαίνειν τι ἔδει, ἐπειτα δὲ ὑπεγέλα, τὸ πρόσωπον μόλις εἰς τὸ φαιδρὸν ἀναγκάσας, τοῦτο γε, ὡς ἔοικε, χαλεπώτατον ὅν.

Εἶν, ἔφη. περὶ δὲ τοῦτο ἡμεῖς τὸ σκευοφυλάκιον ἐνενοησάμεθα – μικρὸν μὲν γὰρ αὐτό, μακρότερος δὲ σὺ γεγένησαι – ἐννοησάμενοι δὴ ὅπως σου μάλιστα κηδώμεθα, ἐγνώκαμεν ὅτι ἡδὺ ἔσται σοὶ ἐνθένδε μεταστῆναι εἰς τὸ τοῦ Δουδλίου δώματιον τὸ ἔτερον.

Διὰ τί; ἔφη.

ἐκεῖνος δὲ Μήδεν ἴστορεῖν. ἄγε δή· ἔνεγκε πάντα ἐπάνω τὰ σκεύη ταῦτα εἰς τὸ ὑπερώον.

εἶχε δὲ τοῖς Δουρσλείοις οὕτω τοῦ ὑπερώου ἥ θέσις. δωματίων γὰρ τεττάρων ὑπαρχόντων, τὸ μὲν πρῶτον ἐκείνοις ἦν εὔνατήριον, τὸ δὲ δεύτερον λόγῳ μὲν ξένιον ἔργῳ δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ τῇ Μάργῃ ἐξαίρετον τῇ τοῦ Δουρσλείου ἀδελφῇ, τὸ δὲ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον τῷ γε Δουδλίῳ· ἐν μὲν γὰρ ἔτέρῳ ἐκάθευδεν, ἔτέρῳ δὲ τά τε παίγνια κατέθηκε καὶ τὰ ἄλλα σκεύη περιττὰ ὅσα ὁ θάλαμος μὴ χωροί. ὁ δ’ Ἀρειος ἄπαξ ἀναβὰς τὰ ἑαυτοῦ πάντα μετήνεγκεν ἀπὸ τοῦ σκευοφυλακίου εἰς τὸ δωμάτιον. καὶ ἐπὶ τῇ κοίτῃ καθήμενος πανταχόσε περιέβλεπεν. εἶδε γὰρ πάντα ὡς εἰπεῖν διεφθαρμένα· οἷον τὸ τέχνημα κινηματογραφικὸν τὸ μηνιαῖον ἐκείτο ὑπὲρ ἄρματος μάχης μικροῦ – τούτῳ γὰρ χρησάμενός ποτε ὁ Δουδλιος κατέβαλε τὸν τοῦ παροικοῦντος κύνα. καὶ ἐν γωνίᾳ εἶδε τὸ σκεῦος τηλεοπτικὸν τὸ πρῶτον δεδωρημένον ὅπερ διέφθειρεν ἐκεῖνος λακτίσας, τοῦ προγράμματος τοῦ μάλιστ’ ἐρωμένου ἀναιρεθέντος. οἰκίσκος δ’ ἦν ὀρνίθειος μέγας ἔνθα ψιττακὸς διέτριβε ποτε. τὸ δ’ ὀρνίθιον ἀντέδωκε ποτε ἀνθ’ ὅπλου τινὸς ἀεροβόλου, ὃ ἐπὶ σανιδίᾳ διεστραμμένον καὶ ἀνωφελὲς ἐκείτο ἐξ οὗ ἐκεῖνος κατ’ αὐτὸν ἐκάθισεν ἑαυτόν. εἶδε δ’ αὖ βιβλία πολλὰ ἐπ’ ἄλλοις σανιδίοις κείμενα· ταῦτα μέντοι μόνα τῶν ἐν τῷ δωματίῳ ἀκέραια ἐδόκει.

κάτωθεν δ’ ἥκουσε τοῦ Δουδλίου πρὸς τὴν μητέρα βοῶντος, μᾶλλον δὲ ὑλακτοῦντος. ὁ δὲ Ἐγωγ’ οὐκ ἐθέλω ἐκεῖνον ἐνεῖναι αὐτόθι, ἔφη. ἐγὼ γὰρ δέομαι τοῦ δωματίου αὐτός. πρᾶξαί μοι ὅπως ἀπεισιν.

στενάξας δὲ ὁ Ἀρειος ἐξέτεινεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ κοίτῃ, πολλὰ φιλοσοφῶν. χθὲς μὲν γὰρ ἐβούλετ’ ἀν οὐδὲν μᾶλλον ἦ τὸ ἐνταῦθα

καθεστηκέναι· τήμερον δὲ προείλετ’ ἄν καὶ ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ μένειν ἐφ’ ὧτε ἔχειν τὴν γ’ ἐπιστολὴν πρὸ τοῦ δεῦρο μεθεστηκέναι μὴ ἔχοντα.

τῇ δ’ ὑστεραίᾳ, ἐπειδὴ καιρὸς ἦν τοῦ ἀρίστου, πάντες σώφρονας καὶ μετρίους παρεῖχον ἑαυτούς. ὁ μὲν γὰρ Δούδλιος παντοῖος ἔγεγένητο· ἐβόησεν, ὕβρισε τὸν πατέρα τῷ χωνευτικῷ, ἥμεσεν ἐκ παρασκευῆς, ἐλάκτισε τὴν μήτερα, κατέρρηξε τὸ τοῦ θερμοκηπίου στέγος τὴν χελώνην ρίψας εἰς αὐτό· ἀλλ’ οὐχ οὕτω τοῦ δωματίου πάλιν εἰλήχει. τῷ δ’ Ἀρείῳ μεμνημένῳ τὰ χθὲς ὅπως ἀπέβη, σφόδρα δὴ μετέμελε τοῦ μὴ ἐν θυρῶν ἀνοίξαι τὴν ἐπιστολὴν. οἱ δ’ αὖ Δούρσλειοι δριμὺ ἐβλεπον πρὸς ἀλλήλους.

ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ὁ ἐπ’ ἐπιστολῶν, ὁ Δούρσλειος, ὡς τὸν "Ἀρειον φιλοφρονούμενος, Δούδλιον ἐκέλευσεν ἐνεγκεῖν αὐτάς. ἥκουσας δ’ ἄν αὐτοῦ ἀνὰ τὸν θυρῶνα βαδίζοντος τῷ χωνευτικῷ κρούοντος τὰ ἐκεῖ. ἀλλ’ ἄφνω ἐβόησε λέγων ὅτι Καινή τίς ἐστιν ἐπιστολή· πρὸς τὸν "Ἀρειον Ποτῆρα, τὸ στενότατον δωμάτιον, ὅδὸς τῶν μυρσίνων δ’ ...

ἐκεῖνος δὲ ἐφωνῇ ὥσπερ ἀποπνιγομένου του μόλις φθεγξάμενος, καὶ ἀπὸ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, ἔδραμεν ἀνὰ τὸν θυρῶνα δλίγον φθάσας τὸν "Ἀρειον. ἀλλ’ ἐδέησεν αὐτὸν ὑποσκελίσαι τὸν Δούδλιον ἵνα κρατήσῃ τῆς ἐπιστολῆς· τοῦτο δὲ χαλεπώτερον ἐγένετο τοῦ Ἀρείου ἐκ τοῦπισθεν λαβόντος αὐτὸν τοῦ αὐχένος. δι’ ὀλίγου μὲν οὖν ἄπαντα συνεχύθη, διαπολεμούντων αὐτῶν ἀλλήλοις καὶ πολὺ τῷ χωνευτικῷ ράπιζομένων, τέλος δὲ ὁ Δούρσλειος ἀσθμαίνων περ ἀνέστη ἵσχων τῇ δεξιᾷ τὴν τοῦ Ἀρείουν ἐπιστολὴν. καὶ τῷ μὲν Ἀρείῳ "Απιθι, ἔφη, ἄπιθι πρὸς τὸ σκευοφυλάκιον, πρὸς τὸ δωμάτιον λέγω, τῷ δὲ Δουδλίῳ "Απιθι ἀτεχνῶς.

ἐν δὲ τῷ καινῷ δωματίῳ ἄνω καὶ κάτω περιπατῶν ὁ "Ἀρειος ἐλογίζετο τάδε· εἶναι γὰρ οἵτινες ἥδεσαν οὐ μόνον μεταστάντα αὐτὸν ἐκ τοῦ σκευοφυλακίου ἀλλὰ καὶ τὴν προτέραν ἐπιστολὴν οὐ λαβόντα. πῶς γὰρ τοὺς τοιούτους οὐ τὸ αὐτὸν αὐθις ἐπιχειρήσειν; μηχανήσεσθαι οὖν αὐτὸς βουλευσάμενος βούλευμα τι καίριον ὅπως μὴ σφαλήσονται.

*

τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἐπειδὴ κατ’ ὄρθρον τὸ ἐγερτήριον ὡρολόγιον ἐσάλπιγξεν ἡμέραν, ὁ "Ἀρειος εὐθὺς κατασιωπήσας αὐτὸν ὅπως μὴ ἐγείρῃ τοὺς Δουρσλείους καὶ ἀφοφητὶ τὰ ἐσθήματα περιβαλόμενος, καὶ λύχνον οὐκ ἀνάψας λάθρᾳ ἔβη κάτω.

ἥλπιζε γὰρ περὶ τὸ ἕσχατον τῆς μυρσίνων ὁδοῦ καθιστάμενος καὶ τηρῶν τὸν ἐπ’ ἐπιστολῶν φθάσας λήψεσθαι τὰ γράμματα. καὶ πάνυ ἥδη ἀναπτοήμενος εἴρπε σκοταίος ἐπὶ τὴν αὔλειον. ἔξαίφνης

δὲ Παπαπαπαῖ εἶπε βοῶν, ἅμα δὲ μετέωρος ἀνεπήδησεν. ξυνῆδει γὰρ ἔαυτῷ πατοῦντι μέγα τι ἐπὶ τῷ φορμῷ κείμενον καὶ μαλακὸν δὴ καὶ ἔμψυχον. λύχνον δέ τινος τῶν ἐπάνω ἀνάψαντος, ἐπὶ τῷδε εἶδε τὸ μαλακὸν ἐκεῦνον χρῆμα πρόσωπον ἄρ' ὃν τὸ τοῦ θείου. δὸν ἐν ὑπνοσάκῳ ἀπόκοιτος ἔκειτο πρὸ τῆς αὐλείου, ὡς φυλαξόμενος τὸν "Ἀρειον μὴ ποιήσει ὁ καὶ τότ' ἐποίει. προπηλακίσας δ' αὐτὸν ἐπὶ μήκιστον ἐκέλευσεν ἐνεγκεῖν οἱ τέιου πιεῖν. ταλαιπωρῶν οὖν οὗτος εἰς τούπτανιον ἀκούσιος ἀπέβη. ἐπανελθὼν δ' εἶδε τὰς ἐπιστολὰς κεκομισμένας καὶ ἐπὶ γόνασι τοῦ Δουρσλείου ἥδη κειμένας, τρεῖς δ' αὐτῶν καλαίνοις τοῖς γράμμασιν ἐγκεχαραγμένας.

Βούλομαι ... ἔλεγεν, ἀλλ' ἵδον ἐκεῖνος μανικῶς σπαράσσει τὰς ἐπιστολὰς ἐπ' ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἔτι λέγοντος τὸ βούλομαι.

ἔδοξε δὲ τῷ θείῳ ταύτη τῇ ἡμέρᾳ μὴ φοιτῆσαι εἰς τὴν ἀγοράν. μείνας οὖν οἴκοι τὸ γραμματοκιβώτιον συνέκλησε γόμφους καθηλώσας ἰσχυρούς.

'Ιδού, ἔφη, τοῦργον μηνύσας τῇ γυναικὶ πολλοὺς ἔτι γόμφους ἐν τῷ στόματι ἔχων. ἀδύνατον γὰρ αὐτοῖς προσκομίσαι τὰς ἐπιστολάς, παυστέον ἄρα δηλονότι τῆς ὀρμῆς.

ἡ δὲ γυνή 'Αλλ' ἔγωγε οὐ πάνυ πέπεισμαι, ἔφη, ὥ ἄνερ.

Δούρσλειος δὲ Θάρρει, ἔφη, γύναι, οἱ γὰρ τοιοῦτοι οὐ φρονοῦσι τὰ καθ' ἡμᾶς, μάλ' ἀνόμοιοι πεφυκότες, ἐπιχειρῶν ἅμα γόμφον ἐμπῆξαι τόμῳ πλακοῦντος ὃν ἄρτι ἐδέξατο παρ' αὐτῆς.

*

τῇ δ' ὑστεραίᾳ - τῇ Παρασκευῇ καλουμένῃ πρὸς τῶν νῦν - δώδεκα δὴ ἐπιστολαὶ Ἀρείου ὄνομα ἐγγεγραμμέναι ἐκομίσθησαν· γραμματοκιβωτίῳ δὲ οὐκ ἔξὸν χρῆσθαι, ὁ κομίζων ἔωσέ τε ὑπὸ τῆς θύρας καὶ ἐβιάσατο παρὰ τὰς θύρας καὶ δὴ καὶ ἐνέβαλεν ἐνίας διὰ τὴν φωταγωγὸν τὴν τοῦ βαλανείου στενήν περ οὖσαν.

Δούρσλειος οὖν οἴκοι αὐθις ἔμεινεν. καὶ ἐπειδὴ κατέκαυσε τὰς ἐπιστολάς, τυπάδα καὶ γόμφους ἐνεγκῶν πάντα τὰ περὶ τὰς θύρας ξύλῳ συνέκλησεν ὥστε μηδένα ἔξιέναι. καὶ σπουδάζων πολὺ ἄδει μὲν τέως μινυρόμενος τὸ "Ἀκροισι διαβὰς λείρινον γύην ποσόν, ἀναπηδᾶ δ' ἀκούσας φόφου καὶ λεπτοῦ τινός.

*

τῇ δ' ὑστεραίᾳ - τῇ Σαββάτῳ καλουμένῃ - τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ πλέον ἀκολασίας ἀφίκετο· καὶ γὰρ εἴκοσι καὶ τέτταρες ἐπιστολαὶ πρὸς "Ἀρειον πεπεμέναι εἰς τὴν οἰκίαν ἀπεδόθησαν. κεκρυμμέναι γὰρ ἦσαν καὶ συνεπτυγμέναι, τὸ καινότατον, μία ἐντὸς ἐκάστου τῶν ὧῶν τῶν εἴκοσι τεττάρων ἀ ὁ ἐπὶ γάλακτος διὰ τῆς φωταγωγοῦ παρέδωκε τῇ Πετουνίᾳ μάλα τεταραγμένος. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν

Δούρσλειος ἐν νῷ ἔχων κακῶς λέγειν τιὰ ἐτηλεφώνησε τό τε ταχυδρομεῖον καὶ τὸ γαλακτοπωλεῖον, ἡ δὲ τέως ἐτεμάχισε τὰς ἐπιστολὰς ἐν τῷ μίξερ – τοῦτο γὰρ ὅργανόν τι ἔστι τοῖς νῦν μαγεύροις χρήσιμον πρὸς τὸ ὡς τάχιστα τεμαχίζειν τᾶλλα τε καὶ τὰ λάχανα.

καὶ ὁ Δούδλιος ταῦτα σφόδρα θαυμάζων Ποῖός τις ἄν, ἔφη, μετὰ σου γε, ὦ Ἀρειε, διαλέγεσθαι οὕτω σπουδάζοι;

*

τῇ δ' αὖ ὑστεραίᾳ, ἦν Κυριακὴν καλοῦσιν, ὁ Δούρσλειος πρὸς τὸ ἄριστον κατεκλίνατο τετρυχωμένος μὲν δοκῶν, εὐθυμος δ' ὅμως.

Τῇ γοῦν Κυριακῇ, ἔφη πολλῆς μετ' εὐθυμίας, οὐ νόμιμον ἀποδιδόναι τὰς ἐπιστολάς, ἀλείφων ἂμα τάς γ' ἐφημερίδας ἀντὶ τῶν ἄρτων τῷ γλυκυπίκρῳ οἶον οἱ νῦν μαρμελάδαν καλοῦσι. Μὰ Δι' ἀλλ' οὐ μὴ κομίσῃ τήμερον οὐδεὶς ἐπιστολὴν οὐδεμίαν.

ἔτι δὲ λέγοντα τάδε, ὅσσον τι διὰ τῆς καπνοδόχης τὸν αὐχένα ἐκ τοῦ κάτοπιν ἐπάταξε. καὶ γὰρ ὡς τετταράκοντα ἐπιστολαὶ ἐκ τῆς ἐσχάρας ἐπέτοντο ὥσπερ ἀπὸ σφενδόνης ἐκριπιζόμεναι. κεκυφότων μὲν οὖν κάτω τῶν Δουρσλείων, τοῦ δ' Ἀρείου ἀναπηδῶντος εἴ πως ξυλλάβοιτο καὶ μᾶς γε, ἐκεῦνος πόλλ' ἥδη σκορακίζων ἔξιέναι ἐκέλευσεν αὐτῷ.

μέσον δ' ἔχων τὸν Ἀρείον ἐξέβαλεν εἰς τὸν θυρῶνα. καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἡ Πετουνία καὶ ὁ Δούδλιος τὸ πρόσωπον ταῖν χεροῖν καλύψαντες ἐξέδραμον, ἐπεσπάσατο τὴν θύραν. ἀκροάσθαι δ' ἦν ὅμως τὰς ἐπιστολὰς ἀεὶ εἰς τὸ δωμάτιον ἐπιρρεούσας καὶ ἀλλομένας ἀπὸ τῶν τε τοίχων καὶ τοῦ ἐδάφους.

Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερβάλλει τάδε, ἔφη ἐλπίζων κοσμίως λέγειν, ἀποτίλλων δὲ τέως τρίχας ἀπὸ τοῦ μύστακος πυκνάς. κελεύσας δὲ αὐτοὺς ταχέως ηύτρεπισμένους εἶναι ὡς εὐθὺς ὁρμὴν ποιησομένους, Δεῖ οὐδαμά, ἔφη, τὰ ίμάτια μόνον συσκευάσασθαι, ἀποδημήσομεν γὰρ. οὐ μὴ ἀμφισβητήσετε.

καὶ οὕτω χαλεπὸς βλέπεται ἐφ' ἡμιτελεῖ τῷ μύστακι ὥστ', οὐδεὶς ἀντεἶπεν. ἀλλ' οὐ πολλῷ ὕστερον τὰς θύρας τὰς ἄρτι συγκεκλημένας μόλις ἀνοίξαντες, εἰσβάντες δὲ εἰς τὸ ὄχημα ἡπείγοντο ἀνὰ τὴν λεωφόρον· δὲ Δούδλιος πόλλ' ἐκνυζεῖτο ὃς γε κατὰ κόρρης ἐπλάγη ὑπὸ τοῦ πατρὸς κωλύσαντος αὐτὸν τῷ γεμίζειν εἰς σάκον τὰ κτημάτα οἷα τὸ τηλεοπτικὸν τὸ βίντεο τὸν ὑπολογιστήν.

καὶ ὁ Δούρσλειος πόλλ' ἄναντα κάταντα πάραντα ἥλαυνεν· ὅποι δ' ἄγοι αὐτοὺς οὐδ' ἡ Πετουνία ἐτόλμα ἐρέσθαι. ἐνίστε γὰρ ἀναστρέψας τὸ ὄχημα εἰς τὸ ἔμπαλιν ἄφορρον ἔβη, καὶ μύζων ἐκάστοτε ἔλεγεν ὅτι Σφαλῆναι δέον αὐτούς, ἔγωγε σφῆλαι ὀφεῖλω.

ἀλλ' οὐδὲν ἐπαύσαντο τῆς ὁδοῦ ὅλην τὴν ἡμέραν οὕτε πιόμενοι οὕτ' ἐδόμενοι, ὥστε περὶ δείλην ὄψιάν Δούδλιον πάνυ κεκλαυμένον γενέσθαι. οὐπώποτε γὰρ τηλικαῦτα ἀνὰ πάντα τὸν βίον κακὰ ὑπέμεινεν ὅσα τήμερόν γε· τοῦτο μὲν τηλεορᾶν οὐκ ἔξὸν πέντε ὥν ἴδειν ἐγλίχετο προγραμμάτων ἥδη ἥμαρτεν· τοῦτο δὲ τοσοῦτον χρόνον οὐπώποτ' ἀπέσχε τοῦ μὴ ἔξαλεῖψαι ἔξωγήνινον. οὗτος γάρ ἐστιν ἀνθρωποειδές τι οἶν παίζοντες φονεύειν δοκοῦσιν οἱ ἐφ' ὑπολογιστῶν ἡλεκτρονικῶν.

τέλος δ' ἐπεστάθησαν πρὸ οἰκήματός του. πανδοκεῖον γὰρ τοῦτ' ἔτυχεν ὅν, ἀτερπὲς δὲ ἴδειν ἐν προαστείᾳ κείμενον καὶ πόλεως οὐ πόρρω μεγάλης. καὶ οἱ παιδες δωμάτιον μὲν εἶχον κοινόν, κοίτας δε ἴδιας, μυδαλέων ὄντων τῶν στρώματων ἐκατέροις καὶ ἀκαθάρτων. μετὰ δ' οὐ πολὺ ὁ μὲν Δούδλιος εἰς ὕπνον πεσὼν ἥδη ἔρρεγκεν, ὁ δὲ ἔτερος ἀγρυπνῶν ἐκαθίζετο παρὰ τῇ θυρῷ, καὶ ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔβλεπε κάτω πρὸς τὰ λαμπρὰ τὰ τῶν αὐτοκινήτων ἀεὶ παρελθόντων, πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐνθυμούμενος.

*

τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἡρίστησαν τὰ δημητριακὰ σαπρὰ καὶ τὰς ἐν κύτει τεταριχευμένας τομάτας ψυχρὰς μετ' ἄρτου πεφρυγμένου. ἡριστοποιήκεσαν δὲ σχέδον καὶ ή πανδοκεύτρια πρὸς τὴν τράπεζαν ἐλθοῦσα

Συγγνώμην ἔχετέ μοι, ἔφη. ἀρ' εἰς τις ὑμῶν ἐστὶν "Αρειος Ποτήρ; τῶν γὰρ τοιῶνδε ἔχω ὡς ἐκατον παρὰ τῷ γραμματεῖ κειμένας. καὶ ἐπιστολὴν ἄνω προσείουσα ἐδείκνυ ὥστε πάντες ἀνέγνωσαν τάδε χαρακτῆρι καλαΐνοις ἐπιγεγραμμένα.

Πρὸς τὸν "Αρειον Ποτῆρα
Δωμάτιον ιζ'
Πανδοκεῖον τοῦ Σιδηροδρομοθεατοῦ
Κωκυτόπολις

ὅ δὲ συνελάβετ' ἄν αὐτῆς εὶ μὴ ὁ θεῖος ἔφθασε τὴν δεξιὰν ἐκκρούσας αὐτοῦ. ή δὲ γυνὴ τέθηπεν ἰδοῦσα. ὁ δὲ Δούρσλειος φάσκων αὐτὸς λήψεσθαι, ἀναστὰς ἐσπετο ἐξιούσῃ ἀπὸ τοῦ ἐστιατορίου.

*

πολλῷ δ' ὑστερον ή Πετουνία φόβου μεστή Οὔκουν ἄμεινον ἄν εἴη, ἔφη, ἀτεχνῶς οἴκαδε κατελθεῖν; ἐκεῦνος δ' οὐκ ἀκοῦσαι ἐδόκει. ἔργον γὰρ ἦν πᾶσιν ἐπίστασθαι ποιόν τι ἀνερευνᾶ. ἀλλ' ἐκάστοτε εἶδες ἄν αὐτὸ ἔξῆς καταβαίνοντα, περισκοποῦντα, ἀνανεύοντα, ἐμβαίνοντα, ἀποχωροῦντα εἴτ' εἰς ὑλην ἥγαγεν αὐτοὺς εἴτ' εἰς

ἄρουραν εἴτε κατὰ μέσην γέφυραν εἴτ' ἐπ' ἄκρον πολυόροφον. τοῦτο γὰρ καλούσιν οἱ νῦν πύργον τινὰ πολύστεγον οὐπέρ τοὺς ἀγοράζοντας δεῖ καταλιπεῖν τὰ αὐτοκίνητα ἦν ποτε βούλωνται ποσὶ βαδίζειν εἰς τὴν ἀγοράν.

Δούδλιος δὲ πολλῆς μετ' ἀθυμίας Μαίνεται δήπου, ἔφη, ὁ ἐμὸς πατήρ;

καὶ ἐντεῦθεν περὶ δείλην ἐσπέραν ἐκεῖνος ἐν τῇ παραλίᾳ σταθμοῦ τυχῶν ἐντὸς δὲ τοῦ αὐτοκινήτου πάντας καταλιπὼν συγκεκλημένους ἀπῆλθεν. ὑετοῦ δὲ γενομένου, καὶ ὅμβρου κροτοῦντος πολλοῦ κατὰ τὸ τοῦ ὁχήματος τέγος, ὁ Δούδλιος ἥρχε κνυζούμενος.

Δευτέρα, ἔφη, ἡ τήμερον ἡμέρα. πᾶσ' οὖν ἀνάγκη καταλῦσαι παρά τινος τηλεοπτικὸν ἔχοντος. ἐπεί, φέρε, πῶς ἵδω τὸν θαυμαστὸν Ὑπέρτονον;

ἀκούσας δὲ τὸ Δευτέρα, ὁ Ἀρειος ἐμέμνητό τι· τῆσδε γὰρ τῆς ἡμέρας Δευτέρας οὕσης, αὔριον αὐτὸς ἄξειν τὰ γενέθλια τὰ ἐνδέκατα. ἀκριβῶς γὰρ τὸν Δούδλιον δύνασθαι ἄν διορίζειν τὰς ἡμέρας τηλεοράσεως ἔνεκα δήπου. οὐ μὴν οὐδὲ τὰ γενέθλια κατ' ἐνιαυτὸν ψιλὴν ὅλως παρέχειν ψυχαγωγίαν· πέρυσι γὰρ δέξασθαι δῶρα παρὰ τῶν Δουρσλείων κρεμάστραν καὶ ποδεῖα παλαιὰ τῷ θείῳ ἀποβεβλημένα. ἀλλ' οὐ καθ' ἡμέραν συμβαίνει τινὶ τὸ ἐνδέκα ἔτη γεγονέναι.

ἐπανῆλθε τοίνυν ὁ Δουρσλειος μετὰ γέλωτος συγκεκαλυμμένον τι φέρων δολιχὸν καὶ λεπτόν, ἀλλ' οὐδὲ τῇ γυναικὶ ἐρομένη τί πέπρακεν ἀπεκρίνατο οὐδέν.

Ηὕρηκα, ἔφη, τὸ χωρίον τὸ βέλτιστον. ἄγε δή, ἐκβῆναι δεῖ πάντας.

ἐκβάντες δὲ μάλιστ' ἐψύχοντο. ἐκεῖνος δὲ ἐδείκνυν νησίδιον τραχὺ καὶ θαλαττόπλαγκτον καὶ ἐπ' αὐτῷ καλύβην ἥσ φαυλοτέραν οὐδαμοῦ κατὰ φαντασίαν ἄν εἶδες. ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον ἄν ἔχοις πλὴν ἔν· πρὸς τὸ ἀκίνδυνον παντελῶς τὸ τηλεοπτικὸν ἐκεῖ τυχεῖν.

ἐκεῖνος δὲ μὴ ὅτι ἀθυμῶν θαρρῶν μὲν οὖν "Ηγγελται, ἔφη, ὁ χειμῶν ἔτι πλείων νυκτὸς γενήσεσθαι, καὶ οὗτοσὶ ἄσμενος ὑπέσχετο τὴν ἑαυτοῦ ναῦν δώσειν ἡμῖν.

ἄνθρωπος γάρ τις γέρων καὶ νωδὸς ἐβάδιζε πρὸς αὐτοὺς καὶ πάνυ μειδιάσας ἐδείκνυν λέμβον τινὰ ἀρχαιότατον ἐπ' ἀγκυρῶν σαλεύοντα πολιάς παρὰ θῦνα θαλάττης.

ἀλλ' ἐκεῖνος ἀναλαβὼν "Ἐγωγε, ἔφη, τὰ ἐπιτήδεια ἥδη προκεχείρισμαι. ἐμβῆτε πάντες δῆτα τῇ νητῇ.

ἐμβάντες δ' εἰς τὸν λέμβον ἔτι μᾶλλον ἐψύχοντο. χαλεπῶς γὰρ τὸ ψυχρὸν ἔφερον, τοῦτο μὲν διὰ τὸ ἀφρὸν καὶ ὅμβρον ἀεὶ λείβεσθαι

περὶ τὸν αὐχένα, τοῦτο δὲ πρὸς τὸ τραχέως ἐπιπνεῖν αὐτοῖς τὸν ἄνεμον κατὰ πρόσωπον. ἐπειδὴ δὲ διὰ πολλῶν ὥρῶν ὡς δοκεῖν τέλος ἀφίκοντο πρὸς τὸ νησίδιον, ἤγγισατο αὐτοῖς ὁ Δούρσλειος μετ' οὐκ ὀλίγων πταισμάτων καὶ σφαλμάτων πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς καλύβης.

τὰ δ' ἔνδον αὐχμηρὰ καὶ μάλα δυσώδη φυκίων ὅζοντα· ἄνεμος δὲ σφοδρὸς καὶ μάλιστα χειμερινὸς διέπει τὰ διεστῶτα τῶν κατὰ τοὺς τοίχους σανιδωμάτων. ἡ δ' ἐσχάρα κενὴ καὶ νοτερά. δωμάτια δ' ἐνήν δύο μόνον.

τὰ δὲ τοῦ Δουρσλείου ἐπιτήδεια ἦν ἄρα, ὡς ἀπέβη, τέτταρα σακία πατατακίων καὶ βανάνας τέτταρας. ὁ δ' οὖν Δούρσλειος ὡς πῦρ ἀνάψων τοῖς σακίοις ἐχρῆτο φρυγάνοις· τὰ δὲ σμικρὸν μὲν ἐτύφετο, ταχὺ δὲ κατέσβη.

θαρρῶν δ' ἔπι "Ἄλλο τι ἢ νῦν δὴ ἐπιστολῶν δεόμεθα, ἔφη, ἐκείνων; μάλιστα μὲν γὰρ εὐφραίνετο νομίζων οὐδένα δύνασθαι ἄν δεῦρο ἐπιστολὴν κομίσαι οὐδεμίαν. ὁ δὲ "Ἀρειος καθ' ἑαυτὸν ταῦτα λογισάμενος οὐδὲν τρόπον θέλει.

νυκτὸς δ' ἐπιούσης ὁ τυφῶς ὡς ἡγγέλθη δεινὰ ἐφύσα περὶ τὸ οἴκημα· ἀφρὸς δὲ πολὺς ἐξ ἀθρόου κλυδωνίου ἐμπεσὼν διέβρεχε τοὺς τοίχους, καὶ ἄνεμοι ἐξώσται ἔσειον τὰ οὐκέτι διαφανῆ τῶν θυρίδων. ἀλλ' ἡ Πετονία ὀλίγων τυχοῦσα στρωμάτων ἐν τῷ ἐτέρῳ δωματίῳ, τούτοις σαθροῖς περ οὖσι χρωμένῃ κλίνην που ἐσκευάσατο τῷ Δουδλίῳ ἐν χαμεύνῃ σητοβρώτῳ. καὶ αὕτη καὶ ὁ ἀνὴρ ἐτέρωθι ἐνυκτέρευον δυσχερῶς ἀλλ' ἐν κοίτῃ. τὸν "Ἀρειον μέντοι ἔδει τὸ ἀπαλώτατον τοῦ ἐδάφους ἐλόμενον κλίνεσθαι ἐν λακίσιν ὑφάσματος δυσπινεστάτοις.

προβαίνούσης δὲ τῆς νυκτὸς ὁ τυφῶς ἐγίγνετο οὐδενὶ κοσμῷ.

"Ἀρειος δὲ ἀγρυπνῶν τε καὶ ρίγῶν καίπερ πολλὰ στρεψάμενος ἡσύχως ἔχειν οὕπω οἶός τ' ἦν, τῆς γαστρὸς τέως διὰ βουλιμίας βρεμούσης. ἀλλ' οὐ κατήκουσε γοῦν τὸ τοῦ Δουδλίου ρέγκος, ἀντιπαταγοῦντων κατὰ τὸ μεσονύκτιον βροντημάτων πολλῶν. βλέψας δὲ πρὸς τὸ τούτου ὡρολόγιον – τὸν γὰρ καρπὸν παχὺν ὄντα ἦν ἰδεῖν εἰς τοσοῦτον ἐκτὸς τῶν στρωμάτων κρεμαστὸν ὥστε τὸ λαμπρὸν τὸ τῶν ἐν τῷ ὡρολογίῳ ἀριθμῶν πάνυ φαίνεσθαι – βλέψας δ' οὖν ἐκεῖσε λογίσασθαι ἐδύνατο ὅτι δέκα λεπτὰ μείνας ἐνδεκαέτης ἔσται. κατακλινόμενος οὖν ἔτι πρὸς τὸ ὡρολόγιον ἔβλεπε, προσερπούσης ἀεὶ κατὰ μικρὸν τῆς τῶν γενεθλίων εὐκαιρίας. καὶ ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν εἴ γ' ἄρα τῶν γενεθλίων μνησθήσονται οἱ Δούρσλειοι, ἡ ὅπου ἔστι νῦν ὁ τὰς ἐπιστολὰς γράψας.

ἐπειδὴ δὲ πέντε ἔτι ἔδει λεπτῶν, ψόφου τινὸς ἔξωθεν ἀκούσας, ἐφοβήθη μὲν μὴ τὸ στέγος πέσοι, πεσόντος δ' αὐτοῦ, ὡς ὥετο, τὰ εἴσω θερμότερα τάχ' ἄν γένοιτο.

καὶ ἐπειδὴ τεττάρων λεπτῶν μόνον ἔδει, ἐσκοπεῖτο τὰ οἰκαδε εἰ πάντων δεῦρ' ἐπανελθόντων καὶ ἐπιστολῶν πάνυ μεστὴν τὴν οἰκίαν εὑρόντων, τάχ' ἄν δύναιτο αὐτὸς μίαν γε κλέψαι.

τρία λεπτὰ τὰ λοιπὰ καὶ ἐσκοπεῖτο εἰ τῷ ὅντι ἡ θάλαττα οὕτως ἐκρότει τὰς πέτρας τύπτουσα.

δύο δὲ τὰ λοιπά. ποῖον κτυπὸν ἤκουσεν; ἦ καὶ τοῦ νησιδίου εἰς θάλατταν διαπιπόντος; ἐν δ' αὖ λεπτὸν μείνας, ἐνδεκαέτης γενήσεσθαι. κἄπειτα δευτερολεπτὰ λείπεται τριάκοντα – ταῦτα γὰρ ἔστιν ἥμισυ λεπτοῦ – καὶ δευτερολεπτὰ εἴκοσι, δέκα, ἐννέα – ἐν δὲ τούτῳ ἐνοήσατο τὸν Δούδλιον ἐγείρειν ὡς πράγματα παρασχήσων αὐτῷ – καὶ τρία, δύο, ἐν –

μέγα δὴ ἐβόμβησέ τι.

σειομένου δὲ τοῦ οἰκήματος "Αρειος ὁρθὸς ἀνέστη διατελῶς ἀτενίζων πρὸς τὴν θύραν. ἔξω γὰρ ἦν ὅστις ἔκοπτεν αὐτὴν ἵνα εἰσέλθῃ.

ΒΙΒΛΟΣ Δ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΛΕΙΔΟΦΥΛΑΚΟΣ

βόμβον δὲ δεύτερον ἦν ἀκοῦσαι, κόψαντος πάλιν τοῦ ἀοράτου τὴν θύραν. ὁ δὲ Δούδλιος ἔξαιφνης ἔξεγερθεὶς ἄφρων ἔπι Ποῦ τὸ τηλεβόλον; ἔφη.

καὶ ἐνταῦθα ψόφον ὅπισθεν ἥκουσας ἃν τοῦ Δουρσλείου εἰσπηδῶντος εἰς τὸ δωμάτιον. ὁ δὲ ὅπλον ταῖς χερσὶν εἶχε πυροβόλον· τοῦτὸ γάρ ἦν ἄρα τὸ συγκεκαλυμμένον ἐκεῖνο δολιχὸν καὶ λεπτὸν ὅπερ ἐκόμιζεν ἐν τοῖς ἐπιτηδείοις.

Οὐτος τίς εῖ; ἔφη. εὐλαβού δῆτα. εὔοπλος γάρ εἰμι.

καὶ μετ' οὐ πολὺν πάταγος ἐγένετο μέγας, ἀραχθέντων τοσαύτῃ βίᾳ τῶν θυρωμάτων ὥστ' ἐκ στροφίγγων ἀποσπασθέντα χαμᾶζε συμπεσεών ὕσπερ ὑπὸ σεισμοῦ.

ἄνθρωπος δέ τις παμμεγέθης ἐν τῇ εἰσόδῳ ἐμβεβήκει. καὶ τὸ μὲν πρόσωπον ἴδειν οὐ ῥάδιον, ὡς μόνον οὐ κεκρυμμένον καὶ μάλα δασὺ ὃν διὰ χαίτην τε πυκνὴν καὶ γένειον ἄκουρον καὶ ἀκτένιστον, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ μόλις ὑπεφαίνοντο ἐν τῷ δασκίῳ καθάπερ τὸ φαιδρὸν κανθάρων που ἐν θάμνῳ λαθόντων.

καὶ οὗτος ὁ γίγας εἰς τὸ καλύβιον ταῖς φλιαῖσι θλιβόμενος μόλις εἰσῆλθε, πάνυ ἐγκύψας μὲν ἐφαπτόμενος δ' ὅμως τοῦ ὄρόφου τῇ κεφαλῇ. ἀλλὰ κάτω νεύσας, ἀναλαβών δὲ τὴν θύραν τὴν ἀπεσπασμένην εἰς τὰς φλιὰς ῥαδίως κατέστησεν, ὥστε τὸν ἔξωθεν χειμῶνα πραότερον γενέσθαι, ὡς δοκεῖν. καὶ στρεψάμενος ἐναντίον προσέβλεπεν ἄπαντας.

Ἄρ' οὖν ἔχοι τις ἃν ύμῶν, ἔφη, σκευάσασθαί μοι τεῖου τι; χαλεπὴ γάρ ἡ ὁδός ...

καὶ διέβη ταχέως πρὸς τὸν Δούδλιον ἐπὶ τῆς χαμεύνης καθήμενον καὶ φόβῳ ἄμα ἐκπεπληγμένον.

Οὐτος, ἔφη, ὁ βούπαι, οὐ κινήση μοι;

ὁ δὲ γόνον ἀφεὶς ἀπέδραμεν δξυβόης ἀποκρυψόμενος ὅπισθε τῆς μητρός. ἡ δὲ ἀποκρυψαμένη ἔτυχεν φόβῳ ὀκλάζουσα ὅπισθε τοῦ ἀνδρός.

έκεινος δέ Φέρε δή, ἔφη. ὅδε γὰρ "Αρειός ἐστι δήπου.

καὶ οὗτος ἀναβλέψας πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οὕτως ἄγριόν τ' ὅν καὶ θηριώδες καὶ ἀμαυρὸν ἥσθετο αὐτοῦ μειδιῶντος, καὶ ἀνασπάσαντός τι τὸ κανθάρινον ἔκεινο τὸ τῶν δόφρύνων.

'Αλλ' οὐκ ἔώρακα σέ, ἔφη, ἐξ οὐ βρέφος ἥσθα. ἀλλὰ τῷ γε πατρὶ ως ἐπὶ τὸ πολὺ δόμοιος εἰ πλὴν ἀλλὰ τοὺς μητρώους παρέλαβες ὁφθαλμούς.

ὅ δὲ Δούρσλειος πνευστιῶν Ἐπιτάττω σοί, ἔφη, ὕνθρωπε, ἀπαναστῆναι αὐτίκα μάλα. τοιχωρυχεῖς γάρ.

ἀλλ' ἔκεινος Σύγα, εἰπών, ὡς σεμνότατε, σόβει σὺ ἄλλοσε, τὴν δὲ δεξιὰν πρὸς τὸ ὅπισθε τῆς χαμεύνης τείνας καὶ τὸ ὅπλον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῷ ἀρπάσας, οὕτως ἐλύγισεν ὥστε ἄμμα ρᾳδίως συνάψαι ώσεὶ ἐλαστικόν τι πλέκοι, καὶ τὸ παραχρῆμα εἰς γωνίαν ἀπέρριψεν.

ὅ δ' ἔτερον ἀφίετο ψόφον, ὥσπερ μυὸς καταπατουμένου.

έκεινος δ' οὖν Εὔδαιμονοίης τοίνυν, ἔφη, ὡς "Αρειε, τῶν γενεθλίων ἔνεκα. δοτέον οὖν μοί τι· ἐκάθισά πως ἐμαυτὸν ὑπ' αὐτό, οὐ μὴν ἀλλ' ἥδεως ἔχει.

καὶ ἐκ τῶν τοῦ τρίβωνος θυλακίων κιβώτιόν τι παρέσχε θηλιβόμενον. ὅ δ' "Αρειος τρόμῳ ἀνοίξας ἐξέθηκε κύκλον πλακούντος σοκολάτου μέγαν τε καὶ γλισχρόν, καὶ σακχαρίδι καλαΐην ἐγκεχαραγμένον τοιάδε· *XRONIA POLLA, APEIE.* οὕτω γὰρ λαλοῦσιν οἱ νῦν τοῖς τὰ γενέθλια ἔγουσιν.

ἀναβλέπων οὖν πρὸς ἔκεινον, λαθὼν δὲ ἑαυτὸν χάριν εἰδέναι βουλόμενον, ἔτυχεν ἐρωτήσας αὐτὸν οἶνον ὄνομα δονομάζεται.

ὅ δὲ γελάσας Εὖ λέγεις, ἔφη. τὸ γὰρ ὄνομά μου οὐκ ἥκουσας. Ρούβεος Ἀγριώδης εἰμί, κλειδοφύλαξ ὃν καὶ τεμενουρὸς τοῦ Υγορήτου.

δεξιὰν δ' ἐκτείνας τὴν ἑαυτοῦ μεγάλην χεῖρα, συνάψας δὲ τὴν Αρείου ἀσπαζόμενος ἔσεισεν αὐτήν τε καὶ τὸν βραχίονα.

Τί μήν; ἔφη. ἢ τέϊον ἄρα μοι δώσεις ώς διψῶντι πολύ; ἢ μεθυστικώτερόν τι, εἰ πρόχειρον ἔχων τύχοις ἄν;

βλέψας δ' πρὸς τὸ τῆς ἐσχάρας κενὸν ἔτι τὰ σακία ἡμίκαυστα ἔχον, ἐμύχθισέ τι. κάτα περὶ τὴν ἐσχάραν ὀκλάσας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐλαθεν αὐτοὺς θαυμαστόν τι πράξας ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πῦρ φλέγειν μέγα. πάντ' οὖν τὰ τοῦ δωματίου ἐφώτιζε τοῦτο τὸ πῦρ καὶ τὸ ὑγρὸν ἐξήραινεν ὥστε "Αρειον ἀλεαίνειν καθάπερ θερμοῖς ἐν λούτροις γενόμενον.

έκεινος δὲ πάλιν εἰς τὴν χαμεύνην καθήμενος μάλα πιεζομένην διὰ τὸ περιττὸν τὸ τοῦ βάρους αὐτοῦ, ἥρξε παντοῖα ἐκ θυλακίων

ἔλκων οῖα λέβητα χαλκοῦν, καὶ ὅβελον, καὶ σακίον ἀλλάντων εἰ καὶ πεπιεσμένον, καὶ τειδόχην, ἐνίους δὲ καὶ ποτῆρας σαθρούς, καὶ δὴ καὶ λήκυθον ὑγρόν τι καὶ ἡλέκτρινον τὸ χρῶμα ἔχουσαν. ἐκ δὲ ταύτης πιών, δειπνοποιεῖν ἥρξεν. καὶ ἐντὸς ὀλίγου ψόφου ἦν ἀκοῦσαι τοῦ ἀλλάντος ὄπτωμένου κνῖσαν δ' ἀνιέντος θαυμασίαν. ἔως μὲν οὖν πονεῖ, οὐδεὶς τέως λαλεῖ· ἐπειδὴ δὲ τάχιστα τὸν ἕκτον ἀλλάντα σκευασμένος ἔλυσεν ἀπὸ τοῦ ὀβέλου πιαρόν τε καὶ λιπαρὸν καὶ εὑ̄ ἥνθρακισμένον, ὁ Δούδλιος πράγματα παρέχων ἥρχεν.

ὅ δὲ πατήρ Οὐ μὴ φάγης μοι, ἔφη, τῶν τούτων δεδομένων οὐδέν.

ἔκεīνος δὲ ἥρέμα γελάσας Οὐδὲν πρᾶγμα, ὁ Δούρσλειε· ὁ γὰρ παῖς ἀλλαντοειδῆς ἥδη ἀλλάντων οὐ δεῖται.

τούτους δὲ καὶ παρέθηκε τῷ Ἀρείῳ. ὁ δὲ τοσοῦτο οὐπώποθ' ἥσθη ὄψου γευσάμενος, ὡς λίαν τότε πεινῶν. διετέλει μέντοι ἵταμὸν δεδορκῶς πρὸς τὸν πελώριον τοῦτον ἄνθρωπον. μέλλοντος δ' οὐδενὸς ὡς δοκεῖν ἐξηγήσεσθαι οὐδέν, Λυποῦμαι σφόδρα, ἔφη. οὐ γὰρ οἶδά σε ὅστις εἴ̄ ὡς ἀληθῶς.

ὅ δὲ τεῖου πιών τι, τὸ δὲ στόμα τῇ δεξιᾷ σπογγίσας "Ἐστι σοι, ἔφη, ὄνομα καλεῖν με Ἀγριώδη· τοῦτο γὰρ πάντες. κλειδοφύλαξ εἰμι, ὡς ἔλεγον, ἐν Υογοήτου. σὺ γὰρ οἶσθα τὰ πρὸς τὸν Υογοήτου δήπου;

τοῦ δ' Ἀρείου οὐ φάντος, τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβούμενος ἐφαίνετο.

ὅ δ' Ἀρειος Λυποῦμαι, ἔφη.

πρὸς τοῦτο ἔκεīνος Μὰ Δί' οὐ σέ γε δεῖ λυπεῖσθαι, ἔφη, ἀλλὰ τούσδε, ἀποβλέπων ἂμα πρὸς τὸν Δουρσλείους ἥδη πτήξαντας σκοταίους. Ἰκανῶς μὲν γὰρ συνενόουν σοι τὰς ἐπιστολὰς οὐ δεξαμένω, ἀλλὰ μὰ τὸν Ἀπόλλωνα οὐχ ὑπώπτευον σὲ περὶ τὰ ἐν Υογοήτου πάνυ ἀγνοεῦν. οὔκουν ἐσκοποῦ πρὸς σεαυτὸν περὶ τῶν γονέων, οὐκ εἰδὼς ὅποθεν ἔκείνης τῆς ἐπιστήμης ἔτυχον;

Ποίαν ἐπιστήμην λέγεις; ἢ δ' ὃς ὁ Ἀρειος.

ἔκεīνος δὲ τραχὺ ὄγκωμενος Ὁποίαν; ἔφη. ἀλλὰ περιμένετέ τι.

τοῦτο γὰρ δεινὸν ποιησάμενος ἀνήλατο ὥστε ἐφαίνετο ὅλον ἀναπληρώσαι τὸ καλύβιον τοῖς γε Δουρσλείοις πρὸς τὸν τοῖχον καταπτήξασιν.

Καὶ δῆτα τολμάτε λέξαι μοι ὅτι οὗτος – τόνδε λέγω τὸν παιᾶ τοιοῦτον ὅντα - οὐτός γε ὁ παῖς οὐ μεμάθηκεν οὐδὲν τοῦ δέοντος;

ταῦτα δὲ φάσκοντα ἐνόμιζεν ὁ Ἀρειος αὐτὸν οὐ μετρίως εἰπεῖν. φοιτᾶν γὰρ αὐτὸς πρὸς διδασκαλεῖον, καὶ πολλάκις ἄξιος ὥν ἐπιάνου τυγχάνειν παρὰ τοῦ διδασκάλου.

Οὐ γὰρ παντάπασιν ἀμαθής εἰμι, ἔφη. ἔνια δ' ἔμαθον περὶ τὰ τ' ἄλλα καὶ τὴν ἀριθμητικήν.

έκεινος δ' ἀνανεύσας ὡς τὰ τοιαῦτα πάνυ ὀλιγωρῶν, Ἀλλὰ μηδὲν ἄρ' ἔμαθες, ἔφη, περὶ τὸ ἡμέτερον, τὸ σὸν λέγω ἢ τὸ ἐμὸν ἢ τὸ πατρῶον.

Καὶ τουτὶ τὸ ἡμέτερον, τί δὴ ἔστιν; εἶπεν δὲ Ἡρειος.

έκεινος δὲ μονονουχὶ διαρραγεὶς Ωὐδός, ἔφη, βιῶν μὲν μεγάλῃ τῇ φωνῇ τὸν Δούρσλειον μάλ' ὡχριῶντα ἥδη καὶ μυγμόν τιν' ἄνανδρον μόλις ἀφιέμενον, δεδορκώς δ' ἄμα παράφορον πρὸς τὸν Ἡρειον.

Ἄλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως σὺ μὴ οἶσθα τὴν μήτερα καὶ τὸν πατέρα ὅποιοί εἰσι. λαμπροὶ γάρ εἰσι, καὶ σύ γ' οὐδὲν ἥττον λαμπρὸς εἶ.

ὅ δὲ Ἡρειος Ἄρα μὴ λαμπροί, ἔφη, οἵ γονεῖς μου;

έκεινος δὲ ὥσπερ ὑπὸ τυφῶνος βεβλημένος Οὔκουν ἄρ' οἶσθα, ἔφη, μὰ Διὸς οὖσθα σεαυτὸν ὄστις εἴ;

ἐνταῦθα δὲ ὁ Δούρσλειος τέλος ἀναφθεγξάμενος Πέπαυσο, ἔφη, ὥνθρωπε, μὴ πέραινε τὸν λόγον. ἀπαγορεύω γὰρ σὲ μὴ δηλοῦν τῷ παιδὶ μηδέν.

ἀλλ' εἰ καὶ ἀνδρειότερός τις ἔτυχεν ὃν τοῦ Δουρσλείου, καὶ οὐδος ὑπέπτηξεν ἄν τῷ Ἀγριώδῃ μανικὸν βλέποντι. ὁ δὲ ἐκβεβακχευμένῳ ἐοικὼς τραχύφωνος καὶ δι' ὀργῆς τρέμων Τί δὲ δή; ἔφη. ἐῶ μὲν γὰρ τὸ μὴ φράσαι αὐτῷ τὰ τοῦ βίου, ἀλλ', ὡς αἰσχιστε σύ, οὐ συγγνωστὸν τὸ μὴ διδάξαι αὐτὸν τὰ τῆς γ' ἐπιστολῆς τῆς Διμπλοδώρως καταλειμένης ἥντιν' ἐγὼ παρὼν αὐτόπτης εἶδον τότε καταλειπομένην, ἔξ οὖ σύ γε ἀεὶ κέκρυφας αὐτόν.

ὅ δὲ Ἡρειος σπουδαίως Τί δὴ κέκρυπται; ἔφη.

ἐπεπληγμένος δ' ἥδη ὁ Δούρσλειος Πέπαυσο δῆτα, ἔφη μεγάλῃ τῇ φωνῇ βιῶν, ἐγὼ γὰρ διαρρήδην ἀπαγορεύω σε τοῦ μὴ περαίνειν τοῦτο.

ἥ δὲ Πετουνία πάνυ φοβουμένη μάλα πυκνὸν ἄμα ἥσθμαινε.

Κακῶς ἀπόλοισθε δῆτα, ἔφη δὲ Ἀγριώδης. Ωὐδειε, μάγος εἰ.

καὶ ἐνταῦθα σιωπῆς γενομένης, οὐδὲν ἄν ἐντὸς τοῦ καλυβίου ἥκουσας πλὴν ϕόφον τῆς τε θαλάττης καὶ τοῦ ἀνέμου.

Ἡρειος δὲ Ποῖός τίς εἴμι;

Μάγος δήπου τῶν γε μὴν βελτίστων, εἰ μετρίως πεπαιδευμένος.

τοσαῦτ' εἰπὼν πάλιν ἐκάθισεν εἰς τὸν δίφρον ἥδη πολλῷ κρότῳ χαμαιίζηλον γενόμενον. Τοὺς γὰρ τοιούτους ἔχων τεκόντας, οὐ κινδυνεύεις ἀλλοῖος γενέσθαι. καιρὸς δ' οὖν ἔστι σοὶ ἀναγνῶναι τὴν ἐπιστολήν.

λαβὼν δ' αὐτὴν τῇ δεξιᾷ ὁ Ἡρειος τέλος εἶχε τὸ ξανθόν, ἐπιγεγραμμένον χαρακτῆρσι καλαῖνοις τοιοῖσδε·

"Αρειος Ποτήρ,
τὸ ἔδαφος,
τὸ ἐν τῷ νησιδίῳ καλύβιον,
Θάλαττα.

τὴν δ' ἐπιστολὴν ἐκλαβὼν ἀνέγνω τάδε·

ΤΟ ΤΟΥ ΥΟΓΟΗΤΟΥ ΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟ ΤΗΣ ΓΟΗΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΑΣ

'Αρχηγός· "Αλβος Διμπλόδωρος
ἀρχιφαρμακεὺς τοῦ θιάσου τοῦ Μερλῖνος ἐν πρωτίστοις καὶ
ἀρχίμαγος, πρωτογόης καὶ κεφαλαιώτης τοῦ συνεδρίου
παγκοσμίου τοῦ τῶν γοήτων.

'Αθηνᾶ Μαγονωγαλέα Ύπαρχηγὸς Ἀρείω Ποτῆρι χαίρειν.

ἔδοξεν ἡμῖν κηρῦξαι σοι τόδε· γέγραψαι εἰς τῶν μαθητῶν
τοῦ Υογοήτου παιδευτηρίου τοῦ τῆς γοητείας καὶ μαγείας.
εὐρήσεις ἔνδον κατάλογον τῶν ἐπιτηδείων, τῶν τε βιβλίων καὶ
τῶν σκευῶν.

ἡ παιδευτικὴ περίοδος ἄρχεται Σεπτεμβρίου τῇ νουμηνίᾳ. τὴν
γλαῦκα σου προσδοκῶμεν Ίουλίου τῇ ἔνη καὶ νέᾳ.

"Αρειος δὲ τῇδε καὶ ἐκεῖσε τὸ δηλούμενον ἀναστρέφων παντοῖος
ἐγένετο, βουλόμενος μὲν πόλλ' ἄμα ἐρωτᾶν, οὐδ' ἔχων διαγνῶναι τί¹
πρῶτον προτείνῃ. μετ' ὀλίγον δὲ φελλιζόμενος Τί δὴ δύναται μοι
τοῦτο, ἔφη, τὸ γλαῦκα προσδοκῶμεν;

πρὸς ταῦθ' ὁ Ἀγριώδης Νὴ τὰς ἵππικὰς Γοργόνας, ἔφη, ὅσον
οὐκ ἐπελαθόμην τινός. καὶ τὴν κεφαλὴν τῇ δεξιᾷ πατάξας τοιαύτη
βίᾳ οἴᾳ ἀν ἐδυνήθη καταβαλεῖν τέθριππον ἄρμα, ἀπὸ τῶν τῆς
δύνης θυλακίων ἐξεκάλυψεν ὡς ἀληθῶς γλαῦκά τε, ἡρεθισμένην
μέν τι ἔμψυχον δ' ὅμως, καὶ γραφίδα πτερίνην καὶ βύβλον. καὶ
γραμμάτιον ταχέως ἔγραψε, τὴν γλώτταν διὰ μέσους τοὺς ὁδόντας
ώθων ὡς τὸν νοῦν μάλιστα προσέχων.

ὅς καὶ Ἀρείω ράδιον ἦν ἀναγνῶναι καίπερ κατεναντὶ καθημένω.

'Αγριώδης τῷ Διμπλοδώρῳ χαίρειν.

τὴν ἐπιστολὴν Ἀρείω ἔδωκα. αὔριον ἄξω αὐτὸν ὡνησόμενον
τὰ ἐπιτήδεια. ὕεται ἡ χώρα πολλῶ. ἔρρωσο.

τοῦτο δὲ συμπτύξας καὶ τῇ γλαυκὶ παραδούσ – τῷ γὰρ ράμφει αὕτη ἀπρὶξ ἐλάβετο – καὶ τὴν θύραν ἀνοίξας ἔξέβαλεν αὐτὴν εἰς τὸν χειμῶνα. καὶ τα ἐπανελθὼν ἐκάθισε πάλιν ὥσπερ οὐδὲν ποιήσας δῆθεν ἀτοπώτερον ἦ εἰ ἐτηλεφώνησεν.

"Αρειος δὲ χάσκειν ταχέως ἀπέσχετο, λαθόμενος δὴ κεχηνώς.

τούτου δ' οὖν ὅ τι δὴ εἴπη ἔτι σκοπουμένου, ὁ Δούρσλειος πάνυ ὡχριῶν τῆς χολῆς ἄμα ἐπιζεούσης πρὸς τὴν ἐσχάραν παραυτίκα ἔβη.

'Ἄλλοντος ἔστιν ὅπως ἀπεισιν, ἔφη.

ἐκεῖνος δὲ Ὁ Σὺ ἀπαγορεύσεις αὐτόν, ἔφη, Μύγαλος ὃν τοιοῦτος;

"Αρειος δὲ ὡς πλέον μαθησόμενος σπουδαίως Τί φῆς; εἶπεν.

πρὸς δὲ τοῦθ' ὁ Ἀγριώδης ἀποκρινόμενος Μυγάλους γὰρ καλοῦμεν, ἔφη, τοὺς μὴ συμμετέχοντας ἡμῖν τῆς μαγείας καθάπερ τούτους. δυστυχεῖς γοῦν σὺ τρεφόμενος ἐν οἴκῳ ὑπὸ τῶν μυγαλιωτάτων δὴ δοκούντων· μυγαλιωτέροις γὰρ τούτων οὐπώποτ' ἀνά τὸν βίον ἐντετύχηκα.

ὅ δὲ Δούρσλειος τῇ γυναικὶ εἶπεν· Οὕκουν τότε δὴ κατωμόσαμεν ἐπεὶ αὐτὸν εἰσεποιησάμεθα καθαιρήσειν τὸ ἀλιτήριον τὸ τῆς τοιαύτης βωμολοχίας; οὐκ ὡμόσαμεν καταπνίξειν τὸν τοιοῦτον λήρον; καὶ πῶς ἂν μάγος εἴη οὐτοσί;

"Αρειος δ' αὖ Υμεῖς ἄρα ἥστε, ἔφη. ἥστε γὰρ πάλαι μάγον με ὄντα.

ἀλλ' ἄφνω ἡ Πετουνία ὀξυβόης Ἀρ' ἥσμεν; ἔφη. ἥσμεν δή. πῶς γὰρ οὐκ ἥσμεν; οὐ γὰρ ἔστιν ὅπως σὺ οὐ τοιοῦτος εἶ, ἀδελφόπαις μὲν ὃν, τῆς δὲ ἀδελφῆς μου τοιαύτης δὴ πεφυκύιας – σαφῶς γὰρ ἥδη αὐτὴν θρεψομένην τερατῶδές τι καὶ δεινὸν καὶ οὐδὲν ἀπάδον τῆς μητρός. καὶ γὰρ αὕτη λαβοῦσα ὡσαύτως ἐπιστολήν, καὶ εἴτα ἀπελθοῦσα πρὸς τὸ παιδευτήριον δὴ ἐκεῖνο ἐπὶ μήκιστον, καὶ πάλιν ἐπανελθοῦσα κατ' ἐνιαυτὸν πρὸς τὴν ἀργίαν ἄλλοτε μὲν εἶχεν ἐν τῷ προκολπίῳ γόνον βατράχων, ἄλλοτε δὲ μετέβαλλε τὰ ποτήρια εἰς μῦς ἀρουραίους. καὶ ἐγὼ μὲν μόνη τῶν ἄλλων ἀληθῶς ἥδη αὐτὴν ὡς ἔστι τέρας τεθραμμένη· οἱ μὲν οὖν τεκόντες καὶ μέγα ἐφρόνουν ἐπὶ τῷ φαρμακίδα θρέψαι, τὸ Λίλη ἀνὰ στόμα ἀεὶ καὶ διὰ γλώττης ἔχοντες.

ἀλλ' ἀναπνεύσασά τι ἐτραγώδει μάλ' αὐθις ὡς δὴ πόλλος ἐτη εἰργμένη μὴ τὰ τοιαῦτα ἀποφαίνειν.

Καὶ εἴτα περὶ τοῦ Ποτῆρος ἦν ὅλη ἀπαντήσασ' αὐτῷ συμμαθητῇ καὶ ἀποδραμοῦσα μετ' αὐτοῦ καὶ γημαμένη αὐτῷ καὶ τεκοῦσα σὲ καὶ διατεθραυμένη πυροβόλω καὶ ἀποθανοῦσα καὶ δὴ καὶ τὸ καινότατον ἀναγκάσασα ἡμᾶς εἰσποιήσασθαι σέ.

ό δὲ "Αρειος πάνυ ὡχριήσας μετὰ δὲ χρόνον ἀναφθεγξάμενος Τεθραυμένην λέγεις; ἔφη. εἴπατε γάρ μοί ποτε ὡς ἐν συγκρούσει αὐτοκινήτων ἀπέθανον.

'Αγριώδης δὲ μεγάλῃ τῇ φωνῇ βοῶν· Τί δ' ἔσθ' ὁ λέγεις; ἐν συγκρούσει δὴ αὐτοκινήτων; καὶ τοσούτῳ ἀνήλατο μένει καὶ θυμῷ ὥστε τοὺς Δουρσλείους πάλιν εἰς τὴν γωνίαν ἀποδραμεῖν. Πῶς γὰρ ἐν συγκρούσει ἀπέθανον ἂν οἱ πάνυ Ποτῆρες; ὡς τῆς βλασφημίας. ὡς τῆς αἰσχύνης. αἰσχρὸν γὰρ δήπου τοῦτο' εἶ ὁ "Αρειος αὐτὸς μὲν περὶ τὰ ἑαυτοῦ πράγματα μηδὲν οἶδε, πολυθρύλητος δ' ἐστὶν ἄπασι τοῖς παρ' ἡμῖν παισίν.

"Αρειος δέ Διὰ τί; ἔφη, τί ἐγένετο;

κἀκεῖνος τὴν μὲν ὀργὴν ἀφείς, φροντίδος δ' ἀναπλέως τὸ μέτωπον Ἀνέλπιστον δὲ τοῦτο, ἔφη. δεδιότος γὰρ τοῦ Διμπλοδώρου μή πως ἐξερευνῶν σε πράγματ' ἔχοιμι, οὐδέποτε προσεδόκησα εὑρήσειν σε οὕτως ἀπαίδευτον. ἀλλ' εἴτ' ἄξιός είμι διδάξαι σε εἴτε μή, οὐκ ἔστι σοι πρὸς Ύγορήτου ἀπελθεῖν μὴ εἰδότι.

πρὸς δὲ τοὺς Δούρσλειους ἀπειλητικὸν βλέπων Βέλτιστον τοίνυν, ἔφη, μαθεῖν παρ' ἔμοῦ ἐφ' ὅσον ἔνεστί μοι διδάσκειν σέ. οὐ μὴν οὐδ' ἀπαντα λέγοιμ' ἄν ἔνια γὰρ πάνυ ἄδηλα ...

καὶ καθίσας ἑαυτόν, βλέψας δὲ τέως πρὸς τὴν ἐσχάραν ἔλεγε τοιάδε· Ἐν ἀρχῇ, ὡς οἶμαι, ἦν τίς ποτε ὄνοματι ... καὶ πῶς τύχοις ἂν οὐκ εἰδὼς τούτου τὸ ὄνομα, πάντων τῶν παρ' ἡμῖν καλῶς εἰδότων;

Tίνος;

"Οτου; οὐ δὴ τοῦνομα ἔκῶν οὐ φθεγγοίμην ἂν οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄλλος τις.

Tί μή;

Νὴ τὴν "Εμπουσαν, καθότι μορμολυττόμεθ' ἔτι. Ἡράκλεις, ὅσον ἀμηχάνως ἔχω τοῦτον συντιθέμενος τὸν λόγον. ίδού. μάγος τις ἦν ποτέ. καὶ οὗτος κακὸς ἐγένετο ... η μᾶλλον εἰς τοσοῦτο κακίας ἀφίκετο ... η μᾶλλον παγκάκιστος ἦν ... η μᾶλλον τῶν κακίστων κακίων ἦν. καὶ τοῦνομα αὐτῷ ...

κεχηνότος δέ τι καὶ δι' ὀλίγου ἀφώνω ἐοικότος, ὁ "Αρειος Ἡ που γράψαι αὐτό, ἔφη, δύναιο ἄν;

Οὐδαμῶς, η δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης. οὐ γὰρ οἶδα πῶς γράφεται. εἶεν. καὶ τοῦνομα αὐτῷ ... Φολιδομορτός. οὐ μὴ αἰτήσεις με τοῦτο πάλιν εἰπεῖν, ἀντιβολῶ σε. οὗτος δ' οὖν ὁ μάγος μαθητὰς καταλέγεσθαι ἐκ μακροῦ χρόνου ἐπειράτο, καὶ δὴ πολλοὶ κατειλεγμένοι ἦσαν αὐτῷ, οἵ μὲν ἄτε φοβούμενοι, οἵ δὲ τοῦ κράτους μετέχειν τι βουλόμενοι, ἐπιπολάζοντος αὐτοῦ ἥδη καὶ πάνυ κρατοῦντος. ἀλλ' εἰς

τοσούτο ἀπορίας ἀφικόμεθα, ω̄ "Αρειε, περὶ τῶν μαγευόντων ὥστε βασάνου δή τινος δεόμεθα, οὗτ' εἰδότες οἷς πιστεύειν χρὴ οὔτε τολμῶντες τοὺς ἀγνώστους διὰ φιλίας ἔχειν, δεδιότες μὴ τοῦ κιβδήλου μετέχωσι. δεινότατα γὰρ τότ' ἐπάσχομεν πρὸς αὐτοῦ ἥδη ὑπερβαλλομένου· οὐ μὴν ἀλλ' ἔνιοι ἀντεῖχον. τοὺς δὲ ἀπέκτεινεν, ἐφόνευσε μὲν οὖν καὶ τοῦτο ἀνηλεῶς. ἀλλ' ἐν Ύογοήτου ἀσφαλέστεροι ἐγενόμεθα ἡ ἄλλοθί που τῆς γῆς. τὸν γὰρ Διμπλόδωρον μόνον, οἵμαι, δεδιώς ὁ δεῖνα οὐκ ἐτόλμα τότε δὴ ἐπιθέσθαι τῷ παιδευτηρίῳ.

ἡ δ' οὖν μήτηρ σου φαρμακὶς οὖσα καὶ ὁ πατὴρ φαρμακεὺς ὃν ἔξ ἀπάντων ὃν πάλαι ἔγνωκα μαγώτατοι ἦσαν, σχολαρχαὶ τότ' εἰκότως γενόμενοι τῶν ἐφ' Ύογοήτου ὅτε ἐπρεπεν αὐτοῖς. ἀλλ' οὐκ οἶδα διὰ τί οὐκ ἐπειράθη προσάγεσθαι αὐτοὺς πρίν γε ... εἰ μὴ ἐπείθετ' αὐτοὺς εὑμενεστέρους εἶναι τῷ Διμπλοδώρῳ ἡ ὥστ' ἐμπλέκεσθαι ἕκοντας πράγματι καταχθονίῳ. καὶ ἵσως μὲν ἐνόμιζεν ἴκανὸς εἶναι πεῖσαι αὐτούς, ἵσως δὲ καὶ ἐν νῷ εἶχεν ἀνελεῖν. οὐδ' ἐγὼδα πλὴν ἔν. οὗτος δὴ πρὸς τὸν δῆμον οὐ τόθ' ὑμεῖς διητᾶσθε ἀφίκετο δέκα ἔτεσι πρότερον ἐπὶ τῶν Ἐκαταίων. σὺ γὰρ παιδίον ἦν ἐνάενον. ἤκεν οὖν εἰς τὴν ὑμετέραν οἰκίαν καὶ ...

ἀποσιωπήσας δὲ καὶ ῥινόμακτρον λαβὼν κατάστικτον καὶ μάλα ρυπαρὸν ἀπέμυξε τοσούτῳ ψόφῳ ὅσον ὑδραύλεως ἥκουσας ἄν.

Ξύγγνωθί μοι, ἔφη, ταῦτα δυσθυμουμένῳ. ἥδεως γὰρ εἶχον τῷ τε πατριδίῳ καὶ τῷ μαμμιδίῳ, ἀστείοις μοι γενομένοις θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. ἀπέκτεινε δ' οὖν αὐτοὺς ὁ δεῖνα. ἐπειτα δὲ, ἀδηλον ὃν πότερον μέλλει ἀπεργάσεσθαι τὸ πρᾶγμα ἡ συνήθης που γεγένηται τῷ φονεύειν, ἐπεχείρησε μὲν ἀποκτεῖναι καὶ σέ, ἐσφάλη δὲ τοῦ βουλεύματος. ἀρ' οὐκ ἥτεῖς σεαυτὸν τί παθὼν ἔλαχες τὸ τοῦ τραύματος ἵχνος τὸ ἐπὶ τῷ μετώπῳ; τοιοῦτο γὰρ ὡς μηδαμῶς τῶν μετρίων ὃν τραυμάτων λαμβάνει τις εἴ γε κατήραται πρὸς ἀλάστορος μεγάλου καὶ παμπονήρου. καὶ γὰρ οὗτος ἀπέκτεινε μὲν τοὺς σοὺς γονέας, ἥμαρτε δὲ σοῦ. καὶ διὰ τοῦτο σὺ περιβόητος ἐγένουν· ὅποτε γὰρ βούλοιτο ἀποκτεῖναι τινα, τοῦτον γ' ἔκάστοτ' ἀπέκτεινεν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπεβίω οὐδέποτε πλὴν σύ. πολλοὺς μὲν γὰρ τῶν βελτίστων τῶν τότε μαγευόντων καὶ ἀπέκτονεν οἶον τοὺς Μαχίμους ἡ τοὺς Ὄστίνους ἡ τοὺς Πρωϊτέρους· σὺ δὲ μόνος ἐπιβιοὺς ἔτυχες καίπερ βρεφύλλιον ὄν.

ἥκοντος δὲ τοῦτου πρὸς τὴν τοῦ λόγου τελεύτην, ὁ "Αρειος λυπηρόν τι ἐνεθυμεῖτο, ὡς περὶ τὸ λαμπρότατον τῆς ἀστραπῆς σέλας δαιόμενόν τι καὶ χλοαυγὲς αὖ μεμνημένος. καὶ ἐδόκει οὐ μόνον τοῦτο γε σαφέστερον ἐν φαντασίᾳ ὄρāν ἡ πρὸ τοῦ, ἀλλὰ καὶ

άκοῦσαι τι καινόν· γέλωτος γάρ ἀνάμνησιν ἔλαβεν δξέως ὡς ἀπό τινος ὡμοῦ καὶ μισανθρώπου.

ὅ δ' Ἀγριώδης πάνυ οἰκτίρων αὐτὸν "Ἐσωσα σέ, ἔφη, ἐκ τῆς οἰκίας διεφθαρμένης προστάξαντος τοῦ Διμπλοδώρου καὶ δεῦρο πρὸς τοῦσδε ἐκόμισα αὐτός.

ἀλλ' ἔξαιφνης ὁ Δούρσλειος Ληρεῖς, ἔφη. "Ἄρειος δ' ἔφριξε, ἐπελάθετο γὰρ τῶν Δουρσλείων ἔτι παρόντων. ὁ μέντοι θεῖος μάλιστα θαρρῶν ἐφαίνετο· δριμὺ γὰρ ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἀγριώδη ὡς πυκτεύειν πρόχειρος ὥν μετ' αὐτοῦ.

"Ἄγε δή, ὁ οὗτος, ἔφη γρύζων, ἄκουσόν μου, ὁ νεανίσκε. μετέχεις μὲν γὰρ σὺ οὐκ οἶδ' ὅπως τοῦ ἀτόπου, τοῦτο γ' οὐκ ἀρνήσομαι, τὴν δὲ τοιαύτην νόσον ἔξῆν ἄν πληγαῖς ἵατρεύειν, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ. ἀλλὰ τὰ τῶν γονέων περὶ οὐδένος ποιοῦμαι· τίς δ' οὐκ ἐρεῖ αὐτοὺς ἀλλοκότους πεφυκέναι καὶ βασκάνους; τοιγάρτοι τεθνηκότες εὖ πεποιήκασι, τὰ κατ' ἀνθρώπους οὐκ ἀνάξια παθόντες οἱ γ' ἀεὶ συνεπλέκοντο ἀνθρώποις μαγικοῖς. μηδενὸς οὖν ἔλαχον κακοῦ ὥν μὴ προσεδόκησα, προνοῶν σαφῶς τὰ κεκλωσμένα ἐπ' αὐτούς.

ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀγριώδης ἀναπηδήσας ἀπὸ τῆς χαμεύνης καὶ ἀλεξιβρόχιον λαβὼν ἐκ τοῦ τρίβωνος, φοινικοῦ ὃν καὶ πάνυ τετριμένον, ὅρθὸν ἔτεινεν ἐπὶ τὸν Δούρσλειον ὕσπερ ἔιφος. Εὐλαβοῦ, ὁ Δούρσλειε, ἔφη, εἰς ὑπερβολὴν γὰρ εἴρηκας ἥδη. εὐλαβοῦ δῆτα ὅπως μή ...

καὶ οὗτος φοβούμενος κεντηθῆναι ἀκωκῇ ἀλεξιβροχίου πρὸς γίγαντος δασυπάγωνος, τῆς δ' ἀνδρείας ἐσφαλμένος πρὸς τὸν τοῖχον ἐμπαλιν ἐβιάσθη ἄναυδος.

ἐκεῖνος δ' αὖ "Ἀμεινον δὲ τοῦτο, ἔφη, πνευστιῶν ἔτι καὶ πρὸς τὴν χαμεύνην ὅσον οὐκ ἥδη διεφθαρμένην καθίσας.

ἐν δὲ τούτῳ βουλόμενος ἔτι μυρία ἐρωτᾶν ὁ "Ἄρειος Ἄλλὰ τί ἔπαθεν ἄρα; ἔφη, τὸν Φολιδο-, τὸν δεῖνα μὲν οὖν λέγοιμ' ἄν.

"Ἔγωγ' οὐδὲν οἶδα, ὁ "Ἄρειε, πλὴν ἀλλ' οὕχεται δή. ἀφανῆς γὰρ ἔγενετο αὐτῇ τῇ νυκτὶ ἥ ἐπειράθη ἀποκτεῖναι σε. οὗτος μὲν οὖν ἥφανισται, σὺ δὲ καὶ μᾶλλον ἐκ τούτῳ εύδοκιμεῖς. ἀλλὰ παραδοξότατόν μοι τόδε· τί τότε δὴ ἀπῆλθεν ὅτε κρείττων ἀεὶ καθ' ἡμέραν ἐγίγνετο;

οἵ μὲν γάρ φασι τεθνηκέναι αὐτόν, ληροῦντες, ὡς οἷμαι, οὐκ εἰδὼς εἴ γ' ἄρα τοσοῦτο ἔτι μετεῖχε τοῦ ἀνθρωπίνου ὕστε θανάσιμον εἶναι. οἱ δὲ φάσκουσιν ἔτι φῶς ὄρāν, καιρὸν εὐλαβούμενόν που. ἀλλ' οὐ πιστεύω οὐδὲ τούτοις γνοὺς ὡς τῶν ἀμφὶ αὐτὸν οἱ μὲν κατεληλύθασι πρὸς τὸ ἡμέτερον, οἱ δὲ ἔμφρονες γεγένηνται πάλιν

ῶσπερ ἔξ ̄πνου ἐγρηγορότες. οἶα δ' οὐκ ἀν ἐγένετο οἶμαι εἴ γ' ἐμέλλησε κατιέναι αὐτός.

οἵ δ' αὖ πλείους ἡγούμεθα ζῆν μὲν ἔτι ἐστερῆσθαι δὲ τῆς δυνάμεως, ἀσθενέστερόν πως ὅντα ἥ ὕστε ἐκπρᾶξαι τὰ βουλεύματα. διεφθάρη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως διὰ σέ, ὁ παῖ. καὶ γὰρ ταύτη τῇ νυκτὶ ἐγένετο τοιοῦτό τι οἷον οὐ προνοίαν εἶχε οὐδεμίαν. καὶ τοῦτο τί δὴ ἔτυχεν ὃν οὕτ' οἶδα αὐτὸς οὕτ' ἄλλος τις, πλὴν ἀλλὰ σὺ ὑπεσκέισάς πως αὐτὸν καὶ ἐσφηλας.

καὶ πρὸς τὸν Ἀρειον ἀεὶ ἔβλεπε πάνυ φιλοφρόνως καὶ ὡς μάλιστα ἐν τιμῇ ἔχων. ὁ δὲ μὴ ὅτι μέγα ἐφρόνει καὶ ἡγάπα ταῦτ' ἀκούσας, ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζεν ἀμάρτημά τι γενέσθαι. ἀδύνατον γὰρ δήπου τὸ λανθάνεσθαι ἑαυτῷ μάγῳ ὅντι· τί δῆτ' ἀνὰ τὸν βίον ἦνεγκεν εἰς τὸ δέον τήν τε Δουδλίου ὕβριν καὶ τὴν Πετουνίας αἰκίαν; μάγος γὰρ ὃν τί οὐ μετέβαλεν ἀν αὐτοὺς εἰς τέρας τι φρυνοειδές, ὅποταν ἐντὸς τοῦ σκευοφυλακίου ἐγκλῆσαι ἐθέλοιεν; ἀλλ' εἰ τὸν γόητα τὸν τῶν ἔνθαδε κράτιστον ἐνίκησε ποτε, πῶς ἀν ἐδυνήθη ἐκεῖνος δῆτα λακτίζειν αὐτὸν καθάπερ σφαίρα παίζων;

σιωπῇ δὲ Ὡ 'Αγριώδες, ἔφη. μάλισθ' ἡμαρτει, οἶμαι, ταῦτα λέγων. οὐ γὰρ κινδυνεύω μάγος εἶναι.

οὗτος δὲ γελάσας, ὁ καὶ ἄτοπον ἐδόκει τῷ γ' Ἀρείῳ, Εἷτ' οὐ μάγος εἶ σύ; ἔφη. οὐ γὰρ δήπου περίφοβος ὃν ἥ τεθυμωμένος περί τυνος μεμηχάνησαι παράδοξόν τι;

κάνταῦθ' Ἀρειος πρὸς ἐσχάραν βλέπων ἐλογίζετο τοιάδε· ὅσα γὰρ πράγματα τοῖς Δουρσλείοις παρέσχηκε δι' ἄττα οὕτοι μάλ' ἡγριώθησαν, τοσαῦτα γεγενῆσθαι μεταξὺ θυμωθέντος αὐτοῦ ἥ δι' ὀργῆς ἔχοντος· ποτὲ μὲν γὰρ διωκόμενος ὑπὸ τῶν ἀμφὶ Δουύδλιον οὐκ οἶδ' ὅπως τυχεῖν ἐκπεφευγώς· ποτὲ δὲ φοβούμενος πρὸς διδασκαλεῖον ἴέναι γελοιότατος δοκῶν εἶναι ἐν χρῷ κεκαρμένος, μηχανήσασθαι ὅπως ἥ κόμη ἀναφύοι· ποτὲ δ' αὖ Δουδλίου προσφάτως πατάξαντος αὐτόν, λαθέσθαι τιμωρήσας διὰ τὸ δράκοντα ἐπιπέμψαι αὐτῷ.

μειδιῶν δὲ πρὸς τὸν Ἀγριώδη βλέψας πάνυ προσγελῶντα εἶδεν.

καὶ οὗτος Ἰδού, ἔφη· εἴτα δ Ἀρειος Ποτῆρ οὐκ ἔστι μάγος; ἀλλὰ προσδόκα δλίγον. εὐδοκιμήσεις δὴ παρὼν ἐν Υογοήτου.

Δουρσλειος δ' οὐδαμῶς ἐμέλλε ἀμαχεὶ ἡττᾶσθαι, εἶπε γάρ ροιζῶν πως Ἀλλο τι ἥ οὐκ ἔφην αὐτὸν ἴέναι; γέγραπται γὰρ εἰς τῶν μαθητῶν τῶν τῆς Κωλύσεως, ἀνθ' ὃν χάριν εἴσεται δή. ἀλλὰ γὰρ ἀναγνοὺς ἐκείνας τὰς ἐπιστολὰς ξύνοιδα αὐτῷ δεομένω βιβλίων τε ἐπωδικῶν καὶ ῥάβδων μαγικῶν καὶ λήρων καὶ φλυαριῶν πολλῶν...

δ' Ὁ 'Αγριώδης ὑπολαβὼν καὶ πάνυ γογγύζων Ἀλλ' εἴ γε

βούλεται ιέναι, ἔφη, οῖος σὺ Μύγαλος ἄνθρωπος οὐ δύναται κωλῦσαι αὐτόν. οὐδένα γὰρ εὔροις ἀν κωλύσοντα τὸν τῶν Ποτήρων νιόν, τὸν Λίλης καὶ Ἰακώβου, ιέναι πρὸς Ὑγογήτου, εἰ μὴ πάνυ μανιώδη. γέγραπται γὰρ εἰς τῶν ἐκεὶ μαθητῶν ἐξ οὐ ἐγεννήθη. καὶ φοιτήσει πρὸς τὸ μαγείας καὶ γοητείας παιδευτήριον τὸ τῶν καθ' ἡμᾶς κάλλιστον. διατρίψας δὲ ἐπτὰ ἔτη, οὐ γνώσεται αὐτὸς ἔαυτὸν οὕτω πεπαιδευμένον. ὅμιλήσει γὰρ μεθ' ἑταίρων νέων τ' ὄντων καὶ ὁμογνωμόνων αὐτῷ. καὶ ἀρχηγὸν ἔξει τὸν παιδευτήριον διοικοῦντα τὸν πολλῷ μείζω τῶν πρὸ τοῦ ἔφ' Ὑγογήτου πάντων, τὸν πάνυ "Ἀλβον Διμπλό..."

ἀλλ' ὁ Δούρσλειος ὑπολαβὼν καὶ μέγα ὀγκώμενος οὐκ ἔφη δαπανήσειν εἰς ἄνθρωπόν τινα γέροντα καὶ ἐμβρόντητον ὡς διδάξοντα τὸν "Ἀρειον σοφίσματα μαγευτικά.

τοῦτο δ' εἰπὼν ὑπερβαλεῖν δὴ ἔδοξε τῷ γε Ἀγριώδει τὸ ἀλεξιβρόχιον ἥδη λαβόντι καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τινάττοντι.

Οὐ μὴ λοιδορήσεις, ἔφη μυκώμενος, τὸν "Ἀλβον Διμπλόδωρον ἐμοῦ γε παρόντος.

τὸ δ' ἀλεξιβρόχιον κατὰ τάχος καθεὶς ἔτεινε πρὸς τὸν Δούδλιον. βέλος δὲ κεραύνου τότ' ἦν ἵδεν πορφυροῦν καὶ βόμβον ἀκοῦσαι βροντώδη, καὶ ἐν ἀκαρεὶ τοῦτον κορδακίζοντα εἶδες ἄν, τῶν χερῶν πρὸς πυγὴν συμπεπλεγμένων καὶ πειρώδυνον ἀνολούζοντα. νῶτον δὲ δόντος αὐτοῦ, ὁ "Ἀρειος εἶδε κέρκον τινά – στρεπτὸς δ' ἦν καὶ ὥσπερ χοίρου – παρακύπτοντα διὰ τρῆμά τι τῶν βρακῶν.

ἀναβρυχώμενος δ' ὁ Δούρσλειος ἀφείλκυσε τὴν Πετουνίαν καὶ τὸν Δούδλιον εἰς θάτερον δωμάτιον. βλέψας δὲ τὸ τελευταῖον πρὸς τὸν Ἀγριώδη καὶ πόλλ' ἔτι φοβούμενος τὴν θύραν ἐπέσπασεν.

ὅ δὲ βλέπων πρὸς τὸ ἀλεξιβρόχιον καὶ τοῦ πώγωνος ἀπτόμενος, ὡς μεταγιγνώσκων τὸ πεποιημένον εἶπε τόδε· Οὐκ ἐπρεπέ μοι εἰς τοσοῦτο ιέναι τῆς δυσκολίας. οὐ μὴν οὐδ' εὖ πέπραγα. ἐβουλόμην μὲν γὰρ εἰς χοίρον μεταβαλεῖν αὐτόν, ὁ δὲ τὸ σχῆμα οὕτως ὁμοῖον χοίρῳ ἥδη παρέχων, οὐ πολλοῦ ἔδειτο χοίρος παντελῶς γενέσθαι.

ἐκ δὲ πλαγίου βλέπων ἀεὶ πρὸς "Ἀρειον κατὰ τοῦ δασέως τῶν ὄφρύων Χάριν εἴσομαί σοι πολλὴν ἐὰν μηδὲν περὶ ταῦτα λέγῃς. οὐ γὰρ θεμιτόν ἐστί μοι ἅπτεσθαι τῆς μαγικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. ἐπιτέτραμμαι δ' ὀλίγον αὐτῆς, ὡς ἄρτι δέον ἐρευνᾶν σε καὶ κομίζειν τὰς σὰς ἐπιστολὰς καὶ τάλλα τοιαῦτα. ὅθεν μάλ' ἐσπούδαζον ὑποστῆναι τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

ἀλλ' ὁ "Ἀρειος Τί δέ, ἔφη, οὐ θεμιτὸν σοὶ μαγεύειν;

ἐκεῦνος δέ Εἶέν ἔφη. μαθητὴς γὰρ ἦν αὐτὸς ἐν Ὑγογήτου, ἀλλ' ἐξέπεσον, ὡς τάληθὲς εἰπεῖν. καὶ ἄλλας τε δίκας ἔλαβον οἱ ἐν τέλει

καὶ διέθραυσαν τὴν ἐμὴν ράβδον. ὁ δὲ Διμπλόδωρος ἀνὴρ ὅν
καλοκάγαθὸς εἴασέ με μεῖναι θηρότροφον γενόμενον.

Ἄλλὰ διὰ τί ἔξέπεσες;

ἐκεῖνος δέ Σχεδὸν ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι καὶ αὐτοιν πράγματα ἡμῖν
ἔσται πολλά. εἰς γὰρ ἄστυ δεῖ ἡμᾶς ἐλθόντας τὰ βιβλία πρίασθαι
σοι καὶ τὰ λοιπά.

τὸν δὲ τρίβωνα ἐκδυσάμενος καὶ πρὸς "Αρειον ρύψας Τούτῳ
κεκαλυμμένος, ἔφη, κατακοιμήθητι. ἀλλὰ μὴ φρόντιζε εἰ κινεῖται
τι. τάχα μυγαλαῖ ἔτ' εἰσί μοι τινες ἐν θυλακίῳ.

— ΒΙΒΛΟΣ Ε —

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΤΕΝΩΠΟΥ ΔΙΑΓΟΝΤΟΣ

τῆς δ' ἐπιούσης ὁ "Ἀρειος ἡγέρθη ἄμ' ἥλιῳ ἀνίσχοντι. καὶ ἦσθάνετο μὲν ἡμέρας ἥδη γενομένης, ὅμως δ' οὐκ ἥθελε διοῖξαι τοὺς ὁφθαλμούς, ὡς παραινέσας ἑαυτῷ τοιάδε·

'Ωνειροπόλησα δήπου. ὅναρ γὰρ ἥλθε μοι ἀνήρ τις πελώριος Ἀγριώδης ὀνόματι ἐρῶν ὡς φοιτήσω πρὸς παιδευτήριον μαγικόν. τοὺς δ' ὁφθαλμοὺς ἀνοίξας εὐ οἰδ' ὅτι πάλιν διαιτήσομαι ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ τῷ οἴκῳ.

κρότον δ' ἄφνω ἥκουσε μέγαν, τῆς γε Πετουνίας, ὡς ὥετο, τὴν θύραν κοπτούσης. καὶ πολλὴν ἔχων ἀθυμίαν τοὺς ὁφθαλμοὺς οὕπω ἀνέῳξεν, ἀγαπῶν ἔτι τὸ ἐνύπνιον.

τρὶς δ' αὖ κροτοῦντος ἥκουσέ του.

Καλῶς ἔχει, ἔφη, ἀνίσταμαι γάρ.

ἀναστὰς δὲ καὶ τὸν Ἀγριώδους τρίβωνα μεθεὶς ἦσθετο τοῦ θ' ἥλιου τὸ καλύβιον ἀκτῖσι φλέγοντος, καὶ λωφήσαντος τέλος τοῦ χειμῶνος, καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀγριώδους ἔτι κοιμωμένου ἐπὶ τῇ χαμένῃ ἥδη διεφθαρμένη, καὶ γλαυκὸς τῷ μὲν ὅνυχι τὴν θυρίδα κροτούσης τῷ δὲ ράμφει ἐφημερίδα ἔχούσης.

ἀνεπήδησεν οὖν οὗτως εὐδαιμονοῦντι συνειδὼς ἑαυτῷ ὡσεὶ ἀσκόν τις ἐπινευμάτου ὑπὸ τοῖς σπλάγχνοις. ἐλθὼν δ' εὐθὺν τῆς θυρίδος καὶ ταχέως σπάσας ἀνέῳξεν αὐτήν. ἡ δὲ γλαῦξ εἴσω κατασκήπτουσα τὴν ἐφημερίδα μεθῆκεν ἐπὶ τὴν Ἀγριώδους κεφαλήν. ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἡγέρθη, ἐκείνη δὲ πρὸς τοῦδαφος καταπτομένη ἐπετίθετο τῷ τρίβωνι αὐτοῦ.

"Ἀρειος δ' ἀποσοβήσων αὐτήν Πέπαυσο, ἔφη, μὴ τοῦτο ποιήσῃς. ἡ δὲ κροτήσασα ἀγρίως τὸ ράμφος πρὸς αὐτὸν οὐδὲν ἐπαύσατο τοῦ κακὰ ποιῆσαι τὸν τρίβωνα.

καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ Ὡ Ἀγριώδες, ἔφη, γλαῦξ ἐστίν ...

ἐκεῖνος δὲ Μισθοδότει αὐτήν, ἔφη τονθορύζων, οὐδὲν αὐτὸν θείης.

"Αρειος δέ Τί λέγεις;

καὶ ὑπολαβών ἐκεῖνος· Μισθοδοτῆσαι γὰρ δεῖ αὐτὴν ἥ γ' ἐκόμισε τὴν ἔφημερίδα. βλέπε οὖν εἴσω τῶν θυλακίων μου.

ἀλλ' ὁ τοῦ Ἀγριώδους τρίβων ἐφαίνετο ὅλος ἐκ θυλακίων συγκείμενος, ἔχων καὶ κοπτὰς λειμακοφθόρους καὶ σφαιρίδια σπαρτίου καὶ νάγαλα ἀπὸ μίνθης ἐσκευασμένα καὶ βύβλια σακκίδια πρὸς τέιον ἡθμοειδῆ. τέλος δὲ ἐδράξατο νομίσματος καινοῦ.

Δὸς αὐτῇ, ἔφη, πέντε κονίδας.

"Η καὶ κονίδας λέγεις;

Μικραί γ' εἰσι καὶ χαλκαῖ.

ἀριθμήσαντος δὲ πέντε χαλκία τοῦ Ἀρείου, ἡ γλαῦξ προῦτεινε πόδα δεξομένη αὐτὰ εἰς βαλλαντίδιον προσδεδεμένον ἐπ' αὐτῷ. καντεῦθεν οἰχεται ἐκπταμένη διὰ τὴν θυρίδα τὴν ἄρτι ἀνεῳγμένην.

'Αγριώδης δ' ἔχασκε, ἐσκορδινάτο, ἀνίστατο.

'Απιτέον εὐθὺς Λονδίνονδε· ἔχομεν γὰρ πολλὰ πράγματα περὶ τὰ ἐπιτήδειά σου· δεῖ πάντ' ἀγοράζειν τὰ πρὸς παιδείαν.

ἀναστρέφοντι δὲ Ἀρείω τὰ χαλκία καὶ βλέποντι πρὸς αὐτὰ ἐπῆλθε φρόνημα τι μάλ' ἀηδές, ὡσεὶ τις νύξας συνέτρησεν αὐτῷ τὸν ἐντὸς ἀσκόν.

Εἰπέ μοι, ἔφη, ὁ Ἀγριώδες ...

κάκεῖνος Τί δαί, ἔφη μεταξὺ ἐνδυόμενος τοὺς κοθόρνους.

"Αρειος δέ Οὐκ ἔστι μοι, ἔφη, ἀργυρίου οὐδέν. καὶ σὺ χθιζὸς ἥκουσας τοῦ θείου οὐκ εἰπόντος δαπανήσειν οὐδὲν εἰς ἐμὲ ἵνα μάθοιμι τὴν μαγικήν.

Οὐ φροντὶς σοὶ πρὸς τοῦτο, ἔφη. ἀνειστήκει γὰρ κνώμενος τὸ κράνιον. οὐκουν ἥδησθα κληρονομῶν σὺ τοὺς τεκόντας τῆς οὐσίας;

'Αλλ' εὖ διεφθάρη ἡ οἰκία αὐτῶν ...

ἐκεῖνος δ' ὑπολαβών Τὸ χρυσίον οὐκ οἴκοι κατέθηκαν, ὁ μειράκιον. πρῶτον μὲν γὰρ ἵτεον εἰς Γριγγάτου, τράπεζαν τοῖς μάγοις. λαβὲ ἀλλάντος τι, ψυχρὸν μὲν ὅν, ἀγαθὸν δ' ὅμως. καὶ μάλιστ' ὀρεγοίμην ἀν τοῦ σοῦ πλακούντος τοῦ τῶν γενεθλίων.

"Η τραπέζας ἔχουσιν οἱ μάγοι;

Μίαν γε. τραπεζῖται δὲ κόβαλοι.

"Αρειος δὲ μεθεὶς μέρος τι τοῦ ἀλλάντος Η κόβαλοι; ἔφη.

Πάνυ γε. ὥστ' οὐδεὶς ληστεύοι ἀν τὰ παρ' αὐτοῖς, πιθοῦ μοι, εἰ μή γ' ἄρα μαίνοιτο. μή τοι πινύγειν τοὺς κοβάλους, ὁ "Αρειε. ἥ δ' οὖν τράπεζα αὐτῇ χωρίον πάντων ἀσφαλέστατόν ἔστι τοῖς χρῆμά τι φυλάττεσθαι βουλομένοις πλὴν ἀμέλει τοῦ 'Υογοήτου. ἀλλ' ἐγὼ

όφείλω ἐπελθεῖν παρὰ τὸν Γριγγάτου ὑπὲρ τοῦ Διμπλοδώρου περὶ τὰ Υογοήτου ῥῶν, καὶ ἔαυτὸν ἔξυπτιάζων Οὗτος γάρ, ἔφη, πολλάκις κατ' ἔθος ἀξιοῦ με τὰ πλεῖστον διαφέροντα πρᾶξαι, οἷον τὸ συγκομίσαι σὲ σωθέντα ἢ τὸ ἀπὸ Γριγγάτου ἐνεγκεῖν τι· οἶδε γάρ με ἀξιόπιστον ὄντα. εἴα δή. ἔχεις τὰ πάντα;

οὐδὲ "Ἀρειος ἡκολούθησεν αὐτῷ ἔξιὼν ἐπὶ τὸν σκόπελον. αἰθρίας δ' ἥδη γενομένης, καὶ πρὸς ἥλιον μαρμαρούσης ἅμα τῆς ἀλόσ, εἶδε τὸν λέμβον τὸν Δουρσλείω μεμισθωμένον ἔτι παρόντα, καύπερ πολὺ ἐν τῷ χείμωνι ἄντλον δεξάμενον.

ἔτερον δὲ λέμβον οὐκ ἴδων Τίνι τρόπῳ, ἔφη, σύ γε θάλατταν διεπέρησας;

Διεπτόμην, ἔφη.

Διέπτου;

"Ἐγωγε. ἀλλ' ἐπαναπλεῦσαι χρὴ ἐν τῷδε· οὐκέτι γὰρ θεμιτόν μοι μαγεύειν νῦν δὴ σώσαντι σέ.

καθημένων δ' ἐν τῷ λέμβῳ, ὁ "Ἀρειος ἀτενέσι τοῖς ὅμμασιν ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἀγριώδη εἴ πως τοῦτον ἐν νῷ πλάττοι αἰωρούμενον.

'Ἄλλ' οὐ πρέπει ἡμῖν ἐρεταὶ γενέσθαι, ἔφη ἐκ πλαγίου μάλ' αὖθις βλέψας πρὸς αὐτόν. ἐὰν δὲ σπεύδω τι ἡμῖν τὸν πλοῦν, οὐδενὶ τῶν ἐν Υογοήτου δεῖ σὲ δηλώσαι τοῦτο, εἴπερ σοὶ φίλον.

Οὐδαμῶς, ἔφη, σπεύδων αὐτὸς πλέον ἴδειν τῆς μαγικῆς. λαβόντος οὖν ἐκείνου πάλιν τὸ ἀλεξιβρόχιον τὸ φοινικοῦν, καὶ δις κρούσαντος ἐπὶ τὸν σκαλμὸν τὸ πλοῖον ἐτάχυνεν αὐτόματον πρὸς τὴν ἥπειρον.

Διὰ τί οὕτω μαίνοιτο τις ἄν ληστεύειν πειρώμενος τὸν Γριγγάτου;

Δι' ἐπωδὰς καὶ κηλήματα, ἢ δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης. δράκοντας γάρ φασι φυλάττειν τὰς χρυσοῦ κατώρυχας ἀβάτούς τ' οὔσας καὶ δυσπροσόδους. ἡ γὰρ τράπεζα κάτω γῆς κεῖται ὡς ὀκτακόσια στάδια ὑπὸ τῷ Λονδίνῳ, κατωτέρω δὴ τοῦ Μετρό. ἐκφυγὴν γάρ τις λιμῷ ταχέως ἄν ἀπόλοιτο, κεὶ δύναιτο κλέψαι τι.

καὶ "Ἀρειος μὲν περὶ ταῦτα λογιζόμενος ἐκάθητο ἔτι, ὁ δ' Ἀγριώδης τέως ἀνεγίγνωσκε τὴν ἔφημερίδα· αὐτῇ δε Καθημερινὸς Μάντις ἔτυχε καλούμενη. ἐκεῖνος δὲ ὡς πολλάκις θεασάμενος τὸν θείον ἔμαθε βέλτιστον εἶναι μὴ ἐνοχλεῖν τοὺς ἔφημερίδα ἀναγιγνώσκοντας. ὅμως δ' οὐ ράδιον τοῦτ' ἐδόκει αὐτῷ τότε ποιεῖν, μυρία ἐρωτᾶν ἔτι σπουδάζοντι.

'Ἀγριώδης δὲ σιωπῇ πτυχὴν ἀναστρέψας τῆς ἔφημερίδος Οἱ περὶ μαγείας προβουλεύοντες, ἔφη, τῆς εἰωθυίας ἄρα ταραχῆς αἴτιοι.

"Η καὶ πρόβουλοι εἶσι τῆς μαγείας; ὁ γὰρ "Αρειος τοῦτο" εἰπε καίπερ δόξαν αὐτῷ οὐδὲν ἐνοχλήσαι.

Πῶς γὰρ οὖ; τὸν μὲν γὰρ Διμπλόδωρον ἔχρηζον ἀρχιπρόβουλον· τούτου δ' οὐκ ἐθέλοντος ἀπαλλαγῆναι ἐξ Ὑγοήτου, πρόκειται Κορνήλιος Φουῖξ, γέρων ὃν καὶ γελωτοποιὸς εἴ τις ἄλλος. ὥστε βάλλει τὸν Διμπλόδωρον καθ' ἡμέραν ταῖς γλαῦξι συμβουλευσόμενος δήπον.

'Ἄλλα τί ποιοῦσιν οἱ τῆς μαγείας πρόβουλοι;

Τὸ ἔργον ἔστιν αὐτοῖς ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται κωλύειν τοὺς Μυγάλους τοῦ μαθεῦν ὅτι φαρμακεῖς τε καὶ φαρμακίδες ὑπάρχουσιν ἔτι πολλαχοῦ τῆς γῆς.

Τί δαί;

"Ο τι; Ἡράκλεις· πάντες γὰρ οἱ Μύγαλοι, ὁ "Αρειε, ἐφίειεν ἄν τοῖς μάγοις τὸ σφέτερον αὐτῶν. μὴ γένοιτο. βέλτιον γὰρ εἴ γ' ἄρα ἐώσιν ἡμᾶς.

ἐνταῦθα δ' ὑποκρούσαντος τοῦ πλοίου τὰς τοῦ λιμένος χηλάς, συμπτύξαντος δ' ἄμα τὴν ἐφημερίδα τοῦ Ἀγριώδους, ἐκβάντες ἐπὶ τὸν ἀναβαθμὸν λίθινον πρὸς τὴν ὁδὸν ἀνέβησαν.

βαδιζόντων δὲ διὰ τὴν πολίχνην πρὸς τὸν σταθμὸν σιδηροδρομικόν, οἱ πολῖται τόν γ' Ἀγριώδη παριόντες κάρτ' ἐθαύμαζον, οὐδ' ἀπροσδόκητον τοῦτο ἀπέβη ὡς Ἀρείω γοῦν ἐδόκει. καὶ γὰρ οὐ μόνον διπλάσιος ἦν τὸ ὕψος τοῦ ἐπιτυχόντος, ἀλλὰ καὶ δακτυλοδεικτῶν ἀεὶ τὰ ἐν δόδῳ ἐγκύκλια οίον παρκόμετρο ἐβόα λέγων ὅτι Ἰδού, ὁ "Αρειε· τῆς τῶν Μυγάλων εὐμηχανίας. παρκόμετρο γὰρ καλοῦσιν οἱ νῦν Ἐρμην ποιόν τινα ἐν ἀστει· ἔστι τοῖς ἀργύριον πολὺ διδοῦσι τὰ αὐτοκίνητα ὁχήματα παρ' αὐτῷ ἐγκαταλείπειν ρήτον χρόνον.

ὅ δ' οὖν "Αρειος πνευστιῶν τι ὡς ὅπισθεν ἐπειγόμενος φθάσαι αὐτόν Ἀρ' εἶπας, ἐφη, δράκοντας εἶναι ἐν Γριγγάτου;

Λέγεται γε. καὶ μὴν δράκοντα κεκτημένος ἐγὼ νὴ τὸν Ἀπόλλωνα ἀγαπῶν ἄν.

Τί παθὼν σὺ ἀγαπῶντος ἄν;

Χρήζων γε ἐκ παιδός. ἀλλ' εἴα.

καὶ πρὸς σταθμὸν ἀφικόμενοι ἔγνωσαν ἀμαξοστοιχίαν Λονδίνονδε ἐντὸς ὀλίγου μέλλειν ἀφορμήσειν. ἀμαξοστοιχία γὰρ η̄ τρένο καλεῖται τέρας τι σιδηροῦν καὶ πύρπνουν οίον ἐξ αὐτομάτου ἐπὶ τροχίας σιδηρᾶς τρέχειν ἀτμῷ χρώμενον πρὸς τὸ κινεῖσθαι καθάπερ αἱ αἰολίπυλαι αἱ τοῦ "Ηρωος τοῦ Ἀλεξανδρέως. καὶ τὸ τρένο τοῦτο σύρει ἀμάξας πολλὰς ἐφ' ὃν οἱ νῦν πανταχόσε τῆς χώρας ὁχοῦνται, ἀναβαίνοντες καὶ καταβαίνοντες ἐν τοῖς σταθμοῖς σιδηροδρομικοῖς. ὁ

δ' οὖν Ἀγριώδης ὡς μὴ ἐπιστάμενος δῆθεν τὸ μυγαλικὸν νόμισμα, τὰ κέρματα τῷ Ἀρείῳ ἔδωκεν ὧνησομένῳ τὰ πινάκια.

οἱ δ' ἐπὶ τῆς ἀμάξοστοιχίας καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζον τὸν Ἀγριώδη δυοῖν χρώμενον δίφροις καὶ νηματοπλοκοῦντα χρῆμά τι μάλα κνηκὸν σκηνῇ ἐοικὸς Παναθηναϊκῆ.

Ἐῆτα τήν γ' ἐπιστολὴν ἔχεις; εἶπε μεταξὺ ἀριθμῶν τὰ τοῦ ῥάμματος.

λαβόντος δ' αὐτὴν τοῦ Ἀρείου ἀπὸ θυλακίου Βαβαί, ἔφη. κατάλογος ἔνεστι τῶν ἐπιτηδείων ἀπάντων.

"Ἀρειος δὲ ἀναπτύξας δεύτερον τι βύβλινον ὃ πρώην ἔτυχε λαθὸν αὐτὸν ἀνεγίγνωσκε τάδε·

ΥΟΓΟΗΤΟΥ ΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

στολή

ὑπὸ τῶν πρωτοπείρων φερέσθω τάδε·

α' τρίβωνες γ' μέλανες

β' πῦλος α' κωνοειδῆς μέλας τῆς ἡμέρας φορητός

γ' χειρίδες β' σωτήριαι ἐκ δέρματος δρακοντείου

ἐσκευασμέναι ἢ ἄλλου τοιούτου

δ' φᾶρος α' χειμερινὸν πόρπας ἔχον ἀργυρᾶς

παρεχέτω μαθητὴς ἔκαστος τὰ ἴματια τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι πεποικιλμένα.

βιβλία ρητά

ὑφ' ἔκάστου μαθητοῦ φερέσθω τάδε·

Μιράνδης Φαττοφόντου ἐπωδῶν βίβλος ἡ τοῖς ἀπείροις νενομισμένη

Βαθίλδης Σακκοβόλου συγγραφὴ μαγική

Ἄδαλβέρτου Ὑοφάλαγγος ἐπιστήμη μαγική

Ἡμερικοῦ Μεταβολέως ὑφήγησις τῶν μεταβολῶν τοῖς ἀπείροις προκειμένῃ

Φυλλίδης Εύρωτος περὶ χιλίων φαρμάκων βοτανικῶν καὶ μυκητίνων

Ἀρρηνίου Κοτυλίσκου περὶ τῶν φίλτρων καὶ τῶν ποτῶν μαγικῶν

Σαλαμάνδρου Σκαμανδρίου περὶ τῶν θηρίων τῶν μὴ ὄντων καὶ ποῦ γῆς ἔξευρετέα ἔστιν

Κουεντίνου Τρίμοντος περὶ τοῦ ἀμύνεσθαι ἢ τὰ σκοτεινά.

σκευὴ ἄλλη

ράβδος α'

λέβης α' μολυβδοχάλκου, νενομισμένος μέγεθος β'

φιάλαι ὑάλιναι ἢ κρυστάλλιναι

τηλεσκόπιον α'

τρυτάνη α' χαλκῆ

πρὸς τούτοις ἔξεστω τοῖς μαθηταῖς φέρειν ἢ γλαῦκα ἢ αἴλουρον
ἢ φρύνην.

ὑπομνησθέντων οἱ γονεῖς τοῦ μὴ ἔξειναι τοῖς πρωτοπείροις ἵδια
ἔχειν τὰ σάρα.

ἐννοῶν δ' ὁ "Αρειος πρὸς ἑαυτὸν Ἄρα πάρεστιν, ἔφη, πάντα
πρύασθαι ταῦτα ἐν Λονδίνῳ;

Εἰ γ' οἶδέ τις ὅποι δεῖ ἐλθεῖν, εἰπεν ὁ Ἀγριώδης ἀποκρινόμενος.

*

ὅ μὲν γὰρ "Αρειος πρότερον Λονδίνονδε οὐκ ἐληλύθει, Ἀγριώδης δὲ
ἐδόκει τήν γ' ὅδὸν εὖ εἰδέναι ἀλλ' οὐ τί δεῖ ποιεῖν τοὺς εἰθισμένους
ὅδοιποροῦντας. οὐ γὰρ ράβδιον ἦν αὐτῷ ἀνέχεσθαι τὰ τοῦ Μετρὸς ὡς
θλιβόμενός τε τῷ θυρίῳ περιστρεφομένῳ καὶ πιεζόμενος διὰ τὴν
τῶν δίφρων στενότητα καὶ ἀνιώμενος τῇ τοῦ τρένος βραδύτητι. ἀνθ'
ῶν ἥκουσας ἀν αὐτοῦ τραχυφώνου τὴν πραγματείαν ἀεὶ¹ ἐπιτιμῶντος.

Οὐκ οἶδ' ἔγω, ἔφη, ὅπως δὴ οἱ Μύγαλοι βίον ἄγουσιν ἄνευ τῆς
μαγικῆς. ἀναβάντες δ' ἄμα ἐπὶ κλίμακος μόλις κυλιομένης εἰς ὅδὸν
ἔξικοντο πωλητηρίοις ἔκατέρωθεν κεκρασπεδωμένην.

πάμμεγας δ' ὧν ὁ Ἀγριώδης ράδίως διώθει τοὺς ἐν ὅδῷ ἀθροι-
ζομένους ὥστε μὴ ἔργον εἶναι τῷ Ἄρειῳ συνακολούθουντι.
παρελθόντες δὲ βιβλιοπώλας μὲν ἐθεάσαντο καὶ μουσικοπώλας καὶ
ἀλλαντοπώλας καὶ κινηματογράφους, ράβδοπώλην δὲ οὐδένα ἦν
ἰδεῖν οὐδαμοῦ. πληθυούσης γὰρ τῆς ὁδοῦ ἀνθρώπων τῶν ἐπιτυχ-
όντων, οὐδὲν ἄν εἶδες ἐκεὶ εἰ μὴ τὰ κοινὰ καὶ τὰ δημώδη. καὶ εἰς
ἑαυτόν *Κάτα σωρός ἐστιν, ἔφη, χρυσοῦ τοῖς μάγοις κάτω τεθαμ-
μένος καὶ ὑπὸ ποσὶ πολλὰ στάδια ὑποκείμενος; ή ἀληθῶς
ὑπάρχουσιν οἱ τάς τ' ἐπωδῶν βίβλους καὶ τὰ σάρα πωλοῦντες; τί
ἐμποδῶν ἄρ' ἐστι τὸ μὴ ἀποβαίνειν τὰ πάντα εἰς παιδιάν τινα τοῖς
Δουρσλείοις μεμηχανημένην; εἰ γὰρ μὴ συνήδει αὐτοῖς μηδαμῶς
διακειμένοις πρὸς τὸ γελωτοποιεῖν, τοιοῦτο τι τάχ' ἄν ἐνενόσεν εἰς
ἑαυτόν. καίτοι οὐκ ἐστιν ὅπως οὐ πιστεύσει τῷ Ἀγριώδει καίπερ
πολλὰ καὶ ἄπιστα ἥδη τερατευσαμένῳ.*

ό δέ Τοῦτ' ἐκεῖνο, ἔφη, τὸν Λέβητα Διάβροχον λέγω. ἐπίσημον γάρ ἐστι.

τοῦτο δὲ πανδοκεῖον ἦν οὕτω στενὸν καὶ αὐχμοῦ πλέων ὥστε καὶ λαθεῖν ἄν τὸν "Ἀρειον εἴπερ Ἀγριώδης μὴ ἔδειξε τῷ δακτύλῳ. οἱ γὰρ ἀεὶ ταχὺ παριόντες δι' οὐδενὸς ἐποιοῦντο, τὴν ὄψιν τρεπόμενοι ἀπὸ βιβλιοπωλείου πρὸς μουσικοπωλεῖον ὡς ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἔτερον ἡρέμα ὑπαγόμενοι ὥσπερ ἄν εἰ τὸ πανδοκεῖον μὴ εἶδον. ὥστε ξύννοιαν εἶχεν εἴ γ' ἄρα, τὸ παραδοξότατον, αὐτὸς καὶ ὁ Ἀγριώδης μόνοι οἱοί τ' εἰσιν ἰδεῖν αὐτό, οἱ δ' ἄλλοι οὐκ. ὁ δ' οὖν Ἀγριώδης εἴσω ἥγανεν αὐτὸν ἔτι μέλλοντα ἐρεῦν τι περὶ τοῦτο.

τὸ δὲ πανδοκεῖον περιθρύλητον μὲν ἦν, κατά γε τὸ εἰρημένον, αὐχμηρὸν δὲ καὶ μάλα σκοτεινόν. ἄλλοτε μὲν γὰρ γράδια ἄν εἰδεῖς οὐ πολλὰς ἐν μυχῷ καθημένας καὶ πινούσας τοῦ Μονεμβασίας οἷνον ἐκ ποτηριδίων, κἀντας μίαν τινὰ καπνιζομένην καπνοσύριγγα, ἄλλοτε δὲ ἀνθρωπίσκον πιλίδιον φοροῦντα ὑψηλὸν καὶ διαλεγόμενον τῷ καπήλῳ, ἀνθρώπῳ γέροντι καὶ πάνυ φαλακρῷ καὶ μάλιστα καρύῳ που ἐοικότι ρήτινώδει. εἰσελθόντων δ' οὖν τοῦ Ἀγριώδους καὶ τοῦ Ἀρείου, οἱ εἴσω εὐθὺς ἐσιώπησαν παυσάμενοι τοῦ μετ' ἄλλήλων λαλεῖν. πάντες γὰρ, ὡς ἐφαίνετο, γνωρίσαντες ἐκεῖνον ἡσπάζοντο, δεξιούμενοι χερσὶ καὶ μειδιῶντες.

οἱ δὲ κάπηλος τέως ποτηρίου ἐπιλαβόμενος Τὸ ξύνηθες, ἔφη, ὁ Ἀγριώδες;

Οὐ θεμιτόν, ἔφη. ὅλος γάρ εἰμι περὶ τὰ τοῦ Υογοήτου, τρίβων ἄμα τὸν τοῦ Ἀρείου ὠμὸν οὕτω βιαίως ὥστε γνὺξ πεσεῖν κεκροτημένον.

ἐκεῖνος δὲ Ἡράκλεις, ἔφη, ὅξὺ δεδορκώς πρὸς τὸν "Ἀρειον. οὐκοῦν οὗτος ... ἄλλ' οὐτος ...

ἀποσιωπήσαντος δ' αὐτοῦ, σιωπῇ πάντες οἱ παρόντες ἐγένοντο εὐφημίαν ἄφνω παρέχοντες.

οἱ δὲ γέρων Κοινὸς Ἐρμῆς, ἔφη ϕιθυρίζων. ἴδον ὁ πάνυ "Ἀρειος Ποτῆρ. βαβαὶ τῆς εὐεργεσίας.

καὶ ὡρμήθη ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀσπασόμενος αὐτόν· τῆς δὲ χειρὸς λαβόμενος πόλλ' ἐδακυρρόει.

Χαῖρε, ἔφη, ὁ μέγιστε, χαῖρ' ὁ τᾶν, κατελήλυθας γάρ.

οἱ δ' οὐκ ἥδει τί προσήκει λέγειν, τῶν τ' ἄλλων πρὸς αὐτὸν ἵταμὸν βλεπόντων, καὶ τῆς γραὸς καπνιζούσης μὲν ἔτι, λαθομένης δὲ τῆς καπνοσύριγγος ἥδη ἐσβεσμένης. ὁ μὲν οὖν Ἀγριώδης πάνυ ἐμειδίᾳ τῷ προσώπῳ.

καὶ ἐντεῦθεν κρότος ἦν πολὺς τῶν δίφρων ἀπωθουμένων, καὶ ἐν ἀκαρεῖ "Ἀρειος ἐφαίνετο ἀντιδεξιούμενος ἄπαντας τοὺς ἐν τῷ πανδοκείῳ.

ἥ μὲν γὰρ ὸδού, ἔφη. Δωρίς εἰμι Κροκόφορος. ὡς γέγηθα ἐξ ἀπροδοκήτου συνοῦσα σοί.

ἄλλος δέ Ὡς ἀγάλλομαι, ἔφη, ἀγάλλομαι δῆ.

ἄλλος δέ τις Ἐπὶ μήκιστον ἔγωγ' ἐδεόμην δεξιοῦσθαι σέ. παντοῖος γάρ εἴμι.

ἄλλος δ' αὖ τις Ὡς ἥδομαι, ἔφη, ὁ τᾶν, καὶ χαίρομαι κεύφραινομαι. τοῦνομά ἐστί μοι Δίγλωττος, Δαιδαλος Δίγλωττος.

καὶ ὁ Ἀρειος Τὸ πρίν γε, ἔφη, ἑώρακά σε· προσεκύνησας γάρ μέ ποτε ἀγοράζοντα. καὶ ἐν τούτῳ ἐκεῖνος οὕτως ἐταράχθη ὥστε τὸ πιλίδιον ἀποπεσεῖν.

Μέμνηται δῆτα, ἔφη βοῶν καὶ περιβλέπων ἄμα πρὸς τοὺς ἄλλους. ἀρ' ἡκούσατε; μέμνηται μου δῆ.

συχνάκις οὖν ἔδει τὸν Ἀρειον ἀντιδεξιοῦσθαι τοῦς τ' ἄλλους καὶ τὴν Δωρίδα ἀεὶ ἅπληστον ἐπανιοῦσαν.

κἀτα νεανίας τις προσεχώρησεν. τὸ δὲ πρόσωπον ὡχρὸς ὥν ἐδόκει εἰς τοσοῦτο φόβου ἀφικέσθαι ὥστε τῶν ὀμμάτων τὸ ἔτερον λίαν γενέσθαι σκαρδαμυκτικόν.

καὶ ὁ Ἀγριώδης ὸδού, ἔφη, ὁ σοφιστὴς Κίουρος. οὗτος γὰρ εἰς ἔσται σοι τῶν ἐν Υογοήτου ρητόρων.

ὁ δὲ Κίουρος Ὡ Ποποποτέρ, ἔφη. τούτου γὰρ ἂν ἡκουσας πάνυ βαττολογοῦντος ταῦτα στοιχεῖα δὶς ἢ τρὶς φθεγγομένου ὅποτε λόγου τινὸς ἄρχοιτο. λαμβάνων δ' οὖν τῆς Ἀρείου χειρός Ὡ Ποποτέρ, ἔφη, οὐ δεδίδαχά σε ὅσον γε γέγηθα δεδορκώς, ὡς ἥδη ἔδει δηλαδὴ δεδυνήσθαι.

δ' Ἀρειος Ποίαν τινά, ἔφη, μαγικὴν σὺ διδάσκεις, ὁ σοφιστὰ Κίουρε;

Τήν γε φυλακικὴν τὴν πρὸς τὰ σκοτεινὰ δόγματα, εἶπε μασταρύζων που ὡς ἄρα νομίζων τὰ τοιαῦτα οὐ πάνυ φροντίδος ἄξια. Οὐ μὴν οὐδέ, ἔφη, σύ γε, ὁ Ποτέρ, κινδυνεύεις ἀπορεῖν ἐκείνης τῆς τέχνης. καὶ ἐγέλασεν ἄλλως ὡς ἔτι φοβούμενός τι· ἀναλαβὼν δ' εἶπεν ὅτι Εἶτα ἥλθες ἀγορασόμενος τὰ σκεύη; κάμε δεῖ ξυλλαβεῖν βίβλον νέον ἐκδεδομένην περὶ τῶν Λαμιῶν. ὑπερεκπεπλῆχθαι δ' ἐφαίνετο καὶ ἐννοῶν τὰς τοιαύτας.

τοῦτον δ' οἱ ἄλλοι οὐκ ἐβούλοντο ἐᾶν σφετερίζεσθαι τὸν Ἀρειον. ἀπαλλάξασθαι οὖν αὐτῶν πρῶτον μὲν οὐ ράδιον ἦν· τέλος δὲ ὁ Ἀγριώδης ἐδυνήθη ὀξύτερον φθέγξασθαι ὥστε δεῦν ἄπαντας δὴ ἀκροάσθαι αὐτοῦ καίπερ οὐ μετρίως ἔτι λαλοῦντας.

'Απιτέον δή, ἔφη, πολλὰ γὰρ χρὴ ἀγοράζεσθαι. εἶα, ὁ Ἀρειε.

καὶ τῆς Δωρίδος πανύστατον δεξιωσαμένης τὸν Ἀρειον, ἐξήγαγεν αὐτὸν διὰ τὸ πανδοκεῖνον εἰς αὐλήν. στενὴ δ' ἦν καὶ εὐ

τετειχισμένη, ἀλλ' οὐκ εἶδες ἂν ἐκεῖ οὐδὲν εἰ μὴ δοχεῖον φορυτοῦ καὶ φυτὰ ὀλίγα καὶ φαῦλα.

ἐνταῦθα δὲ Ἀγριώδης πρὸς τὸν Ἀρειον βλέψας ἔγέλασεν. Οὕκουν, ἔφη, τἀληθὲς ἔλεγον; οὕκουν περιβόητος εἴ σύ; καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ πάνυ Κίουρος ἔτρεμε σπουδὴν ποιησάμενος πολλὴν τοῦ μετὰ σοῦ συνεῖναι. οὐ μὴν ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τρέμειν φιλεῖ.

Εἶτα φίλον ἐστὶν αὐτῷ, ἥδ' ὃς ὁ Ἀρειος, ὑπερφοβεῖσθαι;

Πάνυ γε. σοφώτατος μὲν γάρ ἐστι, κακοδαίμων δέ· τὰ μὲν τῶν βίβλων μανθάνων ἀτεχνῶς, εἰς τοσοῦτο καλῶς δὴ ἔπραττε· αὐτόπτης δὲ τῶν ὅντων πειραθεὶς γενέσθαι ἐνιαύσιος περιενόστησε καὶ οὕτω Λαμιῶν λέγεται ἐν τῇ Μελαίνῃ Ὑλῇ ἐντευχηκέναι καὶ πράγματα ἄλλως ἐσχηκέναι Γραίᾳ προσομιλήσας, ὅθεν ὑπὸ φόβου οὐ μετρίως τεταραγμένος τὴν γνώμην παντοῖος γεγενῆσθαι. ὥστε φοβεῖσθαι καὶ τοὺς μαθητὰς καὶ τὴν ἴδιαν τέχνην. λοιπόν. ποῦ τὸ ἀλεξιβρόχιόν μοι;

ἄλλ' ὁ μὲν Ἀρειος πάνυ ἡπόρει ἐννοῶν τὰς Λαμίας καὶ τὰς Γραίας, ἐκεῖνος δ' ἀμέλει τὰς πλίνθους ἀριθμῶν ἐτύγχανε τὰς τοῦ ὑπὲρ τὸ δοχεῖον τείχους καὶ πρὸς ἑαυτὸν λέγων Ἀνω τρεῖς, ἔφη, εἰς πλάγιον δύο. καλῶς ἔχει δῆτα. ἀπόστηθι, ὥ "Ἀρειε.

κρούσαντος δὲ τρὶς ἄκρῳ τῷ ἀλεξιβροχίῳ, ἡ πλίνθος ἡ κεκρουμένη ἐκινεῖτό τι, ἐλυγίζετο μὲν οὖν τὴν μέσην ἐστε ὅπῃ ἐφάνη. καὶ ταύτης ἐν ἀκαρεῖ πολλῷ εὔρυτέρας γενομένης, βλέπουσι πρὸς ἀψίδα ἄρτι φαινομένην δι' ἣς ράδιον ἦν καὶ τῷ Ἀγριώδει εἰσιέναι. καὶ πέραν αὐτῆς στενωπὸν ἦν ἴδειν λιθόστρωτον, λυγισμοὺς καὶ στροφὰς παρέχοντα ἐφ' ὃσον ἐνεδέχετο διορᾶν.

Χαῖρε, ἥδ' ὃς ὁ Ἀγριώδης. ἴδού ὁ Στενωπὸς Δίαγων.

ταραττομένου δὲ τοῦ Ἀρείου κατεγέλασέ που. καὶ διὰ τῆς ἀψίδος προύχώρησαν. ἀναστρεψάμενος δὲ πρὸς τοῦπισω ὁ Ἀρειος ἐθαύμασε τὸ παράδοξον τοῦ πράγματος ἴδων τὴν ἀψίδα πάλιν εἰς τείχος ἀφανίζεσθαι ἥδη στερεώμενον.

λέβητας δὲ πολλοὺς ἐν ἥλιῳ εἶδον ἀποστίλβοντας ἔξω τοῦ ἐν ποσὶ πωλητηρίου. καὶ ἐπὶ σημείῳ ὑπὲρ αὐτῶν κρεμασθέντι ἦν ἀναγιγνώσκειν τάδε· λέβητες παντοδαποί· χαλκοί, χαλκοειδεῖς, ἀργυροί, ἀργυροειδεῖς, αὐτοτορυνητοί, πτυκτοί.

Ἀγριώδης δέ Καὶ μήν, ἔφη, ὧνητέος γ' ἐστὶν ἡμῖν λέβης, ἀλλὰ πρῶτον δεῖ τάργυριον σοὶ λαβεῖν.

τῷ δ' Ἀρείῳ ἐδόκουν οὐκέτι διαρκεῖν οἱ ὄφθαλμοὶ αὐτοῦ δύο ὅντες ὡς μάλιστα δεομένων ἄλλων εἰς ὀκτώ. καὶ γὰρ ἐκεῖσε κάκεῖσε ἐπιστρεφόμενος ἀνὰ τὴν ὁδὸν ὡς τὰ πάνθ' ἄμα θεασόμενος, τοῦτο μὲν τούς τε πωλοῦντας αὐτοὺς εἶδε καὶ τὰ πράσιμα,

τοῦτο δὲ τοὺς ἀγοράζοντας. ἐκ γὰρ τούτων εἶδον παριόντες γυναικά τινα ἀνανέύουσαν καὶ λέγουσαν ὅτι Ἡπαρ δρακόντειον κατὰ κύαθον ἐπτακαΐδεκα ζαγκλῶν ... κορυβαντιῶσι δῆ.

ἐνταῦθα δὲ ψόφον ἥκουσαν λεῖον ὡς τινος κικκαβαῦ κικκαβαῦ ἡρέμα ἥχοῦντος ἀπὸ πωλητηρίου ζοφεροῦ. ὃ καὶ σημεῖον παρεῖχε τοιόνδε· γλαυκοπωλεῖον εἴμι τοῦ Εὔλοπος. πρίῳ ἐνθάδε αἰγωλίους στρίγας βουβῶνας σκῶπας ὥτους βούφους ἀσκαλάφους ἐλεοὺς κικκάβας. καὶ ἔπειτα ὁ Ἄρειος εἶδε μειράκιά τινα ἡλικιώτας αὐτοῦ οἵπερ τὰς ῥῖνας παρεῖχον πρὸς ὑπόλοιπον πιεζομένας βλέποντες πρὸς σάρα ἀτενέσι τοῖς ὀδφθαλμοῖς. ἥκουσε δέ τινος φθεγγομένου Ἰδού, ὁ νέος Ὑπερνεφελὸς Δισχιλιοστὸς θάττων ὥν ἀπάντων τῶν πρὸ τοῦ. καὶ πανταχοῦ ἦν ἴδειν τὰ πωλητὰ οἷον τηλεσκοπικὰ ἢ τεχνήματα ἀργυρᾶ καὶ πάνυ ξενικὰ αὐτῷ ὡς οὐπώποθ' ἔωρακότι ἢ σπλῆνας νυκτερίδων ἢ ὀδφθαλμοὺς ἐγχελύων κατ' ἄγγεια ἀποκειμένους ἢ βιβλία ἐπωδικὰ ἐπὶ βιβλίοις ἐπισφαλῶς σεσωρευμένα ἢ γραφίδας τε καὶ διφθέρας ἢ φιάλας φαρμάκου ἢ σφαίρας σεληνιακὰς ἢ ...

ἐνταῦθα δὴ ὁ Ἄγριώδης ὑπολαβὼν τὸν Γριγγάτου ἔδειξεν. πρὸς γὰρ οἰκοδόμημά τι ἀφίκοντο λευκὸν καὶ τὰ ἔτερα οἰκίδια πολλῷ ὑπερτέλλον. καὶ πρὸ θυρῶν – χαλκαῖ δ' ἥσαν καὶ ξεσταί – τῷ Ἄρειῷ ἴδοντι τιὰ στολῇ φοίνικι καὶ χρυσῷ ποικίλῃ ἡμφιεσμένον καὶ μέλλοντι αἰτήσειν ὅποιός ἐστιν ὁ Ἄγριώδης Κόβαλος δῆτα, ἔφη σιωπῆ. ἐβάδιζον δ' ἥδη ὡς αὐτὸν ἐπὶ τὴν τοῦ οἰκήματος προσανάβασιν. ὁ δὲ τῇ κεφαλῇ μικρότερος ὥν τοῦ Ἄρείου τὸν πώγωνα εἶχεν ὀξὺν καὶ τὸ πρόσωπον μέλαν τε καὶ ὡς ἀνδρὸς σοφωτέρου. τοὺς δὲ δακτύλους καὶ τοὺς πόδας Ἄρειος ἔγνω ὑπερμήκεις ὅντας. ὁ δ' εἰσιόντας αὐτοὺς προσεκύνησε. καὶ ἔνδον γενόμενοι ἐβλεπον πρὸς θύρας ἐτέρας ἀργυρᾶς οὖσας. ἐνεγέγραπτο δ' ἐπ' αὐταῖς τάδε·

Γριγγάτου δόμος εἰμ', ὡς ξεῖνε· σὺ δ' εἴσιθι χαίρων
μὴ φιλόχρυσος ἄγαν μήτε φιλάργυρος ὥν.
εὶ δ' ἀφέλοις ἀδίκιας τάνδον καὶ ἀνάξια πλάσσοις,
τούτων χρὴ διδόναι διπλασίαν σὲ δίκην.
εὶ δ' ἄρα ληστεύσων ἐθέλεις δῦναι κατὰ γαίης
ἀλλότριόν τε λαβεῖν ἀργύριον μελετᾶς,
κεὶ κλέψαι τι νοεῖς ἐμέ, δεῖ φοβέεσθαι
μὴ προσιὼν σὺ τυχῆς οὐ μόνον ἀργυρίου.

'Ως εἴρηκα, ἔφη ὁ Ἄγριώδης, οὐδεὶς ληστεύοι ἂν τὰ παρ'
αὐτοῖς, εἴ γε μὴ μαίνοιτο δήπου.

κοβάλων δὲ δυοῖν προσκυνησάντων, εἰσελθόντες διὰ τὰς ἀργυρᾶς θύρας εἰς αὐλὴν μεγάλην καὶ μαρμαρίνην, κατέλαβον αὐτόθι κοβάλους ὡς ἕκατον ἐπὶ σκολυθρίοις καθημένους ὑψηλοῖς, τοὺς μὲν ἐπὶ βίβλους μεγάλας λόγους συγγράφοντας, τοὺς δ' ἀργύρια ἀριθμοῦντας καὶ ἰστάντας τρυτάναις χαλκαῖς, ἄλλους δὲ λιθίδια ὑπὸ διόπτρων ἔξετάζοντας, ἄλλους δ' αὖ πρὸ τῶν θυρῶν μυρίων οὐσῶν παρεστῶτας ὅπως εἰς τὰ οἰκήματα μυρία εἰσδέχοιντο τοὺς εἰσιέναι ή ἔξιέναι ἀεὶ βουλομένους. προσέβησαν δ' οὖν ἐκεῖνοι ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

προσειπὼν δὲ κόβαλόν τινα ὄστις εἰς τὴν διακονίαν ἔτυχε πρόχειρος ὅν, Χαῖρε, ἔφη ὁ Ἀγριώδης. ἥκομεν παρ' ὑμᾶς ἀπαιτῆσαι τι βουλόμενοι τῶν χρημάτων τῶν ἐν τῷ ζυγάστρῳ τῷ τοῦ Ἀρείου Ποτῆρος παρακατατεθεμένων.

Κλῆδα γὰρ, ἔφη, ὕνθρωπε, ἔχεις δήπου;

"Ἐχω γε, ή δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης, εἴπερ δυνατὸν εὑρεῖν αὐτήν. καὶ ἐκ τοῦ κόλπου ἀφελκύσας διπυρίτας οὐκ ὀλίγου σκυλακοτροφικούς εὔρωτι πολλῷ κατασαπέντας, κατὰ τὸ ἐκείνου γραμματεῖον διασπέιρων ἔτυχεν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν κόβαλος τὰ μέτωπ' ἀνέσπα ἀνιώμενος, οὐδὲ "Ἀρειος ἐθέάτο τὸν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἵστατο γὰρ σωρὸν λυχνιτῶν ἀνθρακιαῖς ὅμοιοτάτων τὸ τε μέγεθος καὶ τὴν λαμπρότητα.

τέλος δέ "Ἐχω δῆτα, ἔφη ὁ Ἀγριώδης, κλεῖν δεικνὺς μικρὰν καὶ χρυσῆν.

ἐκεῖνος δὲ συντόνως ἔξετάσας Καλῶς ἔχει, ἔφη, ὡς γε φαίνεται.

Καὶ μὴν ἐπιστολὴν ἔχω, ἔφη, παρὰ τοῦ σοφιστοῦ Διμπλοδώρου, τοῦ σεμνοῦ μεστὸς ὅν καὶ ἔξυπτιάζων ἑαυτόν. Ἐν γὰρ αὐτῇ λέγει τι περὶ τοῦ ἀπορρήτου ἐκείνου τοῦ ἐν τῇ ἐπτακοσιοστῇ καὶ τρισκαιδεκάτῃ κατώρυχι.

ἀναγνοὺς δ' αὐτὴν ἀκριβῶς ὁ κόβαλος πρὸς Ἀγριώδη πάλιν παρέδωκεν.

Εἶν, ἔφη. κελεύσω οὖν τινὰ καταγαγεῖν ὑμᾶς εἰς τὰς κατώρυχας. ὡς οὗτος, Γριφοῦχε.

ὁ δὲ Γριφοῦχος ἄλλος τις ἦν κόβαλος. Ἀγριώδης δὲ τὰς διπυρίτας ἀποθέμενος ὑπὸ κόλπου μεθ' Ἀρείου εἴπετ' αὐτῷ ὑφηγουμένῳ σφισὶ πρὸς μίαν τῶν αὐλείων θυρῶν.

"Ἀρειος δέ Ποῖόν ἐστιν ἄρα, ἔφη, ἐκεῖνο τὸ ἀπόρρητον τὸ τῆς ἐπτακοσιοστῆς καὶ τρισκαιδεκάτης κατώρυχος;

Οὐ θεμιτὸν εἰπεῖν, ή δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης αἰνιττόμενος. μάλιστα γὰρ ἄρρητον ἐστιν ἄτε περὶ τῶν Υογοήτου πραγμάτων ὅν. τοσοῦτο

γὰρ ἐπίστευσέ μοι δὲ Διηπλόδωρος, πλὴν ἀλλ' οὕχεται μοι ἡ δόξα τῆς τέχνης, εἴ τι λέγοιμι.

ἀνοίξαντος δὲ τοῦ Γριφούχου τὴν θύραν αὐτοῖς, εἰσῆσαν εἰς διαδρομὴν στενὴν οὖσαν καὶ λιθόστρωτον – μαρμαρίνην γὰρ ἥλπιζεν ἔσεσθαι δὲ "Αρειος – καὶ ὑπὸ δαδῶν καταλαμπομένην. αὕτη δ' ἡ ἄτραπος καταντὴς οὖσα καὶ πάνυ ἐπικλινὴς κάτω ἔφερε, τροχιὰς μικρὰς καὶ σιδηροδρομικὰς χαμαὶ παρέχουσα. σημάναντος δ' ἐκείνου συρίγματι, ἄμαξα βαιὰ κατὰ τροχιὰς ἥξε πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ εἰσέβησαν – τοῦτο δ' οὐράδιον ἦν τῷ γένει Αγριώδει μεγάλῳ πεφυκότι – καὶ ἵδον ἀφωρμήθησαν.

καὶ τὸ πρῶτον διὰ λαβύρινθον ἐφέροντο· ὥστε οὐχ οἷοί τ' ἦσαν τὰ τῆς ὁδοῦ κομιδῇ ἀπομαθεῦν ἄτε πανταχόσε στρεφόμενοι· ἡ γὰρ ἄμαξα ἄττει τότε μὲν πρὸς ἀριστερὰν τότε δὲ πρὸς δεξιὰν ἐκεῖσε κάκεισε εἶτ' ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο καὶ δεῦρι καῦθις ἐκεῖσε δρομαίως ἐλαύνουσα ἔξι αὐτομάτου, ὡς ἐφαίνετο, τοῦ γοῦν Γριφούχου οὐ κυβερνῶντος.

ἀλλ' ὁ "Αρειος τοὺς μὲν ὀφθαλμοὺς πάνυ ἥλγει ὑπὸ ἀνέμου παραπνεύοντος αὐτούς, ὅμως δ' οὐκ ἔμυσεν. πλὴν ἀλλ' ἀθρῶν ποτε πῦρός τι, περιέστρεψε πρὸς τούπισω τὸν τράχηλον εἰς πως δράκοντα τύχοι ἵδων πυριγενῆ. καὶ οὕτω ἐφθασεν αὐτὸν ἡ ἄμαξα καὶ κατωτέρω καταβαίνουσα. ἐντεῦθεν δὴ παριόντες λίμνην ὑπόγειον κατεῖδον σταλαγμίτας τε καὶ σταλακτίτας ἀπὸ τοῦ τέλους ἐδάφους καὶ τῆς ὄροφῆς μεγάλους γεγενημένους.

ὅ δὲ "Αρειος μεγάλῃ τῇ φωνῇ ὡς ἔδει βοῆσαι διὰ τὸ ἄγαν ψοφεῖν τὴν ἄμαξαν Οὐδέποτε, ἔφη, συνῆκα καθ' ὃ τι διαφέρουσιν ἀλλήλοις οἱ σταλαγμῖται καὶ οἱ σταλακτῖται.

'Αγριώδης δὲ Τὸ σταλαγμίτης, ἔφη, μῦ ἔχει δήπου. ἀλλὰ νῦν δὴ ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἄν τὸ μὴ φιλοσοφεῖν ἐπεὶ σφόδρα ναυτιῶ.

καὶ ὑπωχρος δὴ ἐφαίνετο γενόμενος. καὶ ἐπειδὴ ἡ ἄμαξα τέλος οὐκέτι κινουμένη είστήκει πρὸ θυρίδιου τινός, καὶ τότ' αὐτὸν ἔδει ἐκβάντα τείχει ἐπερείδεσθαι ὅπως μὴ τὰ γόνατα τοσοῦτο τρέμοι.

οὐ δὲ Γριφοῦχος ἀνέψει τὸ θυρίδιον τῇ κλῆδῃ. καὶ εὐθὺς καπνὸς πολὺς καὶ χλωρὸς ἄνω ἐχώρει· ἐπειδὴ δ' ἀπηθρίασεν δὲ "Αρειος κέχηνεν ἔνδον ἵδων χρυσία τε καὶ ἀργύρια σωρηδὸν κατακείμενα καὶ πόλλ' ἔτι χαλκία τῶν κονίδων καλουμένων.

οὐ δ' Αγριώδης γελάσας Σὰ γάρ, ἔφη, ἐκεῦνα πάντα.

ἀλλ' ὁ "Αρειος ἐνόμιζε θαῦμ' ἀνέλπιστον εἶναι ὅτι τοσαῦτά ἐστίν οἱ χρήματα. δῆλον γὰρ ὅτι οἱ Δούρσλειοι γνόντες τι περὶ τούτων ἀφείλοντ' ἄν αὐτὰ θᾶττον ἢ δύναιτο ἄν τις σκαρδαμύξαι. πολλάκις

γὰρ ἐκείνους ἥκουσε ποτνιάσασθαι φάσκοντας ὅσον χρὴ ἀναλίσκειν εἰς τὸ τρέφεσθαι αὐτόν. οὐσίαν δ' ἄρα τοσαύτην ἐκ πολλοῦ χρόνου ὑπάρξαι αὐτῷ ὑπὸ Λονδίνῳ κάτω κεκρυμμένην.

ο δ' Ἀγριώδης ἐβοήθει αὐτῷ ἐντιθεὶς ἂμα ὀλίγα κέρματα μαρσίππω.

Γαλεώται, ἔφη διηγούμενος, τὰ χρυσία ἐστί· γαλεώτην μὲν γὰρ ποιοῦσιν ἐπτακαίδεκα ἀργυραῖ ζαγκλαί, ζαγκλὴν δὲ εἴκοσιν ἐννέα κονίδες. ἄλλο τι ἡ ῥάδιον; καλῶς ἔχει. τάδε μὲν γὰρ διαρκέσει σοὶ εἰς δύο περιόδους. τᾶλλα ἐν ἀσφαλεῖ ἔσται. ἐπιστρεφόμενος δὲ πρὸς τὸν Γριφούχον "Ἄγε δή, ἔφη. κατίωμεν πρὸς τὴν κατώρυχα τὴν ἐπτακοσιοστὴν καὶ τρισκαιδεκάτην. καὶ πρὸς θεῶν ὅπως βραδύτερον ἐλά̄ς.

ο δ' Ἀδύνατον, ἔφη, οὐ γὰρ χωρεῖ ἡ ἄμαξα εἰ̄ μὴ κατὰ τάχος.

καὶ κατωτέρω ἥδη κατέβαινον καὶ ἔτι θάττον ἥλαυνον. ἀττούσης δὲ τῆς ἀμάξης καὶ καμπτούσης τοὺς τῆς διαδρομῆς ἀγκῶνας, ὁ ἀηρ ἀεὶ ψυχρότερος ἐγίγνετο περὶ αὐτῶν. διαβαινούσης δὲ φάραγγα ὑπόγειον, ὁ μὲν Ἀρειος ὑπὲρ τοῦ τοίχου παρέκυψεν ὡς θέλων κατιδεῖν τί ἔστιν ὑπὸ ζόφον ἐν τῷ πυθμένι, δ' Ἀγριώδης στενάγματι τὴν χείρα ἐπιθεὶς τῷ τραχήλῳ ἀφείλκυσεν αὐτόν.

ἡ τούνυν κατώρυξ ἡ ἐπτακοσιοστὴ καὶ τρισκαιδεκάτη ὀπὴν οὐκ εἶχε πρὸς κλεῖν.

"Ἀπόστητε, ἔφη ὁ Γριφούχος σεμνυνόμενος ἐαυτόν. καὶ ἡρέμα ἐψηλάφησεν τὸ θυρίδιον ἐνὶ τῶν δακτύλων ὑπερμήκων. τὸ δ' ἀτεχνῶς ἀπέτηξεν.

Εἰ δέ τις, ἔφη, μὴ Γριγγώτου κόβαλος ὧν ἐπιχειρήσειε τοῦτο ποιῆσαι, διὰ θύρας ροφηθεὶς ἔνδον ἄν εἰργοιτο.

τῷ δ' Ἀρείῳ αἰτήσαντι ὄσακις σκοποίη εἴ̄ τις ἔνδον εἴη Σχεδόν, ἔφη μάλ' ἀηδῶς γελάσας, δι' ἐνιαυτοῦ δεκάτου.

ο δὲ ἄτε πεπεισμένος δεῖν θαυμαστόν τι ὡς σφόδρα ἐντὸς τῆσδε τῆς κατώρυχος κεῖσθαι οὕτως ὄχυρᾶς οὔσης καὶ δυσπροβάτου, πολλῇ σπουδῇ προούκυψεν ἐλπίζων λιθίδια καθάπερ τὰ μεμυθευμένα ὄψεσθαι εἴ̄ γ' ἄλλο μηδὲν· ἀλλὰ πρῶτον μὲν κενὸν δὴ ἐνόμιζεν εἶναι τὸ οἰκημα, ἔπειτα δὲ κατεῖδε μικρόν τι χαμαὶ κείμενον· αὐχμηρὸν δ' ἦν καὶ χάρτη κιρρῷ κεκαλυμμένον. ἀναλαβὼν δὲ τοῦτο Ἀγριώδης εἰς κόλπον ἀπέθετο. δ' Ἀρειος μάλιστα μὲν ἐβούλετο μαθεῖν τί ἔστι, κατεσιώπησε δ' ὅμως.

ἐκείνος δὲ Ἀγε δή, ἔφη. ἐπανίωμεν οὖν εἰς τὴν κατάρατον ἄμαξαν. ἀλλὰ μηδὲν πρὸς ἐμὲ διαλέγεσθαι ἐν ὅδῳ· βοῦς γὰρ ἐπὶ γλώττῃ βέβηκε μέγας.

καὶ οὐ διὰ μακροῦ τῇ ἀμάξῃ τραχέως ἀνενεχθέντες πάλιν ἀφίκοντο ἔξωθε τοῦ Γριγγάτου, τὰ βλέφαρα δι' ἡλίου λαμπρότητα συμβάλλοντες. ὁ μέντοι Ἀρειος οὐκ ἥδει ὅποι τὸ πρῶτον ἐλθῆ σακίον ἔχων ἀργυρίου. καὶ γὰρ μὴ λογισάμενος ὅπόσοι γαλεῶται λίραν ποιούσιν ἀγγλικήν, εἰδέναι γοῦν ἔξῆν τοσαῦτα κεκτημένος χρήματα ὅσα μὴ ὅτι αὐτὸς ἔσχηκε ποτε τοῦ βίου ἀλλ' οὐδ' ὁ βέλτιστος Δούδλιος.

ὅ δ' οὖν Ἀγριώδης ἐπινεύσας πρὸς πωλητήριόν τι - τοῦτο γὰρ ἦν τὸ τῆς Μαλκιούσης ἔνθα ἴμάτια παντοδαπὰ ἐπωλεῖτο - Ἡ δοκεῖ σοι, ἔφη, τὴν στολὴν νῦν πρίασθαι; ἀλλ' εἰπέ μοι, ὁ Ἀρειε, ἥ που σὺ ἀγανακτήσαις ἄν μοι ἀπιόντι ἀναληφομένῳ ἐμαυτόν; μισῶ γὰρ τὰς ἀμάξας Γριγγωτίας. καὶ τῷ ὅντι ἐφαίνετο νοσῶν τι. ὥστε ὁ Ἀρειος μόνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ Μαλκιούσης, περίφοβος γενόμενος.

αὕτη δὲ φαρμακὶς ἔτυχεν οὖσα παχεῖά τε καὶ βραχεῖα πορφυρίδ' ἥμφιεσμένη. μειδιάσασα δὲ καὶ φθάσασα αὐτὸν πόλλ' ἔτι μέλλοντα λέγειν Τὰ Υογοητικά, ἔφη, ὡς νεανία; ἄπαντα γὰρ ἔχομεν ἐνθάδε. νεανίσκον γὰρ ἄλλον τινὰ νῦν δὴ σκευαζόμεθα. καὶ μὴν τὸ μειράκιον κατεῖδεν - ἦν δὲ αὐτῷ πρόσωπον ὕπωχρον καὶ δέξι - ἐφεστὸς σκιμπόδι ἐν ὧ ἡ ἑτέρα φαρμακὶς τὸν μέλαν τρίβωνα ὑπερμήκη ξυνέστελλε περονίοις μικροῖς. ἐκείνη δὲ στήσασα τὸν Ἀρειον πλησίον τούτου καὶ περιβαλοῦσα τρίβωνα καὶ αὐτῷ, ὡσαύτως ἀνεκόλπαζε περονίοις ἵνα ἀκριβέστερον ἄρμόζῃ.

Χαῖρε, ἔφη ὡς νεανίσκος. καὶ σὺ πρὸς Υογοήτου;

Ναί, ἔφη ὁ Ἀρειος.

ἐκεῖνος δὲ φωνὴν ἀφεὶς σεμνόστομον ὡς ὑπερηφανῶν αὐτοῦ Ὁ μὲν πατὴρ ὀνεῖται μοι τὰ βιβλία παρὰ τοῦ πλησίον, ἥ δὲ μήτηρ τέως οὐ πολὺ ἀπέχουσα ζητεῖ μοὶ ράβδον. μετὰ δὲ ταῦτα ὑφηγήσομαι αὐτοῖς τὰ σάρα δρομικὰ σκεψομένοις. οὐ γὰρ ἐμποδὼν οἶμαι τοῖς πρωτοπείροις μὴ οὐ τῶν ἰδίων λαχεῖν σάρων. εὐμαρεὶς γὰρ ὡς ἔμοιγε δοκεῖ τὸ πεῖσαι τὸν πατέρα σάρον πρίασθαι - τελέως γὰρ δεσπόζω αὐτοῦ - πραθὲν δὲ παντὶ τρόπῳ μηχανήσομαι ὅπως λαθὼν παρεισκομιῶ.

καὶ τὰ τοιαῦτα φάσκων ἐδόκει τῷ γ' Ἀρείῳ μάλιστ' ἐοικέναι τῷ Δουδλίῳ.

Ἀρ' ἵδιόν ἐστι σοὶ σάρον;

Οὐδαμῶς.

Ἀρ' ἱκαροσφαιρίζεις;

Οὐδαμῶς γε. τοῦτο γοῦν εἶπεν Ἀρειος σκοπούμενος πρὸς ἑαυτὸν περὶ τῆς ἱκαροσφαιρικῆς ποιῶν τι τυγχάνει ὅν.

Ἄλλ' ἐπεὶ ἐγὼ ἱκαροσφαιρίζειν ἥδη δεινός εἰμι, ὁ πατὴρ οὐ φησιν

ἀνεκτὸν ἂν εἶναι εἰ μὴ ἔξείη μοι σφαιρίζειν ὑπὲρ τῆς οἰκίας ἥρημένω, καὶ ξύμφημι αὐτός αὐτῷ. ἀρά σὺ τὴν οἰκίαν οἰσθας τίνι ξυνέσεσθαι μέλλεις;

Οὐδαμῶς, ἢ δ' ὃς ὁ "Ἀρειος δοκῶν ἐαυτῷ μαλ' αὐτίκα τοῦ ἀβελτέρου μετέχειν.

ἔκεīνος δ' ἀναλαβὼν Ἀλλ' οὐδείς, ἔφη, ὡς εἰκάσαι, μάλ' ἀκριβῶς οἶδε πρὶν ἂν ἀφίκηται δήπου. οὐ μὴν ἀλλ' ἔγῳδα αὐτὸς Σλυθήρινος γενησόμενος καθάπερ οἱ ἡμέτεροι οἱ πάλαι. καὶ δὴ τοῖς Ὑφελπύφοις συνῆν. ἀλλὰ φθάσαιμ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι δραπέτης γενούμενος.

ὁ δ' Ἀρειος μῦ μὺ λαλῶν ἥθελε μὲν ἀξιόλογόν τι λέγειν, οὐδ' ἐδυνήθη.

ἔκεīνος δέ Ἀλλ' ὡς δαιμόνιε, ἔφη, βλέπε μοι πρὸς τουτονὶ τὸν ἄνθρωπον. ἐπένευε γὰρ πρὸς τὴν ἔμπροσθε φωταγωγόν, κατιδῶν αὐτόθι τὸν Ἀγριώδη γελῶντα καὶ ἐπιδεῖξαι θέλοντα τῷ Ἀρείῳ ὡς οὐχ οἴός τ' ἐστιν εἰσιέναι δύο ἔχων παγωτὰ μεγάλα.

Ίδου Ἀγριώδης ἐστίν, ἔφη ὁ Ἀρειος. ἥδετο γὰρ εἰδὼς ἐν γε μήν οἶον ἡγγόνει ὁ ἔτερος.

Ἀλλ' οἶδ' ἀκούων. οὐκοῦν διάκονός τίς ἐστι;

Κυνηγιοφύλαξ μὲν οὖν. χαλεπώτερον γὰρ ἥδη τὸ μείρακιον ἔφερε.

ὁ δὲ Πάνυ γε, ἔφη. εἴρηται γὰρ ὡς ἐστι βάρβαρός τις ὃς γε διατρίβει μὲν ἐν καλύβῃ καὶ ἐνιότε μεθύει, ἐθέλει δ' ὅμως μαγγανεύειν τι καὶ ἀνῆψε ποτε τὴν κλίνην.

Ἀλλ' ἔγωγε διαπρεπέστατον αὐτὸν ἥγοῦμαι.

Ἡ ὁρθῶς λέγεις; ἀλλ' εἰπέ μοι διὰ τί οὐτοσὶ ξύνεστι σοί; ποῦ οἱ γονεῖς σοῦ;

Τεθνᾶσιν, ἔφη ἐν βραχεῖ εἰπὼν ὡς οὐ θέλων διεξιέναι τὸ πρᾶγμα μετ' ἔκείνου τοιούτου ὄντος.

Λυποῦμαι, ἢ δ' ὃς, οὐ δοκῶν λυπεῖσθαι. ἀλλ' οὖν προσῆκόν γε τοῖς καθ' ἡμᾶς δήπου;

Φαρμακεύς γοῦν ὃν καὶ φαρμακίς.

Καὶ γὰρ ἔγωγ' οὐκ ἐπαινῶ τοὺς ἐν τέλει εἰ προσδέχονται τοὺς ἀλλοτρίους. οὐδὲν γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἔξισοῦνται ἡμῖν, οὔτε τὰ ἡμέτερα εἰδότες οὔτε ὁρθῶς τεθραμμένοι καὶ πεπαιδευμένοι. καὶ ἔνιοι μὰ Δι' οὐδὲν μεμαθήκασι περὶ Ὑογοήτου πρὶν γε τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβον. τοιγαροῦν ἥγοῦμαι τὴν τοιαύτην παιδευσιν δεῦν ὡρίσθαι τοῖς ἀρχαίοις γένεσι τοῖς τῶν μάγων. ἀλλὰ τὸ γένος σοῦ, τί ἐστιν ἄρα;

ἀλλὰ πρὶν τὸν Ἀρειον ἀποκρίνασθαι, ἢ Μαλκίουσα ἔφη ἀπεργάσασθαι ἀ δεῖ. ὁ δ' οὐδὲν ἀνιώμενος πρόφασιν ἔχειν μηκέτι διαλέγεσθαι ἔκείνω κατέβη ἀπὸ τοῦ σκιμπόδοσ.

ὅ δὲ νεανίσκος ἐντρυφῶν ἔτι Τάχα, ἔφη, ὅψομαι σε ἐν Ὑογοήτου;

"Αρειος μέντοι πάνυ σιωπῶν κατήσθιε τὸ παγωτόν, Ἀγριώδους ἄρτι παραδόντος αὐτό. τρία γὰρ εἶχε γεύματα, σοκολάτης τε καὶ ἀμυγδάλων καὶ βάτου Ἰδαίας.

Τί παθὼν σιωπᾶς; ή δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης.

Οὐδέν, ἔφη ψευδόμενος. προῆλθον δ' οὖν βουλόμενοι πρίασθαι τῆς τε διφθέρας καὶ τῶν καλάμων. καὶ ληκύθιον εὑρών μελανίου μαγικοῦ "Αρειος ἐθάρρει που. τοῦτο γὰρ μεταβολὰς χρώματος παρεῖχε πολλὰς τῷ γράφοντι. ἐκβάντων δ' ἐκ τούτου τοῦ οἰκήματος Ὡ Ἀγριώδες, ἔφη, τί ἐστιν ή ἵκαροσφαιρική;

Τὸ δεῖνα, ὡς "Αρειε. λέληθας γὰρ ἐμὲ οὐκ εἰδὼς περὶ τῶν τ' ἄλλων καὶ τῆς ἵκαροσφαιρικῆς.

Μὴ ὀλιγωρήσῃς μου. καὶ οὕτως εἰπὼν ἐδίδασκε τὸν Ἀγριώδη περὶ τοῦ μειρακίου τοῦ παρὰ τῇ Μαλκιούσῃ. Καὶ δὴ καὶ εἶπεν ὅτι οὐ πρέπει προσδέχεσθαι τοὺς ἀπὸ γενῶν Μυγαλίων.

'Άλλὰ σύ γε οὐδαμῶς Μύγαλος πέφυκας· εἰ γὰρ ἐκεῖνος εἰδείη σε ὡς ἀληθῶς ὅστις εἰ ... οἱ δ' οὖν τοῦτον τεκόντες εἴ γ' ἄρα μάγοι εἰσὶν, ἔθρεψαν αὐτὸν εὗ εἰδότα τὸ σὸν ὄνομα. ἀλλ' εἶδες δήπου τοὺς ἐν τῷ Λέβητι Διαβρόχῳ; νὴ Δί! ἀλλὰ τί δὴ οἶδεν οὐτοσὶ περὶ τῶν τοιούτων; ἔνιοι τούννυν τῶν μάγων τῶν ἐπ' ἐμοῦ βελτίστων ἐκ Μυγάλων γεγένηνται, αὐτίκα γέ τοι ή μήτηρ αὐτὴ καίπερ τὴν τοιαύτην ἔχουσα ἀδελφήν.

'Άλλὰ τί ἐστιν ή ἵκαροσφαιρικὴ δῆτα;

Παιγνία τίς ἐστι παρ' ἡμῖν μαγική. πάντες γὰρ φιλοθεάμονές ἐσμεν τῆς ἵκαροσφαιρικῆς. ὀλίγον δὲ διαφέρει τῆς ποδοσφαιρικῆς, πλὴν ἀλλὰ μετέωροι παίζοντες σάρα θ' ἥνιοχούσι καὶ τέτταρας ἔχουσι σφαίρας. ἀλλὰ τὰ τοῦ ἐναγωνίου νόμουν οὐ ράδιον διεξιέναι.

Καὶ Σλυθήρινοι καὶ Ὑφέλπινοι, τίνες ἄρ' εἰσὶν;

Οἱ μαθηταὶ τελοῦνται εἰς οἰκίας τέτταρας ὥστ' εἰ τις ἐν τῇ τῶν Σλυθηρίων οἰκίᾳ διατρίβει Σλυθήρινος ἐγγράφεται καὶ ὡσαύτως Ὑφέλπινος. οἱ μὲν γάρ τοι Ὑφέλπινοι λέγονται πρὸς τὴν νωθείαν διακεῖσθαι πως, οἱ δέ...

"Αρειος δ' ὑπολαβών 'Αλλ' ἔγωγε, ἔφη κατηφὲς βλέπων, εἰς τοὺς Ὑφελπύφους οὐκ οἶδ' ὅπως τελούμενος ἀποβήσομαι.

'Αγριώδης μέντοι αἰνιττόμενος "Αμεινον, ἔφη συνεῖναι τοῖς Ὑφελπύφοις η τοῖς Σλυθηρίνοις. οὐδεὶς γὰρ ἦν τῶν κακοφρόνων οὔτε φαρμακέων οὔτε φαρμακίδων ὅστις οὐκ ἐν τοῖς Σλυθηρίνοις διέτριψεν, οἶνον δὴ αὐτὸς ὁ δεῖνα...

Ἐίτα ὁ Φολ- - τὸν δεῖνα λέγω - μαθητὴς ἀνεγράφθη εἰς τῶν ἐν Ὑογοήτου;

Πάλαι γε.

ἐπρίαντο τοίνυν τὰ βιβλία παιδευτικὰ ἐν βιβλιοπωλείῳ τινι Ποικιλογραφίᾳ καὶ Κηλὶς καλουμένῳ. ἐνθάδε πόλλ’ ἐπὶ σανιδώμασιν ἀπ’ ἐδάφους μέχρι ὄροφης ἔκειτο βιβλία, τὰ μὲν πλάκεσιν ὅμοια τὸ μέγεθος διφθέραις περιβεβλημένα, τὰ δὲ μικρότατα μετάξῃ κεκαλυμμένα καὶ οὐδὲν μείζω τῶν γραμματοσήμων οἷων οἱ νῦν ἐπ’ ἐπιστολὰς κολλῶσι, τὰ δ’ αὖ σημείοις σεσαγμένα ποικίλοις καὶ ἀδήλοις· ἔνια δὲ καὶ πάνυ κενὰ ἦν. καὶ ὁ βέλτιστος Δούδλιος δῆπου καίπερ οὐδὲν πρὸς τὸ ἀναγνῶναι σπουδάζων ἐμαίνετ’ ἄν μανίαν οὐ σμικρὰν ἐπιθυμούμενος φαύειν τῶν τοιούτων βιβλίων. τὸν γοῦν “Ἀρειον μόλις ἀπέσπασεν Ἀγριώδης ἀπὸ τοῦδε τοῦ βιβλίου· τοῦ σοφιστοῦ Οὐνδίκτου Οὐνιριδιάνου ἀναθέματα καὶ τάναντία, περὶ τοῦ φίλους γοητεύειν καὶ ἔχθροὺς μαγεύειν ταῖς καινοτάταις τιμωρίαις ἢ τριχορρεΐς γενομένους ἢ σκελοτύρβης τυχόντας ἢ πάμπολυ κεκωφημένους ἢ πολλὰ καὶ ἄλλα παθόντας.

“Ἡθελον, ἔφη, μαθεῖν τί ποιήσας Δουδλίῳ καταρᾶσθαι δυναίμην ἄν.

Ὀρθῶς μὲν γὰρ φρονεῖς, χρῆσθαι δὲ τῇ μαγικῇ οὐκ ἔξεστι σοὶ παρὰ τοῖς Μυγάλοις εἴ γε μὴ πᾶσ’ ἀνάγκη. οὐδ’ ἄν δύναιο μετέχειν τῶν τοιούτων ἀμαθής τ’ ὃν πάντως τῶν ἀναθεμάτων καὶ πολλῆς ἔτι παιδεύσεως κεχρημένος.

καὶ ἀπέσχεν αὐτὸν μὴ χρυσοῦν γε λέβητα πρίασθαι λέγων ὅτι ἀργυροειδῆς ἐν καταλόγῳ εἰρηται. τρυτάνην δὲ καλὴν ἐπρίαντο πρὸς τὰ τῶν φαρμάκων, καὶ τηλεσκοπικὸν δίοπτρον πτυκτόν. ἐντεῦθεν ἥλθον πρὸς φαρμακοπωλεῖον, ὅζον μὲν κάκιστα ὡῶν τ’ ἔξεστηκότων καὶ ῥαφάνων σαπρῶν μεμιγμένων, ἀξιοθέατον δ’ ὅμως. κατὰ μὲν γὰρ τοῦδαφος περιέκειντο πίθοι ὑγροῦ τινὸς πεπληρωμένοι καὶ θολεροῦ δή, ἐπὶ δὲ τοῖς σανιδώμασι τοῖς παρὰ τοὺς τοίχους εἶδεν ἄν τις ἀμφορέας τε βοτανὰ ἔχοντας καὶ ῥίζας ἔηρὰς καὶ κονίας ποικίλας, ἀπὸ δ’ αὖ τῆς ὄροφης πτερά τ’ ἐκκεκραμένα παντοδαπά καὶ ὀδόντας καρχάρους καὶ ὄνυχας καμπύλους. καὶ ὅσον χρόνον ὁ Ἀγριώδης τὸν κύριον ἥτει τάπιτήδεια τὰ πρὸς φάρμακα ἀπλά οὖα ῥάδιά ἐστι τοῖς ἀπείροις σκευάζεσθαι, ὁ Ἀρειος δὴ ἔξεταζε τὰ κέρατα ἀργυρᾶ τὰ ἀφ’ ἵππων μονοκέρεων – ἐκαστον γὰρ πεντήκοντα γαλεωτῶν ἐτιμάτο – καὶ τὰ κανθάρων ὀμμάτια στίλβοντα, ὃν κοχλιάριον ἐτιμάτο πέντε κονίδων.

ἔξελθόντων δ’ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ φαρμακοπωλείου, ὁ Ἀγριώδης πάλιν ἀναγνοὺς τὸν κατάλογον “Ἐτι δεῖ, ἔφη, μόνον τῆς ῥάβδου, πλὴν ἀλλ’ οὕπω ἐώνημαι σοὶ δῶρόν τι γενέθλιον.

“Ἀρειος δὲ συνήδει ἔαυτῷ πάνυ ἐρυθριώντι.

Περιττὸν γὰρ τοῦτο.

Δοκεῖ μοι ὡνεῖσθαι σοὶ ζῶον, ἀλλ’ οὕτε φρύνην δώσω – ὁ γὰρ φρυνῶν τροφὸς οὐκέτι ἐπιχωριάζει, ὥστε γέλωτ ἄν ὀφλεῖν τοὺς φρύνην γε κεκτημένους, – οὕτ’ αἴλουρον – τοῖς γὰρ αἰλούροις ὅμιλῶν ἀεὶ πτάρνυμαι. γλαῦκα οὖν κτήσομαι σοί. πάντες γὰρ οἱ μαθηταὶ γλαυκῶν ἐπιθυμοῦσιν ὡς πολλὰ ὡφελουσῶν πρὸς τά τ’ ἄλλα καὶ τὸ ἐπιστολὰς κομίζειν.

μετὰ δ' ὁλίγον ὕστερον ἐξιόντας εἶδες ἂν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ γλαυκοπάλου Εὔλοπος· καὶ αὐτόθι ἥσθου ἂν μόλις – τὰ γὰρ ἔνδον πάνυ ζοφερὰ ἦν – βούζου τε πτερῶν καὶ λαμπρότητος διμάτων σκαρδαμυττόντων καὶ σφόδρα στιλβόντων ὥσπερ ἀνθράκων.

οἰκίσκου δ' ἔφερεν ὁ "Αρειος μέγαν ἐν ὦ γλαῦξ ἐκάθευδε καλὴ καὶ χιονόχρως, τὴν κεφαλὴν ὑπὸ πτεροῦ ἔχουσα. χάριν δ' ἔχων τῷ Αγριώδει οὕτως ἐψελλίζετο τῇ φωνῇ ὥστ' εἰκάσαι ἄν τινα παρόντα τοῦ Κιούρου ἀκούειν.

ο δ' οὐκ ἔφη ἄξιος εἶναι τοσαῦτ' ἐπαινεῖσθαι. Δῶρα γὰρ οὐ πόλλος εἴληφας οἶμαι παρὰ τῶν καλῶν Δουρσλείων. ὥρα δ' οὖν ἐστὶ προσιέναι εἰς Ὀλλιουνάνδρου· ἐκεῖσε γὰρ φοιτῶσιν ἅπαντες ράβδους ὡνησόμενοι. ἵτεον οὖν καὶ σοὶ, δέον ράβδον ὡς βελτίστην πρίασθαι.

ράβδου μὲν γὰρ λαχεῖν μαγικῆς "Αρειος μάλιστ" ἐσπούδαζεν. τὸ δὲ ράβδοπωλεῖον αὐτὸ ηὔρεν στενόν τε καὶ αὐχμηρόν. ὑπὲρ δὲ τῆς θύρας ἦν ἀναγιγνώσκειν τόδε τὸ σημεῖον χαρακτήριον γραπτὸν σαθροῖς μὲν χρυσοῖς δέ :

*ΟΛΛΙΟΥΑΝΔΡΟΥ ΡΑΒΔΟΠΟΙΑ ΑΠΟ ΕΥΑΝΔΡΟΥ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ*

ἀλλ' οὐδὲν ἂν εἶδες διὰ τὸ τῆς θυρίδος ύάλινον πάνυ κονιώδες βλέψας εἰ μὴ ράβδον μίαν πορφυρῷ ἐπὶ προσκεφαλαίω κειμένην – ἦν δὲ καὶ τοῦτο σαθρόν.

εἰσιόντες δὲ κώδωνος ἥκουσαν ψοφοῦντος οὐκ οἶδ' ὅπου ἐν τοῖς μυχοῖς. οἴκημα δ' ἦν μικρότατον καὶ κενὸν πλὴν ἀλλ' εἶχεν ἔνα δίφρον ἀβρὸν δὴ ὄντα ἐφ' οὐδὲν ὁ Ἀγριώδης καθίσας περιέμενεν. ὁ δὲ Ἀρειος μάλ' ἡπόρει ὥσπερ εἰς τὸ αὐστηρὸν εἰσεληλυθὼς ὡς ὥετο βιβλιοθήκης μεγάλης. πόλλ' οὖν καὶ καινὰ ἔχων ἐρωτῆσαι εἶπε μὲν οὐδέν, ἔβλεψε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ κιβώτια ὧν μυρία ὑπῆρχεν μέχρι ὄροφης ἀκριβῶς ἐν ἐξ ἐνὸς ἐπισεσωρευμένα. καὶ κεντήσεως ἥσθετό πως τὸν αὐχένα, οἰόμενος πρὸς τὴν ἔδραν δὴ λαθραίαν ἀφίκεσθαι τὴν τῆς μαγικῆς κονιώδη περ οὖσαν καὶ πάνυ ἥσυχον.

ἀκούσας δέ τινος χαίρειν ἡρέμα προσειπόντος ἄφνω ἀνεπήδη-

σεν. ἥκουσε δὲ καὶ ψόφον μέγαν διφροῦ θραυομένου ὡς εἰκάσαι ὑφ' Ἀγριώδους ταχέως ἀναπηδήσαντος.

καὶ μὴν ἄνθρωπος γέρων είστηκει κατενατί, τῶν ὅμμάτων διὰ τὸ τοῦ μυχοῦ ζοφερὸν λαμπόντων καθάπερ σεληνίων.

ὅ δ' Ἀρειος καίπερ ἀμηχανῶν τι Χαῖρε, ἔφη.

ἐκεῖνος δὲ Πάνυ γε, ἔφη. καὶ εἴτα Πῶς γὰρ οὔκ; ἐλογιζόμην γὰρ οὐ διὰ πολλοῦ ὕψεσθαι σέ, τὸν Ἀρειον Ποτῆρα – καὶ τοῦτ' οὐκ ἐρόμενος αὐτὸν ὅστις ἐστίν. Ὁφθαλμοὺς δὴ μητρόθεν ἔχεις δεδεγμένους· χθιζὴ γὰρ ὡς δοκεῖ αὐτὴ ἡ μήτηρ παρῆν ράβδον ὡηησομένη τὸ πρώτον. ἡ δὲ δακτύλων ἦν πεντεκαίδεκα τὸ μῆκος, καὶ ἵτεῖνη, καὶ μάλ' εὐκαμπής, καὶ καλὴ πρὸς τὸ μαγγανεύειν.

ταῦτα δ' εἰπὼν προσῆλθε τῷ Ἀρείῳ μάλ' ἐγγὺς παριστάμενος. ὁ δὲ χαλεπῶς φέρων τὸ βλέμμα αὐτοῦ τὸ ἀπ' ὁφθαλμῶν ἀργυροειδὲς ἔκων ἄν εἶδεν αὐτὸν σκαρδαμύξαι.

ἐκεῖνος δ' ἀναλαβὼν Ὁ δ' αὖ πατήρ, ἔφη, ράβδον εἴλετο ἀπ' ἐρυθροξύλου ἐσκευασμένην, καὶ ἐκκαίδεκα δακτύλων τὸ μῆκος οὖσαν. εὐάγωγος δ' ἦν καὶ ὀλίγῳ δυνατωτέρα πρὸς τὸ μορφὰς εἰς ἄλλας μεταβάλλειν. ἀλλ' ὡς ὥφελον εἰπεῖν λόγῳ μὲν εἴλετο αὐτήν, ἔργῳ δὲ αἱ ράβδοι αἱροῦνται τοι τοὺς μάγους.

παρεστηκότος δ' ἥδη καὶ ἐγγυτέρω ὁ Ἀρειος στόμα κατὰ στόμα γενούμενος αὐτοῦ οἶστι τ' ἦν ὄρâν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν ἐν τοῖς ὅμμασι χαροποῖς φαινομένην.

ὁ δὲ φαύσας τῆς τοῦ τραύματος οὐλῆς ἀστραποειδοῦς δακτύλῳ μακρῷ ὅντι καὶ λευκῷ Φεῦ φεῦ τῆς οὐλῆς, ἔφη. τοῦτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ τραῦμα τὸ πρὸς ράβδον ἐπιβληθὲν ἥνπερ αὐτὸς ἄκων ἀπεδόμην ποτέ. ἐννεακαίδεκα δ' ἦν δακτύλων τὸ μῆκος ἐκ σμίλακος ἐσκευασμένη καὶ δύναμιν παρέχουσα θαυμαστὴν ὅσην. λαβὼν δὲ κακός τις αὐτήν... ἐώ δὲ τοῦτο· οὐ μὴν ἀλλ' εἰ τότ' ἐδυνήθην ἐγὼ γνῶναι ὅ τι ἐκείνη ἡ ράβδος πραθεῖσα ἔξεργασοιτο...

πολλὰ δ' ἀνανεύσας κατείδεν εὐθὺς τὸν Ἀγριώδη, εὖ ποιῶν, ὡς τῷ γ' Ἀρείῳ ἐδόκει.

Ὦ Ρούβεος, ἔφη, ὁ Ἀγριώδες. ὡς ἥδομαι πάλιν ἴδων σε. οὔκουν δρυΐη, εἴκοσι τριῶν δακτύλων, εὐκαμπεστέρα;

Εὖ γὰρ λέγεις, ὡ δαιμόνι ἀνδρῶν.

Ἀγαθὴ δὴ ἐκείνη. ἀλλ' ἔθραυσαν αὐτὴν δίχα δήπου ἐκπεσόντος σου ἐκ τοῦ παιδευτηρίου; καὶ τοῦτο λέγων εὐθὺν βαρύτερος ἐγένετο.

ὁ δὲ Ἀγριώδης πάνυ ἀκόντως ὡμολόγησε, τοὺς πόδας δι' αἰσχύνην ἄμα κινῶν. Ἀτὰρ τά γε θραύσματα, ἔφη, ἔτι ἔχω. καὶ ἐδόκει θαρρῆσαι τι.

Μῶν, ἔφη, ἐν χρείᾳ γ' ἐστιν; δξύτερόν που προσειπὼν αὐτόν.

ταχέως δ' ἐκεῖνος Μὰ Δί' οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὁ θαυμάσιε. οὐδὲ ἔλαθε τόν γ' "Αρειον τοῦ ἀλεξιβροχίου τοῦ φοινικοῦ ἀπρὶξ λαμβανόμενος.

ὅ δ' Ὀλλιούανδρος ἀτενὲς ἀεὶ πρὸς τὸν "Αρειον ἀποβλέπων Εἰέν, ἔφη. φέρε δὴ ἵδω, ὁ Ποτέρ. καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ κόλπου ταινίαν καταμετρικὴν μακρὰν οὖσαν καὶ χαρακτῆρας παρέχουσαν ἀργυροῦς. Ἄλλ' εἴπε μοι ὅποτέρα ταῦν χεροῦν ῥάβδοφόρος ἔστιν;

Τῇ γε δεξιᾷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χρῶμαι.

"Ἐκτεινε δῆτα τὴν δεξιάν. καλῶς ἔχει. ἐμέτρει οὖν τὸν "Αρειον καὶ ἀπ' ὧμου μέχρι δακτύλων, καὶ ἀπὸ καρποῦ μέχρι ἀγκῶνος, καὶ ἀπ' ὧμου μέχρι τοῦ ἐδάφους, καὶ ἀπὸ γόνατος μέχρι μασχάλης, καὶ δὴ καὶ τὴν κεφαλὴν πέριξ. μετρῶν δὲ ἔλεγε τοιάδε· Ἐκάστη γὰρ ἡ ῥάβδος ἡ Ὀλλιουανδρική, ὁ Ποτέρ, ἔχει ἐν μεσαιτάτῳ δύνατόν τι καὶ πάνυ μαγικόν. πρὸς τοῦτο χρώμεθα τοῖς τε θριξὶ τοῖς τοῦ μονοκέρεως ἵππου, καὶ τοῖς ἄκροις πτεροῖς τοῖς τοῦ φοίνικος, καὶ τοῖς νεύροις τοῖς τῶν δρακοντείων καρδιῶν. ὡς οὖν οὐ προσεοίκασιν οὕθ' οἱ μονοκέρω οὕθ' οἱ δράκοντες οὕθ' οἱ φοίνικες οὐδὲν ἀλλήλοις, οὕτω καὶ αἱ ῥάβδοι αἱ γ' Ὀλλιουανδρικαὶ πᾶσαι διαφέρουσιν ἀλληλῶν. ὡς δ' αὕτως κατὰ ταῦτα οὐδέποτε εὖ πράξεις τῇ ῥάβδῳ χρώμενος τῇ ἄλλον τινὸς μάγου.

καὶ τότε ὁ "Αρειος ἄφνω ἥσθετο τῆς μὲν ταινίας ἐξ αὐτομάτου κινουμένης τὸ μεσηγὸν τῶν ῥινῶν μετρούσης, τοῦ δὲ Ὀλλιουανδρου τέως ἄνω καὶ κάτω ἄττοντος καὶ ἀπὸ σανιδωμάτων κιβώτια λαμβάνοντος.

"Ἄλις ἔστιν, ἔφη, μεμετρημένων. καὶ ἡ ταινία εὐθὺς ἀθρόα πρὸς τοῦδαφος συνέπεσεν. Εἰέν. φέρε δὴ. πείρω τῆσδε, ὁ Ποτέρ, τῆς φηγίνης, νεύρον ἔχούσης δρακοντείον, τρισκαιδεκαδακτύλου, εὐλυγίστου. λαβὲ δῆτα καὶ κράδαινε.

ὅ μὲν οὖν ἀνελόμενος αὐτὴν καὶ ἔσειε τι ἀπορώτερόν περ διακείμενος, ἐκεῖνος δὲ μάλ' αὐτίκα ἐκ χερῶν ἀνήρπασεν.

Αὕτη γε, ἔφη, σφενδαμνίη, δεκαδάκτυλος, εὔκαμπτεστέρα. ἀλλὰ καὶ ταύτην ἀνήρπασεν, Ἀρείου σχεδὸν ἀνελομένου.

Αὕτη μὲν οὖν ἐβενίη, δωδεκαδάκτυλος, εὔστροφος. ἄγε δὴ. πείρω αὐτῆς.

ὅ δ' "Αρειος καίπερ πολλῶν δὴ ῥάβδων πειραθεὶς οὐδέν πω ἥπιστατο ὃν ἐκεῖνος ἥλπιζε γενήσεσθαι. σωρὸν γὰρ τῶν ῥάβδων τῶν ἐν τῷ δίφρῳ ἀποκεκριμένων εἶδες ἄν μείζονα ἀεὶ γιγνόμενον. οὗτος μέντοι ὅσῳ πλείονας ἀπὸ σανιδωμάτων ἐλάμβανε, τόσῳ εὐδαιμονέστερος ἐδόκει αὐτὸς ὑπὸ πόνου γενέσθαι.

Δυσάρεστος μὲν οὖν, ἔφη, ὡνήτης εἰ. οὐχ ὅτι πάνυ φροντίδος

ἄξιος. εύρήσομεν γὰρ εὐ οἰδ' ὅτι τὴν μάλιστα σοὶ συγκολλῶς ἔχουσαν. τί δὲ δῆ; τί ἐμποδὼν μὴ οὐ τήνδε λαβεῖν; καὶ γὰρ καινῶς ξύγκειται ἀπὸ κηλάστρου ἐσκευασμένη καὶ πτεροῦ φοίνικος, πεντεκαιδεκαδάκτυλος, πάνυ εὔκαμπτος.

καὶ μὴν ὁ Ἀρειος ταύτην γ' ἀνελόμενος τῶν δακτύλων ἥσθάνετο εὐθὺς θερμαινομένων που. τινάξας δ' αὐτὴν ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς οὕτω σειομένη ἐκίνησε τὸν ἄέρα – πλήρης γὰρ κονιορτοῦ ἔτυχεν ὡν – ὥστε πολλοὺς ἀνῆκε σπινθῆρας ἐρυθρούς τε καὶ χρυσοῦς ἀπὸ τῆς ἀκμῆς πυροτεχνήματος δίκην, καὶ μαρμαρυγαὶ φωτὸς ποικίλαι ἄμα ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνέλαμπον. καὶ ὁ μὲν Ἀγριώδης μάλ' ἐβόησε καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησεν, ὁ δ' Ὁλλιούανδρος Βαβαί, ἔφη, βαβαιάξ. κάλλιστα μὲν γὰρ σύ γε πέπραγας, μέγιστον δ' ἐμοὶ καὶ πάμπολυ ἀνέλπιστον θαῦμα ἰδεῖν παρέσχεις. τὴν δὲ ῥάβδον εἰς κιβώτιον πάλιν τίθεις ἔτι ἐτονθόρυζε λέγων ὅτι Θαυμαστόν ἐστιν ὡς σφόδρα τὸ γεγενημένον.

"Ἀρειος δὲ Ξύγγνωθί μοι, ἔφη, ἀλλ' οὐκ ἐπίσταμαι τοῦτο δι' ὁ θαυμαστὸν ἄρ' ἐστίν.

ἐκεῖνος δὲ ἀτενὲς δεδορκῶς πρὸς αὐτὸν χαροποῖς τοῖς ὅμμασι Πάσας δή, ἔφη, μνημονεύω, ὁ Ποτέρ, τὰς ῥάβδους ἃς ἀπεδόμην ποτέ. ὁ γὰρ αὐτὸς φοῖνιξ διτταῖς μόνον ῥάβδοις πτερὰ ἔδωκεν οὐραῖα ὥν γε ἐτέραν μὲν σὺ μέλλεις κομιεῖσθαι, ἐτέρα δέ, τὸ θαυμαστότατον, ἐπέβαλε σοὶ τὴν οὐλὴν ἐκείνην, κοινὸν ἔχουσα σπέρμα.

'Ἀρείου δὲ πάνυ κεχηνότος ἀναλαβών Ὁκτωκαίδεκα, ἔφη, καὶ ἡμίσους ἦν δακτύλων τὸ μῆκος σμίλακος ἐσκευασμένη. ἀπέβη δ' οὖν οὕτω, θαυμαστῶς δ' ὅμως. αἱ γὰρ ῥάβδοι φιλοῦσί τοι ἐλέσθαι τοὺς μάγους, ὡς ἄρτι ἐλεγον. μαντεύομενος οὖν προλέγω μεγάλα δεῖν ἡμᾶς ἐλπίζειν παρὰ σοῦ, ὡς μεγάλα μὲν πράξαντος ἐκείνου δήπου τοῦ ἀπορρήτου, δεινὰ δὲ τελέως.

ὁ δ' Ἀρειος πεφρίκει σκοπούμενος πρὸς ἑαυτὸν εἴ γ' ἄρα ἀρέσκει αὐτῷ δ' Ὁλλιούανδρος. ἀποδοὺς δ' οὖν τοὺς ἐπτὰ γαλεώτας ἐπὶ τῇ ῥάβδῳ ἀπῆλθε μετὰ τοῦ Ἀγριώδους ἐκ τοῦ οἰκήματος, προσκυνούντος αὐτοὺς ἐκείνου.

*

ἄμα δ' ἡλίῳ καταδύντι ἀμφὶ βουλυτὸν εἶδες ἀν τὸν "Ἀρειον καὶ τὸν Ἀγριώδη ἐπανελθόντας κατὰ τὸν Στενωπὸν Διάγοντα καὶ διὰ τοῦ τείχους πάλιν διαβάντας ἥκειν πρὸς τὸν Λέβητα Διάβροχον ἥδη κενὸν γενόμενον. ἐκεῖνος δ' ἐλεγεν οὐδὲν σιωπῇ βαδίζων κατὰ τὴν ὁδόν. ἀλλ' οἱ ἐν τῷ Μετρὸ πολλὰ κεχηνότες ἐλαθον αὐτόν. ἐθεῶντο γὰρ αὐτοὺς πάνυ γέμοντας τῶν σκευῶν τῶν ἄρτι πραθέντων,

γελοῖα νομίζοντες τά τ' ἄλλα καὶ τὴν γλαῦκα τὴν λευκὴν ἐν τῷ Ἀρείου κόλπῳ καθεύδουσαν. ἔνθεν δ' ἀναβάντες ἐκεῖνοι ἐπὶ κλίμακος κυλιομένης ἐξῆλθον εἰς τὸν σταθμὸν σιδηροδρομικὸν τὸν Πάδδιγγτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλούμενον. "Ἀρειος δ' ἐπὶ συννοίας βαδίζων οὐκ ἔγνω ὅπου εἶναι πρὶν δ 'Αγριώδης παρ' ὥμον αὐτοῦ ἡπίως κρούσας Καιρός ἐστιν ἡμῖν, ἔφη, ἐμβρωματίσαι τι πρὶν εἰς τρένο ἀναβῆναι σέ. ἐπρίατο οὖν αὐτῷ μᾶζαν μυττωτῷ ὀνθυλευμένην οἵαν οἱ νῦν ἀμβούγενή καλούσιν.

καθημένων δ' ἵνα φάγωσιν αὐτάς, ὁ "Ἀρειος ἀεὶ περιέβλεπεν ἐννοῶν ὡς πάντως ἐστὶν ἄτοπα τὰ ἄρτι γεγενημένα.

"Ἡ σύ, ἔφη ὁ 'Αγριώδης, καλῶς ἔχεις, ὁ "Ἀρειε; ἄγαν γὰρ σιωπᾶν δοκεῖς.

ὅ δὲ τοῦτο μὲν συνήδει ἔαυτῷ οὐδέποτε ἐπὶ τοῖς πρότερον γενεθλίοις τυχόντι τοσοῦτο μετασχέν τῆς εὐδαιμονίας, τοῦτο δὲ μάλιστ' ἔτι ἡπόρει· ἥθελε μὲν γὰρ τὰ πάντα διηγεῖσθαι, ἄναυδος δ' ἄρα ἐδόκει γενέσθαι.

τὴν μᾶζαν γοῦν κατεσθίων λόγον ἐπειράτο συντιθέναι.

τέλος δέ 'Εξαίρετον μέν, ἔφη, πάντες ἥγοῦνται με εἶναι, τούς τ' ἐν τῷ πανδοκείῳ λέγω καὶ τὸν Κίουρον καὶ τὸν Ὄλλιούανδρον, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐπιστήμην ἔχω οὐδεμίαν περὶ τῆς μαγικῆς. τίνος δ' ἔνεκα τὰ μεγάλα φασὶν ἐλπίζειν ἀπ' ἐμοῦ; εὐδόκιμος μὲν οὖν φαίνομαι ὧν, λανθάνω δ' ἐμαυτὸν κομιδῇ τί παθὼν εὐδοκιμῶ. οὐδ' αὖ οἶδα τί τότ' ἐγένετο ἐκείνης τῆς νυκτὸς ὅτε διάν Φολιδο ... ἀλλὰ ξύγγνωθί μοι. ὥφελον γὰρ εἰπεῖν ὅτε οἱ γονεῖς ἀπώλοντο.

'Αγριώδης δὲ προσκεκυφῶς αὐτῷ ἄγριος δὴ ἐδόκει διὰ τὸ δασὺ τὸ τοῦ πώγωνος καὶ τῶν ὁφρύων, ἡπίως δὲ ἐγέλα.

'Άλλ' οὐ δεῖ σε φροντίσαι περὶ τούτων μέλλοντα ως τάχιστα μαθήσεσθαι. πάντες γὰρ οἱ ἐν 'Υογοήτου μαθηταὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀφορμῆς ἄρχονται, καὶ σὺ ώσαύτως εὐ πράξεις. οἱ μὲν γὰρ ἐξαίρετοι διὰ τὴν τῶν πραγμάτων καινότητα χαλεπῶς γέ τοι ἔχουσι, σὺ δ' ὅμως τάχ' εὐρήσεις ἥδιστην ἄρα γενέσθαι τὴν ἐκεῖ διατριβήν. ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον τότε μαθητὴς ὧν πάντας ἥδομην, ἀλλὰ καὶ τὸ νῦν ἔτι μάλ' ἥδομαι.

ἡγησάμενος δ' οὖν αὐτῷ ἐπὶ τὸν σταθμὸν ἐνεβίβασεν εἰς ἀμαξοστοιχίαν ἐπανιοῦσαν πρὸς τοὺς Δουρσλείους, παραδοὺς ἄμα περιβολάδιον τι αὐτῷ.

Τοῦτ' ἔστιν, ἔφη, τὸ πιττάκιον σιδηροδρομικὸν σοὶ τὸ πρὸς 'Υογοήτου. ἀφορμᾶσθαι γὰρ δεῖ τῇ νουμηνίᾳ τῇ Σεπτεμβρίᾳ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ Βασιλείου· πάντα δ' εὐρήσεις ἐν αὐτῷ τῷ δελταρίῳ γεγραμμένα. ἐὰν δὲ πράγματα σοὶ παρέχωσιν οἱ Δούρσλειοι, ἐπι-

στολήν μοι πέμψον μετὰ τῆς γλαυκός. ἡ δ' εἴσεται ὅποι ἔλθη εύρησουσά με. ἔρρωσο, ὥ"Αρειε.

ἀπελαυνούσης δὲ ἐκ τοῦ σταθμοῦ τῆς ἀμαξοστοιχίας, θέλων θεᾶσθαι αὐτὸν ὕσονπερ κάτοπτος ἦν, ὁ "Αρειος ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ δίφρου ὀψόμενος τὸ ὕστατον, τὴν ὄψιν ἂμα προσέχων τῇ φωταγωγῷ. ὁ δὲ ἐν στιγμῇ χρόνου ἥδη ἥφανιστο.

— ΒΙΒΛΟΣ Σ —

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΒΑΘΡΑΣ ΕΝΝΕΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΤΕΤΑΡΤΑ

ἐκείνου δὲ τοῦ μηνὸς ὃν πανύστατον παρὰ τοῖς Δουρσλείοις διέτριβεν ὁ Ἀρειος ἢ τι ἢ οὐδὲν εὐθυμίας μετεῖχεν. ἀλλὰ νὴ Δία ὁ Δούδλιος νῦνὶ οὕτω φοβεῖται αὐτὸν ὥστε μὴ ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι ἔκων παραμεῖναι. νὴ Δι' ἀλλ' ἡ Πετουνία καὶ ὁ Φερνίων οὐκέτι βούλονται οὕτ' ἐν σκευοφυλακίᾳ εἵργειν αὐτὸν οὕτε πρὸς βίαν χειρούσθαι οὕτ' αὖ καταβοᾶν αὐτοῦ. μὴ ὅπως ἐκεῖνοι προσλέγουσιν αὐτόν, ὡς ἄρτι μὲν δεδιότες ἄρτι δὲ μάλ' ὀργιζόμενοι. πολλῶν δ' οὐν ἔνεκα θαρρῶν τὰ νῦν παντελῶς προύτιμα τῶν πάλαι πραγμάτων, οὐ μὴν ἀλλὰ συνῆδει ἔαυτῷ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀθυμοῦντί που.

ώστε μετὰ τῆς γλαυκὸς ἐν τῷ θαλάμῳ διέτριβε τῆς ἄρτιως κεκτημένης. ἔδοξε δὲ ὀνομάσαι αὐτὴν Ἡδυικτῶνα, τοῦτ' ἐξευρὼν τοῦνομα ἐν τῇ ξυγγράφῃ μαγικῇ. καὶ γὰρ τὰ βιβλία τὰ παιδευτικὰ πάνυ ἀξιόλογα νομίσας, πόρρω τῆς νυκτὸς ἐν εὐνῇ κεκλιμένος πολλάκις ἀνεγίγνωσκεν εἰς τὸ ἄκρον ἀφικόμενος τῆς ἥδονῆς, πετομένης ἄμα τῆς γλαυκὸς εἰκῆ κάκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο διὰ τῆς θυρίδος ἀνεῳγμένης. ἀλλὰ τὸ τὴν Πετουνίαν μηκέτι εἰσελθεῖν κορήσουσαν τὸν θάλαμον ἔρμαιόν τι ἐποιεῖτο, τῆς γλαυκὸς μυγαλῶν πολλάκις εἰσφερούσης νεκρούς. θέλων δὲ μαθεῖν ὃπόσας ἔτι ἡμέρας αὐτόθι μενετέον μέχρι τῆς Σεπτεμβρίου νουμηνίας, ὅσαι νύκτες πρὶν εἰς ὑπνον πεσεῖν ἔγραφέ τι ἐν χαρτιδίῳ ἐπὶ τοίχου πεπατταλευμένω.

Αὐγούστου δὲ ἔη καὶ νέᾳ ἔδοξεν αὐτῷ λέγειν τι τοῖς Δουρσλείοις. ἡπόρει γὰρ οὐκ εἰδὼς ω̄ τρόπῳ εἰς αὔριον πρὸς τὸν σταθμὸν ἀφίκηται τὸν Σταυρὸν Βασίλειον καλούμενον. καταβὰς οὖν κατέλαβεν αὐτοὺς τηλεορῶντας παίγνιον τι αἰνιγματῶδες.

χρεμψαμένου δέ τι ὅπως μὴ παρὼν λάθοι αὐτούς, ὁ Δούδλιος μέγα βοήσας εὐθὺς ἐνθένδε ἀπέδραμεν.

ἀλλὰ πρῶτον μὲν οὐκ ἐτόλμησε λέγειν, ἔπειτα δέ Ω θεῖε, ἔφη.
οὐδὲ ἥκουσε μὲν αὐτοῦ, ὑπετονθόρυζε δὲ μόνον.

Ἴτεον ἐστί μοι αὔριον πρὸς τὸν Σταυρὸν Βασίλειον ἀπιόντι πρὸς Υγογότου.

τονθορύσαντος δ' αὖθις τοῦ θείου, Ἄρε' ἐθέλεις, ἔφη, ἄγειν με ἐκεῖσε ἐν αὐτοκινήτῳ;

ὑποτονθορύσας δὲ μάλ' αὖθις ὡμολόγησεν ἄρα που, ὡς γ' ἐδόκει τῷ Ἀρείῳ.

Εὐχάριστός εἰμι, ή δ' ὃς, κάμελλεν ἀναβῆναι πάλιν πρὸς τὸν θάλαμον. ἐκεῖνος δ' ἐξ ἀπροδοκήτου ἐφθέγξατό τι.

Οὕκουν σφόδρ' ἀτοπόν ἐστι τὸ ἐφ' ἀμαξοστοιχίας ἵέναι πρὸς μάγων παιδευτήριον; οἱ γὰρ τάπητες μαγικοὶ πάντες ἄχρηστοί εἰσι, τετρημένοι δήπου.

"Ἀρείος δ' οὐδὲν εἶπεν.

Εἴπε μοι, ποῦ ἐστὶν ἄρα τοῦτο τὸ παιδευτήριον;

Οὐκ οἶδα, ἀπεκρίνατο. καὶ γὰρ μέχρι τοῦδε ἐλαθεν ἑαυτὸν τοῦτ' οὐκ εἰδώς. λαβὼν οὖν τὸ πιττάκιον ἐκ θυλακίου τὸ ἄρτι ὑφ' Ἀγριώδους δεδομένον ἔβλεψε πρῶτον πρὸς αὐτό.

ἀναγνοὺς δὲ εἶπε τάδε· Ἐπιτέτακταί μοι ἀτεχνῶς ἐμβαίνειν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα.

'Οποίας ἀπ' ἀποβάθρας;

Τῆς ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα.

Οὐ μὴ φλυαρήσεις. οὐ γὰρ ἐστιν ἀποβάθρα ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα.

Γέγραπταί γ' οὕτως ἐν τῷ πιττακίῳ.

Ἐλλεβοριῶσι δῆτα, ἔφη ὁ Δούρσλειος. κορυβαντιῶσι γὰρ ἀπαντεῖς νὴ τὸν Ἀπόλλω. ἀλλ' ὁ χρόνος σοι μάθησιν δώσει, πιθοῦ μοι. ἀλλ' οὖν καλῶς γ' ἔχει· ἄξομέν σε πρὸς τὸν Σταυρὸν Βασίλειον. Λοιδίνονδε γὰρ ἔδει ἄν πάντως αὔριον ἵέναι· εἰ δὲ μή, ἀμέλει οὐ παρεῖχον ἄν πράγματ' ἐμαυτῷ.

'Ἀλλὰ πρὸς τί Λοιδίνονδε ἴτε;

καὶ τοῦτο μὲν εἶπεν εὐγνώμονα θέλων ἑαυτὸν παρασχεῖν, ὁ δὲ Δούρσλειος γρύζων ἀπεκρίνατο

Τὸν γὰρ Δούδλιον πρὸς ἰατρὸν ἀγομεν· δεῖ γὰρ τὸν κατάρατον κέρκον ἐκεῖνον ἀποτεμεῖν αὐτῷ πρὶν εἰς Χωνεύσεις ἵέναι.

*

τῇ δ' ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ περὶ αὐτό που σχέδον τὸ λυκανγὲς ὁ

"Αρειος ἥδη ἔξεγρετο. ἀλλ' ὡς οὐ μετρίως ἀνιώμενος τοσαύτης ἀνάπλεως ἦν φροντίδος ὥστε μὴ ἔχειν πάλιν εἰς ὑπνον πεσεῖν. ἀναστὰς οὖν ἐκ τῆς εὐνῆς τὰς βράκας ὡς ἔθος περιεβάλετο· οὐ γὰρ θέλων βαδίζειν πρὸς τὸν σταθμὸν τὸν τρίβωνα ἡμιφιεσμένος τὸν μαγικόν, ἐν νῷ εἶχεν ἐν γ' ἀμαξοστοιχίᾳ περιβαλέσθαι. ἔξετασε δὲ πάλιν αὖ τὸν πρὸς Ύογοήτου κατάλογον, διασκεψόμενος εἰ τὰ πάντα' ἄρα πρόχειρά ἔστιν. ἔπειτα δὲ ἐπιμεληθεὶς τῆς γλαυκὸς ὅπως ἐν οἰκίσκῳ ἀσφαλῆς εἴρκται, ἐν τῷ θαλάμῳ ἄνω καὶ κάτω περιεπάτει ἔωσπερ οἱ Δούρσλειοι τύχοιεν ἐγρηγορότες. ὀλίγῳ δ' ὕστερον εἶδες ἂν τοῦτο μὲν τὴν κιβωτὸν καίπερ μεγάλην οὖσαν καὶ βαρεῖαν εἰς τὸ αὐτοκίνητον ἥδη κεκομισμένην, τοῦτο δὲ τὸν Δούρδιον ἐν τῷ αὐτοκινήτῳ καθίζοντα πλησίον τοῦ Ἀρείου – οὕτω γὰρ ποιῆσαι ἡ Πετουνία μόλις ἐπεπείκει τὸν υἱόν – τοῦτο δ' αὖ πάντας ἐπ' αὐτοκινήτου οἴκοθεν ἀποβαίνοντας.

ἀφίκοντο δὲ πρὸς τὸν Σταυρὸν Βασίλειον ἥδη μεσούσης τῆς πέμπτης ὥρας. καὶ ὁ Δούρσλειος τὴν κιβωτὸν θεὶς ἐφ' ἀμάξιον τοῦτ' ἐκύλινδεν αὐτὸς ὁ "Αρειος εἰς τὸν σταθμόν. ὁ δὲ τὸ οὕτω πρᾶξαι τὸν θεῖον ἐνόμιζε φιλάνθρωπον μὲν γενέσθαι παράδοξον δέ.

οὗτος μέντοι μετ' οὐ πολὺν ἐφίστατο κατέναντι τῶν ἀποβαθρῶν, σαρδάνιον ἄμ' ὑπομειδιῶν.

Ίδού, ἔφη, ὁ παῖ· ἔνθα μὲν τὴν ἀποβάθραν ἔστιν ἰδεῖν τὴν ἐνάτην, ἔνθα δὲ τὴν δεκάτην. τὴν δ' αὖ σὴν ὥφελες ἰδεῖν ἐν μέσῳ που οὖσαν πλὴν ἀλλ' οἵμοι τῆς ῥάθυμίας οὕπω ὥκοδομήκασιν ἄρα, ὡς εἰκάσαι. ἡ οὐκ ὄρθως λέγω;

ὅρθως γ' ἔλεγεν. ἔνθεν γὰρ εἶδες ἂν τὸν ἀριθμὸν ἐννέα μέγαν ὄντα καὶ λευκὸν κάνθεν τὸν δέκα καὶ ἐν μέσῳ οὐδὲ γρῦ.

οὗτος δέ Ἀγαθὰ πράττοις, ἔφη, τὴν τρίμηνον, καὶ μάλα σαρδάνιον ἀνεκάγχασεν αὖ.

καὶ ἀπέβη εὐθὺς οὐδὲν πλέον εἰπών. ὁ δ' "Αρειος τὴν κεφαλὴν περιάγων κατεῖδε τοὺς τρεῖς Δουρσλείους πάντας ἐν αὐτοκινήτῳ γελῶντας. πάντως δ' ἡμιχάνει ὅ τι ποιῇ. πολλοὶ γὰρ τῶν παριόντων ἥδη ἔβλεπον πρὸς αὐτὸν ὡς ἀλλόκοτόν τε νομίζοντες καὶ τὴν γλαῦκα θαυμάζοντες.

δέον δ' οὖν ἐρωτᾶν τινά, ὡς ἐδόκει, προσεῦπε μὲν τὸν προϊστάμενον τῆς ἀμαξοστοιχίας, μνείαν δ' οὐκ ἐτόλμα ποιήσασθαι τῆς ἀποβάθρας πέρι τῆς ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα. ὁ δ' ἔτυχεν οὐκ ἀκούσας οὐδὲν οὐδέποτε περὶ τοῦ Ύογοήτου, καὶ τοῦ Ἀρείου ὅμολογήσαντος οὐδ' αὐτὸς γνῶναι ὅπου τῆς χώρας κεῖται, ἡγανάκτει οὐποπτεύων αὐτὸν ἐκ προνοίας τὰ σκαιὰ πράττειν. "Αρειος δὲ

τὸ παράπαν ἀμηχάνως ἔχων ἥρετο αὐτὸν περὶ τῶν ἀμαξοστοιχιῶν εἰ ἐθέλοι δεῖξαι τὴν τῇ πέμπτῃ μέλλουσαν ἀφορμήσειν. ὁ δ' οὐκ ἔφη ὑπάρχειν τοιαύτην τινά. καὶ τέλος δὴ ἀπῆλθε πόλλ' ἔτι τονθορύζων κατὰ τῶν πράγματα παρέχειν φιλούντων. ἐκεῖνος δὲ ἥδη ἐκινδύνευε παντελῶς ἐκπεπλῆχθαι. βλέψας γὰρ πρὸς τὸ ὡρολόγιον – μέγα ἐστὶ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀξόνων τῶν δρομολογικῶν κεῖται – συνήδει ἔαυτῷ ἐλάχιστον ἔχων ἔτι χρόνον, εἴ γε βούλεται εἰσβῆναι εἰς τὴν ἐφ' Ὑγορήτου ἀμαξοστοιχίαν. πολλῆς οὖν ἀθυμίας μεστὸς ἵστατο ἐν μέσῳ τῷ σταθμῷ ἔχων κιβωτόν θ' ἦν μόλις ἐδύνατο αἴρειν, καὶ ἀργύριον πολὺ μὲν μαγικὸν δέ, καὶ δὴ καὶ γλαῦκα μεγάλην.

ἀλλ' ἥδον Ἀγριώδη παρῆλθεν εἰπεῖν τι τῶν ἀναγκαίων; τὸν μὲν γὰρ τότε βουλόμενον εἰσιέναι εἰς τὸν Στενωπὸν Διάγοντα ἔδει κροῦσαι τὴν πλίνθον τὴν ἀπ' ἀριστερᾶς τρίτην. ἥπόρησε γοῦν εἰ δεῖ καὶ νῦν δὴ τὴν ράβδον λαβόντα κροῦσαι που τὸ τοῦ σταθμάρχου οἰκύδιον τὸ ἀνὰ μέσον τῶν ἀποβαθρῶν τῆς ἐνάτης καὶ τῆς δεκάτης.

ἀλλὰ τότε δὴ ἐνίων ὅπισθεν αὐτοῦ παριόντων ἔτυχε παρακούσας ὀλίγον τι.

εἶπε γάρ τις Ἀμέλει συναθροίζονται οἱ Μύγαλοι ...

περιάγων δε τὸν αὐχένα κατεῖδε γυναικα παχεῖαν καὶ εὐτραφῆ. ἡ δὲ διελέγετο πρὸς τέτταρας νεανίσκους πυρρότριχας. ἔκαστον δ' αὐτῶν εἶδεν οὐ μόνον ἐν ἀμάξιᾳ κυλίνδοντα κιβωτὸν ὁμοιοτάτην τῇ ἔαυτοῦ ἀλλὰ καὶ γλαῦκα δὴ ἔχοντα.

πεπτοημένης δὲ τῆς ψυχῆς, ὁ "Ἀρειος ἐδίωκεν αὐτοὺς τὸ ἄμάξιον ἄμα προωθῶν. ἐπειδὴ δ' οὗτοι εἰστήκεσαν, καὶ αὐτὸς ἔστη, ὀλίγον τι ἀπέχων ὅμως ὥστ' ἀκοῦσαι τὰ πρὸς ἀλλήλους κοινολογούμενα.

ἡ γὰρ μήτηρ "Ἄγε δή, ἔφη. τίς ἐστί μοι ἀριθμὸς τῇ ἀποβάθρᾳ;

ἀποκριναμένη δέ μειρακίσκη ὀξείᾳ τῇ φωνῇ Ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα, ἔφη. αὕτη δὲ πυρρόθριξ ὁμοίως οὖσα τοῖς ἄλλοις τῆς μητρὸς ἔτι προσείχετο χειρός.

"Ω μάμμη, ἄρ' οὐκ ἔξεστί μοι ...;

Νεωτέρα γ' εἶ σὺ νὴ ὥστ' ἴέναι, ὁ Γίννη. σίγα δῆτα. καλῶς ἔχει τὸ σόν, ὁ Περσεῦ. δεῖ σε πρῶτον ἴέναι.

καὶ οὗτος, πρεσβύτατος ὁν, ὡς ἔοικεν, ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰς ἀποβάθρας. ὁ μὲν οὖν "Ἀρειος ἀσκαρδαμυκτὶ ἐτήρει φυλαττόμενος μὴ ἀποτυχεῖν τοῦ μαθέσθαι τὸ γιγνόμενον, ἐκεῖνος δ' ἄρα ἐλαθεν αὐτὸν ἀφικόμενος πρὸς τὸ μεσηγὸν τῶν δυοῖν ἀποβαθρῶν πολλοὶ γὰρ ὁδοιπόροι κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἐμποδῶν συναθροιζόμενοι οὔτως ὥστίζοντο ὥστ' ἐπεὶ αὐταῖς ταῖς πήραις τέλος ἀπῆλθον οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν τὸν νεανίσκον.

ἡ δὲ μήτηρ Ὡ Φερέδικε, ἔφη, νῦν δὴ ὥρα ἐστὶ σοὶ κατὰ μέρος
ἰέναι.

ἀλλ' οὗτος Πρὸς θεῶν, ὡς γύναι, οὔκουν ἔστι σοὶ μητρί γ' οὕση
τῇ ήμετέρᾳ γνωρίσαι με Γεωργὸν ὅντα;

Λυποῦμαι, ὡς φίλτατε Γεωργέ.

ὅ δέ Εἰρωνεύομαι, ἔφη ἀπιών. Φερέδικος ἄρ' εἰμί.

καὶ τοῦ ἀδελφοῦ – δίδυμοι γὰρ ἦσαν – κελεύσαντος αὐτὸν
σπεῦσαι, τοῦτο δὴ τάχ' ἐποίησεν, ὡς ἐδόκει· ἡφάνιστο δ' οὖν ἐν
ἀκαρεῖ. ὅ δ' Ἀρειος ὡς γε τρόπῳ τοῦτ' ἐπεποίηκει οὐδὲν ἡπίσ-
τατο.

καὶ εἶτα ὁ τρίτος τῶν ἀδελφῶν τότε μὲν πρὸς τὴν πυλίδα ἐβάδι-
ζειν ἐκεῖσε οὖν ἔλεγχον ἐποιεῖτο τῶν δελταρίων ὁ φύλαξ, τότε δὲ ὅσον
οὐκ ἀφίκετο, τότε δ' αὖ ἄφνω οὐκ ἦν οὐδαμοῦν.

ὅ οὖν Ἀρειος – οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἐδόκει οἶός τ' εἶναι ποιῆσαι –
προσειπὼν τὴν γυναικα Ξύγγνωθί μοι, ἔφη.

ἥ δὲ Χαῖρε, ἔφη, ὡς φίλτατε. ἥ πρωτόπειρος εἰ καὶ σύ; ὁ γὰρ Ροὼν
ούτοσὶ τὸ πρῶτον πρὸς Υγορήτου ἔρχεται.

καὶ τῷ δακτύλῳ ἐδειξεν αὐτόν, ὕστατον ὅντα καὶ νεώτατον τῶν
υἱέων. ὁ δὲ μέγας μὲν πέφυκε τὸ ὑψος, ἵσχνὸς δὲ ὡς σφόδρα· τὴν δ'
ὄψιν μάλα φακώδη παρεῖχε, καὶ τάς τε χεῖρας καὶ τοὺς πόδας
μεγάλους. δξεῖα δ' ἦν αὐτῷ ἡ ρίς καὶ πάνυ μακρά.

"Ἀρειος δὲ ὁμολογήσας Ἄλλὰ πρᾶγμά ἐστι μοι, ἔφη. οὐ γὰρ
οἶδα ...

"Οπως δεῖ εἰς τὴν ἀποβάθραν εἰσιέναι;

ταῦτ' εἶπε παραμυθησομένη αὐτῷ· κατανεύσαντος δὲ ἀναλα-
βοῦσα Οὐ φροντίς, ἔφη. οὐδὲν γὰρ δεῖ σε ποιῆσαι ἄλλο ἢ εὐθὺ
βαδίσαι ἐπὶ τὴν πυλίδα τὴν μεταξὺ τῆς ἀποβάθρας τῆς ἐνάτης καὶ
τῆς δεκάτης. μήτε ὀκνήσῃς μήτε, τὸ μέγιστον, φοβήθης προσ-
κροῦσαι αὐτήν. ἀλλ' εἴπερ δέδιάς τι, ἄριστόν ἐστι σοὶ δρόμῳ ἐπ'
αὐτὴν χωρῆσαι. ἄγε δὴ νῦν ἴθι τὸν Ροῶνα φθάσας.

κάκεῦνος μόλις κατανεύσας, τὸ δ' ἀμάξιον εὐθύνων δξὺ δεδορκώς
πρὸς τὴν πυλίδα, καίπερ πυκνῶς ἀραρέναι δοκοῦσαν, ἐβάδιζεν ἐπ'
αὐτήν. τῶν δὲ πρὸς τὴν ἀποβάθραν ἡ τὴν ἐνάτην ἡ τὴν δεκάτην
ἄμα ὡστιζομένων αὐτῷ – ἐν γάρ στενοχωρίᾳ ἐγένοντο, – καὶ
θάττον ἔχωρει. ἐκινδύνευε δ' ὡς ᾗτο προσκροῦσας πρὸς τὸ τοῦ
σταθμάρχου οἰκίδιον πράγματα παρασχεῖν ἔαυτῷ πολλά.

πρώσας μέντοι τὸ ἀμάξιον καὶ θάττον ἐπὶ τὴν πυλίδα ἥρχε
τρέχων, ἐγγυτέρω τοσαύτη βίᾳ προσιών ὥστε τὸ ἀμάξιον μηκέτι
κρατούμενον πατάξαι πρὸς αὐτήν. καὶ νῦν ἐγγύτατος δὴ γενόμενος
καὶ οὐ πολλοῦ δεόμενος συγκροῦσαι, τοὺς δόφθαλμοὺς συνέμυε. ἀλλ'

οὐκ ἄρα κροῦσαι συνέβη· δραμὸν μὲν οὖν συνεχῶς τοὺς ὁφθαλμοὺς ἀνέῳξεν.

καὶ μηχανὴ κοκκίνη τῶν σιδηροδρομικῶν τῶν ἀτμῷ κινουμένων παρ' ἀποβάθραν ἵστατο πληγύουσαν δήμουν. ἐν δὲ σημείῳ ὅπερθεν ἦν ἀναγνῶναι· Ἡ ὡκύπορος πρὸς Υογοήτου ἀμαξοστοιχίᾳ ἡ τῇ πέμπτῃ ἀπιοῦσα.

ὁ δὲ Ἀρειος ὅπισθε βλέψας τὸ μὲν οἰκίδιον οὐκέτ' εἶδε, πύλην δὲ σιδηρότευκτον, γράμματ' ἔχουσαν τάδε·

ΑΠΟΒΑΘΡΑ ΕΝΝΕΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΡΙΑ ΤΕΤΑΡΤΑ

ῶστε συνῆδει ἔαυτῷ εὖ πεπραγότι.

εἴτα μοι ἐπινόησον ἀτμὸν μὲν ἀπὸ τῆς μηχανῆς πανταχόσε κατ' οὐρον ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ θυρλούντων φερόμενον, αἰλούρους δὲ παντοδαποὺς ἄνω καὶ κάτω διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῖς ἔρποντας. ἄκουσον δ' ἄμα γλαυκῶν ἀλλήλαις κικκαβαζουσῶν ὡς ἀνιωμένων που. οὐ μὴν οὐδὲ ῥάδιον ἦν ἀκοῦσαι διὰ τὸ θόρυβον πανταχοῦ γίγνεσθαι ἀπὸ τῶν τ' ἀεὶ λαλούντων καὶ τῶν κιβωτοὺς περιελκόντων – τραχὺ γὰρ ἐψιφοῦν αἱ κιβωτοὶ βαρεῖαι οὖσαι καὶ δυσάγωγοι.

αἱ δὲ ἐγγύτεραι τῶν ἀμαξῶν πλήρεις ἥσαν ἥδη μαθητῶν· οἱ μὲν γὰρ προῦκυπτον ἐκ θυρίδων διαλέγεσθαι θέλοντες μετὰ τῶν σφέτερων, οἱ δὲ ἐρίζοντο μετ' ἀλλήλων περὶ ἔδρας. ὁ δὲ Ἀρειος προέωσε τὸ ἔαυτοῦ ἀμάξιον κατὰ τὴν ἀποβάθραν ζητῶν ἔτι ἔδραν οὕπω κατειλημμένην. παριὼν δὲ ἥκουσε μειρακίου μέν τινος λέγοντος ὅτι Ὡ τήθη, πάλιν αὖ φρούδη μοι ἡ φρύνη, γραὸς δὲ στενούσης καὶ ἀποκρινομένης Ὡ βέλτιστέ μοι Νεφέλωδες ...

νεανίσκος δὲ ἄμα πλοκάμων μαλλοῖς ἐστεμμένος μελανοτρίχων – καθάπερ οἱ τὸν ἐν Αἰθίοψι βασιλέα σέβοντες – μετ' οὐ πολλῶν ὄμιλῶν ἐν μέσῳ εἰστήκει. οἱ δὲ Ἀγε δή, ἔφασαν, ὡς Λεῖε, οὔκουν θέαμα παρέχοις ἡμῖν;

τούτου δὲ ἀπὸ κιβωτίου πῶμα ἄγκαθεν λαβόντος, οἱ ἐκεῖ ξυλεγόμενοι πάντες ἐβόων ἀνολολύζοντες· εἶδον γάρ τι ἔνδοθεν κινούμενον καὶ ἐκτείνοντα σκέλος μακρὸν καὶ λάσιον.

ὁ δὲ οὖν Ἀρειος διὰ τὸν ὄχλον σπεύσας τέλος δὴ ηὔρε χωρίον τι κενὸν ἔτι ὃν πρὸς τὴν ἐσχάτην ἀμάξη. καὶ πρῶτον μὲν τὴν γλαῦκα ἔνδον κατέθετο, ἔπειτα δὲ ἐπεχείρει ὥσαι τε καὶ βιάσασθαι τὴν κιβωτὸν ἐπὶ τὸ τῆς ἀμάξης ἀναβαθμόν. ἥθελε μὲν γὰρ ἀραι αὐτὴν ἀνὰ τὰ βάθρα, μόλις δὲ ἀνέσχε τὸ ἔτερον μέρος καὶ δὶς εἰς πόδα μεθεὶς πάνυ ἐταλαιπώρει.

Ἄρ' ὠφέλειαν θέλοις ἀπ' ἐμοῦ; ἔφη τις. ἔτυχε δὲ ὃν ἔτερος τῶν διδύμων τῶν πυρροτρίχων οἷς ἐσπετο διὰ τὴν πυλίδα.

Ναί, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρειος δύσπνοις ἥδη γενόμενος, εἴ γε δοκεῖ σοι.

Ω οὗτος, ἔφη, ὁ Φερέδικε, δεῦρο.

τούτων δὲ ὡφελησάντων, ἡ Ἀρείου κιβωτὸς τέλος ὑπεξέκειτο ἐν μυχῷ τοῦ χωρίου.

ὅ δὲ χάριν εἰδὼς αὐτοῖς πλόκαμον ἀπ' ὄμμάτων ἐξέβαλλε· πολὺν γὰρ ἵδρωτα παρεῖχεν ἕαυτῷ δια τὸ λίαν πονεῖσθαι.

ἄφνω δέ *Τόδε τί ἐστίν;* ἥ δ' ὅς ὁ ἔτερος τῶν διδύμων· δακτύλῳ γὰρ ἐδείκνυ τὴν οὐλὴν τὴν Ἀρείου ἀστραποειδῆ.

ὅ δ' ἔτερος Ἡράκλεις, ἔφη. ἀρα σὺ εὖ ...

ἐκεῖνος δ' Ἔστι δή. καὶ αὐτῷ τῷ Ἀρείῳ Ἀρ' οὐκ ὀρθῶς λέγω; Τί δὲ δή; ἥ δ' ὅς ὁ Ἀρειος.

"Οτι σὺ εὖ Ἀρειος Ποτῆρ, ἀπεκρίναντο ἀμφότεροι.

ὅ δὲ μόλις ὁμολογῶν *Οὗτος γάρ, ἔφη, τυγχάνω ὅν.*

καὶ ἀμφοτέρων ἀτενὲς πρὸς αὐτὸν δεδορκότων, συνήδει ἕαυτῷ δι' αἰδῶ ὑπερυθριῶντι. ἐνταῦθα δὲ λωφήσας ἥκουσε φθεγγομένου τινὸς διὰ τοῦ τῆς ἀμάξης θυρίου·

Ω Φερέδικε, ὁ Γεωργέ, ἀρα πάρεστε;

Ἐρχόμεθα γάρ, ἔφασαν. καὶ τὸ ὕστατον πρὸς Ἀρειον βλέψαντες, ἐκ τῆς ἀμάξοστοιχίας ἀπέβησαν.

ὅ δ' *Ἀρειος παρὰ τῆς θυρίδος καθήμενος λαθὼν ἐθεάσατό τε τοὺς πυρρότριχας ἐν τῇ ἀποβάθρᾳ ὄμιλοῦντας καὶ παρήκουσε τὰ πρὸς ἀλλήλων λεγόμενα. ἥ γὰρ μῆτηρ ἔτυχεν ἄρτι ρινόμακτρον λαβοῦσα.*

Ω Ρών, ἔφη. ἔχεις τι ἐπὶ τῇ ρινί.

ὅ δ' οὐκ εἶχε φθάσαι τὴν μητέρα καταλαβοῦσαν αὐτὸν καὶ τὴν ρίνα ἀπομυξαμένην.

Ἀποσχού δῆτ', ἔφη, ὁ μῆτερ, ἐξολισθῶν τέως ἀπ' αὐτῆς.

Οἵμοι, ἔφη ὁ ἔτερος τοῦ διδύμοιν προσειπὼν αὐτὸν ὡσπερ βρεφύλλιον ἔτ' ὄντα. Ἀρ' ἔχει τι τὸ Ρωνίδιον ἐπὶ μυκτῆρσιν αὐτοῦ;

Σίγα, ἥ δ' ὅς ὁ Ρών.

ἥ δὲ Ποῦ ἐστὶν ὁ Περσεύς;

Νῦν δὴ ἔρχεται.

καὶ ὁ πρεσβύτατος εἰς ὅψιν τότ' ἔχώρει, ἥμφιεσμένος τὸν Ὑογοντικὸν τρίβωνα ποδήρη ὄντα καὶ μέλαν· ἥδη γὰρ τὴν ἐσθῆτ' ἐξήλλαξεν. *Ἀρειος δὲ σημεῖόν τι ἐν στήθει αὐτοῦ εἶδεν ἀργυροῦν ὃν καὶ εὐφεγγές καὶ τῷ πεῖ γεγραμμένον.*

οὗτος δέ *Οὐ πάρεστί μοι περιμεῖναι, ἔφη, ὁ μῆτερ. προεδρίαν γὰρ ἐλάχομεν ἡμεῖς οἱ πρυτάνεις, οἷς γε δύο χωρία ἀποκεχώρισται.*

ὑπολαβὼν δὲ ὁ ἔτερος τοῦ διδύμοιν *H* σὺ πρύτανις εὖ δῆτα, ἔφη,

ω̄ Περσεῦ; προσποιούμενος πάνυ θαυμάζειν. 'Αλλ' ὥφελες πρότερον λέγειν τι περὶ τούτου ήμ添. οὐδὲν γάρ τοι ὑπωπτεύομεν σὲ πρυτανεύειν.

'Αλλὰ περίμενε· ξύνοιδα γὰρ ἀκούσας αὐτοῦ λέγοντός τι περὶ τούτου ἄπαξ...

"Η δίς...

Κατὰ λεπτὸν τῆς ὥρας...

Δι' ἄπαν τὸ θέρος...

'Αλλὰ σιγάτε, ἥ δ' ὁς Περσεὺς ὁ πρύτανις.

'Αλλ' εἰπέ μοι, διὰ τί ὁ Περσεὺς καινὸν ἔχει τρίβωνα;

καὶ ἡ μήτηρ στοργὴν ἔχουσα πολλὴν εἰς αὐτόν Διότι πρυτανεύει δήπου, ἔφη. καλῶς οὖν ἔχει, ω̄ φίλτατε. εὐδαιμονούης ἀνὰ πᾶσαν τὴν τρίμηνον. γλαῦκά μοι πέμψον ἀφικόμενος ἐκεῖσε.

καὶ τούτον μὲν ἐφίλησε μέλλοντα ἀποχωρήσαι, τοὺς δε διδύμους προσειπούσα "Ἄγε δή, ἔφη. τῆτες γοῦν σωφρονεῖν δεῖ ὑμᾶς. ἐὰν γὰρ πάλιν αὖ λαβῶ καὶ μίαν γλαῦκα λέγουσαν ὅτι ἥ ἀπόπατον διεφθείρατε πυροσφαίρᾳ ἥ...

'Αλλ' οὕπω ἀπόπατον διεφθείραμεν.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καλῶς δὴ ἐδίδαξας ήμᾶς. ω̄ τοῦ γέλωτος· μακαρίζομεν οὖν σε, ω̄ μαῖα.

'Αλλ' οὐ πρεπόντως τοῦτο κινεῖ ὑμᾶς γελᾶν. καὶ μὴν δεῖ φυλάττειν τὸν Ρωνα.

Μηδὲν φροντίζειν αὐτοῦ. ἀσφαλέστατος γάρ, ω̄ Ρωνίδιον, παρ' ἡμῖν γενήσει.

Σιγάτε, ἥ δ' ὁς ὁ Ρων μάλ' αὗθις. "Αρειος δ' εἶδε τοῦτον ὀλίγω δὴ βραχίονα γενόμενον τῶν διδύμων τὸ ὑψος, καὶ τοὺς μυκτῆρας ἔτι ὑπερύθρους παρέχοντα ὑπὸ τῆς μητρὸς ἄρτι ἀπωμοργμένους.

'Ἐρμαίώ δὴ ἐντευχήκαμεν, ω̄ μαῖα. ἥ συμβάλλειν ἔχεις ὅτῳ ἐν ἀμαξοστοιχίᾳ ἄρτι συνηντήσαμεν;

οὐ δ' "Αρειος εὐθὺς ἀπεκρύψατο ὅπως λάθη αὐτοὺς θεωρῶν.

Οἶσθα δήπου τὸν νεανίσκον τὸν μελανότριχα ὃς ἐν ἀποβάθρᾳ παρίστατο ήμ添; ἄρ' οἶσθα αὐτὸν τίς ἐστίν;

"Οστις;

'Ο πάνυ "Αρειος Ποτήρ.

καὶ ὁ "Αρειος ἥκουσε τῆς μειρακίσκης λεγούσης τάδε·

'Ω μάμμη, ἄρ' ἐστι μοι εἰσβῆναι εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν ὀψομένη αὐτόν; λίσσομαι σε, ω̄ μαννάριον ...

"Ηκιστά γε. καὶ γὰρ σὺ μὲν ἥδη ἐώρακας αὐτόν, ω̄ Γίννη· τοιοῦτος δ' οὐκ ἐστιν ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος οἵον τι ζῷον ἐν κήπῳ ζωολογικῷ

ώς τέρας τοῖς θεωμένοις παρεχόμενον. ἀρ' ἀληθὲς λέγεις, ὡς Φερέδικε; ἢ ποώ τρόπῳ ἐγνώρισας αὐτόν;

'Ηρόμην τ' αὐτὸν καὶ τὴν οὐλὴν εἶδον. ἀληθῶς γὰρ ἔχει τὸ τοῦ τραύματος ἵχνος ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀστραποειδές.

Οἵμοι τῆς ταλαιπωρίας. οὐ γὰρ θαυμάζω εἰ καθ' ἑαυτὸν ἐγένετο. ἄποπον δ' ἔμοιγε ἐδόκει τοῦτο. καὶ κόσμιος ἦν μοι καὶ εὔκολος ὡς σφόδρα ἐρωτῶν ὅπως ἔξεστιν εἰς τὴν ἀποβάθραν εἰσιέναι.

'Ἐώ δὲ τοῦτο, θέλων εἰδέναι εἴπερ μνήμην ἔχει τοῦ δεῖνα, ὅποιον ὑπάρχει ἐκείνῳ τὸ σχῆμα.

ἡ δὲ μήτηρ πρὸς τοῦτο ἐξ ἀπροσδοκήτου δυσκολώτερον ἔχουσα ἐφαίνετο.

'Ἀπαγορεύω σε μὴ ἐρωτᾶν αὐτόν, ὡς Φερέδικε. οὐ μὴ τολμήσεις ποιῆσαι τοῦτο. οὐ γὰρ πρέπει τούτου μνείαν ποιεῖσθαι αὐτῷ πρωτοπείρω γ' ὅντι τοῦ παιδευτηρίου.

Σίγα· ἡρέμησον. οὐδὲν γὰρ μέλλω ἐρεῖν.

νίγλαρος δ' ἐψόφησεν.

ἡ μὲν οὖν μήτηρ Σπεύσατε, ἔφη. οἱ δὲ παιδεῖς ἄπαντες — τρεῖς γὰρ ἦσαν — εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν εἰσέβησαν. προῦκυψαν δ' ἐκ τῆς θυρίδος ὅπως ἐκείνη φιλήσῃ αὐτοὺς χαίρειν λέγουσα· ἡ δ' ἀδελφὴ τέως ἐδάκρυε.

Μὴ δακρύσης, ὡς Γύνη. πέμψομεν γάρ σοι γλαῦκας πολλὰς δή.

Πέμψομεν δὲ καὶ θάκον ἐξ ἀποπάτου Υογοητικοῦ.

Μὰ Δί' οὐ πρέπει, ὡς Γεωργέ.

Εἰρωνεύομαι, ὡς μαῖα.

χωρούσης δὲ τῆς ἀμαξοστοιχίας ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, ὁ "Αρειος κατεῖδε τὴν μὲν τῶν παιδῶν μητέρα χείρα ἀνασείουσαν, τὴν δ' ἀδελφὴν ἄμα μὲν γελῶσαν ἄμα δὲ δακρύουσαν. ἡ δὲ πρῶτον μὲν ἔτρεχε τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ βραδέως κινουμένη συνεπομένη, ἐπεὶ δὲ θάττον ἐχώρει, ἔστη καὶ αὐτὴ τὴν χείρα ἀνασείουσα.

ἐκεῖνος δ' ἐθεώρει αὐτὰς μέχρι οὗ, τῆς ἀμαξοστοιχίας καμπτούσης, οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν. ἐντεῦθεν δὲ μόλις ἔτι διὰ τῆς θυρίδος ὄρων τὰς οἰκίας ἀεὶ παριούσας, ὡς ἐφαίνετο, διὰ τὸ ταχὺ τὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἀνεπτερώθη ὡς γε ὅποι ἐλθη οὐκ εἰδὼς ἥδει γοῦν πρὸς βέλτιόν τι ἴων ἢ τὸ καταλελειμένον.

καὶ ὁ νεανίσκος ὁ νεώτατος ὃν τῶν πυρροτρίχων, τὸ τοῦ χωρίου θύριον ἀνοίξας, εἰσελθὼν Ἀρα κάθηται τις ἐνθάδε; ἔφη, δεικνὺς ἄμα τῷ δακτύλῳ τὴν ἐναντίον ἔδραν. Πληρεῖς γὰρ αἱ ἄλλαι πᾶσαι.

κατανεύσαντος δὲ τοῦ Ἀρείου ἐκάθισεν ἑαυτόν. ὑποβλέψας δὲ τοῦτον, εὐθὺς διὰ θυρίδος ἐθεώρει προσποιούμενος μὴ βλέψαι, ὡς

γ' ἔφαίνετο. ὁ δ' "Αρειος ἥσθετο αὐτοῦ ἔτι ἐν μυκτῆρσι τὸ μέλαν
ἔκεινο ἔχοντος.

Οὗτος σύ, ἔφη τις, ὁ Ροών.
οἱ γὰρ ἀδελφοὶ ἐπανήλθον.

"Ακουσον δῆτα· ἡμεῖς εἰς μέσον τὸ τρένο ἴμεν. ὁ γὰρ Λεῖος
Ἴόρδανος ἔχει μεγάλην ἀράχνην Ταραντίνην.

Εἰκός γε, ἥ δ' ὃς ὁ Ροών.

"Ω "Αρειε, ἔφη ὁ ἔτερος τῶν διδύμων, ἄρ' εἴπομέν σοι οἵτινές
ἐσμεν; εὐχόμεθα γὰρ εἶναι Εὐισήλιοι τὸ γένος, Φερέδικος ὀνόματι
καὶ Γεωργός. καὶ οὗτός ὁ Ροών, ἀδελφὸς ὧν ἡμέτερος. εἰς τὸ
καλόν.

Εἰς τὸ καλὸν καὶ ὑμεῖς, ἀπεκρίναντο ὁ "Αρειος καὶ ὁ Ροών. οἱ δ'
ἀδελφοὶ τὸ τοῦ χωρίου θύριον συνέκλησαν.

ὁ δὲ Ροών προπετῶς Ἀρα σὺ ὡς ἀληθῶς, ἔφη, εἰς "Αρειος
Ποτῆρ;

καὶ κατανεύσαντος αὐτοῦ Εἰέν, ἔφη. ἀλλ' ἐφοβούμην μὴ ἄρα
Φερέδικος ἥ Γεωργός προσπαίζων ὡς ἔθος ἔλεγεν. καὶ ἔστι σοι ὡς
ἀληθῶς ... ἐδακτυλοδείκτει γὰρ ἄμα τὸ τοῦ Ἀρείου μέτωπον.

ἀφελκύσας οὖν τὸν πλόκαμον ὁ "Αρειος ἔδειξεν αὐτῷ τὴν οὐλὴν
τὴν ἀστραποειδῆ. ἔκεινος δ' ἀτενῶς βλέπων Εἶτα ὁ δεῖνα αὐτόθι...

Ναί, ἥ δ' ὃς ὁ "Αρειος. ἀλλ' οὐ μιμήσκομαι οὐδενός.

ἔκεινος δὲ σπουδαίως Οὐδενός γ' ἀμέλει; ἔφη.

Φωτός γε μὲν πολλοῦ χλωραυγοῦς γενομένου, ἄλλου δ' οὔ.

Οὐά, ἥ δ' ὅς. καὶ ὀλίγον μὲν χρόνον ἡτένιζε πρὸς τὸν "Αρειον,
ἐπειτα δὲ ὥσπερ ὑπομνησθεὶς τότε τί δὴ ποιεῖ, εὐθὺς διὰ τὴν
θυρίδα πάλιν αὖ ἐθεώρει τὰ ἔξω.

ὁ δ' "Αρειος ὡς τὸν Ροώνα οὐχ ἥττον ἀξιοχρέων ἡγούμενος ἥ
οὗτος αὐτόν Ἡ μάγοι, ἔφη, πάντες οἱ παρὰ σοὶ ἐν τῷ γένει;

Πάντες γε, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, πλὴν ἀλλ' ἔστιν οἷμαι τῇ μητρὶ¹
ἀνεψιαδοῦς τις λογιστής ὧν. λόγον δὲ περὶ τούτου οὐ ποιούμεθα
οὐδέποτε.

Πόλλ' οὖν ἥδη περὶ τῆς μαγικῆς μεμάθηκας, ὡς ἔοικεν.

ἐνόμιζε γὰρ δήπου τοὺς Εὐισηλίους τῶν ἀρχαίων γενῶν ἔκεινων
εἶναι τῶν μαγικῶν οἵων ὁ ἐν τῷ Στενωπῷ Διάγοντι νεανίσκος ὁ
ὑπωχρὸς μνείαν ἐποιήσατο.

'Αλλ' ἥκουσα σὲ συνοικήσαντα Μυγάλοις, ἥ δ' ὃς ὁ Ροών. ποιοί²
εἰσιν;

"Οποιοι; βδελυρώτατοι ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. τοιοῦτοι γοῦν ὁ θεῖος
ἔμοι καὶ ἥ τηθὶς καὶ ὁ ἀνέψιος. εἴθε τρεῖς εἶχον ἀδελφοὺς κάγωγε
μάγους ὄντας.

Πέντε μὲν οὖν τοῦτ' εἶπεν ὁ Ἱωάννης οὐκ οἶδ' ὅπως σκυθρωπάζων τι. "Ἐκτος γὰρ ἐγὼ ἐκ τῶν ἡμετέρων πρὸς Ὑγορήτου εἶμι. ἀλλὰ νὴ Δία ἀνάγκη ἀμιλλᾶσθαι πρὸς αὐτούς. ὁ γὰρ Γουλιέλμος καὶ ὁ Κάρολος ἥδη ἀποίχονται ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου ἐφῆβεύσαντες· ἐκεῖνος μὲν γὰρ σχολάρχης ἦν, οὗτος δὲ λοχαγέτης τῆς ἵκαροσφαιρικῆς. καὶ νῦν δὴ ὁ Περσεὺς πρύτανίς ἐστιν. ὁ δ' αὖ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς πολλὰ μὲν πράγματα παρέχουσι, βαθμοὺς δ' ὅμως φέρονται παμπόλλους, καὶ πάντες σοφοὺς αὐτοὺς νομίζουσι καὶ πάνυ ψυχαγωγικούς. καὶ πᾶς τις ἐλπίζει με ταῦτα εὖ πράξειν τοῖς ἑτέροις. ἀλλ' εἴ γ' ἄρα εὖ πράξαιμι, οὐκ ἀξιόλογον οὐδὲ τοῦτ' ἄν εἴη ἐκείνων φθάσαντων. καὶ οὐκ ἔξεστι δέχεσθαι καινὸν οὐδέν. ὥστ' ἔχω τὸν μὲν τρίβωνα τὸν Γουλιέλμου παλαιὸν διαδεξάμενος, τὴν δὲ ῥάβδον τὴν Καρόλου παλαιάν, τὸν δ' αὖ μῦν τὸν πάλαι τοῦ Περσέως ὄντα.

καὶ ἐκ κόλπου ἔλαβε μῦν παχὺν καὶ σποδοειδῆ. ὁ δ' ἐκάθευδεν.

"Ονομά ἐστιν αὐτῷ Σκάβρος – τούτο γὰρ ἵσον δύναται ρώμαιϊστὶ τῷ Ψωραλέος. ἄχρηστος δ' οὖν ἐστὶν ἄτε οὕποθ' ὡς εἰπεῖν ἐγρηγορώς. ὁ γὰρ πατὴρ τῷ μὲν καλῷ Περσεὶ γλαῦκ' ἐπρίατο πρύτανει γεγενημένῳ, ἐμοὶ δὲ ἔδωκε τὸν Σκάβρον, χρήματα γάρ...

καὶ τότ' ἄν εἶδες αὐτὸν ἐρυθριῶντά τε τὰ ὡτα – ἐλογίζετο γὰρ ὅτι πλείω εἴρηκε τοῦ δέοντος – καὶ ἄμ' ἀτενίζοντα πάλιν διὰ θυρίδος.

"Ἀρειος δ' οὐδὲν ἐπετίμα τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὅτι γλαῦκ' οὐχ ἴκανός ἦν ὧνεῖσθαι. χρημάτων γὰρ αὐτὸς οὐδέποτε μεταλαβεῖν πρὶν τὰ προσφάτως κεκτημένα κατέσχεν. εἰπὼν οὖν ὅπως οὐ μόνον ἔδει αὐτὸν τὰ σαθρὰ ἴματια ἀεὶ φορεῖν ἄπερ ἄν ὁ Δούδλιος ἀπορρίπτοι, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε δῶρα ἐδέξατο τὰ γενέθλια ἄγων, ἐποιήσατο τὸν Ἱωάννα θαρρεῖν τι.

ἀναλαβὼν δέ Οὐδὲν ἄρα συνήδη ἐμαυτῷ μάγω ὄντι, οὐδ' αὖ ἔμαθον οὐδὲν οὔτε περὶ τῶν γονέων οὔτε περὶ τοῦ Φολιδομορτοῦ...

κεχηνότος δ' ἐκείνου Τί δὲ δῆ; ἔφη.

'Ἄλλὰ τοῦνομα τὸ τού δεῖνα εἶπας, ή δ' ὃς ὁ Ἱωάννης· ἐδόκει γὰρ ἐκπεπλῆχθαι μέν, θαυμάζειν δ' ὅμως. Καὶ γὰρ ἐνόμισα ἄν σέ γε, εἴ τιν' ἄλλον...

ὁ δ' Ἀρειος Ἀλλ' οὐκ ἐθέλω, ἔφη, τὴν ἀνδρείαν προσποιεῖσθαι τοῦνομα λέγων. ἀπλῶς δ' οὐκ ἔμαθον ὅτι οὐ πρέπει. οὕκουν συνίης ὧν λέγω; πολλὰ γὰρ ἐστιν ἀ δεῖ με μαθεῖν. οὐδὲν γὰρ ἄν θαυμάζοιμι εἰ ἀποβήσομαι τέλεον χείριστος ὧν τῶν μετ' ἐμοῦ μαθητῶν. τούτου γὰρ ἔνεκα διὰ μακροῦ ἥδη πάνυ λυπούμενος νῦν δὴ τὸ πρῶτον ὡμολόγησεν.

ὅ δὲ Ἱρών Οὐδαμῶς, ἔφη. πολλοὶ γάρ τοι Μυγαλίων ἐκ γενῶν γενόμενοι ὡς τάχιστα μεμαθήκασιν ἄ δεῖ.

ἐν δ' ὧ διελέγοντο ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπεκόμιζεν αὐτοὺς ἐκτὸς τοῦ Λονδίνου. ἐτάχυνε γὰρ ἥδη παρὰ λειμῶνας ἐν οἷς ἔβοσκον βόες τε πολλοὶ καὶ πρόβατα. καὶ οἱ παιᾶνες διὰ μακροῦ σιωπῆ διὰ θυρίδος ἔβλεπον πρὸς τούς τε λειμῶνας καὶ τὰς ὁδοὺς κατὰ τάχος παραφερόμενοι.

ἐκ δὲ μεσημβρίας ψόφον ἥκουσαν μέγαν· γυνὴ γάρ τις – γελάσματα δὲ παρεῖχε πολλὰ διὰ τὸ ἄγαν διακεῖσθαι πρὸς τὸ μειδιάν – τὸ θύριον ἀνοίξασα Ὡ φίλτατοι, ἔφη, ἀρα χρήζετε ἐδωδίμου τινὸς ἀπὸ τοῦ ἀμαξίου;

καὶ ὁ μὲν "Ἀρειος ὡς οὐκ ἀριστήσας ἀνεπήδησεν εὐθύς, ὁ δὲ Ἱρών μάλ' αὐθὶς ἡρυθριακῶς ἐτονθόρυζέ τι λέγων ὅτι αὐταρκής ἐστι ψωμοὺς ἔχων. ἐκεῖνος δ' εἰς διαδρομὴν ἐξῆλθεν.

διατρίβων μὲν γὰρ παρὰ τοῖς Δουρσλείοις οὐδέποτε χρήματ', εἶχεν εἰς νώγαλα ἀναλώσων. νυνὶ δὲ πολὺ ἔχων ἐν κόλπῳ ἀργύριον τε καὶ χρυσίον, ἵκανὸς ἦν πρίασθαι τόσα πλακία σοκολάτης ὅσ' ἐδύνατο φέρειν. μάλιστ' ἐγλίχετο τῶν πλακίων τῶν ἀπὸ τοῦ "Ἀρεως ἐπωνομασμένων, ὃν οἱ νῦν Μάρς καλοῦσιν.

ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκείνη οὐκ εἶχεν, ὅμως δὲ προὔτεινε τάδε· τούς τε Βερτίου Βότου κυάμους παντογευστοὺς καὶ τὸ Δρούβλου κόμμι τὸ πρὸς πομφόλυγας ἀριστον καὶ τοὺς βατράχους σοκολατίνους καὶ τὰς μάζας κολοκυνθίνας καὶ τοὺς πλακοῦντας λεβητοειδεῖς καὶ τὰς ράβδους γλυκορριζίνους καὶ δὴ καὶ πολλὰ καὶ ἄλλα καινὰ ὅντα οἵα οὕπω ἀνὰ τὸν βίον ἔωράκει. φοβούμενος δ' ἀπολείπεσθαι τινῶν, ἐπρίατο ἐξ ἀπάντων, ἀποδοὺς τῇ γυναικὶ ἔνδεκα ζάγκλας ἀργυρᾶς καὶ ἐπτὰ κονίδας χαλκᾶς.

ὅ δὲ Ἱρών ὁξὺ δεδορκῶς πρὸς αὐτὸν πάντα κομίσαντα εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐπὶ δίφρου σωρεύσαντα Ἡ πεινᾶς; ἔφη.

ὅ δέ Κοιλογάστωρ μὲν οὖν εἰμί, ἔφη δῆξας μέγα τι ἀπὸ μάζης κολοκυνθίνης. ὁ μέντοι Ἱρών σακίδιον λαβὼν ἀνέπτυξεν. ἐνῆσαν δὲ τέτταρες ψωμοί, οἱον οἱ νῦν σαντούϊτς καλοῦσιν. ἔνα δ' ἐξετάσας Αὕτη ἐπιλανθάνεται ἀεί μου οὐ ράδιως φέροντος τὰ κρέα βόεια ταριχευτά.

"Ἀρα θέλεις μεταλαβεῖν τοῦδε ἀντ' ἐκείνου; ή δ' ὃς ὁ "Ἀρειος μᾶζαν ἀποδείξας. λαβὲ δῆτα...

'Αλλὰ τοῦτο γε οὐχ ἥδεως ἔχει, σαπρὸν γενόμενον. ἡμεῖς γὰρ πέντε ὅντες ἀπασχολοῦμεν αὐτήν. τοῦτο δ' εἶπεν ὡς πρόφασιν ἐνδιδοὺς τῇ μητρί.

ὅ δ' "Ἀρειος Φέρε δή, ἔφη, μᾶζαν λαβέ. πρότερον γὰρ οὐκ εἶχεν

οὐδὲν οἶν μεταδιδοίη, οὐδ' αὖ οὐδένα ὅτῳ καὶ διδοίη. ἡγάπα οῦν ἐκεῖ καθήμενός τε μετὰ τοῦ Ῥωνος καὶ ἐσθίων μετ' αὐτοῦ τάς τε μάζας ἀπάσας καὶ τοὺς πλακοῦντας ἄπαντας. τοὺς δὲ ψωμοὺς χαίρειν εἴασαν.

’Αλλ’ εἰπέ μοι, τάδε τί ἐστίν; ἔφη, ἀποδεικνὺς τοὺς βατράχους τοὺς σοκολατίνους. οὐ γὰρ δήπου ὡς ἀληθῶς εἰσὶ βάτραχοι; ἐνενόει γὰρ ὅτι οὐδὲν ἀδύνατον ἄρ’ ἔσται.

Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Ῥών. ἀλλὰ τὸ δελτίον εὔρε μοι ποιόν ἐστιν. ἐγὼ γὰρ τὸν Ἀγρίππαν οὐκ ἔχω.

Τί φῆς;

Τόδε γὰρ ἀγνοεῖς δήπου· τοῖς σοκολατίνοις βατράχοις ἔνεστι δελτία τινὰ ἂν οἱ παιδεῖς ξυλλέγειν σπουδάζουσι, φαρμακέων τε καὶ φαρμακίδων εὔδοκίμων εἰκόνας παρέχοντα. καὶ πεντακόσια μὲν ἔχων οὐ κέκτημαι οὕτε τὸν Ἀγρίππαν οὕτε τὸν Πτολεμαῖον.

ὁ δ’ Ἀρειος ἀναπτύξας τὸν σοκολάτινον βάτραχον τὸ δελτίον ἔλαβεν. ηὑρέθη δὲ τοῦτο δεικνὺν τὸ πρόσωπον ἀνδρός τινος. οὗτος δὲ δίοπτρα ἐφόρει μηνοειδῆ, τὰς δὲ ρῖνας μεγάλας καὶ καμπύλας εἶχε, καὶ πολιὸν καὶ ταναὸν τὸν τε πλόκαμον καὶ τὸν πώγωνα καὶ τὸν μύστακα. καὶ ὑπὸ τῇ γραφῇ ἦν τόδε τοῦνομα· Ἄλβος Διμπλόδωρος.

Τοιοῦτός ἐστιν ἄρ’ ὁ Διμπλόδωρος, ἥδ’ ὃς ὁ Ἀρειος.

’Αρ’ οὐκ οἶσθα τὸν πάνυ Διμπλόδωρον; ἢ ἔστι μοι βάτραχον λαβεῖν; τάχα τὸν Ἀγρίππαν εὑρήσω. χάριν οἶδα...

ὁ δ’ Ἀρειος ἀναστρέψας τὸ έαυτοῦ δελτίον ἀνεγίγνωσκε τάδε·

”Ἄλβος Διμπλόδωρος, Ἀρχηγὸς ὧν τὸ νῦν ἐν Υογοήτου. πολλοὶ ἡγοῦνται τὸν Διμπλόδωρον μέγιστον εἶναι τῶν ἐφ’ ἡμῶν φαρμακέων, εὔδοκιμοῦντα δι’ ἄλλα τε καὶ ὅτι ἐνίκησε τέ τὸν μάγον Γρινδελούαλδον τὸν καταχθόνιον τῷ ἔτει χιλιοστῷ ἐνακοσιοστῷ τετταρακοστῷ πέμπτῳ, καὶ ὅτι ἐξηῆρε τὰς δώδεκα χρείας τὰς τοῦ δρακοντείου αἷματος, καὶ ὅτι δὴ καὶ περὶ τῆς χρυσοποιίας πόλλ’ ἔπραξε μετὰ τοῦ συνέργου Νικολάου Φλαμήλου. ὁ σοφιστὴς Διμπλόδωρος ἥδεται τῇ τε μουσικῇ τῇ δωματίου καὶ τῇ σφαιροβολίᾳ.

σφαιροβολίαν γὰρ καλοῦσιν οἱ νῦν ἡ βοούλιγκ παιδιάν τινα ἥ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐπιχειροῦσι δέκα καταρρῆψαι κορύνας φιαλοειδεῖς σφαιρά χρώμενοι μεγάλῃ καὶ βαρείᾳ.

ἀναστρέψας δ’ αὐθις τὸ δελτίον, ἐθαύμασε τῆς ὄψεως τῆς τοῦ Διμπλοδώρου κομιδῇ ἡφανισμένης.

Οἶχεται δῆ.

ἔκεινος δέ Οὔκουν, ἔφη, ἐδόξαζες αὐτὸν περιμενεῖν δι' ὅλην τὴν ἡμέραν; ἀλλ' ἐπάνεισν. οἴμοι· τὴν γὰρ Μοργάναν αὖθις αὖ ἔχω, κεκτημένος ἥδη αὐτὴν ὡς ἔξακις. ἦ σοὶ παραδῶ; ἔστι γάρ σοι τούνθένδε ξυλλέγειν αὐτά.

καὶ παρέβλεπε θατέρω ὁφθαλμῷ πρὸς τὸν σωρὸν βατράχων σοκολατίνων οὕπω ἀνεπτυγμένων.

ο δ' Ἀρειος Λαβέ, ἔφη, ὅ τι ἂν βούλῃ. ἀλλὰ παρὰ τοῖς γε Μυγάλοις, οἵ ἐν φωτογραφίαις ἀκινητὶ μένουσιν ἀεί.

Τί δέ; ἦ καὶ λέγεις ὅτι οὐ κινοῦνται οὐδέν; βαβαὶ τῆς καινότητος.

καὶ ἀτενίζοντος τοῦ Ἀρείου, ὁ Διμπλόδωρος εἰς τὸν εἰκόνα ὑπελθὼν ἥρεμ' ἐμείδησε. ἀλλ' ὁ μὲν Ῥών μᾶλλον ἐσπούδαζε φαγεῖν τοὺς βατράχους ἦ ἐξετάσαι τὰ δελτία τὰ φαρμακέων τε καὶ φαρμακίδων εἰκόνας ἔχοντα. ο δ' Ἀρειος ἀτενέσι τοῖς ὁφθαλμοῖς πρὸς αὐτὰ ὀξὺ ἐδεδόρκει. καὶ δι' ὀλίγου ἐκέκτητο οὐ μόνον τὸν τε Διμπλόδωρον καὶ τὴν Μοργάναν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἐγγιστον τὸν Ύλέτην, καὶ τὸν Ἀλβερικὸν Γρυννιῶνα, καὶ τὴν Κίρκην καὶ τὸν Παράκελσον καὶ δὴ καὶ τὸν Μερλίνα. τέλος δὲ μόλις παραμελήσας τῆς δρυΐδος Κλιόδνης – εἴδε γὰρ αὐτὴν τὰς ρῦνας δακτύλῳ κνωμένην – ἀνέωξε σακίον τῶν Βερτίου Βότου κυάμων τῶν παντογευευστῶν.

Δεῖ σε πάνυ εὐλαβεῖσθαι τούτους κατατρώγοντα, ἔφη ὁ Ῥών. οὐ μὲν γὰρ λόγω μόνον παντογευευστοί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ ἔργων εὑρήσεις κομιδῇ παντογευευστοὺς ὑπάρχειν. καὶ γὰρ οὐ μόνον σὺ γεύσῃ ὡς ἔθος τῶν μετρίων καθάπερ τῆς σοκολάτης ἦ τῆς μύνθης ἦ τῆς παλάθης, ἀλλὰ καὶ τυχὸν ἦ τῆς ἀτραφάξυος ἦ τοῦ ἥπατος ἦ τῶν ἐντοσθιδίων. καὶ ὁ Γεωργὸς πείθεται δὴ ὡς ἐγεύσατό ποτε τῆς μύξης.

κύαμον δὲ χλωρὸν λαβὼν καὶ ἀκριβῶς ἀποβλέψας πρὸς αὐτὸν ἔδηξέ τι.

Αἰβοῖ, ἔφη γευσάμενος. ἦ λαχανάκια Βρυξέλλων;

καὶ τρώγοντες ἡγάπων τοὺς παντογευευστοὺς κυάμους. καὶ ὁ μὲν Ἀρειος ἐγεύσατο φρυγανίων τε καὶ κοκοφοίνικος καὶ φασιόλων καμινίτων καὶ φραούλων καὶ καρύκης Ἰνδικῆς καὶ δὴ καὶ πεπέρεως. τοῦτο γὰρ ἐν κυάμῳ φαιῶ ἦν οἶνον ὅ γε Ῥών οὐκ ἔφη ἔκων ἔδεσθαι.

καὶ ἥδη ἡ χώρα τοῖς διὰ θυρίδος βλέπουσιν ἀγριωτέρα ἐφαίνετο· λειμῶνας μὲν γὰρ κοσμίους οὐκέτι ἦν ἴδειν, ὕλας δὲ μᾶλλον καὶ ποταμοὺς σοκολιοὺς καὶ λόφους χλοερούς.

κρούσαντος δέ τινος ἐπὶ τὸ τοῦ χωρίου θύριον, εἰσῆλθεν ὁ νεανίσκος ὁ τὴν ὄψιν ἔχων σφαιροειδῆ ἐκεῖνος ὃν ὁ Ἀρειος ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας εἶδεν τῆς ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα.

καὶ οὗτος ὅσον οὐδὲν δακρυρροῶν, ὡς ἐδόκει, Ξύγγνωθί μοι, ἔφη. ἀρ' εἴδετέ που φρύνην τινά;

ἀνανεύσαντων δ' αὐτῶν, δακρύων Ἀπώλεσ' αὐτόν, ἔφη· ἀεὶ γὰρ ἐκδιδράσκει ἀπ' ἐμοῦ.

'Ἄλλ' ἀνακύψει πάλιν, ή δ' ὃς ὁ Ἀρειος.

ἐκεῖνος δ' ἀπορῶν ἔτι Πάνυ γε, ἔφη. ἀλλ' ἐὰν ἰδητε αὐτόν...

ἀπελθόντος δ' αὐτοῦ ὁ Ῥών Οὐκ ἐπίσταμαι, ἔφη, διὰ τί τοσαύτης δεῖ πραγματείας. εἰ γὰρ ἔγωγε φρύνην ἥνεγκον, ἀπώλεσ' ἄν αὐτὴν ὡς ἐδυνάμην τάχιστα. οὐ μὴν οὐδὲ πρέπει μοι μωμᾶσθαι ὃς γε τὸν Σκαβρὸν ἐνήνοχα.

ὅ δὲ μῆς ἔτι ἐκάθευδεν ἐν τοῖς τοῦ Ῥώνος γόνασι κείμενος.

Εἰ δ' ἔτυχε τεθνηκώς οὐδὲν διέφερεν ἄν. τοῦτο δ' ἔλεγεν ἀηδῶν τι. Ἐπεχείρησα μὲν γὰρ χθὲς μεταβαλεῖν αὐτὸν εἴ πως πυρρὸς γενόμενος χαριέστερος τάχ' ἄν δοκοίη. ή δ' ἐπωδὴ εἰς τοσοῦτο οὐκ ἦν ἴσχυρά. διδάξω γάρ· ἵδου...

καὶ εὐθὺς ζητήσας τι ἐν τῇ κιβωτῷ, ἀπέδειξε ράβδον ἀρχαίαν τε καὶ σαθράν. ἐφαίνετο δ' εἰκῇ περικεκομμένην καὶ λευκόν τι ἐξ ἀκμῆς ἔστιλβεν.

'Η δὲ θρὶξ ή τοῦ μονοκέρεως ἵππου μονονουχὶ προκύπτει. ἀλλ' οὐδὲν διάφερει.

καὶ τὴν ράβδον σχεδόν τι χερσὶ λαβὼν κατώρθου, καὶ πάλιν ἀνέῳξε τις τὸ τοῦ χωρίου θύριον.

ὁ γὰρ νεανίσκος δ' ἄφρυνος ἐπανῆλθεν αὖθις παρθένον τότ' ἄγων μετ' αὐτοῦ. ή δὲ τὸν τρίβωνα ἐφόρει ἥδη τὸν Υογοητικὸν νέον ὄντα. φωνὴν δ' ἀκούσας αὐτῆς, ἐνομίσας ἀν δέσποινάν τινα πρὸς ὑπηκόους λέγειν. κόμην δ' εἶχε πλουσίαν ξανθήν τ' οὐσαν, καὶ ὀδόντας μεγάλους καὶ προῦχοντάς τι.

'Η που φρύνην, ἔφη, ἔώρακέ τις; Νεφελώδης γὰρ ἀπώλεσε τὴν ἑαυτοῦ.

καὶ ὁ μὲν Ῥών Εἴπομεν δ' ἥδη, ἔφη, ὅτι οὐχ ἔωράκαμεν. ή δὲ παρθένος οὐκ ἥκουε, πρὸς τὴν ράβδον ἀτενῶς βλέπουσα ἦν χερσὶν εἰχεν ὁ Ῥών.

'Άρα μαγγανεύεις τι; ἐπιτρεπτέον οὖν ἡμῖν θεωρεῖν.

καὶ ή μὲν ἐκάθισεν, δὲ τὸν ἄμ' ἀπορεῖν ἐδόκει.

Πῶς δ' οὔκ; ἔφη γρύζων τι.

ω̄ χρυσέ' ἄνθη καὶ σύ, φέγγος ἥλιου·

βούτυρον ω̄ πιὸν σύ. μῦν κιρρὸν θέτε,

πάχιστον ὄντα κάφρονέστατον πολύ.

καὶ ἐτίναξε μὲν ἄμα τὴν ράβδον. ὁ δὲ Σκαβρὸς οὐδὲν μεταβληθεὶς ἐκάθευδε τέως, φαιὸν ἔτι σώζων τὸ χρῶμα.

ἡ δὲ παρθένος Ἀρ' ὡς ἀληθῶς, ἔφη, ἐπωδὴ τοῦτο; οὐδεμίᾳ γὰρ δοκεῖν ἐμοὶ τῶν χρησίμων. ἐγὼ γὰρ γυμναζομένη ὀλίγα ἐπῆδον, καὶ τὰ πάντα κατὰ γνώμην ἀπέβη. ἀλλ' οὐδεὶς παρ' ἡμῖν μαγικός ἐστιν, ὥστε πάνυ ἐξ ἀπροσδοκήτου τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβον ἐμήν. ἀλλ' εἰκότως μάλ' ἥσθην ὅντος τοῦ παιδευτηρίου τούτου βελτίστου ἐξ ἀπάντων – οἶδα γὰρ ἐξ ἀκοῆς. καὶ πάνυ ἀκριβῶς ἐκμεμάθηκα ἥδη τὰ βιβλία τὰ ρητὰ ὡς εἰκός· ἐξαρκείτω δὴ ταῦτα. τοῦνομα γάρ μοι Ἐρμιόνη Γέρανος· σὺ δὲ τίς εἶ;

καὶ πάντ' ἐν ἀκαρεῖ ἐλάλησε ταῦτα ταχύγλωττος οὖσα.

ὁ δ' Ἀρειος πρὸς τὸν Ῥωνα βλέψας μάλ' ἥδετο αἰσθόμενος αὐτοῦ ὡσαύτως καταπεπληγμένου ὃς γε οὐκ ἐκμεμάθηκεν αὐτὸς τὰ ρητὰ βιβλία.

καὶ ὁ Ῥώνης Ἐγώ εἰμι Ῥώνης Εὐισήλιος, ἔφη, τονθορύζων τι.

ὁ δ' Ἀρειος, ἔφη, Ποτῆρ.

ἐκείνη δέ Ἡ ὄρθως λέγεις; ἔφη. πάντα γὰρ μεμάθηκα ὡς εἰκὸς περὶ τὸ σόν. ἔνια γὰρ κέκτημαι βιβλία πρὸς τοῖς ρητοῖς, καὶ σὺ θρυλούμενος ἀναγέγραψαι ἐν τε τῇ ἔνυγγραφῇ μαγικῇ τῇ καθ' ἡμᾶς κάν τῃ ἀνατολῇ καὶ φθίσει τῶν σκοτεινῶν δογμάτων κάν τῷ βιβλίῳ τῷ περὶ τῶν μαγικῶν γεγενημένων τῶν τοῦ ἡμετέρου αἰώνος μεγάλων.

ὁ δ' Ἀρειος καταπεπληγμένος "Αληθες; ἔφη.

ἐκείνη δὲ Οὔκουν ἥδησθα; ἔφη. εἴπερ γὰρ ἦν τοῦτο πρὸς τὸ ἐπ', ἐμέ, ἐξηρεύνησ' ἄν τὰ πάντα. ἀρ' ἐκάτερος ὑμῶν οἶδεν εἰς ποίαν οἰκίαν συντελεῖ; πολλὰ δ' ἐρομένη, βούλομαι τελεῖν εἰς τοὺς Γρυφινδώρους, πολλῷ ἀριστεύοντας, ὡς φαίνεται. ὁ γὰρ πάνυ Διμπλόδωρος μετ' αὐτῶν ἐτέλει. καὶ δὴ τῶν Ῥαφηγχλώρων γέγονα· τοῦτο μοι ἀρκοίη ἄν δήπου. ζητητέον δ' οὖν τὴν τοῦ Νεφελώδους φρύνην. ἀλλὰ δεῖ ὑμᾶς ἐσθῆτ' ἐξαλλάξαι, ἐπεὶ δι' ὀλίγου ἀφιξόμεθα ἐκεῖσε, ὡς ἔοικεν.

καὶ ἀπῆλθεν ἄγουσα τὸ μειράκιον τὸ ἄφρυνον.

ὁ δὲ Ῥώνης Ὁποίαν ἄν, ἔφη, εἰς οἰκίαν τύχω τελῶν, μὴ παρέστω ἐκείνη. καὶ τὴν ράβδον πάλιν εἰς τὴν κιβωτὸν βαλών, Ἀμαθῆς ἡ ἐπωδή, ἔφη· ὁ γὰρ Γεωργὸς δῆλον ὅτι ἔδωκέ μοι εἰδὼς ἄχρηστον οὖσαν.

οὐδὲ Ἀρειος Εἰς ποίαν οἰκίαν οἵ ἀδελφοί;

Γρυφίνδωροί εἰσιν. ἐδόκει δ' ἀθυμεῖν μάλ' αῦθις. Ἡσαν δὲ καὶ ἡ μήτηρ καὶ ὁ πατήρ. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδα τί δὴ ἐροῦσιν, ἐὰν μὴ γένωμαι Γρυφινδωρεύς. οἴομαι δ' οὖν τῶν Ῥαφηγχλώρων γενέσθαι

ἀρκέσειν ἂν μοί που, οὐδαμῶς δ' ἀνεκτὸν ἂν εἴη, εἰς τοὺς Σλυ-
θηρίους τελέσαιμι.

Οὕκουν ἐν τούτοις ἦν ὁ Φολ-, ἢ μᾶλλον ὁ δεῖνα, ὡς ὥφελον εἶπεν;
ὁ δὲ Ὦρων τοῦθ' ὅμολογήσας πάλιν ἐκάθισεν εἰκῇ πρὸς τὴν
ἔδραν, μάλιστ' ἔτι ἀθυμῶν ὡς ἐδόκει.

ὅ δ' Ἀρειος Ἀμέλει τὰ ἄκρα τριχίνια τὰ τῶν τοῦ Σκαβροῦ
παρηῆδων δλίγῳ λευκότερα γενέσθαι ἔμοιγε δοκεῖ. παρεμυθεῖτο
γὰρ τὸν Ὦρων θέλων αὐτὸν ἥπτον τὸν νοῦν ταῖς οἰκίαις προσέχειν.
Ἄλλ' εἰπέ μοι, τί ποιοῦσιν ἀδελφοὶ ἐκεῖνοι οἵ γε ἀποίχονται ἀπὸ τοῦ
παιδευτηρίου; ἐσκοπεῖτο γὰρ πρὸς ἑαυτὸν οὐκ εἰδὼς ὅποιαν τέχνην
ἀσκοῦσιν οἱ μάγοι διαπεπαιδευμένοι.

'Ἄλλ' ἀποδημοῦσιν ἀμφότεροι· ὁ μὲν γὰρ Κάρολος ἐν Ῥουμανίᾳ
φιλοσοφεῖ, περὶ τοὺς δράκοντας ὥν ὁ δὲ Γουλιέλμος ἐν τοῖς Αἰθίοψιν
ἐπιμελεῖται τι ὑπὲρ τοῦ Γριγγάτου. οὕκουν ἥκουσας περὶ τὰ
πράγματα τὰ ἐν Γριγγάτου γενόμενα; ἔστι γὰρ πολλὰ ἀναγνῶναι
περὶ ταῦτα ἐν τῷ Καθημερίνῳ Μάντει· ἀλλ' οὐκ ἂν εἶδες δήπου
ταύτην τὴν ἐφημερίδα παρὰ Μυγάλοις διατρίβων. ἐπειράθη γάρ
τις ληστεῦσαι κατώρυχα ἄβατόν περ οὖσαν καὶ δυσπρόσοδον.

ὅ δ' Ἀρειος κηχηνώς "Ἀληθεῖς; τί γέγονεν;

Οὐδέν. διὰ τοῦτο γὰρ μέγα καὶ περιβότον τὸ ἔργον. οὐ γὰρ ἕάλω
ὅ ἐργασάμενος. ὁ δὲ πατὴρ λέγει ὅτι μάγος ἂν εἴη δυνατὸς καὶ
ἀποχθόνιος δὴ ὁ εἰσελθὼν εἰς Γριγγάτου, καίτοι, τὸ ἀτοπώτατον,
οὐδὲν ἄρ' ἐκκλέψας. καὶ εἴ ποτε γίγνεται τοιοῦτόν τι, πάντες
εἰκότως φοβοῦνται μή πως ὁ δεῖνα αἴτιος ἦ.

"Ἀρειος δὲ ταῦτ' ἐνθυμούμενος τὸ πρῶτον συνήδει ἑαυτῷ ὀρρω-
δοῦντί που ὅποτε τις μνείαν περὶ τὸν δεῖνα ποιοίη. τοῦτο δ' ἐνόμιζε
γενέσθαι αὐτῷ ἄτε πλέον μετέχοντι ἥδη τῆς μαγικῆς, πλὴν ἀλλ'
ἥδιον ἦν λέγειν ἀπλῶς τὸ Φολιδομορτός.

ἐνταῦθα ὁ Ὦρων Τίνι λόχω, ἔφη, συνεῖ σὺ πρὸς τὴν
ἰκαροσφαιρικήν;

ἀπορῶν δέ τι ὁ Ἀρειος οὐκ ἔφη εἰδέναι λόχον οὐδένα.

Τί δὲ δή; ὁ γὰρ Ὦρων πάνι πεπλῆχθαι δοκῶν Ἄλλὰ πάντων ἔστιν,
ἔφη, τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ἀγώνων βέλτιστος. καὶ εὐθὺς ἥρξατο
διεξιὰν τὰ τῆς ἰκαροσφαιρικῆς· περὶ τάς τε σφαίρας τέτταρας
οὖσας, καὶ τοὺς παίζοντας ἐπτὰ καὶ τὰς θέσεις αὐτῶν. διεξῆλθε δὲ
καὶ ἐνίους τῶν πάλαι ἀγώνων πρὸς οὓς ἐφοίτησε μετὰ τῶν ἀδελφῶν,
καὶ τὸ σάρον ὁ βούλοιτ' ἂν ἀγοράσαι εἴ ποτ' ἀργυρίου ἔχοι.

καὶ ἔτι καθ' ἔκαστα ἡκριβολογεῖτο καὶ ἀνέῳξέ τις τὸ θύριον μάλ
ανθισ. τότε δὲ οὐκ ἂν εἶδες οὔτε τὸν Νεφελώδη τὸν ἄφρυνον οὔτε
τὴν Ἐρμιόνην.

τριῶν γὰρ νεανίσκων εἰσελθόντων, ὁ Ἀρειος εὐθὺς ἐγνώρισε τὸν μεταξὺ τῶν ἔτέρων ὅντα ἐκεῖνον τὸν ὑπωχρον τὸν ἀπὸ τοῦ τῆς Μαλκίονος τριβωνοπωλείου. ὁ δὲ νῦν ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἀρειον πολλῷ σπουδαιότερον ἥ τότε ἐν τῷ Στενωπῷ Διάγοντι.

"Ἀληθες; ἔφη. πάντες γὰρ οἱ κατὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν λέγουσιν ὅτι ὁ Ἀρειος Ποτῆρ πάρεστιν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ. εἴτα σὺ ἐκεῖνος;

ἀμολόγησεν οὖν, δεδορκὼς τέως πρὸς τοὺς ἔτέρους νεανίσκους, εὐπαγεῖς ὅντας καὶ δριμὺ βλέποντας. οἱ δ' ὥσπερ διτοὶ δορύφοροι παρίσταντο ἑκατέρωθεν αὐτοῦ.

ὁ δ' ὑπωχρος – συνήδει γὰρ τῷ Ἀρείῳ ἀτενίζοντι εἰς αὐτούς – Ὁ μὲν ἔτερος, ἔφη, Κάρκινος ὄνομάζεται, ὁ δ' ἔτερος Κέρκωψ· καὶ τοῦνομά ἔστι μοι Δράκων Μάλθακος.

ὁ δὲ Ῥοών θέλων τάχα ἀνακαγχάσαι ἔβηξέ τι. καὶ ὁ Δράκων ὁξὺ βλέψας πρὸς αὐτόν,

"Ἄρα τοῦνομά μου, ἔφη, κινεῖ σε γελᾶν; ἀλλ' οὐδεὶς ἐρωτᾶν τίς εἰ σύ. ὁ γὰρ πατὴρ εἶπέ μοι ὅτι ἀπαντεῖς οἱ Εὔιστήλιοι πυρρότριχές τ' εἰσι καὶ φακώδεις καὶ δὴ καὶ γεννώσιν ἀεὶ πλείω τέκνα ἥ ἱκανοί εἰσιν ἐκτρέφειν χρημάτων οὐκ ἔχοντες ἄδην.

καὶ πρὸς τὸν Ἀρειον ἀναστρεψάμενος Μετ' οὐ πολύ, ἔφη, σύ γε μαθήσῃ ὅτι ἔνια τῶν μαγικῶν γενῶν πολλῷ ἀμείνω ἔστι τῶν ἄλλων, ὁ Ποτέρ. οὕκουν λυσιτελεῖ σοι ἐπιμίσγεσθαι εἰς φιλίαν τοῖς κακοῖς. ἀλλ' ἐγὼ οἶδος τ' εἰμι ὑπουργεῖν σοι.

καὶ ἔξέτεινε τὴν χεῖρα ὡς ἀντιδεξιωσόμενος τὸν Ἀρειον· ὁ δ' οὐκ ἔλαβεν, εἶπε δέ πάνυ ἀτάρακτος δοκῶν.

Κάλλιστ' ἐπαινῶ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸς διακρίνειν τοὺς κακούς.

ὁ δὲ Δράκων ἡρυθρίασε μὲν οὕκ, ὥχραν δ' ἄν εἶδες τὴν παρηῆδα αὐτοῦ ὑπέρυθρόν τι γενέσθαι.

"Ἄν ἐμοί, ἔφη, ὁ Ποτέρ, σὺ χρῆσθαι θέλης συμβούλῳ, πρὸς τὸ συμφέρον ἔσται εὐλαβεῖσθαι ἐν τοῖς μάλιστα. ἀν δὲ μὴ κοσμιώτερον σεαυτὸν παρέχῃς, κινδυνεύσεις ταῦτα παθεῖν τοῖς γονεῦσιν, οὐ συνειδόσι τὸ συμφέρον σφισὶ τί δή ἔστιν. εἰ δ' αὖ δύμιλήσεις τοῖς τ' Εὔιστηλίοις καὶ τῷ Ἀγριώδει καὶ τοῖς τοιούτοις μιαρωτάτοις, καὶ σὺ τάχιστα μιανθήσῃ.

καὶ ταῦτ' ἀκούσαντες ἀνέστησαν καὶ ὁ Ἀρειος καὶ ὁ Ῥοών. οὗτος δὲ τὴν ὄψιν παρείχεν οὐχ ἦττον ἐρυθρὰν τῶν τριχῶν.

Τί φῆς;

ὁ δὲ Δράκων κερτομῶν Μῶν ἐν νῷ ἔχετε μάχεσθαι ἥμιν;

"Ἀρειος μέντοι Εἴ γε μή, ἔφη, νῦν δὴ ἔξιτε, ἐοικὼς μὲν ἀνδρείῳ τινί, ἔργῳ δὲ πάνυ δεδιώς, ἴδων τὸν τε Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα ὅσῳ μείζους ἦσαν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥοώνος.

’Αλλ’ οὐκ ἀρεσκόντως ἔχει ἡμῖν ἐξιέναι. ἀρ’ οὐκ ὁρθῶς λέγω, ω̄ ἔταιροι; ἡμεῖς μὲν γὰρ τὰ ἡμέτερα πάντ’ ἐφάγομεν, ὑμῖν δ’ ἔτ’ ἔστὶν οὐκ ὀλίγα.

καὶ δὲ Κέρκωψ ταῖς χερσὶν ἥδη τῶν βατράχων ὠρέγετο τῶν σοκολατίνων τῶν παρὰ τὸν Ροῶνα. τὸν δὲ ἀναπηδῶντ’ ἐφθασε λιγὺ βιών καίπερ οὕπω πλαγείς.

Σκαβρὸν γὰρ εἶδες ἄν τὸν μῦν δήξαντα τὸν κόνδυλον αὐτῷ, καὶ τοῦ δακτύλου συνεχῶς ἐκκεκραμένον τοῖς ὅδοῦσι μικροῖς μὲν οὖσι δξέστι δ’ ὡς σφόδρα. καὶ ἐκείνου τὸν μῦν ἄνω καὶ κάτω στροβοῦντος καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ βιώντος, ἀνεχώρουν δὲ Κάρκινος καὶ δὲ Δράκων. καὶ ἐπειδὴ τέλος δὲ Σκαβρὸς ἐκρουσε τὴν θυρίδα ἀποπτάμενος, οἵ τρεις ἄπαντες ἐνθένδε φροῦδοι ἦσαν. οὐ γὰρ σαφὲς πότερον τάχ’ ἐνόμισαν πλείους ἐν τοῖς νωγάλοις μύας ἐνεδρεύειν, ἢ τινος ἥκουσαν προσβαίνοντος. εἰσῆλθε δὲ οὖν ἡ Ἐρμιόνη μετ’ οὐ πολύ.

Πρὸς τῶν Χαρίτων, ἔφη, τί χρῆμα γέγονε; κατεῦδε γὰρ καὶ τὰ νώγαλα τὰ κατ’ ἔδαφος διεσκαδασμένα καὶ τὸν Ροῶνα· δὲ δὲ ἀναλαβὼν τὸν Σκαβρὸν τοῦ κέρκου εἰχεν.

ἐκεῖνος δὲ τῷ Ἀρείῳ Λιποψυχεῖ, ἔφη, οἶμαι. ἀκριβέστερον δὲ διασκεψάμενος Μὰ Δί’ οὕχ· ὕπνῳ γὰρ πάλιν νενίκηται δήπου. καὶ τοῦθ’ ὡς ἀληθῶς ἐπαθεν.

Εἴτα σὺ τῷ Δράκοντι ἔμπροσθεν συνέτυχες;

διεξῆλθεν οὖν Ἀρείος τὰ τοῦ Στενωποῦ Διάγοντος.

δὲ τῷ Ροών Ἐγὼ γὰρ ξύνοιδα περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ ἀκούσας τι. ἐπειδὴ δὲ ἐναντίον στάθηκαν, οὗτοι ἐν πρώτοις ἦσαν τῶν ὅπίσω χωρούντων πρὸς τὸ ἡμέτερον, φάσκοντες κηληθῆναι δή. δὲ πατήρ μου ἄτε οὐ πεποιθὼς αὐτοῖς λέγει ὅτι δὲ τοῦ Δράκοντος πατήρ προφάσεως οὐκ ἐδείτο μεθιστάμενος εἰς τοὺς καταχθονίους. ἐπειτα δὲ στρεψάμενος πρὸς τὴν Ἐρμιόνην Ἡ που πάρεστιν ἡμῖν, ἔφη, ὀφελεῖν σε;

ἡ δὲ Προσήκει μὲν οὖν ὑμῖν τοὺς τρίβωνας κατὰ σπουδὴν ἐνδύναι. ἐπειδὴ γὰρ ἄρτι κατάσκοπος ἐγὼ εἰς τὸ προσθέν τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐλθοῦσα ἡρόμην τὸν ἐπιστάτην. χοῦτος εἶπεν ὅτι δι’ ὀλίγου ἀφιξόμεθα. εἰέν. ἀρα μὴ ἐμάχεσθε; πράγματα γὰρ ἔχοιτ’ ἄν πολλὰ πρὶν ἀφικέσθαι.

Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο μόνον εἰσῆλθον δίοτι οἱ ἔξω νεανιεύονται, ὅδε καὶ ἐκεῖσε τρέχοντες ἐν ταῖς διαδρομαῖς ὡσεὶ δίαυλον

άμιλλώμενοι πρὸς ἄλλήλους. ἡ που ξύνοισθα μέλαν τι ἐπὶ ρινῶν ἔχων;

καὶ ὁ μὲν ὅξν ἐδεδόρκει πρὸς αὐτὴν ἀπιοῦσαν, ὁ δὲ Ἀρειος διὰ θυρίδος ἐθεώρει τὰ ἔξωθεν σκότια ἥδη γιγνόμενα· τῆς γὰρ νυκτὸς ἐπιούσης τὸ φοινικόβαπτον τῶν ὄρῶν καὶ τῶν ὑλῶν ἦν θαυμάζειν. καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐδόκει τῷ ὅντι βραδύτερον κινεῖσθαι. οἱ οὖν παῖδες τὰς ἐφεστρίδας ἐκδυσάμενοι περιεβάλοντο τοὺς τρίβωνας. ὁ δὲ τοῦ Ῥωνος οὕτω βραχὺς ἦν ὥστε τὰ ὑποδήματα γυμνοῦσθαι τὰ Νικαῖα.

καὶ μετ' ὀλίγον ἥκουσαν τοιόνδε τι βρέμον κατὰ τὸ τρένο· Ἀκούετε λεώ. αὐτίκα εἰς Υγογήτου ἀφιξόμεθα. λιπεῖν τὰ σκεύη ἐν τρένο· ἄλλως γὰρ κομισθήσεται ταῦτα εἰς παιδευτήριον.

ταῦτα δὲ ἔκπληξιν παρεῖχε τῷ θεῷ Ἀρείῳ καὶ τῷ Ῥωνι ύπωχρῳ γενομένῳ καίπερ εἰς τοσοῦτο φακώδει πεφυκότι. τοὺς δὲ οὖν κόλπους πληρώσαντες τοῖς τῶν νωγάλων λειψάνοις, ὡμίλουν μετὰ τῶν πολλῶν ἥδη ἐν τῇ διαδρομῇ ἀθροιζομένων.

τὴν δὲ ἀμαξοστοιχίαν εἶδες ἂν τότε μὲν ἔτι κινουμένην ἄλλὰ βραδέως, τότε δὲ κομιδῇ στάσιμον γενομένην. πάντες δὲ ὡστιζόμενοι ἄλλήλοις καὶ εἰς θύριον κατ' ὀλίγον ἐπελθόντες εἰς ἀποβάθραν σκοταῖοι ἀπέβησαν μικράν. ὁ δὲ Ἀρειος πρώτον μὲν πάνυ ἐρρίγει διὰ τὸ τῆς νυκτὸς ψυχρόν, ἐπειτα δὲ λαμπάδ' ἰδὼν ὑπὲρ τῶν ἐκβαινόντων ἀνεχομένην, φωνὴν ἔγνω ἀκούσας οἰκείου τινὸς λέγοντος ὅτι Ὡ πρωτόπειροι, δεῦρ' ἔλθετε, ὡς πάντες πρωτόπειροι· ἡ καλῶς ἔχεις σύ, ὡς Ἀρειε;

καὶ ὑπὲρ τῶν μυρίων κεφαλῶν κατεῖδε τὴν τοῦ Ἀγριώδους ὄψιν ἥδη γελῶντος.

ὁ δέ Ἀγε δή, ἔφη. ἐπεσθέ μοι. ὅρα πάντες πάρεισιν οἵ πρωτόπειροι; βαδίζετε δῆτα μετ' εὐλαβείας. ὡς πρωτόπειροι, ἐπεσθέ μοι.

καὶ οὗτοι πολλοὶς ὅξν πταίσμασι καὶ σφάλμασιν εἴποντ' ἔκεινῷ κατ' ἀτραπόν τινα ἄγοντι στενήν τε καὶ ἀπόκρημνον, ὡς ἐδόκει αὐτοῖς σκοταῖοις προσιοῦσιν. ὁ δὲ Ἀρειος διὰ τὸ κνέφας μόλις εἴκασε δένδρα πόλλ' εἶναι ἐκατέρωθεν. καὶ τῶν πολλῶν ἡ τι ἡ οὐδὲν λεγόντων, τοῦ Νεφελώδους τοῦ φρύνην ἀπολέσαντος ἥκουσας ἂν ὅμως ἐνίστε κνυζομένουν.

ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἀγριώδης τὸν τράχηλον περιστρέψας Ἐν ἀκαρεῖ, ἔφη, τὸ πρώτον ὄψεσθε τὸν Υγογήτου, ἐπὴν τάχιστα τυχῶμεν κάμψαντες τὴν ἄκραν τήνδε.

καὶ πάντες μεγάλῃ τῇ φωνῇ φθεγξάμενοι σφόδρ' ἐθαυμάζοντο.

ἡ γὰρ ἀτραπὸς οὐκέτι στενὴ ἥγαγεν αὐτοὺς πρὸς χεῖλος λίμνης τινὸς μεγάλης καὶ πάνυ μελαίνης. καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἦν μετέωρον

ἰδεῖν ἐν ἄκρῳ τῷ ὅρῃ φρούριον μέγα, πύργους ἔχον πολλοὺς καὶ δυσπροσόδους, τοῦ ὑαλινοῦ τῶν θυρίδων στίλβοντος διὰ τὸ τῆς νυκτὸς ἀστερωπὸν σέλας.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Εἴσβητε, ἔφη, κατὰ τέτταρας εἰς λέμβον ἔκαστον. πολλοὺς δ' ἐπέδειξε λέμβους παρ' αἰγιάλου ὄρμουντας. καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ὁ Νεφελώδης καὶ ἡ Ἐρμιόνη εἴποντο τῷ τε Ἀρείῳ καὶ τῷ Ρῷνι.

καὶ ὁ Ἀγριώδης – λέμβον γὰρ καθ' ἑαυτὸν εἶχεν – Ἐπὶ νέως ἄπαντες; ἔφη. εἶα. ΠΡΟΣΩ.

καὶ ὅλον τὸ ναυτικὸν ἀθρόον ἀναγόμενον ἔπλει διὰ τῆς λίμνης λειοκύμονος οὕσης καὶ ὑαλοειδοῦς. καὶ πάντες σιωπῶντες ἄνω ἐδεδόρκεσαν ἀτενὲς πρὸς τὸ φρούριον, πάνυ ὑπερτέλλον αὐτῶν πλεόντων ἐγγυτέρω τῆς πέτρας ἐφ' ἥ ἔκειτο.

Κάτω τὰς κεφαλάς, ἔφη βοῶν ὁ Ἀγριώδης. οἱ γὰρ ἔμπροσθε λέμβοι ἀφικνοῦντο πρὸς τὴν πέτραν. κύψαντας οὖν ἔφερον τοὺς μαθητὰς διὰ κιττὸν πολὺν παραπεπετασμένον πως πρὸ στόματος μεγάλου, ὃ καὶ διὰ τοῦ κρημνώδους ἥγεν. ἔπλεον οὖν δι' ἄντρου ὑπονόμου φερόμενοι, ὡς ἐδόκει, ὑπένερθεν αὐτοῦ τοῦ φρουρίου, πρὸν ἀφικέσθαι πρὸς λίμενά τινα ὑπόγειον. ἐνταῦθα δὴ ἐξέβησαν ἄπαντες εἰς λίθους.

Ω οὗτος, ἥ δ' ὁ ὁ Ἀγριώδης. ἥ αὕτη ἡ φρύνη σου; ἐν ὧ γὰρ οἱ μαθηταὶ ἐξέβαινον, ἐξέταζε τοὺς λέμβους.

εὑφραινόμενος δὲ ὁ Νεφελώδης Ω φίλτατε, ἔφη, ὡ Τρίφορε, ἐκτείνων ἄμα τὰς χεῖρας.

καὶ ἐντεῦθεν ἀνέβαινον διὰ κατώρυχα πετρηρεφῆ ἐπόμενοι τῷ Ἀγριώδει λαμπάδα ἔχοντι. καὶ οὐ διὰ μακροῦ ἀνέκυψαν εἰς λειμῶνα λεῖον καὶ νοτερὸν ἄγχιστον ἥδη γενόμενοι τοῦ φρουρίου.

καὶ ἀναβάντες ἀνὰ τὸν ἀναβαθμὸν λίθινον ἀθρόοι ἵσταντο πρὸ θύρας μεγάλης καὶ δρυΐνης.

Ἡ πάντες πάρεισιν; ὡ οὗτος, ἀρ' ἔχεις ἔτι τὴν φρύνην;

καὶ ταῦτ' εἰπὼν, ὁ Ἀγριώδης τρὶς ἐπάταξε τὴν τοῦ φρουρίου θύραν.

— ΒΙΒΛΟΣ Ζ —

Ο ΠΙΛΟΣ ΝΕΜΗΤΗΣ

εὐθὺς δ' ἀνέῳξε τις τὴν θύραν. καὶ φαρμακὶς παρῆν μεγάλη τὸ
ῦψος, μελανόθριξ δ' οὖσα καὶ καλάνον φοροῦσα τρίβωνα. τὴν δ'
ὅψιν παρεῖχεν εἰς τοσοῦτο δυσκινήτου ἀνθρώπου ἐοικυῖαν ὥστε μὴ
ἀνηκουστεῖν ἄν μηδένα ἐκείνης μηδέποτε, ὡς τῷ γ' Ἀρείῳ ἐδόκει.

'Ιδοὺ οἱ πρωτόπειροι, ὁ σοφιστὰ Μαγονωγαλέα, ἦ δ' ὃς ὁ
Ἀγριώδης.

Καλῶς, ἔφη, ὁ Ἀγριώδες. ἐγὼ δ' ἐνθένδε ἡγήσομαι αὐτοῖς.

ἐπὶ πλέον δ' ἀνοιχθεισῶν τῶν θυρῶν, αὐλὴν τ' ἦν ἵδεῖν τοσαύτην
ῶστε ὅλην χωρεῦν τὴν τῶν Δουρσλείων οἰκίαν, καὶ τοίχους λιθίνους
λάμπασι πεφωτισμένους καθάπερ τοὺς ἐν Γριγγάτου. οὐδ' ἥσθου
ἄν τού ὄρόφου ὑψηλοτέρου ὅντος ἦ ὥστ' ὅμμασι τυχεῖν. κλῖμαξ δ'
ἦν καλὴ καὶ μαρμαρίνη πρόσθεν αὐτῶν ἐπὶ τὰ ἀνώγεα φέρουσα.

πάντες οὖν εἴποντο τῇ Μαγονωγαλέᾳ λιθόστρωτον ἔδαφος δια-
βαίνοντες. καὶ ὁ μὲν Ἀρειος μυρίων ἥκουσε λαλούντων
ἀπὸ θύρας ἐν δεξιᾷ — οἱ γὰρ ἔτεροι μαθηταὶ ἥδη παρῆσαν, ὡς ἔφαιν-
ετο — ἐκείνη δὲ ἡγήσατο τοὺς πρωτοπείροις εἰς δωμάτιον κενόν τι
τῇ αὐλῇ προσκείμενον. καὶ ἐκεῖσε συνῆλθον, πυκνότερον συμβεβυσ-
μένοι ἦ τὸ ξύνηθες καὶ φοβερῶς πανταχόσε παπταίνοντες.

ἐκείνη δὲ Χαίρετε, ἔφη, ὁ εἰς Υογοήτου ἀφικόμενοι. καὶ πρὸν
ἔστιασθαι ἐν τῇ αὐλῇ καθημένους — δι' οὐ πολλοῦ γὰρ ἄρξεται ἡ
θούνη ἦν κατὰ νόμον ἄγομεν τῇ πρώτῃ τῆς περιόδου — νεμητέον
πρότερον οἰκίας ὑμῖν. ἡ γάρ τοι νέμησίς ἐστι μέγα τι ὑμῖν, διότι ἐν
ὅσῳ ἐνθάδε πάρεστε ἡ οἰκία ἀντὶ ἀναγκαίων τε καὶ οἰκείων ἐσται
ὑμῖν. καὶ γὰρ χρὴ ἔκαστον ὑμῶν φοιτᾶν τε μετὰ τῶν συνοίκων παρὰ
τοὺς διδασκάλους, καὶ καθεύδειν ἐν τῷ τῆς οἰκίας κοιμητηρίῳ, καὶ
σχολὴν ἄγειν ὁμοῦ ἐν τῷ κοινείῳ τῷ τῆς οἰκίας.

αἱ δ' οἰκίαι τέτταρες οὖσαι ὀνομάζονται ὁδε· Γρυφίνδωροι,
Υφέλπυφοι, Ραφήγχλωροι, Σλυθήρινοι. καὶ ἐκάστη ἡ οἰκία μεγάλα
δὴ τὸ πάλαι ἀπέδειξεν ἔργα καὶ ἀρίστους πεπαίδευκε φαρμακέας καὶ
φαρμακίδας.

καὶ ἔως πάρεστε ἐν Ὑογοήτου, ἐὰν μέν τι εὖ ποιῆτε, βαθμοὺς οἴσεσθε ὑπὲρ τῆς οἰκίας, ἐὰν δὲ τοὺς νόμους ὑπερβαίνητε τι, βαθμῶν ὡσαύτως στερηθήσεσθε. τελευτήσαντος δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ παιδευτικοῦ, δίδομεν ἄγαλμα τότε τῇ οἰκίᾳ τῇ πλείστους ἐνηγεμένη βαθμοὺς τὴν Φιάλην Οἰκείαν· τοῦτο γὰρ ἔστι τούπιτίμον μέγιστον τῆς ἀρετῆς. ἐλπίζω οὖν ὑμᾶς καθ' ἕκαστον δόξαν τε καὶ τιμὴν οἴσεσθαι ὑπὲρ τῶν οἰκιῶν, εἰς ἥντιν' ἄν τύχητε νενεμημένοι.

Τὴν δ' οὖν νέμησιν δι' ὀλίγου ἐργασόμεθα ἐναντίον τῶν ἄλλων μαθητῶν ἀπάντων. προσήκει δ' ὑμῖν μεταξὺ περιμενοῦσι βέλτιον στολίζεσθαι ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται.

παρέβλεπε γὰρ τόν τε Νεφελώδη τρίβωνα φοροῦντα περὶ τὸ οὖς ἐζευγμένον, καὶ τὸν Ῥοῶνα τὸ μέλαν ἐκεῖνο ἐπὶ τῶν μυκτήρων ἔπι ἔχοντα. καὶ ὁ Ἀρειος δεδιώς τι ἥθελε χερσὶ κτενίσαι τὴν κόμην.

ἡ δὲ Μαγονωγαλέα Ἐπάνειμι, ἔφη, ὅταν καιρὸς δοκῇ εἰσάγειν ὑμᾶς. ἀλλ' αἰτῶ ὑμᾶς σιωπῇ περιμένειν ἡσυχάζοντας.

καὶ ἐξελθούσης αὐτῆς ὁ Ἀρειος μάλ' ἐκεχήνει.

καὶ ἐρωτῶν τὸν Ῥοῶνα Τίνι τρόπῳ, ἔφη, νέμουσιν ἄρ' ἡμῖν τὰς οἰκίας;

ὁ δε Βάσανον, ἔφη, διδόασί τινα εἰς ἔλεγχον, οἷμαι, πάνυ ὀδυνηρὰν οὖσαν, ὡς ὅ γε Φερέδικος εἶπεν, οὐ μὴν ἀλλὰ φιλοπαίσμων ἔστιν.

"Ἀρειος δὲ πόλλ' ἥθυμει. τὸ γὰρ ἐναντίον τῶν μαθητῶν ἀπάντων βασανίζεσθαι τὸν θυμὸν οὐκ ἐτερπεν· οὐ γὰρ ἐπίστασθαι οὐδὲν τῆς μαγικῆς τέχνης. τί δὴ δεήσει ποιεῦν; οὐ γὰρ προσδοκῶν τοιοῦτό τι ἄρτι ἀφικόμενος. περιβλέψας δὲ πόλλ' ἄμα μεριμνῶν ἥσθετο καὶ πάντων τῶν ἄλλων πεφροντικὸς βλεπόντων. καὶ ᾧ τι ᾧ οὐδὲν διελέγοντο μετ' ἀλλήλων πλὴν ἀλλ' ἡ Ἐρμιόνη ταχύγλωττος ἔτ' οὐσα πόλλ' ἐλάλει περὶ τῶν ἐπωδῶν ἃς ἥδη ἐξέμαθε καὶ ἐσκόπει ὅποιων ἄρα δεήσεται. ὥστε σφόδρ' ἐσπούδαζεν οὐκέτι ἀκροάσθαι αὐτῆς. συνήδει γὰρ ἑαυτῷ οὐπώποτε οὕτω φοβουμένω, οὐδὲ τότε ὅτι ἐδέησε λόγον οἴκαδε κομίσαι ἀπὸ τοῦ διδασκαλείου πρὸς τοὺς Δουρσλείους ἀγγελοῦντα ὡς μετέβαλέ που τὴν τῆς διδασκαλίδος φενάκην εἰς κυανῆν.

ἡτένιζεν οὖν πρὸς τὴν θύραν, ἥγούμενος τὴν Μαγονωγαλέαν μετὰ μικρὸν ἐπανιέναι ποιησομένην κρίσιν αὐτῷ. ἔπειτα δὴ ἐγένετο τι οὕτω ἄτοπον ὥστε' οὐ μόνον σφόδρ' ἐπτοημένος ἀνεπήδησεν αὐτὸς ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν ὀπίσω διωλύγιον ἐκώκυσαν φοβηθέντες.

Τί δὲ δή; ἔφη κεχηνώσ.

ἐκεχήνεσαν καὶ οἱ πλησίον. εἴδωλα γὰρ ὡς εἴκοσι διὰ τὸν ὅπισθε τοῖχον οὐκ οἶδ' ὅπως διαβάντα ἐνεφανίζετο. λευκὰ δ' ὄντα καὶ δια-

φανῆ τι εἶρπε κατὰ τὸ δωμάτιον διαλεγόμενα μετ' ἀλλήλων, καὶ τοὺς πρωτοπείρους οὐ παραβλέποντα. ἡμφεσβήτει γάρ, ὡς δοκεῖν. μοναχὸς δ' αὐτίκα τις μικρὸς μὲν ὃν τὸ ὑψος, παχὺς δ' ὅμως, ἐφαίνετο λέγων, Ξυγγνώμονες γενοίμεθα καὶ ἀμνήμονες. ἀλλ' ὡς ἔμοιγε δοκεῖ οὐ προσήκει ἡμῖν μνησικακεῖν. ὑποτείνωμεν οὖν μάλ' αὐθίς ἐλπίδα αὐτῷ.

Ω δαιμόνιε μοναχῶν, ἀρα μὴ ὑπετείναμεν πολλάκις ἥδη ἐλπίδας τῷ Ποιφύκτῃ περιττὰ δράσαντες; δι' ἐκεῖνον γὰρ πολλὰ προπηλακτόμεθα, καίπερ οὐκ ὄντα εἴδωλον ἀληθῶς. Ἡράκλεις· τί χρῆμα ὑμεῖς πάρεστε πάντες;

τοῦτο δ' ἐίπεν εἴδωλόν τι τραχηλιστῆρα καὶ κνημίδας νηματικὰς φοροῦν· τοὺς γὰρ πρωτοπείρους ἔτυχεν ἄρτι κατιδόν.

ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνατο.

ὅ δὲ μοναχὸς μειδιῶν αὐτοῖς Νεαροί, ἔφη, μαθηταί. ἥ που καιρὸν νεμήσεως περιμένετε;

κατανευσάντων δ' οὐ πολλῶν σιωπῆ, Ἐλπίζω ὅψεσθαι ὑμᾶς, ἔφη, ἐν τοῖς Ὑφελπύφοις. Ὑφέλπυφος γὰρ ἦν αὐτὸς τὸ πάλαι.

Εἴσιτε δή. ἥ γὰρ Νέμησις δι' οὐ πολλοῦ ἄρξεται, δξείᾳ τῇ φωνῇ ἐφθέγξατό τις. τῆς δὲ Μαγονωγαλέας ἐπανελθούσης, τὰ εἴδωλα αἰωρούμενα καθ' ἕκαστον ἡφάνιζεν διὰ τὸν ἐναντίον τοῖχον.

ἥ δὲ Ἐν τάξει, ἔφη, ἔπεσθέ μοι.

"Αρειος δὲ φροντίζων μὴ τὰ σκέλη μολύβδινά που γεγένηται, ἐν τάξει ἔστη κατόπιν μειρακίου τινὸς ξανθότριχος καὶ πρόσθε τοῦ 'Ροώνος. καὶ ἐβάδιζον ὄμοῦ ἐκ τοῦ δωματίου καὶ πάλιν διὰ τῆς αὐλῆς εἰς τὸ Μέγαρον.

οὐδ' ἐν γνώμῃ ὧνειροπόλησεν "Αρειός ποτε οἰκοδόμημα εἰς τοσοῦτο παράδοξον καὶ μεγαλοπρεπές. ἔφλεγον δ' αὐτὸς λυχνοὶ μυρίοι μετέωροι ὑπὲρ τεττάρων τραπεζῶν αἰωρούμενοι μακρῶν, παρ' αἷς οἱ ἔτεροι μαθηταὶ ἐκάθηντο. καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τούτων ἔκειντο λεκάναι καὶ φιάλαι χρυσαῖ. ἄνω δ' ἐκάθηντο παρ' ἄλλῃ τινὶ τραπέζῃ μακρᾷ οἱ παιδευταί. καὶ ἐκεῖσε ἥ Μαγονωγαλέα ἥγαγε τοὺς πρωτοπείρους, ὥστε κατὰ στοῖχον ἵσταντο, τῶν μὲν ἐτέρων μαθητῶν ἐναντίον ὅντων, τῶν δὲ παιδευτῶν κατὰ νώτου. μυρίοι δ' ἦσαν οἱ ἀτενὲς πρὸς πρωτοπείρομις ἐβλεπον· καὶ πᾶς τις ταῖς λαμπάσι πεφωτισμένος ἀμαυραῖς, ἐδόκει φλέγεσθαι που. καὶ ἦν οὖν τὰ εἴδωλα ἄν εἶδες διεσπαρμένα ἐν τοῖς μαθηταῖς στίλβοντα δι' ὅμιχλην τινὰ ἀργυρᾶν. ὁ δ' "Αρειος, ὡς ἀποκνῶν τοὺς ἀτενίζοντας ὀφθαλμοὺς, ἄνω βλέψας ὄροφὴν ἐώρα μελαντάτην καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμπομένην καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθοῦσαν τῷ πυρί. καὶ ἡ Ἐρμιόνη πρὸς τὸ οὖς εἶπεν ὅτι Διὰ μαγίας πεποίκιλται ὁ

ὅροφος ὅπως ὁμοῖος δοκῇ τῷ ἔξω οὐρανῷ. ἀνέγνων γὰρ τοῦτο ἐν τοῖς ἐν Ὑογοήτου γεγενημένοις.

χαλεπὸν δ' ἦν συνιέναι ὄροφον ὡς ἀληθῶς παρόντα· τὸ γὰρ μέγαρον πάνυ ὑπαίθριον ἐφαίνετο εἶναι.

ὁ δ' "Αρειος ταχέως κάτω πάλιν ἔβλεψεν. ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα σιωπῆ σκολύθριον τετράπουν ἔθηκεν ἐναντίον τῶν πρωτοπείρων. καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔθηκε μαγικὸν πῖλον κωνοειδῆ. τὸν δὲ ἥκεσατο τις πολλάκις κατατετριμμένον καὶ αὐχμηρὸν δοκοῦντα. ἡ γοῦν Πετουνία οὐκ ἐδέξατο ἂν εἰς τὴν οἰκίαν.

ἔλογίζετο δ' ὡς τάχ' ἂν δέοι αὐτοὺς κύνικλόν που ἐκ τοῦ πίλου ἀποδείξαι, πόλλ' εἰκῇ ἀναπλάττων τοιαῦτα ἐν τῇ γνώμῃ· αἱσθόμενος δὲ πάντων τῶν ἐν τῷ μεγάρῳ νῦν δὴ ἀτενιζόντων πρὸς τὸν πῖλον, καὶ αὐτος ἡτένιζε. καὶ διὰ μικροῦ πάντες ηὐφήμουν. καὶ ἔπειτα ὁ πῖλος ἐσπάσατο τι. λακίς δὲ πρὸς τῷ γύρῳ καθάπερ στόμα ἐξελύετο καὶ ὁ πῖλος ἥρξατ' ἄδων τάδε·

Εἰ μὴ δοκῶ τοῖς σοῖσιν ὅμμασιν καλός,
μήπω δίκαζέ μ' εἰς ὅψιν βλέπων μόνην.
ἔδομαι δ' ἐμαυτὸν ἦν τυχεῖν πίλου σθένης
σοφίας λαχόντος μεῖζον ἐν βροτοῖς μέρος.
οὐκ ἀξιώ γὰρ τὰς κυνᾶς μελαντέρας
καὶ καυσίας οὐπώποθ' ὑφηλὰς φιλῶ.
ἔγὼ γάρ εἴμι Πῖλος Ὑογοητικός,
νέμω δὲ πάντας δεινότατος γεγώς νέμειν.
Πῖλος Νεμητής πάντα δέρκεται τὰ σά,
ἄξυγκέρυπται πολλὰ ταῖς φρεσὶν πάλαι.
ἄμπισχε δῆτα, καὶ φράσω τάχιστά σοι
ποίαν παρ' ἡμῖν οἰκίαν λαχεῖν σε δεῖ.
τάχ' ἂν γένοιο σὺ Γρυφιωδωρεὺς ἐμοί·
ἀρετῆς ἐκείνοις ἐστὶ κάνδρείας πολύ.
δεινοὶ θρασεῖν τι κούδεν ἐκφοβούμενοι,
καλλίονες προῦχουσι θατέρων πολύ.
Ὑφελπύφων δ' ἄρ' οἰκέτης γεγώς τάχα,
σὺ μεταλάβοις ἂν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
τούτοις γὰρ ἀπλῶς ἐστὶ καρτερεῖν νόμος,
πιστοὶ γὰρ εἰσι κού πόνοις πεπληγμένοι.
ἢ πως γενήσῃ τῶν Ραφηγχλώρων σοφῶν,
εἰ νοῦν ἔχεις τιν' εἴτε φρόνιμος εἰ τάχα·
ὦ μουσικοὶ δὴ χοῖσι φιλοσοφεῖν καλόν,
ἴσως ἐκεῖθι σεμνὸν οἶκον ἔξετε.

ἔξεστι δ' αὐθις κάν Σλυθηρίνοις καλούς
φίλους ἀνευρεῖν τοὺς ἐτητύμους σέθεν·
πολλῶν σοφιστὴς πημάτων ἐγίγνετο
μέγας δ' ἄπασιν ἦν Σλυθήρινος δόλοις.
ἔνδυε δῆτα μηδὲν ἐκφοβούμενος –
οὐκ εἴμι δεινὸς ἢ ταραξικάρδιος.
ἔχυρος γάρ εἰ σὺ χερσὶ τ' ἀσφαλής ἔμαις.
λέγω δὲ τοῦτο καίπερ οὐκ ἔχων χέρας,
πῖλος γάρ εἴμι φροντίδων πολλῶν πλέως.

καὶ τελευτήσαντος τοῦ πίλου, ἄπαντες οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκρότη-
σαν. ὁ δὲ νεύσας πρὸς ἔκαστην τῶν τεττάρων τραπεζῶν πάλιν
ἥσυχίαν ἥγεν.

καὶ ὁ Ἶρον πρὸς τὸ οὖς λέγων τῷ Ἀρείῳ Εἶτα οὐ δεῖ πλέον ἄρα
ποιῆσαι ἢ ἀμπίσχεσθαι τὸν πῖλον. τὸν οὖν Φερέδικον ἀποκτενὼς ὡς
πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα ὃς γε μ' ἔφασκε δεῖν προσπαλαίειν
κοβάλω δῆθεν.

ὅ δ'"Αρειος ἡρέμ' ἐγέλασεν. ἀμεινον γοῦν τὸ πῖλον ἀμπίσχεσθαι ἢ
τὸ ἐπάδειν, ἐθελῆσαι δ' ἂν ἀμπίσχεσθαι οὐδενὸς θεωροῦντος. τοῦ γὰρ
πίλου τοσαῦτα ἔξαιτήσαντος, νῦν δὴ αὐτὸς οὐκ εἶναι οὕτ' ἀνδρεῖος
οὔτε φρόνιμος οὕτ' αὐτὸς οὔτε οὗτος. εἴπερ δ' ὁ πῖλος τοῖς ναυτιώσι δὴ
οἰκίας μνείαν ἐποιήσατο, ταύτην γε βελτίστην οἵ γενέσθαι ἄν.

ἐνταῦθα δὲ ἡ Μαγονωγαλέα προοῦβη βύβλον τινὰ μακρὰν ἔχουσα.

'Επειδάν, ἔφη, καλῶ τὸ σὸν ὄνομα, τὸν πῖλον ἀμπισχόμενον
ἢ ἀμπισχομένην δεήσει σε καθίζειν ἐπὶ σκίμποδα ὡς νεμηθησόμενον
ἢ νεμηθησομένην. ὡς "Αβως" Άννα.

παρθένος δέ τις ὑπέρυθρον ἔχουσα ὄψιν καὶ πλοκάμους ξανθοὺς
ἐκ τῆς τάξεως πταίσασά τι προῆλθε, καὶ ἀμπισχομένη τὸν πῖλον, ὃς
καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκάλυπτε πειρρέων, ἐκάθισε. καὶ ἐν ἀκαρεὶ –
ὅ πῖλος βοῶν Ὅφελπύφη, ἔφη.

καὶ τῶν πρὸς τὴν ἐν δεξιᾷ τραπέζῃ καθημένων θορυβούντων καὶ
κροτούντων, ἡ "Άννα" ἐκάθισε παρὰ τοὺς Ὅφελπύφους. ὁ δ'"Αρειος
κατεῖδε τὸ εἴδωλον τὸ τοῦ παχέως μοναχοῦ ἥδεως χεῖρα ἀνασείον
αὐτῇ.

"Ω Βοῦς Σούσαννα.

βοήσαντος δ' αὐθις τοῦ πίλου Ὅφελπύφη, ἡ Σούσαννα ὡς
τάχιστα ἀπῆλθε καθίσουσα παρὰ τὴν "Άνναν".

"Ω Βοώτης Θήριε.

"Ραφήγχλωρος.

καὶ τότε οἱ τῇ ἐξ ἀριστερᾶς δευτέρᾳ τραπέζῃ καθήμενοι

ἐκρότησαν· ἔνιοι Ῥαφήγχλωροι στάντες ἀντεδεξιώσαντο τὸν Θήριον παρ' αὐτοὺς καθίζοντα.

καὶ ἡ μὲν Βροχολούστης Μανδύα ἥλθε παρὰ τοὺς Ῥαφηγχλώρους, ἡ δὲ Βραῦνα Λαφενδρία πρώτη ἐγένετο Γρυφινδώρη καινῆ. ὥστε οἱ ἐξ ἀριστερᾶς ἔσχατοι καθήμενοι πάνυ ἐθορύβησαν· καὶ ὁ Ἀρειος εἶδε τοὺς Ῥοῶνος ἀδελφοὺς πόλλ' ἐπαινοῦντας.

ἐντεῦθεν ἡ Βωλοστρώδη Μειλιχία ἐγένετο Σλυθρίνη. ὁ δὲ Ἀρειος οὐκ ἦδει εἰ τῇ γνώμῃ ἀναπλάττει τοῦτο ὡς πόλλ' ἥδη ἀκούσας περὶ τῶν Σλυθρίνων, ἐνόμιζε δ' ὅμως αὐτοὺς ἐπιφθονωτέρους δοκεῖν.

καὶ νῦν ὡς ἀληθῶς ἐναυτία, μεμνημένος ὅπως ἔσχατον ἥροῦντο αὐτὸν οἱ τὰς ἀγέλας αἴρούμενοι ὄπόταν ἀγών τις ἦ τοῖς παρὰ τὸν παιδοτρίβην φοιτῶσιν. ἔσχατον δ' εἴλοντο αὐτὸν οὐχ ὡς ἄχρηστον ὅντα, ἀλλὰ δίοτι οὐδεὶς ἥθελε δοκεῖν τῷ γε Δουδλίῳ ἔταιρος εἶναι αὐτοῦ.

Φυχοφλέξιος Ιούστινος.

Ὑφέλπυφος.

καὶ ἄλλοτε μὲν τῷ Ἀρείῳ ἐδόκει ὁ πῦλος εὐθὺς ἀναβοᾶν, ἄλλοτε δὲ γνώμην οὐκ ἐποιεῖτο εἰ μὴ διὰ χρόνον βουλευσάμενος. αὐτίκα γὰρ τὸν Φινιγάνην Σάμιον, ὅστις ἐν τῇ τάξει παρ' αὐτῷ ἵστατο ξανθόθριξ ὡν, ἐν σκίμποδι διὰ μακροῦ καθίσαντα Γρυφίνδωρον ἔφη γενέσθαι.

Γέρανος Έρμιόνη.

ἡ δὲ μονονουχὴ δραμοῦσα πρὸς τὸν σκίμποδα, τὸν πῦλον ἐβίβασεν ἐπὶ τὴν κεφαλήν.

καὶ ὁ μὲν πῦλος βοῶν Γρυφινδώρη, ἔφη· ὁ δὲ Ῥοῶν ἀνώμωξέ τι.

ἐντεῦθεν δὲ ὁ Ἀρειος εἰς ἀθυμίαν κατέστη – φιλεῖ γὰρ πᾶς τις ἀθυμεῖν πάνυ δεδιώς. καὶ δὴ οὐχ ἥρηται; καὶ δὴ αὐτοῦ ἐκάθισε μακρὸν χρόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκαλυμμένος μέχρι ἡ Μαγονωγαλέα ἐλκύσασα τὸν πῦλον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς εἰπεν ὅτι διημάρτηκέ τις, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν πάλιν ἐμβῆναι;

ὁ δὲ Νεφελώδης ἐκεῖνος Μακρόπυγος, ὅστις τὴν φρύνην πολλάκις ἀπώλεσε, κατέπεσεν ἐπὶ τὸν σκίμποδα ἵων. τοῦ δὲ πύλου μακρὸν χρόνον βουλευσαμένου καὶ τὸ τελος Γρυφίνδωρος βοήσαντος, ἀπέδραμεν ἔτι φορῶν αὐτόν· ὥστε πάντων γελώντων ἡναγκάσθη πάλιν δραμεῖν καὶ δοῦναι τῇ Μεγαδούγλῃ Μώραγι.

ὁ δὲ Δράκων τοῦνομα ἀκούσας ἐαυτοῦ παρῆλθε σεμνυνόμενος δῆ. εὐθὺς ἐγένετο οὐ μάλιστ' ἐγλίχετο· ὁ γὰρ πῦλος σχέδον ἀπτόμενος τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μεγάλη τῇ φωνῇ Σλυθήρινος ἐβόησεν.

ὁ δ' ἥλθε καθίσων μετὰ τῶν ἔταιρων τοῦ Καρκίνου καὶ τοῦ Κέρκοπος, ἀγαπῶν δὴ τῷ γεγενημένῳ.

οὐδ' ἐλλείποντο νῦν πολλοί.

Μούνος ... Νότος ... Παρακίττος ... κἄπειτα δίδυμαι παρθένοι
Πατίλη καὶ Πατίλη ... κἄπειτα Πῆξις Σαλιάνη καὶ δὴ καὶ τέλος –
Ποτῆρ "Αρειος.

παριόντος δὲ τοῦ Ἀρείου, ψόφον ἀν ἥκουσας τῶν πανταχόθεν ἀνὰ
τὸ μέγαρον ψιθυριζόντων καθάπερ ρόθον πολλῶν ἀπὸ πυρῶν
μικρῶν.

"Η καὶ τὸ Ποτῆρ ἐφθέγξατο;

"Η ὁ πάνυ "Αρειος Ποτῆρ;

καὶ τοῦτο μὲν ἔώρα πάντας τοὺς ἐν τῷ μεγάρῳ κάρα προβάλλ-
οντας ὡς σκεψομένους εἰς αὐτόν, τοῦτο δ' ἔβλεπε πρὸς τὰ ἐντὸς
τοῦ πύλου πάνυ ζοφερά. κἄπειτα παρέμενεν.

ἥκουσε δέ τινος ἡρέμα πρὸς οὓς λέγοντος. Εἶν, ἔφη, ἀμηχάνως
γ' ἔχει ὡς σφόδρα. ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστι πολλή, εὖ οἶδ' ὅτι· φρον-
ήσεως δ' οὐδὲν δεῖται. καὶ εὐφυὴς εἰ νὴ Δία καὶ πάνυ σπουδάζεις
παρέχειν σαυτὸν καλὸν κάγαθόν, εἰρήσεται γάρ. ποι δῆτα νεμῶ σε;

ἀντεχόμενος δὲ τοῦ σκύμποδος ἐνενόει ἀεὶ Μὴ Σλυθήρινος
γενοίμην, μὴ Σλυθήρινος.

καὶ ἡ μικρὰ φωνή Σλυθήρινος ἄρα, ἔφη, οὐκ ἐθέλεις γίγνεσθαι;
εἴτα πέπεισαι; ἢ μὴν ἔξεστί σοι εὐδοκιμεῖν. τὰ πάντα γὰρ ἐν νῷ
ἥδη φυλάττεις καὶ οἱ Σλυθήρινοι συγγενήσονται σοι δήπου στοχα-
ζομένῳ τῶν μεγίστων ἔργων. ἢ οὐχί; ἀλλ' εἰ πέπεισαι δή, ἀμεινον
ἄν γένοιο Γρυφίνδωρος.

ὅ δ' "Αρειος ἥκουσε τοῦ πύλου τοῦτο βοῶντος πρὸς τὴν πανη-
γυρίδα πληθύουσαν. ἐκδυσάμενος δὲ τὸν πύλον, ἐβάδιζεν ὀκνηρῶς
πρὸς τὴν τῶν Γρυφινδώρων τράπεζαν. καὶ οὕτως ἥδετο ὡς ἥρημένος
ἄρα Γρυφίνδωρος καὶ τοῖς Σλυθηρίνοις οὐ νενεμημένος ὥστε μόλις
συνῆδει ἀκούων τὸν θόρυβον μείζω καθεστηκότα ἢ πρότερον. καὶ ὃ
μὲν Περσεὺς ὁ πρύτανις ἀναστὰς ἀντεδεξιώσατο αὐτὸν πολλῇ
σπουδῇ, τῶν δ' Εὐισήλιων διδύμων βοῶντων Ποτῆρα ἔχομεν,
ἡμεῖς Ποτῆρα ἔχομεν. "Αρειος δὲ ἐκάθισεν ἐναντίον τοῦ εἰδώλου τοῦ
τραχηλιστῆρα φοροῦντος ὃ πρότερον εἶδεν. φηλαφήσαντος δὲ
τούτου τὸν βραχίονα αὐτῷ, πάνυ ψυχρὸς ἐγένετο ὥσπερ τὸν
βραχίονα βάψας εἰς ὕδωρ κρυσταλλῶδες.

τὴν δ' ἄνω τράπεζαν ἥδη σαφέστερον καθεώρα. ὁ γὰρ
Ἀγριώδης ἄγχιστος καθήμενος καὶ τὸ βλέμμα λαβὼν ἐκείνου
ἔχειρονόμησεν, ὡς ἀγαπῶν τὰ γεγενημένα. ὁ δ' "Αρειος ἐν μέρει
ἐγέλασε. καὶ μὴν ἐν μέσοις τοῖς παρὰ τῇ ἄνω τραπέζῃ καθημένοις
ἐν δίφρῳ μεγάλῳ καὶ χρυσῷ ἦν "Αλβος Διμπλόδωρος. "Αρειος εὐθὺς
ἐγνώρισεν αὐτὸν ὡς τὸν εἰκόνα ἴδων ἐν τῷ δελτίῳ ὅπερ ἀπὸ τοῦ

σοκολατίνου βατράχου ἐν τρένο ἐκτήσατο. ἀλλ' ἡ τοῦ Διμπλοδώρου κόμη ἀργυρᾶ οὖσα λαμπρότατα ἐν τῷ μεγάρῳ ἔστιλβε παρὰ τὰ εἴδωλα. ὁ δὲ Ἀρειος κατεῖδε καὶ τὸν σοφιστὴν Κίουρον τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον νεανίαν τὸν ἀπὸ τοῦ Λέβητος Διαβρόχου. ὁ δὲ παραδοξώτατος τὸ σχῆμα ἐδόκει εἶναι ἄτε φορῶν μίτραν μεγάλην καὶ πορφυρᾶν.

καὶ μὴν τρεῖς ἐλείφθησαν μαθηταὶ οὕπω νενεμημένοι. καὶ τῆς Τουρπαίνης Λισσῆς Ραφηγχλώρας γενομένης ὥρα ἦν τῷ Ροῶνι, χλόας ἥδη παρέχοντι τὰς παρειάς. ὁ δὲ Ἀρειος σιωπῇ τύχην τῷ Ἐρμῇ ἀγαθὴν ηὔχετο. καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὁ πῦλος τὸ Γρυφίνδωρος ἐβόησε. καὶ ὁ μὲν Ἀρειος πόλλ' ἐκρότησε μετὰ τῶν ἑτέρων, ὁ δὲ Ροῶν συνέπεσεν εἰς δίφρον παρακαθήμενος αὐτῷ.

καὶ ὁ Περσεὺς παριδῶν τὸν Ἀρειον σεμνολογούμενος Καλῶς, ἔφη· εὖ γὰρ πέπραγας, ὡς βέλτιστε. ἐν δὲ τούτῳ ἡ Ζαβίνη Βλαισὴ Σλυθρίνη ἐγένετο. κāπειτα ἡ Μαγονωγαλέα τὴν βύβλον πτύξασα ἀπήνεγκε τὸν Πīλον Νεμητήν.

ὁ δὲ Ἀρειος ἀπέβλεψεν εἰς τὴν λεκάνην χρυσῆν, νῦν δὴ συνειδῶς αὖσ ὡν καὶ ὑπὸ λιμοῦ αὐχμηρός. ἐκ γὰρ πολλοῦ καταφαγεῖν τοὺς κολλάβους ἐκείνους κολοκυνθίνους.

καὶ ὁ Ἄλβος Διμπλόδωρος ἥδη ἀναστὰς ἐμειδίᾳ πανταχόσε παπταίνων. χεῖρας δ' ἀνέσχεν ὡς μάλισθ' ἥδομενος ὄρân ἐκείνους αὐτοῦ ἀθροιζομένους.

Χαίρετε, ἔφη. χαίρειν γὰρ ὑμᾶς τῆτες λέγω ἅπαντας εἰς Ὑογόντου. ἀλλὰ πρὶν τῆς ἕορτῆς ἄρξασθαι, θέλοιμ' ἄν ὀλίγα λέγειν. καὶ τὰ ρήματα τάδε· βλάξ. λίπος. λεύφανος. ξύνθλιψις. χάριν οἵδ' ὑμῖν.

καθημένου δὲ πάντες μὲν ἐκρότησαν καὶ ἐθορύβησαν, ὁ δὲ Ἀρειος οὐκ ἥδει πότερον δεῖ γελάσαι ἢ δακρῦσαι.

Ἄρα μαίνεται τι; ἔφη ἐρωτῶν τὸν Περσέα μετ' ἀπορίας τινός.

ὁ δὲ νεανικῶς Ἡ μανιώδης; ἔφη. συνετὸς μὲν οὖν. μάγος γάρ ἐστι σοφώτατος τῶν ἐφ' ἡμῶν. ἀληθῶς δ' οὖν μαίνεται τι. γεωμήλων σπανίζῃ, ὡς Ἀρειε;

οὗτος δε κέχηνε. ὅψα γὰρ πόλλ' ἥδη ἐν ταῖς ἔμπροσθεν αὐτοῦ λοπάσιν ἔκειτο. οὐδεπώποτε δ' ἐπὶ μίᾳ τραπέζῃ τοσαῦθ' ἐωράκειν ὅσων ὡρέγετο σίτων. εἶδε γὰρ τάδε· βόεια κρέα, καὶ νεοττοὺς ἀλεκτρυόνος, καὶ κόπαια κρέως χοιρείου τε καὶ ἀρνείου, καὶ ἀλλάντας, καὶ κρέας χοίρειον τεταριχευμένον καὶ καπνιστόν, καὶ γεωμῆλα ζεστά τε καὶ ὅπτά, καὶ γεωμηλίσκα τετηγανισμένα, καὶ τηγανίτην ἄρτον Ὑορκιατικόν, καὶ πίσους, καὶ σταφυλίνους, καὶ καρύκην, καὶ κατάχυσμα ὀξύγλυκυ, καὶ δὴ καὶ οὐκ οἵδ' ὅποθεν ἥδύσματα μίνθωνα.

μὴ ὅτι οἱ Δούρσλειοι ἐλιμοκτόνουν αὐτόν, ἀλλ' οὐκ ἐπέτρεπον ἐσθίειν πάνθ' ὅσ' ἔβούλετο. ὁ γοῦν Δούδλιος ἀεὶ ἐλάμβανεν οἵων ὁ Ἀρειος μάλιστ' ὡρέγετο, καὶ εἰ ἔμελεν εὐθὺς ἐμέσαι ἅπερ ἐρρόφησεν. ἐκεῖνος δ' οὖν ἐπέθηκε τῇ λεκάνῃ ὀλίγον τι ἀφ' ἐκάστων τῶν λοπάδων, πλὴν ἀλλ' οὐκ ἔλαβε τῆς μίνθης. καὶ ἥρξατο ἐσθίων, μάλ' ἥδομενος πᾶσι τοῖς ὄψοις.

τὸ δὲ εἴδωλον τὸ τραχηλιστῆρα φοροῦν δρῶν ἐκεῖνον τέμαχος κρέως βοείου τέμνοντα πολλῆς μετ' ἀθυμίας Τοῦτο γὰρ οὖν, ἔφη, φαίνεται μοι βέλτιστον ὄν.

Οὕκουν οἶός τ' εῖ—

Τετρακοσίων γε δι' ἐνιαυτῶν οὐκ ἔφαγον οὐδέν. ἦ που χρεία οὐκέτ' ἐστί μοι τοῦ σίτου, οὐ μὴν ἀλλὰ ποθῶ. ἀλλ' οὖν οἷμαι οὐκ οἰσθά με ὅστις εἰμί. ἵδού ὁ κύριος Νικολᾶος ὁ τῶν Μιμψιπορπιγγάτων, εἴδωλον ὃν ἐπιχώριον τοῦ τῶν Γρυφινδώρων πύργου.

ὁ δὲ ᾿Ρών ἄφνω Ἄλλ' ἐγώδα σε, ἔφη, ὅστις εἰ, τῶν ἀδελφῶν ἐκπυθόμενος. σὺ γὰρ εἰ Νικολᾶος ἐκεῖνος ὁ μονονουχὶ ἀκέφαλος.

ὁ δὲ τοῦ σεμνοῦ μετέχων τι ἔφη μᾶλλον βούλεσθαι κύριος ὀνομάζεθαι Νικολᾶος ὁ τῶν Μιμψι —, καὶ ὁ Σάμιος Φοινιγάνης ὑπολαβών

Ἄλλ' ἦ, ἔφη, μονονουχὶ δὴ ἀκέφαλος εἰ ὡς ἀληθῶς; ἀρ' ἐσθ' ὅπως ἄνθρωπος μονονουχὶ ἀκέφαλος γένοιτ' ἄν;

ἐκεῖνος δ' ἐπὶ τούτῳ πόλλ' ἀγανακτῆσαι ἐδόκει, ὃς γε οὐδαμῶς ἥγάπα τὰ ἐν τῷ διαλόγῳ γεγενημένα.

Οὔτως, ἔφη, καὶ λαβὼν τὸ δεξιὸν οὓς ἀφείλκυσεν ὥστε ἦ κεφαλὴ κομιδῆ ἐκ τοῦ αὐχένος ἐκινήθη, κατὰ τὸν ὕμον πεσοῦσα ὡς γεγιγγλυμωμένη. ἐπεχείρησε μὲν γάρ τις ἀποτεμένη ποτὲ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐσφάλη δὲ τοῦ βουλεύματος δήπου. φανερὸς δ' ὃν πάνυ τερπόμενος ἐκείνοις παντελῶς τῷ θεάματι τούτῳ ἐκπεπληγμένοις, ὁ μονονουχὶ ἀκέφαλος Νικολᾶος, τὴν κεφαλὴν πάλιν ὥσας εἰς τὸν αὐχένα καὶ πλατὺ χρεμψάμενος Εἰέν, ἔφη. ἦ τοι νέοι ἐστὲ Γρυφίνδωροι; ἀρ' ὡφελήσετε ἡμᾶς τῆτες νικῆσαι ἐν τοῖς τῶν οἰκιῶν ἀγῶσιν; οἱ μὲν γὰρ Γρυφίνδωροι οὐδέποτε τοσοῦτον χρόνον διέτριψαν οὐδὲν νενικηκότες. οἱ δὲ Σλυθήρινοι δὴ ἐκράτησαν ἔτος τουτὶ ἔκτον. καὶ μὴν ὁ Βαρόνος Αίματοσταγῆς πόλλ' ἥδη ὑβρίζει με— οὐτος γάρ ἐστιν εἴδωλον ἐπιχώριον τοῖς Σλυθηρίνοις.

ὁ δ' Ἀρειος παραβλέψας πρὸς τὴν τῶν Σλυθηρίνων τράπεζαν εἰδεν εἴδωλον ἐκεῖ καθήμενον σμερδαλέον· ἐξόφθαλμον δ' ἦν καὶ πρόσωπον εἶχεν ἀκίνητον καὶ ἴσχνόν, ἡμφίεσται δὲ τρίβωνα αἴματι ἀργυρῷ ρυπανθέντα. τὸν δὲ Δράκοντα ἥσθη ἴδων παρακαθήμενον αὐτῷ οὐδ' ὅτιοῦν ἀρεσκόμενον.

’Αλλ’ εἰπέ μοι, ἢ δ’ ὃς ὁ Σάμιος πολλῆς μετὰ σπουδῆς, τί παθὼν αἴματοσταγής ἐγένετο;

ὅ δὲ μονονουχὶ ἀκέφαλος Νικολᾶος ἐμμελῶς Τοῦτό γε, ἔφη, οὐπώποτ’ ἡρόμην αὐτὸν.

καὶ ἐπειδὴ ἄπαντες κατέφαγον ὅσων ἐπεθυμοῦντο, τὸ λεύφανον ἀπὸ τῶν λεκανῶν ἐτάκη ὥστε καθαρὰς γενομένας πάλιν αὖ στίλβειν καθάπερ τὸ πρίν. καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐφάνη τὰ τρωγάλια τάδε· παγωτὰ γεύσματα παρέχοντα παντοῖα, καὶ πλακοῦντες μήλινοι, καὶ μελίπηκτα, καὶ κόλλαβοι σοκολάτινοι, καὶ ἄρτοι ζυμώδεις γλύκιοι, καὶ ἔτνος Ἀγγλικόν, καὶ χαμαικέρασοι, καὶ πηκτή, καὶ πόλτος ἐξ ὀρύζης ἔφθῆς ...

τοῦ δ’ Ἀρείου λαμβάνοντος μελιπήκτου, διαλεγόμενοι ἥρχοντο περὶ τῶν ἑαυτῶν γενῶν.

καὶ ὁ Σάμιος Μιξογενής, ἔφη, ἔγωγε. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ Μύγαλός ἐστιν, ἡ δὲ μήτηρ φαρμακὶς οὖσα οὐδὲν εἶπεν αὐτῷ πρὶν ἐγήματο. διὸ τοῦτο χαλεπῶς ἔφερέ που.

καὶ οἱ μὲν ἔτεροι ἐγέλασαν, ὁ δὲ Ῥών Τί μήν, ἔφη, ὡς Νεφέλωδες;

ἀπεκρίνατο δὲ ὡδεῖς· Ἡ μὲν τήθη μ’ ἔθρεψε φαρμακὶς οὖσα, οἱ δὲ ἀναγκαῖοι ἐπὶ πολὺ ἐνόμιζόν με ὅλον εἶναι Μύγαλον. αὐτίκα γέ τοι διὸ πάππου ἀδελφὸς Ἀλγίων ὀνόματι ἀεὶ ἥθελε φθάσαι με μαγικόν τι ποιούμενον. ἔωσέ με γάρ ποτε ἀπὸ τοῦ ἐν Βλάκπουλ χώματος κυματοπλήκτου ὥστε μόνον οὐ κατεποντίσθην εἰς τὸ πέλαγος. ἀλλ’ οῦν οὐδὲν ἀπέβη μοι πρὶν ὀκταέτης ἐγενόμην. ὁ γὰρ Ἀλγίων περὶ δείλην ἐσπέραν παρ’ ἡμᾶς ἐλθών ποτε, ἐκ θυρίδος τινὸς ἐξεκρεμάννυ με τοῦ ὑπερώου τοῖς σφυροῖς. τῆς δὲ γυναικὸς αὐτοῦ γλυκίον διδούσης ἔτυχε μεθείσ. ἀλλ’ ἐγὼ ἐπήδησα καθάπερ σφαῖρά τις διὰ τὸν κῆπον εἰς τὴν ὁδόν. καὶ οἱ τ’ ἄλλοι μάλ’ ἥδοντο καὶ ἡ τήθη, δακρύουσα χαρᾶ. εἴθ’ ὥφελες τότ’ ἰδεῖν τὰ πρόσωπα ἐκείνων ὅτε οἱ ἐνθάδε ἐγράψαντο με ἔνα τῶν μαθητῶν. ἐφοβοῦντο γὰρ μὴ οὐκ ἄρα μετεῖχον ἄλις τῆς μαγικῆς ὡς φοιτήσων δεῦρο, εὖ ἵσθι. καὶ μὴν ὁ Ἀλγίων οὕτως ἥσθη ὥστε πρίασθαι μοι τὴν φρύνην.

ἐκ δὲ τῆς ἔτερας χειρὸς ὁ Περσεὺς τέως καὶ ἡ Ἐρμιόνη διελέγοντο περὶ τῶν μαθημάτων. αὕτη μὲν ἔλεγεν ὡς βούλεται εὐθὺς ἄρξαι μανθανομένη· μαθητέον γὰρ τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα. σπουδάζειν δὲ αὐτὴν περὶ ἄλλων τε πολλῶν καὶ περὶ τῆς μεταμορφώσεως. εἶναι γὰρ τοῦτο τὸ μεταβάλλειν τι εἰς ἄλλο τι, χαλεπώτατον ὃν δήπου. ἐκεῖνος δὲ ἔλεγεν ὅτι Ἀλλ’ ἐν ἀρχῇ οὐδὲν μεταβαλεῖς εἰ μὴ μικρά τινα, οἷον πυρεῖα εἰς βελόνας καὶ τὰ τοιαῦτα —

ὅ δ’ Ἀρείος ἥδη εὐφραινόμενος τῇ θερμότητι καὶ ὑπνώττων τι,

παρέβλεψεν αὐθις πρὸς τὴν ἄνω τράπεζαν. καὶ εἶδε τὸν μὲν Ἀργιριώδη πολλὰ πύνοντα ἐκ τοῦ ποτηρίου, τὴν δὲ Μαγονωγαλέαν διαλεγομένην μετὰ τοῦ Διμπλοδώρου, τὸν δ' αὖ Κίουρον, γελοῖον ἔπι δοκοῦντα ἄτε τὴν μίτραν φοροῦντα ἐκείνην, εἰς λόγους ἵεναι σοφιστῇ τινι τὰς τρίχας μελαίνας παρέχοντι καὶ λιπαράς. ἦν δὲ οὗτος καὶ γρυπὸς καὶ ὑπωχρος.

καὶ τόδε τὸ πρᾶγμα ἐξ ἀπροδοκήτου που ἐγένετο· ὁ γρυπὸς ὁ παρὰ τὴν τοῦ Κιούρου μίτραν παραβλέψας ἀτενὲς ἔλαβε τὰ τοῦ Ἀρείου ὅμματα. ὁ δὲ εὐθὺς συνῆδει ἔαυτῷ πολὺ ἀλγῶν τὸ μέτωπον. σφόδρα γὰρ ἐλύπησεν αὐτὸν ἡ τοῦ τραύματος ἐκείνου οὐλή.

Οἵμοι, ἔφη τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον προσσχών.

Τί πάσχεις; ή δ' ὃς ὁ Περσεύς.

Οὐδέν, ἔφη ὁ Ἀρειος.

ἡ γοῦν λύπη αὕτη ταχέως γενομένη ὥσαύτως ἐπαύσατο. χαλεπώτερον δ' ἦν τῷ Ἀρείῳ ἐπιλαθέσθαι τί ἔπαθεν ἵδων τὴν ὄψιν τοῦ σοφιστοῦ ἐκείνου. οὐδέν γὰρ αὐτὸν ἦνδανε θυμῷ.

Τίς ἐστιν, ἔφη, οὗτοσὶ ὁ τῷ Κιούρῳ διαλεγόμενος;

Εἶτα τὸν Κίουρον σὺ ηδὴ οἶσθα; οὔκουν θαυμάζω γε εἰ οὕτω φοβερὸν βλέπει· ἐκεῦνος γὰρ τυγχάνει ὡν ὁ σοφιστὴς Σίναπυς. καὶ διδάσκει μὲν τὰ φίλτρα, ἀκουσίως δ' ὅμως. ἐπιθυμεῖ γὰρ τῆς τοῦ Κιούρου πραγματείας, ὡς πολλὰ ἐπιστάμενος περὶ τῶν σκοτεινῶν δογμάτων· τοῦτο γοῦν ἵσασιν ἄπαντες, ὡς εἰπεῖν.

καὶ ὁ Ἀρειος διετήρησε τὸν Σίναπυν δι' ὀλίγον· ὁ δ' οὐκ ἐβλεψε πάλιν πρὸς αὐτόν.

καὶ εἰς τέλος τῶν τρωγαλίων ἐν μέρει ἡφανισμένων, ὁ Διμπλόδωρος ἀνέστη μάλ' αὐθις. καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ μεγάρῳ κατεσιώπησαν.

Εἶέν, ἔφη. καὶ νῦν δὴ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἥσθετε, θέλοιμ' ἄν πλείονα εἰπεῖν ρήματα. δεῖ γὰρ ὀλίγα ἀγγεῖλαι ὑμῖν ἀρξαμένης τῆς παιδευτικῆς περιόδου.

τοῦτο μὲν ἐν νῷ ἔχόντων οἱ πρωτόπειροι· ἀπόρρητόν ἐστι πᾶσι τοῖς μαθηταῖς εἰσελθεῖν εἰς τὴν ὑλὴν τὴν παρ' ἡμῖν. καὶ ἐνίους δεῖ τῶν πρεσβυτέρων τοῦτο φυλάξαι.

καὶ τοῖς ὅμμασιν ἥστραπτεν ἐπὶ τῷ Εὐισηλίῳ.

Καὶ ἀκούετε τοῦτο· ὁ γὰρ οἰκοφύλαξ Φήληξ ἥτησέ με πάντας ἐπαναμιμήσκειν τοῦδε· ἀπόρρητόν ἐστι τοῖς ἀπ' ἄλλου σοφιστοῦ ἐπ' ἄλλον ἰοῦσι μαγεύειν ἐν ταῖς διαδρομαῖς.

ἡ δοκιμασία γενήσεται ἡ πρὸς τὴν Ἰκαροσφαιρικὴν τῇ δευτέρᾳ τῆς περιόδου ἐβδομάδι. χρὴ οὖν τοὺς βουλομένους ἀγωνίζεθαι ἐν ταῖς οἰκείαις ἀγέλαις ξυγγενέσθαι τῇ Εὐχρῆ.

καὶ τὸ τελευταῖον δεῖ μ' ἀγγεῖλαι ὅτι τῆτες ἀπόρρητός ἐστιν ἡ ἐκ δεξιᾶς διαδρομὴ ἡ ἐπὶ τοῦ τριστέγου, εἰ μή τις βούλοιτο ἀποθανεῖν τὰ ἔσχατα ἔσχάτων παθών.

μετὰ δὲ ταῦτα ὄλγοι τινὲς ἐγέλασαν καὶ ὁ "Ἀρειος.

καὶ τῷ Περσεῖ τονθορύζων τι Μῶν, ἔφη, σπουδάζεται τοῦτο;

ὅ δὲ τοξοποιῶν τὰς ὄφρυς ἐπὶ τὸν Διμπλόδωρον βλέπων ἄμα Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη. ἄτοπόν γε μὴν τοῦτο· λόγον γὰρ δίδωσι κατὰ τὸ εἰώθδες διὰ τί οὐ θεμιτὸν ἴέναι ποι· αὐτίκα γέ τοι τὴν ὕλην θηρίων πλήρη εἶναι ἀγρίων· ἅπαντες οὖν ἵσμεν τοῦτο. καὶ μὴν τοῖς γε πρυτανεύουσιν ἔδει φράσαι, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ.

ὅ δὲ Διμπλόδωρος Καὶ νῦν, ἔφη, πρὶν κοιμᾶσθαι, τὸν ὅμνον ἄδωμεν Ὑογοητικόν. ἐν δὲ τούτῳ "Ἀρειος συνήδει τῶν ἑτέρων σοφιστῶν μειδιώντων μὲν ἔτι, δοκούντων δ' ἄμα ἥττον ἥδη εὑφραίνεσθαι.

ἐκεῖνος δ' ἔσεισέ τι τὴν ράβδον ὥσπερ θέλων μυῖαν ἐκκροῦσαι ἀπὸ τῆς ἀκωκῆς. καὶ ταινία μακρὰ καὶ χρυσῆ ἐκπταμένη ἡωρήθη μετέωρος ὑπὲρ τῶν τραπεζῶν καὶ εὐλίσσετο γράμματα ποιουμένη καθάπερ ἔχιδνης σπειράματα.

Καὶ πᾶς τις ἐλέσθω τὸ ἴδιον μέλος ὅ τι ἂν φίλτατον ἥ· εἶα. ὥρα γὰρ μελῷδεῖν.

καὶ πάντες οἱ μαθηταὶ μυκώμενοι ἥρξαντο ὥδε·

*Εἴθ' Ὑογοήτης Ὑογοητικὸς γοής
ἡμᾶς διδάσκοι τοὺς ἀπαιδεύτους καλῶς,
εἴπερ πονοῦμεν ἀτρίχω γήρως νόσῳ
εἴτ' αὐτὸν γούναθ' ἔλκος ἐκ πληγῶν ἔχει*

*φρένες οὐ γάρ εἰσιν ἡμῖν
νοεραί· σὺ δ' ἐκδίδασκε
τὸ παρόν γ' ὑθλου γεμούσας
φορύτου τε πληθυούσας.
σὺ δὲ δὴ σοφὸς πεφυκὼς
σοφίαν δὸς ἡμῖν ἐσθλήν,
νεότητά τ' ἔξελαύνων
κατάγων τε τάκπεσόντα.*

*τὸ σὸν σὺ πράσσοις· τάλλα πάνθ' ἡμῖν μέλει
πάντ' ἂν μαθοῦσιν ἔστ' ἂν ἀποσαπῆ νόος.*

καὶ ἄλλος ἄλλοτε ἐτελεύτησε τὴν ὡδήν. τέλος δὲ οἱ Εὐισήλιοι μόνοι ἔτι ὑμνοῦντες διετέλουν πολλῆς μετὰ βραδύτητος ὥσει θρηνοῦντες. ἄδοντων μέντοι ἔτι τοὺς τελευταίους στίχους ἔχειροτόνησεν ὁ Διμπλόδωρος τῇ ράβδῳ· παυσαμένων δ' ἐν πρώτοις ἦν τῶν μέγα θορυβούντων.

καὶ δακρύσας τι Ἰοὺ ἵον τῆς μουσικῆς, ἔφη. μαγικὸν γάρ ἐστί τι ὑπὲρ τὰ ἐνθάδε. καὶ μὴν ὥρα ἐστὶ κοιμᾶσθαι. ἔρρετε δῆτα.

οἱ δὲ τῶν Γρυφινδώρων πρωτόπειροι ἔσποντο τῷ Περσεῖ διὰ τῶν ἀθροιζομένων καὶ πόλλ' ἔτι λαλούντων ἡγουμένῳ ἐκ τοῦ μεγάρου καὶ ἀνὰ τὸν ἀναβαθμὸν μαρμαρίνον.

ὅ δ' Ἀρειος ἦσθετο τῶν σκελῶν πάλιν μολυβδίνων πως γεγενημένων· τοῦτο δὲ νῦν δὴ ἔπασχεν ὡς πόνοις τε τρυχόμενος καὶ σίτω βεβυσμένος. καὶ οὕτως ὑπνώδης ἐγένετο ὥστ' οὐδὲν ἄτοπον ἐνόμισεν ἵδεῖν ἄλλοτε μὲν τοὺς ἐν ταῖς γραφαῖς ταῖς διὰ τῶν διαδρομῶν ψιθυρίζοντας τε καὶ δακτυλοδεικοῦντας αὐτοὺς παριόντας ἄλλοτε δὲ τὸν Περσέα δἰς ἄγοντα σφᾶς διὰ θυρῶν κεκρυμμένων ὅπισθε φατνωμάτων ξυλίνων ἢ παραπετασμάτων ποικίλων. καὶ πλείονας ἀνέβησαν ἐπὶ κλίμακας χασμώμενοι ἄμα καὶ βραδύτερον ἀεὶ βαδίζοντες. βουλομένου δ' Ἀρείου πυθέσθαι ὅποσόν τι ἀπωθεν ἔτ' ἐστὶ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ, ἐξ ἀπροσδοκήτου εἰστήκεσαν.

φάκελος γὰρ βακτηρίων μετέωρος αἰωρούμενος ἐναντίον ἐκείνων προσέβαλλε τῷ Περσεῖ βαδίζοντι ἐπ' αὐτόν.

ὅ δὲ πρὸς οὓς τοῖς πρωτοπείροις λέγων Ποιφύκτης γάρ ἐστιν, ἔφη, δαιμόνιον φαῦλον. καὶ μείζονι τῇ φωνῇ Ὡ Ποίφυκτα, προφαίνουν.

ἔρυγμὸν δέ τινα μέγαν ἀντ' ἀποκρίσεως παρ' αὐτοῦ ἥκουσαν καθάπερ πνεῦμα ἐκπνοούμενον ἀπ' ἀσκοῦ πεφυσημένου.

Ἡ θέλεις με μετελθεῖν τὸν Βαρόνον Αἴματοσταγῆ;

κἄπειτα ϕόϕον ἀκούσαντες μικρόν τινα κατὰ πρόσωπον εἶδον ἀνθρωπίσκον μετέωρον ὀκλάζοντα καὶ τῶν βακτηρίων λαμβανόμενον.

ὅ δέ μαστιγίας ἐδόκει εἶναι μέλανάς τε παρέχων τοὺς δόθαλμοὺς καὶ εὐρὺ τὸ στόμα. καὶ μάλα σαρδάνιον ἀνακαγχάσας Μορμώ, ἔφη βωῶν, μορμὼ τῆς πρωτοπειρίας, ὥ βρεφύλλια. ὥ τοῦ γέλωτος.

κατασκήπτοντος δ' ἀέλπτως εἰς ἐκείνους, πάντες δέει κάτω ἔνευσαν.

ὅ δὲ Περσεὺς γρύζων τι Οὐκ ἐς κόρακας, ἔφη, ἔρρήσεις, ὥ Ποίφυκτα; ἐὰν δὲ μή, ἥ κάρθ' ὁ Βαρόνος ἀκούσεται· οὐ γὰρ μάτην λέγω.

ἐκεῖνος δὲ γλῶτταν ἐξώσας ἥφανίσθη, τὰ βακτήρια μεθεὶς ἄμα εἰς τὴν τοῦ Νεφελώδους κεφαλήν. ἥκουσαν δ' αὐτοῦ ἀπάττοντος· ἔσειε γὰρ τὰς πανοπλίας παριών.

πορευομένοις δ' αὖθις ὁ Περσεὺς Δεῖ γὰρ οὖν, ἔφη, εὐλαβεῖσθαι τὸν Ποιφύκτην. ὁ γὰρ Βαρόνος Αἴματοσταγῆς μόνος οἶστος τ' ἐστι

κατέχειν αὐτόν, ὃς γ' οὐκ ἔθέλει εἰσακούειν που ἡμῶν τῶν πρυτάνεων. ἀλλ' οὖν ἀφίγμεθα.

καὶ ἐπ' ἔσχατα τῆς διαδρομῆς ἦν ἵδεῖν εἰκόνα ἐν ᾧ γέγραπται γυνὴ παχυτάτη οὐσα καὶ φοινικήν ἡμφιεσμένη στολήν.

καὶ αὕτη ξύνθημα ἀπήτησεν αὐτούς.

τοῦ δὲ Περσέως ρώμαικῶς Δράκοντος κεφαλή λέξαντος, ἣ εἰκὼν πρόσω ἔρρεπε. καὶ ὅπὴν εἶδόν τινα κυκλοτερῆ ἐν τῷ τοίχῳ φανεῖσαν. πάντες οὖν διέβησαν καὶ ὁ Νεφελώδης, ὥφελείας δεησάμενος ἄτε οὐ δεινὸς ὥν ἀναρριχᾶσθαι. καὶ ἔτυχον ἐν τῷ τῶν Γρυφινδώρων κοινείᾳ γεγενημένοι· ἦν δὲ τοῦτο τὸ οἰκοδόμημα κυκλοτερὲς καὶ πάνυ εἰς τὸ τρυφερὸν τεταγμένον, πολλῶν ἐνουσῶν κλίνων εὔστρωτων.

καὶ δι' ἑτέρας μὲν θύρας ταῖς παρθένοις ἡγήσατο ὁ Περσεὺς εἰς θάλαμον, δι' ἑτέρας δὲ τοῖς κόροις. ἐν δ' ἄκρᾳ κλίμακι ἐλικοειδεῖ – δῆλοι γὰρ ἡσαν ἐν ἄκρῳ γενόμενοι τῷ πύργῳ – τελευταῖοι ηὗρον τὰς κοίτας· πέντε γὰρ ἡσαν στύλους ἔχουσαι τέτταρας καὶ ὀλοσηρικὰ παραπετάσματα φοινικοβαφῆ. αἱ δὲ κιβωτοὶ ἥδη εἰσεκομίσθησαν. ὡς δ' εἰς τοσοῦτο κατατετριμμένοι οὐκ ἐπὶ πολὺ διαλεχθέντες μετ' ἀλλήλων ἐνεδύσαντο τὰ νυκτερινὰ καὶ εἰς κοίτας ἔπεσον.

ὅ δὲ Ἱρών τονθορύζων διὰ τῶν παραπετασμάτων τῷ Ἀρείῳ Ἀρ' οὐκ, ἔφη, καλὰ τὰ βρώματα; ἀλλ' ἐς κόρακας, ὡς Σκαβρέ. τρώγει γὰρ τὰ ἐμὰ στρώματα.

ὅ δ' Ἀρειος ἐν νῷ μὲν εἶχεν αἴτεῖν τὸν Ἱρώνα εἴ τι γέγευσαι τοῦ μελιπήκτου, εἰς δ' ὑπνον εὐθὺς ἔπεσεν.

καὶ ἵσως διὰ τὸ λίαν βεβρωκέναι ἐνύπνιον εἶδεν ἀτοπώτατον δῆ. ἔφόρει γὰρ τὴν τοῦ Κιούρου μίτραν, καὶ αὕτη ἔφασκε δεῦν αὐτὸν κατὰ τὸ πεπρωμένον μεταστῆναι εὐθὺς πρὸς τοὺς Σλυθρίνους. τῇ δὲ μίτρᾳ οὐκ ἔφη βούλεσθαι εἰς τοὺς Σλυθρίνους τελεῖν· βαρυτέραν δὲ ταύτην ἀεὶ γιγνομένην ηὗρεν ὥστε ὅσῳ ἐπεχείρησε ταλαίπωρος ἐκδῦναι τόσῳ βεβαιότερον στεφανοῦσθαι ἔδοξεν. καὶ μὴν ἴδού ὁ Δράκων τοῦτο μὲν ἔσκωπτεν αὐτὸν τέως ἀγωνιζόμενον, τοῦτο δὲ καὶ μετέστη Σύναπις γενόμενος, ὁ γρυπὸς ἐκεῖνος σοφιστής· δ' ἐγέλα ἥδη λιγὺ καὶ πικρὸν ἐπ' αὐτῷ. κᾱπειτα φῶς τι χλοαυγὲς ἐγένετο, καὶ ὁ Ἀρειος ἐξήγρετο, ἰδρῶν ἄμα τε καὶ φρίττων.

ἀλλ' οὖν περιστρεψάμενος πάλιν εἰς ὑπνον ἔπεσε. τῇ δ' ἐπιούσῃ ἐγρηγορώς οὐδὲν ἐμέμνητο τοῦ ἐνυπνίου.

— ΒΙΒΛΟΣ Η —

Ο ΣΟΦΙΣΤΗΣ Ο ΕΠΙ ΠΟΣΕΩΝ

Ίδού.

Ποῦ;

Παρὰ τῷ μειρακίῳ τῷ μεγάλῳ καὶ πυρρότριχῳ.

Τῷ γε δίοπτρα φοροῦντι;

Ἡ τὴν ὄψιν εἶδες αὐτοῦ;

Ἡ τὴν οὐλήν;

τῇ γὰρ οὖν ὑστεραίᾳ ψιθυρισμὸν ἥκουσε πολὺν ὁ Ἄρειος ἐπεὶ τάχιστα ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ θαλάμου. οἱ γὰρ ἔξω τῶν διδασκαλείων τὸν διδάξοντα περιμένοντες ἄκρω ποδὶ ἵσταντο κατοφόμενοι αὐτόν, οἱ δ' ἀεὶ παριόντες ἐν ταῖς διαδρομαῖς ὑπέστρεφον θάμα, ἵταν δὲ δεδορκότες. ἐκεῖνος δ' ἐβούλετ' ἄν αὐτοὺς τοῦτο μὴ ποιεῖν, ὡς μάλιστα θέλων διατρῆψαι ἐπὶ τῷ τυγχάνειν τῆς πρὸς σχολὴν ὅδοῦ.

καὶ γὰρ κλίμακες ἥσαν ἐν Ύογοήτου ἔκατον τετταράκοντα δύο· τούτων δ' αἱ μὲν πλατεῖαι ἥσαν καὶ μεγαλοπρεπεῖς, αἱ δὲ στεναὶ καὶ σαθραί, αἱ δὲ ἄλλοσε τῇ Παρασκευῇ ἄλλοσε κατὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας ἔφερον, αἱ δ' αὖ βάθρον παρεῖχον ἄβαθρον κατὰ μέσην τὴν ἀνάβασιν οἰον ἔδει τοὺς ἀναβαίνοντας ὑπερπηδῆσαι ἀκριβῶς φυλαττομένους. καὶ μὴν τῶν θυρῶν τὰς μὲν οὐκ ἦν ἀνοίξαι εἰ μὴ κοσμίως ἔροιο ἢ ἐνταυθὶ μάλιστα γαργαλίζοις, τὰς δὲ εὔροις ἄν θύρας μὲν οὐκ οὕσας, τοίχους δὲ μᾶλλον ὑποδυσαμένους τὸ τῶν θυρῶν σχῆμα. καὶ χαλεπώτατον ἦν ἀκριβῶς μαθεῖν ὅπου τῷ ὅντι κεῖται τι πάντων ῥεόντων, ὡς ἐδόκει. καὶ οἱ ἐν ταῖς γραφαῖς ἔφοιτῶν ἄλλοσε ἐπιόντες ἄλλήλους, καὶ δὴ καὶ αἱ πανοπλίαι ἐδόκουν τῷ Ἄρείῳ ἐξ αὐτομάτου περιπατεῖν δύνασθαι.

καὶ μὴν τὰ εἴδωλα ὀχληρὰ ἐγένετο. καὶ γὰρ θορύβοιο ἄν σὺ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εἴ ποτε εἴδωλόν τι φθάνοι σὲ διαβὰν διὰ τὴν θύραν τὴν κεκλεισμένην ἦν ἀνοίξειν ἔμελλες. ἀλλ' ὁ μὲν μονονουχὶ ἀκέφαλος Νίκος ἥδετο εὐθύνων τοὺς Γρυφινδωρίσκους, τῷ δὲ Ποιφύκτῃ τῷ δαιμονίῳ – ἥδιον ἄν σὺ διτταῖς θύραις ἐντύχοις κεκλημέναις καὶ μίᾳ κλίμακι ἀπατηλῇ ἢ ἐκείνῳ γε. ἐφίλει γὰρ

καὶ τὰ ἀγγεῖα τὰ ἀχρήστου χαρτίου πλήρη κατὰ τῆς κεφαλῆς μεθεῖναι σοι καὶ τὰς δαπίδας τοῖς ποσὶν ὑποσπάν, καὶ βάλλειν σὲ τῇ γύψῳ, καὶ ἐπὶ σὲ ἀφανὴς κάτοπιν ἐφερπύσας τάς τε ρίνας λαβὼν βοῶν λιγειά τῇ φωνῇ Ἐγώ τὸν μυκτῆρα σοῦ ἔχω.

ἀλλ' ὁ οἰκοφύλαξ ὁ "Αργος Φήληξ ὅσον μάλιστα καὶ κάκιον ἦν τοῦ Ποιφύκτου. τῆς γὰρ ἐπιούσης ἡμέρας ἂμ' ἡλιῷ ὁ "Αρειος καὶ ὁ Ροών ἀπέκναισάν πως αὐτὸν ἀλοῦντες μεταξὺν ἐπιχειροῦντες βίᾳ εἰσιέναι διὰ θύραν τινά. καὶ αὕτη, ὡς ἀπέβη αὐτοῖς κλαίοντι δή, εἴσοδος ἔτυχεν οὖσα εἰς τὴν διαδρομὴν ἀπόρρητον ἐκείνην τὴν ἐπὶ τοῦ τρίτου ὄρόφου. ὁ δὲ Φήληξ ὁ φύλαξ, οὐ πιστεύσας αὐτοῖς φάσκουσιν ἀμαρτεῦν τῆς ὄδού, ἐπέπειστο τοιχωρυχεῦν αὐτοὺς ἐκ παρασκευῆς. ἡπείλει οὖν ἐνδήσειν αὐτοὺς εἰς δεσμωτήριον καὶ ἀπέσωσεν ὁ Κίουρος παριὰν τύχῃ τινί.

τῷ δὲ Φήληκι ἦν αἴλουρός τις θηλεῖα ὄνόματι Νῶροψ, ισχνὴ οὖσα καὶ σποδοειδῆς καὶ ἔξοφθαλμος ἵσον αὐτῷ τῷ κυρίῳ. καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν μόνη περιεπόλει τὰς διαδρομάς. εἰ δέ τις παρ' αὐτῇ παρέβαινε θεσμόν τινα ἥ πλημμελές καὶ μικρόν τι ἐποίει, ἀπήγγει μετιὼν τὸν Φήληκα. ὁ δ' ἐν ἀκαρεῖ ἔφαινετο ἀσθμαίνων ἄμα. τὰς γὰρ τοῦ παιδευτηρίου διαδρομὰς τὰς κρυπτὰς ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἔγνω, εἰ μὴ ἔτυχον οἱ Εὐισήλιοι ἐμπειρότεροι γενούμενοι. ὥστ' ἦν αὐτῷ ἀνακύψαι μάλ' ἐξ ἀπροσδοκήτου καθάπερ τὰ εἴδωλα. ἀνθ' ὧν πάντες οἱ μαθηταὶ πάνυ ἐμίσουν αὐτὸν καὶ σκοπὸς ἦν αὐτοὺς τὴν Νώροπα πολλὰ λακτίζειν.

καὶ μὴν τὴν παιδευσιν αὐτὴν ἦν ἀνέχεσθαι, εἴ γ' ἄρα εἰς τὰ διδασκαλεῖα ἀκριβῶς ἀφίκετό τις. ἐλελήθει δὲ τὸν "Αρειον ἡ μαγικὴ πρόσαντές τι οὖσα, δέον πολλῷ πλείονα πράττειν ἥ ράβδον σείοντα δλίγα καὶ γελοῖα λαλεῖν.

καὶ καθ' ἑκάστην τὴν ἐβδομάδα τῇ Τετάρτῃ ἔδει αὐτοὺς τῆς νυκτὸς ἀστρονομοῦντας φιλοσοφεῖν τὰ τῶν ἀστέρων ὡς μαθησομένους τοῦνομα ἑκάστου καὶ τοὺς δρόμους τοὺς τῶν πλανητῶν ἀστέρων. καὶ τρὶς τῆς ἐβδομάδος ἐξέβαινον πρὸς τὰ φυτηκομεῖα τὰ ὅπισθε τοῦ φρουρίου φιλοσοφήσοντες τὰ βοτανικὰ ἔννονα φυτῶν καὶ τῶν μυκητῶν ἀλλὰ καὶ εὑρίσκειν ἐφ' ὧ δύναμιν ἔχοιεν.

καὶ μάλιστα οὐχ ἥδοντο ἀκούοντες περὶ τῶν τοῖς πάλαι μάγοις πεπραγμένων. ταύτης γὰρ τῆς διδασκαλίας μόνης ὁ σοφιστὴς ὃν εἴδωλον ἔτυχεν. καὶ γὰρ ὁ σοφιστὴς Βύνις πρεσβύτατος ὃν εἰς ὕπνον ποτὲ πρὸ τῆς ἐν τῷ παιδαγωγείῳ ἐστίας ἐπεπτώκει· τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἀναστὰς διδάξων, τὸ σῶμα κατέλιπε. καὶ τοῦ Βίνεως συνεχῶς

ύμνουντος, ἔγραφον ὄνόματα καὶ χρόνους πολλὰ συγχέοντες ἀεὶ οἶον Ἐμερικὸν τὸν κακὸν καὶ Οὐρικὸν τὸν μανικόν.

ἀλλ' ὁ Φιλητικὸς σοφιστὴς ὡν τῶν φίλτρων οὕτω μικρὸς ἦν τὸ σῶμα ὥστε δεῖν ἐπὶ σωρῷ βιβλίων ἔσταναι ὀψόμενον ὑπὲρ τοῦ βάθρου. ἐλθόντων δὲ τῶν μαθητῶν τὸ πρῶτον ὡς αὐτόν, μεταξὺ ἀναγιγνώσκων τὰ ὄνόματα αὐτῶν τὸ τοῦ γ' Ἀρείου ἵδων εἰς τοσοῦτο ἐπλάγη ὥστ' εὐθὺς τριγμὸν ἀφεὶς ἡφάνιστο καταπεσών.

ἡ τοίνυν σοφίστρια Μαγονωγαλέα ἐκ διαμέτρου ἦν τῶν τοιούτων. ὁ δ' Ἀρειος ὅρθῶς ἄρ' ἔμαθεν ὅτι οὐ προσήκει ἀνηκουστεῖν αὐτήν, δυσκίνητόν τ' οὖσαν καὶ ἔνυετόν. καὶ γὰρ ἐπεὶ τάχιστ' ἐκάθισαν τὸ πρῶτον ἀκουσόμενοι αὐτῆς οἱ μαθηταί, ἐνουθέτησεν αὐτοὺς πάνυ ποτνιωμένη·

'Ἄλλα μὴν, ἔφη, ἡ τοι μεταμόρφωσις εἶδός ἐστι τῆς μαγικῆς δεινόν τε καὶ ἐπικίνδυνον ὑπὲρ τᾶλλα ἀ ἐν Ὑογοήτου μαθήσεσθε. καὶ δὴ εἴ τις παρ' ἔμοιγε διατρίβων ἀσχημονήσει, ἐκλεύψει τὸ διδασκαλεῖον οὐδ' ἐπάνεισί ποτε. εὐλαβεῖσθε δῆτα.

ἐντεῦθεν δὲ μετέβαλε τὸ βάθρον εἰς χοῖρον κάπειτα πάλιν ἐξ χοίρου εἰς βάθρον. καὶ πάντες ἐθαύμασαν μέν, συνῆσαν δὲ ταχέως οὐ μετὰ μικρὸν μέλλοντες μεταβαλεῖν τὰ ἔπιπλα εἰς τὰ ζῶα. γράφαντες μὲν οὖν πολλὰ καὶ ποικίλα, ἐδέξαντο ἔκαστοι πυρεῖον ὡς εἰς βελόνην μεταβαλοῦντες. τελευτησάσης δὲ τῆς σχολῆς, ἡ Ἐρμιόνη μόνη τῶν ἄλλων μετεσχημάτισέ τι τὸ πυρεῖον· καὶ ἡ Μαγονωγαλέα δείξασα τοῖς μαθηταῖς ὅπως τὸ χρῆμα ἀργυροειδές τι καὶ ὀξύθηκτον ἐγένετο ἐμειδίασέ τι τῇ Ἐρμιόνῃ ὁ καὶ ὀλιγάκις δήπου ἐποίει.

ἀτὰρ καὶ πάντες τὴν σχολὴν μάλιστα προσεδέχοντο τὴν περὶ τῆς πρὸς τὰ σκοτεινὰ δόγματα φυλακῆς. ἀλλ' ὡς ἀπέβη, ἡ τοῦ Κιούρου διδασκαλία γελοῖον τι ἔτυχεν οὖσα. τῶν γὰρ σκορόδων σφόδρ' ὅζοντος τοῦ δωματίου, λόγος ἦν ὡς ἐλπίζει ἀμυνεῖν Λάμιαν τινὰ ἥπτινι ἐνέτυχε ποτε ἐν Ῥουμανίᾳ, πάνυ φοβούμενος ἔτι μὴ μετελθοῦσα ἐν νῷ ἔχῃ αὐτὸν διαφθεῖραι. καὶ οὗτος γοῦν ἔφασκε τὴν μίτραν δῶρον δέξασθαι ἀπὸ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων χάριν εἰδότος· ἐκκόφαι γὰρ αὐτὸς ὑπὲρ ἐκείνου μορμολυκεῖον μάλ' ὄχληρόν. οἱ δὲ μαθηταὶ ἐνεδοίαζον περὶ τούτων πότερον πεπεισμένοι εἰσίν. αὐτίκα γέ τοι τοῦτο μὲν τοῦ Σαμίου πολλῆς μετὰ σπουδῆς ἐρομένου αὐτὸν ὅπως δὴ ἐμαχέσατο τῷ μορμολυκείῳ, ὁ Κίουρος ἐρυθραινόμενος ἥρχε λέγων περὶ τῶν ὥρων· τοῦτο δὲ ἥσθοντο αὐτῆς τῆς μίτρας κακὸν ὀζούσης. ἀλλ' οὖν οἱ Εὐησήλιοι ἔφασκον σκορόδων σέσαχθαι καὶ τὴν μίτραν ἵνα ὁ Κίουρος φυλακῆς τύχοι ὅποι γῆς ἔλθοι.

δ' δ' "Αρειος ἥδετο μαθὼν ὅτι οὐκ' ἄρ' ἡττον ἐπίσταται τῶν ἄλλων παρατιθέμενος· πολλοὶ γὰρ ἐν Μυγάλοις τεθραμμένοι οὐ συνήσαν ἑαυτοῖς φαρμακεῦσιν ἢ φαρμακίσι πεφυκόσι. καὶ τοσαῦτα ἔδει τοὺς πάντας μανθάνειν ὥστε καὶ δ' ᾿Ροῶν καὶ οἱ τοιοῦτοι οὐ πολὺ προεῖχον τῶν ἄλλων.

τῆς τούννυν Παρασκευῆς ὁ ᾿Αρειος καὶ δ' ᾿Ροῶν τὸ πρῶτον εἰς τὸ μέγαρον ἀφίκοντο ἀριστήσοντες οὐ διαμαρτόντες ὅπωστιοῦν τῆς δόδοῦ. καὶ τοῦτο μέγα τι ἐνόμισαν εἶναι.

καὶ δ' ὁ μέν μέλι εἰς τὸν χόνδρον χέων Τήμερον, ἔφη, τί ἔχομεν;

ὅ δὲ Πόσεις, ἔφη, διπλᾶς μετὰ τῶν Σλυθηρίνων. ὁ δὲ Σίναπυς ἄτε κύριος ὧν τοῦ τῶν Σλυθηρίνων οἴκου λέγεται πάνυ σλυθηρινίζειν· οἶδι τ' ἐσόμεθα μαθεῦν πότερον τοῦτ' ἔστιν ἀληθές.

Εἰ γὰρ ἡ Μαγονωγαλέα ἐγρυψινδώριζεν, ὁ δ' ὃς ὁ ᾿Αρειος. αὕτη γὰρ καίπερ κυρία οὖσα τοῦ τῶν Γρυψινδώρων οἴκου, τῇ προτεραίᾳ πόλλ' ὅμως ἐπέβαλεν αὐτοῖς κατ' οἶκον ἀσκήσουσι μαθήματα.

ἐκομίσθησαν τούννυν αἱ ἐπιστολαί. ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἄρτι ἀφικόμενος κομιδὴ ἐξεπέπληκτο ὁ ᾿Αρειος ἵδων ὡς ἑκατὸν γλαῦκας ἄφιν εἰς τὸ μέγαρον μεταξὺ τοῦ ἀκρατίσματος κατασκηπτούσας καὶ ἀνὰ τὰς τραπέζας περιπετομένας καὶ τοὺς κυρίους ζητούσας καὶ ἐπιστολάς τε καὶ φορτία κατὰ τὰ γόνατα αὐτοῖς μεθείσας, τήμερον δὲ πάντα τὰ τοιαῦτα μέτρια ἔχειν ἐδόκει.

καὶ μέχρι τότε ἡ Ἡδυϊκτὶν οὐδὲν ἐκόμισεν αὐτῷ. ἐνίστε μὲν γὰρ εἰσπτομένη ὡς τὸ οὖς αὐτοῦ φιλήσουσα καὶ ἄρτου φρυκτοῦ τι παρεδομένη τότε δὴ ἐπὶ κοίτον ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων γλαυκῶν τῶν Ὑγοητικῶν ἐν τῷ γλαυκοκομείῳ. τήμερον δὲ μεταξὺ τῆς παλάθης καὶ τοῦ σακχάρου κύλικος καταπτομένη μεθῆκεν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐκείνου λεκάνην. δ' δ' εὐθὺς σπουδαίως ἀνέωξε. μόλις δ' ἀνέγω τάδε· ὁ γὰρ γράψας ἄτεχνος ἦν τις, ὡς ἔοικεν.

‘Αγριώδης τῷ ᾿Αρείῳ χαίρειν·

Ἐν οἷδ' ὅτι καθ' ἐβδομάδα τῆς Παρασκευῆς δείλη σχολάζεις. ἀρ' ἐθέλεις συμμετέχειν τοῦ τείου μετ' ἐμοῦ τῇ ἐνάτῃ ὥρᾳ; βούλομαι γὰρ πάντ' ἀκοῦσαι σου περὶ τῶν τῆς πρώτης ἐβδομάδος πεποιημένων. ἀποκρίνου δῆτα μετὰ τῆς Ἡδυϊκτῖνος. ἔρρωσο.

δ' δ' "Αρειος χρησάμενος τὸν τοῦ ᾿Ροῶνος κάλαμον καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἀναστρέψας ἔγραψεν ὅτι ἥδεται ἐπινεύων τοῦτο καὶ ὅψεται ἐκεῖνον διὰ χρόνου. κἄπειτα τὴν Ἡδυϊκτίνα πάλιν ἐξέπεμψεν.

ἔρμαιον δ' ἦν τῷ ᾿Αρείῳ τὸ προσδοκᾶν τείου μεθέξειν μετὰ τοῦ

Αγριώδους. ἡ γὰρ περὶ τῶν πόσεων διδασκαλία ἀπέβη οἱ εἶναι κάκιστον ἀπάντων ὃν ἥδη πέπονθε.

τῇ μὲν γὰρ πρώτῃ τῆς περιόδου ἡμέρᾳ δειπνοῦντι ἔδοξε τῷ Ἀρείῳ ὁ Σίναπυς οὐ φιλεῖν αὐτόν. τελευτησάσης δὲ τῆς πρώτης σχολῆς τῆς τῶν πόσεων συνήδει ἐαυτῷ πάνυ ἡμαρτηκότι. οὐ μὲν γάρ τοι ἄχθεσθαι τὸν Σίναπυν αὐτῷ, μισεῖν δ' ἔσχατον μῖσος.

καὶ πρὸς τὰς πόσεις ἔδει διατρίψαι ἐν δεσμωτηρίᾳ πολλῷ ψυχροτέρῳ τοῦ ἄνω φρουρίου ὅντι. ὥστε μάλ' ἐφοβοῦντ' ἄν καὶ εἰ μὴ ἔδει βλέπειν ἂμα πρὸς τὰ τεταριχευμένα ζῶα τὰ ἐν φιάλαις ὑαλίναις περὶ τοὺς τοίχους φερόμενα.

καὶ ὁ Σίναπυς τὸ αὐτὸ ποιῶν τῷ Φιλητικῷ ἥρξατο τῆς σχολῆς ἀναγιγνώσκων τὰ τῶν μαθητῶν ὄνόματα. καὶ ὡσαύτως ἐπαύσατο μεταξὺ ἀναγιγνώσκων τὸ Ἀρείου ὄνομα.

καὶ ἡσύχως Εἴεν, ἔφη. ὁ πάνυ Ἀρειος Ποτῆρ, ἐξοχώτατος δῆπου τῶν νέων μαθητῶν.

τοῦτο δ' ἀκούσαντες ὁ Δράκων Μάλθακος καὶ οἱ ἑταῖροι Κάρκινός τε Κέρκωψ τε ἔλαθον κιχλίζοντες. ἀναγνοὺς δ' οὖν τὰ ὄνόματα, ὁ Σίναπυς ὀξὺν ἀνέβλεψε πάλιν πρὸς τοὺς μαθητάς. ὀφθαλμοὺς δ' εἶχε μέλανας καθάπερ ὁ Αγριώδης πλὴν ἀλλ' οὐτός γε πάνυ φιλάνθρωπον ἔβλεπε κατὰ τὸ ξύνηθες. ἐκεῖνος μὲν οὖν τοὺς ὀφθαλμοὺς ψυχροὺς παρεῖχε καὶ κενοὺς καὶ ὅμοίους οὐκ οἶδ' ὅπως τῷ σκότῳ τῷ ἐν ὑπονόμῳ τινί.

"Ηκετέ που, ἔφη, μεταχειρισόμενοι τὴν ποτικὴν οὐ μόνον ἐπιστήμην ἄδηλον οὖσαν καὶ τοῦ ποικίλου μετέχουσαν ἀλλὰ καὶ τέχνην τῆς ἀκριβείας μάλιστα δεομένην. καὶ ἔλεγε μὲν ὡσπερ πρὸς οὓς ψιθυρίζων τοῖς μαθηταῖς, οἱ δὲ πάντ' ἥκουσαν ὅμως. ἐδύνατο γὰρ καθάπερ ἡ Μαγονωγαλέα ἀκονιτὶ κρατεῖν τῶν μαθητῶν τέως σιωπῆ ἡσυχαζόντων. καὶ ἀναλαβὼν Πολλοὶ γάρ τοι, ἔφη, τάχ' ἄν ἥγοῦντο ταύτην τὴν τέχνην ἡ τι ἡ οὐδὲν τοῦ μαγικοῦ μετέχειν, οὐ δέον ύμᾶς δῆπου τὰς ῥάβδους σείοντας παγγελοίους εἰκότως δοκεῖν. οὐδ' αὖ προσδέχομαι ύμᾶς κατανοήσειν ὅπως καλόν ἐστιν ὁ λέβης ἥρέμα ζέων καὶ ποικίλον παρέχων καπνόν, ἡ ὅσον δύναται τὰ ὑγρὰ διὰ φλεβῶν βροτείων ρέοντα ὡς κηλήσοντά τε τὴν ψυχὴν καὶ ἀπατήσοντα τὰς αἰσθήσεις... ἐγὼ γὰρ ἔχω διδάσκειν ύμᾶς καὶ τὴν δόξαν θησαυρίζειν εἰς λήκυθον καὶ τὸ κλέος ἀναβράττειν καὶ δὴ καὶ ταριχεύειν τὸν θάνατον, εἴ γ' ἄρα μὴ οὕτως ἐμβρόνητοι τυγχάνετε πεφυκότες ὡς ἐκεῖνοι οὓς κατὰ τὸ ξύνηθες δεῖ με διδάξαι.

καὶ ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ διετέλουν ἡσυχάζοντες. καὶ ὁ Ἀρειος καὶ ὁ Ροὰν κεκυρτωμένοι τὰς ὄφρυς ἔβλεπον πρὸς

ἀλλήλους. ἡ δὲ Ἐρμιόνη παντοίᾳ ἦν ὡς μάλιστα σπουδάζουσα ἐπιδεῖξαι ὅτι ἐμβρόντητος οὐκ ἔστιν.

ἀλλ' ὁ Σίναπος ἔξι ἀπροσδοκήτου Οὖτος, ἔφη, ὁ Ποτέρ. τί ἔχοιμ' ἂν εἰπέ μοι εἰ συμμείξαιμι ρίζαν ἀσφοδελίνην εὗ τετριμμένην μετὰ ἀψινθίου ἔφθον;

οὐδὲ Ἀρειος πάνυ ἀπορῶν εἰς ἑαυτόν Ποίαν, ἔφη, ρίζαν μετὰ ποίου ἔφθον; παρέβλεψεν οὖν πρὸς τὸν Ρώνα ὡσαύτως ἀποροῦντα. ἡ μέντοι Ἐρμιόνη ὡς τάχιστα τὴν χεῖρα ἀνέσχεν.

ἐκεῖνος δέ Οὐκ οἶδα, ἔφη, ὁ κύριε.

οὐδὲ Σίναπος μάλα σαρδάνιον μειδιάσας Φεῦ φεῦ, ἔφη, τῆς δόξης.

τῆς δὲ Ἐρμιόνης ἔτι χειροτονούσης ἀμελήσας Δεῖ σε, ἔφη, πάλιν ἐγχειρῆσαι. ποι γῆς ζητοίης ἂν εἰ κελεύσαιμι σε ἐντερόλιθον εὑρεῖν;

καὶ ἡ μὲν Ἐρμιόνη τὴν χεῖρα εἰς τοσοῦτο ἔξετεινεν ὅσον ἐνεδέχετο μὴ ἀναστᾶσα, ὁ δὲ Ἀρειος οὐκ ἥδει στιγμὴν ἢ σκιὰν περὶ τοῦ ἐντερολίθου πάνυ ἀγνοῶν ὅ τι τυγχάνει ὄν. ὥστε οὐκ ἥθελε βλέψαι πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν Δράκοντα πολλοῦ μετὰ γέλωτος ἥδη ἐπιχαιρεκακοῦντας.

Οὐκ οἶδα, ὁ κύριε.

Ἡ που οὐκ ἔδοξέ σοι, ὁ Ποτέρ, βίβλον ἀναπτύξαι οὐδεμίαν μέλλοντι παραγενήσεσθαι δεῦρο;

“Ἀρειος δ’ ἐβιάζετο εἰς τὸ εὐθὺ βλέπειν πρὸς τούσδε τοὺς ὄφθαλμοὺς τοὺς ψυχρούς. τὰ γὰρ βιβλία ὡς ἀληθῶς ἀναγνῶναι παρὰ τοῖς Δουρσλείοις. ἀλλὰ πῶς ἐπιεικές ἔστιν εἰ ὁ Σίναπος προσδέχεται αὐτὸν μεμνῆσθαι πάνθ’ ὅσα γέγραπται ἐν τῇ βίβλῳ τῇ περὶ χιλίων φαρμάκων βοτανικῶν καὶ μυκητίνων;

ἐκεῖνος δ’ ἔτι ἡμέλει τῆς χειρὸς ἥδη τρεμούσης τῆς Ἐρμιόνης.

Πῶς διαφέρει, ὁ Ποτέρ, τὸ ἀκόνιτον τοῦ λυκοκτόνου;

πρὸς δὲ τοῦτο ἡ Ἐρμιόνη ἀνέστη, τῆς χειρὸς πρὸς τὸν τοῦ δεσμωτηρίου ὄροφον ἐκταθείσης.

ἀλλ’ ὁ Ἀρειος σιωπῇ Ἐγώ μέν, ἔφη, οὐκ οἶδα· οἶδε μέντοι ἡ γ’ Ἐρμιόνη, ὡς ἔοικε. τί οὐκ ἐρωτᾶς αὐτήν;

καὶ γελώντων ὀλίγων, τὸ βλέμμα ἔλαβε τοῦ Σαμίου. ὁ δ’ ἐσκαρδάμυξεν αὐτῷ. ὁ μέντοι Σίναπος οὐκ ἥρεσκετο.

καὶ τῇ Ἐρμιόνῃ ἀνιώμενος Κάθησο, ἔφη. εἰ δ’ ἄρα μαθεῖν τι θέλεις, ὁ Ποτέρ, ἀκοῦσόν μου. τὸν γὰρ ἀσφόδελον εἴ τις συμμείγνυτῷ ἀψινθίῳ, ναρκωτικὸν ποιεῖται φάρμακον οὕτω δύνατον ὥστε καλεῖσθαι πόσιν τοῦ θανάτου ἐμψύχουν. καὶ ὁ ἐντερόλιθός ἔστι λίθος τις ἐκ γαστρὸς τράγου ἀφηρημένος ἀλεξιφάρμακος ὄν. καὶ τό τ’

ἀκόνιτον καὶ τὸ λυκόκτονόν ἔστι δύο ὄνόματα πρὸς τὸ αὐτὸ φυτόν. τί δὲ δῆ; ἢ ταῦτα συγγράφετε πάντες;

καὶ ἄφνω ἐκύπταζον ἅπαντες περὶ καλάμους καὶ χάρτην. καὶ μεταξὺ τοῦ θορύβου ἐκεῖνος Καὶ οἱ Γρυφίνδωροι βαθμοῦ στερηθήσονται τῆς σῆς ὕβρεως ἔνεκα, ὥ Ποτέρ.

ἀναλαβόντες δὲ τὴν τῶν πόσεων σχολήν, οἱ Γρυφίνδωροι οὐδὲν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἔχωρουν. ὁ γὰρ Σίναπυς εἰς συνωρίδας διελὼν αὐτὸὺς ἐκέλευσε μεῖξαι πόσιν ἀπλοϊκὴν ὡς δοθιῆνας ἵασομένους. περιπολῶν δὲ καὶ τὸν τρίβωνα ἄμα σύρων τὸν μακρὸν καὶ μέλανα ἔθεώρει αὐτὸὺς τὰς ἀκαλήφας ξηρὰς σταθμωμένους ἢ τοὺς ὁδόντας δρακοντείους ἀλοῦντας, πάντας ἀεὶ μωμώμενος πλὴν τοῦ Δράκοντος Μαλθάκου· τῷ δὲ ἡδέως ἔχων ἐδόκει. ἀτὰρ καὶ ἐκέλευε πάντας θαυμάζειν τοῦτον ὡς ἀμέμπτως ἔψει τοὺς γυμνοὺς κοχλίους κερασφόρους καὶ ἐξ ἀπροδοκήτου κατὰ τὸ δεσμωτήριον ἄμα μὲν ἦν νέφος ἴδεν καπνῶδες καὶ καλαΐνον, ἄμα δὲ ροῦζον ἀκούσαι μέγαν. ὁ γὰρ Νεφελώδης οὐκ οἶδ' ὅπως ἔτυχε κατατήξας τὸν τοῦ Σαμίου λέβητα εἰς μύδρον τινὰ διάστροφον. ὥστε ἡ πόσις διαρρέουσα διὰ τὸ ἔδαφος λιθόστρωτον ἔκαιε τοῖς παροῦσι τὰ ὑποδήματα. καὶ ἐν ἀκαρεῖ οἱ μὲν μαθηταὶ πάντες ἐπὶ σκολυθρίοις ἵσταντο, ὁ δὲ Νεφελώδης τηκομένου τοῦ λέβητος πάνυ βρεχθεὶς τῇ πόσῃ, ἀνώμωζεν ὁδύνη τειρόμενος ἐξανθοῦντος ἥδη τοῦ σώματος δοθιῆσιν ἐρυθροῖς καὶ διαπύροις.

ὁ δὲ Σίναπυς σεσηρώς "Ω τῆς μωρίας, ἔφη, ὥ ἀνόητε παῖ. καὶ τὴν ράβδον ἅπαξ τινάξας τὴν πόσιν ἐκκεχυμένην εὐθὺς διέλυσεν. καὶ ἀναλαβών Ἡ καὶ ἐνέθηκας, ἔφη, τὰς τοῦ ἀκανθίονος ἀκάνθας πρίν γ' ἀνελεῖν τὸν λέβητα ἀπὸ τοῦ πυρός;

ἐκεῖνος δὲ ἐκνυζεῖτο ἄτε πάνυ φλυκταινούμενος τὰς ρῆνας.

ὁ δὲ Σίναπυς δι' ὄργῆς ἔχων ἐκέλευσε τὸν Σάμιον ἡγεῖσθαι αὐτῷ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. κᾶπειτα μετήλθε τὸν Ἀρείον καὶ τὸν Ροῶνα ὡς συμπονήσαντας τῷ Νεφελώδει.

Οὗτος, ὥ Ποτέρ, τί χρῆμα σὺ οὐ παρήνεσας αὐτὸν μὴ προσθεῖναι τὰς ἀκάνθας; ἢ που ἐνενόεις ὡς ἐκείνου σφαλέντος αὐξήσεις τὰ σαυτοῦ; τοιγαροῦν ἔτερον βαθμὸν ἀπώλεσας τοῖς Γρυφινδώροις.

τοῦτο δὲ ἀδικώτατον ἔδοξε τῷ Ἀρείῳ. μέλλοντα δὲ φθέγξασθαι τι ὁ Ροῶν λαθὼν ἐλάκτισεν ὅπισθε τοῦ λέβητος.

Μὴ λιπαρήσῃς, ἢ δ' ὅ. τόδε γὰρ οἶδ' ἀκούσας· ἔνεστι τῷ Σινάπει μνησικακεῖν δυσκόλω ὄντι.

ὕστερον δὲ ἀναβαινόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, ὁ Ἀρειος πόλλ' ἐφρόντιζεν ἀθυμίας ὃν μεστός. ἀπολέσαι γὰρ δύο βαθμοὺς

τῆσδε τῆς ἑβδομάδος πρωτόπειρος ὥν. ἀλλὰ διὰ τί ὁ Σίναπις τοσούτο μισεῖ αὐτόν;

ὅ δὲ Ῥών Θάρρει δῆτα, ἔφη. οὗτος γὰρ ἀεὶ φιλεῖ ἀφαιρεῖν βαθμὸὺς τῷ Φερεδίκῳ καὶ τῷ Γεωργῷ. ἄρ' ἔξεστί μοι συγγενέσθαι τῷ Ἀγριώδει μετὰ σοῦ;

καὶ περὶ τὴν ἐνάτην ἀπὸ τοῦ φρουρίου ἔξελθόντες διὰ τοῦ κήπου ἔχωρουν. ὁ δ' Ἀγριώδης ἐνώκει οἰκιδιώ ἔνδινω πρὸς κρασπέδοις τῆς ἀπορρήτου ὅλης. καὶ πρὸ τῆς θύρας ἦν ἵδεν βαλλίστραν καὶ ἀρβύλας πηλοπατίδας.

κόφαντος δὲ τοῦ Ἀρείου, ἤκουσαν ψόφον τ' ἄδηλον ὡς ξύοντος τινὸς μανικῶς τὸ ἔδαφος τοῖς ὅνυξι, καὶ πολλῶν κυνὸς ὑλαγμάτων. ἔπειτα δ' ὁ Ἀγριώδης βοῶν Τοῦμπαλιν, ἔφη, ὁ Δάκος, πρὸς τοῦμπαλιν.

ὅ δὲ Ἀγριώδης ἔξω προῦκυψε τὴν ὄψιν μεγάλην καὶ δασεῖαν δείξας αὐτοῖς διὰ τρῆμα, τὴν θύραν δλίγον τι ἀνοίξας.

Ἄλλὰ περιμένετε· τοῦμπαλιν δῆτα, ὁ Δάκος.

καὶ ἡσπάσατ' αὐτοὺς μόλις κατέχων ἄμα Μολοσσικὸν κύνα ὑπέρμεγαν.

καὶ ἔνδον ἦν δωμάτιον ἐν μόνον. κωλᾶς δὲ καὶ φασιανοὺς ἄν εἶδες ἔξ ορόφου ἀνηρτημένους, καὶ χαλκείον ἐπ' ἐσχάρᾳ ζέον, καὶ ἐν μυχῷ κλίνην μεγάλην φάρεσι ποικίλοις ἐστρωμένην.

Χαίρετε, ἔφη, ἐπὶ ξενίαν γὰρ ἥλθετε, τὸν κύνα ἄμα μεθείσ. ὁ δ' ἀναπηδήσας εὐθὺς ἐπὶ τὸν Ῥώνα διέλειχε τὰ ὡτα. ὁ γὰρ κύων ὡς ἐδόκει καθάπερ ὁ Ἀγριώδης αὐτὸς δεινὸν μὲν ἐφαίνετο, ἔργῳ δ' ἥπιος ἦν ὅμως.

ὅ δ' Ἀρείος Ούτοσί, ἔφη, Ῥών ἐστιν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ἀγριώδης ὕδωρ ζέον εἰς τειοδόχην χεύσας, πλακούντια ἐτίθη εἰς λοπάδα.

Ἡ ἄλλος τις Εὐισήλιος εἰ δήπου – ἥσθετο γὰρ αὐτοῦ πάνυ φακώδους ὄντος – τὸ γὰρ ἥμισυ τοῦ βίου διέτριψα τὰ σὼ ἀδελφῷ ἀποδιώκων ἀπὸ τῆς ὅλης.

ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας ὅσον οὐκ ἔθραυσαν ἐσθίοντες τὰ πλακούντια πάνυ σκληρὰ ὄντα. πρὸς ὑδόνην δ' οὖν σχηματιζόμενοι διεξῆλθον τὰ πρῶτα μαθήματα. ὁ δὲ κύων Δάκος τὴν κεφαλὴν ἔκλινεν ἐπὶ τὰ Ἀρείου γόνατα σιαλοχοῶν ἄμα κατὰ τοῦ τρίβωνος.

καὶ οἱ παῖδες μάλ' ἥσθησαν ἀκούσαντες τοῦ Ἀγριώδους ἐπικαλούντος τῷ Φήληκι ἐκεῖνο τὸ παλαιὸν μίσημα.

Ἄλλὰ τὸ κατ' ἐκείνην τὴν αἴλουρον, τὴν Νώροπα, θέλοιμ' ἄν προσάγειν αὐτὴν τῷ Δάκει. ὅπόταν γὰρ εἰς παιδευτήριον ἔλθω, αὕτη πανταχοῦ διώκει με, οὐδ' ἔχω ἐκφυγεῖν, τοῦ Φήληκος ἄμα προτρέποντος αὐτήν.

δ' ὁ "Αρειος καὶ περὶ τὴν σχολὴν τὴν τοῦ Σινάπεως πάντ' εἶπε τῷ 'Αγριώδει· ὁ δὲ καθάπερ ὁ 'Ροῶν ἀπεῖπεν αὐτὸν πράγματα παρέχειν· τὸν γὰρ Σίναταν οὐδένα ὡς εἰπεῖν τῶν μαθητῶν ῥᾳδίως φέρειν.

'Αλλ' ἐφαίνετο καὶ μισῶν ἐμέ.

Φλυαρεῖς, ἦ δ' ὃς ὁ 'Αγριώδης. κατὰ τίνα λόγον;

καίτοι οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ 'Αγριώδης ἔδοξεν αὐτῷ οὐκ ὄρθοῖς τοῖς ὅμμασιν ἀναβλέψαι τοῦτο λέγων.

Πῶς ἔχει ὁ ἀδελφός σου Κάρολος; ἐφίλουν γὰρ αὐτὸν δεινὸν ὅντα χρῆσθαι τοῖς ζώοις.

ὁ δ' "Αρειος ἐσκόπει πρὸς ἑαυτὸν οὐκ εἰδὼς εἰ̄ ἐκ προνοίας δὴ ἐκεῖνος μεταβάλοι τὸν λόγον. καὶ ἐν ᾧ ὁ 'Ροῶν διεξήει τὰ τοῦ Καρόλου τοῦ περὶ τοὺς δράκοντας ὅντος, χαρτίον τι ἀνέλαβεν ἐν τῇ τραπέζῃ κείμενον ὑπὸ τῷ πρὸς τειօδόχην χιτωνίσκῳ. τοῦτο δὲ ῥῆσιν εἶχεν ἀπὸ τοῦ Καθημερίου Μάντεως ἐκτετμημένην τοιάνδε·

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΓΡΙΓΓΩΤΟΥ ΤΟΙΧΩΡΥΧΙΑΣ ΑΓΓΕΛΙΑ ΚΑΙΝΗ

ἰχνεύουσιν ἔπι οἱ ἐν τέλει τοὺς εἰ̄ς Γριγγάτου τῇ ἔνη καὶ νέᾳ τοῦ Ἰουλίου τοιχωρυχήσαντας, λεγομένους ἀγνώτους εἶναι φαρμακέας σκοτεινοὺς ἢ φαρμακίδας σκοτεινάς.

οἱ δὲ ἐν Γριγγάτου κόβαλοι οὐ φάσκουσιν ἀφήρησθαι οὐδέν. τὴν γὰρ κατώρυχα ἐκείνην αὐθήμερον ἥδη κεκενῶσθαι.

κοβαλόνομος δέ τις ὑπὲρ Γριγγάτου τήμερον τῆς δείλης λέγων εἶπε τάδε· Οὐ μέλλομεν ἐρεῦν ὅ τι ἐνήν αὐτοῦ. μὴ πολυ- πραγμονεῖτε δῆτα, εἰ̄ μὴ θέλετε κακῶς ἀπόλεσθαι.

καὶ ὁ "Αρειος ἐμέμνητό πως τοῦ 'Ροῶνος ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ λέγοντος ὡς ἐπεχείρησέ τις ληστεῦσαι τὸν Γριγγάτου, ἀλλὰ τὸ πότε οὐ διώρισεν.

'Ω 'Αγριώδες, ἔφη, ἡ εἰ̄ς Γριγγάτου τοιχωρυχία ἐγένετο παρὰ τάμα γενέθλια, ἵσως που ἡμῶν καὶ παρόντων αὐτοῦ.

ἀλλὰ δῆλος ἦν νῦν δὴ ὁ 'Αγριώδης οὐκ ὄρθοῖς τοῖς ὅμμασιν ἀναβλέψας ἐξ ἵσου πρὸς τὸν "Αρειον. γρύζων δ' οὖν ἄλλο προϋτεινε πλακούντιον. καὶ ὁ "Αρειος αὐθὶς ἀνέγνω τὴν ἀγγελίαν φράζουσαν τὴν κατώρυχα ἐκείνην αὐθήμερον κεκενῶσθαι. τὸν γὰρ 'Αγριώδη κενῶσαι τὴν κατώρυχα τὴν ἐπτακοσιοστὴν καὶ τρισκαιδεκάτην, εἴ̄ γ' ἔξεστι κενοῦν καλεῖν τὸ ἀπενεγκεῖν ἐκεῖνο τὸ αὐχμηρὸν σκεῦος. ἢ που τοῦτο δὴ οἱ τοιχωρυχοῦντες ἐζήτουν;

καὶ οἱ παιδεῖς πρὸς τὸ φρούριον ἐπανῆλθον δειπνήσοντες, τοὺς κόλπους παρέχοντες ἔτι βεβριθότας τοῖς πλακουντίοις ἢ ἐδέξαντο

οὐκ ἐθέλοντες ἀνιᾶν οὐδὲν τὸν Ἀγριώδη. τῷ δ' Ἀρείῳ ἔδοξε τὸ παρ' Ἀγριώδει ἐστιάσθαι πλείω ἥδη παρασχεῖν ἄξια φροντίδος ἢ τὸ πρὸς σχολὰς φοιτᾶν. ἢ γὰρ ὁ Ἀγριώδης συνέλεξε τὸ αὐχμηρὸν ἐκεῖνο φθάσας τοὺς ληστάς; ἢ ποῦ νῦν κεῖται αὐτός; ἢ οἶδεν ἄρα τι περὶ τοῦ Σινάπεως ὅπερ οὐκ ἐθέλει ἀγγεῖλαι ὁ Ἀγριώδης;

— ΒΙΒΛΟΣ Θ —

Η ΠΕΡΙ ΜΕΣΑΣ ΝΥΚΤΑΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ό δ' Ἀρειος οὐκ ἥλπιζε γνωρίσαι ποτὲ παιδα οὐδένα ὃν μᾶλλον μισεῖ ἢ τὸν Δούδλιον, μέχρι οὗ τῷ γε Δράκοντι Μαλθάκῳ ἐνέτυχεν. ἀλλ’ οὖν τό γε μὲν πρῶτον οὐκ ἔδει τοὺς Γρυφινδώρους τοὺς πρωτοπείρους φοιτᾶν μετὰ τῶν Σλυθηρίνων, εἰ μὴ πρὸς τὰ ποτικά, ὥστ’ οὐκ ἔτυχεν ὅμιλῶν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τῷ Μαλθάκῳ. ὕστερον δὲ οἱ Γρυφίνδωροι κλαίοντες κατεῖδον ἀγγελίαν τινὰ ἐν τῷ ἑαυτῶν κοινείᾳ φανεῖσαν. τὰ γὰρ περὶ τῆς πτητικῆς μαθήματα τὰ πρώτιστα τῇ Πεμπτῇ γενήσεσθαι, δέον αὐτοὺς τε καὶ τοὺς Σλυθηρίνους κοινῇ φοιτᾶν.

ό δ’ Ἀρειος αἰνιττόμενος Ἄλλ’ ἔρμαιόν που, ἔφη, νομίζω τὸ ἐφορῶντος τοῦ Μαλθάκου ἐν σάρω εὐηθίζεσθαι.

τοῦτο γὰρ ἦν οὐ μάλιστ’ ἐγλίχετο, τὸ τὴν πτητικὴν μανθάνειν.

ό δὲ Ῥών εὑ ποιῶν Ἄλλ’ οὐκ ἀκριβῶς οἶσθ’ ὅτι εὐήθη σαυτὸν παρέξεις. πολλὰ μὲν γὰρ λαλεῖ ὁ Μάλθακος περὶ τῆς ἵκαροσφαιρικῆς ὡς ἐστι τεχνικὸς εἴ τις ἄλλος. ἀλλ’ ἐστι δὴ τοῦτο ψιλὴ λαλία.

καὶ δὲ Μάλθακος πολλὰ δὴ ἔλεγε περὶ τῆς πτήσεως. βαρέως γὰρ ἔφερεν ἴδων τοὺς πρωτοπείρους οὐδέποτε πρὸς τὰς ἐπ’ ἵκαροσφαιρικῆς ἀγέλας αἱρεῖσθαι ἀγωνισομένους. καὶ μεγαλαυχούμενος πόλλ’ ἐμυθολόγει τὰ τοιαῦτα φράζων ὅπως μόλις πέφευγε Μυγάλους τινὰς ἐν ἐλικοπτέροις ἐπιδιώκοντας. καὶ οὐ μόνον οὕτος τοιαῦτ’ ἐτραγώδει, ἀλλὰ καὶ δὲ Σάμιος, εἴ τις πίθοιτ’ αὐτῷ αὐχοῦντι, παῖς ὃν ἀεὶ περὶ τῆς χώρας ἐν σάρω ἥττε. καὶ δὴ καὶ δὲ Ῥών, εἴ τις βούλοιτο ἀκροᾶσθαι αὐτοῦ, πολλάκις διεξήγει ὅπως ἀνεμόπτερον μονονουχὶ προσέκρουσέ ποτε ἐν τῷ σάρω τῷ τοῦ Καρόλου παλαιῷ αἰωρούμενος. οἱ γάρ τοι τῶν ἀρχαίων γενῶν μαγικῶν ἄπαντες ἀεὶ περὶ τῆς ἵκαροσφαιρικῆς διελέγοντο. καὶ δὲ Ῥών ἥδη πολὺ περὶ

τῆς ποδοσφαιρικῆς ἡμφεσβήτει τῷ Δείνῳ Θόμᾳ κοινωνοῦντι τοῦ κοιμητηρίου αὐτοῖς, ώς οὐκ ἐπιστάμενος τοῦτο τὸ παίγνιον ὅθεν ἀξιόλογον γίγνεται, μιᾶς μὲν σφαίρας ὑπαρχούσης οὐδ' ἔξὸν πέτεσθαι οὐδενί. καὶ δὲ Ἀρειος ἔλαβε ποτε τὸν Ροῶνα σκαλεύοντα γραφὴν τοῦ Δείνου τινὰ εἰκασίαν παρέχουσαν τῶν ποδοσφαιριστῶν τῶν Ραιστήρων καλουμένων εἴ πως κινούῃ αὐτούς.

δὲ Νεφελώδης οὐπώποτ' ἐν σάρω διέτριψε, τῆς τήθης οὐκ ἐπιτρεψάσης ποτε αὐτῷ οὐδὲ ἀπτεσθαι τοῦ τοιούτου.

δέ δὲ Ἀρειος καθ' ἑαυτὸν λογισάμενος ἐνόμισεν αὐτὴν εὖ φρονεῖν· τὸν γὰρ Νεφελώδη πολλάκις δὴ κακὰ πεπονθέναι καὶ πεδοστιβῆ.

καὶ δὴ Ἐρμιόνη οὐχ ἥττον τοῦ Νεφελώδους ἐφοβεῖτο τὰ περὶ τῆς πτήσεως. ταῦτα γοῦν οὐκ ἦν ἐκ βιβλίου μαθεῖν, οὐ μὴν ἀλλ' ἐντόνως ἐπεχείρησεν. ἀριστῶντας γὰρ τῇ Πεμπτῇ πάνυ ἀνιώσα πάσας διεδίδου τὰς περὶ πτήσεως ὑποθέσεις ἃς ἔξηγρηκε βιβλίον χρησαμένη τι παρὰ τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης. τούτῳ γὰρ τῷ βιβλίῳ ὄνομα ἦν ἡ ἴκαροσφαιρικὴ ἐξ ἔτους εἰς ἔτος. καὶ δὲ μὲν Νεφελώδης ἐκκρεμάμενος τοῦ λόγου αὐτῆς μάλιστ' ἐσπούδαζεν εἴ πως τοῦ σάρου ἐκκρεμάσθαι δύναιτο μαθὼν ἥδη τὰ ἐπιτήδεια, οἱ δὲ ἄλλοι μάλισθ' ἤσθησαν εἰσκεκομισμένων τῶν ἐπιστολῶν· τοῦτο γὰρ εὐθὺς δὴ ἔσχεν αὐτὴν μεταξὺ λέγουσαν.

δέ δὲ Ἀρειος οὐκ ἐλελήθει δήπου τὸν Μάλθακον οὐδεμίαν δεξάμενος ἐπιστολὴν μετὰ τὰ γράμματα τὰ τόθ' ὑφ' Αγριώδου πεμφθέντα. τούτῳ γὰρ δὲ ὡτος ἀεὶ νώγαλα σοφῶς χάρτῃ συγκαλυπτά οἴκοθεν εἰσεκόμιζεν, ἅπερ ἐκεῦνος γαυρούμενος ἐναντίον τῶν Σλυθρίνων ἐξεκάλυπτεν ἀριστώντων.

καὶ στρίξ ἐκόμισε τῷ Νεφελώδει μικρόν τι ὑπὸ τῆς τήθης πεμφθέν. τοῦτο δὲ σπουδῇ ἐκκαλύψας ἔδειξεν αὐτοῖς σφαιράν τινα ὑαλίνην καὶ καπνοῦ πλήρη λευκοῦ τοσαύτην ὅσην βώλω μεγάλω εἰκάζοιεν ἄν οἱ νῦν παῖδες.

Ἄλλὰ παντομημονευτικόν ἐστιν, ἔφη. ή γὰρ τήθη ξύνοιδε μοι πάνυ ἐπιλήσμονι ὄντι· τοῦτο δὲ σημαίνει ὅ τι ποιητέον ἔσται σοι ἦν ποτε ἐπιλάθης του. ἵδού· ἦν μέν σοι βεβαίως ἔχομένῳ ἐρυθρὸν γίγνηται, ἐπιλέλησαι τινός – ἀλλὰ μεταξὺ λέγων ταῦτα μάλιστ' ἡπόρει, τοῦ παντομημονευτικοῦ ἐκλάμποντος ἄμα ὥσπερ σάνδυκος. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπελάθετό τινος.

ἐπειράτο δὲ μεμνῆσθαι ὅτου ἐπελάθετο καὶ δὲ Δράκων Μάλθακος τὴν τῶν Γρυφινδώρων τράπεζαν παριὼν ἀνήρπασε τὸ παντομημονευτικὸν αὐτῷ ἐκ τῆς χειρός.

καὶ δὲ μὲν Ἀρειος καὶ δὲ Ροῶν εὐθὺς ἀνεπήδησαν, ώς μάλ' ἐλπίζοντες πρόφασίν τινα εὑρεῖν τοῦ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐκείνω. ή δὲ

Μαγονωγαλέα ἔφθασεν αὐτοὺς ἀεὶ ἐν εὐφυλάκτῳ οὖσα ὑπὲρ τῶν ἄλλων σοφιστῶν πρὸς τὸ πράγματα γιγνώσκειν.

Τί δὴ τὸ πρᾶγμα; ἔφη.

‘Ο Μάλθακος τούμὸν ἔχει παντομνημονευτικόν, ὡς σοφίστρια.

καὶ σκυθρωπάζων τι ὁ Μάλθακος ταχέως μεθῆκε τὸ παντομνημονευτικὸν ἐπὶ τὴν τράπεζαν.

Οὐδέν, ἔφη, ἄλλο ἥθελον ποιῆσαι ἢ θεωρεῖν μόνον. καὶ ὑπεξῆλθεν ἄγων Κάρκινον καὶ Κέρκοπα.

*

οὐλίγον δὲ μετὰ τὴν ἐνάτην τῆς δείλης, ὅτε "Αρειος καὶ ὁ Ροῶν καὶ οἱ ἄλλοι Γρυφίνδωροι σπεύδοντες κατέβησαν κατὰ τὴν κλίμακα εἰς τὸν κήπον μαθησόμενοι τὰ πρῶτα τῆς πτητικῆς τέχνης. αἰθρίας δ' οὐσης ἐπορεύοντο διὰ λειμῶνος ἀνέμοις κινουμένου κάτω εἰς λειμῶνα ἄλλην ὁμαλήν. αὕτη δ' ἦν ἐπέκεινα τοῦ κήπου, ἀπέχουσα πολὺ τῆς ὕλης ἀπορρήτου, ἃς ἂν ὅμως τὰ δένδρα τηλόθεν εἶδες κνεφαῖα ἀνέμω φορούμενα.

καὶ οἱ Σλυθήρινοι ἥδη παρῆσαν καὶ σάρα εἴκοσι πρόκροσσα ἐν στοίχοις κοσμίως ἦν προκείμενα. ὁ δέ "Αρειος ἥκουσε ποτε τῶν Εὐισηλίων σχετλιαζόντων περὶ τῶν σάρων τῶν Ύγοητικῶν ὡς ἔστιν ἂν ἡ σφύζει ἐάν τις ἀνωτέρω πέτηται, ἢ πρὸς ἀριστερᾶν περιύσταται.

ἀφίκετο δ' ἥδη ἡ Εὐχρῆ διδασκαλὶς οὖσα. πολιὰς δὲ παρεῖχε τὰς τρίχας, καὶ ἥσαν αὐτῇ ὀφθαλμοὶ κιρροὶ καθάπερ κίρκω.

καὶ γρύζουσα Τί μέλλετε; ἔφη. πᾶς τις παραστήτω σάρω. ἄγε δή. σπεύσατε.

ὁ δέ "Αρειος βλέψας κάτω τοῦ ἑαυτοῦ σάρου ἥσθετο παλαιοῦ ὄντος καὶ πτόρθους ἔχοντος οὐκ ὀλίγους εἰκῇ προῦχοντας.

ἐκείνη δὲ Προτείνατε, ἔφη, τὴν δεξιὰν ὑπὲρ τὸ σάρον καὶ "Ανα βοήσατε.

καὶ ἅπαντες "Ανα ἐβόησαν.

καὶ τὸ τοῦ Αρείου σάρον εὐθὺς εἰς τὴν δεξιὰν ἀνεπήδησεν καὶ ἄλλα ὡσαύτως τινά, ὀλίγα δέ. καὶ τὸ μὲν τῆς Ἐρμιόνης οὐδὲν ἐκινήθη πλὴν ἀλλὰ χαμαὶ περιεστρέψατό τι, τὸ δὲ τοῦ Νεφελώδους ἀκύνητον δὴ αὐτοῦ ἔκειτο. ὁ δέ "Αρειος ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν εἰ πως τὰ σάρα ὁμοῖα ὄντα τοῖς ἵπποις εἰδεῖεν πότερον φόβον τις παρέχοι. τὴν γὰρ τοῦ Νεφελώδους φωνὴν δήλην εἶναι τρέμουσαν ὡς μάλιστα βουλομένου χαμαὶ διατρῆψαι.

ἐντεῦθεν δὲ ἡ Εὐχρῆ μεταξὺ αὐτοὺς ἐπὶ σάρον ἀναβάντας διδάσκουσα τῆς ἀκμῆς μὴ περιρρυῆναι, διὰ στοίχους ἄνω τε καὶ κάτω ἐβάδιζεν ἀνορθώσουσα τοὺς μὴ προσηκόντως τοῦ σάρου ἀντι-

λαμβάνοντας. ὁ δ' "Αρειος καὶ ὁ Ῥοῶν μάλισθ' ἥδοντο ἀκούσαντες αὐτῆς τῷ γε Μαλθάκω λεγούσης ὡς ἐπὶ μήκιστον οὐκ ὄρθως ἔπραττε.

"Ἄγε δή, ἔφη, ἐπεὶ τάχιστα τῷ νιγλάρῳ ηὔλησα τὴν ἀρχήν, δεῖ ὑμᾶς ἐντόνως λακτίσματι ἀπώσαι τὰ σάρα ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἄρδην αἰωρησόμενοι. ἴσορροπα δ' ἔχοντες τὰ σάρα ἄνω φέρεσθε μικρόν τι καπειτα πρόσω νεύσαντες εὐθὺ χαμᾶζε κατάγεσθε. ἀκούσατε δῆτα τοῦ νιγλάρου· τρεῖς – δύο – ...

ὁ δὲ Νεφελώδης περιδεῆς ὥν ὡς φοβούμενος χαμαὶ καταμεῖναι, ἔρρωμένως πεδόθεν ἀπεώσατο πρὸν γε τὴν Εὐχρῆν αὐλῆσαι.

αὕτη δὲ βοῶσα Κάτιθι, εἶπεν, ὥ παῖ. ἐκεῖνος δ' ἥδη ἀεροδόνητος ἀνώτερω φέρεται καθάπερ βύσμα ἐκ σταμνίου πηδῶν. καὶ νυνὶ δώδεκα πόδας μεμετεώρισται, νῦν δ' εἴκοσιν. ὁ δ' "Αρειος κατεΐδεν αὐτὸν τοῦτο μὲν λευκὸν γεγενημένον τὴν ὄψιν καὶ δέει ἐκπεπληγμένον κάτω βλέποντα πρὸς τὴν γὴν ἥδη ἐξίτηλον οὖσαν, τοῦτο δὲ κεχηνότα καὶ ἀπορρέοντα εἰς πλάγιον ἀπὸ τοῦ σάρου –

τοῦτο δὲ πέδονδε πεσόντα καὶ πατάγῳ μεγάλῳ γὴν κρούσαντα χαμαὶ πρηηὴ κείμενον ταλαίπωρον.

τὸ δὲ σάρον ἔτι ἀνώτερω μετεωριζόμενον καὶ κατ' οὐρον ἡσύχως φερόμενον πρὸς τὴν ὕλην ἀπόρρητον μετ' ὀλίγον ἀφανῆ ἐγένετο.

ἡ δ' Εὐχρῆ προσέκυπτε τῷ Νεφελώδει λευκὴν ὡσαύτως παρέχουσα τὴν ὄψιν.

καὶ ὁ "Αρειος ἥκουσεν αὐτῆς λεγούσης τάδε· Τὸν καρπὸν ἔχει κατεαγότα. ἄγε δή, ὥ παῖ. καλῶς ἔχει. ἀνάστηθι δῆτα.

καὶ τοῖς ἄλλοις μαθηταῖς Μηδείς, ἔφη, κινέίσθω ἐν ὥ ἄγῳ τοῦτον τὸν παῖδα πρὸς τὸ νοσοκομεῖον. καὶ δεῖ ὑμᾶς ἐᾶν τὰ σάρα χαμαὶ λιπόντας· εἰ δὲ μή, θάττον ἐκπεσεῖσθε ἐκ τοῦ Ύογοήτου ἢ δύναται τις εἰπεῖν τὸ ἱκαροσφαιρική. ἄγε δή, ὥ φίλτατε.

ὁ δὲ Νεφελώδης δακρυρροῶν ἔτι καὶ τοῦ καρποῦ ἔχόμενος, ἀπῆλθε χωλευόμενος μετὰ τῆς Εὐχρῆς ἀμφιβαλούσης τὴν χεῖρα αὐτῷ.

ἀποιχομένων δ' ἐξ ἐπηκόου, ὁ Μάλθακος γέλωτα συνέθηκε πολὺν εἰπὼν ὅτι·

"Η καὶ τὸ πρόσωπον εἴδετε τοῦ βλακός;

οἱ δ' ἔτεροι Σλυθήρινοι εὐθὺς συνεγέλων.

ἡ δὲ Παραβάτις Πατίλη Σίγα, ἔφη, ὥ Μάλθακε.

Μῶν παραστατεῖς τῷ Μακροπύγῳ; τοῦτ' εἶπε Παννίκη Παρακίττος, Σλυθηρίνη οὖσα σκυθρωπὴ τὴν ὄψιν. Οὐ γάρ τοι ὡήθην ἄν σέ, ὥ Παραβάτις, ἀγαπᾶν τὰ σάρκινα παιδάρια μαμμόθεπτα.

ὁ δὲ Μάλθακος προπηδήσας ἔλαβέ τι ἐπὶ τῆς γῆς κείμενον.

Ίδού, ἔφη. τοῦτο γάρ ἐστιν ἐκεῖνο τὸ τῇ τήθη δεδομένον ὑπεργέλοιον.

καὶ τὸ παντομημονευτικὸν ἄν εἰδες στίλβον ἐν ἡλίου ἀκτῖσιν ὑπ' αὐτοῦ ἀρθέν.

ό δ' Ἀρειος ἡρέμα Δός, ἔφη, δὸς αὐτὸς ἐμοιγε. καὶ κατεσιώπων ἄπαντες θεωρήσοντες.

οὐ δὲ Μάλθακος σαρδάνιον ἐγέλασεν.

Θέλοιμ' ἄν, ἔφη, καταθεῖναι που αὐτὸς ὅθεν ὁ Μακρόπυγος οἵος τ' ἔσται ῥαδίως ἀναλαβεῖν. αὐτίκα γ' εἰς δένδρον.

κραυγάζοντος δ' ἥδη τοῦ Ἀρείου Δός ἐμοὶ αὐτό, ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸ σάρον ἀνέπτατο εἰς ἀέρα. οὐδ' ἔψευστο φάσκων δεινὸς εἶναι πέτεσθαι· αἰωρούμενος γὰρ ἵσον τοῖς ἄκροις κλάδοις παρὰ δρῦν τινα, βοῶν Ἡκε οὖν, ἔφη, ὁ Ποτέρ, λαβοῦ μοι.

καὶ μὴν ὁ Ἀρειος ἀνείλετο τὸ σάρον.

καὶ ἡ μὲν Ἐρμιόνη κεκραγυῖα πρὸς αὐτόν, Μή μοι σύ, ἔφη. τῆς γὰρ Εὐχρῆς ἀπειπούσης ἡμᾶς κινεῖσθαι, πράγματα παρέξεις ἄπασιν.

ό δ' Ἀρειος ταῦτ' ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιήσατο. πιμπράμενος οὖν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τὸ σάρον ἀνεπήδησε, καὶ ἐντόνως ἐλάκτισε τοῦδαφος, καὶ ἄρδην ἐμετεωρίσθη, τῆς κόμης ἄμα δι' αὔρας ἀττομένης καὶ τοῦ τρίβωνος πρὸς ἀνέμου διαπνεομένου. καὶ ἔζει πως τὸ τού θυμοῦ μένος αὐτῷ εἰδότι ὡς πρᾶξιν ἥδη μεταχειρίζοιτο καθ' ἦν ἄν ἀδίδακτος ἀριστεύοι. τοῦτο γὰρ ῥάδιον εἶναι, τοῦτο θαυμαστόν ὡς σφόδρα. καὶ ἀντισπάσας τι τὸ σάρον ὡς καὶ ἀνωτέρω εὐθυνῶν ἥσθετο ὀλολυγμοῦ μὲν τῶν χαμαί παρθένων κεχηνυιῶν, τοῦ δὲ Ροῶνος ἀλαλαγμοῦ ἄμα τεθηπότος.

ταχέως δὲ τὸ σάρον σπάσας ηὕθυνεν ἀντιωσόμενος τῷ Μαλθάκῳ. οὐ δ' ἐκπεπληγμένος ἐφαίνετο.

ό δ' Ἀρειος Δός ἐμοὶ αὐτό, ἔφη. εἰ δὲ μή, ἐκκρούσω σ' ἀπὸ τοῦ σάρου.

ἐκεῖνος δὲ Πῶς δῆτα; ἔφη· ἥθελε μὲν γὰρ ἐπισκώπτειν αὐτόν, περιδεής δ' ὄντως ἐφαίνετο γενόμενος.

ἀλλ' οὐ Ἀρειος ἥδει πως τὸ δραστέον. προῦκυψεν οὖν καὶ τοῦ σάρου ἀπρὶξ ἐλάβετο· τὸ δὲ ἥξεν ἐπὶ τὸν Μάλθακον ὥσπερ βέλος. μικροῦ δ' ἐδέήσε πατάξαι αὐτὸν μόλις φθάσαντα· Ἀρειος δὲ ταχέως ἐμπαλιν στρεψάμενος τὸ σάρον ἴσοροπον ἀνείχε. καὶ ὀλίγοι τῶν κάτω ἐκρότουν.

Οὔτε Κάρκινος, ἔφη, οὔτε Κέρκωψ πάρεστιν ὥσπερ δαίμων τις ἀπὸ μηχανῆς ρυσόμενός σε.

ἐκεῖνος δὲ ταῦτα λογισάμενος Λαβοῦ δῆτα, ἔφη, εἰ τυχεῖν αὐτοῦ

οῖός τ' εἰ. καὶ τὴν μὲν σφαιραν τὴν ὑαλίνην ἄρδην ἔβαλε μετέωρον, αὐτὸς δ' ὕψοθεν ἥξε πρὸς τὸ ἔδαφος.

ὅ δ' Ἀρειος ἐθεάσατο αὐτὴν ὥσπερ ἐκ θεοῦ κάτοχος πρῶτον μὲν βραδέως ἀνωτέρω μετεωριζομένην, ἔπειτα δὲ κατ' ὀλίγον χαμᾶζε πίπτουσαν. ἔνευσεν οὖν καὶ τὴν τοῦ σάρου κώπην κάτω ηὕθυνε. καὶ ἐν ἀκαρεῖ κάταντες κατέσκηπτεν ἀεὶ θάττον καταιγίζων ὡς φθάσων τὴν σφαιραν. ἥσθετο δ' οὐ μόνον τοῦ πνεύματος κατ' ὅτα παφλάζοντος ἀλλὰ καὶ τοῦ θορύβου τῶν κάτωθεωρούντων. καὶ χεῖρα προτείνας ἔλαβεν τὴν σφαιραν μικροῦ δέουσαν προσκροῦσαι τῷ ἔδαφει, καιρίως δ' ἄμα τὸ σάρον κατορθῶν ἡρέμα κατερρύθεις τὸν λειμῶνα, τὸ παντομημονευτικὸν χειρὶ ἔχων ἔτι ἀκέραιον.

Οὗτος σύ, ὁ Ἀρειε Ποτέρ.

ταπεινότατος δ' ἔξ οὐψηλοτάτου παραυτίκα ἐγένετο· ή γὰρ Μαγονωγαλέα ἔτρεχεν ἐπ' αὐτούς. Ἀρειος δὲ τρέμων ἀνέστη.

ἐκείνη δὲ ὅσον οὐκ ἄφωνος γενομένη διὰ τὸ ἀπροσδόκητον, τῶν διόπτρων ἄμα δι' ὀργῆς ἀστραπτούντων Οὐδέποτε, ἔφη, ἔξ οὐ ἐν Ύογοήτου – καὶ δῆτ' ἐτόλμας – τάχ' ἄν ἔξετραχηλίσθης –

Ἄλλ' οὐτός γ' ἄμεμπτός ἐστιν, ὁ σοφίστρια –

Σίγα, ὁ Πατίλη –

Ἄλλ' ὁ Μάλθακος –

Ἄλις εἶπας, ὁ Εὔισήλιε. ἔπου μοι, ὁ Ποτέρ, νυνί.

ὅ δ' Ἀρειος κατεῖδε Μάλθακον τε καὶ Κάρκινον καὶ Κέρκοπα παιωνίζοντας ἀθύμως βαδίζων ὅπισθε τῆς Μαγονωγαλέας προχωρούσης πρὸς τὸ φρούριον. πάντως γὰρ ἥδει ἐκπεσούμενος. καὶ ἔβούλετο μὲν ἀπολογεῖσθαι, ἀφασία δέ τις εἶχεν αὐτὸν, ὡς ἐφαίνετο. ή δ' οὖν Μαγονωγαλέα τὸν τρίβωνα σύρουσα οὕτω ταχέως προύχωρει οὐδὲν βλέψασα πρὸς αὐτόν ὥστ' ἔδει τρέχειν ξυνεψόμενον αὐτῇ. ἀπολωλέναι γὰρ ὡς οὐ δυνηθεὶς οὐδὲ δύο ἐβδομάδας ἀντέχειν. ἐν δ' ἀκαρεῖ δεήσειν αὐτὸν συσκευάσασθαι τὰ χρήματα. τί ἐροῦσιν οἱ Δουρσλείοι αὐτῷ οἰκάδε ἀφικομένω;

καὶ ἀνὰ τὰς τοῦ φρουρίου προσαμβάσεις ἔβησαν καὶ ἀνὰ τὸν ἔνδον ἀναβαθμὸν μαρμάρινον ἐκείνης οὐδὲν αὐτῷ εἰπούσης. ή δὲ θύρας βιαίως ἀνέῳξε καὶ παρὰ διαδρομὰς ἐπορεύθη, τοῦ Ἀρείου τέως κατὰ νῶτον ὅπισθιοφυλακούντος ταλαιπώρουν. ἵσως γὰρ ἐκείνην ἄγειν αὐτὸν ὡς τὸν Διμπλόδωρον. καὶ ἐνενόησε τὸν Ἀγριώδη ἐκπεσόντα μὲν ἔξὸν δὲ μεῖναι κυνηγιοφύλακα. ἵσως γενήσεσθαι αὐτὸς διάκονος τοῦ Ἀγριώδους. καὶ ἀναπλάττων ὅπως αὐτὸς τὸ σακίον οἴσει τὸ τοῦ Ἀγριώδους περιπολῶν κατ' ἄγρους, μάλιστα δὴ ἥθυμει.

είστήκει δ' ἐκείνη πρὸ δωματίου τινός. καὶ τὴν θύραν ἀνοίξασα

καὶ παρακύψασά τι Ξύγγνωθί μοι, ἔφη, ὁ Φιλητικέ. Ἄρ' ἔξεστί μοι Ὑλην χρήσασθαι διὰ μικρόν;

ὅ δ' Ἀρειος ἀπορῶν ἐσκόπει πρὸς ἑαυτὸν εἴ τοι Ὑλη ἔστι ξύλον τι πρὸς τὸ συντρῆψαι αὐτόν.

Ο δ' Ὑλης ἄρα ἀπέβη ἄνθρωπος ὅν, νεανίσκος εὔτραφὴς πενταετηρίδ' ἥδη διατρίψας, ὅστις ἀπὸ τῆς τοῦ Φιλητικοῦ σχολῆς ἥλθεν ἀμηχανῶν.

ἔκεινή δέ Ἐπεσθέ μοι, ἔφη, ἀμφότεροι. καὶ ἐπορεύθησαν ὁμοῦ ἀνὰ τὴν διαδρομήν, τοῦ Ὑλου τέως δεινὸν βλέποντος πρὸς τὸν Ἀρειον.

Εἴσιτε δή.

αὕτη δ' ἡγήσατ' αὐτοῖς εἰς διδασκαλεῖον κενὸν πλὴν ἀλλ' ὁ Ποιφύκτης ἔκειθι γράμματα ἀσχήμονα ἐπὶ τοῦ μέλανος πύνακος γυψῷ ἔγραφεν.

"Ἄπιθι, ἔφη, ὁ Ποιφύκτα. καὶ ὁ μὲν τὸν γυψὸν εἰς φορυτὸν βαλὼν μεγάλου μετὰ πατάγου, πολλὰ δὲ καταρώμενος ἀπῆλθεν. ἔκεινη δ' ἐπαράξασα εὐθὺς τὴν θύραν μετεστρέψατο ἐναντίον τοῦ παίδοιν.

"Οδ' ἔστιν Ὁλοφώιος Ὑλης, ὁ Ποτέρ. ὁ Ὑλα, ἵδού, τὸν ζητητὴν ηὔρηκά σοι.

καὶ τὸν Ὑλην ἄν εἶδες μεταβαλλόμενον τὸ πρόσωπον ἔξι ἀπορίας εἰς ἡδόνην.

Ἡ καὶ σπουδάζεις, ἔφη, ὁ σοφίστρια;

Σπουδάζω γε. ὁ γὰρ παῖς τέχνην παρέχει αὐτόφυτον. οὐδὲ ἔώρακα οὐδένα ἵσον αὐτῷ οὐδέποτε. ἢ καὶ τὸ τότε δὴ πρῶτον σοι ἐπὶ σάρου, ὁ Ποτέρ;

οὐ δὲ κατένευσε σιωπῶν. οὐ μὲν γὰρ ἥδει ὅ τι γίγνοιτο, οὐδὲ ἐκινδύνευεν ἔτι ἐκπίπτειν γοῦν, ὡς ἐδόκει. ὥστε τῆς τῶν σκελῶν νάρκης ἥττον ἥσθάνετο.

ἔκεινη δ' οὖν τῷ Ὑλῃ ἔλεγε τάδε· Μετεωρισθεὶς γὰρ πόδας πεντήκοντα κατέσκηψε χειρὶ ληψόμενος ἔκεινο, καὶ βλάβην οὐχ ὑπέμεινεν οὐδεμίαν. ἀλλ' ὁ πάνυ Κάρολος Εὐισήλιος τοιοῦτ' ἀνύτειν οὐκ ἄν ἐδυνήθη.

τῷ δὲ Ὑλῃ, ὡς ἔφαινετο, τὰ πάνθ' ὅσα ὄνειροπολούη ποτὲ νῦν δὴ ὁμοῦ ἀπέβη.

Ἄρ' εἶδες παρών ποτε τοὺς ἴκαροσφαιρίζοντας; τοῦτ' εἶπε πάνυ σπουδάζειν δοκῶν.

ἔκεινη δὲ ἔξηγησομένη Οὗτος, ἔφη, ἀγελάρχης ἔστι τοῖς Γρυφιδώροις.

Καὶ τὸ σῶμα, ἢ δ' ὃς ὁ Ὑλης, ἔχει τέλειον πρὸς τὴν ζητητικήν. καὶ περιπατῶν τὸν Ἀρειον πανταχόθεν ἔξέταζεν.

Ἐλαφρὸς δ' ἐστὶ καὶ ταχύς. ἀλλὰ δεήσει κατακτήσασθαι αὐτῷ σάρον ἐπιεικὲς οἶνον Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν ἢ Καθαρίστριαν Ἐβδόμην.

Ἐγὼ οὖν διαλέξομαι τῷ Διμπλοδώρῳ ἐάν πως περιίδωμεν τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν πρωτοπείρων. ἀλλ' ὁ Ζεῦ καὶ θεοί, δέομεθα ἀγέλης βελτίονος τῆς περυσινῆς. κατ' ἄκρας γάρ ἐπόρθησαν ἡμᾶς οἱ Σλυθήρινοι ἐπ' ἐκείνου τοῦ ἀγῶνος. οὐδ' ἀνειχόμην κατ' ὁφθαλμοὺς ἐλθεῖν τοῦ Σεουέρου Σινάπεως πολὺς ἐξ οὐ χρόνος ...

καὶ ὑπέρ τὰ διόπτρα δριμὺ βλέπουσα πρὸς τὸν Ἀρειον Ἐλπίζω ἀκούσεσθαι ὡς σὺ μετὰ σπουδῆς γυμνάζῃ. εἰ δὲ μή, τάχ' ἂν μετανοοίην ἐπὶ τῷ μὴ κολάσαι σε.

κἄπειτα ἔξαιφνης μειδιάσας Ὁ πατήρ, ἔφη, ἐφιλοτιμήθη ἃν ἐν σοί, δεινὸς ὥν ἵκαροσφαιρίζειν αὐτός.

*

ὅ δὲ Ῥων Ἡ που προσπαίζεις, ἔφη. Ἀρειος γάρ δειπνῶν εἰρήκει αὐτῷ τί γέγονεν ἐξ οὐ ἀπὸ τοῦ κήπου ἥλθε μετὰ τῆς Μαγονωγαλέας. ὅ δὲ μερίδα κρεῶν βοείων μετὰ νεφροῦ κεκαρυκευμένων ἐλέληθει ἑαυτὸν ἔδεσθαι μέλλοντα.

Ἡ καὶ ζητητὴν λέγεις; ἔφη. οἵ γε μὴν πρωτόπειροι οὐδέποτε – εἴτα σύ γε κινδυνεύεις νεώτατος γενέσθαι ἵκαροσφαιριστὴς ἔτος τουτί –

Ἐκατοστόν γε, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρειος καταπίνων ἄμα μερίδα κρεῶν μεγάλην. μάλιστα γάρ ἐπείνησε παντοῖος ἔτ' ὧν διὰ τὰ τῆς δείλης γεγενημένα. μετ' ὀλίγον δὲ Ὁ γάρ "Υλης, ἔφη, τοῦτ' εἶπε μοι.

ὅ δὲ Ῥων εἰς τοσοῦτο ἐθαυμάζει καὶ ἐζήλου αὐτὸν ὥστε μηδὲν ἄλλο ποιῆσαι ἢ χάσκειν.

ὅ δ' Ἀρειος Γυμναζόμενος δ' οὖν, ἔφη, τῆς ἐπιγιγνομένης ἄρχομαι ἐβδομάδος. ἀλλὰ μὴ εἴπης μηδενί· ὁ γάρ "Υλης βούλεται τοῦτ' ἀπόρρητον εἶναι.

καὶ ὁ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς εἰσελθόντες εἰς τὸ μέγαρον κατιδόντες δὲ τὸν Ἀρειον ἐπειγόμενοι συνέβαλον αὐτῷ.

Ἐῦ πάνυ πεποίηκας, ἔφη ὁ Γεωργὸς πρὸς οὓς λέγων. Ὁ "Υλης εἶπεν ἡμῖν· τῆς γάρ ἀγέλης ἐσμὲν καὶ αὐτοὶ ῥαιστῆρες.

ὅ δὲ Γεωργός Τῆτες γάρ, ἔφη, τὴν Φιάλην ἐκείνην τὴν ἵκαροσφαιρικὴν εὐ οἶδ' ὅτι οἰσόμεθα. οὐ γάρ ἐνηνέγμεθα αὐτὴν ἐξ οὐδὸς Κάρολος ἐφήβευσε, τῆτες δὲ ἡ ἀγέλη μέλλει ἀρίστη ἀποβήσεσθαι. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ὅπως σύ, ὁ Ἀρειε, οὐχὶ δεινὸς ἃν εἴης. ὁ γάρ "Υλης ὅσον οὐκ ἐπωρχεῖτο τοῦτ' ἀγγέλων ἡμῖν.

Ἀπιτέον δ' οὖν. ὁ γάρ Ἰόρδανος ὡς οἴεται ηὕρηκε καινὸν ὑπόνομόν τινα κρυπτὸν ἐκ τοῦ παιδευτηρίου φέροντα.

Ἐκεῦνόν γε λέγει δήπου τὸν κατόπιν τοῦ ἀγάλματος τοῦ Γρεγορίου τού λιπαροῦ ὃν ἡμεῖς τῆς πρώτης ἐβδομάδος ηὔρομεν. χαῖρε.

ὅ δὲ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς σχεδὸν ἔξεληλύθεσαν καὶ ἄλλοι τινὲς ἀφίκοντο πολλῷ ἥττον ἀρεστοὶ ἐκείνοις. εἰσῆλθε γὰρ ὁ Μάλθακος, τῶν ἑταίρων Καρκίνου καὶ Κέρκοπος ἐκατέρωθεν αὐτῷ ἀκολουθούντων.

Ἡ που πανύστατον, ἔφη, σὺ δειπνεῖς παρ' ἡμῖν; πηνίκα τὴν ἀμαξοστοιχίαν λήψῃ ἐμπαλιν ἐπανιὼν παρὰ τοὺς Μυγάλους;

Ἄρειος δ' ἀτρέμα Ἀλλὰ γὰρ σύ, ἔφη, πολλῷ ἀνδρειότερος εἴ δήπου χαμᾶζε κατελθὼν τῶν ἑταίρων τούτων ὀλιγοδρανῶν παρακολουθούντων. οὐχ ὅτι οὕτε ὁ Κάρκινος οὕτε ὁ Κέρκωψ ὅντως ἀσθενής ἦν, ἀλλὰ ὡς καθημένων διδασκάλων ἐπὶ τῆς ἄνω τραπέζης πολλῶν οὐδέτερος ἐτόλμησε πράττειν οὐδὲν πέρα τοῦ ψοφεῦν τοῖς κονδύλοις σκυθρωπάζων τέως.

ὅ δὲ Μάλθακος Θέλοιμ' ἄν, ἔφη, μονομαχεῖν σοι ἢ τῆσδε τῆς νυκτὸς ἢ ὅταν σὺ βούλῃ μάχην μάγων τρόπῳ. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ μόναις ταῖς ράβδοις μάχεσθαι δίχα διεστῶτας. τί δ' ἔστιν; οὔκουν ἔκουσας περὶ τῆς μαγικῆς μονομαχίας ὅ τι ἔστιν;

"Ηκουσε δή, ἔφη ὁ Ροών περιστρεφόμενος. ἐγὼ μὲν γὰρ προστάτης εἰμὶ αὐτῷ· τίς δ' ἔστι σοι;

καὶ ὁ Μάλθακος βλέψας πρὸς τὸν Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα, ὡς θέλων ἀντιτιθέναι τοῦτον ἐκείνων, Κάρκινος, ἔφη. ἢ που καλῶς ἔχει ἣν μεσούσης τῆς νυκτὸς συμβαλῶμεν ὑμῖν ἐν τῷ τῶν τροπαίων δωματίῳ ὡς ἀεὶ ἀκλήστῳ ὅντι;

ἀπελθόντος δὲ τοῦ Μαλθάκου, ὁ Ἀρείος καὶ ὁ Ροών ἐνέβλεψαν ἀλλήλους εἰς τὸ πρόσωπον.

ἐκεῦνος δέ Ἀλλὰ τί ἔστιν ἄρα, ἔφη, ἡ μονομαχία μαγική; ἢ τί δύναται τὸ προστάτην εἶναι ἐμόν;

ὅ δὲ Ροών εὐθύμως Εἰέν, ἔφη. τῷ προστάτῃ ἔργον ἄν εἴη ὑπερμαχεῖν σου εἴ πως ἀποθάνοις. ἐσθίων δὲ τέλος ἥρξατο τὸ ὄψον, ἀλλὰ κατιδῶν τὸ Ἀρείου πρόσωπον περιφοβοῦ δοκούντος, ταχέως ἀναλαβών Ἀλλ' οἵ ἀγωνισταί, ἔφη, κατὰ τὸ ξύνηθες οὐκ ἀποθνήσκουσιν εἰ μὴ ἀληθινοί εἰσι μάγοι ἀληθῶς μονομαχοῦντες. ἐπὶ πλεῖστον γὰρ σὺ καὶ ὁ Μάλθακος σπινθῆρας οἶοί τ' ἔσεσθε ἐμβαλεῖν ἐπ' ἀλλήλους. οὐδέτερος γὰρ ἄλις οἰδεν τῆς μαγικῆς ὅπως ἔτερος ἔτερον βλάψῃ. προσεδέξατο δ' οὖν σε ἀνανεῦσαι.

Καὶ δὴ τὴν ράβδον σείσαντος ἐμοῦ οὐ γέγονεν οὐδέν;

Ταύτην γ' ἀπορρύψαντα δεῖ ἐπὶ κόρρης πὺξ πατάξαι.

καὶ ἀκούσαντές τινος Ξύγγνωθί μοι λεγούσης, ἀναβλέψαντες τὴν Ἐρμίονην εἶδον.

καὶ ὁ Ῥοών Οῦκουν ἔστιν, ἔφη, ἡσυχάζοντι δειπνεῖν ἐνθάδε; ἐκείνη δὲ τοῦτον ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιουμένη τῷ Ἀρείῳ Παρήκουσα σοῦ, ἔφη, καὶ τοῦ Μαλθάκου ἀκουσίᾳ γε μήν –

Ἐκουσίᾳ μὲν οὖν, ἦ δ' ὃς ὁ Ῥοών τονθορύζων τι.

– Καὶ μὴν οὐ θεμιτὸν νύκτωρ περιπολεῖν τὸ παιδευτήριον. ἀλοὺς γὰρ – οὐδ' ἔστιν ὅπως οὐχ ἀλώσῃ – κινδυνεύεις διὰ τὸ ἄγαν φίλαυτον ἐκεῖνο βαθμοὺς ἀπολέσαι τοῖς Γρυφινδώροις πολλοὺς δῆ.

Καὶ σύ γε, ἦ δ' ὃς ὁ "Ἀρειος, τὸ ἄγαν φιλοπράγμον ἐκεῖνο ἐπιτηδεύεις.

ὁ δὲ Ῥοών χαίρειν ἐκέλευσεν αὐτήν.

*

μετὰ δὲ ταῦτα ὁ "Ἀρειος ἀγρυπνῶν μέχρι πόρρω τῆς νυκτὸς ἀκούων δὲ τοῦ Δείνου καὶ τοῦ Σαμίου εἰς ὕπνον πιπτόντων – ὁ γὰρ Νεφελώδης ἔτι ἐν τῷ νοσοκομείῳ ἦν – ἐνενόει τὰ τῆδε τῇ ἡμέρᾳ γεγενημένα ὡς οὐ πάντα τύχῃ ἀγαθῇ ἦν. τὸν γὰρ Ῥοῶνα δι' ἐσπέρας νουθετήσαι αὐτὸν λέγοντα ὅτι Ἐὰν καταράσηται σου, δεήσει ἐκκλίνειν, ἐπεὶ τὰ ἀποτρεπτικὰ οὐ μέμυημαι ἔγωγε, καὶ πολλὰ τοιαῦτα. κινδυνεύοντων δ' αὖτις ἀλῶνται ὑπὸ τοῦ Φήληκος ἢ τῆς Νώροπος, ἐφοβεῖτο νόμον προσέτι παρανομεῖν ἄλλον ἔτι ὡς ἄγαν ἥδη εὔτυχήσας. καίτοι τὴν Μαλθάκου ὄψιν σαρδάνιον γελῶντος ἀεὶ διὰ τοῦ σκότου ἀνέπλαττε. δῆλον γὰρ ὅτι ὥρα ἔστι νῦν δὴ νικῆσαι τὸν Μάλθακον κατ' ὅμματα ἀντιτατόμενος ἐκείνῳ. καὶ τούτου γε τοῦ καιροῦ οὐχ ἀμαρτήσει.

ὁ δ' οὖν Ῥοών Περὶ τρίτην, ἔφη, φυλακήν ἐσμεν τῆς νυκτός. ἀπιτέον δῆτα.

καὶ τὰς κοιτωνικὰς ἐνδυσάμενοι τὰς δὲ ράβδους ἀναλαβόντες διὰ τὸν πύργον καὶ κατὰ τῆς κλίμακος ἐλικοειδοῦς εἱρπον καὶ εἰς τὸ κοινεῖον τὸ τῶν Γρυφινδώρων. διὰ δὲ τοὺς ἐν ἐσχάρᾳ φεψάλους ἔτι φλέγοντάς τι ἦν ἰδεῖν τοὺς θρόνους ὧσεὶ ὀκλάζοντάς πως καθάπερ σκιὰς μελαίνας. καὶ παρὰ μικρὸν ἀφιγμένοι ἥσαν πρὸς τὴν εἰκονικὴν ὅπην καὶ φωνὴν ἐγγύθεν ἥκουσαν τινὸς ἐν θρόνῳ καθημένου. καὶ εἶπεν ὅτι Οὐκ ὡόμην σε τοῦτο ὄντως ποιήσειν, ὁ "Ἀρειε.

λύχνου δὲ καιομένου εἶδον τὴν Ἐρμιόνην παρέχουσαν κοιτωνικήν τε φουινικήν καὶ νέφος ὀφρύων στυγνόν.

'Αλλ' ἦ σὺ πάρει; ἔφη ὁ Ῥοών. ἄπιθι εἰς κοῖτον.

ἐκείνη δ' Ἐδέησα κατειπεῖν σου τῷ ἀδελφῷ Περσεῖ. οὗτος γὰρ ἄτε πρύτανις ὥν κωλύσαι ἄν ταῦτα.

ὁ δ' "Ἀρειος οὐκ ἐνόμιζεν ἐνδέχεσθαι οὐδενὶ εἰς τοσοῦτο πολυπραγμούντο.

τὸν οὖν Ἱρῶνα ἐποτρύνας, τὴν δὲ τῆς παχείας εἰκόνα ἀνοίξας, διὰ τὴν ὁπὴν ἀνέβη.

ἡ δὲ Ἐρμιόνη οὐχ οὕτα τ' ἦν ἀκονιτὶ παραχωρῆσαι. ἔσπετ' οὖν τὸν Ἱρῶνα διὰ τὴν ὁπὴν συρίζουσα τέως ὥσπερ χήν τις πικρά.

Οὕκουν μέλει ὑμῖν τῶν Γρυφινδώρων μελετῶσι μόνον τὰ καθ' ἑαυτούς; ἐγὼ μὲν γάρ οὐκ ἔθέλω τοὺς Σλυθρίνους οἴσεσθαι τὴν Φιάλην Οἰκείαν, ὑμεῖς δὲ πάντας μεθήσετε τοὺς βαθμοὺς οὓς ἐκτησάμην παρὰ τῆς Μαγονωγαλέας πολλὰ συνεῖσα περὶ τῆς μεταμορφώσεως.

"Απιθι.

"Ἀπειμίγε. ἀλλὰ παρήνεσα ὑμῖν μὴ τοῦτο ποιῆσαι. μέμνησθε δῆτα ὅ τι εἶπον αὔριον ἐφ' ἀμαξοστοιχίας ὅντες, τοιοῦτοι γάρ ἔστε –

ἀλλ' οὐκ ἔμελλον ἄρ' εὐρεῖν ὅποιοι εἰσιν. ἐκείνη γὰρ στρεψαμένη πρὸς τὴν τῆς παχείας ἀνθρώπου εἰκόνα ὡς ἔνδον ἐπανιοῦσα, πρὸς κενὴν ἔτυχε που βλέπουσα εἰκόνα. τῆς γὰρ παχείας ἀνθρώπου νύκτωρ ἐπιφοιτησάσης παρά τινα, ἡ γ' Ἐρμιόνη ἀπεκέκλητο τοῦ τῶν Γρυφινδώρων πύργου.

Τί δὴ ποιήσω; ἔφη ὁξείᾳ τῇ φωνῇ.

ἀλλ' ὁ Ἱρῶν Σὸν ἄρα τὸ πρᾶγμα, ἔφη. ήμῶν δ' ἵτεον ἔστιν· ἄλλως γὰρ κινδυνεύουμεν ὑστερίζειν τοῦ καιροῦ.

ἡ δὲ ἐπειγομένη ἔθθασεν αὐτοὺς οὕπω ἀφικομένους εἰς τὸ ἔσχατον τῆς διαδρομῆς.

'Εγώ, ἔφη, συγγενήσομαι ὑμῖν.

"Ηκιστα.

'Αλλ' ἡ ἐλπίζετε με μενεῖν ἐνθάδε ἀλωσομένη ὑπὸ τοῦ Φήληκος; ἦν γὰρ λάβῃ ήμᾶς ἅπαντας τοὺς τρεῖς, ἀληθεύουσα ἐρῶ ὅτι ἐπεχείρουν ἐγὼ κωλῦσαι ὑμᾶς. καὶ δεήσει ὑμᾶς βεβαιοῦσθαι τὸν ἐμὸν λόγον.

καὶ ὁ Ἱρῶν *Καὶ δῆτα τολμᾶς –*

ὅ δ' *"Αρειος ὑπολαβών Σιγάτε,* ἔφη, ἀμφότεροι. ψόφον γὰρ ἤκουσα.

'Αλλ' ἡ *Nῶροψ πάρεστιν;* ἡ δὲ ὁσ ὁ Ἱρῶν *κεχηνώς·* περιεσκόπει γὰρ ἐπὶ τὸ κνέφας.

ἀλλ' ὡς ἀπέβη *Nῶροψ* μὲν οὐκ ἦν, *Νεφελώδης* δέ. ἐκειτο γὰρ ὑπνῷ χαμαί νικηθείσ· ἐξαίφνης δ' ἡγέρθη ἐκείνων προσιόντων.

"Ἐρμαιον δή ἐστι μοι, ἔφη, ὅτι ηὔρετέ με. ἐπὶ μήκιστον γὰρ ἔξω περιέμενον λαθόντος ἐμὲ κοιμητικῶς ἔχοντα τοῦ εἰσιτηρίου ξυνθήματος τοῦ καινοῦ.

Σίγα μέντοι, ὁ *Νεφέλωδες*. τὸ ξύνθημά ἐστι ρύγχος χοίρειον, οὐ μὴν οὐδὲ νῦν συμφέρει σοι, περιπολούσης ἄλλοσε τῆς παχείας.

Πῶς ἔχει ὁ βραχίων σου; ή δ' ὃς ὁ "Αρειος.

Ἐν γε, ἔφη, δεικνὺς αὐτόν. ή γὰρ Πομφόλυξ ίάσατο ἐν ἀκαρεῖ.

Καὶ τοῦτο μὲν μάλ' ἡδέως ἔχει μοι. ἀλλὰ φέρε δή, ὁ Νεφέλωδες. πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν δεῖ ἡμᾶς γε ἄλλοσε ἰέναι, πρὸς δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ὀψόμεθά σε.

ἀλλ' ἔκεινος ἀναπηδήσας Μὴ καταλίπητε με, ἔφη. οὐ γὰρ βούλομαι μόνος ἐνθάδε καταμένειν. καὶ μὴν ὁ Βαρόνος Αἵματοσταγῆς δὶς ἥδη παρελήλυθεν.

ὁ δὲ Ῥών τῷ ὀρολόγιῳ χρησάμενος δεινὸν ἔβλεπε πρὸς τὴν Ἐρμιόνην καὶ τὸν Νεφελώδη.

"Ἡν δὲ ὁποτεροσοῦν σφῖν πράξῃ ὅπως ἀλωσόμεθα, ἐπ' ἐμαυτὸν ἀναδέξομαι τοῦτο μὲν μαθήσεσθαι τὴν ἀρὰν ἔκείνην τὴν τῶν μορμολυκείων ἦν ὁ Κίουρος ἄρτι διῆλθε, τοῦτο δὲ μαθὼν χρήσεσθαι ἐφ' ὑμᾶς.

ἀλλ' οὖν ἡ μὲν Ἐρμιόνη ἔχασκε τι, ὡς διδάξουσα τὸν Ῥώνα δήπου τίνι τρόπῳ δεῖ χρῆσθαι τῇ τῶν μορμολυκείων ἀρᾷ, ὁ δ' Αρειος συρίζων ἐκέλευσεν αὐτήν γε σιωπᾶν καὶ πᾶσι δεξιᾷ ἔνευσε προχωρῆσαι.

καὶ ἤξαν κατὰ διαδρομὰς φωτὶ πεποικιλμένας, τῆς σελευνῆς λαμπρῶς διὰ τὰ τῶν ὑψηλῶν θυρίδων διαφράγματα μαρμαρούσης. καὶ ὅτε εἰς ἀγκῶνα ἀφίκοιντο, ὁ μὲν Αρειος ἐφοβεῖτο συμβαλεῖν τῷ Φήληκι ἡ τῇ Νώροπι, ηὐτύχησαν δ' ἐφεξῆς. ταχέως δ' ἀνέβησαν ἀνὰ κλίμακα εἰς τὸ τρίστεγον οἴκημα, ἄκρῳ ποδὶ ἐπιβαίνοντες πρὸς τὸ τῶν τροπαίων δωμάτιον.

ἀλλ' ὁ Μάλθακος καὶ ὁ Κάρκινος οὕπω παρεγένοντο. ἔστιλθον δὲ οἱ κρυστάλλιοι πυργίσκοι οἱ τὰ τρόπαια φυλάττοντες. φιάλαι δ' ἥσαν καὶ ἀσπίδες καὶ λεκάναι καὶ ἀγάλματα χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ ἀστράπτοντα διὰ τὸ κνέφας. βραδέως δ' εἵρπυσαν κατὰ τοὺς τοίχους, ὁξὺ δεδορκότες πρὸς τὰς θύρας τὰς ἐκατέρωθεν τοῦ δωματίου. καὶ ὁ Αρειος ἔλαβε τὴν ῥάβδον, εὐλαβούμενος μὴ ὁ Μάλθακος λάθη αὐτοὺς ἐναλλόμενος.

καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ῥών πρὸς οὓς λέγων Χρονίζει δή, ἔφη. τάχα ὑπέστρεψεν ἐπτοημένος καὶ ἐμαλακίσθη.

καὶ τότε μάλ' ἔξεπλάγησαν ψόφον ἀκούσαντες παρὰ τοῦ παρακειμένου δωματίου. ὁ δ' Αρειος τὴν ῥάβδον εἰλήφει καὶ εὐθὺς ἥκουσαν φθεγγομένου τινός. Μάλθακος μὲν οὐκ ἄρ' ἔτυχεν ὅν, Φήληξ δὲ τῇ Νώροπι Ἐρεύνα καλῶς, λέγων, ὁ γλυκυτάτη, ἦν που ἐκεῖνοι ἐν μούχῳ κρύπτωνται.

καταφοβούμενος δὲ δὴ ὁ Αρειος ταῦν χεροῦν μανικῶς ἔνευσε τοῖς ἄλλοις ὡς τάχιστα ἐπεσθαι αὐτῷ. οἱ δὲ σιωπῇ ἀπέδραμον πρὸς τὴν

θύραν ἐκποδῶν γενησόμενοι τῷ Φήληκι ἔτι φθεγγομένω. ὁ δὲ Νεφελώδης μόλις σύρων τὸν τρίβωνα ἀρτίως ἔξεληλύθει καὶ εἰσιόντος ἥσθοντο τοῦ Φήληκος εἰς τὸ τῶν τροπαίων δωμάτιον.

καὶ ἥκουσαν αὐτοῦ μασταρύζοντός τι καὶ λέγοντος ὅτι "Ἐνεισί που· εἰκότως δ' ἀποκρύπτονται.

οὐδὲ "Ἀρειος σιωπῆ ἐσήμανε τοῖς ἄλλοις ἔπεσθαι. καὶ πάντες ἐκπεπληγμένοι εἶρπον κατὰ περιόδομον μακρὸν πανοπλίας ἔχοντα πολλάς. ἥκουν δ' ἀεὶ τοῦ Φήληκος πλησιάζοντος. ἄφνω δὲ ὁ Νεφελώδης δέει κεκραγὼς ἥρξε τρέχων· σφαλεὶς δὲ μέσον ἥρπασε τὸν Ῥωνα ὥστ' ἀμφότεροι ἄντικρυς πρὸς πανοπλίαν προσέκρουσαν.

καὶ κτύπον ἐποίησαν τοσοῦτον ὥστε πάντας ἐγεῖραι τοὺς ἐν τῷ φρουρίῳ.

οὐδὲ "Ἀρειος μέγα βοῶν ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀποδραμεῦν ὡς τάχιστα. καὶ οἱ τέτταρες ὥσπερ δίαυλον τρέχοντες κατὰ τὸν περίδομον ἡπείγοντο οὐδ' ἐστρέψαντό ποτε πρὸς τοῦμπαλιν οὐδ' ὀψόμενοι εἴ πως ὁ Φήληξ δίωκοι. κάμψαντες δὲ τὸν τῆς θύρας σταθμὸν δρόμῳ ἔξι ἄλλης ὥρμησαν διαδρομῆς εἰς ἄλλην, τοῦ Ἀρείου ἀεὶ ἥγουμένου οὐκ εἰδότος οὕτε ποῦ εἰσὶν οὕτε ποῖ φέρονται. εἴτα σχίζοντες διείλκυσαν παραπέτασμά τι. τύχοντες δ' ἐν διόδῳ γενόμενοι κρυπτῇ, ἄξαντες δὲ κατ' αὐτὸν ἀνέκυψαν ἐγγὺς τοῦ διδασκαλείου οὖ περὶ τὰ φίλτρα ἐμάνθανον· τοῦτό γε ἥδεσαν ὅτι πλεῖστον ἀπέχει τοῦ τῶν τροπαίων δωματίου.

'Ἄλλὰ φθάσαντες ἔχομεν αὐτὸν οἷμα, εἴπεν ὁ "Ἀρειος τῷ τοίχῳ ἐπερειδόμενος ἄσθματος μεστός. καὶ ψυχροῦ μὲν τοῦ τοίχου ἥσθετο ὅντος θερμαινόμενος δ' αὐτὸς ἵδρωτα ἀπὸ τοῦ μετώπου στάζοντα ἀπέματτεν. ὁ μέντοι Νεφελώδης ὀκλάζων ἐπνευστία καὶ πολὺ ἔχρεμπτετο.

ἡ δ' αὖ Ἐρμιόνη ἔχασκε πάνυ φυσῶσα καὶ τῶν πλευρῶν ἐλαμβάνετο σφόδρα λυπουμένη. καὶ χαλεπῶς Οὐκ ἡγόρευον; ἔφη. ἡγόρευον γάρ.

ἀλλ' ὁ Ῥών 'Ανάγκη δή, ἔφη, ὡς τάχιστα ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τῶν Γρυφινδώρων πύργον.

ἐκείνη δὲ τῷ Ἀρείῳ Ἐξαπάτησε γὰρ σέ, ἔφη, ὁ Μάλθακος. ή καὶ τοῦτο συνίης; οὐκ ἐμέλλησε συμβαλεῖν σοι· ὁ γὰρ Φήληξ εὖ ἥδει ὡς παρέσοιτό τις ἐν τῷ δωματίῳ· δῆλον ὅτι ἐκεῖνος συκοφάντης ὥν κατεῖπε σοῦ πρὸς αὐτόν.

καὶ ὁ "Ἀρειος ἐνόμιζε μὲν αὐτὴν ὀρθῶς εἰπεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐν νῷ εἶχε τοῦτο μηνύειν τῇ γ' Ἐρμιόνῃ.

"Ιωμεν δῆτα.

οὐ μὴν εῖμαρτό γ' αὐτοὺς ἀθώους ἀπαλλάξαι. μικρὸν γὰρ προύχωρησαν καὶ μοχλοῦ ψοφοῦντος ἐξῆξε τις ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν αὐτῶν δίδασκαλείου.

καὶ μὴν Ποιφύκτης ἦν. κατιδὼν δ' αὐτοὺς ἡλάλαξεν ὑφ' ἥδονῆς.

Σίγα, ὁ Ποίφυκτα, ἀντιβολῶ σέ. ἐὰν δὲ μή, πράξεις ὅπως ἐκπεσούμεθα.

ὅ δ' ἀνεκάγχασε πάνυ σαρδάνιον.

Ἡ περιπολεῖτε μεσούσης τῆς νυκτός, ὁ βρεφύλλια; βομβάξ, ἔφη, βομβαλοβομβάξ, δέον δεδέσθαι δὴ κακῶς κακοὺς κακουργοῦντας.

Οὐδ' ἂν γένοιτο, εἰ μὴ σὺ προδοίης ἡμᾶς.

οὗτος δὲ φωνὴν μὲν ἀφῆκε θεοσεβῆς εἶναι δοκῶν, τὰ δ' ὅμματα εἶδες ἂν ὡς πονηροῦ τινος φλέγοντα. Ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὀφείλω τῷ Φήληκι λέγειν ταῦτα, ὑμᾶς δὴ ἄμα εὖ ποιήσων.

ὅ δὲ Ῥοών Ἐκποδών, ἔφη. καὶ ἄμα ἐπεχείρησεν ἐκείνω, ἀξύμφορόν τι ποιῶν, ὡς ἀπέβη.

ὅ γὰρ Ποιφύκτης μεγίστη τῇ φωνῇ βοῶν Μαθηταὶ ἐκ κοιτῶν, ἔφη, μαθηταὶ ἐκ κοιτῶν κατὰ φίλτρων διαδρομήν.

ἔπειτα δ' ὀκλάσαντες ὡς παριόντες ἐκείνον ἀπέδραμον ὡς τάχιστα ἐπὶ τὸ ἔσχατον τῆς διαδρομῆς. ἐνταῦθα δ' εἰς θύραν ἥραξαν κακῆ τύχη κεκλημένην.

καὶ μάτην ἔωσαν τὴν θύραν· Ἀπωλόμεθα, ἥ δ' ὃς ὁ Ῥοών πολλῆς μετ' ἀθυμίας. πάντα γὰρ τὰ πράγματ' ἀνατέτραπται. τίτοις τοιούτοις κακοῖς τις χρήσεται;

ἥκουν γὰρ ψόφον ἥδη τοῦ Φήληκος ὡς τάχιστα βοηθοῦντος τῷ Ποιφύκτῃ.

ἥ δ' Ἐρμιόνη ἀγριουμένη Ἀναγε σαυτὸν ἐκποδών, ἔφη, καὶ ἀρπάσασα τὴν Ἀρείου ράβδον ἔκοψε τὰ κλήθρα ψιθυρίζουσα ἄμα τὸ Ἄλωμωρά.

λεπτὸν δὲ κροτούντων τῶν κλήθρων ἡ θύρα ἀνεώχθη. οἱ δὲ παιδεῖς διαβάντες ταχέως ἔκλεισαν αὐτὴν καὶ τὰ ὡτα προσεῖχον αὐτῇ ἀκουσόμενοι.

καὶ μὴν ἥκουσαν τοῦ Φήληκος λέγοντος Ποῖ ἔβησαν, ὁ Ποίφυκτα; εἰπέ μοι ὅσον τάχος.

Λέγε μοι τὸ Εἰ σοὶ δοκεῖ.

Οὐ μὴ πράγματα ποιήσεις μοι, ὁ Ποίφυκτα. ποῖ βεβήκασιν;

Οὐκ οὐδὲν ἐρῶ ἐὰν μὴ τὸ Εἰ σοὶ δοκεῖ λέγης. τοῦτ' ἔφη δι' ἀχθηδόνα λεπτόν τι καὶ γυναικείον ἐμφεγξάμενος κατὰ τὸ ξύνηθες.

Καλῶς ἔχει δῆτα. εἰ σοὶ δοκεῖ.

Οὐδέν, ἔφη μεγάλῃ τῇ φωνῇ. καὶ πολλὰ κιχλίζων καὶ μωκώμενος

ἀναλαβών Εἶπον γάρ ὅτι οὐκ οὐδὲν ἐροίην ἂν εἰ μὴ συ Εἰ σοὶ δοκεῖ λέγοις. καὶ εἴτα τοῦ μὲν Ποιφύκτου γελῶντος ἔτι ἥκουσαν ἀπάττοντος, τοῦ δὲ Φήληκος ἄμα δι’ ὄργῆς λοιδορούντος ἐκεῖνον.

ὅ δ’ Ἀρειος ψιθυρίζων Κεκλημένην γὰρ οἴεται, ἔφη, τήνδε τὴν θύραν. ἀσφαλεῖς οὖν ἐσμὲν οἵμαι. ἀλλ’ ὡς Νεφέλωδες, μὴ φαύσῃς μου. οὗτος γὰρ πάλαι ἥπτετο τῆς κοιτωνικῆς αὐτοῦ. Τί δέ δή; ἢ δ’ ὁς δ’ Ἀρειος.

ἀλλὰ τί ἐστι σαφῶς εἰδε μεταστρεψάμενος. καὶ δι’ ἀκαρές ἐνένοησεν καὶ πάνυ ἐκ δειμάτων νυκτερίνων πεπλασμένον παρεῖναι οἱ δεινόν τι. τοῦτο γὰρ καθ’ ὑπερβολὴν δὴ εἶναι τοῖς τοσαῦτ’ ἥδη κακὰ παθοῦσιν.

καὶ γὰρ ἐν δωματίῳ μὲν οὐκ ἄρ’ ἥσαν, ἀλλ’ ἐν διαδρομῇ τινὶ ἔτυχον ὄντες. συνήδεσαν δ’ εὐθὺς ἑαυτοῖς ἐν τῇ ἀπορρήτῳ γενομένοις διαδρομῇ τῇ ἐπὶ τοῦ τριστέγου. καὶ νῦν δὴ ἥδεσαν διὰ τί ἀπόρρητον εἴη.

κατ’ ὄφθαλμοὺς ἦν αὐτοῖς κυνὸς χρῆμα μέγα. ὁ δὲ ἐπλήρου τὸ πᾶν ἀφ’ ὄρόφου μέχρι ἐδάφους. κεφαλὰς μὲν γὰρ εἴχε τρεῖς, οἱ δ’ ὄφθαλμοὶ καθ’ ἑκάστην μανικῶς ἐνεκυκλοῦντο. ἐκ δὲ τῶν τριῶν ῥυγχῶν πνεύματ’ ἥκουσας ἄν μυκτηρόκομπα αὐτοῦ ἀγχίμολον προσιόντος. στόματα δ’ ἦν αὐτῷ τρία πάνυ σιαλοχοῦντα, στάζοντα ἀεὶ πτύαλον ἀπ’ ὀδόντων ὑποξάνθων πολὺ καθάπερ καλώδια φλεγματώδη.

καὶ τὸ παραυτίκα ἡσύχαζεν ἀκίνητος, δεδορκῶς πρὸς αὐτοὺς ἀτενέσι τοῖς ὅμμασιν ἔξ οὖσιν. ὁ δ’ Ἀρειος ἡπίστατο γοῦν τάδε· φανέντες γὰρ αὐτοὶ ἔξ ἀπροσδοκήτου λαθεῖν δήπου τὸ πελώριον, καὶ δι’ οὐδὲν ἄλλο οὕπω τεθνάναι. ἀλλ’ οὖν ὁ κύων δηλονότι μέλλων ἥδη ταῦτ’ ἔξορθώσειν πολλὴν ἀνίει κλαγγὴν καὶ ὑλαγμὸν βροντῆς ὀλίγον διαφέροντα.

καὶ ὁ Ἀρειος τὸν μοχλὸν ἐψηλάφησε λογιζόμενος ὅτι βέλτιον ἔσται τῷ Φήληκι ἀπαντῆσαι ἢ τῷ θανάτῳ.

καὶ ὑππιοι ἐκπεσόντες καὶ ἐπισπάσαντος τοῦ Ἀρείου τὴν θύραν ἔτρεχον ἥδη μᾶλλον δὲ ἐπέτοντο πάλιν κατὰ τὴν διαδρομήν. ὁ δὲ Φήληξ ἄλλοσε ἐπειγόμενος δήπου ἐζήτει αὐτούς. οὐ γὰρ εἶδον ἐκεῖνον οὐδαμοῦ – οὐ μὴν οὐδ’ ἐμέλησεν αὐτοῖς βουλομένοις γε τοσοῦτο ἀπέχειν τοῦ κυνὸς ὅσον ἐνεδέχετο. οὐδ’ ἐληξαν τρέχοντες πρὸν ἀφίκοντο πρὸς τὴν τῆς παχείας εἰκόνα ἐπὶ τοῦ ἐβδόμου ὄρόφου.

ἥ δὲ Πόθεν ἥλθετε; ἔφη, βλέψασα πρὸς αὐτοὺς τάς τε κοιτωνικὰς παρέχοντας ἀπορρεούσας τῶν ὕμων καὶ τὰς ὄψεις ἐρυθραινούσας καὶ ἰδρῶτι ῥεούσας.

ὅ δ' Ἀρειος ἀσθμαίνων Οὐδὲν διαφέρει, ἔφη καὶ ἀκούσασα ῥύγχος χοίρειον, ῥύγχος χοίρειον ἡ εἰκὼν πρόσω πρεψεν. ἐκεῖνοι δὲ ἐπανελθόντες εἰς τὸ κοινεῖον, ἐκάθισαν ἐαυτοὺς κατὰ τοὺς θρόνους πολὺ ἔτι φρίττοντες.

καὶ ἐπὶ μῆκιστον οὐδὲν εἶπον· καὶ ὁ Νεφελώδης οὐκ ἐδόκει οὐδέν ποτε μετέπειτα φθέγξεσθαι.

τέλος δὲ ὁ Ροών· Επὶ τί, ἔφη, κατακλήσουσι τὸν τοιοῦτον κύνα ἐν παιδευτηρίᾳ; οὗτος γὰρ εἴ τις ἄλλος σωμασκίας δεῖται.

ἄλλος δὲ Ἐρμιόνη ἦδη οὐ μόνον ἀνέπνευσε τοῦ πόνου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐωθυῖαν δυσκολίαν ἀνέλαβεν.

Οὕκουν, ἔφη, τοῖς ὀφθαλμοῖς χρῆσθε οὐδέποτε. οὐ γὰρ εἴδετε ἐφ' οὖν εἰστήκει;

Ἡ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους; ἔφη ὁ Ἀρειος. οὐ γὰρ εἰς τούς γε πόδας αὐτοῦ ἔβλεπον, ὅλος ὧν περὶ τῶν κεφαλῶν.

Τό γ' ἔδαφος οὐ λέγω· ἐπὶ θύρας γὰρ ἐπιρρακτῆς τινὸς εἰστήκει. δῆλον ὅτι φυλάττει τι.

καὶ ἀνέστη δεινὸν βλέπουσα πρὸς αὐτούς.

Ὑμεῖς γοῦν ἀγαπᾶτε ταῦτα δήπου. πάντες γὰρ ἐκινδυνεύομεν ἀποθανεῖν, μᾶλλον δὲ ἐκπεσεῖν. καὶ νυνὶ κοιμήσομαι, εἴ γε δοκεῖ ὑμῖν.

Δοκεῖ γε, ἢ δ' ὃς ὁ Ροών κεχηνώς ἔτι πρὸς αὐτὴν ἀτενίζων. ἀλλὰ νὴ Δία ἡναγκάσαμεν αὐτὴν συγγενέσθαι. ἢ ὀρθῶς λέγω;

ἄλλος οὖν ἡ γ' Ἐρμιόνη παρέσχε τι τῷ Ἀρείῳ οἷον δέοι ἄν λογίζεσθαι πάλιν εἰς κοίτην ἐπανελθόντι. τὸν γὰρ κύνα φυλάττειν τι. τί δὲ ὁ Ἀγριώδης εἴρηκε; τὸν Γριγγάτου εἶναι χωρίον ἀσφαλέστατον τοῖς χρῆμά τι φυλάττουσι πλὴν τοῦ Υγογήτου.

οὐ γὰρ Ἀρειος, ὡς γ' ἔφαίνετο, ηὔρηκει τὸ αὐχμηρὸν σκεῦος ἐκεῖνο τὸ ἀπὸ τῆς κατώρυχος ἐπτακοσιοστῆς καὶ τρισκαιδεκάτης ποῦ ἐστίν.

— ΒΙΒΛΟΣ I —

ΤΑ ΝΕΚΥΣΙΑ

τῇ δ' ἐπιούσῃ ὁ Μάλθακος ἐδόκει ἐψευσμένος ἑαυτοῦ ὄρῶν τὸν Ἀρειον καὶ τὸν Ῥοῶνα ἔτι παρόντας ἐν τῷ Ὑγοήτου ταλαιπώρους μὲν φαινομένους φαιδροὺς δ' ἀμέλει. καὶ μὴν οὗτοι ἥδη ἐνόμιζον τὸ τοῦ κυνὸς τρικεφάλου λαμπρόν τι εἶναι καὶ εἰς τοσοῦτο ἀξιόλογον ὥστε ἕκοντες παθεῖν ἄν παρόμοιόν τι. ὁ Ἀρειος τοίνυν ἐδίδαξε τὸν Ῥοῶνα τὰ τοῦ σκεύους τοῦ αὐχμηροῦ, ὅπως μετεκομίσθῃ τοῦτο ἐκ Γριγγώτου εἰς Ὑγοήτου ὡς ἔοικε. καὶ χρόνον διέτριψαν πολὺν σκοπούμενοι ὅποιόν τι δὴ τύχοι δεόμενον τοῦ ἐν φυλακῇ τοσαύτη κατέχεσθαι.

καὶ ὁ Ῥοών Ἡ πολυτελέστατόν τί ἐστιν, ἔφη, ἢ οἶόν τε πολλὰ λυμαίνεσθαι.

"Η καὶ τὰ ἀμφότερα ἴσχύει, ἥδ' ὃς ὁ Ἀρειος.

ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν περὶ τοῦ κρυπτοῦ ἥδεσαν πλὴν ὅτι διδάκτυλόν ἐστιν, οὐ κινδυνεύοιεν ἄν εἰκάσαι τί ἐστιν εἱ μὴ πλείω εὔροιεν.

ἀλλ' οὕθ' ὁ Νεφελώδης οὕθ' ἡ Ἐρμιόνη ἐσπούδαζεν εἰδέναι τί ὑπόκειται τῷ κυνὶ καὶ τῇ θύρᾳ τῇ ἐπιρρακτῇ. καὶ ἐκείνῳ γοῦν οὐδὲν ἔμέλει ὑπὲρ τὸ μὴ συνεῖναι ποτε τῷ κυνί.

ἀλλ' ἡ Ἐρμιόνη οὐκέτ' ἥθελε διαλέγεσθαι οὔτε τῷ Ἀρείῳ οὔτε τῷ Ῥοῶνι. οἱ δὲ διὰ τὴν πολυπραγμοσύνην αὐτῆς τοῦτον ἀγαθόν τι ἐνόμιζον. ἥλπιζον δ' οὖν δίκας λήψεσθαι τοῦ Μαλθάκου· τοῦτο γὰρ μέγιστον ἦν αὐτοῖς. ὥστε μάλισθ' ἥδοντο οὐ πολλῷ ὕστερον, τοῦ ἀγγέλου χρῆμά τι κομίσαντος πάνυ σύμμετρον πρὸς τὴν τιμωρίαν.

τῶν γὰρ γλαυκῶν ἀφικομένων ὡς ἔθος εἰς τὸ μέγαρον, ἅπαντες εὐθὺς ἐθαύμαζον κατιδόντες σκεύός τι μακρὸν καὶ λεπτὸν ὑπὸ στριγῶν ἔξ μεγάλων φερόμενον. ὁ δ' Ἀρειος οὐχ ἤττον σπουδάζων τῶν ἐτέρων μαθεῖν ὅ τι ἔνεστι τῷ τοσούτῳ σκεύει, μάλ' ἔξεπλάγη ὅτε κατασκήψασαι αἱ γλαῦκες τοῦτο ἀφῆκαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, τὸ χοιρεῖον τάριχον ἄμα κατ' ἔδαφος κρούσασαι. καὶ αὕταί γε μὲν ἄρτι ἐκποδῶν ἐπταντο, ἄλλη δέ τις ἐπιστολὴν ἀφῆκεν ἐπὶ τὸ σκεῦος.

ὅ δ' Ἀρειος τὴν γ' ἐπιστολὴν πρῶτον ἔλυσεν, εὖ ποιῶν. ἀνέγνω γὰρ τάδε·

Μαγονωγαλέα Ἀρείω Ποτῆρι
οὐ μὴ λύσεις τὸ σκεῦος μεταξὺ ἀριστῶν.
ἔνεστιν ὁ Υπερνεφελὸς Δισχιλιοστὸς σοῦ νεοχμός.
ἀλλ' οὐκ ἐθέλω πάντας συνειδέναι σοὶ σάρον ἔχοντι.
αὐτὸι γὰρ ἐπιθυμοῖεν ἄν τοιοῦτο λαβεῖν.
ὅ Όλοφώιος Ὑλης πρὸς τῷ ἵκαροσφαιριστηρίῳ
συμβαλεῖ σοὶ περὶ πρώτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς
τὸ πρῶτον γυμνασομένω.
ἔρρωσο.

ὅ δ' Ἀρειος δῆλος ἦν γεγηθὼς ἐν ὧ ἐδίδου τὴν ἐπιστολὴν τῷ Ροῶνι ἀναγνῶναι.

ὅ δὲ ὥσπερ ἐπιφθόνως διακείμενος αὐτῷ εἶπεν ὅτι "Ω Υπερνεφελὸς Δισχιλιοστός. οὐδ' ἡψάμην οὐδέποτε τοῦ τοιούτου.

ἐπειγόμενοι δὲ ταχέως ἀπέβησαν ἐκ τοῦ μεγάρου, θέλοντες ἵδιᾳ λύσαι τὸ σάρον πρὸ τῆς πρῷ σχολῆς. ἀλλὰ μέχρι μέσης τῆς αὐλῆς μόνον προχωρήσαντες συνέβαλον τῷ Καρκίνῳ καὶ τῷ Κέρκοπι φράττουσι τὴν κλίμακα. ὅ δὲ Μάλθακος τὸ σκεῦος ἀναρπάσας ἐψηλάφησεν.

βαλὼν δὲ πάλιν αὐτὸ πρὸς τὸν Ἀρειον ἐφαίνετο ἄμα καὶ ἐπίφθονος ὃν καὶ δυσμενής. Ἡ καὶ σάρον ἐστίν, ἔφη. δίκας οὖν δώσει τὸ νῦν, ὡ Ποτέρ, οὐκ ἔξὸν τοῖς γε πρωτοπείροις ἔχειν τὰ τοιαῦτα.

ὁ Ροῶν μέντοι ἀπὸ ταύτομάτου Ἀλλ' οὐκ ἔστιν, ἔφη, τοῦτο τῶν ἐπιτυχόντων σάρων τῶν ἐγκυκλίων· Υπερνεφελὸς γάρ ἐστι Δισχιλιοστός. ποιὸν εἴπας οἵκοι εἶναι σοί, ὡ Μάλθακε; ἢ Κομήτης Διακοσιοστὸς Ἐξηκοστός; καὶ μεταξὺ μειδιῶν πρὸς Ἀρειον ἀναλαβών Οἱ γὰρ Κομῆται δοκοῦσι μὲν τοῦ σεμνοῦ μετέχειν, ἔργῳ δὲ πολλῷ καταδεέστεροι ὑπάρχουσι τῶν Υπερνεφελῶν.

ἐκεῦνος δὲ πικρῶς Ἡ που εἰκός ἐστι σὲ εἰδέναι τι περὶ τούτου, ὅς γ' οὐκ ἱκανὸς εἴης ὧνεῖσθαι οὐδὲ τὸ ἡμισυ τῆς κώπης; ἀλλὰ δεῖ σὲ δήπου καὶ τοὺς ἀδελφοὺς κατὰ κλῶνα ἀγοράζειν τὰ σάρα, τὸ ἀργύριον κατὰ μικρὸν ἀποτιθέντας.

μέλλοντος δ' ἔτι τοῦ Ροῶνος ἀποκρινεῖσθαι, ὁ σοφιστὴς Φιλητικὸς παρὰ τῷ Μαλθάκῳ ἐφάνη.

Μῶν ἐρίζετέ μοι, ἔφη τῇ φωνῇ γυναικείᾳ.
Ο γὰρ Ποτὴρ σάρον δέδεκται, ὡ σοφιστά, εἶπεν εὐθὺς ὁ Μάλθακος.

ἐκεῖνος δὲ Ναὶ ναὶ καλῶς ἔχει, ἔφη μειδιῶν τέως πρὸς τὸν Ἀρειον. ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα σαφῶς μοι ἀπέδειξε διάφορα ὄντα τὰ σά, ὁ Ποτέρ. καὶ ποιόν ἐστιν αὐτό;

ὁ δὲ Ἀρειος μόνον οὐκ ἐγέλα ιδὼν τὸν Μάλθακον δεινὸν βλέποντα. Υπερνεφελός ἐστιν, ἔφη, Δισχιλιοστός. καὶ τόδε τοῦ χρυσοῦ Μαλθάκου ἀπολαύω.

καὶ ὁ Ἀρειος καὶ ὁ Ρῷον κατὰ τάχος ἀνέβησαν, τὸν δὲ γέλωτα εἰρωνεύομενοι ἐπεκρύπτοντο· μάλιστα γὰρ ἡγάπων τὸν Μάλθακον ὅρωντες ὀργιζόμενόν τε καὶ ἀποροῦντα.

ἐπειδὴ δ' εἰς ἄκραν τὴν κλίμακα ἀφίκοντο ὁ Ἀρειος πολλοῦ μετὰ γέλωτος Ἄλλ' ἀληθὲς γάρ ἐστιν. εἰ δὲ μὴ τὸ παντομημονευτικὸν ἀφείλετο τῷ Νεφελώδει ἐκεῖνος, ἐγὼ οὐκ ἂν ἐγενόμην τῆς ἀγέλης.

φωνὴν δ' ἥκουσε τινος κατόπιν ὀργίλως φθεγγομένης τοιάδε· Καὶ δῆτα νομίζεις μισθὸν εἶναι τοῦτο ἄξιον τῆς ἀδικίας; ἡ γὰρ Ἐρμιόνη ἐβάδιζεν ἀνὰ τὴν κλίμακα δριμὺν βλέπουσα πρὸς τὸ ἐν ταῖς χερσὶν ἐκείνου.

οὐ δὲ Πῶς σύ, ἔφη, σαυτὸν νῦν δὴ ἀξιοῖς διαλέγεσθαι μεθ' ἡμῶν;

καὶ ὁ Ρῷον Καὶ γὰρ εὖ ποιοῦσα ἐκ τοσούτου οὐδὲν ἔλεγες. ἐκείνη δὲ περιοργής ἀπέβη.

οὐ δὲ Ἀρειος πᾶσαν τὴν ἡμέραν τὸν νοῦν μόλις προσεῖχεν τῇ σχολῇ. ἐνενόει γὰρ ἄλλοτε μὲν τὸ σάρον ὅτι ἐν τῷ δωματίῳ κεῖται ὑπὸ τῆς κοίτης, ἄλλοτε δὲ τὸ ἵκαροσφαιριστήριον· ἐνθάδε γὰρ τῆς ἐσπέρας μαθήσεσθαι ἵκαροσφαιρίζειν. καὶ ἀπὸ δείπνου ὅσον τάχιστα φαγὼν ὡς ἀμέλει περὶ οὐδενὸς ποιησάμενος τὰ ὄψα ἀνέβη μετὰ τοῦ Ρῷονος λύσων τέλος τὸν Υπερνεφελὸν Δισχιλιοστόν.

Οὐά, η δ' ὃς ὁ Ρῷον ιδὼν τὸ σάρον ἐπὶ τῆς Ἀρείου κοίτης ἀνακεκαλυμμένον.

καὶ ἐκεῖνος καίπερ οὐδὲν ἐπιστάμενος περὶ τὰ σάρα ἐνόμισε τοῦτο γε θαυμαστὸν δὴ εἶναι. ἦν γὰρ λεῖον καὶ λαμπρὸν καὶ κώπην μὲν εἶχεν ἀπ' ἐρυθροξύλου ἐσκευασμένην, κέρκον δὲ δολιχὴν ἀπ' ὄρθων κλωνίων κοσμίως πεποιημένην. καὶ τὸ Υπερνεφελὸς Δισχιλιοστὸς ἐνεγέραπτο χαρακτῆρι χρυσοῖς πρὸς τῷ ἀνωτέρῳ.

ἀμφὶ δὲ τὴν πρώτην φυλακὴν ὁ Ἀρειος ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ φρουρίου κνεφαῖος ἀνέβαινε πρὸς τὸ ἵκαροσφαιριστήριον. πρότερον γὰρ οὐκ εἰσῆλθεν ἐκεῖσε. καὶ βάθρα εἶδε μυρία καθάπερ ἐν θεάτρῳ κατὰ κύκλον περὶξ ὑψηλὸν ὡκοδομημένα ὥπερ οἱ θεαταὶ μετέωροι καθήμενοι ἅμεινον ἴδοιεν τὰ γιγνόμενα. καὶ ἐκατέρωθεν τοῦ σταδίου ἥσαν χάρακες τρεῖς χρυσοῖ, ἔκαστος κυκλίσκον ἐν ἄκρῳ παρέχων. τῷ δὲ Ἀρείῳ ἐδόκουν πάνυ προσεικέναι τοῖς ξυλίνοις ἐκείνοις λεπτοῖς οἷς χρώμενοι οἱ Μυγαλίσκοι

πομφόλυγας ποιοῦνται σαπωναρικάς, πλὴν ἀλλὰ πεντήκοντα ποδῶν ἥσαν τὸ ὕψος.

μάλα δὲ σπουδάζων αὖθις πέτεσθαι καὶ οὐ θέλων ὑπομεῖναι τὸν "Υλην, εἰς τὸ σάρον ἐμβὰς λακτίσματι ἀνεώθει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. οἷα γὰρ οἷα ἔχει θαύματα, κατασκῆπτων περὶ τοὺς χάρακας καὶ ἄνω καὶ κάτω πετόμενος ὑπὲρ τοῦ σταδίου. ἐδύνατο γὰρ ἀκριβῶς κυβερνᾶν τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν ὅποι βούλοιτο ἡρέμα ἀπτόμενος αὐτοῦ.

Οὗτος σύ, ὁ Ποτέρ. κατάβηθι.

ὁ γὰρ Ὄλοφώιος "Υλης ἥκε, φέρων ἐν ἀγκάλαις κιβωτὸν μακρὰν καὶ ἔυλίνην. ὁ δ' "Αρειος κατέβη παρ' αὐτὸν.

Καλῶς ἔχεις, ἔφη ὁξὺ δεδορκώσ. ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα ὀρθῶς εἶχεν εἰποῦσα σὲ αὐτόφυτον παρέχειν τὴν τέχνην εὔμαθή πεφυκότα. καὶ αὐθημερὸν μὲν διδάξω σὲ τοὺς νόμους ἐναγωνίους, ἔπειτα δὲ δεήσει γυμνάζεσθαι συνὼν τοῖς ἄλλοις ἀγελαίοις τρὶς καθ' ἔβδομάδα.

καὶ ἀνέῳξε τὴν κιβωτόν. ἐνῆσαν δὲ σφαῖραι τέτταρες διαφέρουσαι τὸ μέγεθος.

ὁ δ' "Υλης Λοιπόν, ἔφη. τὴν γάρ τοι ἵκαροσφαιρικὴν ράδιον μέν ἔστι καταμαθεῖν, χαλεπὸν δέ που παιζειν. ἔφ' ἔκατέρᾳ ἀγέλῃ ἐπτὰ ὑπάρχουσι σφαιριστάι, ὧν τρεῖς θηρευταί εἰσι.

Τρεῖς θηρευταί, ἡ δ' ὁς ὁ "Αρειος ἴδων ἐκεῖνον σφαῖραν λαμβάνοντα κοκκίνην ὅμοίαν τὸ μέγεθος φουλλίκλω ποδοσφαιρικῷ.

καὶ ἐκεῖνος αὖ Αὕτη γὰρ ἡ σφαῖρα κολοφῶν καλεῖται. οἱ θηρευταὶ ρίπτουσι τὸν κολοφῶνα ἐπ' ἄλλήλους θέλοντες ἰέναι διὰ κυκλίσκον ἵνα σκοποῦ τύχωσιν. ἡ γὰρ ἀγέλῃ κερδαίνει δέκα τίμια ὁσάκις ὁ κολοφῶν φέρεται διὰ κυκλίσκον. ἔγνωκας;

Οἵ γε μὴν θηρευταὶ ρίπτουσι τὸν κολοφῶνα καὶ ἰāσι διὰ τοὺς κυκλίσκους ἵνα σκοποῦ τύχωσιν. ἐπεὶ παραπλήσιόν τι ἔστιν ἀμέλει τῇ καλαθοσφαιρικῇ, πλὴν ἀλλ' ἔχει σάρα καὶ ἔξ κυκλίσκους.

Τί δ' ἔστιν ἡ καλαθοσφαιρική; εἰπεν ἐκεῖνος ὡς φιλομαθῆς ὥν.

ὁ δ' "Αρειος ταχέως Οὐδὲν διαφέρει, ἔφη.

Καὶ ἔστιν ἄλλος τις ἔκατέρᾳ τῇ ἀγέλῃ σφαιριστὴς φύλαξ καλούμενος. ἐγώ γὰρ φύλαξ ὧν τοῖς Γρυφινδώροις περιπέτομαι τοὺς ἡμετέρους κυκλίσκους κωλύσων τοὺς ἐναντίους τυχεῖν τοῦ σκοποῦ.

καὶ ὁ "Αρειος σπουδάζων τὰ πάντα μαθεῖν Θηρευταὶ γὰρ τρεῖς, ἔφη, καὶ φύλαξ εἰς καὶ παιζουσι μετὰ τοῦ κολοφῶνος. καλῶς ἔχει· ταῦτα γ' ἐπίσταμαι. τί δῆτα αἴδε ποιοῦσιν; ἐδείκνυ γὰρ τὰς σφαῖρας τρεῖς ἔτι ἐν τῇ κιβωτῷ κειμένας.

Δηλώσω σοὶ νυνί. λαβὲ τόδε.

καὶ ἔδωκε τῷ Ἀρείῳ ρόπαλόν τι μικρὸν οὐ πολὺ διαφέρον τοῦ τῆς σφαιριστικῆς ἥν αἱ παρ' ἡμῖν παρθένοι παίζουσι.

Δηλώσω σοὶ ὅ τι ποιεῖ τὰ ρόπαλοσφαιρία. τώδε γὰρ ἐστὸν ρόπαλοσφαιρίω.

καὶ ἔδειξεν αὐτῷ δύο σφαιραὶ ὁμοίας ἀλλήλαις, μελαίνας οὕσας καὶ ὀλίγῳ μικροτέρας τῆς κοκκίνης. αἱ δὲ ἔδόκουν τῷ Ἀρείῳ συντείνειν ὡς φευξόμεναι ἀπὸ τῶν ἴμάντων οἵς ἐν κιβωτῷ κατέχονται.

Ἀπόστηθι ἐκ τοῦ μέσου, εἶπεν ἐκεῖνος νουθετῶν τὸν Ἀρειον. καὶ νεύσας ἔλυσεν ἐν τῶν ρόπαλοσφαιρίων.

καὶ εὐθὺς ἡ μέλαινα σφαῖρα τότε μὲν ἐπάνω ἐφέρετο, τότε δὲ κατὰ κόρρης ἔβαλλε τὸν Ἀρειον. ὁ δὲ σφενδονηδὸν διενεγκὼν τὸ ρόπαλον ὅπως μὴ τὰς ῥῖνας ῥάττοιτο ἀφῆκε τὸ σφαίριον εἰς δόχμια καὶ σκολιά. κἄπειτα περιδινῆσαν τοῦτο τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μετῆλθε τὸν Υἱην. ὁ δὲ ἐνηλάμενος καὶ χαμᾶζε βιασάμενος μόλις κατέλαβεν αὐτό.

Ἡ δῆλον; ἔφη πνευστιῶν τι μεταξὺ καταβιαζόμενός τε τὸ ρόπαλοσφαιρίον ἔπι παλαίων αὐτῷ βεβαίως δέων εἰς τὴν κιβωτόν. Τὰ ρόπαλοσφαιρία ἄττει ἄνω καὶ κάτω ἐκκρούσοντα τοὺς σφαιριστὰς ἀπὸ τῶν σάρων. διὸ χρὴ δύο ῥαιστῆρας ἐν ἀγέλῃ ἔχειν, ἀτὰρ καὶ οἱ δίδυμοι Εὐισήλιοι ἡμέτεροι εἰσὶ ῥαιστῆρες. ἔργον ἐστὶν ἀμύνειν μὲν τὰ ρόπαλοσφαιρία τοῖς σφετέροις, ἀποκρούειν δὲ πρὸς τοὺς ἐναντίους. ἥ καὶ ἔχεις τὰ πάντα;

ὁ δὲ Ἀρειος ῥάψωδῶν Τοῦτο μὲν οἱ θηρευταὶ τρεῖς ἐπιχειροῦσι σκοποῦ τυχεῖν τῷ κολοφῶνι· τοῦτὸ δὲ ὁ φύλαξ φυλάττει τοὺς χάρακας· τοῦτο δὲ οἱ ῥαιστῆρες ἀμύνουσι τὰ ρόπαλοσφαιρία τοῖς ἐαυτῶν σφαιρισταῖς.

Ἐῦ γε.

Ἡ ποτὲ ἀπέκτεινέ τινα τὰ ρόπαλοσφαιρία; εἶπεν ἐκεῖνος ἐλπίζων μὴ δοκήσειν ἄγαν σπουδαῖος εἶναι.

Τῶν γε Υογοητίων οὐδένα. ὀλίγοι γὰρ τὴν σιαγόνα κατέαγασιν, οὐδὲν δὲ ὑπὲρ ταῦτα γέγονεν οὐδεπώποτε. ἄγε δή. ὁ γὰρ ἐπίλοιπος τῶν σφαιριστῶν ζητητής ἐστι. ζητητὴν δὲ ὄντα σὲ οὐ δεῖ πράγματα ἔχειν ὑπὲρ τοῦ κολοφῶνος ἥ τῶν ρόπαλοσφαιρίων –

– Ἡν γε μὴ τὴν κεφαλήν μου δηλαδὴ καταρρήξωσι.

Μηδὲν φροντίσης τούτου. οἱ γὰρ Εὐισήλιοι τεχνικώτεροι εἰσὶ πολλῷ τῶν ρόπαλοσφαιρίων, πεφυκότες αὐτοὶ ὁμοῖοι ἀνθρωπίνοις δὴ ρόπαλοσφαιρίοις.

καὶ ἐκ τῆς κιβωτοῦ ἔλαβε τέλος τὴν τετάρτην σφαῖραν. παρατιθεμένη δὲ τῷ τε κολοφῶνι καὶ τοῖς ρόπαλοσφαιρίοις μικρότατον

ἥν, πάνυ δμοιούμενον τὸ μέγεθος καρύω μεγάλω. χρυσοῦν δ' ἥν καὶ ἔρριπτέτο συνεχῶς τὰ πτερὰ μικρὰ καὶ ἀργυρᾶ.

Καὶ μὴν τοῦτο, ἔφη, φθαστέον ἐστὶ χρυσοῦν, ἀξιόλογον ὃν ὑπὲρ τὰς ἄλλας σφαιρὰς. καὶ πάνυ δυσάλωτόν ἐστιν οὕτω ταχὺ ὃν καὶ δυσόρατον. ἔργον δ' οὖν τῷ ζητητῇ λαβεῖν αὐτό. δεῖ σε περιπετόμενον μεταξὺ τῶν τε θηρευτῶν καὶ τῶν ῥαιστήρων καὶ τῶν ῥοπαλοσφαιρίων καὶ δὴ καὶ τοῦ κολοφῶνος φθάσαι τὸν ἔτερον ζητητὴν λαβόντα τὸ φθαστέον. ὅπότερος ἂν λάβῃ τὸ φθαστέον προσέτι κερδαίνει ἕκατον πεντήκοντα τίμια ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ οἰκίας. ὥστε νικᾷ αὐτῇ ἡ οἰκία ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ζητηταῖς πολλάκις ἐκ προνοίας προσπίπτει τις. ἡ δ' ἵκαροσφαιρικὴ οὐ τελευτᾷ πρὶν ἀν ἔλη τις τὸ φθαστέον, ὥστε τὸν ἀγώνα εἰς μακρὸν πολλάκις χρονίζεσθαι. ἥν γὰρ ὅτε, τὸ ἀγωνιστικώτατον, τρεῖς μῆνας ἔχρονίσατο. ἔδει γὰρ ἀεὶ ἀντεισάγειν τοὺς ἐπιτάκτους ὅπως οἱ σφαιρισταὶ ὑπνου τύχοιεν.

τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα. ἡ θέλεις ἔτι ἐρωτῆσαι τι;

ἀνένευσε δ' ὁ "Ἀρείος, ὡς εἰδὼς μὲν τί δραστέον, ἀγνοῶν δ' ὅπως.

ἐκεῖνος δ' εὐλαβούμενος πάλιν ἔκλεισε τὸ φθαστέον εἰς τὴν κιβωτόν. Ἄλλ' οὕτω, ἔφη, γυμναζώμεθα μετὰ τοῦ φθαστέου, σκοταῖοι δ' ἥδη τάχ' ἄν ἀπολέσαιμεν αὐτό. πειρώμεθα δὴ τάδε.

ἔλαβε δὲ μαρσίππιον ἐκ τοῦ κόλπου ἔχον ὀλίγα σφαιρία ἐγκύκλια τοῦ γκόλφ. τὸ γὰρ γκόλφ παιγνιόν ἐστί τι μαλ' ἐν ἥδονη γενόμενον τοῖς νῦν· οἱ δὲ παιζοντες ταῖς βακτηρίαις τύπτουσι τὰ σφαιρία τὰ τοῦ γκόλφ—μικρά ἐστι καὶ λευκά—ἔλπίζοντες εἰς ὅπην εὐθυνεῖν μικροτάτην.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀμφότεροι ἐμετεωρίζοντο, ὁ μὲν ἔρρωμένως πανταχόσε ρίπτων τὰ σφαιρία, ὁ δὲ κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπιχειρῶν ἄμα καταλαβεῖν.

πάντα δὲ ἐνδεχομένου τοῦ Ἀρείου, ἐκεῖνος μάλισθ' ἥδετο. μετὰ δ' ἡμιώριον πολλῆς ἥδη νυκτὸς γενομένης οὐκέτ' ἥν σφαιρίζειν.

"Ἡ μὴν τὴν Φιάλην ἐκείνην τὴν ἵκαροσφαιρικὴν εὖ οἴδ' ὅτι τῆτες οἰσόμεθα. τοῦτο γὰρ ὁ "Υλης πολλῆς μετ' εὑψυχίας ἔλεγεν ἐν ὧ ἐβάδιζον πάλιν πρὸς τὸ φρούριον. Οὐ γὰρ παράδοξον ἄν εἴη εἰ σὺ τέλος ἀποβαίη βελτίων γενόμενος τοῦ Καρόλου Εὐισηλίου. οὗτος γὰρ ἐσφαιρισεν ἄν μετὰ τῆς τῶν "Αγγλων ἀγέλης, εἰ μὴ ἀπῆλθε τοὺς δράκοντας θηρεύσων.

*

οὐ μόνον ἡ τῆς ἵκαροσφαιρικῆς ἄσκησις ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν κατ' οἶκον μαθημάτων μελέτη εἰς τοσοῦτο ἀπησχόλησαν τὸν "Ἀρείον ὥστε πάνυ ἐθαύμαζε λογιζόμενος ὅτι ἥδη δίμηνος ἐνώκει ἐν "Υογοήτου. τὸ γὰρ φρούριον πάνυ οἰκειότερον ἥδη δοκεῖν αὐτῷ τῆς

τότε οἰκίας τῆς ἐν τῇ τῶν μυρσίνων δδῷ. καὶ αἱ σχολαὶ ἐπαγωγότεραι ἐγένοντο αὐτῷ τὰ πρώτα ἐκμεμαθηκότι.

τῇ δὲ τῶν Νεκυσίων ἡμέρᾳ ἐγρηγορότες εὐθὺς κατὰ τὰς διαδρομὰς ὡσφραίνοντο κολοκύνθου ὄπτωμένου εὐώδους. καὶ πρὸς τούτῳ ἐν τῇ περὶ φύλτρων σχολῇ ὁ Φιλητικὸς ἥγγειλεν ὅτι νομίζει αὐτοὺς ἄλις ἥδη μεμαθηκέναι ὥστε καινουργεῖν τι περὶ τῆς μετακινήσεως, μαθησομένους πράττειν ὅπως μεταπτήσεται τι κάκεισε καὶ τὸ δεῦρο. τοῦτο γὰρ διὰ μακρὸν ἐβούλοντο ποιεῖν, ναὶ δὴ ἔξ οὐ εἶδον ἐκεῖνον πρᾶξαί τὴν τοῦ Νεφελώδους φρύνην περιπτάσθαι ἄνω καὶ κάτω περὶ τὸ διδασκαλεῖον. ἐκεῖνος δὲ εἰς δύο ἔταξεν αὐτοὺς ἀσκήσοντας τὰ τῆς τέχνης. τῷ μὲν οὖν Ἀρείῳ συνεργὸς ἦν ὁ Σάμιος Φινιγάνης, ὅπερ αὐτῷ παραμύθιον ἦν. ὁ γὰρ Νεφελώδης βουλόμενος αὐτὸς συνεργάζεσθαι τῷ Ἀρείῳ γλίσχρον δὴ ἔβλεψε πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ ᾿Ροῶν σύνεργον εἶχε τὴν Ἐρμιόνην Γέρανον. δύσκριτον δ' ἦν διαγνῶναι πότερον αὕτη ἢ ἐκεῖνος πλέον ἡνιάθη τοῦτο. ἡ γὰρ Ἐρμιόνη οὐδὲν εἰρήκει οὐδετέρω αὐτῶν ἀφ' οὐδὲ Ἀρειος τὸ σάρον ἐδέξατο.

οἱ δὲ σοφιστῆς Φιλητικός, ἐστὼς κατὰ τὸ σύνηθες ἐπὶ σωρῷ βιβλίων, τῇ φωνῇ λιγείᾳ Μέμνησθε δῆτα τὰ τοῦ καρποῦ κινήματα, ἔφη, ἅπερ ἄρτι ἡσκοῦμεν. πάλλε καὶ παῖε, μέμνησο, πάλλε καὶ παῖε. καὶ ὅρθως φθέγγου τὰ μαγικὰ ρήματα, τοῦτο γὰρ μέγιστον δή. μέμνησο καὶ τοῦ μάγου Βαρύφρονος. οὗτος γὰρ τὸ σίγμα φωνῆσας ἀντὶ τοῦ φεῦ ἀπέβη χαμαὶ κείμενος βουβάλου ἐπὶ τῶν στέρνων καθημένου.

καὶ χαλεπώτατον ὡς ἀληθῶς ἦν. ὁ γὰρ Ἀρειος καὶ ὁ Σάμιος ἐπαλλον μὲν καὶ ἐπαιον, τὸ δὲ πτερὸν ὁ καὶ ἄνω ἔδει μετέωρον ιέναι ἐκειτο ἀπλῶς ἐπὶ τῷ βάθρῳ. ἀτὰρ Σάμιος οὕτω ἥγανάκτει ὥστε σκαλεύσας τῇ ράβδῳ πυρὶ ἀνῆψε δή. τοῦτο δ' ἔδει τὸν Ἀρειον κατασβέσαι τὸν πῖλον προσέχοντα.

οὐδ' ὁ ᾿Ροῶν πλησίον αὐτοῦ καθήμενος βέλτιον ἐπραττεν.

Οὐιγγαρδιὸν λεονιοσά κεκραγὼς τοὺς βραχίονας οὐ βραχεῖς ὄντας ἂμα ἀνέσεισεν ἀνεμομύλῳ ἐοικώς.

ἥκουσε δ' ὁ Ἀρειος τῆς Ἐρμιόνης ἐπιτιμώσης αὐτῷ ὥδε· Οὐκ ὅρθως φωνεῖς, ἔφη. ἔστι δὲ Οὐιγγάρδιον λεονιώσα· δεῖ φωνῆσαι τὸ γὰρ μακρότερον.

οἱ δὲ παρωξυμμένος Φώνησον οὖν, ἔφη, αὐτὴ σοφωτέρα δὴ οὖσα.

ἡ δὲ συστειλαμένη ἑαυτὴν ἐπηλε τὴν ράβδον. Οὐιγγάρδιον, ἔφη, λεονιώσα.

καὶ τὸ πτερὸν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ βάθρου μετεωριζόμενον ἔξ ἀέρος ἐκρέματο ὑπὲρ τῶν κεφαλῶν ὡς τέτταρας πόδας αἰωρούμενον.

Πύππαξ, κροτῶν εἶπεν ὁ Φιλητικός. ἵδού. ἀναβλέψασθε δεῦρο. ἡ γὰρ Γέρανος πέπραχε δῆ.

ὅ δὲ Ῥοών τελευτησάσης τῆς σχολῆς ἔξειστήκει τελέως ἑαυτοῦ.

Μὴ θαύμαζ' εἰ πάντες χαλεπῶς φέρουσιν αὐτὴν μιαρωτάτην γενομένην, πιθοῦ μοι. τοιαῦτα γὰρ ἔλεγε τῷ Ἀρείῳ μεταξὺ βιαζόμενος μετ' αὐτοῦ παρὰ τοὺς ἐν τῇ διαδρομῇ στενοχωρουμένους.

ώστιζετο δέ τις τῷ Ἀρείῳ ρύμη παριούσα. κατιδὼν δέ τι τῆς ὄψεως ταύτης τὴν Ἐρμιόνην ἐγνώρισεν. ἐθορυβήθη δ' αὖ δακρυούσης αἰσθόμενος.

Ἡκουσε γὰρ σοῦ, ἔφη, οἶμαι.

ἔκεινος δέ Τὸ δεῖνα, ἔφη. ξύνοιδε δήπου ἑαυτῇ φίλον οὐκ ἔχουσα οὐδένα; καίτοι αἰσχύνεσθαί τι ἐδόκει δῆ.

ἔκεινη δ' οὖν οὐ παρῆν τῇ ἐπιούσῃ σχολῆ, οὐδ' εἴδε τις αὐτὴν ἀνὰ πᾶσαν τὴν δείλην. προσιόντες δὲ πρὸς τὸ μέγαρον ἐπὶ τὴν τῶν νεκυσίων ἔορτήν, ὁ Ἀρειος καὶ ὁ Ῥοών παρήκουσαν τῆς Παραβάτιδος Πατύλης λεγούσης τῇ Λαφενδρίᾳ συνήθει οὕσῃ ὡς ἡ Ἐρμιόνη ἐν τῷ παρθενικῷ λουτρῶνι δακρυρροεῖ, τὰς δὲ μελετᾶν αὐτῆς θελούσας ἔταιρας ἀπωθεῖ ἀπάσας. καὶ πρὸς τοῦτο ὁ Ῥοών καὶ πλέον αἰσχυνόμενος μέχρι γέ τινος ἐφαίνετο· μετ' ὀλίγον δὲ πάντων εἰς τὸ μέγαρον ἥκοντων ἐπελάθετο καὶ αὐτὸς τῆς γ' Ἐρμιόνης. ἔξεπλάγησαν γὰρ πάντες ὄρωντες τὰ θεατρικὰ τὰ τῆς πρὸς ἔορτὴν σκηνογραφικῆς θαυματουργίας.

νυκτερίδες μὲν γὰρ χίλιαι περιεπέτοντο παρὰ τῶν τοίχων καὶ τοῦ ὄροφου, χίλιαι δ' αὖ κατέσκηπτον ὑπὲρ τῶν τραπεζῶν ἵσαι θυέλλαις μελαίναις, ὡστε ρίπιζόμεναι μικροῦ ἐδέησαν κατασβέσαι τὰς ἐν κολοκύνθοις λαμπάδας. ἡ δὲ θοίνη ἐξ ἀπροσδοκήτου ἀνεφάνη, καθάπερ ἡ κατ' ἀρχὴν τῆς περιόδου.

ὅ δ' Ἀρειος ὡρέγετο πρὸς γεωμῆλον μετ' αὐτοῦ τοῦ φλοιοῦ ὡπτημένον καὶ ὁ Κίουρος εἰσέδραμεν εἰς τὸ μέσον, τὴν μίτραν χύδην ἀπορρέουσαν παρέχων οὐδενὶ κοσμῷ. δῆλος δ' ἦν φόβῳ καταπεπληγμένος. καὶ πάντων ἀτενιζόντων, ἥκων παρὰ τὸν τοῦ Διμπλοδώρου θρόνον ἐπεσε πρὸς τὴν τράπεζαν. καὶ μάλ' ἄσθματος μεστὸς πνευστιῶν τέως μόλις Τρωγλοδύτης, ἔφη, ἐν τῇ γοργύρᾳ. ὡδύμην γὰρ ὑμᾶς θέλειν πυθέσθαι.

καὶ ταῦτ' εἰπὼν χαμαὶ κατέπεσε λιποψυχήσας.

ταραχὴ δ' εὐθὺς ἐνεγένετο πᾶσι πολλή. τὸ δὲ τελευταῖον ὁ Διμπλόδωρος ἐξ ἄκρας τῆς ράβδου πυρφόρα πορφυρᾶ ἀνιεὶς οὐκ ὀλίγα κατεσιώπησεν ἅπαντας.

Ω πρυτάνεις, ἔφη, ἀπαγέτω ἔκαστος τοὺς οἰκείους πρὸς τὰ κοιμητήρια.

ὅ δὲ Περσεὺς ἀμέλει ἀγαπῶν τὸ πρᾶγμα "Ἐπεσθέ μοι, ὡ πρωτόπειροι. μένετε ἀθρόοι. οὐ φοβητέος ὁ Τρωγλοδύτης ἐστὶν ὑμῖν πειθομένοις γ' ἐμοί. συνακολουθεῖτε δῆτα. ἀπέλθετ' ἐκποδών. πρωτόπειροι γὰρ διαβαίνουσι. ξύγγνωθί μοι. πρύτανις γάρ εἰμι.

ὅ δ' Ἀρειος ἀναβαίνων ἥρετο ποίω τρόπῳ Τρωγλοδύτῃ ἐξῆν εἰσίεναι.

ὅ δὲ Ροών Οὐκ οἶδ' ἔγωγε. οἱ γὰρ Τρωγλοδύται λέγονται νωθέστατοι πεφυκέναι. τάχ' ὁ Ποιφύκτης εἰσήγαγεν ἐν σκώμματος μέρει πρὸς τὰ Νεκύσια.

παρέβαινον δ' ἄλλους ἄλλοσε ἐπειγομένους. καὶ ἐν ὧ ὡστίζοντο δι' Ὑφελπύφων στῖφος συντεταραγμένων, ὁ Ἀρειος τοῦ Ροώνος ἄφνω βραχίονος λαβόμενος

Τὸ δεῖνα, ἔφη, ἐνενόησά τι περὶ τῆς Ἐρμιόνης.

Ποῖον δὲ τί;

'Ἄλλ' αὕτη τοῦ Τρωγλοδύτου πέρι οὐδὲν μὰ Δί' οἶδεν.

ἐκεῖνος δὲ χεῖλος δακῶν ἀνέσχετο.

δυσκόλως μὲν γὰρ ἔτι διέκειτο, ὅμως δὲ Καλῶς ἔχει, ἔφη. εὐλαβώμεθα μέντοι μὴ δ Περσεὺς κατίδη ἡμᾶς.

καὶ νεύσαντες κάτω, προσμείξαντες δὲ τοῖς Ὑφελπύφοις εἰς τοῦμπαλιν ἰοῦσιν, ὑπεξελθόντες δ' αὖ εἰς τὸ πλάγιον κατὰ διαδρομήν τινα, ἔσπευσαν πρὸς τὸν παρθενικὸν λουτρῶνα. κάμψαντες δὲ ἀγκῶνα, ἐκ τοῦ ὅπισθεν ἥκουσαν ψόφον τινὸς ὡς ποδῶν ἔχει διώκοντος.

Περσεύς, ἦ δ' ὃς ὁ Ροών ψιθυρίζων, ὡθῶν δ' ἄμα τὸν Ἀρειον κατόπιν μεγάλου γρῦπος λιθίνου ὥστε κρύφασθαι.

προκύψαντες δὲ τὸν μὲν Περσέα οὐκ εἶδον, Σίναπυν δέ. ὁ δὲ διαβὰς τὴν διαδρομήν ἐξ ὅμματων ἀπῆλθεν αὐτοῖς.

ὅ δ' Ἀρειος Τί χρῆμα δρᾶ; ἔφη ψιθυρίζων. διὰ τί οὐκ ἐν τῇ γοργύρᾳ ἐστὶ μετὰ τῶν ἄλλων σοφιστῶν;

Οὐκ οἶδ' ἔγωγε.

καὶ ἐφ' ὅσον ἐνεδέχετο ἀψοφητὶ ἐδίωκον τὸν Σίναπυν ἥδη φθάνοντα αὐτοὺς· ἀλλ' ἥδη κατὰ τὴν διαδρομήν τὴν ἐξῆς ἀφανῆς ἐγένετο.

Καὶ δὴ ἐπὶ τὸ τρίστεγον ὄρμάται, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρειος. ὁ δὲ Ροών χείρα προτείνας ἔπαινεν αὐτόν.

Ἡ που ὀσφραίνει σύ τινος;

καὶ δὲ Ἀρειος δυσοδμοτάτου δή τινος ὀσφραίνετο, ὕσπερ ἀπὸ ποδείων σαθρῶν ἦ ἀπ' ἀφόδου δημοσίας οἴαν αὐχμηρὰν εἰς τοσοῦτο γεγενμένην οὐδεὶς ὡς ἔοικεν ἐκκεκάθαρκε.

καὶ μὴν ἥκουσαν γρυλισμοὺς καὶ ἐλκυσμοὺς ὕσπερ εἰ μέγα τι

χρήμα ἀνθρώπου βραδέως ἐπορεύετο χωλεύων τοὺς πόδας παμμεγέθεις ὅντας. καὶ δακτυλοδεικτήσαντος τοῦ Ῥοῶνος εἶδον Αἴτναιον τι κνώδαλον προσερχόμενον. καὶ εἰς σκιὰν πτίξαντες εἰς σελήνιον ἐτήρουν αὐτὸν προβαίνον.

δεινὸν δ' ἦν ἰδέσθαι. ὁ γὰρ Τρωγλοδύτης δώδεκα ποδῶν ὥν τὸ ὑψος τὴν χροίαν φαιὰν παρεῖχε καὶ ἵδη καὶ πετρίνοις λίθοις πως ὅμοίαν. καὶ σῶμα μὲν ἦν αὐτῷ μέγα καὶ ὡγκωμένον χερμάδι δ' ἵσον ἐν ὅρεσί τινι, κεφαλὴ δὲ μικρὰ καὶ φαλακρὰ ἐν κορυφῇ ἔφυ ὀλίγον διαφέρουσα φοινικοβαλάνου. σκέλη δ' αὖ βραχέα καὶ δευδρώδη, πόδες δὲ πλατεῖς καὶ κερατοειδεῖς. δυσοσμά δ' ἀπ' αὐτοῦ ἐγίγνετο θαυμασία ὡς σφόδρα. εἶχε δὲ ρόπαλον ξύλινον καὶ παρμέγεθες. τοῦτο δ' ἔσυρεν ἐπ' ἐδάφους, τῶν βραχιόνων αὐτοῦ τοσούτων ὅντων.

στὰς δὲ πρὸς θυρῶν εἴσω προῦκυψε. τὰ δ' ὧτ' ὅνοι δίκην ὑποκινήσας καὶ ὅπερ ὀλίγον εἶχε τοῦ φρονίμου πρὸς τὸ μηχανᾶσθαι τι βιάζειν δοκῶν, βραδέως εἰσῆλθεν.

ὁ δ' Ἀρειος Τῆς κλειδός, ἔφη, παρούσης τῇ θύρᾳ, ἔστιν ἡμῖν συγκλεῖσαι αὐτόν.

Εὖ φρονεῖς, ἢ δ' ὃς ὁ Ῥοὼν δεδιώς τι.

καὶ πρὸς τὴν θύραν ἔτι ἀνεῳγμένην εἴρπυσαν, φόβον παρέχοντες διψητικὸν καὶ ἐλπίζοντες ἄμα τὸν Τρωγλοδύτην μὴ ἔξιέναι. προπηδήσας δὲ ὁ Ἀρειος καὶ τὴν κλεῖν λαβὼν τὴν θύραν ἐπαράξας κατέκλεισεν.

καὶ ἵου ἵου κεκραγότες νικήφοροι ἔτρεχον ἔμπαλιν κατὰ τὴν διαδρομήν. μέλλοντες δὲ κάμψαι τὸν ἄγκωνα ἥκουσαν καρδιόδηκτόν τι. ὅρθιον γάρ τις φόβων ἀνωλόλυζε τοῦ δωματίου ἐντὸς ἐκείνου ὅπερ ἄρτι ἐκεκλείκεσαν.

Μὴ γένοιτο, ἔφη ὁ Ῥοὼν ὡχραινόμενος οἶνος ὁ Βαρόνος Αίματοσταγής.

ὁ δ' Ἀρειος ἀπορῶν Τοῦτο γὰρ τὸ δωμάτιον, ἔφη, λουτρῶν παρθενικός ἔστι.

καὶ ὅμοι ἄμφω φωνοῦντες ἩἘρμιόνη, ἔφασαν, ἔνεστιν.

ἄκοντες οὖν ἀποτρέψαντες ἀνέδραμον ἐπὶ τὴν θύραν. κλῆθρον δὲ μόλις χαλάσας – πεπληγμένος γὰρ εἰς τοσοῦτο τὴν κλεῖν μονούσῃ μεθῆκεν – ὁ Ἀρειος τὴν θύραν ἀνέψξεν.

εἰσελθόντες δὲ κατέλαβον τὴν μὲν Ἐρμιόνην πτήττουσαν παρὰ τοῦ τοίχου ὀλίγου δέουσαν λιποψυχῆσαι, τὸν δὲ Τρωγλοδύτην προσχωροῦντα ἐπ' αὐτὴν καὶ ἄμα ἐκκρούοντα τὰ λουτηρίδια ἀπὸ τῶν τοίχων.

καὶ ὁ Ἀρειος ἡθύμει μὲν ἐκέλευε δ' ὅμως τὸν Ῥοῶνα ταράξαι

ἐκεῖνον, αὐτὸς δὲ τέως λαβὼν αὐλῶνος τι βιαίως ἔρριψε πρὸς τοῖχον ὡς ψόφῳ στροβήσων αὐτόν.

ὅ δὲ Τρωγλοδύτης εἰστήκει ὀλίγον ἀπέχων τῆς Ἐρμιόνης, καλινδούμενος ἀεὶ ἐσκαρδαμύκτει που σκαιότατος ὥν ὡς μαθησόμενος τί δὴ ψόφου ἀνήκε. καὶ μὴν τὸν "Ἀρειον κατεῖδε πικρὸν βλέπων πρὸς αὐτόν. ἀπορήσας δ' οὐδιὰ πολὺν μετῆλθε τοῦτον, τὸ ρόπαλον ἄμα ἀναιρούμενος.

ἀλλ' ὁ Ροῶν ἐκ πλαγίου Οὔτος, ἔφη, ὁ ἐμβρόντητος. καὶ αὐλῶνος τι ἔρριψεν. καὶ τῆς μὲν τοῦ αὐλῶνος πληγῆς πρὸς ὅμον πατάξαντος οὐδὲν ἔδοξεν αἰσθέσθαι, τὴν δὲ βοὴν ἀκούσας αὐθὶς εἰστήκει ρύγχος δυσειδὲς περιάγων ἄμα ἐπὶ τὸν Ροῶνα. καὶ οὕτως ὁ "Ἀρειος ἐφθάσεν ἐκεῖνον παραδραμών.

τῇ δ' Ἐρμιόνῃ βοῶν εἶπεν "Ἀγε δη. δράμε σύ, ἀπόδραμε, πρὸς τὴν θύραν ἄμα θέλων ἀποσπάν αὐτήν. ή δ' ἔτι ἀκίνητος ἔμενε πτήττουσα πρὸς τῷ τοίχῳ δέει κεχηνυῖα.

τεταραγμένος δ' ἥδη ὁ Τρωγλοδύτης τῇ τε κραυγῇ νῦν δὴ τετυφωμένος καὶ τῇ ἥχοι πάντως ἐξεβάκχευε. πάλιν δ' αὖ μυκώμενος προσέβαλλε τῷ Ροῶνι ἐπὶ ποσὶν ὅντι αὐτῷ οὐδ' ἔχοντι ποι φύγοι.

καὶ ἔπειτα ὁ "Ἀρειος ἐποίησέ τι ἀνδρειότατον μέν, ἀξυνετώτατον δ' ὄμως. ἐπιδραμὼν γὰρ αὐτῷ ἄρδην ἐπήδησεν ὥστε ἐκ τοῦ ὅπισθεν περιβαλέσθαι τὸν τοῦ Τρωγλοδύτου τράχηλον ταῖς χερσίν. οὐ μὴν οὐδ' οὔτος ἥσθετ' αὐτοῦ ἐκκρεμαμένου ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρωγλοδύται δήπου εἰκότως νοῦν ἔξουσιν ἐὰν ξύλινόν τις ἀνωθῆ μακρὸν εἰς τὸν μυκτῆρα. καὶ γὰρ ὁ "Ἀρειος ἔτι τῆς ράβδου τῇ δεξιᾳ ἔχετο πηδήσας. αὗτη δ' ἄρα ἐσκάλευσεν εὐθὺ μίαν τῶν ρίνῶν αὐτοῦ.

ὅ δὲ μέγα ὠλόλυζε τὰς ρῖνας μάλ' ἀλγῶν. στροβεῖ δ' οὖν τὸ ρόπαλον πάντ' εἰκῇ καὶ φύρδην πραττόμενος. ὁ δ' "Ἀρειος τέως συνεχῶς ἐλαμβάνετο οὐκ εἰδὼς εἰ ἐν ἀκαρεῖ οὔτος ἦ ἀποσπάσει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἥ πληγὴν πλήξει καιρίαν τῷ ρόπαλῳ.

ἐν δὲ τούτῳ ἡ μὲν Ἐρμιόνη χαμᾶζε φόβῳ ἐπεπτώκει, ὁ δὲ Ροῶν ἀνέλαβε τὴν ἑαυτοῦ ράβδον. οὐδ' εἰδὼς τί δὴ μέλλει ποιήσειν, ἐλαθεν ἑαυτὸν ἐπάδοντα τὸ φίλτρον τὸ ἐπιτυχὸν τόδε· Οὐνιγγάρδιον λεονιώσα.

καὶ τὸ ρόπαλον ἄφνω πτάμενον ἐκ τῶν τοῦ Τρωγλοδύτου χειρῶν καὶ μετέωρον ἄνω εἰς τὸν ἀέρα ἀναφορούμενον, περιεστρέψατο εὐθὺς καὶ κατέπεσεν ὥσθ' ὅσον μὴ συντρῆψαι τὸ τοῦ ἑαυτοῦ κυρίου κράνιον, ψόφου ἀηδῆ ἄμα παρασχόν. ἐκεῖνος δὲ ἴλλιγγιάσας τι πρανῆς ἐπὶ στόμα κατέπεσε, κτύπον παρέχων τοσοῦτον ὥστε πᾶν τὸ δωμάτιον σεισθῆναι.

καὶ δὲ μὲν Ἀρειος ἀνέστη τρέμων καὶ πνευστιῶν. δὲ δὲ Ῥοῶν ἐκεὶ ἵστατο, τὴν ράβδον ἔτι ἀνέχων καὶ ἀτενὲς δεδορκώς ἐπὶ τὸ πεποιημένον.

ἀλλ' ἡ Ἐρμιόνη ἔφθασε λέγων ὅτι Ἡ καὶ τέθνηκεν;

ὅ δὲ Ἀρειος ἀπεκρίνατο ὡς τεθνάναι μὲν οὐ δοκεῖ, λιποψυχῆσαι δέ, ὡς εἰκός. νεύσας δὲ τὴν ράβδον ἔξείλκυσεν ἐκ τοῦ μυκτῆρος τοῦ Τρωγλοδύτου. ἐδόκει δὲ κεκαλύθαι κόμμι φαιῶ καὶ ἴώδει.

Αἰβοῖ, ἔφη, τῆς κορύζης τρωγλοδυτικῆς.

καὶ ἀπώμορξε δῆτα ἐπὶ τὰς βράκας τὰς τρωγλοδυτικάς.

καὶ ἐντεῦθεν οἱ τριτοὶ ἀκούσαντές τινος θύραν ἐπαράξαντος καὶ ἔγγυτέρω προσιόντος τὰ ὡτα δρθὰ παρέσχον. οὐ γάρ συνήδεσαν ἑαυτοῖς τοσοῦτο θορυβήσαντες. ἀλλ' οὖν τις τῶν κάτω δηλαδὴ ἔτυχεν ἀκούσας τῶν τε κτύπων καὶ τῶν τοῦ Τρωγλοδύτου μυκημάτων.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἡ Μαγονωγαλέα εἰς τὸ δωμάτιον εἰσέπεσεν, ἐπομένων αὐτῇ τοῦ τε Σινάπεως καὶ τοῦ Κιούρου ὀπισθοφυλακούντος. οὗτος δ' ὀλίγον ὑποβλέψας τὸν Τρωγλοδύτην κνυσάμενός τι ἐκάθισεν εὐθὺς ἐπ' ἀφόδου, τοῦ στέρνου ἀπτόμενος.

καὶ δὲ μὲν Σίναπος προῦκυπτε τῷ Τρωγλοδύτῃ, ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ἔβλεπε πρὸς τὸν Ῥοῶνα καὶ τὸν Ἀρειον. δὲ οὐπώποτ' εἶδεν αὐτὴν οὕτω θυμουμένην, τὰ χείλη λευκὰ δὴ παρέχουσαν. οὐκέτ' ἥλπιζε δηλαδὴ οἴσεσθαι πεντήκοντα βαθμοὺς ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

ἐκείνη δὲ μάλα πικραινομένη τραχείᾳ τῇ φωνῇ Ἄλλὰ τί πρὸς θεῶν, ἔφη, ἐν νῷ εἴχετε; Ἀρειος δὲ πρὸς τὸν Ῥοῶνα ἔβλεψεν ἔτι ἐστῶτ' ἀκίνητον, τῆς ράβδου ἄνω τεινομένης. ἐκείνη δ' ἀναλαβοῦσα Ἐκινδυνεύετε γάρ τοι, ἔφη, ἀποθανεῖν. τί εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀνέβητε;

ὅ δὲ Σίναπος ὀξὺ ἔβλεψε πρὸς τὸν Ἀρειον. δὲ πρὸς τὴν γῆν ἔβλεπε, χρήζων τοῦ Ῥοῶνος καταθεῖναι τὴν ράβδον.

κάπειτα ἦν ἀκοῦσαι φωνήν τινα μικρὰν ἀπὸ τοῦ σκότου γιγνομένην.

Σύγγνωθί μοι, ἔφη, ὁ σοφιστὰ Μαγονωγαλέα. ἀλλ' ἐκεῖνοι ἡρεύνων ἐμέ.

Ἡ Γέρανος.

ἡ γὰρ Ἐρμιόνη ἀναστᾶσ' ἥδη Ἄλλὰ γὰρ ἐγὼ τὸν Τρωγλοδύτην ἵχνευον, νομίζουσα αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν οἴσα τ' ἔσεσθαι χρῆσθαι αὐτῷ ὡς πόλλ' ἀναγνοῦσα περὶ τῶν τοιούτων.

καὶ δὲ Ῥοῶν μεθῆκε τὴν ράβδον, θαυμάζων εἰς ἡ χρυσῆ Ἐρμιόνη Γέρανος σοφιστὴν δὴ ἐκούσα καὶ ἐξαπατᾷ τι.

ἡ δ' ἀναλαβοῦσα Εἴ γ' ἄρα μὴ ηὔρον ἐμέ, ἀπέθανον ἄν. δὲ μὲν γὰρ Ἀρειος τὴν ράβδον ἀνέωσεν εἰς τὸν μυκτῆρα αὐτοῦ, δὲ δὲ Ῥοῶν

ἔπραξεν ὅπως ἐλιποφύχησε καταβληθεὶς τῷ ἑαυτοῦ ροπάλῳ, οὐ παρὸν ζητεῖν οὐδένα βοηθήσοντα. ἔμελλε γὰρ ἥδη ἀποκτενεῖν με καὶ ἀφίκοντο.

ὅ δ' Ἀρειος καὶ ὁ Ροῶν μάλιστ' ἔβούλοντο μὴ δοκεῖν ταῦτα τὸ πρώτον νῦν δὴ ἀκούσαντες.

καὶ ἡ Μαγονωγαλέα ὁξὺν βλέπουσα πρὸς αὐτούς Εἰέν, ἔφη. ἀλλὰ πῶς σύ, ὦ Γέρανε ἀνόητε, ἐτόλμας παρθένος οὖσα καθ' ἑαυτὴν χρῆσθαι Τρωγλοδύτῃ ὄρεινῳ;

καὶ ἡ μὲν οὖν ἔκυψεν αἰσχυνομένη. ὅ δ' Ἀρειος ἄφωνος ἐγένετο, ἐννοῶν ὅτι τὴν γ' Ἐρμιόνην ἐν πρώτοις εῦροι τις ἄν οὖσαν τῶν μηδὲν παρανομούντων. καίτοι νῦν δὴ παρανομεῖν προσποιεῖται διασώσουσα αὐτούς, ἀτοπα πράττουσα ὡσπέρει τῷ γε Σινάπει δοκοίη ποτὲ νώγαλα διαδιδόναι.

ἡ μέντοι Μαγονωγαλέα Πέντε, ἔφη, βαθμῶν ἀμαρτοῦσιν οἱ Γρυφίνδωροι διὰ ταῦτα. καὶ γὰρ ἔσφηλας με τῆς ἐλπίδος. ἀλλ' εἴ γ' ἄρα μὴ βέβλαψαι μηδέν, δεῖ σὲ ἀπελθεῖν πρὸς τὸν τῶν Γρυφινδώρων πύργον. οἱ γὰρ μαθηταὶ τὴν ἑορτὴν κατ' οἰκίας τελοῦσιν.

ἥ δ' ἀπέβη.

ἔκείνη δὲ πρὸς Ἀρειον καὶ Ροῶνα τρεψαμένη Εἰέν, ἔφη. ἀλλ' ὡς ἔμοιγε δοκεῖτε, ηὔτυχήσατε μὲν ἀμέλει, ἐδράσατε δ' οἶα ἡ τις ἡ οὐδεὶς πρωτόπειρος ὥν προσβαλόντες Τρωγλοδύτῃ ὄρεινῳ. ἔκαστος οὖν φερέσθω πέντε βαθμοὺς ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων. καὶ ὁ Διμπλόδωρος μαθήσεται περὶ τοῦ πράγματος. ἄπιτε δῆτα.

καὶ ἐκ τοῦ δωματίου σπεύσαντες οὐδὲν εἰπον πρὶν ἀναβάντες ἀφίκοντο ἐπὶ τὸ δίστεγον. ἥδοντο γὰρ ἀπέχοντες τῶν τ' ἄλλων καὶ τῆς δυσοσμίας τῆς τρωγλοδυτικῆς.

ὅ δὲ Ροῶν ἀχθόμενός τι Ἄλλ' ὡφέλομεν ἐνεγκέσθαι βαθμοὺς πλέον ἡ τοὺς δέκα.

Πέντε μὲν οὖν, ἡ δ' ὃς ὁ Ἀρειος, ἀφειλούσης γ' ἔκείνης τοὺς τῆς Ἐρμιόνης.

Καλῶς δ' οὖν ἐποίησεν οὕτω διασώζουσα ἡμᾶς τῶν κακῶν τότ' ἀπολαύοντας, οὐ μὴ ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἥδη ἐσώσαμεν.

Σῶσαι γοῦν οὐ δέον, εἰ μὴ τὸ κνώδαλον μετ' αὐτῆς συνεκλείσαμεν, εἶπεν δὲ Ἀρειος ἀναμιμῆσκων αὐτὸν τοῦ πράγματος.

καὶ ἥδη ἀφικοντο πρὸς τὴν τῆς παχείας εἰκόνα.

καὶ Ρύγκος χοίρειον εἰπόντες εἰσῆλθον.

θόρυβος δ' ἐγένετο πολὺς ἐν τῷ κοινείῳ συγκαθημένων αὐτοῦ πάντων ἐσθιόντων δ' ἄμα τὴν τροφὴν τὴν ἄρτι δεδομένην. ἡ δ' Ἐρμιόνη μόνη καθ' ἑαυτὴν ἵστατο πρόσθε τῆς θύρας περιμένουσα αὐτούς. καὶ δι' ὀλίγου πολλὴν δι' ἀπορίαν οὐδεὶς ἐφθέγξατο οὐδέν.

ἔπειτα δὲ πάντες οὐδὲν βλέψαντες πρὸς ἄλλήλους, εὐχαριστήσαντες δ' ὅμως ἄλλος ἄλλῳ ταχέως ἥλθον κομιούμενοι τὰς λοπάδας.

ἄλλὰ εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, τὴν Ἐρμιόνην Γέρανον φίλην ἤγοῦντο, οὐκ ἐξὸν ἂν μετέχειν τῶν τ' ἄλλων καὶ τοῦ διαφθεῖραι Τρωγλοδύτην ὥρεινὸν δώδεκα ποδῶν τὸ ὕψος εἰ μὴ διὰ φιλίας ἄρα διακέοιτο τις.

— ΒΙΒΛΟΣ Κ —

ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΙΚΑΡΟΣΦΑΙΡΙΚΗΣ

τοῦ δὲ Νοεμβρίου εὐθὺς ἀρχομένου τὰ σφόδρα ψύχη ἔπαθες ἄν, ὁρῶν ἂμα τά τ' ὅρη τὰ περὶ τὸ φρούριον πάγου χυθέντος πάνυ κεχιονισμένα καὶ τὴν λίμνην σιδήρῳ ψυχρῷ μάλιστ' ἐοικυῖαν. καὶ τὸν Ἀγριώδη ἄν εἶδες ἐπὶ τῷ ὑπερώῳ ἀπὸ θυρίδος θεωρῶν θερμαίνοντά που τὰ σάρα ἐν τῷ ἵκαροσφαιριστηρίῳ, ἡμφιεσμένον ἀμέλει στόλον σισυρνώδη σπαλακορύπαινον, χειρίδας δὲ φοροῦντα κυνίκλου ἐκ τριχῶν, κοθόρνους δ' αὖ μεγάλους καστορείους.

καὶ ὥρας ἔτους ἐπελθούσης τῇ ἵκαροσφαιρικῇ, τῷ Σαββάτῳ τὸ πρῶτον σφαιριεῦ ἔμελλεν ὁ "Ἀρειος πολὺν χρόνον γυμνασάμενος· τοῖς γὰρ Γρυφινδώροις ἀναγκαῖον ἦν ἀγωνίσασθαι πρὸς τοὺς Σλυθηρίους. εἰ δ' οἱ Γρυφίνδωροι νικήσειαν, αὐξηθήσεσθαι δευτερεύοντες πρὸς τὴν Φιάλην Οἰκείαν.

τὸν μέντοι "Ἀρειον ἡ τις ἡ οὐδεὶς σφαιρίζοντα ἐωράκει· ἔδοξε γὰρ τῷ "Υλῇ αὐτὸν κεκρυμμένον ἔχειν ὥσπερ κρυπτὸν ὄντα σόφισμά τι. ἡ δ' οὖν φήμη ἔξηνέχθη ὅτι "Ἀρειος ζητητὴς γενήσεται. ὥστε οὐκ ἦν αὐτῷ ἐννοήσαι πότερον περὶ ἥττονος ποιεῖται τοὺς φάσκοντας ὅτι λαμπρὸς ἔσται, ἡ τοὺς ὑπεσχομένους πανταχόσε περιδραμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ πετομένου στιβάδα παρέχοντας.

καὶ ἔρμαιον δὴ ἦν τῷ Ἀρείῳ τὸ Ἐρμιόνην νῦν ἔχειν φίλην. οὐ γὰρ ἡπίστατο ποίω τρόπῳ καθ' ἔαυτὸν μόνος ἀπ' αὐτῆς ἐδυνήθη ἄν εὖ τιθέναι τὰ κατ' οἶκον μαθήματα, ὡς δέον θαμὰ ἐπὶ καιροῦ γυμνάζεσθαι πρὸς τὴν ἵκαροσφαιρικὴν κελεύοντος τοῦ "Υλου. καὶ ἔχρησεν ἐκείνη βιβλίον αὐτῷ τὴν ἵκαροσφαιρικὴν ἐξ ἔτους εἰς ἔτος καὶ τοῦτο πάνυ ἄξιον ηὗρεν ἀναγνῶναι.

ἔμαθεν δὲ τοῦτο μὲν ὡς ἀδικεῦν ἔστιν τοῖς ἵκαροσφαιρίζουσιν ἐν τρόποις ἐπτακοσίοις, τοῦτο δ' ὡς οἱ περὶ τὴν Φιάλην Κοσμικὴν ἀγωνιζόμενοι πρὸ τοῦ ὡς πεντακόσια ἔτη τῷ ἔτει χιλιοστῷ τετρα-

κοσιοστῷ ἔβδομηκοστῷ τρίτῳ ἀπαξαπάσας δὴ ἡδίκησαν τὰς ἀδικίας· τοῦτο δ' ὡς οἱ ζητηταὶ κατὰ τὸ ξύνηθες λεπτότατοι ὅντες καὶ δρομικώτατοι τῶν σφαιριστῶν πλέστον τραυματίζονται ἡδικημένοι· τοῦτο δ' αὖ ὡς ὀλίγοι μὲν ἀπέθανον ἵκαροσφαιρίζοντες, ῥαβδούχοι δὲ ἐνίστε ἡφανισμένοι μετὰ πολλοὺς μῆνας πάλιν ἐφάνησαν ἐν τοῖς τῆς Λιβύης ἐρήμοις.

ἡ δ' Ἐρμιόνη ἥττον ἡδη ἐφρόντιζε περὶ τὸ παρανομεῖν ἐξ οὗ ὁ "Ἀρειος καὶ ὁ Ῥօὼν ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὄρεών του Τρωγλοδύτου, διὸ καὶ πάνυ ἀστείᾳ ἐδόκει γενέσθαι. τῇ γὰρ προτεραίᾳ τῇ τοῦ ἀγῶνος ἵκαροσφαιρικοῦ ὡς "Ἀρειος τὸ πρῶτον ἔμελλε σφαιριεῖν, οἱ τρεῖς ἐν τῇ αὐλῇ πρὸς τὴν σχολῆς ἀνάπαισιν παρόντες ψυχροὶ δὴ ἐγίγνοντο καὶ ἐκείνη γοητεύουσα παρέσχε πῦρ τι κυανοῦν ὅπερ καὶ ἐξῆν τῷ βουλομένῳ ἐν ληκυθίῳ περιφέρειν. καὶ νῶτον δίδοντες πρὸς αὐτὸν ἀλεανοῦντες ἵσταντο, καὶ ὁ Σίναπις διέβη διὰ τὴν αὐλήν. καὶ ὁ "Ἀρειος εὐθὺς ἥσθετ' αὐτοῦ χωλεύοντος. οἱ οὖν τρεῖς συστρεψάμενοι ἥθελον φράξαι τὸ πῦρ, εἰκάζοντες οὐ θεμιτὸν εἶναι. ἀλλὰ κακῇ τύχῃ οὐκ ἔλαθον αὐτὸν ὑποπτόν που βλέποντες ὡς ἐδόκει. χωλεύων δὲ προσῆλθε τό γε πῦρ οὐ κατιδών, βουλόμενος δ' οὖν εἰκῇ ἐπιτιμᾶν αὐτοῖς.

τί ἔχεις, ὦ Ποτέρ;

ὁ δ' "Ἀρειος ἔδειξεν αὐτῷ τὸ ἔχόμενον, τὴν ἵκαροσφαιρικὴν ἐξ ἔτους εἰς ἔτος.

ἀλλ' ὁ Σίναπις Οὐ θεμιτόν, ἔφη, κομίζειν τὰ βιβλία τὰ πρὸς βιβλιοθήκην ἔξω τοῦ φρουρίου. δός μοι. πέντε γὰρ βαθμοὺς ἀπώλεσας τοῖς Γρυφινδώροις.

Τοῦτον γὰρ τὸν νόμον, ἡ δ' ὃς ὁ "Ἀρειος πάνυ ἀνιώμενος, ἄρτι συνέπλαξε. ἀλλὰ τί μοι πάσχει τὸ σκέλος αὐτοῦ;

ὅ δὲ Ῥօὼν πικρῶς Οὐκ οἶδα, ἔφη. ἀλλ' εἰ γὰρ πόλλ' ἀλγοίη.

*

πολὺ δ' ἔθορύβουν ταύτη τῇ νυκτὶ οἱ ἐν τῷ τῶν Γρυφινδώρων κοινείω. ὁ δ' "Ἀρειος καὶ ὁ Ῥօὼν καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐκάθηντο ὁμοῦ πρὸς θυρίδα. αὕτη γὰρ ἐξέταζε τὰ κατ' οἶκον μαθήματα τὰ πρὸς τὰ φίλτρα ὑπὲρ τοῦ θ' Ἀρείου καὶ τοῦ Ῥώνος. ἀλλ' οὐκ ἥθελεν ἐκείνους μιμεῖσθαι τὰ ἔαυτῆς, λογισαμένη ὅτι οὕτως οὐδὲν μαθήσονται. ἀναγνούστης δ' οὖν αὐτῆς τὰ γεγραμμένα, εὖ ἐπραττον πρὸς τὰ προσκείμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

ἀλλ' ὁ "Ἀρειος ἡγανάκτει πως, βουλόμενος ἀναλαβεῖν τὴν ἵκαροσφαιρικὴν ἐξ ἔτους εἰς ἔτος. ἀναγιγνώσκων γὰρ αὐτὸν τάχ' ἀν ἐπιλήσεσθαι τῶν φροντίδων τῶν περὶ τὸν τῆς ὑστεραίας ἀγῶνα. ἀλλὰ διὰ τί δεῖ τόν γε Σίναπιν δεδιέναι; ἀναστὰς οὖν

εἶπε τῷ ὄροντι καὶ τῇ Ἐρμιόνῃ ὅτι μέλλει ἀπαιτήρειν αὐτὸν παρ' ἐκείνου.

οἵ δὲ τοῦτον ἔφασαν στέργειν ἄν, εἰς Ἀρειος μὲν ἔλθοι, αὐτοὶ δὲ μή. ὁ μέντοι Ἀρειος ἐλογίζετο ὅτι ἐκεῖνος εἰκότως ὁμολογήσει, ἐὰν ἄλλοι τινὲς σοφισταὶ παρόντες ἀκούσωσιν.

ἥκων δὲ πρὸς τὸ τῶν σοφιστῶν κουνεῖον ἔκοψε τὴν θύραν. οὐδενὸς δὲ ἀνοίξαντος, μάλιστας ἔκοψεν. ἀνέώχει δὲ οὐδείς.

καὶ δὴ τὸ βιβλίον ἐντὸς κατέλιπεν ὁ Σίναπος. ἐπιχειρητέον οὖν. ἀνοίξας δὲ διάγον τὴν θύραν εἴσω προῦκυψε. ἀλλὰ θέαμα δυσθέατον ἔνδον ἦν ἴδειν.

μόνοι γάρ παρῆσαν ὁ Σίναπος καὶ ὁ Φήληξ. κάκεῖνος δὴ τὸν τρίβωνα ὑπὲρ τὰ γόνατα εἶχεν ἀποκαλύπτων τὸ σκέλος αἵματηρὸν καὶ κατεσπαραγμένον. οὗτος δὲ δύθοντα παρείχειν αὐτῷ.

"Ω κατάρατον τὸ χρῆμα κυνός, ἔφη. πῶς γάρ ἔστιν ἄμα διατηρεῖν τὰς τρεῖς κεφαλάς;

τοῦ δὲ Ἀρείου σιωπῆ κλείοντος τὴν θύραν, βοῶν Ὁ Ποτέρος, ἔφη διαστρεφόμενος ἄμα δι' ὄργῆς τὰ ὅμματα καὶ μεθεὶς τὸν τρίβωνα ἐπικαλύψαι τὸ σκέλος. Ἀρειος δὲ ἀσκήσας ἐαυτὸν εἰς εὔτολμίαν

Εἰ οἶόν τε, ἔφη, προτεῖναι ἐρώτημά τι, θέλοιμον εἴδεναι εἴ γε ἂρ ἔχεστί μοι ἀπαιτεῖν τὸ βιβλίον μου;

"Ἀπιθι, ἀπιθι ἐς κόρακας ἥδη.

ἀπῆλθεν οὖν εὐθὺς ὁ Ἀρειος πρὶν ἐκεῖνον αὐθις ἀφελέσθαι βαθμῶν τοὺς Γρυφινδώρους. ἄνω δὲ ὡς τάχιστα ἀναβὰς πάλιν ξυνεγένετο τοῖς ἑταίροις.

οἱ δὲ ὄροντος ἔχεις αὐτός; ἔφη. ἀλλὰ τί δὴ πάσχεις;

ἐκεῖνος δὲ μόλις ψιθυρίζων εἶπεν αὐτοῖς ὅτι ἔώρακεν.

τελευταῖον δὲ πνευστιῶν ἔτι Ἄλλος ἵστε που, ἔφη, τοῦτο τί δύναται; ἐπεχείρησε γάρ λαθὼν παρελθεῖν τὸν τρικάρηνον ἐπὶ τῶν νεκυσίων ὁ Σίναπος. καὶ ἐθεωροῦμεν αὐτὸν ἐκεῖσε τότε χωροῦντα δηλαδὴ κλέψοντα τὸ πρὸς ἐκεῖνον φυλαττόμενον. καὶ περίδουν μοι περὶ τοῦ σάρου εἰ μὴ αὐτὸς εἰσῆγε τὸν Τρωγλοδύτην ὡς ρᾶον λήσων ἀπαντας.

ἡ δὲ Ἐρμιόνη πεφροντικὸς βλέπων Περιπτόν τι λέγεις, ἔφη. δυσχερής μὲν γάρ ἔστιν εὖ οἶδ' ὅτι, ἀλλ' οὐκ ἐπίδοξός ἔστι κλέψων τὸ Διμπλοδώρω πεφυλαγμένον.

οἱ δὲ ὄροντος Ἡράκλεις, ἔφη ἀνιώμενος. σὺ μὲν γάρ νομίζεις τοὺς σοφιστὰς πάντας θείου τι μετέχοντας δήπου. ἐγὼ δὲ ταῦτα τῷ Ἀρείῳ φρονῶ. πανούργος γάρ ἔστιν ὁ Σίναπος. ἀλλὰ τί θέλει; τί φυλάττει ὁ κύων;

καὶ ὁ Ἀρειος περὶ ταῦτα ἔτι φροντίζων ἀπέβη κοιμησόμενος. ἀλλὰ τραχὺ ρέγκοντος ἥδη τοῦ Νεφελώδους, αὐτὸς οὐκ εἰς ὅπνον ἔπεσε καίπερ μάλιστα χρήζων πεσεῖν, ὡς δέον μετ' ὀλίγον ἵκαροσφαιρίσαι τὸ πρῶτον. τοῦ δ' οὖν Σινάπεως οὐ ράδιον ἦν ἐπιλαθέσθαι δεινὸν βλέποντος ἥνυκα τὸ σκέλος εἶδεν αὐτοῦ.

*

τῇ δ' ὑστεραίᾳ αἰθρίου μὲν ὅντος τοῦ ἀέρος ψυχροῦ δέ, ἄπαντες οἱ ἐν μεγάρῳ ἀριστῶντες, μεταξὺ σφόδρα τερπόμενοι τῇ εὔσμιᾳ τῇ τῶν χορδευμάτων τηγανιζομένων, πολλῆς μετ' εὐφροσύνης διελέγοντο ἐν σφίσι προσδεχόμενοι καλὸν ἔσεσθαι τὸν μέλλοντ' ἀγῶνα τὸν ἵκαροσφαιρικόν.

Ἄλλὰ δεῖ σὲ φαγεῖν τι.

Ἄλλ' οὐ δέομαι.

Ἄλλ' ἄρτου γ' ὀλίγον. τῆς γὰρ Ἔρμιόνης ἔτυχον ὅντες οὗτοι οἱ θῶπες λόγοι.

Ἀνορέκτως δ' ἔχω.

ὅ δ' Ἀρειος κακῶς δὴ εἶχεν ἐννοῶν ὡς ἐντὸς οὐ πολλοῦ εἰς τὸ σταδίον εἰσβήσεται.

καὶ ὁ Σάμιος Φινιγάνης Ὡ "Ἀρειε, ἔφη, δεῖ σὲ εὐτραφῆ γενέσθαι ὡς μάλα συντενῶν σεαυτόν. τοῖς γὰρ ζητηταῖς ἀεὶ ἐκ προνοίας προσπίπτειν φιλούσιν οἵ ἐναντίοι.

ὅ δ' Ἀρειος θεώμενος αὐτὸν καρύκην τοματίνην πρὸς τὰ χορδεύματα χέοντα Εὐχαριστῷ σοί, ἔφη, ὡς Σάμιε.

καὶ περὶ τὴν πεμπτὴν ὥραν πάντες ὡς εἰπεῖν οἱ μαθηταὶ ἐκάθηντο ἐν τοῖς περὶ τὸ ἵκαροσφαιριστήριον βάθροις πρὸς τὸ στάδιον ἀτενὲς βλέποντες, ἔνιοι δὲ καὶ δίοπτρα ἔχοντες τηλεσκοπικά. ἐνίοτε γὰρ χαλεπὸν ἦν τοῖς θεαταῖς καίπερ μετεώροις οὖσιν ἰδεῖν τί γίγνεται.

ὅ δὲ Ῥοὼν καὶ ἡ Ἔρμιόνη ξυνεγένοντο ἐπ' ἄκροις τοῖς βάθροις τῷ τε Νεφελώδει καὶ τῷ Σαμίῳ καὶ τῷ Δείνῳ ἐκείνῳ τῷ τῶν ποδοσφαιριστῶν τῶν Ῥαιστήρων καλουμένων φιλοθεάμονι. καὶ καινόν τι ἐγεγράφεσαν σημεῖον μέγα ὡς χαρισόμενοι τῷ Ἀρείῳ ἐφ' ἐνὸς τῶν στρωμάτων τῶν Σκαβρῷ τετρωγμένων. καὶ ἦν ἀναγνῶναι ὅτι Προεδρευέτω Ποτῆρ. καὶ ὁ Δείνος δεινὸς ὃν γράφειν μέγαν ὑπεγράφει τὸν λέοντα τὸν τῶν Γρυψινδώρων. καὶ μὴν ἡ Ἔρμιόνη φίλτρον τι χαλεπώτερον ἐτεθήκει ὥστε πάντα τὰ γράμματα ποικίλοις ἀεὶ ἀστράπτειν χρώμασιν.

ἐν δὲ τούτῳ δὲ Ἀρειος καὶ οἱ ἔτεροι τῆς ἀγέλης ἐν τῷ ἀποδυτηρίᾳ μεταμφιαζόμενοι ἐνεδύοντο τοὺς ἵκαροσφαιριστικοὺς τρίβωνας κοκκίνους. οἱ δὲ Σλυθήρινοι πρασίνους ἔμελλον φορήσειν.

καὶ τότε δὲ "Υλης ἔχρεμψατό τι εὐφημίαν κηρύττων.

Λοιπόν, ἔφη, ὁ ἄνδρες Γρυφίνδωροι.

Καὶ γυναῖκες Γρυφίνδωραι, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ Ἀγγελίη Ιωάννου.

ἔκεινος δὲ συνέφη ταῦτα. Ὡς ἄνδρες, ἔφη, καὶ γυναῖκες. τοῦτ' ἔστιν ἔκεινο.

Τό γε μέγιστον ἀπάντων, εἶπεν ὁ Φερέδικος Εὔισθλιος.

Τό γε μὴν ἐκ μακροῦ χρόνου προσδεδεγμένον, ἀναλαβὼν εἶπεν ὁ Γεωργός.

Καὶ γὰρ ἀπὸ γλώττης ἔστιν ἡμῖν φράσαι τὸν τοῦ Ὄλοφωΐου λόγον ὡς τῆς πέρυσιν ἀγέλης οὖσιν.

ὅ δ' "Υλης Σιγάτον, ἔφη. ἥδε γὰρ ἡ ἀγέλη βελτίστη ἔστιν ἐκ πολλῶν ἐτῶν. νικήσομεν δῆτα εὖ οἶδ' ὅτι.

καὶ πρὸς αὐτοὺς δέξαντες ἔβλεψεν ὡς θέλων εἰπεῖν ὅτι Εἰ δὲ μή ...

Εἶν. εἰς γὰρ αὐτὸν τὸν καιρὸν ἥκομεν. ἀγαθῇ τύχῃ ὑμῖν ἅπασιν.

ὅ δ' "Αρειος τῷ Φερεδίκῳ καὶ τῷ Γεωργῷ ἐκ τοῦ ἀποδυτηρίου ἐπισπόμενος, ἀπευχόμενος δὲ τέως μὴ λιποψυχῆσαι, τῶν πολλῶν μέγα θορυβούντων εἰσέβη ἐπὶ τὸ στάδιον.

ἡ δ' Εὐχρῆ ῥαβδούχη οὖσα ἐν μέσῳ ἵστατο προσδεξομένη τοὺς δύο ἀγέλας, τὸ σάρον ἥδη χειρὶ ἔχουσα.

Δέομαι τούνν, ἔφη, πάντων ὑμῶν ὄρθως ἐνδίκως τε ἀγωνίζεσθαι. τοῦτο δὲ ἔλεγεν ἔκεινοις ἥδη ἀθροιζομένοις ἀμφὶ αὐτήν. ὁ δ' "Αρειος ξυνήδει αὐτῇ λεγούσῃ ἐν τοῖς μάλιστα τῷ Μάρκῳ Φλύτῳ, τῷ τῶν Σλυθρίνων ἀγελάρχῃ πενταετήρῳ ὅντι. ὁ δὲ ἔφαινετο ξυγγενῆς εἶναι τοῦς Τρωγλοδύταις. "Αρειος δὲ πρὸς τὸ ἐπάνω σημεῖον τὸ Προεδρευέτω Ποτῆρ κηρύττον ὑπὲρ τὸν ὄχλον πρὸς ἄνεμον ἀεὶ κινούμενον παραβλέψας, ξυστελλόμενος ἐαυτὸν μάλιστα ἔθαρρει.

Εἴσβητε δῆτα ἐπὶ τὰ σάρα.

καὶ ὁ "Αρειος ἐπὶ τὸν Υπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν εἰσέβη.

καὶ ἐπειδὴ τάχιστα τὸν ἀγῶνα νιγλάρω ἐσήμανεν ἡ Εὐχρῆ – ἀργυροῦν δὲ ἥν καὶ μέγα δὴ ἐψόφει – πεντεκαίδεκα σάρα εὐθὺς μετέωρα ἄνω φέρεται ἀεροδρομοῦντα.

καὶ διήγησιν μὲν ἀναγορέυων ἔτυχεν δὲ Ιόρδανος, τοῦν Εὐισθλίοιν εὔνους ὡν, ἐπεσκόπει δὲ αὐτὸν ἡ Μαγονωγαλέα. διηγούμενος μὲν γὰρ ἔκεινος Καὶ τὸν κολοφῶνα, ἔφη, εὐθὺς ἀρπάζει Ἀγγελίη ἡ Ιωάννου ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων, δεινή τ' οὖσα θηρεύειν καὶ εὐειδεστάτη...

ἡ δὲ Μαγονωγαλέα ὡς τοῦτο χαλεπῶς φέρουσα Τί δὲ δή, ἔφη ὑπολαβοῦσα, ὁ Ιόρδανε;

δ δὲ συγγνώμην αἰτήσας τῆς πλημμελείας ἀναλαβών Καὶ ἀεροδρομούσα, ἔφη, τὸν κολοφῶνα παραδίωσιν ὡς τάχιστα τῇ Ἀλικίᾳ Σπινήτῃ, ἦν ἄρτι ἐξηγέρεν Ὄλοφώιος "Υλης, πέρυσιν ἔφεδρον οὖσαν. τὴν δὲ πρὸς τὴν Ἀγγελίνην πάλιν βαλεῖν μέλλουσαν Μάρκος Φλίντος ὁ τῶν Σλυθηρίνων ἀγελάρχης ἔφθασε, καὶ λαβὼν τὸν κολοφῶνα μετεωρίζεται ἀετοῦ τρόπον. σκοποῦ δὲ τευξόμενον ἔφθασεν αὐτὸν ὁ τῶν Γρυφινδώρων φύλαξ, καὶ λαβόντων τούτων τὸν κολοφῶνα, Κατὴ Βέλη θηρευτὴς κάτω τε πετομένη καὶ διακρουομένη καλῶς τὸν Μάρκον ἀεροδρομεῖ κατὰ τάχος ὑπὲρ τὸ στάδιον. οἵμοι πέπληκται αὕτη πληγὴν ρόπαλοσφαιρίω βληθεῖσα δυσχερῆ ὥστε λυπεῖσθαι σφόδρα μοι δοκεῖν. τῶν δὲ Σλυθηρίνων πάλιν αὐτὸν λαβόντων τὸν κολοφῶνα, Ἀδρίανος Πεύσιος μετ' αὐτοῦ ταχύνει μὲν πρὸς τὸ τέρμα, κωλύεται δὲ δευτέρῳ ρόπαλοσφαιρίῳ βληθεῖσι οὐφ' ἔτερου τῶν Εὐισηγίων πεμφθέντι – οὐ γὰρ ἔγνωκα τὸν ράιστῆρα πότερον Φερέδικός ἐστιν ἢ Γεωργός. εὐτυχήσαντος δ' οὐν τοῦ τῶν Γρυφινδώρων ράιστῆρος, ἡ Ἀγγελίνη μάλ' αὐθις τὸν τε κολοφῶνα λαβοῦσα καὶ οὐδενὸς κωλύοντος ἀεροδρομούσα, καὶ ἄλλο αὐτὸν ρόπαλοσφαιρίον φυγοῦσα, καὶ πρὸς τὸ τέρμα σκήπτουσα, καὶ τὸν φύλακα Βληχρὸν μάτην προπηδήσαντα φθάσασα, τοῦ σκοποῦ τυγχάνει. βαβαὶ βαβαὶ τῆς τῶν Γρυφινδώρων εὔστοχίας.

ἀναθορυβούντων μὲν οὖν τῶν Γρυφινδώρων εἰς τόσον εὐπεπραγότων, στενόντων δὲ τῶν Σλυθηρίνων, φθέγμα τι τοίονδε ἦν ἀκοῦσαι·

'Απέλθετ' ἐκποδών. ἀνάγεθ' ἔαυτοὺς ἐκ τοῦ μέσου.

καὶ δὲ Ῥών καὶ ἡ Ἐρμιόνη γνόντες τὸν Ἀγριώδη, ἔγγυτέρω δ' ἀλλήλοις παρεστηκότες, ἐώσι συγγενέσθαι. ὁ δὲ τηλεσκοπικὰ δίοπτρα δεικνύς Οἴκοθεν μὲν γὰρ ἐσκόπουν, ἔφη, ἅμεινον δὲ ὄμιλεῖν μετὰ τοῦ ὄχλου. εἴτα τό γε φθαστέον οὐδεὶς ἐώρακέ που;

δ δὲ Ῥών ὁμολογῶν "Ωσθ' ὁ Ἀρειος, ἔφη, οὕπω πεποίηκεν οὐδέν, ὡς εἰπεῖν.

Πόνου γέ ἀφίσταται, ἢ δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης. τὰ δὲ τηλεσκοπικὰ λαβών τε καὶ τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπερεισάμενος ἔγνώρισεν οὕτω τὸν Ἀρειον, βραχύ τι κατιδὼν πολὺ ἀπέχον ἐν οὐρανῷ.

ὁ δ' ἀνωτέρω πάντων φερόμενος μετέωρος ἐκαραδόκει τῷ φθαστέῳ. τοῦτο γὰρ συνεβούλευον ἄρτιας αὐτὸς καὶ δὲ "Υλης ἐλπίζοντες οὕτω ἐν τῷ ἀγῶνι ράον νικήσειν.

οὗτος γὰρ Ἡσυχίαν ἄγε τοίνυν, ἔφη, ἔως ἂν τὸ φθαστέον κατίδης ὅπως μὴ πρότερον ἢ δεῦ ἐπιχειρήσῃ τις σοί.

τῆς μὲν γὰρ Ἀγγελίνης σκοποῦ τυχούσης, ἀεροβατικὰ κυβιστήματα διττὰ ἀπέδειξε τόθ' ἄτε μάλισθ' ἡδόμενος· νῦν δὲ πάλιν αὐτὸν

ἐπιτηρῶν τὸ φθαστέον, ἄλλοτε μὲν χρυσοῦν τι καθεωρακέναι ἔδοξεν, — ἔργῳ δ' ἔτυχεν ἵδων τὸ τοῦ ἐτέρου Εὐισηλίου ὡρολόγιον ἀπολάμπον, — ἄλλοτε δὲ ῥοπαλοσφαίριον ἦμυνεν ἐπιπετόμενον αὐτῷ ὥσπερ μύδρον τινὰ διάπυρον τοῦ Φερεδίκου διώκοντος.

ὅ δ' ἀναβοῶν *Ἡ* καλῶς ἔχεις, ἔφη, ὁ *Ἀρειε*; καὶ ἔβαλλε συντόνως ἐπὶ τὸν *Μάρκον*.

καὶ ὁ Ἰόρδανος διηγούμενος ἔτι τὸν ἀγῶνα Τῶν δὲ Σλυθηρίνων, ἔφη, τὸν κολοφῶνα πάλιν λαβόντων, ὁ θηρευτὴς Ἀδρίανος διακρουσάμενος καὶ ῥοπαλοσφαίρια δύο, καὶ τούς Εὐισηλίους ἀμφοτέρους, καὶ δὴ καὶ τὸν θηρευτὴν Βέλην, πρὸς τὸ τέρμα ταχύνων μέλλει — ἀλλ᾽ ἵδου· ἢ που τὸ φθαστέον ἔώρακα;

μεθέντος δὲ τοῦ Ἀδριάνου τὸν κολοφῶνα — αἰσθόμενος γὰρ χρήματος τινὸς χρυσοῦ παρὰ τὸ δεξιὸν οὖς ἐγγύτατα παριόντος, ἐστρέψατο τὸν τράχηλον εἰς τούπισω σπουδαζόμενος κατιδεῖν αὐτό — θορυβοῦσιν οἱ θεώμενοι. ἀλλ' οὔτε τὸν *Ἀρειον* ἔλαθε τὸ φθαστέον κάτω ἥδη σκῆψαντα ἐπ' αὐτό, οὔτε τὸν Τερέντιον Ἱξὸν τὸν ζητητὴν τὸν τῶν Σλυθηρίνων. οἱ μὲν οὖν ὅμοσε φέρονται ἐπ' αὐτὸν ὡς τάχιστα, οἱ δὲ θηρευταὶ πάντες φαίνονται ἐπιλαθόμενοι τοῦ δέοντος μετέωροι ἀεροβατοῦντες ὥσπερ θεαταὶ δὴ γεγενημένοι.

θάττων δὲ ἥδη γενόμενος τοῦ Τερέντιου, ὁ *Ἀρειος* νῦν δὴ παρ' ἑαυτῷ ἀττον ὁρῶν τὸ φθαστέον — μικρὸν γὰρ ἦν καὶ στρόγγυλον καὶ τὰ πτερὰ ἐβόμβει — μᾶλλον ἔτι ταχύνων μέλλει —

τότε δὴ ὁ *Μάρκος* ἐκ παρασκευῆς προσκρούει τὸν *Ἀρειον* τοσαύτη βίᾳ ὥστ' ἀνατρέψαι τὸ σάρον αὐτοῦ, ὁ καὶ ἀπόρως στροβεῖται ἐξωθισμένον. ὁ δὲ τοῦ σάρου ἐκκρεμαμένος κινδυνεύει χαμᾶξε πεσὼν διαφθαρῆναι. ὥστε οἱ κάτω Γρυφίνδωροι τοῦτ' ἴδοντες μέγ' ἐθορύβουν, δεινὸν ποιούμενοι ὡς αἰσχρόν τε καὶ παράνομον τὸ γεγενημένον, καὶ Ἀδικεῖς, ὁ πανούργε, ἔφασαν ἀναβοῶντες.

τὴν δ' οὖν ἀδικίαν τῷ *Μάρκῳ* ἐπιτιμήσασα ἡ Εὐχρῆ τοῖς Γρυφινδώροις ἀκάλυτον στοχασμὸν παρήκεν. ἐπιγενομένης δὲ τοσαύτης τῆς ταραχῆς καὶ ἥφαισθη πάλιν αὖ τὸ φθαστέον.

ἐν δὲ τοῖς θεαταῖς, ὁ Δεῖνος Θόμας πρὸς τὴν ῥαβδούχην βοῶν *Ἐκπεσέτω οὐτοσί*, ἔφη, ὁ γύναι· ἴδέτω τὸ μιλτόπρεπτον.

ἀλλ' ὁ *Ροών* ἀναμνήσας αὐτὸν Ἀλλ' ὁ Δεῖνε, ἔφη, ποδοσφαιρικὴ οὐκ ἔστι. κατὰ γὰρ τοὺς τῆς ἰκαροσφαιρικῆς νόμους, οὐκ ἔξεστιν ἐκβαλεῖν οὐδένα. ἐκεῦνο δ' οὖν τὸ μιλτόπρεπτον λεγόμενον, τί ἔστιν;

ἀλλ' ὁ *Αγριώδης* συνιστάμενος μετ' ἐκείνου *Μεταγράψαι* δῆτα, ἔφη, δεῖ τοὺς νόμους, μόνον γὰρ οὐκ ἔξεκρουσε τὸν *Ἀρειον* ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ *Μάρκος*.

καὶ ὁ Ἰόρδανος ἀμήχανος ὡν τοῦ μὴ συναγωνίζεσθαι τοῖς Γρυφινδώροις Διὰ τούνν τὴν παρανομίαν ταύτην, ή δ' ὅς, φανερωτάτην δή –

τῆς δὲ Μαγονωγαλέας τοῦτο χαλεπῶς φερούσης, ἀναλαβών Διὰ μὲν οὖν τὴν ὁμολογουμένην πανουργίαν ταύτην, ἔφη, πονηροτάτην δή –

νουθετησάσης δ' αὐθις ἐκείνης Ἀλλ' ἔξαρκείτω τοσοῦτο, ἔφη. οὐ μὴν ἀλλ' ὁ Μάρκος ὅσον οὐκ ἀπέκτεινε τὸν τῶν Γρυφινδώρων ζητητήν – τοιαῦτα γάρ τοι εἰκότως ἐποίσαν ἄπαντες δήπου. δίκην δ' οὖν λαβόντων τῶν Γρυφινδώρων, τῆς δ' Ἀλικίας ἀφθόνως ἐφιεμένης καὶ τοῦ σκοποῦ τυχούσης, αὐθις αὖ ἀγωνίζονται, ἔχόντων τούτων ἔτι τὸν κολοφῶνα.

τοῦ μέντοι Ἀρείου ἄλλο φεύγοντος ρόπαλοσφαιρίου ὁ καὶ περιστρεφόμενον παρ' αὐτὸν μόνον οὐκ ἔτυχε τῆς κεφαλῆς, ἐγένετο παράδοξον τοίονδέ τι. τοῦ γὰρ σάρου ἄφνω σφαδάζοντος, πεσεῖν φοβούμενος ἀπρὶς ἔχεται αὐτοῦ χερσί τε καὶ γόνασιν. τοιοῦτο γὰρ οὐπώποτ' ἔπαθεν· ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ μάλ' αὐθις ἐγένετο, τὸ σάρον αὐτό, ὡς ἔοικεν, ἥθελεν ἀναχαιτίσαι αὐτόν. ἀλλὰ νὴ Δία τὰ τοιαῦτα σάρα, ὡς οἴεται, οὐδέποτ' ἀνεχαίτισε τοὺς ἵππαζομένους· Υπερνεφελὸν γὰρ τοῦτο τὸ σάρον εἶναι Δισχιλιοστόν.

ἀναστρεψάμενος δὲ πρὸς τοὺς τῶν Γρυφινδώρων χάρακας ὡς ἐν νῷ ἔχων ἀναπνοὴν αἴτειν τὸν "Υλην, ἥσθετο τότε τοῦ σάρον παντελῶς δυσπειθοῦς γενομένου. οὐ γὰρ εἶχεν οὕτε κυβερνῆσαι οὕτ' εὐθῦναι αὐτὸ σκολιὸν ἀεὶ δι' αἰθέρος περιδινούμενον καὶ νῦν δὴ ἀποσεισόμενον αὐτόν, ὡς ἔοικεν.

ὁ δ' οὖν Ἰόρδανος ἔτι διτηγούμενος τὸν ἀγῶνα Καὶ Σλυθήρινοι μὲν, ἔφη, εἰλήφασι τὸν κολοφῶνα, ὁ δὲ Μάρκος ἔχων αὐτὸν καὶ φυγὼν τὴν τ' Ἀλικίαν καὶ τὴν Κατὴν ρόπαλοσφαιρίω πέπληκται τὴν ὄψιν – τοὺς δὲ δὴ μυκτῆρας καταρραγῆναι ἐλπίζω – ἀλλ' οὐκ ἔγωγε· ξύγγνωθί μοι, ὥ Μαγονωγαλέα, παῖς ω γάρ – καὶ οἵμοι τοῦ σκοποῦ τετύχηκε.

θορυβούντων δὲ τῶν Σλυθηρίνων, ἄπαντας ἔλαθεν ὁ "Αρειος τοῦ σάρον παράδοξα ἀεὶ παθόντος κατ' ὀλίγον πορρωτέρω ἐπ' αὐτῷ φερόμενος σείοντι καὶ σφαδάζοντι.

ὁ δὲ Ἀγριώδης πρὸς τὸν "Αρειον διὰ τὰ τηλεσκοπικὰ βλέπων Ἀλλὰ πρὸς θεῶν τί ποιεῖ; ἔφη. ἔλεγον γὰρ ἂν ἔγωγ' ὡς οὐκέτι δύναται κατευθῦναι τὸ σάρον, εἴ γε μὴ τοῦτ' ἀδύνατον ἦν.

καὶ ἔνιοι τῶν θεατῶν ἔξ ἀπροσδοκήτου ἰδόντες τὸν "Αρειον κεχηνότες ἐπιδείκνυνται· κυκλουμένου μὲν γὰρ καὶ περιδινούντος τοῦ σάρον μόλις ἔτι προσέχεται, ἀποσεισαμένου δὲ ἥδη καὶ

ἀναχαιτίσαντος καὶ δὴ καὶ ἀποβαλόντος, αἰωρεῖται τε καὶ τῇ ἐτέρᾳ μόνον χειρὶ ἐκκρέμαται.

ὅ δὲ Σάμιος τῷ Ἀγριώδει πρὸς οὓς ψιθυρίζων Ἐρα τότ’ ἐβλάφθη, ἔφη, τὸ σάρον ὅθ’ ὁ Μάρκος προσέκρουσεν αὐτό;

ὅ δὲ Ἀγριώδης τρομερὰ τῇ φωνῇ Ἀδύνατόν γε μέντοι τοῦτο. σάρον γὰρ οὐκ ἔστι κακὰ ποιῆσαι εἴ μή τις τῆς μαγικῆς ἄποιτο σκοτεινῆς δήπου. τίς δὲ δὴ μαθητὴς ὃν δύναιτ’ ἂν ποτε τοῦτο ποιῆσαι;

ταῦτα δ’ ἀκούσασα ἡ Ἐρμιόνη ἥρπασε τὰ τοῦ Ἀγριώδους δίοπτρα· ἀλλὰ πρὸς μὲν τὸν Ἀρειον ἄνω οὐκ ἐβλεπε, πρὸς δὲ τοὺς θεωμένους μανικῶς ὡς σφόδρα.

ὅ δὲ Ροῶν στένων τι καὶ ὑπωχρος δοκῶν Τί ποιεῖς; ἔφη.

ἥ δὲ κεχηνυῖα Καὶ δὴ προῦγνων τόδε· ἵδού ὁ Σίναπυς.

λαβὼν δὲ τὰ δίοπτρα ὁ Ροῶν ἐβλεψε πρὸς ἐκεῖνον ἐν μέσοις τοῖς καταντικρὺ βάθροις καθήμενον. ὅ δ’ ἡτένιζεν εἰς τὸν Ἀρειον τονθορύζων ἄμα σιωπῆ.

ἥ δ’ Ἐρμιόνη Μηχανᾶται γάρ τι, ἔφη, ἵναγι καταγοητεύων τὸ σάρον.

Τί ποιητέον ἡμῖν;

Ἄλλ’ ἐπίτρεψον ἐμοὶ τὸ πρᾶγμα.

καὶ ἀπῆλθεν εὐθὺν πρὶν τὸν Ροῶνα πλείω εἰπεῖν. ὅ δὲ πάλιν αὖθις ἡτένιζε τοῖς διόπτροις εἰς τὸν Ἀρειον. τὸ γὰρ σάρον ἥδη εἰς τοσοῦτο σφύζον καὶ σφαδάζον ἐδέησεν ἀναχαιτίσαι αὐτὸν ἔτι ταλαντεύομενον. καὶ οἱ θεαταὶ πάντες ἀναστάντες ἐν φόβῳ ἐθεώρουν τοὺς Εὐισηλίους πτήσει μὲν βοηθοῦντας αὐτῷ καὶ μεταθήσοντας εἰς ἔτερον τῶν σφετέρων σάρων, ἀμαρτάνοντας δ’ ἐκάστοτε τοῦ σάρου ἀνωτέρω ὁρχουμένου εἴ ποτε πλησίον προσπέτοιτο. οἱ δὲ κατωτέρω κύκλον ἐποιοῦντο δηλονότι ἐλπίζοντες ἐκδέξεσθαι αὐτὸν πεσόντα. ἐν δὲ τούτοις ὁ Μάρκος κολοφῶν’ ἀναρπάσας πεντάκις σκοποῦ τετυχηκὼς πάντας πάντως ἔλαθεν.

ὅ δὲ Ροῶν ἀθυμῶν Σπεῦσον δῆτ’, ἔφη, ὡς Ἐρμιόνη.

ἥ δ’ οὐκ ἀκονιτὶ ἀφικομένη πρὸς τὰ βάθρα ἔνθ’ ὁ Σίναπυς ἴστατο, ἥδη πολλῇ ρύμῃ ἔτρεχε παρὰ τοὺς ὅπισθεν αὐτοῦ καθημένους. καὶ οὐδὲ τόθ’ εἰστήκει συγγνώμην παραιτησομένη ὅτε τὸν Κίουρον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὥσεν εἰς τοὺς ἔμπροσθε θεατάς. ἥκουσα δὲ πρὸς τὸν Σίναπυν καὶ ὀκλάζουσα καὶ τὴν ράβδον ἀναλαβούσα ἐψιθύριζε ρήματά τινα ὀδίγα μὲν πρόσφορα δ’ ὅμως. καὶ ἦν ἵδεῖν εὐθὺν φλογὰς κυανᾶς ἐκ τῆς ράβδου ἀφιεμένας ἐπὶ τὰ τοῦ ἐκείνου τρίβωνος κράσπεδα.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ οὗτος μὲν ξυνήδει ἐαυτῷ καιομένω, ἐκείνη δ’

άκούσασα ὑλαγμά τι συνήδει εὖ πεποιηκυῖα. καὶ ξυλλέξασα τὸ πῦρ εἰς ληκύθιόν τι καὶ τοῦτ' εἰς προκόλπιον θεῖσα ἐπανῆλθε διὰ τοὺς θεατὰς λαθοῦσα ἀμέλει τὸν Σίναπυν.

καὶ ἄλις ἐπεποιήκει. ὁ γὰρ Ἀρειος ἄφνω ἐδυνήθη περικαθίζειν πάλιν αὐτὸν ἐπὶ τῷ σάρῳ.

ὅ δὲ Ῥών ΩΝ Νεφέλωδες, ἔφη, ἀσφαλές ἔστι σοὶ θεωρεῖν αὐτόν. ὁ γὰρ Νεφελώδης ἐπὶ χρόνον ἔκλαιε, τὴν κεφαλὴν δέει κρύπτων εἰς τὴν Ἀγριώδους ἐφεστρίδα.

ὅ δ' Ἀρειος χαμᾶξε ἥδη κατὰ τάχος ἔπιπτε καὶ οἱ θεαταὶ εἶδον αὐτὸν τὴν χεῖρα πρὸς τὸ στόμα προσέχοντα ὡς ἐμέσοντα. κἄπειτα πρὸς οὐδας φορεῖται· τετραποδηδὸν δ' ἔστως ἔβηξε καὶ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ κατέπεσε χρυσοῦν τι.

Τὸ φθαστέον ἔχω, ἔφη βοῶν καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς σείων αὐτό. ἐτελεύτησεν οὖν ὁ ἀγών πολλῆς μετὰ ταραχῆς.

'Αλλ' οὐ μὰ Διὶ ἐξεδέξατο τὸ φθαστέον, κατέπινε μὲν οὖν. τοῦτο δ' ἔλεγεν ὁ Μάρκος Φλίντος διὰ πολλοῦ χρόνου σχετλιάσας μὲν ἔτι ὀνήσας δ' οὐδέν. ὁ μὲν γὰρ Ἀρειος οὐδὲν ἐκακομάχησεν, ὁ δ' Ἰόρδανος ἐβόα Τί γέγονε, λέγων ὅτι οἱ Γρυφίνδωροι νευκήκασι τίμια ἔχοντες ἔξακόσια ἐβδομήκοντα πρὸς ἔξήκοντα. οὐ μὴν οὐδέν ὁ Ἀρειος ἥκουσεν οὐδὲν τῶν τοιούτων, ἐντὸς ὧν ἥδη τοῦ Ἀγριώδους οἰκιδίον καὶ μέλλων ἀποκερδανεῖν τείου ἰσχυροῦ μετὰ τοῦ Ῥώνος καὶ τῆς Ἐρμιόνης.

καὶ δὲ Ῥών διεξιὼν τὰ γεγενημένα Ἡ κάρτα, ἔφη, ὁ Σίναπυς αἴτιος ἦν. ἐγὼ γὰρ μετὰ τῆσδε εἶδον αὐτὸν καταγοητεύοντα τὸ σὸν σάρον, τονθορύζοντα δὲ τέως καὶ ἐπιτηροῦντα σέ.

Φλυαρεῖς, ή δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης οὐδὲν ἀκηκοὼς τῶν ἐν τοῖς παρ' ἑαυτῷ βάθροις γεγενημένων. 'Αλλ' εἰπέ μοι, τί δὴ ὁ Σίναπυς τοιούτον ἄν παρέχοι ἔαυτόν;

οἱ δὲ παῖδες πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν, ἐνδοιάζοντες τί εἴπωσιν αὐτῷ. ἔδοξε δὲ τῷ Ἀρείῳ ἀληθεύειν.

ὅ δ' οὖν 'Αλλ' ηὔρον γάρ τι, ἔφη, περὶ αὐτοῦ. ἐπεχείρησε παρελθεῖν ἐκεῖνον τὸν κύνα τὸν τρικέφαλον ἐπὶ Νεκυσίων. ὁ δ' ἔδηξεν αὐτόν. λογιζόμεθ' οὖν ὅτι ἐπεχείρει κλέψαι τὸ ὑπ' ἐκείνου φυλαττό-μενον.

ὅ δ' Ἀγριώδης μεθῆκε τὸ τεϊοδοχεῖον.

'Αλλὰ πῶς ἵστε περὶ τοῦ Οὐλότριχος;

Οὐλόθριξ γὰρ καλεῖται;

Ναί. ἐμὸς γάρ ἐστιν ἐπριάμην δ' αὐτὸν παρ' ἀνθρώπου τινὸς Ἐλληνος ὡς πέρυσιν ἐν πανδοκείῳ συνέβαλον. καὶ ἔχρησα τῷ Διμ-πλοδώρῳ φυλάξοντα —

Τί δέ, ἢ δ' ὃς ὁ Ἀρειος σπουδῇ πολλῆ.

οὐδὲ Ἀγριώδης τραχέως Ἄλλὰ μηδὲν πρὸς τούτοις, ἔφη. ἐκεῖνο γὰρ ἀπόρρητόν ἐστιν.

Ἄλλ' ὁ Σίναπυς ἐθέλει κλέψαι αὐτό.

Φλυαρεῖς, μάλ' αὐθις ἔφη ὁ Ἀγριώδης. οὐ γὰρ Σίναπυς ἄτε τῶν σοφιστῶν ὃν τῶν ἐν Ύογοήτου οὐδὲν ἄν ποιοίη τοιοῦτο ὡς εἰκός.

Ἐίτα διὰ τί, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη, ἐπεχείρησεν ἀποκτεῖναι τὸν Ἀρειον; μετέγνω γὰρ ἀμέλει περὶ τοῦ Σινάπεως ἐπὶ τοῖς τῆς δείλης γεγενημένοις.

"Ιυγγα γὰρ, ἔφη, ίδουσα γιγνώσκω, πολλὰ περὶ αὐτῶν ἀναγνοῦσα. τοὺς μὲν γὰρ ἴνγξι χρωμένους δεῖ κατ' ὅμματα ἀτενίζειν ἀεί, τὸν δὲ Σίναπυν ἀσκαρδαμυκτὸν εἰδον.

'Ο δ' Ἀγριώδης ἐντόνως Σύ γε μήν, ἔφη, οὐκ ὀρθῶς λέγεις, οὐ μὴν οὐδὲ ἐγώδα τί χρῆμα τὸ τοῦ Ἀρείου σάρον τοιαῦτ' ἔπαθεν. οὐδὲ οὖν Σίναπυς οὐδαμῶς μαθητὴν ἀποκτεῖναι ἐπεχείρησεν ἄν. ἀλλ' ἀκούσατέ μου οὗτοι οἱ τριττοί. ἐπικινδύνως γὰρ ἔχετε πολυπραγμονούντες περὶ ὃν ὑμέτερον οὐκ ἐστιν εἰδέναι. ἐπιλάθεσθε δῆτα τοῦ κυνός, ἐπιλάθεσθε δ' αὖ τοῦ πρὸς αὐτοῦ φυλαττομένου. τοῦτο γὰρ ἐστι τοῦ τε Διμπλοδώρου μόνον καὶ τοῦ Νικολάου Φλαμήλου.

Τὸ δεῖνα, ἢ δ' ὃς ὁ Ἀρειος. είτα μετέχει τοῦ πράγματος Νικολᾶος τις Φλάμηλος;

οὐδὲ Ἀγριώδης ἐδόκει πάνυ χαλεπαίνειν ἔαυτῷ.

— ΒΙΒΛΟΣ Α —

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΣΟΠΤΡΟΥ
ΤΟΥ ΝΑΙΜΥΘΙΠΕ

καὶ μεσοῦντος τοῦ Δεκεμβρίου ἐπιόντων δὲ τῶν Χριστουγέννων οἱ ἐν Ὑογόήτου ἐγρηγορότες ποτὲ ἐπήσθοντο πάντα τὰ ἔξω τοῦ φρουρίου στιλπνότατα καὶ πολλῇ κεκαλυμμένα χιόνι. ἀτὰρ καὶ ἡ λίμνη ἐπεπήγει, καὶ οἱ δίδυμοι δίκας ἔδωκαν κηλήσαντες σφαίρας χιόνος. αὐταὶ γὰρ διώκουσαι τὸν Κίουρον ἐβεβλήκεσαν τὴν μίτραν αὐτοῦ ἐκ τοῦπισθεν. αἱ δὲ γλαῦκες, εἴ τις κατ' οὐρανὸν χειμασθεῖσα ἐπιστολὴν κομίσαι οἶά τ' ἦν, ἐνοσηλεύοντο Ἀγριώδους θεραπεύοντος πρὶν πάλιν πέτεσθαι.

πάντες δ' οἱ μαθηταὶ σπουδῆς ηὔτρεπίζοντο πρὸς τὴν τῆς ἀναπαύλης ἀρχήν. πυρὶ μὴν γὰρ ἐθέροντο ἐν τε τῷ τῶν Γρυφινδώρων κοινείᾳ καὶ ἐν τῷ μεγάρῳ — ὁ δὲ κρυμὸς εἰσεδύνετο μέχρι μυελῶν ὅμως — ἐν τε ταῖς διαδρομαῖς ταῖς κρυσταλλοπήκτοις κάν τοῖς διδασκαλείοις, τοσούτου ἀνέμου γενομένου ὥστε τὰς θυρίδας ψοφεῖν τῷ πνεύματι. ἀλλὰ χείριστον ηὔρον τὰς τοῦ Σινάπεως σχολάς, κάτω γιγνομένας ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. τὸ πνεῦμα γὰρ ἦν αὐτοῖς ἵδεῖν καθάπερ ὄμιχλην κατ' ὅμμα ἀτμίζουσαν, διὸ ἔμενον ἐφ' ὅσον ἐδυνθῆσαν ἐγγὺς τοῖς λέβησι θερμοῖς.

καὶ ὁ Δράκων Μάλθακός ποτε τοῖς ἐν τῇ ἐπὶ πόσεων σχολῆ μαθηταῖς Ἐγὼ γὰρ οὖν, ἔφη, μάλ' οἰκτείρω τοὺς αὐτοῦ διὰ τὰ Χριστούγεννα μένοντας ὡς μὴ ποθεινοὶ ὅντες τοῖς οἴκοι.

καὶ μεταξὺ λέγων πρὸς τόν γ' "Αρειον παρέβλεπεν. κιχλίζοντας δὲ τὸν Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα δι' οὐδενὸς ἐποιήσατο ὁ "Αρειος ὅλος ὃν περὶ τὸ ἐκμετρεῖν ράχιν τετριμμένην σκορπαίνης. ὁ γὰρ Μάλθακος καὶ ἀηδέστερον παρεῖχεν ἐαυτὸν ἐκ τοῦ τότε ἀγῶνος ἴκαροσφαιρικοῦ. δυσχεραίνων γὰρ τοὺς Σλυθρίνους πταῖσμά τι λαβόντας, ἔλεγεν ὡς χλωρὸς βάτραχος εὐρυχαδῆς τῷ Ἀρείῳ διάδοχος ἔσται ζητητής. ἀλλὰ μαθὼν ὅτι οὐκ ἔστιν ὅστις τοῦτο γε

γελοῖον νομίζει – πάντες γὰρ ἔθαύμαζον τὸν "Ἀρειον ὡς ἐκράτησεν εὖ τοῦ σάρου σφαδάζοντος – ζηλοτυπῶν καὶ φθονῶν πάλιν αὐθις δι' ὀργῆς ὀνείδιζεν αὐτὸν ὡς οὐ γένος ἔχοντα ἐτήτυμον.

καὶ ὡς ἀληθῶς ὁ "Ἀρειος οὐκ ἔμελεν ἐπανιέναι πρὸς τὴν τῶν μυρσίνων ὄδὸν ἐπὶ τῶν Χριστουγέννων. ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα κατάλογον ὀλίγῳ πρότερον ἐπεποίητο τῶν μαθητῶν εἴ τις ἥθελεν αὐτόθι μεῖναι διὰ τὴν ἀνάπαυλαν. καὶ ὁ "Ἀρειος εὐθὺς ἐγράψατο ἐαυτὸν ἐν αὐτοῖς, ἀγαπῶν τῷ πεπραγμένῳ ἄλλως τε καὶ ἐννοῶν τοῖς γε τῆτες Χριστουγέννοις ὡς εἰκὸς ἥδιστα ἔσεσθαι τῶν προγεγενημένων. καὶ τὸν Ῥώνα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἔδει μένειν, διότι οἱ γονεῖς αὐτῶν ἔμελλον εἰς Ῥουμανίαν ιέναι φοιτήσοντες παρὰ τὸν Κάρολον.

ἀνιόντες δὲ ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου μετὰ τὴν ἐπὶ πόσεων σχολήν, ἐνέτυχον πεύκῃ μεγάλῃ τὴν διαδρομὴν ἐμποδὼν φραττούσῃ. ἴδοντες μὲν οὖν πόδας δύο ὑπερμεγέθεις ἔνερθε προῦχοντας, ἀκούσαντες δέ τινος τραχέως δὴ πνευστιῶντος, ἔγνωσαν τοῦ Ἀγριώδους ὅπισθεν ὄντος.

καὶ ὁ Ῥών προκύφας μεταξὺ τῶν κλάδων Χαῖρε, ἔφη, ὁ Ἀγριώδες. ἡ δέη σὺ συνέργου;

Κάλλιστ' ἐπαινῶ.

ἄλλ' ἀκούσαι ἦν τινὸς κατόπιν φάσκοντος ὅτι Ἐκποδὼν ἄναγε σεαυτὸν εἰ δοκεῖ σοι. ὁ γὰρ Μάλθακος ἐντρυφῶν ὡς ἔθος ἦν αὐτῷ Ἡ σὺ μισθοῖς σεαυτὸν παρ' ἐκείνῳ, ἔφη, ὁ Εὐισήλιε; ἡ καὶ βούλη αὐτὸς κυνηγιοφύλαξ γενέσθαι ἀποιχόμενος ἀπὸ τοῦ Ὑογόήτου; τὸ γὰρ οἰκίδιον τούτου βασιλείοις δήπου ἔοικε παρατιθέμενον τῷ τοῦ σεαυτοῦ γένους καλυβίῳ.

καὶ ἐμπίπτοντος αὐτῷ τοῦ Ῥοῶνος, ὁ Σίναπος ἀνῆλθεν.

Οὗτος σύ, ἔφη βοῶν, ὁ Εὐισήλιε.

ὁ δὲ μεθῆκε τὸν τρίβωνα ἐκείνου.

ο δέ Ἀγριώδης προκύφας τὴν ὄψιν δασεῖαν ὅπισθε τοῦ δένδρου Ἄλλα παρώξυνεν αὐτόν, ἔφη, ὁ Μάλθακος τὸ γένος προπηλακίζων.

ο δὲ Σίναπος ἡπίως Παρενόμησε δ' οὖν, ἔφη, ὁ δαιμόνιε, οὐ θεμιτὸν ὃν τὸ ὑβριστικῶς ἐρίζειν. ὥστε πέντε βαθμούς, ὁ Εὐισήλιε, ἀπώλεσας τοῖς Γρυφινδώροις. καὶ χάριν ἵσθι ὅτι οὐ πλείους. ἀλλ' ἐκ τοῦ μέσου ἄπαντες.

καὶ ὁ Μάλθακος μετὰ τοῦ Καρκίνου καὶ τοῦ Κέρκοπος παρωθῆσας τὸ δένδρον ὥστε φύλλια χυδὴν σκεδάσαι σαρδάνιον ἐγέλα.

καὶ ὁ Ῥών πρὸς τὸ νῶτον τούτου βλέπων καὶ πρίων ἄμα τοὺς ὀδόντας Τιμωρήσομαι γὰρ αὐτόν, ἔφη. ἔσται νὴ τὸν Δί' ὅτε τιμωρήσομαι αὐτόν.

’Αμφοτέρους γάρ μισῶ, ἢ δ’ ὃς ὁ Ἀρειος, καὶ τὸν Μάλθακον καὶ τὸν Σύναπυν.

’Αλλ’ εἴα, ἔφη ὁ Ἀγριώδης. καὶ γὰρ τὰ Χριστούγεννα οὐ πολὺ ἀπέχει. θάρρει δῆτα. ἄλλο τι ἢ μετ’ ἐμοῦ ἐλθόντες θεάσεσθε τὸ μέγαρον περικαλλὲς ἥδη γενόμενον;

ὁ οὖν Ἀρειος καὶ ὁ Ροών καὶ ἡ Ἐρμιόνη εἴποντο τῷ θ’ Ἀγριώδει καὶ τῷ δένδρῳ πρὸς τὸ μέγαρον, οὐδὲν ἡ Μαγονωγαλέα καὶ ὁ Φηλητικὸς διέτριβον περὶ τὴν πρὸς Χριστούγεννα κόσμησιν.

”Εα, ὁ Ἀγρίωδες. τὸ γὰρ ὕστατον ἔχεις τῶν δένδρων. οὔκουν εἰς τὸν μυχὸν θήσεις;

καὶ μὴν εὐπρεπέστατον δὴ ἐνόμισας ἂν τὸ μέγαρον. πλόκους δ’ ἂν περὶ τὸν τοίχους εἶδες ἀπὸ τῆς τε κηλάστρου καὶ τοῦ ἵξου ἐσκευασμένους, καὶ δώδεκα πευκὰς πύργων ὀλίγον διαφερούσας τὸ ὕψος, τὰς μὲν κρυστάλλῳ ἀστεροειδεῖ στιλβούσας, τὰς δὲ μυρίοις κηροῖς μικροῖς.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Πόσας σύ, ἔφη, ἔτι περιμενεῖς ἐνθάδε ἡμέρας πρὸν ἀναπαύλης ἄρξαι;

Μίαν γε, εἶπεν ἡ Ἐρμιόνη, διόπερ ὀφείλομεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ἥδη παρεῖναι, ἡμιώριον μόνον ἔχοντες πρὸν ἀριστᾶν.

’Ορθῶς γὰρ λέγεις, εἶπεν ὁ Ροών οὐκέτ’ ἀτενίζων πρὸς τὸν Φιλητικόν· οὐτος γὰρ ἔπραττεν ὅπως ἡ ράβδος ἔξανθει, πομφόλυγας ἀφιεῖσα χρυσᾶς εἰς τὸν τοῦ καινοῦ δένδρου κλάδους.

ὁ δ’ Ἀγριώδης ἐπόμενος αὐτοῖς ἐκ τοῦ μεγάρου ἐλθοῦσιν Ἡ καὶ εἰς βιβλιοθήκην; ἔφη. οὔκουν λίαν φιλομαθεῖτε τῆς ἀναπαύλης μονονουχὶ ἀρξαμένης;

ὁ δ’ Ἀρειος ῥαδίως φέρων τοῦτο, Φιλοπονοῦμεν μὲν οὐκ, ἔφη, σπουδάζομεν δὲ μαθεῖν περὶ τὸν Νικολάον Φλάμηλον ὅστις ἐστὶν ἐξ οὐ σὺ εἶπας τοῦνομ’ αὐτοῦ.

ἐκεῖνος δὲ πεπλήχθαι δοκῶν Τί δὲ δή; ἔφη. ἀκούσατέ μου. ἐκέλευσα γὰρ ὑμᾶς ἐᾶν ταῦτα ὡς οὐδὲν προσήκοντα τοῦ ὑπὸ τοῦ κυνὸς φυλαττομένου.

ἡ δ’ Ἐρμιόνη Βουλόμεθα δ’ οὖν, ἔφη, εἰδέναι ἀπλῶς τὸν Νικολάον Φλάμηλον ὅστις ἐστίν.

ὁ δ’ Ἀρειος ἀναλαβών Εἰ μὴ σὺ θέλοις εἰπεῖν ἡμῖν ὡνήσας; μυρία γὰρ βιβλία ἥδη ἔξετάσαντες οὐκ ηὑρήκαμεν αὐτὸν οὐδαμοῦ. τὸ δ’ ὄνομα αὐτοῦ εὐθ’ οἶδ’ ὅτι ἀνέγνων που. ἡ δοκεῖ σοι καὶ μικρόν τι εἰπεῖν;

”Ηκιστα, ἔφη.

καὶ ὁ Ροών Ἐξιχνευτέον δῆτα, ἔφη, μόνοις ἡμῖν. καὶ τὸν Ἀγριώδη ἀνιώμενόν τι καταλιπόντες εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἡπείγοντο.

καὶ γὰρ ἐν βιβλίοις ἔξιχνευον τὸ τοῦ Φλαμήλου ὄνομα ἐξ οὐδὲν ὁ

Αγριώδης λαθόμενος εἶπεν αὐτό. ἀλλ' εἰ μὴ οὕτως, οὐκ ἥδεσαν ὅπως εὔρωσι τί δὴ ὁ Σίναπυς μέλλοι κλέψειν. ἀλλ' ὁ πράγματα ποιεῖ τὰ μέγιστα δὴ τοῦτ' εἶναι, τὸ μὴ εἰδέναι ποῦ ἄρχωνται οὐκ ἀκριβῶς ἐπισταμένους ὅ τι μνήμης ἔκεινος ἄξιον πεποίηκεν. οὐ γὰρ ἀναγεγράφθαι οὕτ' ἐν τοῖς μεγάλοις μάγοις τοῖς τῆς εἰκοστῆς ἑκατονταετίας οὕτ' ἐν τοῖς εὐδοκίμοις ὀνόμασι τοῖς ἐφ' ἡμῶν μαγικοῖς, οὕτ' ἐν τοῖς μεγάλοις τοῦ νῦν χρόνου εὑρήμασιν, οὕτ' αὖ ἐν τῇ σκέψει τῇ τῆς περὶ τὰ μαγικὰ καινοτομίας. καὶ δὴ καὶ παμμεγέθη εἶναι αὐτὴν τὴν βιβλιοθήκην βιβλία μὲν μυρία ἔχουσαν, χίλια δὲ θηκάρια κατὰ στοίχους ἑκατὸν στενοὺς τεταγμένα.

καὶ ἡ μὲν Ἐρμιόνη κατάλογον ἀνέλαβε τῶν σκευμάτων καὶ τῶν ἐπιγραμμάτων ἃ ἔδοξεν αὐτῇ ζητεῖν· ὁ δὲ Ῥών βαδίζων παρὰ στοῖχόν τινα ἀτάκτως ἀφεῖλκε τὰ βιβλία ἐκ τῶν θηκαρίων. ὁ δ' Ἀρειος αὖ προσῆλθε τὸ χωρίον τὸ τῶν ἔξαιρέτων βιβλίων. πολὺν γὰρ χρόνον ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν εἰ τὸ τοῦ Φλαμήλου οὐκ οἶδ', ὅπως ἔνεστι τῇδε. ἀλλὰ κομιστέον ἀν εἶναι ἐπιστολὴν διδασκάλῳ τινὶ ἐπισφραγισμένην εἰ βουλοιτό τις ζητεῖν ἐν τοῖς ἔξαιρέτοις βιβλίοις. καὶ ταύτης δηλαδὴ οὐ λαχεῖν ἂν αὐτὸς οὐδέποτε. τοῖς γὰρ βιβλίοις ἐκείνοις ἔνειναι τὴν μαγικὴν σκοτεινήν τε καὶ δραστήριον, οἵαν οὐδεὶς τῶν ἐν Ὑογοήτου μάθοι εἰ μὴ μαθητὴς πρεσβύτερος τύχοι τις φιλοσοφῶν περὶ τὴν φυλακικὴν τέχνην τὴν πρὸς τὰ σκοτεινὰ δόγματα.

Οὗτος, τί ζητεῖς, ὥ παι;

Οὐδέν, ἡ δ' ὁσ ὁ Ἀρειος.

ἡ γὰρ Πινσὸς ἔφορος οὖσα τῆς βιβλιοθήκης μάκτρον τινάξασα πτερωτὸν κατ' αὐτὸν Ἀναγε σεαυτόν, ἔφη, ἅπιθι ἐκποδῶν.

ἐκεῖνος οὖν εὐθὺς ἐκ τῆς βιβλιοθήκης ἀπῆλθεν. μετεμέλετο δ' ὡς οὐ λόγον θâττον μηχανησάμενος. τῷ γὰρ Ῥώνι καὶ τῇ Ἐρμιόνῃ καὶ αὐτῷ ἥδη ἔδοξε μὴ ἐρωτᾶν τὴν Πινσὸν ὅπου ἔξεστιν εὑρεῖν τὸν Φλάμηλον. ἀλλ' ἥδεσαν μὲν αὐτὴν οἴαν τ' οὖσαν εἰπεῖν, ἔφοβοῦντο δὲ μὴ ὁ Σίναπυς μάθοι τί ἐν νῷ ἔχοιεν.

οἱ δὲ Ἀρειος περιέμενε τοὺς ἔτερους ἔξω ἐν τῇ διαδρομῇ εἴ πως οὗτοι μάθοιεν τι, καίπερ εὔελπις οὐκ ὥν. ἔζήτουν μὲν γὰρ πεντεκαΐδεκα ἡμέρας, σπάνιον δ' ἦν ζητεῖν εἴ γε μὴ ὀλιγάκις μεταξὺ τῶν σχολῶν. ὥστ' οὐ θαυμάζοις ἂν εἴ οὐδὲν ἄρ' ἔξηρήκεσαν· χρέων γὰρ πολὺν χρόνον ζητῆσαι τῆς Πινσοῦ ἀπούσης.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὁ Ῥών καὶ ἡ Ἐρμιόνη συνεγένοντο αὐτῷ, ἀνανεύοντες ἄμα. ἀπῆλθον οὖν ὁμοῦ πρὸς ἄριστον.

καὶ ἡ Ἐρμιόνη Ἡ που διατελεῖτε, ἔφη, ζητοῦντες ἐμοῦ ἀπούσης; καὶ γλαῦκα πέμψετε ἐὰν εὔρητε τι;

καὶ ὁ Ἱρών Καὶ μὴν ἔξεστι σοὶ ἐρωτᾶν τοὺς γονέας εἰ ἵσασι τὸν Φλάμηλον ὅστις ἐστίν. ἀσφαλὲς γὰρ ἂν εἴη τοῦτο.

Ἄσφαλέστατόν γε ὡς ἰατρῶν ὅντων ἀμφοτέρων ὀδοντικῶν.

*

τῆς δ' ἀναπαύλης ἀρχομένης, ὁ "Ἀρειος καὶ ὁ Ἱρών εὐθὺς εἰς τοσοῦτο ηὐφραίνοντο ὥστε μήκετι φροντίζειν πολὺ περὶ τοῦ Φλαμήλου. μόνοι γὰρ ἡσαν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ, καὶ τὸ κουνεῖον πολλῷ κενότερον τοῦ συνήθους ηὔρισκον ὥστ' ἔχειν καθῆσθαι ἐν τοῖς προκρίτοις τῶν θρόνων τοῖς πρὸς ἐσχάραν. ἐκάθηντο γὰρ ἐκεῖ ὥραν ἔξ ὥρας καὶ τρώγοντες ὅ τι δύναιντο σκαλεύειν τε καὶ ξανθίζειν ἐπ' ἀμφωβόλῳ, οἷον ἄρτους ἢ πέμματα ἢ μαλάχας ἑλώδεις – τοῦτο γάρ ἔστιν εἶδος τραγήματος ὀλίγον διάφερον τοῦ νῦν λουκουμὶ καλουμένου – καὶ ἐπιβουλεύοντες τέως τῷ Μαλθάκῳ εἴ πως πράξειαν ὅπως ἐκπεσεῖται ἐκ τοῦ παιδευτηρίου. καὶ οὕτω τινὰ ψυχαγωγίαν γοῦν παρεῖχον ἑαυτοῖς, καὶ εἰ τῷ ὅντι οὐδὲν ἄρα πράξειν ἔμελλον.

καὶ ὁ Ἱρών ἐδίδασκε τὸν "Ἀρειον τὴν πεττείαν παιζειν τὴν μαγικήν. αὗτη δ' οὐδὲν διαφέρει τῆς πεττείας μυγαλίας πλὴν ἀλλ' οἱ πεττοὶ ἔμψυχοι εἰσι. καὶ οὕτω οἱ πεττεύοντες στρατηγοῦσί τι. οἱ δὲ τοῦ Ἱρώνος πεττοὶ παλαιότατοι ἡσαν καὶ σαθροί που ὡς ὅντες ποτὲ τοῦ πάππου· πάντα γὰρ τὰ τοῦ Ἱρώνος ἦν τὸ πρὸν ἄλλου τινὸς τῶν ἀναγκαίων. ἀλλ' οὐδαμῶς ἔλαττον εἶχε πεττεύων τοῖς παλαιοῖς πεττοῖς, εἰς τοσοῦτο συνήθως ἔχων ὥστ' ἐκείνους ράδίως πειθαρχεῖν αὐτῷ.

ὅ δ' "Ἀρειος ἐπέττευε μετὰ τῶν πεττῶν ὅν ὁ Σάμιος ἔχρήσατο αὐτῷ οὐ πειθαρχούντων οὐδέν. πεττευτικὸς γὰρ οὕπω γενόμενος ἥκουεν αὐτῶν ἀεὶ ποικίλα βοώντων αὐτίκα γε καὶ Οὔκουν τὸν ἵππον ἔώρακας; ἐμὲ μὲν οὖν μὴ πέμψῃς, τοῦτον δ' ἄχρηστον ὅντα.

τῇ δὲ προτεραιά τῶν Χριστουγέννων πρὶν καθεύδειν προσεδέχετο τὰ μὲν ὄψα τὰ τῆς αὔριον καὶ τὰ σκώμματα, δῶρα δ' οὔκ. ἀλλ' ἔξ ἔωθινοῦ ἀνεγρόμενος εὐθὺς εἶδε σωρὸν μικρὸν σκευῶν χαρτίοις ἐγκεκαλυμμένων καὶ ἐγγὺς τῆς κοίτης κειμένων.

Καλὰ Χριστούγεννα, ἡ δ' ὃς ὁ Ἱρών ἔπι νυστάζων αὐτῷ τὸν κοιτωνίτην ἄμα μόλις περιβαλλομένω.

Καὶ σοὶ ὡσαύτως, ἔφη ὁ "Ἀρειος. ἀλλ' ἴδού· δῶρα γάρ ἐστί μοι.

Ἄλλὰ τί ποτε προσεδέχου; ή γογγυλίδας; καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔβλεπε πρὸς τὸν ἑαυτοῦ σωρὸν πολλῷ μείζω ὅντα.

καὶ ὁ "Ἀρειος ἀνέλαβε τὸ σκεῦος τὸ ἐγγυτάτω κείμενον, ἐγκεκαλυμμένον χάρτη ξανθῷ καὶ βαρεῖ. ἀνεγράφθη δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀγριώδης Ἀρείω γράμμασιν ἀκόσμοις. ἔνδον δ' ἐκείτο αὐλὸς

ξύλινός τε καὶ τραχέως ἔξεσμένος αὐτῷ τῷ Ἀγριώδει ὡς εἰκός. καὶ ὁ Ἀρειος αὐλήσας τι ψόφον ἀνήκεν ἄγχιστα ἐοικότα γλαυκί τινι κλωζούσῃ.

ἐνὴν δὲ ἄλλῳ σκεύει μικροτάτῳ ὅντι γράμματά τινα·

Δεξάμενοι τὴν ἀγγελίαν σοῦ τοῦτο τὸ δῶρον Χριστουγεννικὸν πέμπομεν Φερνίων καὶ Πετουνία. καὶ ηὗρε ταινίᾳ κολλητικῇ ἥρτημένον κέρμα τι ἐπταγωνικὸν οἶνον οἱ κατ' Ἀγγλίαν Μύγαλοι πεντήκοντα δηναρίων στερλίνων τιμῶνται οὐδ' ἂν στριβιλικύγξ τοῦτο νομίζοις.

ὁ δὲ Ἀρειος Πρὸς τῆς Ἐστίας, ἔφη, ιὸν ιὸν τῆς ἀφθονίας.

ἄλλ' ὁ Ῥών πάνυ ἐθαύμαζε τὸ κέρμα.

Τεράστιον τὸ χρῆμα, ἔφη. βαβαὶ τῆς εὐμορφίας. ἢ καὶ τοῦτ' ἔστι κέρμα;

Λαβὲ δῆτα, ἔφη ὁ Ἀρειος καταγελῶν τι τὸν Ῥώνα ὡς οὕτω εὐφραινόμενον. τοῦτο μὲν Ἀγριώδης, τοῦτο δὲ ἡ τηθὶς καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, τοῦτο δ' αὖ τίς ἐπεμψε;

καὶ ὁ Ῥών ἐρυθριακώς τι καὶ δείξας σκεῦος ὀγκῶδες Ἐκεῖνο γοῦν, ἔφη, οἶδα τῇ ἐμῇ μητρὶ εἰκότως πεπεμένον. εἴπον γὰρ αὐτῇ ὅτι σὺ δῶρα οὐ προσδέχῃ ὥστε – οἵμοι πεποίηται σοὶ πουλόβερ Εὐισηλιακόν.

διασπασάμενος δὲ τὸ σκεῦος ἀνηῦρεν ὁ Ἀρειος ὑφασμά τε βατράχειον τὸ χρῶμα καὶ κιβωτάριον νώγαλα ἔχον κατ' οἶκον κατεσκευασμένα.

Καὶ γὰρ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν φιλεῖ ὑφαίνειν τι ἥμιν. τὸ δὲ ἐμὸν ἔκαστοτε ἰῶδες δὴ ἀποβαίνει.

Φιλάνθρωπος δ' οὖν ἔστιν ἐκείνη. καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐγεύσατο τῶν νωγάλων γλυκέων ὄντων.

καὶ ἔτερον ἐδέξατο δῶρον νώγαλα. ἡ γὰρ Ἐρμιόνη μέγα ἐδωκεν αὐτῷ κιβωτίον βατράχους σοκολατίνους ἔχον.

καὶ ἐν μόνον ἐλείπετο σκεῦος. ὁ δὲ Ἀρειος ἀναλαβὼν αὐτὸν καὶ ψηλαφήσας κουφότατον δοκοῦν ἀνεκάλυψεν.

καὶ τοῦτο εὐθὺς πρὸς τοῦδαφος δλισθόν – ὑγρόν γάρ τι ἦν καὶ ἀργυροῦν – ἔκειτο χαμαὶ τῶν πτυχῶν πάνυ μαρμαρουσῶν. καὶ ὁ Ῥών ἔχασκεν ἄμα.

Οἶδα γὰρ τοῦτο τί ἔστιν ἥδη πόλλ' ἀκούσας, ἔφη μεθεὶς ἄμα τὸ κιβωτάριον κυάμων παντογευστῶν ὅπερ ἡ Ἐρμιόνη ἐδωκεν αὐτῷ. Εἰ δὲ τυγχάνει ὃν οἶνον ἐννοῶ, ἔστι καὶ διαπρεπές τι καὶ τιμιώτατον.

Τί δ' ἔστι δῆτα;

καὶ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀνέλαβεν αὐτό· ἀτοπον γὰρ ἦν ψαύειν ὡσεὶ ὕδωρ ὑφασμένον οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς πλοκήν.

ὅ δὲ Ῥοών κεχηνῶς ἔτι Ἡ κάρτα χλαινά ἐστιν, ἔφη, τῆς ἀφανείας. περιβαλοῦ δῆτα.

καὶ τοῦ Ἀρείου περιβαλομένου αὐτὴν περὶ τοὺς ὕμους, μέγ' ἐβόήσεν.

"Εστι δή. θεώρησον κάτω.

καὶ ἐκεῦνος κάτω θεωρήσας τοὺς πόδας οὐκ εἶδεν ἀφανεῖς γεγενημένους. καὶ εὐθὺς πρὸς τὸ ἔσοπτρον δραμῶν εἶδεν εἴδωλον ἔαυτοῦ, τὴν μὲν κεφαλὴν μετέωρον αἰωρουμένην ἀσώματον, τὸ δὲ σῶμα πάνυ ἀφανὲς γεγενημένον. ἐλκύσας δὲ τὴν χλαινὰν πρὸ τῆς ὄψεως ἐπραξεν ὅπως τὸ εἴδωλον ἀμέλει οὐκέτ' ἦν ἴδειν.

ὅ δὲ Ῥοών ἄφνω Καὶ μὴν ἔστιν ἐπιστολή, ἔφη. ἐπιστολὴ γὰρ ἄρτι κατέπεσεν.

ἐκδυσάμενος δὲ τὴν χλαινὰν ὁ Ἀρειος ἀνήρπασε τὴν ἐπιστολήν. τῆς δὲ γραφῆς στενῆς οὕσης καὶ λεπτῆς, ἀνέγνω τάδε ἀγνώστῳ τινὶ γεγραμμένα·

"Ο πατὴρ σοῦ τοῦτο παρέδωκέ μοι πρὶν τεθνάναι.

"Ωρα νῦν ἔστιν ἀποδούναι.

Φρόντιζε ὅπως εὖ χρήσῃ.

Κάλλιστα Χριστούγεννα σοί.

ὄνομα δὲ παρῆν οὐδέν. καὶ ὁ μὲν Ἀρειος ἀτενὲς ἔβλεπε πρὸς τὴν ἐπιστολήν, ὁ δὲ Ῥοών ἐθαύμαζε τὴν χλαινὰν.

"Ἐγὼ γὰρ θέλοιμ' ἄν, ἔφη, ἀναλώσαι ὁτιοῦν κτησόμενος τοιαύτην τινά. ἀναλώσαιμ' ἄν ὁτιοῦν. ἀλλὰ τί ἔχεις;

Οὐδέν, ἢ δ' ὃς ὁ Ἀρειος, ἀπορῶν τι. τίς γὰρ ἐπεμψε τὴν χλαινὰν; ἢ καὶ τοῦ πατρὸς ἦν ποτέ;

ἀλλὰ τυχὸν ἔτι πλείω θέλοντα λέγειν ἢ φροντίζειν ἔφθασαν ὁ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς εἰσπηδήσαντες εἰς τὸ δωμάτιον. ὁ δ' Ἀρειος ὡς τάχιστα ἐκρυψε τὴν χλαινὰν οὐθέλων μεταδούναι οὕπω αὐτῆς.

Καλὰ Χριστούγεννα.

Ίδού. καὶ ὁ Ἀρειος πουλόβερ Εὐισηλιακὸν ἔχει.

ὁ γὰρ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς ἐφόρουν ὑφάσματα κυανᾶ, τὸ μὲν φεῦ μέγα ἔχον μήλινον, τὸ δὲ γάμμα.

ὅ δὲ Φερέδικος δεικνὺς τὸ τοῦ Ἀρείου ὑφασμα Ἄλλα τὸ τούτου, ἔφη, βέλτιον ἔστι τῶν ἡμετέρων, ὡς τῆς μητρὸς μᾶλλον διατεινομένης που τοῖς γε μὴ γενικοῖς.

καὶ ὁ Γεωργὸς Διὰ τί σὺ οὐ φορεῖς τὸ σεαυτοῦ, ὥ Ῥοών; περιβαλοῦ δῆτα ὡς πρέπον τ' ὅν καὶ εὔθερμον.

ό δὲ περιβαλλόμενος αὐτὸς καὶ στένων τι ἄμα Ἀλλὰ τό γ' ἵωδες, ἔφη, σφόδρα μισῶ.

καὶ ἐκεῖνος Ἀλλὰ τὸ σόν, ἔφη, γράμμα οὐκ ἔχει· ἡ γὰρ μήτηρ λογίζεται δῆπου ὅτι σύγεού κινδυνεύεις λαθέσθαι τοῦ ὀνόματος. ἀλλ' ἡμεῖς οὐκ ἐσμεν ἀνόητοι, εὖ εἰδότες ὠνομασμένοι Γερέδικος καὶ Φεωργός.

Διὰ τί ἄγαν θορυβεῖτε;

ὁ γὰρ Περσεὺς προκύψας διὰ τὴν θύραν δριμὺ ἔβλεπε. δῆλος δ' ἦν ἐλθὼν τῶν δώρων τὰ μὲν ἥδη ἀνακαλύψας, τὰ δ' οὐχ, ὡς ἐν ἀγκάλαις φέρων ὑφασμα δύκωδες.

λαβὼν δὲ τοῦτο ὁ Φερέδικος "Ἔχει γε μὴν τὸ πεῖ ἀντὶ τοῦ πρύτανις. ἀλλὰ περιβαλοῦ, ὁ Περσεῦ. πάντες γὰρ φοροῦμεν τὰ ἡμέτερα καὶ ὁ Ἀρειος.

καὶ βίᾳ περιέβαλον τὸ ὑφασμα αὐτῷ σχετλιάζοντι, τὰ δίοπτρα παρακρούσαντες.

Καὶ οὐ προσήκει σοί, ἔφη ὁ Γεωργός, τήμερον συγγενέσθαι τοῖς πρυτάνεσιν. ἐπὶ γὰρ τῶν Χριστουγέννων ἐστὶ καιρὸς πανοικεσίᾳ κωμάζειν.

καὶ τὸν Περσέα ἐξήγαγον τὰς χεῖρας ἀμφοτέρωθεν κατέχοντες τῷ ὑφασματι.

*

δαιτὸς δὲ Χριστουγεννικοῦ τοιούτου ὁ Ἀρειος πρότερον οὐκ ὕνητο. ὅρνεις γὰρ ἥσαν ως ἐκατὸν πίονες τε καὶ εὖ ὡπτημένοι, καὶ γεωμῆλα ζεστά τε καὶ ὅπτὰ πολλά, καὶ λοπάδες χορδαρίων παχέων, καὶ τρύβλια πίσων βουτύρῳ καταλείπτων, καὶ χόες καρύκης τε πίονος καὶ βάτων ἐρυθρῶν κεχυλωμένων, καὶ δὴ καὶ κρακέρες μαγικοὶ πολλοὶ ἐξῆς σεσωρευμένοι ἀνὰ τὴν τράπεζαν. κρακέρες δ' εἰσιν αὐλοί τινες χάρτη ἐσκευασμένοι καὶ χρώμασι παντοδαποῖς πεποικιλμένοι. παρὰ μὲν γὰρ τοῖς Μυγάλοις ἔχουσιν ὥδε· ἔνεστι δ' ἐκάστῳ δῶρόν τι εὔτελὲς οἷον παίγνιον φαῦλον ἢ πῦλος βύβλινος. καὶ οἱ δαιτυμόνες κατ' ἀγῶνα διέλκουσιν αὐτούς. σχιζομένου δὲ τὸ τελευταῖον τοῦ κρακέρος, ὁ νικήσας δῶρον λαμβάνει καὶ πῦλον. καὶ οἱ Δούρσλειοι κρακέρες εὐτελεστάτους καὶ φαυλοτάτους ἐφίλουν πρίασθαι. οἱ δὲ μαγικοὶ κρακέρες παντελῶς διαφέρουσι τούτων. τοῦ γὰρ Ἀρείου καὶ τοῦ ᾿Ρωάνος κρακέρα διελκυσάντων ὅμοι, οὐ κρότον ἥν ἀκοῦσαι μόνον, κτύπον δὲ ὑπερμεγέθη ὡσπέρει ρύαξ τις πυρὸς ἐξερράγη ἐκ τῆς Αἴτνης. καὶ πάντες λιγνύϊ κυανῇ ἐκαπνίζοντο, καὶ ἔνδοθεν ἐξεπήδησαν ἄμα πῦλος τε ὑποναυάρχουν καὶ οὐκ ὀλίγοι μῦες λευκοί. ἐν δὲ τούτοις ἐπὶ τῆς ἄνω τραπέζης ὁ Διμπλόδωρος τοῦ μαγικοῦ πύλου κωνοειδοῦς

πέτασον ἀνταλλαξάμενος ἄνθινον καθ' ἡδόνην ἐκίχλιζεν ἀκούσας σκῶμμά τι ὁ ἄρτι ἀνέγνω ὁ Φιλητικός.

μετὰ δὲ τὰς ὅρνιθας ἐφάνησαν κολλύραι Χριστουγεννικαὶ φλέγουσαι. καὶ ὁ Περσεὺς μονονουχὶ ὁδόντα κατέαγε δακὼν ζαγκλὴν ἀργυρᾶν ἐν κολλύρᾳ τμῆματι κεκρυμμένην. τὸν δ' Ἀγριώδῃ τόσῳ ἐρυθραινόμενον εἶδεν ὁ Ἀρειος ὅσῳ πλέον οἴου ἥτησεν. ὁ δὲ τέλεον τὴν Μαγονωγαλέαν ἔκυσε τὴν παρειάν. ἡ δέ, θέαμα παραδοξότατον, ἐκίχλιζε τε καὶ ἡρυθρία, διαστρόφου γενομένου τοῦ πίλου.

καὶ ὁ Ἀρειος τὸ τελευταῖον ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀναστὰς ἔγεμε σκευῶν ἐκ τῶν κρακέρων ξυλεχθέντων, ἄχρι καὶ σακίου ἀσκίων ἀδιαλύτων καὶ φωτεινῶν ἡνεμωμένων, καὶ τεχνήματος αὐτομυρμηκιογεννητικοῦ, καὶ τῶν ἴδιων πεττῶν μαγικῶν. οἱ δὲ μῆνες λευκοὶ ἥδη φύγοντες ἐκιδύνευον, ὡς ὥετο, ἀποβῆναι τέλος δεῖπνον παρέχοντες Χριστουγεννικὸν τῇ αἰλούρῳ Νώροπι.

τῆς δὲ δείλης ὁ Ἀρειος καὶ οἱ Εὐισήλιοι ἐν τῷ πεδίῳ καθ' ἡδονὴν διημιλλῶντο βάλλοντες ἀλλήλους σφαίραις χιονέαις. ἐπειτα δὲ ψυχροὶ γενόμενοι καὶ διάβροχοι πνευστιῶντες ἔτι ἐπανῆλθον πρὸς τὴν ἐσχάραν τὴν τοῦ Γρυφινδώριου κοινείου. καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἀρειος τοῖς καινοῖς πεττοῖς τὸ πρῶτον πεττεύων πολὺ ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ῥωνος, ἐννοῶν οὐ τοσοῦτο ἥττηθῆναι ἂν εἴ γ' ὁ Περσεὺς μὴ συνεβούλευεν αὐτῷ.

καὶ φαγόντες ἀμφὶ βουλυτὸν ψωμοὺς μετ' ὅρνιθείων κρεῶν, καὶ ἄρτους τετρυπωμένους μετὰ βουτύρου πολλοῦ, καὶ ζωμὸν Ἀγγλικόν, καὶ πλακοῦντα Χριστουγεννικὸν οὕτω τὴν γαστέρα σεσαγμένοι καὶ ἄμα νυστάζοντές τι οὐδὲν ἥθελησαν ἔτι ποιεῖν πρὶν κοιμᾶσθαι εἰ μὴ θεωρεῖν τὸν Περσέα πανταχόσε θηρεύοντα τοὺς ἀδελφοὺς κατὰ τῶν τῶν Γρυφινδώρων πύργον ὡς ἀφελομένους τὸ σύμβολον τὸ πρυτάνειον.

Ἀρειος τοίνυν τῇ τῶν Χριστουγέννων ἡμέρᾳ οὐπώποτ' εἰς τοσοῦτο πρότερον ἥσθη. ὅμως δ' οὐκ ἔλαθεν αὐτόν τι δι' ἡμέρας πρᾶγμα ἀεὶ παρέχον. καιροῦ δ' οὐκ ἔτυχε φροντίδος μέχρι ἀπῆλθε κοιμησόμενος· τὴν γὰρ χλαῖναν τὴν τῆς ἀφανείας οὐκ εἰδέναι τίς ἐπεμψεν.

ὅ μὲν οὖν Ῥωνὸν ὅρνιθείων τε κρεῶν σεσαγμένος καὶ πλακοῦντος καὶ οὐ μετέχων οὐδὲν τοῦ αἰνιγματώδους εἰς ὅπον ἐπεσεν ἐπειδὴ τάχιστα τὰ τῆς κοίτης τῆς τετραστύλου παραπετάσματα συνείλκυσεν. ὁ δ' Ἀρειος προνεύσας ἀνέλαβε τὴν χλαῖναν ἀπὸ τοῦ κάτωθεν τῆς ἑαυτοῦ κοίτης.

τοῦ γὰρ πατρὸς εἶναι ἐκείνην· τὸν πατέρα δὴ φορῆσαι ποτε. καὶ εἴασε τὸ ὑφασμα ῥένω κατὰ τοὺς δακτύλους, λειότερον ὃν τοῦ

σηρικοῦ, λεπτὸν δ' οἶνον ἀήρ. καὶ τὰ γράμματα εἰπεῖν ὅτι Φρόντιζε ὥπως εὖ χρήσῃ.

ἀλλ' οὖν δεῦν νῦν δὴ πειρᾶσθαι αὐτῆς. ἀναστὰς δὲ λάθρᾳ τὴν χλαῖναν περιεβάλετο. βλέπων δὲ κάτω πρὸς τὰ σκέλη, τὸ καινότατον, οὐδὲν εἶδε πλὴν σελήνιον καὶ σκιάς.

Φρόντιζε ὥπως εὖ χρήσῃ.

καὶ ἄφων ὁ Ἀρειος συνήδει ἔαυτῷ πάνυ προθυμοῦντι. παντελῶς γὰρ πρόχειρον ἔχειν ὅλον τὸ παιδευτήριον ταύτην ἡμφιεσμένος τὴν χλαῖναν. καὶ ἀνὰ σκότον τε καὶ σιωπὴν ἔστως ἐκεῖ μάλιστ' ἀνηρεθίζετο, ἔξὸν αὐτῷ πανταχόσει ἴέναι ὅποι ἂν βούληται ταύτην γε φοροῦντι καὶ λανθάνοντι ἀεὶ τὸν Φήληκα.

γρύζοντος δέ τι τοῦ Ῥωνος – ἐκάθευδε δ' ἔτι – ἐσκόπει πρὸς ἔαυτὸν εἰ προσήκει ἐγεῖραι αὐτόν. ἀλλ' οὐδὲν ἄρ' ἐπραξεὶ λογιζόμενος ὡς τῆς χλαῖνης τοῦ πατρὸς οὕσης βούλεται μόνος καθ' ἔαυτὸν χρῆσθαι αὐτῇ ἅτε πρῶτον χρώμενος.

καὶ ἐκ τοῦ κοιμητηρίου καὶ κατὰ τῆς κλίμακος καὶ διὰ τοῦ κοινείου ἑρπύσας εἰς τὸ πέραν τοῦ τῆς παχείας τρήματος ἀνέβη.

ἡ δὲ κλάζουσα Τίς πάρεστιν, ἔφη. ὁ δ' Ἀρειος οὐδὲν εἰπὼν προύχωρησεν εὐθὺν κατὰ τὴν διαδρομήν.

καὶ πάνυ ὀρρωδῶν πρῶτον μὲν μέχρι γέ τινος τρέμων εἰστήκει ὡς ἀπορῶν ποι ἐντεῦθεν ἔλθη. ἐπειτα δ' ἔδοξεν αὐτῷ προσελθεῖν εἰς τὸ ἔξαιρετον τῆς βιβλιοθήκης. μένειν γὰρ ἐκεῖ οἶστος τ' ἔσεσθαι ὅσον χρόνον δεήσει μαθησόμενος τίς ἔστιν ὁ Φλάμηλος. καὶ βεβαίως περιβαλλόμενος τὴν χλαῖναν ἀφωρμήθη.

καὶ ἐκεῖσε ἀφιγμένος μάλ' ἐφοβεῖτο· σκότου γὰρ πολλοῦ γενομένου, ἔδει λύχνον ἀνάψαι ὥπως ἵδοι τὴν ὁδὸν παρὰ τοὺς βιβλίων στοίχους. ὁ δὲ λύχνος ἐδόκει ἀέριος φέρεσθαι, ὥστε τὸν Ἀρειον συνειδέναι μὲν τῇ δεξιᾷ ἔτι ἔχόμενον αὐτοῦ, μορμολύττεσθαι δ' ὅμως.

τοῦ γὰρ τῶν βιβλίων ἔξαιρέτων χωρίου πρὸς τὸ ὅπισθεν ὅντος, ὁ Ἀρειος εὐλαβῶς βαδίσας ὑπὲρ τὸν κάλων τὸν ταῦτα τὰ βιβλία ἀπὸ τῶν ἐτέρων χωρίζοντα, τὸν δὲ λύχνον ἄρας ἀνεγίγνωσκε τὰ ἐπιγράμματα.

οὐδ' ἔμαθε πολὺ βλέπων πρὸς τὰ γράμματα ἔξιτηλα τε καὶ ρήματα παρέχοντα ἐν γλώτταις γεγραμμένα ἀγνώστοις. καὶ ἐνίοις οὐκ ἦν ἐπίγραμμα οὐδέν. καὶ ἐν τι βιβλίον μέλαιναν εἶχε κηλῖδα ἀγχίστην δὴ ὡς ἐώκε τῇ τοῦ αἵματος. καὶ μὴν ἐφριξεν ἢ ἀκούσας ἢ δοκῶν ἀκοῦσαι ψιθυρισμόν τινα ὡς τῶν βιβλίων συνειδότων τινὶ παρόντι ὥπαρεῖναι μὴ θεμιτόν εἴη.

ἀλλ' οὖν δέον ἄρξασθαι που, εὐλαβῶς τὸν λύχνον ἐπὶ τοῦδαφος

καταθείς, ἔβλεπε παρὰ τὸ κάτω σανίδωμα ὡς εὑρήσων βιβλίον ἀξιόλογον. κατεῖδε δὲ μέγα βιβλίον μέλαν καὶ ἀργυροῦν. μόλις δ' ἔξελκύσας – βαρύτατον γὰρ ἦν – καὶ πρὸς γόνατα καταθείς, ἔπραξεν ὅπως εἰκῇ ἀνοιχθῆσται.

καὶ εὐθὺς ἔξεπλάγη ἀκούσας βοὴν δεινὴν καὶ φρικώδη, τοῦ βιβλίου διωλύγιον κωκύοντος. καὶ τοῦ Ἀρείου ὡς τάχιστα κατακλείσαντος αὐτό, τὴν γοῦν κραυγὴν ἔτ' ἦν ἀκούσαι ὁξεῖαν τε καὶ μονότονον καὶ σφόδρα δυσαλγῆ τοῖς οὖσι. καὶ εἰς τοῦπισθεν πηδήσας ἔπταισε πρὸς τὸν λύχνον καὶ ἄκων κατέσβεσεν αὐτόν. δειματούμενος οὖν – ἥκουσε γάρ τινος προσιόντος κατὰ τὴν ἔξω διαδρομήν – τὸ βιβλίον ἔτι λιγὺ φθεγγόμενον μόλις ἀποθεὶς εἰς τὸ σανίδωμα κατὰ τάχος ἀπέδραμεν. καὶ ὅσον οὐ πρὸς τὴν θύραν ἤκε καὶ τὸν Φήληκα παρῆλθεν. τὸν δὲ βλέποντα πρὸς αὐτὸν ὁρθοῖς ὅμμασι – χαροποῖς δ' οὖσι καὶ θηριώδεσιν – ἀλλ' οὐκ ἰδόντα ἔλαθεν δ' Ἀρειος νεύσας θ' ὑπὸ τὰς χεῖρας προτεινομένας καὶ ἐκφυγῶν κατὰ τὴν διαδρομὴν ἀκούων ἔτι τὰς τοῦ βιβλίου βοάς.

είστηκει δὲ πρόσθεν πανοπλίας μακρᾶς. σπουδάζων γὰρ φυγεῖν ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης νοῦν οὐ προσεῖχε τῇ ὁδῷ. τυχὸν δὲ διὰ τοῦ σκότου οὐκ ἔγνω ποῦ ἔστι· πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὁπτάνιον ἥδει ἰδρυμένην πανοπλίαν, ἀνώτερος δὲ πολὺ δὴ ἔγνω ἐν τῷ τότε γενομένος καὶ δὴ ἐν τῷ πέμπτῳ οἰκήματι ὡς εἰκός.

Ἐκέλευσας μέντοι, ὡς σοφιστά, εὐθὺς ἀγγέλλειν σοὶ εἴ τις νυκτὶ πλανῶτο. καὶ ἦν τις ἄρα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ πλανώμενος, ἐν τοῖς ἔξαιρέσις βιβλίοις.

ὁ δ' Ἀρειος ὡχριακὼς ἥδη ὑπώπτευε μὴ ὁ Φήληξ δίοδον ξύντομον οἶδεν· ἥκουε γὰρ τὴν τοῦ διαβόλου τούτου φωνὴν τρυφερὰν ἀεὶ ἔξ ἐγγυτέρου γιγνομένην. καὶ τὸ δεινότατον ὁ ἀποκρινόμενος ἀπέβη Σίναπυς ὥν.

Ἡ τὰ ἔξαιρετα λέγεις; ἔφη. λοιπόν, πλησίον ἔτ' ὅντας ὡς εἰκὸς ράδίως καταληψόμεθα αὐτούς.

καὶ τοῦ Ἀρείου ἄμα ἀκινήτου ἐστηκότος ὁ Φήληξ καὶ ὁ Σίναπυς κάμψαντες τὸν ἀγκῶνα προσῆσαν, ἵδεν μὲν αὐτὸν ἀμέλει οὐχ οἷοί τ' ὅντες, οὐ μὴν ἀλλὰ στενῆς οὕσης τῆς διαδρομῆς προσκροῦσαι ἐκινδύνευον ἐγγυτέρω προϊόντες. ἀφανῆ μὲν γὰρ ἡ χλαῖνα ἐποίει αὐτόν, στερεὸς δ' αὖ διετέλει ὥν.

ἀνεχώρει οὖν ὁ Ἀρειος ἐφ' ὅσον ἐδύνατο μετὰ σιωπῆς. ἐν δ' ἀριστερᾷ ἦν θύρα τύχη ἀνεψημένη τι. ἐλπὶς δ' ἐπῆλθεν αὐτῷ σώζεσθαι, εἴ πως παρίοι εἰς τὸ δωμάτιον λαθὼν ἐκείνους. καὶ τοῦτο πάνυ θλιβόμενος καὶ ἄμα ἀπνευστὶ ἔχων χαίρων ἔπραξε. παριόντων δ' ἐκείνων ἐπερειδόμενος τέως τῷ τοίχῳ καὶ πνευστιῶν

πολὺ ἥκουε ψόφον αὐτῶν κατ' ὀλίγον ἐκποδὼν ἀπελθόντων. μικροῦ δὴ ἐδέησεν ἀλώναι, ὡς ὢετο. ὥστε χρόνον τινὰ οὐ προσεῖχε τὸν νοῦν τῷ δωματίῳ ἐν ᾧ κρυπτόμενος ἐλάνθανε.

τούτο δ' ἦν τὸ πάλαι ὡς ἐφαίνετο διδασκαλεῖον. βάθρα γὰρ ἦν ἵδεῖν καὶ δίφρους ἀρχαίους παρὰ τὸν τοίχους σεσωρευμένους καὶ φορυτοδοχεῖον ὑπτιωμένον. ἀλλ' ἐναντίον αὐτοῦ πρὸς τοῖχον ἔρειδόμενον ἄτοπόν τι ἦν καὶ ὅλως ἀνάρμοστον ὡς δοκεῖν τῷ ἐτερῷ σκεύει, ὡσπέρει τις ἐκεῖσε κατέθηκεν ἐκποδὼν κρυψόμενος αὐτό.

ἐσοπτρον δ' ἦν μεγαλοπρεπὲς τὸ ὕψος τῷ ὄρόφῳ ἰσούμενον· πλαισίῳ δ' ἐνήν χρυσῷ, καὶ πόδας μὲν εἶχε δύο ὄνυξιν ἔοικότας λειοντείοις, ἐν δ' ἄκρᾳ ἐπίγραμμα τοιόνδε κεχαραγμένον.

ΝΑΙ ΜΥΘΙ ΠΕΣΑΙ ΔΡΑΚΝΗ ΤΑΛΛΑ ΝΙΨΟΝ Η ΤΟΥ ΩΝΙΑΦ.

ἀλλ' οὐκέτ' ἀκούων οὕτε τοῦ Φήληκος οὕτε τοῦ Σιωπεως, ἥττον δ' ἥδη φοβούμενος, προσήγει τὸ ἐσοπτρον θέλων αὐθις μὲν ἐσοπτρίζεσθαι αὐθις δὲ μηδὲν εἴδωλον ἵδεῖν. εἰστήκει οὖν ἐναντίον αὐτοῦ.

ἐνταῦθα δ' ἔδει τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσθεῖναι ὥπως μὴ ἀναβοάσῃ ἐκπλήξεως ὅποι. ἐπέστρεψε δ' ἐπτοημένος καὶ μᾶλλον ἔτ' ἥ τὸ πάροιθεν ἀκούσας τοῦ βιβλίου τότε φθεγγομένου· ἔώρα γὰρ ἐν τῷ κατόπτρῳ οὐ μόνον ἐαυτὸν ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ὅπισθεν ἔστωτας.

κενοῦ δ' ὄντος τοῦ δωματίου, μεστὸς ἄσθματος γενόμενος τὸ στόμα βραδέως ἀνεστρέφετο πρὸς τὸ ἐσοπτρον.

καὶ εἶδεν ἐαυτὸν μὲν μάλ' αὐθις ὑπωχρόν τε τὴν ὅψιν καὶ περίφοβον, ἄλλους δέ τινας ὡς δέκα ἐμφαινομένους. περιάγων δὲ τὸν αὐχένα οὐδέν' εἶδε παρόντα. ἥ που καὶ οὗτοι ἀφανεῖς ὑπάρχουσιν; ἥ τοι ἐν δωματίῳ ἀνθρώπων πλήρει ἡφανισμένων ὥν ἀθρεῖ σόφισμά τι τοῦ ἐσόπτρου, πάντας δὴ ἐμφαίνοντος εἴτε ἀφανεῖς γεγενημένους εἴτε μῆ;

καὶ πάλιν εἰσοπτριζόμενος εἶδε γυναικά τινα ὅπισθεν ἐαυτοῦ ἔστωσαν μειδιῶσαν θ' ἄμα καὶ δεξιὰν ἀνασείουσαν. περιστρεφθεὶς δὲ καὶ τὴν χεῖρα προτείνας ἀέρος μόνου ἔψαυσεν. εἰ γὰρ ὡς ἀληθῶς παρῆν, ἔψαυεν ἄν αὐτῆς, τῶν σκιῶν εἰς τοσοῦτο πλησίον δοκουσῶν. οὐδενὸς δ' ἄρα ψαύσας πλήν τοῦ ἀέρος, συνήδει τοῖς τ' ἄλλοις καὶ ἐκείνῃ μὴ οὖσιν εἰ μὴ ἐν τῷ ἐσόπτρῳ.

ώραιοτάτη δ' οὖσα τὰς τρίχας ὑποπύρρους εἶχεν αὕτη καὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς γλαυκούς. τούτους δ' ὁ "Ἄρειος ἐνόμιζεν ὅμιοιοτάτους εἶναι τοῖς ἐαυτοῦ τῷ τε χρῶμα καὶ τὴν μορφήν. καὶ ἔπειτα ἥσθετο αὐτῆς δακρυούσης μέν, μειδιώσης δ' ἄμα. καὶ ἀνήρ τις παριστάμενος περιεβάλλετο αὐτῆς. μελανόθριξ δ' ἦν οὗτος καὶ

ἰσχνὸς καὶ μακρὸς τὸ ὑψος διόπτρα φορῶν. ἡ δὲ κόμη αὐτοῦ ἀκτένιστος οὖσα τὸ ὅπισθεν ὁρθὴ ἔφριττε οἶνον ἡ αὐτοῦ τοῦ Ἀρείου.

ὅ δὲ οὕτω ἐπλησίαζεν ἥδη τῷ ἐσόπτρῳ ὥστε τοὺς μυκτῆρας μονονούχη ψαύειν ἐκείνων τῶν τῆς ἀντιστοίχου σκιᾶς.

Ἡ μάμη εῖ σύ; ἔφη ψιθυρίζων. ἡ πάππας;

καὶ οἱ μὲν ἀμέλει πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον μειδιῶντες. ἐκεῖνος δὲ κατὰ βραχὺ ἐναντίον βλέψας πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῷ ἐσόπτρῳ, τοὺς μὲν εἶδεν ὁμοίους ἔχοντας ὀφθαλμοὺς γλαυκούς, τοὺς δὲ μυκτῆρας ὁμοίους, καὶ δὴ καὶ ἄνδρα τινὰ γέροντα δοκοῦντα γόνατα ἔχειν ὁμοία πάνυ ὀξώδη ὅντα ὡς μάλιστα δένδρου τινὸς κλάδοις ἐοικότα. καὶ γὰρ τὸ ἑαυτοῦ γένος τὸ πρῶτον ἔώρα.

οἱ μὲν οὖν Ποτῆρες ἐμειδίων καὶ δεξιὰν ἔσειον, ὁ δ' Ἀρειος πάλιν ἡτένιζε πρὸς αὐτούς, τὰς χειρας ὡθῶν ἄμα ἐπὶ τὴν ὕαλον ὥσει ἐλπίζων διαβὰς ἄψεσθαι αὐτῶν. καὶ ὑπὸ τοῦ σπλάγχνους πόθον εἶχε δύσμαχον· δακρύειν γὰρ ἔβούλετο ἄμα καὶ γελᾶν.

καὶ πόσον χρόνον ἐκεῖ διέμενεν ἐστηκὼς οὐκ ἥδει. τῶν γὰρ εἰδώλων οὐδαμῶς ἀπορρεόντων, διηνεκῶς ἔθεώρει μέχρι οὐ φόφου τινὸς τηλωποῦ ἀκούσας ἔννους ἐγένετο. οὐ γὰρ ἀναμενετέον, δέον παρελθόντα κοιμᾶσθαι. ὥστ' ἂκων ἀποστρεψάμενος τῆς μητρὸς καὶ διὰ ψιθυρισμοῦ ὑποσχόμενος ἐπανιέναι, ἐκ τοῦ δωματίου ἐπειγόμενος ἀπέβη.

*

Ὦς ὦφελες ἐγείραι με, ἡ δ' ὃς ὁ Ῥοῶν ἀνιώμενός τι.

Ἄλλ' ἔξεστι σοὶ ἐλθεῖν τῇδε τῇ νυκτὶ. ἐπάνειμι γάρ. βούλομαι δ' οὖν δεῖξαι σοὶ τὸ ἐσοπτρον.

Ἐγὼ γὰρ βούλομαι τὴν σὴν μητέρα ἰδεῖν καὶ τὸν σὸν πατέρα.

Κἀγὼ βούλομαι δὴ ἰδεῖν πᾶν τὸ σὸν γένος, τοὺς Εὐισηλίους ἄπαντας. ἔξεσται γὰρ σοὶ δεῖξαι μοι τούς τ' ἄλλους καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς προγενεστέρους.

Ἄλλ' ἔστιν ἰδεῖν αὐτοὺς ὅταν βούλῃ, φοιτήσας παρ' ἐμαυτῷ τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους. ἀλλὰ νὴ Δία φαίνει τὸ ἐσοπτρον τούς γε τεθνηκότας μόνον. οὐ μὴν ἀλλὰ δεινόν ἔστι τὸ μὴ Φλάμηλον ηγούμενος. λαβὲ δὲ τῶν τεταριχευμένων ἡ ἄλλου τινός. διὰ τί οὐδὲν ἐσθίεις;

ὅ δ' Ἀρειος οὐδὲν οἷός τ' ἦν καταπίνειν. τοὺς μὲν γὰρ γονέας ἔωρακέναι καὶ πάλιν αὐθις ὄψεσθαι τῆσδε τῆς νυκτός. τοῦ δὲ Φλαμήλου ὅσον οὐκ ἐπιλαθέσθαι, οὐκέτ' ἀξιόλογον ἡγούμενος τὸ πρᾶγμα. ἡ καὶ μέλει ἔτι γιγνώσκειν ὅ τι φυλάττει ὁ τρικάρηνος κύων; ἡ τί πρᾶγμα ἄν εἴη εἰ ὁ Σίναπυς κλέπτοι αὐτό;

Ἡ καλῶς ἔχεις; ἔφη ὁ Ῥοών. πεφροντικὸς γὰρ βλέπεις.

*

καὶ γὰρ ὁ "Ἀρειος μάλιστ'" ἐφοβεῖτο τὸ μὴ δύνασθαι αὐθις εὑρεῖν τὸ τοῦ ἐσόπτρου δωμάτιον. δέον δὲ καὶ τὸν Ῥωνα συγκαλύψαι τῇ χλαίνῃ, βραδύτερον ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης ἐβάδιζον ἢ τῇ προτεραίᾳ ἐπανελθόντες ἐκεῖσε τῇ αὐτῇ ὁδῷ. ἐπειδὴ δὲ ὥραν ὅλην ἀμέλει περιεπόλουν εἰκῇ τὰς διαδρομάς, ὁ Ῥών

"Ριγώ δή, ἔφη. ἐπιλαθόμενοι οὖν τοῦ πράγματος κατέλθωμεν.

ὅ δ' "Ἀρειος σίζων τι Οὐχί, ἔφη. οὐ γὰρ πολὺ ἀπέχει, εὖ οἶδ' ὅτι.

καὶ φάσμα μέν τι φαρμακίδος μεγάλης εἰδον πρὸς τοῦμπαλιν ἄττον, ἄλλον δ' οὐδένα. ἀλλ' ὁ Ῥών δεινὸν ποιούμενος ἔφη κρυμῷ νεναρκηκέναι τοὺς πόδας καὶ ἐκεῖνος τὴν πανοπλίαν κατεῖδεν.

"Ἐστι γὰρ αὐτοῦ, ἔφη. ναί. πάρεσμεν δῆτα.

καὶ ἐπειδὴ τὸ θύριον ἀνέῳξαν, ὁ "Ἀρειος τὴν χλαίναν μεθεὶς πρὸς τὸ ἐσόπτρον ἔδραμε.

καὶ μὴν παρῆσαν. οἱ γονεῖς πάνυ ἐμειδίων ἰδόντες αὐτόν.

Ὦρᾶς;

Οὐδέν.

"Ίδού. ὄραν πάρα τοὺς πάντας. μυρίοι γὰρ πάρεισιν.

Οὐδένα ὄρω πλὴν σοῦ γε.

"Άλλὰ θεώρησον πρεπόντως. στήθι αὐτοῦ ἀντ' ἐμοῦ.

καὶ ὁ "Ἀρειος παραστὰς τὸ μὲν γένος οὐκέτ' εἶχεν ἰδεῖν τὸν δὲ Ῥώνα μόνον, τὰ ἀνθηρὰ κοιτωνικὰ φοροῦντα καὶ πρόσθεν τοῦ ἐσόπτρου ἐστηκότα.

οὗτος γοῦν ἡτένιζε πρὸς τὸ ἑαυτοῦ εἴδωλον.

Θεώρησον ἐμέ, ἔφη.

"Ἡ τοὺς οἰκείους θεωρεῖς περισταμένους;

Οὐδαμῶς. μόνος γάρ εἰμι κατ' ἐμαυτόν. ἐτεροῖς δ' αὖ φαίνομαι γενούμενος, ἄτε πρεσβύτερος δοκῶν εἶναι. καὶ σχολάρχης εἰμί.

Τί δὲ δή;

"Ἐγὼ γὰρ φορῶ τὸ σύμβολον ἐκεῖνο οἶόν ποθ' ὁ Γουλιέλμος, καὶ τὴν Φιάλην Οἰκείαν ἔχω καὶ τὴν Φιάλην Ἰκαροσφαιρικὴν καὶ ἀγελάρχης εἰμὶ τῆς Ἰκαροσφαιρικῆς.

"Ο δὲ Ῥών ἀκουσίως ἀποστρεψάμενος πρὸς τὸν "Ἀρειον ἔβλεπε παντοῖος ὥν.

"Ἡ καὶ τὸ ἐσόμενον δείκνυσι τοῦτο τὸ ἐσόπτρον;

Οὐκ εἰκός. πάντες γὰρ οἱ οἰκεῖοι μου τεθνάσιν. ἀλλ' ἔα με πάλιν αὖ θεωρεῖν.

"Άλλὰ σὺ χθὲς ἐθεώρεις κατὰ σεαυτὸν. ἔα με πλέον τι θεωρῆσαι τῆμερον.

Σὺ μὲν γὰρ τὴν Φιάλην ἔχεις τὴν Ἰκαροσφαιρικὴν δήπου. πόθεν τοῦτο ἀξιόλογον; ἐγὼ δὲ τοὺς γονέας ἰδεῖν θέλοιμ' ἄν.

Μὴ ὥσης με.

ἀκούσαντες δ' ἄφινωψόφον τι ἔξω ἐν τῇ διαδρομῇ γενόμενον ἔληξαν εὐθὺς ἐρίζοντες. ἔλαθον γὰρ ἑαυτοὺς ἐπιτείνοντες τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον.

Σπεῦσον.

καὶ τοῦ Ῥοῶνος ἄρτι περιβαλομένου αὖθις τὴν χλαιῆναν αὐτοῖς, τῆς αἰλούρου Νώροπος διὰ τὸ θύριον προσιουσῆς ἦν ἵδεῖν τὰ ὅμματα ἐν σκότῳ λαμπρὰ φαινόμενα. ἐκεῖνοι δ' ἀκίνητοι περιέμενον, σκοποῦντες ἀμφότεροι εἴπερ ἡ χλαιῆνα δύναταί τι πρὸς τοὺς αἰλούρους. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπὶ μήκιστον ὡς ἐδόκει ἐτήρησαν, αὕτη ἀποστρεψαμένη ἀπέβη.

Τοῦτ' οὐκ ἔστιν ἀσφαλές. τυχὸν μετελήλυθε τὸν Φήληκα ἀκούσασα ἡμῶν δηλαδή. εἴα, σπεῦσον.

καὶ ὁ Ῥοὼν εἴλκυσε τὸν Ἀρειον ἐκ τοῦ δωματίου.

*

τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἡ χιῶν ἐκάλυπτεν ἔτι τοῦδαφος.

Ἄρα βούλη πεττεύειν, ὁ Ἀρειε;

Ἡκιστα.

Ἄρα βούλη φοιτῆσαι παρὰ τὸν Ἀγριώδη;

Ἡκιστα. ἀλλὰ σὺ δὴ ἴθι καθ' ἑαυτόν.

Ξύνοιδα σοὶ φροντίζοντι περὶ τοῦ ἐσόπτρου ἐκείνου. ἀλλὰ μὴ ἐκεῖσ' ἐπανέλθης ὄψιζόμενος.

Τί μή;

Οὐκ οἶδα πλὴν ἐν· πόλλ' ἔχω πράγματα συνειδῶς σοι τοσούτων ἥδη περιγενομένω ἐκ κακῶν. ὁ γὰρ Φήληξ καὶ ὁ Σίναπος καὶ ἡ Νώροψ περιπολοῦσιν ἀπαντεῖς. ἀλλὰ νὴ Δί' ἀφανῆς εἰ. ἀλλ' ἦν προσκρούσασί σοι, τί μήν; ἀλλ' ἦν σὺ προσκρούης πρός τι;

Ἀλλὰ λαλεῖς σὺ ἵσα τῇ Ἐρμιόνῃ.

Σπουδάζω δὲ ταῦτ', ὁ Ἀρειε. μὴ ἐλθῆς, ἀντιβολῶ σε.

ὁ δ' Ἀρειος σπουδάζων αὐτὸς πρὸς ἐν μόνον ἐπανιέναι ἐμπροσθε τοῦ ἐσόπτρου περὶ οὐδενὸς ἐποιήσατο τὸν τοῦ Ῥοῶνος λόγον.

*

καὶ τῇδε τῇ νυκτὶ τρὶς ἥδη ἐληλυθὼς τὴν ὁδὸν ράον ηὗρεν ἡ τὸ πρύν. βαδίζων δὲ ὡς τάχιστα συνήδει μὲν ψόφον ποιουμένω πλείον' ἢ χρή, οὐδενὶ δ' ἐνέτυχεν.

καὶ μὴν ἐθεᾶτο μάλ' αὖθις τήν τε μητέρα καὶ τὸν πατέρα μειδιῶντας πρὸς αὐτὸν καὶ δὴ καὶ πάππον ἱλαρὸν βλέποντα. καὶ πρὸς ἐδαφος ἐκάθισε πρὸ τοῦ κατόπτρου. τί γὰρ ἐμποδών ἔστιν αὐτῷ μὴ οὐ παρακαθῆσθαι τοῖς οἰκείοις ἀνὰ πᾶσαν τὴν νύκτα;

οὐδὲν δ' ἐκώλυσεν ἂν αὐτὸν εἰ μή ἥκουσε τόδε·

Ἐπανῆλθες ἄρα, ὁ Ἀρειε;

τῷ δ' Ἀρείῳ ἐδόκει τὰ σπλάγχνα κελαινοῦσθαι. ἀναγαγὼν δὲ τὸν τράχηλον εἶδε καθήμενον ἐν βάθρῳ πρὸς τὴν θύρα τὸν θεσπέσιον "Ἄλβον Διμπλόδωρον λαθόντα αὐτὸν ὡς εἰκός· οὕτω γὰρ ἐσπούδαζε πρὸς τὸ ἔσοπτρον ἀφικέσθαι.

"Ἐλαθες γὰρ ἐμέ, ὁ κύριε.

Θαῦμα δ' ὅτι ἐξ ἀφανείας μύωψ γίγνεται τις. τοῦτο δὲ λέγων ὁ Διμπλόδωρος ἐμειδία κουφίζων ἄμα τῷ Ἀρείῳ τὴν φροντίδα.

καὶ ἀπὸ τοῦ βάθρου κατέβῃ ὥστε καθῆσθαι ἐπὶ τοῦδαφος μετὰ τοῦ Ἀρείου. Ήρης ἄρα τὸ ἔσοπτρον τὸ τοῦ ναιμύθιπε ἀρεσκόντως ἔχον σοι καθάπερ μυρίοι τῶν πρὸ σοῦ.

Οὐ γὰρ ἐγίγνωσκον αὐτό, ὁ κύριε, τὸ τοιοῦτον ὄνομα ἔχον.

Ἄλλ' ἔγνωκας δήπου τί πράττει;

Φαίνει γέ μοι τοὺς οἰκείους –

Τῷ δὲ Ῥοῶνι ἑαυτὸν σχολάρχην γεγενημένον.

Καὶ πῶς τοῦτ' ἔμαθες;

Χλαίνης ἔγωγ' οὐ δέομαι, ἔφη, ὡς ἀφανῆς γενησόμενος. ἀλλ' ἢ ἐννοεῖς ὅ τι τὸ ἔσοπτρον φαίνει ἡμῶν ἐκάστω;

ὅ δ' ἀνένευσε.

Ἐξηγήσομαι δῆτα, εἴ̄ σοι δοκεῖ. ὁ γάρ τοι τῶν ἐφ' ἡμῶν εὐδαιμονέστατος δύναιτ' ἂν χρῆσθαι τῷ ἔσοπτρῳ τοῦ ναιμύθιπε ἐκείνῳ καθάπερ τινὶ τῶν ἐπιτυχόντων, ὅπτριζόμενος δ' ἵδοι ἂν ἀπλῶς ἑαυτὸν ὡς ἔχει. ἀρ' εἰπὼν ἀνηστα.

λογισάμενος δέ τι ὁ Ἀρειος βραδέως Φαίνει γάρ, ἔφη, τὰ ἐπιθυμήματα ἡμῶν, ὅτων ἂν ἐπιθυμῆται τις.

ο δὲ Διμπλόδωρος μεθ' ἡσυχίας Καί φημι, ἔφη, κἀπόφημι. φαίνει γοῦν τὰ ἐπιθυμήματα καὶ τὰ σπουδαιότατα καὶ τὰ δεινότατα. σὺ μὲν γὰρ οὐκ εἰδὼς τοὺς οἰκείους ὁρᾶς αὐτοὺς περισταμένους. ο δὲ Ῥόναλδος Εὐισήλιος ὡς πεπεισμένος πόλλ' ἀεὶ ἐλαττοῦσθαι τῶν ἀδελφῶν ὁρᾷ ἑαυτὸν μόνον ἐστῶτα ἄριστον γεγενημένον τῶν πάντων. τοῦτο μέντοι τὸ ἔσοπτρον δίδωσιν ἡμῖν οὕτε τὴν ἐπιστήμην οὕτε τὴν ἀλήθειαν. πρόσθε γὰρ αὐτοῦ ἐστῶτες οἱ μὲν ἐμαράνθησαν κεκηλημένοι τῇ θεωρίᾳ, οἱ δὲ μεμήνασιν οὐκ εἰδότες περὶ τὸ φαινόμενον πότερον ἀληθές τι τυγχάνει ὃν ἢ καὶ ἀδύνατον.

ἀλλ' αὔριον τὸ ἔσποπτον ἄλλοσε κομισθήσεται, ὁ Ἀρειε, καὶ ἀπαιτῶ σε τὸ λοιπὸν μὴ ἐκόντα ἐξερευνῆσαι αὐτό. ἀλλ' εἴ̄ που ἐντύχοις, εὐτρεπής ἂν εἴης. οὐ γάρ τοι προσήκει τοὺς ἀνθρώπους ὃνειροπολοῦντας ἐπιλαθέσθαι τοῦ ζῆν. μέμνησο ταῦτα. εἰέν. ἄλλο

τι ἦ θέλεις τὴν θαυμαστὴν χλαῖναν περιβαλόμενος ἀπελθεῖν
κοιμησόμενος;

δὸς Ἀρειος ἀναστάς Ὡ κύριε, ἔφη, ὁ σοφιστὰ Διμπλόδωρε. ἄρ—
ἔστι μοι ἐρέσθαι τι;

Πῶς γὰρ οὐκ; ἔφη μειδιῶν. ἄρτι γὰρ ἥρου. ἀλλ' ἔξεστί σοι ἔτι
ἐν μόνον ἐρέσθαι.

Σύ γε εἰς τὸ ἔσοπτρον βλέπων τί χρῆμ’ ἄρ— ὁρᾶς;

“Ο τι; ὁρῶ γ’ ἐμαυτὸν ἔχοντα ποδεῖα ἐρεᾶ καὶ εὔποκα.

καὶ τοῦ Ἀρείου κεχηνότος Οὐκ ἔστι κόρον ἔχειν ποδείων. οὐδένα
γὰρ εἴληφα ἐπὶ τῶν ἄρτι Χριστουγέννων, βιβλία διδόντων ἀεὶ τῶν
ξυγγενῶν.

ἐπανέλθοντι δὲ καὶ ἥδη ἐν κοίτῃ κειμένῳ ἐπῆλθεν ὅτι τάχα
ἐκεῖνος οὐκ ἀμέλει ἡλήθευεν. ἀλλὰ γὰρ τὸν Σκαβρὸν ἀπὸ τοῦ
προσκεφαλαίου ὥσας ἐνόμιζε καὶ αὐτὸς πολυπραγμονῆσαι τι.

— ΒΙΒΛΟΣ Μ —

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΦΛΑΜΗΛΟΥ

πεισθεὶς τοίνυν ὑπὸ τοῦ Διμπλοδώρου μὴ ἐρευνᾶν αὖ τὸ ἔσοπτρον τὸ τοῦ ναιμύθιπε, διὰ τὴν ἄλλην ἀνάπταυλαν τὴν τῶν Χριστουγέννων ὁ Ἀρειος τὴν ἀφανείας χλαῖναν εἶχε πεπτυγμένην ἐν τῇ κιβωτῷ. ἀλλ' ἔχρηζε μὲν ὡσαύτως ἐπιλαθέσθαι ὥν ἐν τῷ κατόπτρῳ ἔώρακεν, ἀλλ' οὐχ' οἵος τ' ἦν. φαντάσμασι γὰρ ἐνυπνίοις πυκνῶς ἐταράττετο, ὀνειροπολῶν πολλάκις φῶς τι χλοαυγὲς ὡσπερ ἀστραπὴν ἐκλάμπον, καὶ τοὺς γονέας διὰ τοῦτο ἀφανισθῆναι που, μέγα ἀνακαγχάζοντος τέως ὀξυφώνου τινός.

Ἡ κάρτα ὁ Διμπλόδωρος ὅρθως ἔλεγεν εἰπὼν ὅτι τῷ ἔσόπτρῳ ἐκείνῳ ἔνεστιν οἰστρᾶν σε, ἔφη ὁ Ῥών. ὁ γὰρ Ἀρειος περὶ τῶν ἄρτι ἐνυπνίων εἶπεν αὐτῷ.

ἡ δὲ Ἐρμιόνη τῇ προτεραιᾳ τῆς περιόδου ἐπανελθοῦσα ἄλλα δὴ ἐφρόνει. ἡνιάτο μὲν γὰρ πολὺ ἐννοοῦσα τὸν Ἀρειον ἀγρυπνοῦντά τε καὶ περιπολοῦντα τὸ φρούριον διὰ νυκτῶν τριῶν ὡς κινδυνεύοντα ἀλῶναι ὑπὸ τοῦ Φήληκος, χαλεπῶς δ' εἶχεν αὐτῷ οὐδὲν ἄρα μεμαθηκότι περὶ τοῦ Νικολάου Φλαμήλου ὅστις ἐστίν.

καὶ μικροῦ ἐδέοντο ἀπογνῶναι τὰ τοῦ Φλαμήλου ἐν βιβλίοις εὐρῆσειν, καὶ εἰ ὁ Ἀρειος ἔτ' ἐπίστευεν ἀναγνῶναι που τὸ ὄνομα. ἀρξαμένης δὲ τῆς περιόδου, οὐκ εἶχον ποιεῖν εἰ μὴ διὰ βραχυτάτων εἰκῆ ἅπτεσθαι τῶν βιβλίων μεταξὺ τῶν σχολῶν. τῷ δ' Ἀρείῳ καὶ σπανιώτερον ἦν καιρὸς ἀναγνώσεως, δέον ἥδη πρὸς τὴν ἴκαροσφαιρικὴν αὖ γυμνάζεσθαι.

καὶ γὰρ ὁ Ὑλης ἥσκει τοὺς σφαιριστὰς πλέον σπουδάζων ἢ πρὸ τοῦ. οὐδ' οἱ ὄμβροι πολλοὶ γενόμενοι καὶ λάβροι – ἡ γὰρ χιῶν ἥδη ἐτετήκει – τὸν θυμὸν αὐτοῦ ἥμβλυνον οὐδέν. οἱ μὲν οὖν Εὐισήλιοι κατηγόρουν ἔκεινου ὡς μανιώδης που γύγνεται, ὁ δ' Ἀρειος συνῆν αὐτῷ. εἰ γὰρ νικήσαιεν ἐν τῷ μέλλοντι ἀγῶνι τῷ πρὸς τοὺς

‘Υφελπύφους, τὸ πρῶτον δι’ ἔπτὰ ἔτη παρελεύσεσθαι τοὺς Σλυθηρίνους ἀγωνιζόμενοι περὶ τῆς Οἰκείας Φιάλης. καὶ ὁ Ἀρειος οὐ μόνον νικῆσαι ἐσπούδαξεν, ἀλλὰ καὶ σπανιώτερον τοῖς ἐννυχίοις φάσμασιν ἐταράττετο ἄτε ἀποκάμνων ἐκ τῆς γυμνασίας.

καὶ ἐνταῦθα σφόδρα πονούντων ποτ’ αὐτῶν κατ’ ἀσκήματα – ὑετὸς γὰρ πολὺς ἐγένετο καὶ πηλὸς πολύς – ὁ Υλης κακάγγελον παρέσχεν ἑαυτόν. ἀχθόμενος γὰρ ἥδη τοῖς Εὐισηλίοις οἴτινες ἀεὶ κατέσκηπτον ἀλλήλοις καὶ προσεποιοῦντο πεσεῖν ἀπὸ τῶν σάρων τραχύφωνος

‘Ω οὗτοι, ἔφη, πέπαυσθε τῆς τε παιδιᾶς καὶ τῆς φλυαρίας. οὕτω γὰρ πράξεθ’ ὅπως νικηθησόμεθα. ράβδουχῶν γὰρ ὁ Σίναπυς πρόφασιν ἀεὶ ζητήσει πρόχειρον ὡς ἀφαιρήσων τίμια τοὺς Γρυφινδώρους.

ἀκούσας δὲ ταῦθ’ ὁ Γεωργὸς τῷ ὅντι ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ σάρου.

καὶ βόρβορον πολὺν τοῦ στόματος ἐκπτύσσας Ἄλλ’ ἡ ὁ Σίναπυς, ἔφη, μέλλει ράβδουχεῖν; καὶ πῶς δὴ πρὸς ἀγῶνα οὕτος ἵκαροσφαιρικὸν ἴκανὸς ἦν ράβδουχεῖν; φοβοῦμαι γὰρ μὴ οὐ κοινὸς ἀποβῆ ἦν φανῶμεν νικήσοντες τοὺς Σλυθηρίνους.

καὶ οἱ ἔτεροι σφαιρισταὶ καταβάντες παρὰ τὸν Γεωργὸν πράγματα ἐποιοῦντο καὶ αὐτοί.

Οὐδ’ ἔγωγ’ ἐπαίτιος, ἔφη ὁ Υλης. ἀλλ’ ἡμᾶς γε πᾶσ’ ἀνάγκη μὴ παρανομεῖν ὅπως μὴ πρόφασιν ἔχῃ φενακίζειν.

ἀλλ’ ὁ Ἀρειος εὔστοχον μὲν ἥγεῖτο τοῦτο, ἵδιον δ’ εἶχε λόγον τοῦ μὴ βούλεσθαι τὸν Σίναπυν πέλας ἔχειν ἵκαροσφαιρίζων.

καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κατὰ τὸ ξύνηθες μετὰ τὴν γυμνασίαν περιέμειναν διαλεγόμενοι μετ’ ἀλλήλων, δ’ δ’ Ἀρειος εὐθὺν ἐπανελθὼν εἰς τὸ τῶν Γρυφινδώρων κοινεῖον κατέλαβε τὸν Ῥοῶνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην πεττεύοντας. ἡ δὲ ἐν τῇ γε πεττείᾳ πολλάκις ἡττᾶτο. καὶ τοῦτο πολὺ λυσιτελεῖν αὐτῇ ἐνόμιζον ὁ θ’ Ἀρειος καὶ ὁ Ῥοῶν ὡς πρὸς τāλλα ἀεὶ ἐνίκα.

παρακαθημένου δὲ τοῦ Ἀρείου ὁ Ῥοῶν πρῶτον μέν Μὴ λαλήσῃς, ἔφη, δει γὰρ προσέχειν τὸν νοῦν – ἔπειτα δὲ κατιδῶν τὴν Ἀρείου ὄψιν Τί ἔχεις; ἡ καὶ νοσεῖς;

ὁ δὲ πρὸς οὓς λέγων αὐτοῖς ὅπως μὴ τις ἐπακούοι εἶπεν ὡς ὁ Σίναπυς ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐπιθυμίαν οὐδαμῶς ἐπιεικῆ ἐπιθυμεῖ ράβδοῦχος δὴ ἵκαροσφαιρικὸς γένεσθαι.

Ἄλλὰ μὴ σφαιρίζε, εἶπεν αὐτίκα ἡ Ἐρμιόνη.

Εἰπὲ ὡς νοσεῖς, ἔφη ὁ Ῥοῶν.

Εἰπὲ ὡς σκέλος κατέαγες, ἔφη ὁ Ἐρμιόνη.

Κάταξον μὲν οὖν ὡς ἀληθῶς.

’Αλλ’ οὐ πάρεστί μοι, ἥ δ’ ὁς ὁ Ἀρειος. οὐ γὰρ ὑπάρχει ζητητὴς ἄλλος ἔφεδρος. εἰ δ’ ἐγὼ ἀποσταίην τοῦ ἀγῶνος, σφαιρίζειν οὐκ ἄν ἔχοιεν οἱ Γρυφύνδωροι.

ἐνταῦθα δὲ ὁ Νεφελώδης ἔπεσεν εἰς τὸ κοινεῖον. ἀνέβη γὰρ οὐκ οἵδ’ ὅπως διὰ τῆς ὀπῆς εἰκονικῆς τὰ σκέλη συγκεκολλημένα παρέχων· κεκηλήσθαι γὰρ ἐδόκει φίλτρῳ σκελοκολλητικῷ. ἐδέσει γὰρ αὐτὸν ἀναβῆναι συνεχῶς ἀεὶ πρὸς πυγὴν ἄλλομενον ἐπὶ τὸν τῶν Γρυφινδώρων πύργον.

καὶ τοῦτο μάλιστ’ ἐκίνει τοὺς πολλοὺς γελᾶν· ἥ δ’ Ἐρμιόνη ἀναπηδήσασα θέλκτρον ἀντίδοτον εὐθὺς ἐπῆσε. καὶ τὰ τοῦ Νεφελώδους σκέλη αὐτόματα δίχα διελύθη. αὐτὸς δ’ ἀνέστη τρέμων ἔτι.

Τί γέγονεν; εἶπεν ἡ Ἐρμιόνη μεταξὺ παρακαθίζουσα αὐτὸν τῷ Ἀρείῳ καὶ τῷ Ῥοώνι.

ὁ δὲ τρομερῶς Μάλθακος, ἔφη. ἐνέτυχον γὰρ αὐτῷ πρὸς τῇ βιβλιοθήκῃ. ὁ δ’ ἔφασκεν ἐρευνᾶν τινα μέλλων προμελετήσειν ἢ δεῖ ποιεῖν.

ἡ δὲ Ἐρμιόνη πιθανῶς Ἀγε δή, ἔφη, πρὸς τὴν Μαγονωγαλέαν καταμήνυσσον αὐτοῦ.

ὁ δὲ Νεφελώδης ἀνανεύσας Οὐ γὰρ θέλω, ἔφη, πράγματ’ ἔχειν καὶ πλείω.

’Αλλ’ ὁ Νεφέλωδες, ἔφη ὁ Ῥοών, δεῖ σὲ ἀνθίστασθαι αὐτῷ. οὗτος μὲν γὰρ φιλεῖ καταπατεῖν τοὺς ἐπιτυχόντας, σὺ δ’ οὐκ ὀφείλεις προκείμενος παραδοῦναι σεαυτὸν λὰξ πατεῖσθαι.

ὁ δ’ ἀκαρές δέων κλαῦσαι ’Αλλ’ οὐ δεῖ σὲ γοῦν εἰπεῖν ἐμοὶ ὡς ἀνδρείας ἐνδέης οὐκ ἐπάξιός εἴμι τῶν Γρυφινδώρων. τοῦτο γὰρ ὁ Μάλθακος εἰρηκεν ἦδη.

ὁ δ’ Ἀρειος ἐν προκολπίῳ ζητήσας βάτραχον σοκολάτινον ἔδειξε, πανύστατον ὅντα ἀπὸ τοῦ κιβωτίου τοῦ Ἐρμιόνη πρὸς τὰ Χριστούγεννα δεδομένου. καὶ τοῦτον ἔδωκε τῷ Νεφελώδει παρ’ ὀλίγον ἐλθόντι δακρύειν.

’Αλλὰ σύ γε, ἔφη, δύνασαι δώδεκα Μαλθάκους. ἀρ’ οὐκ ὁ Πῦλος Νεμητὴς εἴλετο σὲ Γρυφίνδωρον; καὶ ποῦ στιν ὁ Μάλθακος; ἐν τοῖς καταράτοις Σλυθηρίνοις.

ὁ δὲ Νεφελώδης ἡρέμα γελῶν τὸν βάτραχον ἀνεκάλυψε. Χάριν οὖδα, ἔφη, ὁ Ἀρειε. ἀλλ’ εἴμι κοῦτον ποιησόμενος. ἥ τοῦ δελτίου ἐπιθυμεῖς; οὖδα γὰρ σὲ σπουδάζοντα ξυλλέγειν αὐτά.

καὶ τοῦ Νεφελώδους ἀπιόντος ἐκεῖνος ἐξέταζε τὸ δελτίον· ἥν γὰρ ἐκείνων τῶν εἰκόνας παρεχόντων φαρμακέων τε καὶ φαρμακίδων εὔδοκιμῶν.

Διμπλόδωρός ἐστι μάλ’ αὐθις, ἔφη. τοῦτον γὰρ πρῶτον –

καὶ ἀτενὲς μὲν δεδορκῶς πρὸς τὸ νῶτον τοῦ δελτίου, κεχηνὼς δὲ πρὸς τὸν Ῥοῶνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην ἀποβλέψας

Ἡῦρηκα, ἔφη. ηὔρηκα γὰρ τὸν Φλάμηλον. καὶ εἶπον πάλαι ὅτι πρὸ τοῦ ἀνέγνων τούνομά που, ἀναγνοὺς δὴ δεῦρο ἵων ἐπὶ τῆς ἀμαξιστοιχίας. ἀκούσατε δῆτα· Πολλοὶ ἡγοῦνται τὸν Διμπλόδωρον μέγιστον εἶναι τῶν ἐφ' ἡμῶν φαρμακέων, εὐδοκιμοῦντα δὶ' ἄλλα τε καὶ ὅτι ἐνίκησέ τε τὸν μάγον Γρινδελούαλδον τὸν καταχθόνιον τῷ ἔτει χιλιοστῷ ἐνακοσιοστῷ τετταρακοστῷ πέμπτῳ, καὶ ἔξηντε τὰς δώδεκα χρείας τὰς τοῦ αἴματος δρακοντείου, καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς χρυσοποιίας πόλλ' ἔπραξε μετὰ τοῦ συνέργου Νικολάου Φλαμήλου.

ἡ δ' Ἐρμιόνη ἀνεπήδησε λίαν ἐσπουδασμένως – ἐδόκει γὰρ τόσον ἀνηρεθισμένη ὅσον ἐν ὧ τὰ τίμια ἔλαβε τὰ πρώτα πρὸς τὰ κατ' οἶκον μαθήματα.

Ἄλλὰ περιμένετε, ἔφη. καὶ ἄνω ἔδραμεν ἐπὶ τὰ παρθενικὰ κοιμητήρια. ὁ δ' Ἀρειος καὶ ὁ Ῥοῶν ἀποροῦντες δὴ σχεδὸν ἔβλεψαν εἰς ἄλλήλους καὶ τρέχουσα ἐπανῆλθεν, ἐν ἀγκάλαις ἔχουσα βίβλον τινὰ μεγάλην.

καὶ προθυμουμένη μὲν ψιθυρίζουσα δ' ἄμα ᾖνα μὴ παρακούσῃ τις Ταύτην μὲν γάρ, ἔφη, ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης πρὸ πολλῶν ἡμερῶν ἔχρησάμην θέλουσα ἰλαρώτερον τι παρέχειν ἐμαυτῇ ἀναγιγνώσκειν σχολαζούσῃ, οὐδ' ἐπῆλθέ μοι ἐν αὐτῇ ζητεῖν τὰ ὑπὲρ ἐκείνου.

καὶ τῷ Ῥοῶνι, δυσκρίτως ἔχοντι περὶ τῆς βίβλου εἴ τις καὶ σχολάζων ἀπτεται τῆς τοιαύτης σιγᾶν μηνύσασα, διότι ὅλη περὶ ζητήσεως ἐστί, μανικῶς ἀνήλιττε τὰς σελίδας ὑποτονθορύζουσα τέως πρὸς ἑαυτήν.

καὶ τέλος τὸ ζητούμενον ἀνευροῦντα Σαφῶς γὰρ ἔγνωκα, ἔφη, σαφέστατα μὲν οὖν.

καὶ τὸν Ῥοῶνα σκυθρωπάζοντ' ἔτι ἐρόμενον δ' εἰ θεμιτὸν εἴη νυνὶ φωνῆσαι περὶ οὐδενὸς ποιησαμένη –

‘Ο Νικολάος Φλάμηλος, ἔφη ψιθυρίζουσα ἔτι καὶ τραγῳδοῦσά τι, μόνος ἐστὶ καθ' ὅσον ἔγνώκαμεν δημιουργὸς τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου.

οἱ δ' ἀκουσάμενοι παρ' ἐλπίδα οὐδὲν ἄρ' ἀπεκρίναντο ὥν προσεδέχετο.

Τῆς ποίας; ἔφασαν.

‘Ἀλλὰ νὴ τῷ θεῷ, οὐ γὰρ ἔχετε ἀναγιγνώσκειν; ἴδού. ἀνάγνωτε δῆτα ταυτί.

οἱ δὲ τὴν βίβλον ἐπ' αὐτοὺς ὡσθεῖσαν λαβόντες ἀνέγνωσαν τάδε·

οἱ μελετῶντες τὴν παλαίαν τέχνην τὴν χρυσοποιίαν καλουμένην σπουδάζουσι ποιεῖσθαι τὴν τοῦ φιλοσόφου λίθον τὴν μεμυθολογευμένην. αὕτη γὰρ δυνάμεις ἔχει μεγάλας καὶ θαυμαστάς, ἵκανὴ οὖσα τοῦτο μὲν εἰς ἄπειθον χρυσὸν μεταβάλλειν τὰ ἐπιτυχόντα τῶν μεταλλείων τούτο δὲ τίκτειν τὸ τῆς ζωῆς φάρμακον ὅπερ καὶ ἀθάνατον ποιήσει τὸν πεπωκότα.

καὶ διὰ μὲν τὸν αἰῶνα πάντα ἡ λίθος πολλὰ τεθρύληται· ἐφ' ἡμῶν δὲ τῶν λίθων τὴν μόνην ὑπάρχουσαν κέκτηται Νικολᾶος Φλάμηλος εὐδοκιμῶν τῆς τε χρυσοποιίας ἔνεκα καὶ ὡς πάνυ φιλόμουσος ὡν. ὁ δὲ Φλάμηλος πέρυσιν ἔτη γεγονὼς ἔξακόσια ἔξήκοντα πέντε οἰκεῖ ἀτάρακτος παρὰ τοῖς Ἐπιζεφυρίοις μετὰ τῆς γυναικὸς Περενέλλης, ἔτη ἔχούσης ἔξακόσια πεντήκοντα ὁκτώ.

τῷ δ' Ἀρείῳ καὶ τῷ Ῥοῶνι τοῦργον ἀνύσασιν ἡ Ἐρμιόνη Ἐγνώκατε; ἔφη. ὁ γὰρ κύων ὡς εἰκὸς φυλάττει τὴν λίθον τὴν τοῦ Φλαμηλού. οὗτος δ' ἥτησε δηλαδὴ τὸν Διμπλόδωρον διασῶσαι αὐτὴν φίλον ὄντα διότι μέλλει τις κλέψειν. διὸ ἔδοξεν ἐκ τοῦ Γριγ-γάτου κομισθῆναι αὐτήν.

Λίθον τοίνυν λέγεις, ἔφη ὁ Ἀρειος, ὅτις χρυσόν τε ποιεῖ καὶ κωλύει σε ἀποθανεῖν. ὥστ' οὐδὲν θαῦμα εἰ ὁ Σίναπος ἐπιθυμεῖ αὐτῆς. ἀλλὰ γὰρ πᾶς τις ἐπιθυμοίη ἄν.

Θαῦμα δ' οὐκ ἔστιν εἰ Φλάμηλον οὐκ ηύρηκαμεν ἐν ἐκείνῃ τῇ σκέψει τῇ τῆς περὶ τὰ μαγικὰ καινοτομίας. οὐ γὰρ δήπου ἄρτι ἐκαινοτόμει οὐδὲν ἔτη γεγονὼς ἥδη ἔξακόσια ἔξήκοντα πέντε.

τῆς δ' ἐπιούσης ἡμέρας ὁ Ἀρειος καὶ ὁ Ῥοῶν μεταξὺ ἐκγραφόμενοι πολλὰ καὶ ποικίλα περὶ τῆς τῶν ὑπὸ λυκανθρώπου δηχθέντων θεραπείας – ἐν σχολῇ γὰρ ἐτύγχανον διατρίβοντες περὶ τῆς τέχνης φυλακικῆς τῆς πρὸς τὰ σκοτεινὰ δόγματα – ἐβουλεύοντο ἔτι ὑπὲρ τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου τί δὴ δράσουσιν ἔχοντες. τοῦ δὲ Ῥοῶνος φράζοντος ὡς ἴδιαν ὡνήσεται αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀγέλην ἰκαροσφαιρικήν, ὁ Ἀρειος ἄφνω ἐμέμνητο τοῦ τε Σινάπεως καὶ τοῦ μέλλοντος ἀγῶνος.

Ἄλλὰ μέλλω σφαιριεῖν ἄρα, εἰπε τῷ Ῥοῶνι καὶ τῇ Ἐρμιόνῃ. εἰ δὲ μή, οἱ Σλυθῆρινοι ἀπαντεῖς ἡγήσονται με περιφοβώτερον εἶναι ᾧ ὥσθ' ὑπομένειν τὸν Σίναπον. βεβασανισμένων μὲν γὰρ αὐτῶν ἐν τῷ ἀγῶνι, νικησάντων δ' ἡμῶν παύσω τῶν γελασμάτων ἀπομόρξας τὴν ὕβριν.

Ἐφ' ὧτε μὴ ἀπομόρξαι σὲ ἀπὸ τοῦ σταδίου, εἰπεν ἡ Ἐρμιόνη.

*

προϊούσης δὲ τῆς τοῦ ἀγῶνος ἡμέρας ὁ Ἀρειος λόγοις μὲν ἐπεκρύπτετο τὴν ἑαυτοῦ ἀπορίαν πρὸς τὸν Ῥωνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην, ἔργω δὲ ὡς ἀληθῶς πλείον' ἐπὶ πλείοσι καθ' ἡμέραν ἐφοβεῖτο. οἱ δ' ἄλλοι σφαιρισταὶ ὡσαύτως ἐφοβήθησαν· λόγῳ μὲν γὰρ ηὐτρεπισμένοι ἦσαν. ἐξὸν αὐτοῖς τέλος δὴ νικῆσαι τοὺς Σλυθρίνους τοὺς ἐπτὰ ἔτη ἀνικήτους γενομένους, ἔργῳ δ' ἡπόρουν οὐκ εἰδότες πότερον ῥάβδοῦχος τις κακόνους ἐπιτρέψει νίκην αὐτοῖς ἢ οὔκ.

ὅ δ' Ἀρειος συνῆδει ἑαυτῷ συνεχῶς ἐντυγχάνοντι τῷ Σινάπει ὅποι ἔλθοι, εἴ γε μὴ ταῦτ' ἔτυχεν ἀναπλάττων. καὶ ἐνίοτε ἐπῆλθεν αὐτῷ ὡς οὗτος τάχα διώκει αὐτὸν ἐλπίζων πῃ μόνον καθ' ἑαυτὸν καταλήψεσθαι. ἐν δ' οὖν ταῖς καθ' ἐβδομάδα πόσεων σχολαῖς ὕσπερ ἐπὶ τὸν τρόχον ἐβίβαζε τὸν Ἀρειον κακὰ ποιῶν. ἥ καὶ μεμάθηκεν ὅτι ἐξηνρήκασί τι περὶ τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου; καὶ ὁ Ἀρειος ἔγνωκε μὲν τοῦτ' ἀδύνατον ὅν, ἐφρόντιζε δ' ἐνίοτε μὴ ὁ Σίναπος ἀμέλει εἰς τὴν ψυχὴν ἔχοι δέρκεσθαι.

*

τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἀμφὶ βουλυτὸν ὁ Ἀρειος ἤδει τὸν Ῥωνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην εὐχομένους μὲν αὐτῷ ἀγαθὴν τύχην δεδιότας δ' ἅμα μὴ οὐ πάλιν ἰδοιεν ἔτ' ἔμπινουν, οὕτω δ' οὐκ ὠνήσαντας αὐτὸν οὐδέν. καὶ ἡ τι ἡ οὐδὲν ἤκουε τοῦ Ὑλου παρακελευομένου μέχρι περιβαλλόμενος τὸ τριβώνιον ἴκαροσφαιρικὸν τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν ἀνελάμβανεν.

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ῥῶν καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐν τοῖς βάθροις παρίσταντο πρὸς τῷ Νεφελώδει οὐ συνιέντι οὕτ' ἀνθ' ὧν οὕτω πεφροντικὸς ἔβλεπον οὕτε διὰ τί τὰς ῥάβδους πρὸς τὸν ἀγῶνα ἐκόμισαν. τὸν γὰρ Ἀρειον ἔλαθον προμελετῶντες τὸ σκελοκόλλης φίλτρον. τοῦτο δ' ἐνενόησαν ἰδόντες τὸν Μάλθακον καταγοητεύσαντα τὸν Νεφελώδη, καὶ τὸν Σίναπυν ἔμελλον ὡσαύτως καταγοητεύσειν ἥν πῃ θέλη βλάψαι τὸν Ἀρειον.

καὶ τοῦ Ῥῶνος τὴν ῥάβδον εἰς προκόλπιον ὕσαντος, ἐκείνη Λοιπόν, ἔφη, μέμνησο τόδε· Τηλεκίνησις Θανάτου.

ὅ δέ Ἔγνων, ἔφη ἀνιώμενος. ἀλλὰ μὴ φιλόψογος ἵσθι.

ἐν δὲ τῷ ἀποδυτηρίῳ ὁ Ὑλης τῷ Ἀρείῳ πρὸς οὓς ἔλεγε·

Μὴ ὅτι θέλοιμ' ἄν, ἔφη, λιπαρεῖν, ὁ Ποτέρ, ἀλλὰ νῦν δὴ εἴ ποτε καὶ ἐτέρωθι δεῖ ὡς τάχιστα καταλαβεῖν τὸ φθαστέον. καὶ οὕτω τελέωσον τὸν ἀγῶνα πρὶν τὸν Σίναπυν λίαν ὠφελῆσαι τοὺς Ὑφελπύφους.

ὅ δὲ Φερέδικος διὰ τῆς θύρας προκύψας Καὶ μὴν ἄπαντες, ἔφη, πάρεισιν ἔξω καὶ τὸ καινότατον αὐτὸς ὁ Διμπλόδωρος.

ὅ δ' Ἀρειος τρόμω συσχεθεὶς ἀχανῆς εἰστήκει.

Ἡ καὶ Διμπλόδωρον ἐλεγεις; εἶπεν ἐκθορὼν ἥδη πρὸς τὴν θύραν ὡς βεβαιότερον γνωσόμενος. ἀλλ' ἐκεῖνος ὅρθῶς γ' ἐλεγε· τὸ γὰρ γένειον ἐκεῦνο ἀργυροῦν καὶ σεμνὸν τίς οὐκ ἐγνώρισεν ἄν;

καὶ οὕτω κεκουφισμένος τῶν κακῶν μικροῦ ἐδέησεν ἐκ τοῦ φανεροῦ γελᾶν. ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ γενέσθαι· ἀδύνατον γὰρ εἶναι τῷ Σινάπει βλάψαι αὐτὸν θεωμένου τοῦ Διμπλοδώρου.

καὶ δὴ πορευομένων εἰς τὸ στάδιον τῶν σφαιριστῶν ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν εἰ τούτου γ' ἔνεκα ἐδόκει ὁ Σίναπις χόλως οἰδούμενος πλέον τοῦ συνήθους. καὶ ὁ Ῥών ταῦτα ἐνενόει.

τῇ γὰρ Ἐρμιόνῃ Οὐπώποτ' ἔγωγε, ἔφη, τὸν Σίναπυν εἶδον οὕτω πικρὸν βλέποντα. θεώρησόν νυν – ἀλλὰ σφαιρίζονται. οἵμοι.

ἐσκάλευσε γάρ τις αὐτὸν ἐκ τοῦ ὅπισθεν τὴν αὐχένα. Μάλθακος ἦν.

Ξύγγνωθί μοι, ἔφη, ὁ Εὐισήλιε. οὐ γὰρ ἔγνων σε παρόντα.

καὶ ἐγέλα βλέπων πρὸς τὸν Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα.

Πόσον χρόνον ὁ Ποτῆρος τήμερον δὴ περικαθίσει; τίς ἐθέλει περιδόσθαι; ἢ σύ, ὁ Εὐισήλιε;

ὅ δ' οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ γὰρ Σίναπις τοῦ Γεωργοῦ ρόπαλοσφαίριον ἐπ' αὐτὸν βαλόντος ἔφεσιν ἄρτι ἔδωκεν ἄφθονον τοῖς Ὑφελπύφοις. ἡ δ' Ἐρμιόνη συνεχῶς ἡτεύιζε πρὸς τὸν Ἀρειον, ὃς μακρότερον τέως ἐποιεῖτο τῆς πτήσεως κύκλον ὑπὲρ τῶν σφαιριζομένων τρόπον αἰγυπτιοῦ, τὸ φθαστέον ἐπιτηρῶν.

καὶ δι' ὀλίγου, δόντος διὰ κενῆς ἔφεσιν ἐτέραν ἄλογον δὴ τοῦ Σινάπεως τοῖς Ὑφελπύφοις, ὁ Μάλθακος τραχείᾳ τῇ φωνῇ Τί οὖν, ἔφη, βουλεύουσιν ἐτεὸν αἴρούμενοι τοὺς τῶν Γρυφινδώρων ἀγελαίους; τοὺς γὰρ πονηροὺς φιλοῦσιν αἱρεῖσθαι οἰκτίροντες, αὐτίκα γέ τοι τὸν Ποτῆρα πατέρας οὐκ ἔχοντα ἢ τοὺς Εὐισηλίους χρήματ' οὐκ ἔχοντας. καὶ σύ, ὁ Μακρόπυγε, ὥφελες εἶναι τῆς ἀγέλης ὡς νοῦν οὐκ ἔχων.

ὅ δ' ἡρυθρίασε μὲν πολὺ ἀνέστρεψε δ' ἐναντίον τοῦ Μαλθάκου.

Δύναμαι δὲ δώδεκα Μαλθάκους, ἔφη βαττολογῶν.

ὁ μὲν οὖν Μάλθακος συνάμα τῷ Καρκίνῳ καὶ τῷ Κέρκοπι ἀνεκάγχασε πολύ, ὁ δὲ Ῥών ἀτενίζων ἔτι πρὸς τοὺς σφαιριζομένους Διδάσκεις γὰρ αὐτὸν, ἔφη, ὁ Νεφέλωδες.

Ὦ Μακρόπυγε, εἴ πᾶς τις χρυσοῦν ἔχοι τὸν νοῦν, ἐφ' ὅσον ἐνδέχεται σύ γ' ἄνους ὧν ἀπορώτερος ἄν ἀποβαίνοις τοῦ Εὐισηλίου.

καὶ ὁ Ῥών παντοῖος ἥδη ἐγίγνετο δεδιώς ὑπὲρ τοῦ Ἀρείου.

Εἰ σύ, ἔφη, ἄλλο τι φωνήσεις, ὅμνυμι ἡ μὴν ἔγωγε –
ἄφνω δ' ἩἘρμιόνη ὩΡών, ἔφη. Ἀρειος –
Τί πάσχει; ἢ ποῦ ἐστιν;

ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἐξ ἀπροσδοκήτου ρύμη κατασκήπτοντα ἂν εἶδες
ἐπὶ τοῦδαφος, τοὺς δὲ θεατὰς ἄμα χάσκοντάς τε καὶ θορυβοῦντας.
ἡ δ' Ἐρμιόνη πάντως ἐπτοημένη ἀνεπήδησεν· ἴδούσα δὲ τὸν Ἀρειον
κάτω πεσόντα ὥσπερ ἀπὸ σφενδόνης ἐξερριπισμένον ἐλαθε τρίς εἰς
κόλπον πτύσασα.

Εὐδαιμονεῖς ἄρα, ἢ δ' ὃς ὁ Μάλθακος, ὁ Εὔισθλιε, κατιδόντος
τοῦ Ποτῆρος κέρματα δήπου χαμαὶ κείμενα.

καὶ ὁ Ῥών θυμῷ πυρακτούμενος ἔφθασε τῷ Μαλθάκῳ προσ-
βαλὼν καὶ παλαίσας πρὸς τοῦδαφος. ὁ δὲ Νεφελώδης πρῶτον μὲν
ἀπώκνει τι, ἔπειτα δὲ τὸ βάθρον ὑπερβὰς ἐβοήθησεν.

καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἀεί "Ιθι, βοώσα, ὁ Ἀρειε, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸ
βάθρον θεασομένη αὐτὸν κατὰ τάχος φερόμενον ἄρδην πρὸς τὸν
Σίναπυν. καὶ ὥσπερ ἐνθουσιῶσαν ἐλαθον αὐτὴν καὶ οἱ ὑπὸ τῷ
βάθρῳ καλινδούμενοι – τὸν Μάλθακον λέγω καὶ τὸν Ῥώνα – καὶ οἱ
πὺξ πολεμοῦντες καὶ βαῦζοντες τέως – λέγω τὸν τε Νεφελώδην καὶ
τὸν Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα.

ἄνω δὲ βλέψας εἶδες ἂν τοῦτο μὲν τὸν Σίναπυν τὸ σάρον νῦν δὴ
πειράγοντα ἵνα ἀλεείνῃ κόκκινόν τι παρ' αὐτὸν ἀττον καὶ ἀκαρές
δέον τυχεῖν, τοῦτο δὲ τὸν Ἀρειον εἰς τὸ δμαλὸν εὐθύνοντα τὸ σάρον
τὴν τε χεῖρα ἄραντα καλλίνικον καὶ τοῦ φθαστέου τῇ δεξιᾷ ἀπρὶς
ἐχόμενον.

οἱ δὲ θεαταὶ τὸν νικήφορον ἐκώμαζον· οὐδεὶς γὰρ ἀναμετρησ-
άμενος τοὺς πάλαι ἀγῶνας εἶχε μνησθῆναι ζητητὴν οὐδένα ὅστις
τὸ φθαστέον ἐν βραχίονι χρόνῳ προσεδέξατο.

καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐπορχουμένη τ' ἐπὶ τοῖς βάθροις καὶ χεῖρας
περιβάλλουσα τῇ Παραβάτιδι Πατίλη – ἢ δ' ἐμπροσθεν ἐκάθητο –
βοώσα συνεχῶς Ποῦ εἴ σύ, ἔφη, ὁ Ῥών; τοῦ γὰρ ἀγῶνος
τελευτήσαντος ὁ θ' Ἀρειος νενίκηκε καὶ ἡμεῖς νενικήκαμεν. οἱ
Γρυφίνδωροι προοῦχουσι δή.

καὶ τὸ σάρον ἔτι μικρόν τι ταλαντεύων ὑπὲρ τοῦδαφος, ὁ Ἀρειος
ἀπέπηδησεν. ἄπιστος μὲν γὰρ ἦν αὐτὸς ἐαυτῷ νενικηκώς, ἐνίκησε
δ' ὅμως. τὸν γὰρ ἀγῶνα ἥδη τελευτῆσαι στιγμῆς δὴ χρόνου
ἀπαρκεσάσης πρὸς νίκην. καὶ τῶν Γρυφινδώρων κατὰ πᾶν τὸ
στάδιον ἥδη πληθυσόντων, τὸν τε Σίναπυν ἴδων ὑπωχρον γενόμενον
τὴν χροιὰν καὶ δριμὺ βλέποντα, ἥσθετό τινος τοῦ ὕμου ἀπτομένου·
ἀποβλέπων δὲ τὸν Διμπλόδωρον ἐγνώριζεν ἡρέμα γελῶντα.

οἱ δὲ πρὸς οὓς λέγων οὐδενὸς παρακούσοντος Εὖ γε, ἔφη. καὶ

μὴν εὖ ἐποίησας οὐδὲν φροντίζων τοῦ ἐσόπτρου ἐκείνου, ἀσχολούμενος ἀεὶ περί τι. εὖ γε.

ὅ δὲ Σίναπις δυσχεραίνων ἔπιτυσεν.

*

καὶ ὀλίγον ὕστερον ὁ "Ἀρειος ἐκ τοῦ ἀποδυτηρίου μόνος ἀπῆει, τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν καταθήσων κατὰ τὴν σαροθήκην. καὶ συνήδει ἑαυτῷ οὐδέποτε εἰς τοσοῦτο τῆς εὐδαιμονίας ἀφικομένῳ. ἐπειδὴ γάρ νῦν δὴ πεποίηκεν ἀξιόλογόν τι, οὐκέτ' ἐνεῖναι οὐδενὶ λέγειν ὡς μᾶλλον εὔδοκιμεῖ παρὰ τοῖς τοῦνομα αὐτοῦ τιμῶσιν ἢ παρὰ τοῖς τῶν πεποιημένων σκεψαμένοις. καὶ ἐσπέρας γιγνομένης ἐδόκουν αὐτῷ περιπατοῦντι ποσὶ διαβρόχοις διὰ τὸν λειμῶνα αἱ πνοαὶ οὐπώποτ' εὐναδέστεραι γενέσθαι. Καὶ ἀνεμίμνησκε τέως τὰ ἄρτι γεγενημένα ἃ καὶ ἥδη καθ' ἔκαστα μεμνῆσθαι χαλεπὸν μὲν ἦν πρὸς ἥδονὴν δ' ὅμως. ἐνενόει γοῦν αὐτίκα μὲν τοὺς Γρυφινδώρους θέοντας ἐπ' ὕμοις φέρειν αὐτὸν πόρρωθεν δὲ τὸν Ῥωνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην ἄνω κάτω ἀλλομένους, τὸν δ' αὐτὸν Ῥωνα ἐποτρύνοντα καίπερ ἐκ ῥινῶν αἴμορραγούντα πολύ.

καὶ ἥδη ἀφικόμενος πρὸς τὴν σαροθήκην ἐπερειδόμενος δὲ τῇ θύρᾳ ἔχλινη ἀπέβλεπε πρὸς τὸ φρούριον, τῶν θυρίδων ἐμφαινουσῶν τὸ ἔρυθρὸν σέλας τὸ τοῦ ἥλιου δύνοντος. τοὺς μὲν γάρ Γρυφινδώρους προοῦχειν. αὐτὸς δ' εὐτυχῆσαι. καὶ ταῦτα πάντα τῷ Σινάπει εἰς ἔλεγχον διδόσθω.

καὶ μνείαν τοῦ Σινάπεως ποιησάμενος ἄνθρωπον κατεῖδε συγκεκαλυμμένον κατὰ τὸν ἀναβαθμὸν τὸν ἔμπροσθε τοῦ φρουρίου σπουδῇ καταβαίνοντα. καὶ οὗτος ἐκ τοῦ φανεροῦ οὐ θέλων ὀφθῆναι ὡς τάχιστα ἐβάδιζε πρὸς τὴν ἀπόρρητον ὅλην. θεώμενος δὲ ὁ "Ἀρειος ἐπιλησμονέστερος ἥδη ἐγίγνετο τῆς νίκης, γνωρίσας τὸ τοῦ περιπολοῦντος βάδισμα ὃν ὅμοιον τῷ τοῦ Σινάπεως. τί θέλων εἰς τὴν ὅλην ἔρπει τῶν ἄλλων δειπνούντων;

εἰσβὰς οὖν πάλιν ἐπὶ τὸν Ὑπερνεφελὸν Δισχιλιοστὸν ἀπῆρεν. καὶ σιωπῇ ὑπὲρ τοῦ φρουρίου φερόμενος, ἵδων δ' ἐκεῖνον δρόμῳ εἰς τὴν ὅλην εἰσιόντα, παρηκολούθει.

πυκνῆς δ' οὕσης δένδρεσι τῆς ὅλης, οὐκ ἦν ἴδειν ὅποι ἐλήλυθεν ἐκεῖνος. κύκλους δὲ ποιούμενος κατωτέρω δ' ἀεὶ αἰωρούμενος ἔψαυεν ἥδη ἄκρων τῶν δένδρων. καὶ δι' ὀλίγου φωνὰς ἀκούσας πρὸς δ' αὐτὰς φερόμενος ἐπὶ φηγὸν ταλαντεύομενος ὑψηλὴν σιωπὴν ἀπέβη.

ἀνερριξάτο δ' εὐλαβῶς παρὰ κλάδον τοῦ σάρου ἀπρὶξ ἔχόμενος, διὰ τῶν φύλλων προκύπτων.

καὶ κάτω ἐν νάπῃ είστηκει ὁ Σίναπις, ἀλλ' οὐ μόνος καθ' ἑαυτόν· συνῆν γάρ ὁ Κίουρος. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦ προσώπου βλέμμα οὐκ ἦν

ἀκριβῶς διαγνῶναι· ἐβαττολόγει δὲ χαλεπώτερον αὐτὸς ἔαυτοῦ.
"Αρειος δ' οὖν ἐσπούδαζεν ἀκοῦσαι τί λέγουσιν.

— Οὐ μεμάθηκα εἰς τί βεβούλευσαι συγγεγενῆσθαι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὁ Σεούερε —

ὅ δὲ Σίναπις πικρῶς "Εδοξε γάρ μοι, ἔφη, τοῦτό γε κρυπτὸν παρέχειν, ὡς οὐκ ἔξὸν δήπου τοῖς μαθηταῖς εἰδέναι οὐδὲν περὶ τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου.

καὶ ὁ "Αρειος προκύψας ἥκουσε μασταρύζοντος μὲν τοῦ Κιούρου τι, ὑπολαμβάνοντος δ' εὐθὺς τοῦ Σινάπεως.

"Η που μεμάθηκας τίνι τρόπῳ ἔξεστι παρελθεῖν ἐκεῖνο τὸ τοῦ Αγριώδου κνώδαλον;

'Ἄλλ' ὁ Σεούερε, ἔγωγε —

Οὐ δήπου σὺ ἐχθρὸν ἔκὼν ἐμὲ παρέξειν μέλλεις; εἶπεν ὁ Σίναπις ἐπ' αὐτὸν ὀλίγον προχωρήσας.

'Άλλ' οὐ ρυνίημ' ἔγωγε τί δὴ —

'Ακριβῶς γε ρυνίης τί λέγω.

γλαυκὸς δὲ μέγα κικκαβαζούσης ὁ "Αρειος παρ' ὀλίγον ἥλθεν ἐκπεσεῖν ἀπὸ τοῦ δένδρου. μόλις δὲ ταλαντευσάμενος ἥκουσε τοῦ Σινάπεως λέγοντος ὅτι —

Τὰ σὰ γοητεύματα. περιμένω.

'Άλλ' ἔγωγε μὲν οὐκ —

ἐκεῖνος δ' ὑπολαβών Καλῶς ἔχει, ἔφη. ἀλλ' αὐτίκα διαλεγώμεθα οὐ διὰ πολλοῦ. τάχα δεῖ σε σχολάζειν τι γνωσόμενον ὥπιν εὗνοιαν ὄφειλεις.

συγκεκαλυμμένος δὲ πάλιν αὖ ἐβάδιζεν ἐκ τῆς νάπης. καὶ ἦδη σκοταῖος ἐθεάσατο ὁ "Αρειος τὸν Κίουρον ἀκίνητον ἐστῶτα ὥσπερ πεπετρωμένον.

*

Ἐρμιόνη τοίνυν δρθία φωνοῦσα Πόθεν ἐτεόν, ἔφη, ὁ "Αρειε;

καὶ ὁ Ῥοῶν μακαρίζων αὐτόν Ἐνικήσαμεν ἡμεῖς, ἔφη, ἐνίκησας καὶ σύ. ἐνικήσαμεν ἄπαντες. καὶ ἐγὼ μὲν τῷ Μαλθάκῳ ὀφθαλμὸν συνέκλησα, ὁ δὲ Νεφελώδης καθ' ἐαυτὸν ὑπέμειε μονομάχος τὸν τε Κάρκινον καὶ τὸν Κέρκοπα. λιποψυχήσαντα δ' αὐτὸν ἡ Πομφόλυξ φάσκει ἀναπνεύσειν μετ' οὐ πολύ. καὶ μὴν τοῖς Σλυθρίνοις ἔλεγχον πεποιήμεθα. ἀλλὰ πάντες περιμένουσι σὲ κατὰ τὸ κοινεῖον ἐν κώμῳ ἐσόμενοι. ὁ γὰρ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς ὑφεύλοντο πέμπατα καὶ τραγήματα ἀπὸ τοῦ ὅπτανίου.

ὁ μέντοι "Αρειος πνευστιῶν ἔτι Τοῦτο γ' οἶμαι, ἔφη, οὐδὲν εἶναι ἡμῖν τὸ παραχρῆμα. ζητητέον μὲν οὖν δωμάτιον τι κενόν· δεῖ γὰρ ὑμᾶς ἀκοῦσαι τάδε.

καὶ εὐλαβηθεὶς ὅπως μὴ ὁ Ποιφύκτης ἔνδον ὡν τύχη, τὴν δὲ θύραν συγκλείσας πάντ' εἶπεν αὐτοῖς ἄττα εἶδε καὶ ἥκουσεν.

Ορθῶς ἄρ' ἐφρονοῦμεν περὶ τῆς λίθου ὡς ἐτητύμως δὴ οὕσης τοῦ φιλοσόφου. καὶ ὁ Σίναπυς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι τὸν Κίουρον ὑπὲρ ἑαυτοῦ κτήσασθαι. ἥρετο μὲν γὰρ εἰ οὗτος ἐπίσταται ὅπως ἔστι λαθεῖν τὸν Οὐλότριχα, ἔλεγε δέ τι περὶ τῶν τοῦ Κιούρου γοητευμάτων καλουμένων. οὐ γὰρ μόνος ὁ Οὐλόθριξ τὴν λίθον φυλάττει, πρὸς δέ, ὡς εἰκάσαι, ἀλλοιά τινα οὖν καὶ μαγγανεύματα πολλὰ καὶ τυχὸν φίλτρον τι φυλακικὸν πρὸς τὰ σκοτεινὰ ὅπερ δεῖ τὸν Σίναπυν ἔξεπάδειν.

Λέγεις τοίνυν ὡς ἡ λίθος ἀσφαλής ἔστιν ὅσον μὲν ἀν χρόνον ὁ Κίουρος ἀμύνηται τὸν Σίναπυν, ἄλλως δὲ μῆ; ἔφη ἡ Ἐρμιόνη διαπτοημένη.

ο δὲ ᾿Ροών Οἰχήσεταί τοι, ἔφη, ἡ λίθος τριῶν ἡμερῶν.

— ΒΙΒΛΟΣ Ν —

ΝΟΡΒΕΡΤΟΣ Ο ΓΛΥΠΤΟΝΩΤΟΣ ΥΠΕΡΒΟΡΕΟΣ

ἀνδρειότερος δ' οὖν ἀπέβη ὁ Κίουρος τῆς δόξης, ὡχριῶν γε μὴν μᾶλλον τι καθ' ἡμέραν καὶ λεπτυνόμενος τὸ σῶμα, ὄρθως δ' ἔπι φρονῶν, ὡς ἐδόκει.

ὅ δ' Ἀρειος καὶ ὁ Ροών ξύναμα τῇ Ἐρμιόνῃ ὅτε τὴν τοῦ τριστέγου διαδρομὴν παρέλθοιεν, τὰ ὥτα προσεῖχον ἐκάστοτε τῇ θύρᾳ εἴ πως ἀκούσαιεν τοῦ Οὐλότριχος γρύζοντος ἔτι. ὁ δὲ Σίναπις κατὰ τὸ ξύνηθες δύσκολον ἑαυτὸν παρέχων ἄνω καὶ κάτω ὠρμάτο περὶ τὰ πράγματα ὡν· τοῦτο δ' ἐνόμιζον ἐκεῖνοι μηνύειν τὴν λίθον ἔτ' ἐν ἀσφαλεῖ οὖσαν. καὶ ὁ μὲν Ἀρειος παριών ἐκάστοτ' ἐμειδία πρὸς τὸν Κίουρον ὡς παραμυθησόμενος, ὁ δὲ Ροών ἤρξατο ἐπιτιμῶν τοῖς σκώπτουσι τὴν βαττολογίαν αὐτοῦ.

ἡ δ' Ἐρμιόνη ἔλαττον φροντίζουσα τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου, ἤρξατο χρονικόν τε κατάλογον ποιουμένη ὡς ἀναθεωρήσουσα τὰ μαθήματα, καὶ ποικίλλουσα τὰ γεγραμμένα χρώμασι παντοδαποῖς. ἀλλ' οὐ φρόντις ἀν ἐγένετο οὕτε τῷ Ἀρείῳ οὕτε τῷ Ροώνι εἰ μὴ πολυπραγμονοῦσα ἐπεκέλευε καὶ αὐτοὺς ταῦτα ποιεῖν.

‘Αλλ’ ὁ θεσπεσία αἱ δοκιμασίαι ἀπέχουσι πολύ.

ἐκείνη δὲ δυσχεραίνουσα Δέκα, ἔφη, ἐβδομάδας, χρόνον οὐ μακρόν. ἀκαρές γὰρ ἄν εἴη τῷ γε Φλαμήλω.

ὅ δὲ Ροών ‘Αλλ’ ἡμεῖς μέν, ἔφη, οὐδαμῶς ἔξακοσίων ἐτῶν ἐσμέν, σὺ δ’ ἐκμαθοῦσα ἥδη τὰ πάντα τί δὴ ἀναθεωρεῖς;

“Ο τι; ἡ μαινόμενος σὺ δήπου οὐκ οἶσθα δέον δοκιμασθῆναι τοὺς μέλλοντας προχωρήσειν εἰς τοὺς σοφομώρους; ὥφελον γὰρ ἀρχῆν πρὸ τριῶν μηνῶν ποιήσασθαι τῶν μελετῶν μεγίστων οὐσῶν. οὐ γὰρ οἶδα τί παθῶν οὐ μελετῶ ταῦτα.

ἀλλ’ οὖν κακῇ τύχῃ οἱ σοφισταὶ ταῦτα ἐφρόνουν τῇ Ἐρμιόνῃ, περὶ

τὰ κατ' οἶκον μαθητέα προστιθέντες πλείω ἐπὶ πλείοσιν, ὥστε οὐκ ἦν τοσοῦτο ἐν τῇ πασχαλινῇ ἀναπαύῃ εὐφραίνεσθαι ὅσον ἐπὶ τῶν Χριστουγέννων. χαλεπὸν γὰρ ἦν αὐτοῖς ἀνιέναι τὴν διανοίαν τῆς Ἐρμιόνης ἀεὶ παρούσης καὶ ἀπαγγελλούσης τὰς δώδεκα χρείας τὰς τοῦ δρακοντείου αἴματος ἥ μελετώσης τὰς τῶν ράβδων κινήσεις. ἀλλὰ στένοντας καὶ ἐνοχλουμένους ἔδει σχολήν περ ἔχοντας διατρίβειν μετ' αὐτῆς ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ὡς διαπράξοντας τὰ μαθήματα.

Ἄλλ' ὁ μὲν Ῥοῶν τὴν γραφίδα καταβαλών ποτε, Οὐκ ἔσται μοι, ἔφη, ταῦτα ἐν νῷ διασώζεσθαι, θεωρῶν ἂμα διὰ τῆς φωταγωγού πρὸς τὸν οὐρανὸν φαιδρότατον τε γενόμενον καὶ χρῶμα παρέχοντα οἷον τῶν μυοσωτίδων. καὶ γὰρ διὰ πολλῶν ἥδη μηνῶν αἰθρίαν καὶ νηνεμίαν ποθῶν ἥσθάνετο τέλος τοῦ θέρους ἀρξομένου.

ὅ δ' Ἀρειος ζητῶν τέως τὸ δίκταμνον ἐν τοῖς χιλίοις φαρμάκοις βοτανικοῖς καὶ μυκητίνοις οὐκ ἀνέβλεψε πρὶν ἥκουσε τοῦ Ῥοῶνος Ω Ἀγριώδες, λέγοντος, τί χρῆμα σὺ ἐν βιβλιοθήκῃ περιπολεῖς;

τοῦτον δὲ παρῆν ἵδεν βραδέως ἐπιόντα, ἔχοντά τε κρυπτόν τι ὅπισθε τοῦ νώτου. καὶ πάνυ ἄτοπος ἐδόκει τὸν τρίβωνα φορῶν τὸν σπαλακορύπαινον.

Θεωρῶ δ' ἀτεχνῶς ἔγώ, ἔφη. ἀλλ' οἱ μὲν ὑπώπτευον αὐτὸν κίβδηλόν τι λέγειν ἀπίστω πως τῇ φωνῇ φθεγγόμενον, ἐκεῖνος δ' αὖ τούτους, λέγων ὅτι Τί καινὸν ὑμεῖς περιεργάζεσθε ἐτεόν; μῶν ἔτι τὸν Φλάμηλον ζητεῖτε;

Ἐγνώκαμέν γε πάλαι, ἀπεκρίνατο ὁ Ῥοών λαμπρυνόμενος τῇ ἐπιστήμῃ, οὐ μόνον περὶ ἐκείνου ὅστις ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ὅ τι φυλάττει ὁ κύων· φιλοσόφου γάρ ἐστι –

ὅ δ' Ἀγριώδης Σίγα σίγα εἰπὼν περιέβλεπεν εὐλαβούμενος μή τις παράκουοι. Τί πάσχεις; μὴ βοῶν διασπείρης ταῦτα.

καὶ ὁ Ἀρειος Ἀλλ' οὖν, ἔφη, ἔστιν ἀ ἐβουλόμεθα ἐρωτᾶν σε, περὶ τοῦ τί τὴν λίθον φύλαττει χωρὶς τοῦ Οὐλότριχος.

Σίγα, ἥ δ' ὃς αὐθις ὁ Ἀγριώδης καὶ μείζονι τῇ φωνῇ. ἀλλ' ἀκούσατέ μου. εἰσαῦθις φοιτᾶτε παρ' ἐμέ. οὐ μὴν οὐδὲν ὑπισχνοῦμαι λέξειν οὐδὲν ὑμῖν, ἀλλὰ μὴ ἀδολεσχεῖτε γοῦν περὶ αὐτὰ ἐνθάδε παρόντες· οὐ γὰρ θεμιτὸν τοῖς μαθηταῖς εἰδέναι οὐδέν. τυχὸν νομίζοιεν ἄν με δεδηλωκέναι τι ὑμῖν –

Εἰς καλὸν δῆτα, ὑπολαβὼν ἔφη ὁ Ἀρειος.

καὶ βραδέως αὖ ἀπέβη ὁ Ἀγριώδης.

ἥ δ' Ἐρμιόνη ἐνθυμουμένη τι Ἀλλὰ τί ἔκρυπτεν, ἔφη, ἔχων ὅπισθεν τοῦ νώτου;

Ἡ καὶ προσῆκόν τι τῇ λίθῳ;

Μέλλω οὖν μαθήσεσθαι ἐν τίνι μερίδι διέτριβεν, εἶπεν ὁ Ῥοών τοῖς μαθήμασι κορεσθείσ. καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἐπανελθὼν πολλὰ ἐν ἀγκάλαις βιβλία ἔκόμιζε. καὶ ταῦτ' ἐπὶ τὴν τράπεζαν καταθείσ ψιθυρίζων Δρακόντων, ἔφη. ἔζητεν γὰρ ἐκεῖνος τὰ τῶν δρακόντων. ἵδοὺ τάδε· εἰδὴ δρακόντεια τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ιέρηντ. ἀπὸ τοῦ ὡοῦ εἰς τὴν ἔμπρησιν, ἔγχειρίδιον τοῖς δρακοντοκόλοις.

Ἄρειος δέ Ὁ γὰρ Ἀγριώδης, ἔφη, ἀεὶ δράκοντος ἐγλίχετο, οὕτω γὰρ εἴπε μοι πρῶτον συγγενόμενος.

Ἄλλὰ τοῦτο, ἔφη ὁ Ῥοών, παράνομόν ἐστιν ἡμῖν. ἡ γάρ τοι δρακοντοροφία ἔτει χιλιοστῷ ἐπτακοσιοστῷ ἐνάτῳ ἀπερρήθη ὑπὸ τοῦ τῶν φαρμακέων συνεδρίου, οὐδ' ἐστιν ὅστις οὐκ οἶδε τοῦτο. καὶ γὰρ οὐ μόνον χαλεπόν ἐστιν οἴκοι δρακοντοροφεῖν λάθρᾳ τῶν Μυγάλων, ἀλλὰ καὶ τοὺς δράκοντας ἡμεροῦ ἀδύνατόν τε καὶ ἐπικίνδυνον. εἴθ' ὥφελες ἵδειν τὰς φλυκταίνας ἃς ὁ Κάρολος ὑπέσχεν ἐν Ρουμανίᾳ ὑπὸ δρακόντων ἀγρίων κεκαυμένος.

Μῶν ἐν Βρεταννίᾳ ἄγριοι εἰσὶ δράκοντες; ἢ δ' ὃς ὁ Ἀρειος.

Μάλιστα, ἔφη ὁ Ῥοών. ἐνδημοῦσι γὰρ καὶ οἱ Οὐαλικοὶ χλῶροι καὶ οἱ Θουλικοὶ μέλανες. ἔργον δ' ἐστὶ δὴ τῇ βουλῇ τῇ τῶν μάγων ἀποκρύπτεσθαι ταῦτα, δέον ἀεὶ βασκαίνειν τοὺς Μυγάλους εἴ τις δράκοντα ἐώρακεν ὅπως ἐπιλησμόνες γενήσονται.

Ἄλλ' εἴπε μοι, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη, ποίου πρὸς θεῶν πράγματος ἀπτεται ὁ Ἀγριώδης;

*

καὶ μεθ' ὥραν τὴν τοῦ καλυβίου θύραν κόπτοντες εἶδον τὰς θυρίδας καταπετάσμασιν ἀπάσας συγκεκλεισμένας. καὶ ὁ Ἀγριώδης Τίς ἔστι βοήσας ἀσπασάμενος δ' αὐτοὺς τὴν θύραν κάτοπιν εὐθὺς ἔκλεισεν.

καὶ ἐπειδὴ τάχιστα εἰσῆλθον, καύματι πάνυ διεθερμαίνοντο, πυρὸς ἐν τῇ ἐσχάρᾳ καιομένου καίπερ τοῦ ἐκτὸς ἀέρος θερίνου ἥδη γενομένου. ἐκεῖνος δὲ ὕδωρ ἐθέρμαινε καὶ τέιον ἐποιήσατο αὐτοῖς. τὰ δ' ἄρτου ψωμία γαλῆς κρεῶν σεσαγμένα καταφρονοῦντες οὐκ ἐδέξαντο.

Εἶτα ἐπεθυμεῖτε ἀνερωτῆσαι τι;

Μάλιστα, ἔφη ὁ Ἀρειος, ὡς οὐ μέλλων λόγῳ ὑποστελεῖσθαι οὐδὲν τοῦ δέοντος. σπούδαζομεν γὰρ μαθεῖν τί φυλάττει τὴν φιλοσόφου λίθον χωρὶς τοῦ Οὐλότριχος, εἴπερ δοκεῖ σοι λέγειν.

Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἔφη, τοῦτο μὲν ὡς οὐκ εἰδότι, τοῦτο δὲ εἴ πη κατήδη οὐ βουλομένω τοῖς ἄγαν ἥδη μεμαθηκόσι λέγειν

ούδεν. ἡ γὰρ λίθος ἐνθάδε πάρεστιν ἐκ προνοίας, παρὰ μικρὸν ἐλθοῦσα ἐκ Γριγγώτου κλεφθῆναι. ἀλλ' οἶμαι καὶ ταῦτα ηύρηκατε δήπου; λελήθατε γὰρ ἐμὲ εὑρόντες οὐκ οἴδ' ὅπως τὰ τοῦ Οὐλότριχος.

ἡ δ' Ἔρμιόνη χαριέντως μὲν κολακευτικῶς δέ 'Αλλ' ὁ Αγριώδες, εἰπεῖν μὲν ἡμῖν δῆλον ὅτι οὐ βούλη, οἶσθα δ' ὅμως ἄτε πάντ' εἰδὼς τὰ ἐνθάδε γιγνόμενα. καὶ αὐτοῦ ἥσθοντο μειδιῶντος – τὸν γὰρ πώγωνα κινούμενόν τι εἶδον. κάκείνη ἀναλαβοῦσα Ἐβουλόμεθα μαθεῖν ἀπλῶς τίς ἄρ' ἦν ὁ φύλαξ, οὐκ εἰδότες ὅτῳ ἐπίστευσεν ὁ Διμπλόδωρος συμφυλάττοντι χωρὶς σοῦ.

ταῦτα δ' εἰπούσης ὁ μὲν Αγριώδης ἐσεμνύνετο ὡς τι ᾖν, ὁ δ' Ἀρειος καὶ ὁ Ροῶν προσεγέλων θαυμάζοντες αὐτήν.

Λοιπόν· οὐδὲν ἄρ' ἐμποδών ἐστιν οἶμαι μὴ τοῦτο λέγειν. εἰέν. πρῶτον μὲν γὰρ ἔχρήσατο τὸν Οὐλότριχα ἀπ' ἐμοῦ, ἔπειτα δὲ σοφισταὶ τινες ἐμαγγάνευσόν τι, οἷον ἡ Βλάστη, καὶ ὁ Φιλητικὸς καὶ ἡ Μαγονωγαλέα – τοῖς γὰρ δακτύλοις διηρίθμει αὐτούς – καὶ ὁ Κίουρος, καὶ αὐτὸς ὁ Διμπλόδωρος ἐποίησέ τι. ἀλλὰ περιμένετε· ἐπελαθόμην τινός. καὶ δὴ καὶ ὁ Σίναπυς.

Ἡ τὸν Σίναπυν λέγεις;

Πάνυ γε. μῶν ἔτι περὶ τούτων πράγματα ἔχετε; πίθεσθέ μοι· ὁ Σίναπυς ἄτε φυλάττων τὴν λίθον οὐδαμῶς κλέψειν μέλλει.

ὁ δ' Ἀρειος ἥδει τόν τε Ροῶνα καὶ τὴν Ἔρμιόνην ταῦτα ἐννοοῦντας. εἰ γὰρ ἐκεῦνος μετεῖχε τοῦ φυλάττειν, ράδιον ἄρα γενέσθαι αὐτῷ εὐρεῖν ὁ τρόπως οἱ ἀλλοὶ σοφισταὶ φυλάττοιεν. ἐπίστασθαι οὖν ἐδόκει τὰ πάντα ὡς εἰπειν εἰ μὴ διακρούεσθαι δὴ τὸ τοῦ Κίουρου φίλτρον καὶ τὸν Οὐλότριχα.

καὶ ὁ Ἀρειος φοβερὸς γεγώς Οὔκουν σὺ μόνος, ἔφη, ὁ Αγριώδες, σοφὸς εἰ ἐπιστάμενος ὁ τρόπως ἐστι παρελθεῖν τὸν Οὐλότριχα; οὐδὲ εἴποις ἀν τοῦτο οὐδὲν οὐδὲ τῶν σοφιστῶν;

Οὐδεὶς γὰρ ἐπίσταται, ἡ δ' ὃς ὁ Αγριώδης σεμνὸν βλέπων, χωρὶς ἐμαυτοῦ καὶ τοῦ Διμπλοδώρου.

Τοῦτο γοῦν χρήσιμόν ἐστί τι, εἶπεν ὁ Ἀρειος λάθρᾳ ἐκείνου. ἀλλ' ἔξεστι θυρίδα ἀνοίξαι; θερμαίνομαι γὰρ σφόδρα.

Ἄδυνατόν γε. ἀλλὰ λυποῦμαι, ἔφη ἀποβλέπων ἂμα πρὸς τὴν ἐσχάραν, οὐδὲ λαθὼν τὸν Ἀρειον. ὁ δὲ ἐκεῖσε βλέψας αὐτός Ωδαιμόνιε, ἔφη, ἐκεῖνο πί δή;

ἀλλ' ἥδει αὐτὸν τί ἐστίν. ἐν γὰρ μέσῃ τῇ ἐσχάρᾳ ὑπὸ τῷ λέβητι ὡρὸν τι ἦν μέγα δὴ καὶ μέλαν.

ὁ δ' Αγριώδης τοῦ γενείου δέει ἀπτόμενος ἐτονθόρυζέ τι ὡς οὐκ ἔχων τάληθες εἰπεῖν.

καὶ ὁ Ῥοῶν ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ ὀκλάζων ὡς ἐγγύθεν ὄφομενος τὸ ὡόν
Πόθεν ἐκτήσω, ἔφη, ὁ Ἀγριώδες; πολυτελέστατον γὰρ ἦν σοι ὡς
ἔοικε.

Κομίζω γὰρ τόδε νικητήρια λαβών· χθὲς γὰρ τῆς ἐσπέρας ἐν τῷ
δήμῳ μεθ' ἑταίρων συμπίνων ξένῳ τινὶ συνεγενόμην κυβεύων. ἀλλ'
ἔμοιγ' ἐδόκει ἄσμενος δὴ καταλιπεῖν αὐτό.

'Αλλὰ πῶς, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη, ἐν νῷ ἔχεις χρῆσθαι αὐτῷ
ἐννεεοττευμένω;

βιβλίον δὲ μέγα ὑπὸ τοῦ προσκεφαλαίου λαβών Φιλοσοφῶν
γὰρ, ἔφη, τόδε κέκτημαι τὸ βιβλίον ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης χρησ-
άμενος, τὸ περὶ τῆς δρακοντοροφείας τέρψεως χάριν ἢ
ἐπικαρπίας, ἀρχαῖον μὲν χρήσιμον δ' ὅμως. χρεία γάρ τοί ἐστι τὸ
μὲν ὡὸν ἐν ἐσχάρᾳ θεραπεύειν, τῶν μητέρων θερμὸν ἐμπνεούσων
αὐτοῖς, τὸν δὲ νέοττον τρέφειν καθ' ἡμιώρια ἀμφορέα δίδοντα
ἴσον ἵσω οἰνοπνεύματι καὶ αἷματι ὀρνιθέιψ πεπληρωμένον. καὶ
ἰδοὺ λέγει τὸ βιβλίον ὅπως ἔνεστι τὰ ὡὰ διαγιγνώσκειν ἄλλο ἀπ'
ἄλλου· τούμδον γάρ ἐστι Γλυπτόνωτος Ὑπερβόρεος, τῶν ἐπιτυχ-
όντων οὐδαμῶς ὅν.

καὶ οὗτος μὲν ἐδόκει πάνυ ἀγαπᾶν τοῖς πεπραγμένοις, ἡ δ'
'Ἐρμιόνη οὐχ ἥδομένη? Ω 'Ἀγριώδες, ἔφη, ἐν ξυλίνῃ διατρίβεις οἰκίᾳ.
οὐδὲ οὐκ ἥκουεν, ἐμινύριζε δὲ εὐθύμως φρύγανα εἰς τὴν ἐσχάραν ἄμα
ῥίπτων.

*

καινὸν οὖν πρᾶγμα νῦν εἶχον καὶ ἀνιαρότερον, οὐκ εἰδότες τί πάθοι
ἂν ὁ Ἀγριώδης εἴ τις πύθοιτο αὐτοῦ δράκοντα τρέφοντος παρά-
νομον ἐν τῷ καλυβίῳ.

Εἴθ' ἔφ' ἡσυχίας μοι συμβαίη διατρίβειν εὐδαιμονοῦντι, ἐπεν δ
'Ροῶν ποτε. ἥγωνίζοντο γὰρ ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἐσπέραν τῶν κατ' οἶκον
μαθημάτων, ὧν πλείονα ἥδη ἐλάμβανον, μόλις κρατήσαι. καὶ ἡ
'Ἐρμιόνη, ἥρξατο ἥδη καταλόγους ποιουμένη, ὑπὲρ τοῦ θ' 'Αρείου καὶ
τοῦ Ῥοῶνος πάνυ ἐπαχθῆς αὐτοῖς γενομένη.

κακοπειτα πρωΐην ἡ Ἁδυϊκτὶν ἐκόμισέ ποτ' ἐπιστολὴν τῷ 'Αρείῳ
ἐτέραν ὑφ' 'Ἀγριώδους πεμφθεῖσαν βραχυλογήσαντος ὥδε·

'Εννεοττεύει.

ὅ μὲν οὖν Ῥοῶν εἶπεν ἀφιστάμενος τῆς βοτανικῆς σχολῆς ἰέναι
εὐθὺς πρὸς τὸ καλύβιον, ἡ δ' 'Ἐρμιόνη τοῦτ' οὐκ ἐβούλήθη.

Ποσάκις διὰ βίου σοι δράκοντα ἰδεῖν ἐννεοττεύοντα ἐξέσται;

Οὐ μόνον πρὸς σχολὰς δεῖ φοιτῆσαι, ἀλλὰ καὶ πράγμαθ' ἔξομεν
ἡμεῖς τε καὶ ὁ Ἀγριώδης εἴ πή τις εὔροι ὅ τι πράττει –

Σίγα, ἔφη ὁ 'Αρείος πρὸς οὓς αὐτῇ λέγων.

δ γὰρ Μάλθακος ὀλίγους πόδας ἀπέχων αὐτῶν εἰστήκει παρακούσόμενος. "Αρειος δ' οὐκ ἥδει πότερον πόλλ' ἀκήκοεν ἢ οὐ· τὸ δ' οὖν βλέμμα αὐτοῦ ἐπίφθονον ἐνόμιζεν εἶναι καὶ πικρόν.

καὶ ἡ Ἐρμιόνη συνεχῶς ἀγωνισαμένη τῷ Ῥωνι βαδίζοντι ὁμοῦ μετ' αὐτῆς πρὸς τὴν βοτανικὴν τέλεον ὡμολόγησεν ἑωθινὴ μεταξὺ τῶν σχολῶν προσιέναι μετὰ τοῦ ἔτερον παρὰ τὸν Ἀγριώδη. τελευτησάσης οὖν τῆς σχολῆς ψοφήσαντος δὲ τοῦ κώδωνος, οἱ τριτοὶ τὰ μυστρία εὐθὺς καταθέντες ὡς τάχιστα διὰ τὸν κῆπον ἥλθον πρὸς τὰ κράσπεδα τῆς ὕλης. καὶ ὁ Ἀγριώδης ἡσπάσατ' αὐτοὺς ἔνθερμον βλέπων καὶ σφόδρα προθυμεῖσθαι δοκῶν.

Παρ' ἀκαρῆ ἐστὶν ἡ ἐκκόλαψις, ἔφη ἔνδον ἄγων αὐτούς.

καὶ μὴν τὸ ὡδὸν κατέλαβον ἐπὶ τῇ τραπέζῃ κείμενον, ρήγματα παρέχον μεγάλα. καὶ ἐντὸς ἐκινεῖτο τι δεινὰ ἄμα φθέγματα ἐφιέν καὶ ἄδηλα.

πάντες οὖν παρακαθήμενοι πρὸς τὴν τράπεζαν κεχηνότες ἔθεώρουν.

καὶ εὐθὺς ψόφον ἀκούσαντων αὐτῶν ὡς τινος ἔνδοθεν ἀποξέοντος τὸ κέλυφος, σχιζομένου δὲ τοῦ ὡδοῦ, τὸ δρακόντιον κατὰ τὴν τράπεζαν ἐπεσεν. ὁ δ' Ἀρειος οὐκ ἐνόμιζεν αὐτὸς εὔμορφον εἶναι, ἵσον δοκοῦν γενέσθαι ἀλεξιβροχίω μέλανι διεστραμένῳ. ἀκανθώδη δὲ τὰ πτερὰ εὐμεγέθη ἦν πρὸς τὸ σῶμα μέλανι καὶ ἰσχνόν. ρύγχος δ' εἶχε μακρὸν τοὺς μυκτῆρας εὐρεῖς παρέχον, καὶ κεράτια ἔτι βλαστάνοντα, καὶ ὀφθαλμοὺς ἐξόγκους γενομένους καὶ βατραχείους τὸ χρῶμα.

καὶ πταρνύμενόν τι σπινθῆρας ὀλίγους ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦ ρύγχους.

ὁ δὲ Ἀγριώδης Ούκοῦν καλός ἐστιν ὁ παῖς; φὰς χείρα ἐξέτεινε θωπεύσων τὴν τοῦ δράκοντος κεφαλήν. ὁ δὲ ἐπεχείρησεν εὐθὺς ἐνδάκνειν τοὺς δακτύλους αὐτοῦ, κάρχαρον δῆγμα παρέχων.

Βαβαὶ τῆς φιλοστοργίας, ἔφη, γνωρίζει γὰρ ἥδη τὸ μαμμίδιον.

ἀλλ' ἡ Ἐρμιόνη Ἡ καὶ ταχέως, ὡς Ἀγριώδες, ἡβάσκουσιν οἱ Γλυπτόνωτοι Ὑπερβόρεοι ἢ τί σοι δοκεῖ;

ὁ δ' ἐμελελεν ἀποκρίνασθαι καὶ ὡχριακῶς ἀνεπηδήσεν ἄφνω καὶ ἔδραμεν εὐθὺς πρὸς τὴν θυρίδα.

Τί χρῆμα ἔχεις;

Ἐθεώρει τις διὰ τὸ κενὸν τὸ μεταξὺ τῶν καταπετασμάτων. ἵδον μαθητής τις ἀποτρέχει πρὸς τὸ φρούριον.

ὁ δ' Ἀρειος προσπηδήσας πρὸς τὴν θύραν ἔξω δὲ τηρήσας ῥᾳδίως ἐγνώρισεν αὐτὸν καίπερ ἥδη πολὺ ἀπέχοντα. Μάλθακος γὰρ τὸν δράκοντα εἶδεν.

μετὰ δὲ ταῦτα τὸν Μάλθακον χείλεσι γοῦν ὑπογελῶντα ἀεὶ ὅρωντες, ὁ Ἀρειος καὶ ὁ Ρῷων καὶ ἡ Ἐρμιόνη πάνυ φοβεροὶ ἔγύγνοντο. εἰ δὲ σχολήν ποτ’ ἔχοιεν, ἐφοίτων σκοταῖοι πρὸς τὸ τοῦ Ἀγριώδους καλύβιον ὡς πείσοντες αὐτὸν σωφρονεῖν.

ὁ γὰρ Ἀρειος Ἀφέτις αὐτό, ἔφη, ἐλευθέρωσον.

Οὐχ οἶστος τ’ εἰμί, ἔφη ὁ Ἀγριώδης, μικρότερος γάρ ἐστιν ἦ ὥστε ἐπιζῆν. ἀπόλοιτ’ ἄν.

καὶ τὸν δράκοντα σκοπούμενοι ἥσθοντο τριπλάσιον ἑαυτοῦ γενέσθαι ἐντὸς ἐπτὰ ἡμερῶν. τύφοντα δ’ ἔώρων ἀεὶ καπνὸν ἐκ τῶν ρίνων. κεναὶ δ’ ἐκεινοῦ φιάλαι καὶ πτερὰ ὀρνύθεια κατὰ τοῦδαφος. ὁ γὰρ Ἀγριώδης ὅλος ὥν περὶ τὰ τοῦ δράκοντος πάντως ἡμέλει τὰ τῆς κυνηγιοφυλακικῆς.

καὶ μαλακὸν βλέπων πρὸς τὸν δράκοντα "Ἐδοξέ μοι, ἔφη, Νορβέρτον ὀνομάσαι. ἀλλὰ γνωρίζει με ἀμέλει· ἵδού. ὁ Νορβέρτε, ὁ Νορβέρτιδιον, ποῦ τὸ μαννάριον;

"Ἡ κάρτα πάνυ κορύζης τὴν ρίνα μεστός ἐστιν Ἀγριώδης, εἶπεν ὁ Ρῷων πρὸς οὓς τῷ Ἀρείῳ.

ὅ δὲ μεγάλῃ τῇ φωνῇ Ω Ἀγριώδες, ἔφη, ἐντὸς δυοῖν ἑβδομάδων ὁ Νορβέρτος ἵσος γενήσεται τὸ μῆκος τῷ σῷ οἰκιδίῳ. καὶ τῷ Μαλθάκῳ ἔνεστιν ἴέναι πρὸς τὸν Διμπλόδωρον ὅταν θέλῃ.

ἐκεῖνος δὲ δάκνων τὰ χείλη Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶδα, ἔφη, αὐτὸν κτῆμα εἰς ἀεὶ οὐκ ἐσόμενον, οὐδ’ ἔχω ἀτεχνῶς ἀπορρῦψαι· ἀδύνατον γάρ.

ὅ δ’ Ἀρειος πρὸς τὸν Ρῷωνα βλέψας Κάρολον ὀνόμασεν.

ὅ δ’ ἀποκρινόμενος Καὶ σύ, ἔφη, κορυζᾶς μοι ἐγένου. ἥ καὶ Ρῷων ἔτ’ ὥν λέληθά σε;

Τὸν γὰρ Κάρολον λέγω τὸν σὸν ἀδελφὸν ὅστις ἐν Ρουμανίᾳ διατίβων περὶ τὸν δράκοντας φιλοσοφεῖ, ἔξὸν ἐκεῖσε ἀποπέμψαι τὸν Νορβέρτον. ἐκεῖνος γὰρ θρέψας αὐτὸν εἰς τὴν ἐρημίαν ἐλευθερώσειεν ἄν.

Καλῶς λέγεις, ἔφη ὁ Ρῷων. πῶς δοκεῖς, ὁ Ἀγριώδες;

συμφήσαντος δὲ τέλεον ἐκείνου, γλαῦκ’ ἐπέμψαν πρὸς τὸν Κάρολον εἴς πως ἐθέλοι βοηθῆσαι.

*

καὶ μακρὸν ἥδη χρόνον περιμείναντες, ὡς ἐδόκει, τῇ τετάρτῃ ὁ Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη μόνοι ἐκάθιζον ἐν τῷ κοινείῳ. τῶν δ’ ἄλλων μαθητῶν ἐπὶ κοῖτον ἥδη ἀπελθόντων, τοῦ κώδωνος τὰ δώδεκα ἥχούντος ἄρτι ἥκουσαν – ὡρολόγιον γὰρ ἐν τοίχῳ ἦν – καὶ ἄφνω διὰ τὴν ὀπὴν εἰκονικὴν ὥσπερ οὐδαμόθεν ἐφάνη ὁ Ρῷων ἐκδυόμενος ἅμα τὴν τοῦ Ἀρείου χλαῖναν τὴν ἀφανείας. φοιτήσας γὰρ πρὸς τὸ καλύβιον συνέπραττε τῷ Ἀγριώδει τρέφοντι τὸν Νορβέρτον.

οῦτος γὰρ ἥδη ἐφίλει τῶν μεγάλων μυῶν καταπίνειν καθ' ἡμέραν μυρίους.

"Ἐδηξέ με, ἔφη τὴν δεξιὰν αἵματηρὰν δείξας μάκτρῳ κεκαλυμμένην. οὐ γὰρ οἶστος τ' ἔσομαι γραφίδα ἔχειν δι' ἔβδομάδα. πιθούμοι· ἐκεῖνος γὰρ ὁ δράκων κυνώδαλόν ἔστι βδελυρώτατον πάντων. ὁ δ' Ἀγριώδης ὅμως φιλεῖ χρῆσθαι αὐτῷ ὕσπερ κυνίκλῳ τινὶ μικρῷ καὶ οὐλότριχῃ. ἐμοὶ γὰρ δεδηγμένῳ ἐπετίμησεν ὡς φοβήσαντι αὐτόν. καὶ ἀπιόντος μου ἐβαυκάλα αὐτόν.

ἐνταῦθα δὴ ἐκοφέ τις τὴν θυρίδα.

"Ηδυικτίν ἔστιν, ἦ δ' ὃς ὁ "Ἀρειος σπεύδων εἰσαγαγεῖν αὐτήν. κομίζει γὰρ ἐπιστολὴν τῷ Καρόλῳ ἀντιγεγραμμένην.
καὶ οἱ τριττοὶ προνεύοντες ὅμοι ἀνέγνωσαν τάδε·

Κάρολος Ροῶνι

Πῶς ἔχεις; κεχαρισμένην ἔπειμψάς μοι ἐπιστολήν.
προσδέξομαι μὲν οὖν ἄσμενος τὸν Γλυπτόνωτον Ὑπερβόρεον,
μετακομίσαι δ' αὐτὸν δεῦρο χαλεπὸν ἔσται. βέλτιστον γὰρ ἂν
εἴη οἷμαι εἰ ἑταῖροί τινες – μέλλουσι γὰρ φοιτήσειν παρ' ἐμὲ
τῆς ἐπιούσης ἔβδομάδος – κομίσαιεν αὐτόν. δράκοντα δὲ
παράνομον κομίζουσιν οὐ πρέπει ἀλῶναι.

ἥ που ἔξεστί σοι καταστῆσαι τὸν Γλυπτόνωτον ἐπ' ἄκρῳ τῷ
πύργῳ τῷ ὑψηλοτάτῳ μέση τῇ νυκτὶ τῷ Σαββάτῳ; οἱ ἑταῖροι
ἐκεῖ ἀπαντήσαντές σοι σκοταῖοι ἀφαιρήσουσιν αὐτόν.

ἀντίγραψόν μοι ὡς τάχιστα. ἔρρωσο.

καὶ ἀποροῦντές τι βραχὺν χρόνον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον.

ὅ δ' "Ἀρειος Ἄλλὰ τὴν χλαῖναν γοῦν, ἔφη, τὴν ἀφανείας ἔχουσιν
ἡμῖν τοσαύτην οὖσαν ὥστε καλύψαι πῶς δοκεῖς ἡμᾶς τ' αὐτοὺς καὶ
τὸν Νορβέρτον οὐδαμῶς ἔργον ἔσται.

οἱ δ' ἔτεροι ὡμολόγησαν συμπράξειν ἄρτι τοσαῦτ' ἔξαντλήσαντες
ῶστε πάντα ποιεῖσθαι ἂν εἴ γ' ἀπαλλαγεῖεν τοῦ τε Νορβέρτου καὶ
τὸ μέγιστον τοῦ Μαλθάκου.

*

ἀλλ' ἔξ ἀπροσδοκήτου συνέβη τι· τῇ γὰρ ὑστεραίᾳ δ' Ροῶν τὴν
χεῖρα τὴν δράκοντι δεδηγμένην εἶδεν ἔξωδηκυῖαν διπλῆν τοῦ συν-
ήθους. καὶ πρῶτον μὲν οὐκ ἥδει εἰ ἀσφαλής εἴη ἐλθὼν πρὸς τὴν
Πομφόλυγα φοβούμενος μὴ οὐ λάθοι αὐτὴν ὑπὸ δράκοντος τραυ-
ματισθείς. ἐπειτα δὲ τῆς δείλης ἐπιγενομένης οὐκέτ' ἐν μεθορίᾳ
δυοῖν ἐναντίων κατέστη· τὸ γὰρ ἔλκος ἵωδες ἐγένετο τὸ χρῶμα, τῶν
τοῦ Νορβέρτου ὁδόντων ὡς ἐώκει δηλητήριόν τι παρασχόντων.

καὶ ἀμφὶ δείλην ὁψίαν ὁ "Αρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐπειγόμενοι ἀφίκοντο πρὸς τὸ νοσοκομεῖον· τὸν δὲ ᾿Ροῶνα κατέλαβον κακὰ πράττοντα ἐν κλίνῃ κείμενον.

ψιθυρίζων δέ Ἀλλὰ πράγματα ἔστι μοι οὐ μόνον ὁδυνωμένω τὴν χεῖρα – τοσοῦτο γὰρ ἀλγῶ ὥσει τις ἔμελλεν ἀποτεμεῖν αὐτήν – ἀλλὰ καὶ τοῦ Μαλθάκου ἔνεκα. ὁ δ' εἶπε τῇ Πομφόλυγι ὡς φοιτήσας παρ' ἐμὲ χρήσασθαι βούλεται βιβλίον τι δῆθεν, τῷ ὅντι θέλων σκώπτειν καὶ μωκᾶσθαι. ἡπείλει δέ μοι δηλώσειν αὐτῇ πρὸς ὅτου ἄρα δεδηγμένος εἴην· ἐγὼ μὲν γὰρ ἔφην κύνα εἶναι τὸν δήξαντα, αὐτῇ δ' οὖμαι οὐ πιστεύει μοι. εἴθ' ὥφελον μὴ πατάξαι τὸν Μάλθακον ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἰκαροσφαιρικοῦ. τιμωρεῖται με δηλαδή.

ὁ δ' "Αρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη πραῦνειν αὐτὸν ἐπεχείρουν· εἰπούσης δὲ ταύτης ὅτι Μέση τῇ νυκτὶ τοῦ Σαββάτου πάντα τετελεσμένα ἔσται, οὐδαμῶς ἐπραῦνετο, μᾶλλον δ' ἀνακαθιζόμενος εὐθὺς πάνυ ἴδρωτι ἐρρεῖτο.

καὶ τραχύφωνος Μέση τῇ νυκτὶ, ἔφη, τοῦ Σαββάτου. ίοὺ ίοὺ τῶν κακῶν. νῦν δὴ μέμνημαι· ἡ γὰρ ἐπιστολὴ ἡ τοῦ Καρόλου ἐν τῷ βιβλίῳ ἦν ἐκείνῳ ὅπερ ἀφεῖλεν ὁ Μάλθακος. δῆλον οὖν ὅτι μαθήσεται ὡς μέλλομεν ἀπολυθήσεσθαι τοῦ Νορβέρτου.

τὸν "Αρειον μέντοι καὶ τὴν Ἐρμιόνην μέλλοντας ἀποκρινεῖσθαι ἔφθασεν ἡ Πομφόλυξ παρελθοῦσα καὶ κελεύσασα ἀπιέναι ὡς ὑπου δεομένου τοῦ ᾿Ροῶνος.

*

εἶπε τοίνυν ὁ "Αρειος τῇ Ἐρμιόνῃ ὅτι Παρελήλυθεν ὁ καιρὸς ἡμῖν τοῦ μεταβούλευεσθαι ὡς πέμψασιν ἐτέραν γλαῦκα πρὸς τὸν Κάρολον. τυχὸν γὰρ ἄπαξ ἔξεστιν ἀπαλλάξασθαι τοῦ Νορβέρτου, καιροῦ νῦν δὴ δίδοντος. κινδυνευτέον δῆτα. καὶ μὴν ἔχομεν τὴν ἀφανείας χλαῖναι λαθόντες τὸν Μάλθακον κατὰ τοῦτο γοῦν.

ἐλθόντες δὲ ἵνα ἀπαγγεῖλωσι ταῦτα τῷ ᾿Αγριώδει κατέλαβον Δάκος τὸν Μολοσσικὸν κύνα ἐκτὸς τοῦ οἰκιδίου καθήμενον καὶ ἐνδεδεμένον τὴν οὐρὰν διὰ τραῦμα. ἐκεῖνος δὲ θυρίδα ἀνοίξας μεστὸς δ' ὧν ἀσθματος Οὐ προσδέξομαι ὑμᾶς εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νορβέρτου πράγματά μοι παρέχοντος. δύναμαι δ' οὖν χρήσασθαι αὐτῷ.

ἀκούσας δὲ περὶ τῆς τοῦ Καρόλου ἐπιστολῆς μόνον οὐκ ἐδάκρυσε. δηχθεὶς δ' ἄρτι ὑπὸ τοῦ Νορβέρτου τὸ σκέλος τάχα καὶ διὰ τοῦτ' ἐδάκρυεν.

Ιατταταῖ, ἔφη. καλῶς μὲν οὖν ἔχει, τῆς ἀρβύλης μόνον δεδηγμένης. παίζει γὰρ ἄτε παιδίον ὧν ἄρα.

ἀλλὰ τὸ παιδίον δὴ ἔκρουσε τὸ τεῖχος τῷ κέρκω ὥστε πάνυ

κροτήσαι τὰς θυρίδας. ὁ δ' "Αρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐπανῆλθον πρὸς τὸ φρούριον ἐννοοῦντες ἄμα ὅτι ἄκοντες μενούσι τὸ Σάββατον.

*

καὶ ὥκτιραν ἄν τὸν Ἀγριώδη – ὥρα γὰρ ἦν χαίρειν εἰπεῖν τῷ Νορβέρτῳ – εἰ μὴ τοσοῦτο ἐφρόντιζον πρὸς ἂ ἔδει ἔτι κινδυνεύειν. ὅδη δὲ ξυσκοτάζοντός τε καὶ πολλοῦ νέφους γενομένου ἐχρόνιζόν τι ἀφικόμενοι εἰς τὸ τοῦ Ἀγριώδους καλύβιον· καὶ ἔδει αὐτοὺς περιμέναι μέχρι ἄν Ποιφύκτης ἐκποδὼν γένηται ἐν τῇ αὐλῇ ἀντισφαιρίσας ἐπὶ τὸν τοῖχον.

ὁ δ' Ἀγριώδης συνεσκευάσατο ὅδη τὸν Νορβέρτον πρὸς τὴν φυγὴν εἰς λάρνακά τινα μεγάλην.

'Ἄλλ' οὖν μύας γε πολλοὺς ἔχει ἐφόδια καὶ οἰνοπνεύματος πολὺ καὶ δὴ καὶ τὴν ἄρκτον μαλλωτὴν παίγνιον οὖσαν ἐράσμιον ἔδωκ' αὐτῷ ὅπως μὴ ταλαιπωρῆ μόνος γενόμενος.

ἥκουσε δ' ὁ "Αρειος ψόφον ὡς ἄρκτου ἔσω ἀποκεφαλιζομένης.

'Ἀγριώδης δέ "Ερρωσο, ἔφη, ὁ Νορβέρτε. ἥ μὴν οὕποτ' ἀμνημονεύσει σοῦ τὸ μαννάριον. καὶ ὁ "Αρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἄμα ἐξεπέτασαν τε τὴν ἀφανείας χλαῖναν κατὰ τὴν λάρνακα καὶ αὐτοὶ συνεκαλύψαντο.

καὶ πολλοῦ ἤδρωτος ἦν κομίσαι τὴν λάρνακα εἰς τὸ φρούριον. μεσούσης δ' ὅδη τῆς νυκτὸς τὸν Νορβέρτον σκοταῖοι ἀνὰ τὸν τῆς αὐλῆς ἀναβαθμὸν μαρμάρινον μόλις ἐφείλκυσαν καὶ κατὰ τὰς διαδρομάς. κάντεῦθεν ἀνέβαινον πολλοὺς ἀεὶ πατοῦντες ἀναβαθμούς, οὐδὲν ὄνηθέντες οὐδὲ διόδῳ συντόμῳ Ἀρείου ἄγοντος χρησάμενοι.

πνευστιῶν δὲ πολὺ ὁ "Αρειος Ὄλιγου, ἔφη, πάρεσμεν. προσῆλθον γὰρ εἰς τὴν διαδρομὴν τὴν ὑπὸ τῷ πύργῳ τῷ ὑψηλοτάτῳ.

ἐνταῦθα δὴ κατιδόντες ἔμπροσθεν κινούμενόν τι ὀλίγου μεθεῖσαν τὸ φορτίον. ἐπιλαθόμενοι δ' ὅδη ἀφανεῖς εἶναι σκότῳ κρυψόμενοι κατέπτηξαν, ἀτενίζοντες ἄμα πρὸς δύο ἀνθρώπους πλησίον ἐσκιαγραφημένους. οὗτοι γὰρ προσεπάλαιον ἀλλήλοις. λύχνον δὲ καίοντός τινος, εἶδον τὴν σοφίστριαν Μαγονωγαλέαν κοιτωνίτην τ' ἥμφιεσμένην τρόπον τῶν Σκοτίων πεποικιλμένον, καὶ μεμιτρωμένην τὴν κόμην· ἥ δὲ τὸν Μάλθακον κατεῖχεν ὡτὸς λαβοῦσα.

βοῶσα δὲ Φυλακή, ἔφη, καὶ εἴκοσι βαθμοὶ ἀπὸ τῶν Σλυθηρίων. καὶ δῆτα τολμᾶς νύχιος περιπολεῖν;

'Άλλ' οὐ συνίης, ὁ σοφίστρια, ὁ γὰρ "Αρειος Ποτῆρ ἔρχεται, δράκοντα ἄγων.

Κορυζᾶς. καὶ πῶς ἐτόλμας τοῦτο ψεύδεσθαι; ἔπου μοι δῆτα, ὁ Μάλθακε, εἰς γὰρ δίκην μέλλω ἄξειν σε ἐναντίον τοῦ σοφιστοῦ Σινάπεως.

μετὰ δὲ ταῦτα καὶ μάλα ράδιον ἦν ἀναβῆναι ἀνὰ τὴν κλίμακα τὴν ἐλικοειδῆ ὡς ἐδόκει αὐτοῖς ὅδη εὐφραινομένοις. ἀλλ' ἀφικόμενοι εἰς ἄκρον τὸν πύργον καὶ ὑπαίθριοι πάλιν γενόμενοι ἔξεδύσαντο τέλος τὴν χλαιναν ἀσμενοὶ ἀναπνέοντες τοῦ πόνου καὶ ὥδόμενοι τῇ αἰθρίᾳ τῇ νυκτερινῇ. καὶ μὴν ἦ γ' Ἐρμιόνη ἔχόρευσέ τι.

Δίκην ἄρα δίδωσιν ὁ Μάλθακος φυλακῆς ἀπολαύων· ἢ που ἄδειν θέλοιμ' ἄν.

ἀλλ' ὁ Ἀρειος παρήνεσεν αὐτῇ μὴ τοῦτο ποιῆσαι.

καὶ κιχλίζοντες περὶ τοῦ Μαλθάκου περιέμενον, τοῦ Νορβέρτου τέως ἐν τῇ λάρνακι καλινδουμένου. καὶ ἐν ἀκαρεῖ σάρα ἄν εἶδες τέτταρα κνεφαῖα κατασκήπτοντα.

οἱ τοίνυν ἔταῖροι οἱ τοῦ Καρόλου φιλογέλωτες ἦσαν. καὶ ἔδειξαν τῷ Ἀρείῳ καὶ τῇ Ἐρμιόνῃ τὰ σκεύη ἅπερ παρασχόντες ἔμελλον ὅμοι πάντες ἐπὶ τῷ ἀεροβατεῖν κρεμάσειν τὸν δράκοντα. πάντες δὲ συνέπραττον προσάπτοντες τὸν Νορβέρτον ἐκεῖσε ἵνα ἐν ἀσφαλεῖ κομίζοιτο. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη χάριν πολλὴν εἰδότες ἔδεξιώσαντο ἐκείνους.

καὶ τέλος δὴ τὸν Νορβέρτον ἐθεώρουν τοτὲ μὲν ἀπιόντα τοτὲ δὲ ἀποιχόμενον.

κἄπειτα κατέβησαν κατὰ τὴν κλίμακα τὴν ἐλικοειδῆ, ταχέως ὅδη ιόντες ὡς κεκουφισμένοι οὐ μόνον τὰς χεῖρας – οὐκέτι γὰρ τὸν Νορβέρτον ἐβάσταζον – ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν δή. καὶ τοῦ μὲν δράκοντος οἰχομένου, τοῦ δὲ Μαλθάκου φυλακῆς ἐζημιωμένου, τί γὰρ καταβαλεῖν αὐτοὺς ἐκ τῆς εὐδαιμονίας δύναιτ' ἄν;

καὶ ὁ καταβαλῶν μέντοι περιέμενεν ἐν τῷ κάτωθε τῆς κλίμακος. προβαίνοντες γὰρ εἰς τὴν διαδρομήν, τὴν τοῦ Φήληκος ὄψιν κατεῖδον δι' ὅρφης φανεῖσαν.

ὅ δὲ μικρᾶ τῇ φωνῇ Ἰατταταιάξ, ἔφη. οἷα γὰρ οἶα πράγματα ἔχομεν.

τὴν γὰρ ἀφανείας χλαιναν ἐπ' ἄκρω τῷ πύργῳ κατέλιπον.

— ΒΙΒΛΟΣ Ν —

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΥ

ἀδύνατον τοίνυν ὡήθη ἂν ὁ Ἀρειος τὰ ἑαυτοῦ πράγματα χείρονα ἀποβεβηκέναι.

καὶ γὰρ τοῦ Φήληκος εἰσαγαγόντος αὐτοὺς εἰς τὴν τῆς Μαγονωγαλέας δίαιταν, σιωπῇ καθήμενοι κατέμενον οὐδὲν πρὸς ἄλλήλους διαλεγόμενοι. τρεμούσης δὲ τέως τῆς Ἐρμιόνης, ὁ Ἀρειος πάνυ ἡπόρει οὐκ ἔχων οὕτε προφασίζεσθαι οὕτ' ἀπολογεῖσθαι οὕτε λογοποιεῦν οὐδέν· εἰ γὰρ σόφισμά τι καινὸν ἐν νῷ μηχανήσαιτο, ἀσθενέστερον ἐκάστοτε τοῦτο τοῦ προτέρου δοκεῖν ἄν. οὐδὲ προϊδεῖν δύνασθαι ὡς τρόπῳ φύγωσι, νοσούντων τοσοῦτ' ἥδη τῶν πραγμάτων ὥστ' εἰς ἀπορίαν καθεστάναι τὴν ἐσχάτην. πῶς γὰρ εἰς τοσοῦτο ἄνοιας ἀφίκοντο ὥστ' ἐπιλαθέσθαι τῆς χλαίνης; τὴν γὰρ Μαγονωγαλέαν οὐ δέξεσθαι οὐδεμίαν πρόφασιν ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὅτι νυκτιπόλων περὶ τοῦ φρουρίου ἐρπυσάντων ἀλλὰ καὶ διατριβόντων ἐν τῷ ἐπ' ἀστρονομίᾳ ἀποδεδειγμένῳ πύργῳ τῷ πάντων ὑψηλοτάτῳ καὶ ἀπορρήτῳ δήπου τοῖς μὴ εἰς σχολὴν φοιτῶσιν. εἰ δ' αὖ περὶ τοῦ Νορβέρτου αὕτη καὶ τῆς ἀφανείας χλαίνης μάθοι, τί ἐμποδὼν ἄν εἴη μὴ νυνὶ τὰ φορτία συσκευάσασθαι ἐκπεσουμένους;

ἡ καὶ ἀδύνατον ὡήθη χείρονα ἀποβεβηκέναι τὰ ἑαυτοῦ; ταύτης γοῦν τῆς γνώμης ἥμαρτεν. ἡ γὰρ Μαγονωγαλέα ἀφικομένη τῷ Νεφελώδει ἥγειτο.

ὅ δὲ τοὺς ἄλλους κατιδών 'Ο Ἀρειος, ἔφη τεθορυβημένος τῷ πράγματι. "Ἡθελον μὲν γάρ, ἔφη, προειπεῖν τι ὑμῖν, ἀκούσας τοῦ Μαλθάκου εὐχομένου καταλήψεσθαι αὐτοφώρους ὑμᾶς ἔχοντας δράκοντα —

ὅ μὲν οὖν Ἀρειος πολὺ ἀνένευεν ὡς παύσων ἐκεῖνον, ἡ δὲ Μαγονωγαλέα τοῦτ' ἥδη ἐγνώκει. καὶ ὑπερτέλουσα αὐτῶν ἐδόκει παντελῶς ἴκανὴ εἶναι πυρπνοεῖν ἐξ ἵσου τῷ Νορβέρτῳ.

Οὐ γὰρ οὖν ἐμαντευσάμην ἄν ταῦτα περὶ ὑμῶν γε. ὁ γὰρ Φήληξ

εἶπεν ὅτι ἐν τῷ πύργῳ τῷ ἀστρονομικῷ κατέλαβεν ὑμᾶς τῆς τρίτης τῆς νυκτὸς φυλακῆς ἀρχομένης. τί χρῆμα ἔποιεῖτε;

καὶ ἡ Ἐρμιόνη οὐδεπάποτε ἀπεῖπεν ὥστε μὴ ἀποκρύνεσθαι πρὸς τὸ ὑπὸ σοφιστοῦ ἐρωτώμενον. ἀλλὰ νῦν δὴ εἰστήκει ἀκίνητος ἵση ἀγάλματι, πρὸς τὰς περσικὰς ἀτενὲς δι' αἰσχύνης κάτω βλέπουσα.

ἀλλ' ἐκείνη "Ἐγνωκα γάρ που, ἔφη, οἷμαι τί γέγονεν. οὐ γὰρ οὖν τοῦ Θαλέω δεῖ. εἴπατε γὰρ τῷ Μαλθάκῳ μυθίδιόν τι πάνυ ἀλλόκοτον καὶ τεράστιον περί τινος δράκοντος, θέλοντες πράγματα παρέχειν αὐτῷ ἀπὸ κοίτης πλανωμένῳ. τοῦτον γὰρ ἥδη κατέλαβον. γελοιόν τι δήπου καὶ τοῦτο γενήσεσθαι ὥσεσθε εἴ πως ὁ Μακρόπυγος οὗτοσὶ ἀκούσας τὸν ὑμέτερον λόγον καὶ ἐπίθετο;

ὅ δ' Ἀρειος βλέπων πρὸς τοῦτον ἀποροῦντά τι ὡς ἐδόκει καὶ λυπούμενον τέως ἥθελεν ἀψοφητὶ λέγειν ὡς οὐκ ἔστιν ἀληθές. τὸν γὰρ Νεφελώδη κέπφον ὄντα καὶ δυστυχῆ ἐδέσσεν ἄν χειρὶ καὶ ποδὶ καὶ πάσῃ δυνάμει χρήσασθαι ὡς εὑρήσοντα τ' αὐτοὺς σκοταίους καὶ εὐλαβεῖσθαι κελεύσοντα.

Καὶ μὴν ἄχθομαι ὑμῖν ὡς μάλιστα, ἔφη ἡ Μαγονωγαλέα. ὡς τῆς ἀναιδείας. ἀλλ' οὐπώποτε συνέβη μοι καταλαβεῖν τέτταρας δὴ μαθητὰς ἀπὸ κοίτης πλανωμένους τῇ αὐτῇ νυκτί. ἀλλ' ὁ Γέρανος, καὶ σωφρονεστέραν σὲ ὥργην γενέσθαι ἢ ὥστε τὰ τοιαῦτα πράττειν, καὶ σέ, ὁ Ποτέρ, περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς Γρυφινδώρους. δίκας οὖν δώσετε ὑμεῖς τ' ἄμφω καὶ σύ, ὁ Μακρόπυγε. οὐ γὰρ ἔστι ποιεῖσθαι πρόσχημα οὐδὲν τοῦ νύκτωρ τὸ φρούριον περιπολεῖν, ἄλλως τε καὶ τὸ νῦν ἐπικινδυνότερον ὄν. τοιγαροῦν φυλακάς θ' ὑφέξετε καὶ βαθμοὺς ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων ὀφλήσετε πεντήκοντα.

"Η πεντήκοντα λέγεις; ἔφη ὁ Ἀρειος κεχηρώς. οἱ γὰρ Γρυφίνδωροι οὐκέτι πρωτεύοιεν ἄν, ἀμαρτόντες πάντων τῶν βαθμῶν ὧν αὐτὸς αὐτοὺς ἱκαροσφαιρίζων ἦνέγκατο.

Πεντήκοντά γε καθ' ἔκαστον, ἔφη ἡ σοφίστρια. βριμωμένην δ' ἐπέγνως ἄν αὐτὴν τρεμούσης ἄμα τῆς ρίνὸς τῆς μακρᾶς οὕσης καὶ ὀξείας.

Ἄλλ' ὁ σοφίστρια, ἵκετεύω σε —

Ἄλλ' οὐ δύνασαι —

Ἄλλ' οὐ προσήκει σοί, ὁ Ποτέρ, κατασοφίζεσθαι περὶ τὰ δυνατὰ καὶ τὰ ἀδύνατα. ἅπιτέ νυν ἄπαντες εἰς κοίτην. οὐδέποτε γὰρ οὕτως ἥσχυνάμην ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

καὶ ἐκατὸν πεντήκοντα βαθμοὺς ἀποβαλοῦσι τοῖς Γρυφινδώροις συνήδεσαν ὑστεροῦσιν ἥδη τῶν ἐτέρων οἴκων. καὶ γὰρ μίᾳ νυκτὶ κενὰς πεποιηκέναι τὰς τῶν Γρυφινδώρων ἐλπίδας τὰς τῆς

Φιάλης. τῷ δ' Ἀρείῳ μάλ' ἐκπεπληγμένῳ ἐδόκει ἡ καρδία φόβῳ ὅρχεῖσθαι. τί πρὸς τοῦτο φάρμακον ἔσται αὐτοῖς εὑρεῖν;

ὅ δ' Ἀρειος πᾶσαν τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν κλαίοντος μὲν τοῦ Νεφελώδους πολὺν χρόνον ἥκουε, παραμυθητικὸν δ' οὐδὲν εἶχε λέγειν τῶν παθῶν αὐτοῦ, συνειδὼς καὶ ἔαυτῷ ἵσα τῷ Νεφελώδει φοβούμενος περὶ τῆς αὔριον μελλούσης. τῶν γὰρ οὖν ἄλλων Γρυφινδώρων τὰ πάντα μαθόντων τί δὴ γενήσεται;

ἄλλὰ πρῶτον μὲν οἱ Γρυφίνδωροι οἱ ἀεὶ τὰς κύρβεις παριόντες ὥσυντο ἀμαρτάνειν τι τῆς ὄψεως. (αἱ δὲ κύρβεις αὗται ἔοικυντι τι μεγάλαις στήλαις ὑαλίναις ἐπιδεικνύασι τοῖς μαθηταῖς τοὺς βαθμοὺς ὅσους οἶκος ἔκαστος τυγχάνει ἀεὶ κεκτημένος.) πόθεν γὰρ ἀδοκήτως ἔχουσιν ἐλάττονας βαθμοὺς ἢ χθὲς ἐκατὸν πεντήκοντα; ἔπειτα δὲ πάντες ἐθρύλουν ώς ὁ πάνυ Ποτῆρ, ὁ χρυσοῦς Ποτῆρ ὁ νικητηρίαν δόξαν ἀπὸ δυοῦν ἀγώνων ἰκαροσφαιρικῶν λαβών, οὗτος ἔστιν ὁ ἀποστερήσας αὐτοὺς πάντων τῶν βαθμῶν ἐκείνων συνάμ' ἄλλοις τισὶ πρωτοπείροις ἀνοήτοις δυοῦν ἢ τρίσιν.

καὶ ὁ Ἀρειος εὐθὺς στυγνότατος ἔξ ἐντιμοτάτου ἦν τοῖς μαθηταῖς. ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ Ραφήγχλωροι καὶ οἱ Ὑφέλπυφοι ἀπέστεργον αὐτὸν ώς πάνυ σπουδάσαντες ἵδειν τοὺς Σλυθρίνους ἐσφαλμένους τῆς Φιάλης Οἰκείας. πανταχοῦ τοίνυν οἱ μαθηταὶ δακτυλοδεικτοῦντες αὐτὸν ἔχεναζον μεγάλῃ τῇ φωνῇ παρρησιαζόμενοι. οἱ μὲν οὖν Σλυθρίνοι κροτοῦντες ἐνεκωμίαζον αὐτὸν παριόντα, θορυβοῦντες ἄμα καὶ συρίζοντες καὶ Χάριν ἴσμεν σοί, λέγοντες, ὁ Ποτέρ, ἀντοφείλομεν γὰρ πολλά.

ο δὲ Ροῶν μόνος παρίστατο αὐτῷ.

Πάντες γάρ τοι, ἔφη, ἐπιλήσονται τοῦ πράγματος ἐν οὐ πολλαῖς ἡμέραις. ὁ γὰρ Φερέδικος καὶ ὁ Γεωργὸς μυρίων δὴ ἀπεστερημένοι βαθμῶν ἐνθάδε μαθητεύοντες ἔτι καὶ στέργονται.

'Αλλ' οὐχ ἐκατόν γε πεντήκοντα δήπου διὰ μίαν ῥοπήν; ἥ δ' ὃς ὁ Ἀρειος πολλῆς μετ' ἀθυμίας.

συνέφη δὲ μόλις.

καὶ πολλὰ μὲν ἥδη ἥδικηκεν, ώς ἐδόκει, ὑπέσχετο δ' ἔαυτῷ ὅμως τὸ λοιπὸν μῆδεν πολυπραγμονήσειν περὶ τὰ μὴ προσήκοντα, ἄλις ἐσχηκὼς τοῦ κατασκοπεῦν καὶ τοῦ συκοφαντεῦν. καὶ εἰς τοσοῦτο αἰσχύνης ἀφίκετο ὥστε προσῆλθε τῷ "Υλῃ ἐν νῷ ἔχων ἀφίστασθαι τῆς ἀγέλης.

ἀλλ' ἐκεῖνος δι' ὀργῆς ἔχων Πῶς γὰρ ἀφίστασθαι βούλη; ἀλλ' Ἡράκλεις τί τοῦτο; τῆς ἐμβροντησίας. ἀλλὰ πῶς βαθμοὺς ἀναλήψεσθαι μελλήσομεν ἐὰν μὴ νικῶμεν ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἰκαροσφαιρικοῖς;

οὐ μὴν οὐδὲ τήν γ' ἵκαροσφαιρικὴν ἥδεως ἔτ' εἶχεν ὁ "Αρειος, τῶν ἐτέρων ἀγελαίων διαλέγεσθαι μὲν οὐκ ἐθελόντων αὐτῷ σφαιρίζοντι, εἰ δ' ἔδει ὀνομάσαι, Ζ ζητητά ἐκάλουν τὸ Ζ "Αρειε ἐώντες.

ὑπέμενον δέ πόνους τέως ἡ τε Ἐρμιόνη καὶ ὁ Νεφελώδης, οὐ μὲν ἵσα πάσχοντες τῷ γ' Ἀρείῳ, ὡς περιβόητοι οὐκ εἰς τοσοῦτο γεγενημένοι, πάσχοντες δ' ὅμως οὐδενὸς ἐθέλοντος διαλέγεσθαι αὐτοῖς. ἐκείνη γὰρ οὐκέτ' ἐκαλλωπίζετο ἐν τῇ σχολῇ, ἡσυχάζετο μὲν οὖν σιωπῇ μελετῶσα τὰ μαθήματα.

ὁ δ' "Αρειος μόνον οὐκ ηὐφραίνετο εἰδὼς τὴν δοκιμασίαν οὐ πολὺν ἥδη ἀπέχουσαν. δέον γὰρ πολλὰ δὴ ἀναθεωρῆσαι, ρᾶον ἦν αὐτῷ ἀμνημονεύειν τῶν κακῶν. οἱ γὰρ τριτοὶ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι ὅλοι περὶ τὰ μαθήματα ἥσαν εἰς πολλὴν τὴν νύκτα, θέλοντες ἐκμαθεῖν αὐτίκα καὶ τὰ εἰς πόσεις ποικίλας συγκείμενα καὶ τὰ φάρμακα καὶ τὰ φίλτρα παντοδαπὰ καὶ τοὺς χρόνους τούς τε τῶν ἀνευρέσεων μαγικῶν καὶ τοὺς τῶν κοβάλων ἀποστάσεων.

τῶν δὲ δοκιμασιῶν ἔτι ὡς ἐπτὰ ἡμέρας ἀπέχουσῶν, ἐξ ἀπροσδοκήτου συνέβη τῷ Ἀρείῳ βασανίζεσθαι εἰς τὸ μὴ πολυπραγμονεῦν περὶ τὰ μὴ προσήκοντα, τοῦτ' ἀρτίως δὴ δεδογμένον αὐτῷ. ἐπανιών γάρ ποτε τῆς δείλης ἀπὸ τῆς βιβλιοθήκης καθ' ἑαυτὸν γενόμενος ἥκουσε τινὸς ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν δωματίου κυνζομένου. ἐγγυτέρω δὲ προσελθὼν φωνὴν ἔγνω τὴν τοῦ Κιούρου.

Μή μοι σύ, ἔφη, μή μοι πάλιν.

ἡπείλει γάρ τις αὐτῷ ὡς ἐφαίνετο. ὁ δ' "Αρειος ἐγγυτέρω προσελθὼν ἥκουσε τοῦ Κιούρου Ναὶ ναί λέγοντος, καλῶς γὰρ ἔχει, ἄμα δὲ δακρύοντος.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὁ Κίουρος ἐπειγόμενος ἐκ τοῦ δωματίου ἀπῆλθε τὴν μίτραν ἀνορθῶν. ὑπωχρος δ' ἦν καὶ ἔμελλε δακρύσειν, ὡς ἔωκειν. ὁ δ' "Αρειος ἐφαίνετο λαθὼν αὐτὸν παριόντα. μείνας δέ τι μέχρι οὕθ' ὁρᾶν αὐτὸν οὐτ' ἀκούειν ἔτ' ἐδύνατο, προκύψας δ' ὀλίγον εἴσω τοῦ δωματίου ἔτυχε τούτου μὲν κενοῦ γενομένου, ἔξοδον δ' ἄλλην εἶδε κατὰ τὸ ἀντίθυρον. καὶ μονονουχὶ παρὼν ἐκεῖσε ἐμέμνητο τότε ὥν ὑπέσχετο ἑαυτῷ περὶ τὸ μὴ πολυπραγματεῦσαι.

δώδεκα δ' οὖν λίθων φιλοσοφικῶν ἥθελεν ἄν περιδόσθαι, εἰ μὴ δινάπις ἄρτι ἔλιπε τὸ δωμάτιον, πόλλα' ἥδη εὐθυμῶν, ὡς εἰκάσαι, τοῦ Κιούρου τέλος συγχωρήσαντος αὐτῷ.

ὁ δ' "Αρειος ἐπανελθὼν εἰς τὴν βιβλιοθήκην κατέλαβε τὴν Ἐρμιόνην βασανίζουσαν τὸν Ροῶνα εἰς τὴν ἀστρονομικήν. εἰπόντι δὲ τί ἀκήκοεν οὗτος Ηὔτυχηκεν ἄρα δινάπις, ἔφη. εἰ γὰρ δινάπις εἴρηκεν αὐτῷ τί ποιῶν τὸ φίλτρον ἐκεῖνο τὸ πρὸς τὰ σκοτεινὰ φυλακικὸν ἐξεπάδειν δυνηθήσεται —

ἡ δ' Ἐρμιόνη Ὑπάρχει δ' ἔτι, ἔφη, ὁ Οὐλόθριξ.

έκεινος δὲ Τυχόν, ἔφη, ὁ Σίναπυς καθ' ἑαυτὸν ἔγνωκεν ὡς τρόπῳ δύναται ἄν παρελθεῖν τὸν κύνα μὴ συγγενόμενος τῷ Ἀγριώδει. καὶ πρὸς τὰ βιβλία μυρία τὰ περικείμενα ἀποβλέψας Πίθεσθέ μοι, ἔφη, βιβλίον τι ἔστιν ἐν τοῖσδε δηλαδὴ ὅπερ λέγει σοι ὡς τρόπῳ δύνασαι παρελθεῖν τρικέφαλον κύνα παρμεγέθη. ἀλλὰ τί δραστέον, ὡς Ἀρειες;

τοῦ γὰρ οὗν Ῥοῶνος δι' ἐπιθυμίας τοῦ πλέον κινδυνεύειν ἥδη ἀναπτερουμένου, ἡ Ἐρμιόνη ἀποκριναμένη ἔφθασε τὸν Ἀρειον.

Προσιτέον τοι, ἔφη, τὸν Διμπλόδωρον, ὃ καὶ ἐκ πολλοῦ ἔδει ποιῆσαι. ἐὰν γὰρ αὐτοὶ ἐπιχειρῶμεν τι, δῆλον ὅτι ἐκπεσούμεθα.

Μαρτύριον μέντοι οὐκ ἔχομεν οὐδέν, εἶπεν δὲ Ἀρειος. ὁ μὲν γὰρ Κίουρος περιδεῆς γενόμενος οὐκ ἐθελήσει μαρτυρεῖν ἡμῖν, τῷ δὲ Σινάπει ἔξεστιν ἀτεχνῶς οὐ φάσκειν εἰδέναι ὅπως ὁ Τρωγλοδύτης ἔτυχεν εἰσελθὼν ἐπὶ τῶν νεκυσίων, μακρὰν ἀπὸν αὐτὸς τότε τοῦ τριστέγουν. ἦ καὶ πιστεύσουσιν ἡμῖν δήπου οἱ ἐν τέλει ἀμελοῦντες τοῦ Σινάπεως; οὐ γὰρ λελήθαμεν αὐτοὺς μισοῦντες ἐκεῖνον· ὥσθ' ὁ Διμπλόδωρος νομεῖ ἡμᾶς ψεύδεσθαι τοῦτ' αὐτὸν βουλομένους πρᾶξαι ὅπως ἐκπεσεῖται ὁ Σίναπυς ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου. ὁ δὲ Φήληξ οὐκ ἄν ὡφελήσαι ἡμᾶς οὐδέ τι διακινδυνεύσαι περὶ τῶν ὅλων, οὐ μόνον ἄγαν φιλικῶς διακείμενος τῷ Σινάπει, ἀλλὰ καὶ τοσούτῳ μᾶλλον κερδανεῖν οἰόμενος ὅσῳ πλειόνες ἐκπεσοῦνται μαθηταί. καὶ μέμνησο· οὐκ ἔχρην εἰδέναι οὐδὲν οὕτε περὶ τῆς λίθου οὕτε περὶ τοῦ Οὐλότριχος. χαλεπὸν γὰρ ἄν εἴη εἰπεῖν πόθεν ἵσμεν τὰ τοιαῦτα.

καὶ τὴν μὲν Ἐρμιόνην ἐδόκει πεῖσαι, τὸν δὲ Ῥοῶνα οὐδαμῶς.

ὁ δέ Εἴπερ πραγματευούμεθά τι πρὸς ταῦτα –

οὐδὲ Ἀρειος Μὴ σύ γε, ἔφη. ἄλις γὰρ ἥδη πεπραγμάτευται ἡμῖν. καὶ πινάκιον ἀστρονομικὸν λαβὼν ἥρξατο ἐκμανθάνων τὰ ὀνόματα τὰ τῶν Διὸς ἀστέρος σελήνων.

*

τῇ δ' ὑστεραίᾳ μεταξὺ ἀριστῶντες δὲ Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη καὶ ὁ Νεφελώδης ὡς ἔκαστοι ἐπιστόλια ἐδέξαντο. καὶ οὐδὲν διαφέροντα ἀλλήλων ἡγεῖτε τάδε·

ἡ σοφίστρια Μαγονωγαλέα χαίρειν λέγει.

χρή σε τὴν φυλακὴν ὑπομένειν τῇδε τῇ νυκτὶ. πάρισθι οὖν εἰς τὴν αὐλὴν ἀρχομένης τῆς ἐνδεκάτης· περιμενεῖ σ' ὁ Φήληξ.

οὐδὲ Ἀρειος ἐπελέληστο τῶν φυλακῶν ὧν ἔτι ἔδει ὑπομεῖναι, ὡς ἄρτι τεταραγμένος διὰ τὸ τῶν βαθμῶν σφάλλεσθαι. ἦ δ' Ἐρμιόνη, ὡς ᾔετο, κινδυνεύοι ἄν σχετλιάζειν δηλαδὴ ὡς δι' ὅλης τῆς νυκτὸς

κωλυθεῖσα ἄν ἀναθεωρεῦν τὰ μαθήματα. ἀλλ' οὐδὲν ἄρ' εἶπε, νομίζουσα καθάπερ ἐκεῖνος ὅτι ἄξια πάσχει.

καὶ εἰς χρόνον ῥήτον τὸν Ῥοῶνα ἐν τῷ κουνείῳ χαίρειν εἴπόντες, πρὸς δὲ τὴν αὐλὴν καταβάντες μετὰ τοῦ Νεφελώδους κατέλαβον τόν τε Φήληκα ἥδη παρόντα καὶ δὴ καὶ τὸν Μάλθακον. ὁ γὰρ Ἀρειος ἐπιλάθετο αὐτοῦ φυλακὴν ὡσαύτως ὀφλόντος.

ὅ δὲ Φήληξ λύχνον ἀνάφασ καὶ ἔξω αὐτοὺς ἀγαγών "Ἐπεσθέ μοι, ἔφη. ἀποκνήσετε γάρ τοι οἶμαι τὸ λοιπὸν τοὺς νόμους ὑπερβαίνειν τοὺς τοῦ παιδευτηρίου. ἀλλὰ παθήματα μαθήματα ὡς ἔμοιγε δόκει. ἀλλὰ καὶ τοῦτο δεινόν, τὸ ἔξιτήλους γεγενῆσθαι τὰς πάλαι κολάσεις. ἐκρέμασαν γάρ ἄν σε τὸ πάλαι τοῖς καρποῖς ἐκ τοῦ ὁρόφου πολλὰς ἡμέρας. καὶ τοὺς δεσμοὺς ἔτι ἐν τῷ δωματίῳ ἔχω προχείρους καὶ οὐδὲν ἵω διεφθαρμένους ἦν πως δέῃ αὐτῶν. λοιπόν, βαδιστέον οὖν. ἀλλὰ μὴ δραπετεύετε· τοῖς γὰρ δραπέταις συμβαίνει καὶ χαλεπώτερον κολάζεσθαι.

ἐπορεύοντο δὲ σκοταῖοι διὰ τὸν κῆπον, τοῦ μὲν Νεφελώδους ἀεὶ κνύζοντος, τοῦ δ' Ἀρείου ὅλου περὶ τῆς κολάσεως ὅντος. δεινότατον γὰρ ἀποβήσεσθαι δήπου, τοῦ Φήληκος οὕτω σπουδάζοντος.

καὶ ἔξέλαμπε μὲν θαμὰ ἡ σελήνη, σκοταίους δὲ πολλάκις ἔδει ἐλθεῖν νεφελῶν ἀεὶ ἐπιγιγνομένων. καὶ ἔμπροσθεν ὁ Ἀρειος τὰς θυρίδας πεφωτισμένας κατιδὼν ἥδη τὰς τοῦ Ἀγριώδους οἰκιδίου, βοὴν τηλωπὸν ἤκουσεν.

"Η ἥκεις σύ, ὁ Φήληξ; σπεῦσον δῆτα· ἐμοὶ γάρ τις ἀσχολίᾳ ἐστίν.

ὅ δ' Ἀρειος ἐθάρρει τι ἐννοῶν τάχ' ἄν οὐκ εἰς τοσοῦτο ταλαιπωρήσειν μεθ' Ἀγριώδους ἐργαζόμενος. ἀλλὰ γεγηθὼς οὐκ ἔλαθε τὸν Φήληκα· ὁ δὲ "Η καὶ ἐλπίζεις εὑφρανεῖσθαι μετ' ἐκείνου τοῦ βλακός; ἀνέλπιστον δὲ τοῦτο. εἰς γὰρ τὴν ὕλην βαδιστέον, ὡς παῖ. ἀνέλπιστον γάρ ἐστ' ἔμοιγε πάντας ὑμᾶς ἀθώους ἐκεῖθέν γ' ἀπαλλάξεσθαι.

καὶ ἐντεῦθεν ὁ μὲν Νεφελώδης ὑπεστέναζέ τι, ὁ δὲ Μάλθακος ὑπὸ φόβου ἀκίνητος είστηκει.

"Η καὶ εἰς τὴν ὕλην, ἔφη, οὐ κατὰ τὸ ξύνηθες ὑπτιάζων. ἀλλ' οὐ πρέπει ἐκεῖσε νυκτιπολεῖν, παρόντων κνωδάλων τ' ἄλλων καὶ λυκανθρώπων ὡς λέγεται.

ὅ δὲ Νεφελώδης τοῦ τρίβωνος τοῦ Ἀρείου ἀπτόμενος φωνὴν προϊέτο ὥσπερ ἀποπνιγομένου τινός.

καὶ ὁ Φήληξ περιχαρῆς Νοσεῖς γάρ, ἔφη, τοῖς οἰκείοις κακοῖς. ἄλλο τι ἡ ὥφελες φροντίσαι τῶν λυκανθρώπων δὴ πρὶν δίκην ὀφλεῖν.

δό δὲ Ἀγριώδης σκοταῖος προσῆλθεν ἄγων τὸ Δάκος. βαλλίστραν δ' ἔφερε τῇ δεξιᾷ καὶ ἀπ' ὕμου φαρέτραν τοξευμάτων πλήρη.

Τέλος δή, ἔφη, κεχρονικῶς ἦκεις. ἡμιώριον γὰρ ἥδη περιμένω. ἥ καλῶς ἔχει, ὁ "Ἀρειε καὶ Ἐρμιόνη;

δό δὲ Φήληξ πικρῶς 'Αλλ' οὐ προσήκει σοι, ἔφη, ἄγαν φιλίως ἔχειν πρὸς αὐτούς. πάρεισι γὰρ ὡς δίκας δώσοντες δήπου.

'Η καὶ διὰ τοῦτο ἔχρονιζε σύ; ἥ ἐτραγώδεις πρὸς αὐτούς; ἀλλ' οὐκ ἔστι τὸ σὸν τοῦτο ποιῆσαι. καὶ ποιήσαντος σοῦ ἂ ἔδει, ἐμόν ἔστι τὰ λοιπὰ διοικεῖν.

"Αμ' ἔω ἐπάνειμι, ἔφη ὁ Φήληξ. καὶ προσθεὶς ὅτι Πάλιν δὲ κομιῶ τὰ λεύφανα, ἀπέβη πρὸς τὸ φρούριον. τὸν δὲ λύχνον δι' ὀλίγου ἐν σκότῳ ἐθεώρουν αἰωρούμενον.

ἐνταῦθα δὴ ὁ Μάλθακος πρὸς τὸν Ἀγριώδη ἀποβλέψας

Οὐ βουλομένω μοί ἔστιν, ἔφη, εἰσιέναι εἰς τὴν ὕλην ἐκείνην. ἀκούων δ' ὁ "Ἀρειος ἥδετο εἰδὼς αὐτὸν μάλιστα φοβούμενον.

Εἴ γε βούλη μένειν ἐν Ὑγορήτου, εἰσιτέον δή. ὁ γὰρ Ἀγριώδης ἄγριον παρέχων ἔαυτὸν ἔλεγεν. Ἡδικηκότα σὲ δεῖ νῦν δίκας δοῦναι.

'Ἄλλὰ δουλοπρεπῆ γε λέγεις πόνον, ἔφη ὁ Μάλθακος. οὐ γάρ τοι πρέπει τοὺς μαθητὰς ταῦτα ποιεῦν. ἐνόμιζον γὰρ δεήσειν ἡμᾶς στίχους ἐκγράφεσθαι ἥ τοιοῦτόν τι. εἰ δὲ ὁ πατὴρ ἥδει ἐμὲ τοῦτο ποιοῦντα –

– "Ἐλεγεν ἀν ὅτι τοιαῦτ' ἔστι τὰ ἐν Ὑγορήτου. ἥ στίχους ἐκγράφοιο ἄν; τί κερδανεῖς; δεῖ σε ἥ χρήσιμόν τι ποιῆσαι ἥ ἀπελθεῖν οἰχόμενον. ἀλλ' εἰ σὺ νομίζεις τὸν πατέρα μᾶλλον βούλεσθαι σὲ ἐκπεσεῖν ἐξ Ὑγορήτου, ἄπιθι δὴ πρὸς τὸ φρούριον τὰ φορτία συσκευασόμενος. ἀπελθε δῆτα.

δό δ' οὐδὲν ἐκινήθη, νάπι βλέπων τέως πρὸς ἐκεῖνον. κατανεύσαντος δ' αὐτοῦ τὸ τελευταῖον, ὁ Ἀγριώδης "Ἀγε δή, ἔφη. ἀκούσατέ μου ἀκριβῶς, διότι δεινότατόν ἔστιν ὃ μέλλομεν κινδύνευμα ὑπομένειν τῇδε τῇ νυκτὶ. φυλακτέον δὲ μή τις κυβεύῃ περὶ τοῦ σώματος. ἐπεσθέ μοί νυν δεῦρο.

καὶ ἀγαγὼν αὐτοὺς πρὸς τὰ κράσπεδα τὰ τῆς ὕλης, καὶ τὸν λύχνον ἄνω ἄρας, ἔδειξεν ἄτραπόν τινα στενὴν καὶ σκολιὰν φέρουσαν ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν εἰς τὸ πυκνὸν τῶν δένδρων. δεδορκότες δὲ πρὸς τὴν ὕλην ἐκεῖνοι ἥσθάνοντο τοῦ ἀνέμου διὰ τὰς τρίχας πνέοντος.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Ἰδού, ἔφη. ἄρα δύνασθε ἰδεῖν τὸ ἐκεῖ ἐπ' ἐδάφους κείμενον τὸ ἀργυροειδές; μονοκέρεως γὰρ ἵππου τοῦτ' ἔστιν αἷμα. ἀλλὰ μονοκέρως ἔνεστί που τετραυματισμένος ὑπό τινος καὶ ἔτερον μὲν τοιοῦτον πρότερον ηὗρον ἥδη τεθνηκότα, ἔτερον δὲ νυνὶ τοῦτον

τὸν ἄθλιον δεῖ ήμᾶς ἐρευνᾶν ὡς τελευτήσοντας αὐτῷ τοὺς πόνους εἴ γ' ἄρα κάμνει τι.

ό δὲ Μάλθακος θρασὺν μὲν ἔαυτὸν παρέχειν βουλόμενος ὑπερεκπεπλῆχθαι δ' ὅμως δοκῶν Τί δὲ γένοιτ' ἄν, ἔφη, εἰ ήμᾶς γε φθάνοι εὑρὼν δ' τὸν μονοκέρων τραυματίσας;

'Αλλ' οὐκ ἔστι τῶν ἐν ᾧλῃ οἰκούντων τοιοῦτος πεφυκὼς ὥστε βλάπτειν σε συνόντα γοῦν η̄ ἐμοὶ η̄ τῷ Δάκει. ἀλλὰ μὴ πλανᾶσθε ἀπὸ τῆς ἀτράπου. ἄγε δή. τοῦ γὰρ αἷματος πανταχοῦ κεχυμένου – ἔκαμνε γὰρ ὡς ἕοικεν ἀπὸ τῆς νῦν νυκτός – δεήσει ήμᾶς διίστασθαι εἰς δύο μέρη ἵνα ἐκάτεροι ἐκατέρωσε κατὰ τὴν ἀτραπὸν ἰχνεύωμεν.

καὶ ὁ Μάλθακος εὐθύς "Εστω, ἔφη, μετ' ἐμοῦ τὸ Δάκος. κατείδε γὰρ τοὺς τοῦ κυνὸς καρχάρους ὀδόντας.

Καλῶς ἔχει, ἔφη ὁ Ἀγριώδης. οὐ μὴν ἀλλὰ κακίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. λοιπόν· τῇ μὲν ἐτέρᾳ βαδιούμεν ἐγὼ καὶ ὁ Ἀρειος καὶ η̄ Ἐρμιόνη, τῇ δ' ἐτέρᾳ ὁ Μάλθακος καὶ ὁ Νεφελώδης καὶ τὸ Δάκος. καὶ ἐὰν μέν τις εὕρῃ τὸν μονοκέρων, ἀφέτω σπινθῆρας χλωραυγεῖς. ἐγνώκατε; λάβετε δῆτα τὰς ράβδους καὶ ἀσκεῖτε. βαβαὶ τῆς τέχνης. ἐὰν δὲ πράγματ' ἔχητε, ἄφετε σπινθῆρας ἐρυθροὺς καὶ οὕτω βοηθήσομέν ὑμῖν. ἀλλ' εὐλαβεῖσθε. βαδιστέον δή.

σκοταῖοις δὲ εἰς ᾧλην προσβαίνονται οὐδὲν ήν ἀκοῦσαι. καὶ ἐπειδὴ ὀλίγον προύχωρησαν εἰς τρίοδον ἀφικόμενοι οἱ μὲν πρὸς τάριστερὰ ἔκαμπτον – τὸν γὰρ Ἀρειον λέγω καὶ τὴν Ἐρμιόνην καὶ τὸν Ἀγριώδη – οἱ δ' ἐτεροι πρὸς τὰ δεξιά.

σιωπῇ δ' ἐβάδιζον ἀτενίζοντες πρὸς τοῦδαφος. καὶ ἐνίστε σταγόνα κατεῖδον – λαμπρὸν γὰρ ἔφεγγεν η̄ σελήνη – ἐν τοῖς χαμαὶ φύλλοις αἷματος ἀργυροειδοῦς.

ό δ' Ἀρειος αἰσθόμενος τοῦ Ἀγριώδους βαρυνομένου τι Ἡ καὶ ἔσθ' ὅπως λυκάνθρωπός τις ἀποκτείνει ἄρα τοὺς μονοκέρως;

Δρομικοί γε οὐ πεφύκασιν εἰς ὃ δεῖ. οὐ γὰρ ράδιον ἔστι τοὺς μονοκέρως λαβεῖν, δυνατούς τ' ὄντας καὶ μαγικοὺς ὡς σφόδρα. πρότερον γὰρ ἐγὼ οὐκ ὅπωπα μονοκέρων τραυματισθέντα.

καὶ ἐπειδὴ ἐβάδιζον παρὰ σηκὸν δένδρου λειχῆνι κεκαλυμμένον ὁ Ἀρειος ἦκουε ὕδατος ρέοντος ὡς νάματος ἄγχι παρόντος. καὶ σταγόνας ἀνὰ τὴν ἀτραπὸν σκολιὰν ἔτι χύδην ἐώρα τοῦ μονοκέρως αἷματος.

ό δ' Ἀγριώδης Ἡ καλῶς ἔχει, ἔφη, ὁ Ἐρμιόνη; μὴ φοβήθης, οὐκ ἔστιν ὅπως μακρὰν βέβηκε τοσοῦτον τραυματισθεὶς ὥστε – ἀλλ' ἀνάγετε ὑμᾶς αὐτοὺς ἐκποδὼν ὅπισθεν ἐκείνου τοῦ δένδρου.

καὶ ταῦτα βοήσας ἀναρπάσας δ' ἄμα τὸν Ἀρειον καὶ τὴν Ἐρμιόνην ἐκ τῆς ὁδοῦ ἥνεγκεν ὅπισθε δρυὸς ὑψηλῆς καταστήσων.

τόξευμα δὲ λαβὼν πρὸς τὴν βαλλίστραν ἔθετο ὡς τοξεύσων. πᾶσι δὲ ἦν ἀκοῦσαι ἐλυσπώμενόν τι πλησίον αὐτῶν διὰ τὰ φύλλα ἔηρὰ καὶ ψόφον ὡσεὶ χλαίνης συρομένης. καὶ ἐν ἀκαρεῖ τοῦ Ἀγριώδους ἀτενίσαντος κατὰ τὴν ἄτραπον οὐκέτ' εἶχον ἀκοῦσαι οὐδέν.

ἀλλ᾽ οὗτος τονθορύζων "Ἐγνων, ἔφη. ἔνεστι γάρ τι ἄτοπον δή.

"Ἡ καὶ λυκάνθρωπος; ἢ δὲ ὁς ὁ Ἀρειος.

Οὕτε λυκάνθρωπος ἦν οὕτ' αὖ μονοκέρως. λοιπόν· ἔπεσθέ μοι εὐλαβούμενοι τέως.

καὶ ὀκνηρότερον ἦδη ἐβάδιζον, εἴ πως ἀκούσειάν τι καὶ λεπτότατον. καὶ ἔξαιφνης πρὸς ψιλότερόν τι τῆς ὕλης ἐναντίον βλέψαντες ἀκριβέστερον κινήσεως ἥσθοντό τινος.

καὶ ὁ Ἀγριώδης βοῶν "Ἐσταθι, ἔφη. τίς πάρεστιν; ἀπόδειξον σεαυτόν. εὔοπλος γάρ εἰμι.

καὶ ἐναντίον αὐτῶν ἐφαίνετο μιξόθηρ τις. καὶ τὸ μὲν ἄνω μέχρι τοῦ ὅμφαλου ἄνθρωπος ἦν πυρρόθριξ πυρρὸν δὲ ἔχων πώγωνα, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἵππος παρώας ὡσαύτως ἔχων καὶ οὐρὰν μακρὰν καὶ ὑπέρυθρον. ἔχανον δὲ ὁ θεὸς Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη.

"Οἱ Ρῶναν, ἔφη ὁ Ἀγριώδης ἄσμενος φόβου λελυμένος ὡς δοκεῖν. καὶ Πῶς γὰρ ἔχεις; λέγων προσῆλθε τῷ κενταύρῳ δεξιωσόμενος.

Καλὴ ἐσπέρα σοι, ὁ Ἀγρίωδες, ἢ δὲ ὁς ὁ Ἀρειος, τῇ φωνῇ βαρείᾳ καὶ ὥσπερ ταλαιπωροῦντός τινος. Ἡ που ἔμελες τοξεύσειν με;

ὅ δὲ Ἀγριώδης τὸ τόξον ψηλαφῶν Φυλακτέον γάρ, ἔφη. ἀλλὰ κακόν τι περιπολεῖ τὴν ὕλην. οὗτος τοίνυν Ἀρειός ἐστι Ποτῆρ καὶ αὐτη Ἐρμιόνη Γέρανος, μαθηταὶ ὅντες ἐκ τοῦ παιδευτηρίου. καὶ οὗτος, ὁ παιῖδε, Ῥῶνάν ἐστι, κένταυρος ὄν.

Ἀλλ᾽ οὐ λέληθεν ἡμᾶς, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη ἔτι χάσκουσα.

Καλὴ ἐσπέρα, ἔφη ὁ Ἀρειος. ἢ καὶ μαθηταὶ ὅντες πολλὰ διδάσκετε ἐν τῷ παιδευτηρίῳ;

τοῦ δὲ Ἀρείου οὐκ ἔχοντος ἀποκρύνασθαι, ἡ Ἐρμιόνη μόλις εἶπεν ὅτι ὀλίγα διδάσκονται.

Ἡ δὲ ὀλίγα, καὶ ταῦτ' ἔστι τι. καὶ στένων τι τοῦτ' εἶπεν· κἄπειτε ἀνένευσεν ἀποβλέψων πρὸς τὰ ἄστρα. Τῆδε τῇ νυκτὶ, ἔφη, λάμπει ὁ Ἀρης ἀστήρ.

Εἰκός, ἢ δὲ ὁς ὁ Ἀγριώδης ἀποβλέψας καὶ αὐτός. ἀλλ᾽ ἀκούσον, ὁ Ῥῶναν, ἔρμαιον γάρ ἐστιν ἡμῖν ἐντυχοῦσί σοι. ἀλλὰ μονοκέρως ἵππος τετραυμάτισται· ἀρ' ἔώρακάς τι;

ἐκεῖνος δὲ εἰς τὸ παραχρῆμα οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀσκαρδαμυκτὶ δὲ ἄνω βλέψας μάλισθις ἐστέναξεν.

Οἱ γάρ τοι ἀναίτιοι ἀεὶ πρότερον κακὰ πάσχουσιν· οὕτω μὲν γὰρ ἦν τὸ πάλαι, οὕτω δὲ ἔστιν ἔτι καὶ νῦν.

Εἰκός, ἢ δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης. ἀλλὰ μὴν ἐώρακάς τι, ὁ Ρῶναν. ἢ καὶ ἄτοπόν τι;

ὅ δὲ Ρῶναν Ἀτόπως γε, ἔφη, τῆδε τῇ νυκτὶ λάμπει ὁ Ἀρης ἀστήρ.

Εἰκός, ἢ δ' ὃς ὁ Ἀγριώδης. ἀλλὰ τοῦτο γὰρ ὥφελον εἰπεῖν· ἢ που ἄτοπόν τι ἔτυχες ἵδων ἐν τῇ γῇ τῇ πέριξ; οὐδὲν ἄρ' ἄτοπον ἐώρακας;

καὶ ὁ Ρῶναν μελλήσας τι ὡσαύτως καὶ τὸ πρότερον τέλος Πολλά, ἔφη, καὶ ἀπόρρητα κρυπτεύει τοι ἢ ὑλη.

κινουμένου δέ τινος ἐν τοῖς δένδρεσιν αἰσθόμενος ὁ Ἀγριώδης τὸ τόξον πάλιν ἔλαβε τοξεύσων. ἦν δ' ἄρ' ἔτερος κένταυρος, μελανόθριξ ὧν καὶ τὸ σῶμα μέλας, ἀγριώτερος δοκῶν τοῦ Ρώνανος.

καὶ ὁ Ἀγριώδης Χαῖρε, ἔφη, ὁ Ἀτηρέ. καλῶς ἔχει;

Καλὴ ἐσπέρα, ὁ Ἀγριώδες. εὖ ἔχεις;

Ἐῦ γε. λοιπόν· ὡς ἔλεγον τῷ Ρώνανι, ἢ καὶ σὺ ἄτοπόν τι ἄρτι ἐώρακας ἐνθάδε; μονοκέρως γὰρ τετραυμάτισται· ἄρ' οἶσθά τι περὶ τοῦτο;

ὅ δὲ Ἀτηρὸς προσελθὼν τῷ Ἀγριώδει καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀποβλέψας ἀτεχνῶς Τῆδε τῇ νυκτὶ, ἔφη, λάμπει ὁ Ἀρης ἀστήρ.

Ἐγνώκαμεν, ἔφη ὁ Ἀγριώδης ἀγανακτήσας τι κατ' αὐτοῦ. ἀλλ' ἦν ὅποτεροσοῦν ὑμῶν τύχῃ ἵδων τι, ἀγγελλέτω μοι τοῦτο. ἀπιτέον δ' ἡμῖν.

καὶ ὁ Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐσποντ' αὐτῷ πάλιν εἰς τὴν ὑλην, τὸν τράχηλον εἰς τούπισω περιστρέψαντες καὶ ἀτενίζοντες τέως πρὸς τοὺς κενταύρους μέχρι οὗ οὐκέτ' ἦν ἵδεῖν αὐτοὺς τῶν δένδρων ἐμποδῶν γενομένων.

ὅ δ' Ἀγριώδης ἀγανακτῶν ἔτι Μὴ ἐλπίζετε, ἔφη, τυχῆσεσθαι κενταύρου ἐθέλοντος ἀκριβῶς ἀποκρίνασθαι. μετεωροσκόποι γὰρ οἱ κατάρατοι· καὶ οὐδὲν φροντίζουσι τῶν ἐπὶ τάδε τῆς σελήνης.

ἥ δ' Ἐρμιόνη Ἄρα πολλοί, ἔφη, ἐνοικοῦσι τοιοῦτοι ἐνθάδε;

Οὐ γὰρ οὖν ὀλίγοι· τὰ δ' ἔαυτῶν πράττουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πλὴν ἀλλ' ἀγαπητόν ἔστιν ἀεὶ παρεῖναι μοι εἴ ποτε βούλομαι κοινωνῆσαι τι. οὐ μὴν ἀλλ' οἱ κένταυροι σοφοὶ ὄντες πολλὰ μὲν ἐπίστανται ὀλύγα δὲ διδάσκουσιν.

ὅ δ' Ἀρειος Ἡ καὶ τὸν ψόφον, ἔφη, ἐκεῦνον τὸν πάροιθε γενόμενον κενταύρου ἄν εἶναι φαίνει;

Μῶν ἵππου ἥκουσας δήπου ὄπλας ἔχοντος; ὁ μὲν οὖν τότε ἐκεῦνος ἦν ὁ τοὺς μονοκέρως ἀποκτείνας. οὐ γὰρ τῆς τοιαύτης ἥχῆς πρότερον ἥκουσα.

καὶ σκοταῖοι ἔτι ἐβάδιζον διὰ τὰ δένδρα πυκνότερα γενόμενα. ὁ δ' Ἀρειος τὸν τράχηλον εἰς τούπισω ἀεὶ περιστρέφων ἐφοβεῖτο μή

τις ἐπιτηρῆ αὐτούς. καλὸν γὰρ εἶναι τοῦ Ἀγριώδους παρόντος μετὰ τῆς βαλλίστρας. παρεληλύθεσαν δὲ ἀγκῶνά τινα τῆς ὁδοῦ καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἔλαβετο τοῦ Ἀρείου τοῦ βραχίονος.

Ω 'Αγριώδες, ἔφη, ἵδού· σπινθῆρες ἐρυθροί. οἱ ἔτεροι πράγματ' ἔχουσιν.

οὐδὲ Ἀγριώδης βοῶν Ἄλλὰ περιμένετε αὐτοῦ, ἔφη, ὃ οὗτοι, ἐν τῇ ἀτράπῳ. ἐπάνειμι γὰρ υἱοῦν.

καὶ τούτου πολλῷ ψόφῳ διὰ τῶν θάμνων προχωροῦντος, πρὸς ἄλλήλους φόβον βλέποντες εἰστήκεσαν μέχρι οὗ οὐκέτ' ἦν ἀκοῦσαι οὐδὲν εἰ μὴ τοὺς τῶν φύλλων ψιθυρισμούς.

καὶ πρὸς οὓς λέγουσα ἡ Ἐρμιόνη Μῶν οἴου, ἔφη, αὐτοὺς τραυματισθῆναι;

Τετραυματισμένου γε τοῦ Μαλθάκου οὐ φροντὶς ἐμοί. εἰ δέ τι πάθοι οἱ Νεφελώδης... πάρεστι γὰρ ἐνθάδε δι' ἡμᾶς αἰτίους γενομένους.

καὶ πολὺν δὴ χρόνον διαμείναντες ὀξύτερον ἐδόκουν ἣ τὸ ξύνηθες ἀκούειν· ἀτὰρ καὶ ὁ Ἀρειος τὸν νοῦν προσεῖχεν εἴ που ἐπὶ τὴν ἀκοὴν ἐπεφέρετο ἀνέμου συριγμὸς ἢ ἡχὴ κατάκροτος κλωνός τινος πατουμένου. τί γέγονεν; ἢ ποῦ οἱ ἔτεροι;

τέλος δὲ πατάγῳ πολλῷ ὁ Ἀγριώδης κατῆλθεν ἄγων τὸν Νεφελώδη καὶ τὸν Μάλθακον καὶ τὸ Δάκος. ἔξειστήκει νῦν τελέως ἐαυτοῦ παραξυμμένος σφόδρα. ὁ γὰρ Μάλθακος παίζων ὡς ἐδόκει ἔλαθε τὸν Νεφελώδη ἐκ τοῦ ὅπισθεν ἀρπάσας. ὁ δὲ φόβῳ ἐκπεπληγμένος τοὺς σπινθῆρας ἀφῆκεν.

Ἐρμαιον ἄν εἴη ἀνέλπιστον δὴ εἰ νῦν λάβοιμέν τι ύμῶν τοσοῦτον θορυβησάντων. λοιπόν. μεταβλητέον γὰρ τοὺς λόχους. σὺ μὲν οὖν, ὡς Νεφέλωδες, προσχώρει ἐμοὶ καὶ τῇ Ἐρμιόνῃ· σὺ δέ, ὡς Ἀρειε, τῷ Δάκει καὶ τῷ βλακὶ τουτῷ. καὶ πρὸς οὓς λέγων ἴδιᾳ τῷ Ἀρείῳ Ξύγγνωθί μοι, ἔφη, χαλεπώτερον δ' ἔσται ἐκφοβεῖν σέ. καὶ πᾶσ' ἀνάγκη ἀπεργάσασθαι ταῦτα.

ἐπορεύθη οὖν ὁ Ἀρειος εἰς μέσην τὴν ὕλην μετὰ τοῦ Μαλθάκου καὶ τοῦ Δάκους. καὶ ἐβάδιζον δι' ἡμιωρίου μακροτέραν ἀεὶ εἰς τὴν ὕλην μέχρι οὗ μόλις ἦν ἰδεῖν ἔτι τὴν ἀτραπὸν δυσεύρετον διὰ τὴν δένδρων πυκνότητα γενομένην. καὶ τὸ αἷμα πυκνότερον γενέσθαι ἐφαίνετο τῷ γ' Ἀρείῳ, καθαιμαγμένων τῶν δένδρου ρίζῶν ὥσπερ εἰ ὁ ἄθλιος δι' ὁδύνης πλησίον ἐκαλινδεῖτο. ὁ δ' Ἀρειος εἰς τὸ ἔμπροσθεν βλέπων διὰ φυλλάδας συμπεπλεγμένας ἀρχαίας τινὸς δρυὸς χωρίον κατεῖδε δένδρων κενόν.

Ἴδού, ἔφη, τὴν δεξιὰν ἄμα ἐκτείνας παύσων τὸν Μάλθακον.

ἔστιλβε γὰρ χαμαὶ χρῆμά τι λευκόν. ἐγγυτέρω δὲ βραδέως προσιόντες συνήδεσαν αὐτῷ τῷ μονοκέρῳ ὅντι, καὶ τούτῳ τεθνεῶτι. ὁ δ'

"Αρειος ούπωποθ' ἔωράκει τι μετέχον εἰς τοσοῦτο τοῦ καλοῦ ξύναμα καὶ τοῦ λυπηροῦ. ἔκειτο γὰρ τὰ μὲν σκέλη καλὰ ὄντα καὶ χαρίεντα οὐδενὶ κόσμῳ παρέχων, τὴν δὲ χαίτην πεπετασμένην λευκοτάτην παρὰ τὰ φύλλα μέλανα.

καὶ ὀλίγον προύχώρησεν ἔκεινος πρὸς τὸ πέσημα καὶ ἀκούσας φόφον ἐλυσπωμένου τινὸς εἴστηκε ἀκίνητος. καὶ εἶδε τοῦτο μὲν θάμνον κινούμενον, τοῦτο δὲ ἐκ τῶν σκιῶν χαμαιπετῆ ἔρποντά τινα ἄχρι τῆς κεφαλῆς φάρει κεκαλυμμένον καὶ κνωδάλω τινὶ μάλιστ' ἐοικότα θηρευτῆ. ὁ δ' "Αρειος καὶ ὁ Μάλθακος καὶ τὸ Δάκος φόβῳ ἐκπεπληγμένοι ἐθεώρουν αὐτὸν προσκύπτοντα παρὰ τὴν τοῦ τραύματος πλευρὰν ὡς αἷματος ἐκ τοῦ ἔλκους πιόμενος.

'ΟΤΤΟΤΟΤΟΪ.

οὕτω μὲν γὰρ Μάλθακος λιγὺ ὀτοτύξας ἀπέδραμε συμφεύγοντος ἀμα καὶ τοῦ Δάκους. ὁ δ' ἀνανεύσας εὐθὺ τοῦ Ἀρείου δεινὸν ἐκ τῶν καλυμμάτων ἔδρακεν, αἷματος τοῦ μονοκέρως τέως καταστάζοντος κατὰ τὸ στήθος. καὶ ἀναστὰς ὥρμήθη πρὸς αὐτὸν φόβῳ ἥδη νεναρκηκότα.

τηνικαῦτα δὴ τὴν κεφαλὴν ἥλγει ὁ "Αρειος ὅσον ούπωποτε, καιομένης τῆς οὐλῆς ὡς δοκεῖν. καὶ δι' ἀλγηδόνα μόνον οὐ τετυφλωμένος σφαλεροῖς τοῖς ποσὶν ἀνεχώρησεν, ἀκούων ἄμα φόφον ἵππου δρόμῳ προσιόντος. ὁ δὲ ὑπερπηδήσας αὐτὸν εἰσέπεσεν εὐθὺς τῷ ἀγνώτῳ.

ὁ δ' "Αρειος ἥδη τοσοῦτ' ἔκαμνε τὴν κεφαλὴν ὥστε γνὺξ πεσὼν ἐπὶ χρόνον λιποψυχεῖν. καὶ ἔμφρων πάλιν γενόμενος, οἰχομένου τοῦ ἀγνώτου, κένταυρον εἶδε προσκύπτοντα αὐτῷ, οὕτε Ῥῶνανα οὕτε Ἀτηρόν, ἄλλον δέ τινα, νεώτερον δ' ὡς ἐδόκει, λευκότριχα τ' ὄντα καὶ μάλα πωλικὸν τὸ σχῆμα.

ὁ δ' Ἡ εὐ ἔχεις; ἔφη ἀνιστὰς ἄμα τὸν "Αρειον.

Οὕτως. χάριν οἶδα σοί. ἀλλ' ἔκεινος ποῖος τις ἦν ἄρα;

ὁ δὲ κένταυρος εἶπε μὲν οὐδὲν ἀπέβλεπε δὲ πρὸς αὐτὸν πολλῆς μετὰ σπουδῆς – ὀδφαλμοὶ δ' ἥσαν αὐτῷ σαπφείρινοι τὸ χρώμα – ἄλλως τε καὶ πρὸς τὴν οὐλὴν ἀτενίζων προύχουσαν ἥδη τῆς ὄψεως καὶ πελιτνὴν γενομένην.

Σὺ γάρ, ἔφη, εἰ δὲ τῶν Ποτήρων παῖς. ἐπανιτέον οὖν σοὶ πρὸς τὸν Ἀγριώδη. καὶ γὰρ τὰ νῦν ἐν ἐπικινδύνῳ εἰς σὺ εἴ τις ἄλλος ἐν τῇ ὕλῃ μένων. ἄρο' ἵππεύειν οἶσθα; οὕτω γὰρ θάττον ἄν ἔλθοις.

τοῦνομά ἐστί μοι Φλωρεντείας, ἔφη, μεταξὺ πρόσω πατακύπτων ὥστε ἐκεῖνον ἐπὶ νῶτον δέχεσθαι.

καὶ ἐνταῦθα ἦν ἀκοῦσαι ἵππων ἄλλων ἐκεῖσε προσιόντων. καὶ δὲ Ῥῶναν καὶ δὲ Ἀτηρὸς δρομαῖοι ἐκ τῶν δένδρων ἐφάνησαν, ἰδρῶτα στάζοντες πλευρῶν ἄπο σφυζουσῶν.

καὶ δὲ Ἀτηρὸς σφόδρα παρωξυμμένος Ὡ Φλωρεντείᾳ, ἔφη. τί πράττεις; ἄνθρωπον γὰρ ἐπὶ νώτῳ φέρεις. οὐκον αἰσχύνῃ; ἢ καὶ ἡμίονος εἶ τῶν ἐπιτυχόντων;

ὅ δὲ Ἀλλ’ οὐκ οἰσθα, ἔφη, ἐκεῖνον ὅστις ἐστίν; οὐτος γάρ ἐστιν δὲ τῶν Ποτήρων παῖς. ὅσῳ θάττον ἐκ τῆς ὕλης τῆσδε φεύγει τόσῳ ἄμεινον.

ὅ δὲ Ἀτηρός Ἀλλὰ τί ἐδίδασκες αὐτόν; ἔφη γρύζων. μέμνησο, ὁ Φλωρεντείᾳ, ἐκεῦνο ὅτι ὀμωμόκαμεν μὴ ἐναντιώσεσθαι τοῖς τοῦ οὐρανοῦ πράγμασιν. οὐκον ἀνεγνώκαμεν τὰ ἐσόμενα βλέποντες πρὸς τὰς τῶν πλανήτων ἀστέρων κινήσεις;

ὅ δὲ Ῥῶναν δι’ ἀπορίας τὴν γὴν πατῶν, Ξύνοιδ’ ἔγωγε, ἔφη σκυθρωπάζων, τῷ Φλωρεντείᾳ πράξαντι ἅπερ ὥρθη βέλτιστα.

ὅ δὲ Ἀτηρὸς χόλου χάριν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσι σκιρτῶν Ἡ τὸ βέλτιστα λέγεις; τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τὸ πρᾶγμα; οἱ γάρ τοι κένταυροι ἔχουσιν ὅλοι περὶ τὰ εἰμαρμένα. ἡμέτερον δ’ οὐκ ἔστι περιπολεῖν δήπου ἐν τῇ ὕλῃ οὐδὲν ὄνων διαφέροντας περὶ τοὺς ταλαιπώρους τῶν ἀνθρώπων σπουδάζοντας.

καὶ δὲ Φλωρεντείας ἄφνω δι’ δρυῆς ἐξήλατο ὥστ’ ἐδέησε τὸν Ἀρειον τῶν ὕμων λαβέσθαι ὅπως μὴ ἀναχαιτισθῇ.

καὶ καταβοῶν τοῦ Ἀτηροῦ Οὔκουν εἰδεις, ἔφη, τὸν μονοκέρων; ἢ οὐ συνίης διὰ τί ἀπέθανεν; ἀλλ’ οἱ πλάνητες ἀστέρες οὐ δήπου τὸ κεκρυμμένον ἐδειξαν σοί; ἔγωγε γὰρ ἐναντιοῦμαι τῷ εἰς τήνδε τὴν ὕλην καταδεδυκότι, ὁ Ἀτηρέ, καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, εἰ δεῖ.

καὶ ταῦτ’ εἰπὼν ἐπεστρέψατο καὶ τοῦ Ἀρείου κατὰ δύναμιν λαμβανομένου εἰς τὰ δένδρα ἀπῆλθε καταλιπὼν τὸν Ῥώναν καὶ τὸν Ἀτηρόν.

ὅ δὲ Ἀρειος ἀμέλει ἀπορῶν οὐδὲν συνίει τῶν γεγενημένων.

Διὰ τί δὲ Ἀτηρός, ἔφη, οὕτω δυσχεραίνεται; ἢ ἀπὸ τίνος σύ γ’ ἄρα ἔσωσάς με;

ἐκεῦνος δὲ βραδύτερον ἥδη βαδίζων παρήνεσε μὲν τῷ Ἀρείῳ εὐλαβεῖσθαι μὴ θέλοντι τὴν κεφαλὴν λυπεῖσθαι προσπίπτοντι τοῖς ὑπερθεν κλάδοις, ἀπεκρίνατο δ’ οὐδὲν περὶ τὰ ἡρωτημένα. καὶ τοσοῦτον χρόνον διὰ τῶν δένδρων σιωπῇ προούχώρουν ὥσθ’ ὁ Ἀρειος ἐνόμιζεν ἐκεῦνον οὐ βούλεσθαι οὐκέτι διαλέγεσθαι μετ’ αὐτοῦ. ἀλλ’ ἥνικ’ ἔβαινον διὰ θάμνων μάλιστα πυκνῶν, τήνιχ’ ὁ Φλωρεντείας ἐξ ἀπροσδοκήτου είστηκει.

“Ω “Ἀρειε, ἔφη, ὁ Ποτέρ, ἀρ’ οἰσθα περὶ τὸ τῶν μονοκέρων αἷμα ἐφ’ ὧ χρήται;

“Ηκιστά γε, ἢ δ’ ὅς· ἐταράχθη γὰρ ἀτοπώτατον οἰόμενος τὸ

ἡρωτημένον. Ούδενὶ γὰρ μέρει ἔχρησάμεθα τῶν μονοκέρων περὶ τῶν πόσεων ὅντες εἰ μὴ τῇ οὐρᾷ ἡ τῷ κέρατι.

Ἄλλὰ γὰρ πάνδεινόν ἐστι φονεύειν τοὺς μονοκέρως. ἀλλ' οὐδεὶς εἰς τοσοῦτο τῆς ἀδικίας προέλθοι ἂν εἰ μὴ τὸ πᾶν βούλοιτο παραβαλέσθαι. τὸ γὰρ αἷμα τὸ τοῦ μονοκέρω ἵππου πεπωκώς τις καὶ εἰ ἐφ' "Αἰδου οὐδῷ γενόμενος ἔχει περιεῖναι· οὐ μὴν ἀλλὰ δεινὴν τούτων ποτὲ δώσει δίκην. φονεύσας γὰρ καθαρόν τι καὶ ἀβλαβής ὡς σωσόμενος σεαυτὸν διαγαγεῖν δεήσει σε βίον οὐ βιωτὸν οὐδ' ἀνασχετόν, κατάρατον μὲν οὖν λέγω εἰς ἀεὶ ἔξ οὗ τοῦ αἵματος ἄπαξ πέπωκας.

ὁ δ' "Αρειος ἀτενέσι τοῖς ὅμμασιν ἔβλεπε συνεχῶς τὸν Φλωρεντείαν πρὸς τοῦπισθεν τῆς κεφαλῆς, καταστίκτου καὶ ἀργυροειδοῦς φαινομένης ἐν φωτὶ σελήνης.

Ἄλλὰ τίς, ἔλεγεν εἰς ἑαυτόν, εἰς τοσοῦτο τῆς ἀθυμίας παρέλθοι ἂν; εἰ γὰρ εἰς ἀεὶ κατάρατος εἴης, ἥ μὴν βέλτιον ἂν εἴη τεθνηκέναι;

ἐκεῖνος δέ Βέλτιον δή, ἔφη. εἴ γε μὴ δέοι σε περιεῖναι μέχρι τοσούτου μόνον, ἔως ἂν οἶστος τὸν πιεῖν ἄλλου τινὸς οὐ καὶ πεπωκώς ἀναλάβοις ἂν σεαυτὸν ἀνακεκτημένος τήν τε πρὶν δύναμιν ἄπασαν καὶ πᾶν τὸ κράτος. καὶ μὴν καὶ πιόντι ἀδύνατον ἂν εἴη σοὶ ἀποθανεῖν. ὁ θαυμάσιε Ποτέρ, ἥ που οἶσθα τί ἐστι τὸ νῦν δὴ ἐν τῷ φρουρίῳ κεκρυμμένον;

"Η γε τοῦ φιλοσόφου λίθος τίκτει δήπου τὸ τῆς ζωῆς φάρμακον ὅπερ καὶ ἀθάνατον ποιήσει τὸν πεπωκότα. ἀλλ' οὐ συνίημι τίς –

Ἐίτα οὐκ ἐννοεῖσθαι ἔχεις οὐδένα ὅστις πολλὰ ἔτη περιέμενεν ὡς τὴν δύναμιν τὴν πεπτωκυίαν ἐπανορθώσων ζῶν ἀμωσγέπως καὶ καιρὸν καραδοκῶν;

τῷ δ' Ἀρείῳ ἔδοξεν ἥ καρδία σφιγχθῆναι ὥσπερ πυγμῆ τινι σιδηρᾷ ἔχομένη, ἀκούοντι μεταξὺ τοῦ τῶν δένδρων ψόφου μάλιστι τὰ τοῦ Ἀγριώδους καθάπερ ἐκείνη τῇ νυκτὶ ὅτε πρῶτον ἐνέτυχεν αὐτῷ· Οἱ μὲν γάρ φασι τεθνηκέναι αὐτόν, ληροῦντες, ὡς οἶμαι, οὐκ εἰδότες εἴγ' ἄρα τοσοῦτο ἔτι μετεῖχε τοῦ ἀνθρωπίνου ὥστε θανάσιμον εἶναι.

Ἡ καὶ λέγεις ὅτι ἐκεῖνος ἥν ὁ Φολιδό –

ἀλλ' ὑπέλαβεν ἥ Ἐρμιόνη κατὰ τὴν ἄτραπον τρέχουσα πρὸς αὐτούς, τοῦ Ἀγριώδους ἀμα κατόπιν πνευστιῶντος καὶ "Αρειε, "Αρειε, φάσκουσα, ἄρα σῶς εἴ;

ὅ δὲ σχεδὸν οὐκ εἰδὼς ὅ τι λέγει "Εγωγε, ἔφη. ὁ δὲ μονοκέρως ἵππος, ὁ Ἀγριώδες, τέθνηκεν ἐκεῖ ἐν τοῖς δένδρεσι κείμενος.

τοῦ δ' Ἀγριώδους ἀναθρῆσαι τὸν μονοκέρων σπεύδοντος ὁ Φλωρεντείας τονθορύζων Ἀλλὰ νῦν δή, ἔφη, ἀνάγκη ἐστὶν ἀπελθεῖν. ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ εἶ σύ.

καὶ καταβάντος τοῦ Ἀρείου Εύδαιμονοίης, ἔφη, ὁ Ἀρειε Ποτέρ. ἀλλὰ γὰρ ἐνίστητε καὶ οἱ κένταυροι ἐσφάλησαν περὶ τὰ τῶν πλανῆτων ἀστέρων. ἐλπίζω οὖν καὶ αὐτὸς καὶ περὶ τὰ νῦν ἡμαρτηκέναι.

καὶ ἐπιστρεψάμενος πάλιν εἰς τὴν βαθεῖαν ὅλην δρόμῳ ἀπέβη, τὸν Ἀρειον καταλιπὼν ῥιγοῦντα.

*

ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ῥών ἐν τῷ κοινείᾳ εἰς ὅπνον ἔπεσε μεταξὺ περιμένων σκοταῖος ἦως ἐκεῖνοι ἐπανέλθωσιν ἄν. τοῦ δ' Ἀρείου τραχέως ἐγείραντος αὐτὸν πρῶτον μὲν εἰκῇ ἐβόα τι περὶ τῶν ἐν ἀγῶνι τινι ἵκαροσφαιρικῷ ἀδικούντων, ἐν δ' ἀκαρεῖ κεχηνώς ἥκουεν ἐκείνου διεξιόντος αὐτῷ καὶ τῇ Ἐρμιόνῃ τί ἐν ὅλῃ γέγονεν.

ὁ δὲ οὐχ οἶστος τ' ὃν καθίσαι ἔτι τρέμων ἄνω κάτω πρὸ τῆς ἐσχάρας περιεπάτει.

Ο μὲν οὖν Σίναπυς τῆς λίθου τῷ Φολιδομορτῷ δώσων ἐπιθυμεῖ, ὁ δὲ ἐν ὅλῃ περιμένει ... ἀλλ' ἡ ἐκ τοσούτου χρόνου νομίζομεν ἐπὶ χρυσῷ μόνον σπουδάζειν τὸν Σίναπυν;

Ἄλλὰ πέπαυσο ὀνομάζων αὐτόν, εἶπεν ὁ Ῥών διὰ φόβου εἰς οὓς αὐτῷ ψιθυρίζων, ὥσπερ εἰ τῷ Φολιδομορτῷ ἐξῆν ἀκροάσθαι αὐτῶν δήπου.

ταῦτα δ' ὁ Ἀρειος παρέλιπεν, ἀναλαβὼν δ' Ὁ Φλωρεντείας, ἔφη, ἔσωσέ με καίπερ οὐ προσῆκον. ὁ γὰρ Ἀτηρὸς παντοῖος ἐγένετο λέγων ὅτι οὐ προσήκει πολυπραγμονεῦν περὶ τὰ τοῖς πλάνησιν ἀστράσιν εἵμαρμένα. εἴμαρτο γὰρ δηλαδὴ τὸν Φολιδομορτὸν κατιέναι μέλλειν. πέπεισται δὲ ὁ Ἀτηρὸς ὡς ὁ Φλωρεντείας ὥφελεν ἐᾶσαι τὸν Φολιδομορτὸν ἀποκτεῖναι με ... καὶ τούτο δήπου τοῖς ἀστράσιν εἴμαρται.

ὁ δὲ Ῥών συρίζων Οὔκουν παύσῃ σύ, ἔφη, ὀνομάζων ἐκεῖνον.

Ἀρειος δὲ ὡς παραπεπληγμένος Ὡστε μενετέον μοι, ἔφη, ἔως ἂν ὁ Σίναπυς κλέψῃ τὴν λίθον· τότε δὴ ὁ Φολιδομορτὸς τέλος δυνήσεται διαφθεῖραι με. ἀλλ' οὖν ὅ γε Ἀτηρὸς οἷμαι εὐφρανεῖται.

ἡ δ' Ἐρμιόνη φοβεῖσθαι μὲν ἐδόκει, παραμυθομένη δ' ὅμως εἶπε τάδε·

Ὦ Ἀρειε, ἔφη, λέγεται ὅτι μόνον τὸν Διμπλόδωρον ἐφοβεῖτο ὁ δεῖνα. παρόντος οὖν τοῦ Διμπλοδώρου ὁ δεῖνα οὐ βλάψει σε. ἀλλὰ νὴ Δί' ὀρθῶς λέγουσιν ἀεὶ οἱ κένταυροι; ἔμοιγε γὰρ τὰ τοιαῦτα ὡς δοκεῖν μετέχει τι τῆς τερατολογίας, καὶ ταύτην δὴ η πάνυ Μαγονωγαλέα νομίζει μέρος εἶναι τῆς μαγικῆς οὐδὲν ἀκριβέσ.

καὶ πρὸς ἡμέραν ἐγίγνετο πολλοῦ ἔτ' ὅντος τοῦ περὶ ταῦτα λόγου. τέλος δὲ τῷ λαλεῖν τετρυχωμένοι καὶ βράγχου ἐπιγενομένου αὐτοῖς ἐκοιμήθησαν. ἄλλο δέ τι ἀπροσδόκητον ἔδει γενέσθαι· ὁ γὰρ "Αρειος μεταξὺ τὰ τῆς κλίνης στρώματα διατιθεὶς ηὗρεν ὑπένερθε τὴν χλαῖναν τὴν τῆς ἀφανείας. ἐν δ' ἐπιστολῇ πρὸς αὐτὴν πεπορπαμένη ἀνέγνω τάδε·

εἰς τὸ δέον.

— ΒΙΒΛΟΣ Ο —

ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΡΡΑΚΤΗΣ ΘΥΡΑΣ

"Αρειος δὲ πολλοῖς ὕστερον ἔτεσιν ἐνθυμούμενος οὐκ εἶχε μνήμην ἀκριβῶς τὴν παλαιὰν ἀναμετρῆσαι ὅπως ἄρ' ὑπέμεινε δοκιμαζόμενος, ὃς γε μικροῦ ἐδεήσεν ἀεὶ τηρεῖν τὸν Φολιδομορτὸν εἰς τὸ δωμάτιον εἰσπηδήσοντα. χρόνου τούνν προβαίνοντος δῆλον ἦν ὅτι ὁ Οὐλόθριξ ζῶν καὶ ἔμψυχος ἔτι ἐφύλαττε τὰ ὅπισθεν τῆς θύρας τῆς συγκεκλημένης.

καὶ τῇ θέρμῃ ἄλλοθί τε ἐπνίγοντο καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ δωματίῳ παρόντες οὐ τοῖς γραπτέοις τοῖς τῆς δοκιμασίας ἐπόνουν. γραφίδας δ' ἔλαβον δοκιμαζόμενοι νέας τε καὶ διαφόρους τοῖς συνήθεσιν ὡς φαρμάκοις μεμαγευμένας ἐπὶ τὸ μὴ φενακίζειν.

ἐδοκιμάσθησαν δὲ καὶ περὶ τὰ πρακτικά. ὁ μὲν γὰρ Φηλητικὸς καθ' ἕκαστον παρεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς τὸ δωμάτιον εἰ δυνηθεῖεν πρᾶξαι ὡστ' ἀνανᾶν ἐπὶ βάθρῳ κορδακίσαι. ἥ δὲ Μαγονωγαλέα ἐθεώρησεν αὐτοὺς μεταβάλλοντας μῦν εἰς ταμβακοθήκην· τίμια δ' ἔδωκε μὲν τοῖς μαθηταῖς καθ' ὅσον ὠραῖον ἐπραξαν τὸ κιβώτιον, ἀφείλετο δὲ εἰ ἐτριχοῦτό τι. ὁ δ' αὖ Σίναπις περιφόρους ἐποίησεν ἄπαντας ἐπιχειροῦντας ἐπικρεμαμένου αὐτοῦ μνησθῆναι ὡς τρόπῳ φάρμακον ληθαίον δεῖ παρέχειν.

οἱ δ' οὖν "Αρειος ἐφ' ὅσον ἐνεδέχετο τἄριστα ἐποίει ὡς ἀμελῶν τῆς ἐν μετώπῳ ἀλγηδόνος καίπερ πράγματα παρεχούσης αὐτῷ ἐξ οὐ ἐν τῇ ὕλῃ ἐφοίτα. ἀγρυπνοῦντα δὲ τὰς νύκτας, ὁ Νεφελώδης ἐνόμιζε διὰ τὰς δοκιμασίας μελαγχολάν αὐτὸν ἐπὶ πλέον τοῦ συνήθους. ἀλλὰ τῷ ὅντι ὁ "Αρειος καθ' ἡμέραν ἐγείρετο ὀνειροπολῶν ταῦτὸν ὅπερ πολλάκις πρότερον ὠνειροπόλει, κάκιον δὲ γενόμενον παρόντος ἥδη ἀνθρώπου συγκεκαλυμμένου καὶ αἷμα τοῦ σώματος συνεχῶς ἀποσταλάζον παρέχοντος.

οἱ δὲ Ροών καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἡ ὡς ταῦτα οὐκ ἴδοντες ἐν τῇ ὕλῃ, ἥ διὰ τὸ οὐλήν μὴ ἔχειν ἐπὶ μετώπῳ φλεγμαίνουσαν, ἥττον ἐφρόντιζον περὶ τῆς λίθου ὡς ἐδόκει ἥ αὐτὸς ὁ "Αρειος. εἰ μὲν γὰρ καὶ ἐνενόουν τι περὶ τοῦ Φολιδομορτοῦ ἐφοβήθησαν δή, ἀλλ' οὐ παρῆν αὐτοῖς

ὅναρ εὐθὺς εἰς ὅπνον ἐκάστοτε πεσοῦσι. καὶ εἰς τοσοῦτο πρὸς τοῖς μαθήμασιν εἶχον ὥστ' ἀσχολίαν εἶναι φροντίζειν περὶ τοῦ Σιν- ἀπεως ὅ τι μέλλοι πράξειν ἢ ἄλλου τινός.

ὑστάτη δὲ τῶν δοκιμασιῶν ἦν ἡ περὶ τὰ ἐπὶ τῶν πάλαι γεγενη- μένα. ὥστε ὀλίγα δι' ὥραν μίαν ἀποκρινάμενοι περὶ φαρμακέων τινὰν παλαίων καὶ ἀφρόνων οἱ λέβητας αὐτοτορυνητοὺς τύχοιεν τεχνησάμενοι, καὶ Ἐρμην ἐλκύσαντες σχολὴν ἔξοιεν περιχαρεῖς δι' ἐπτὰ ἡμέρας πρὶν τὰ ἀποτελέσματα μαθεῖν. καὶ ἐπειδὴ τὸ τοῦ σοφιστοῦ Βύνεως εἴδωλον ἐκέλευσεν αὐτοὺς τὰς γραφίδας καταθέσθαι καὶ τὰς διφθέρας συμπτύξαι, ὁ Ἀρειος μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν ἐθορύβει.

πάντων δὲ ὅμοι ὅμιλούντων ἐπὶ τοῦ κήπου – ἔλαμπε γὰρ ὁ ἥλιος – ἡ Ἐρμιόνη Ῥᾶον τοίνυν, ἔφη, τοῦτ' ἀπέβη πολλῷ πρὸς ἄ προσ- εδόκων. οὐ γὰρ ἔδει ἐκμαθεῖν οὕτε τὸν λυκανθρωπικὸν νόμον τὸν τοῦ ἔτους χιλιοστοῦ ἑξακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου οὕτε τὴν ἀπόστασιν τὴν τοῦ Ἡλφρίκου τοῦ ἴταμοῦ.

αὕτη μὲν γὰρ ἐφίλει ἐπανασκοπεῖν τὰ τῆς δοκιμασίας, ὁ δὲ Ῥών εἶπεν ὅτι τοῦτο ποιῶν ναυτιάν εἴωθε. βαδίσαντες δ' οὖν ὅμοι πρὸς τὴν λίμνην ὑπὸ δένδρῳ συνεκάθηντο τὴν διάνοιαν ἀνιέντες. οἱ δὲ δίδυμοι Εὐισήλιοι συνάμα τῷ Λείω Ιορδάνῳ ἐγαργάλιζον τοὺς πόδας σηπίᾳ τινὶ πελωρίᾳ ἢ ἐν τοῖς βραχέσιν ἡσύχαζεν.

καὶ ὁ Ῥών χαμαὶ παρειμένος καὶ πάνυ εὐθυμῶν "Ἄδην ἄρ' ἐσχήκαμεν, ἔφη, τοῦ δοκιμασθῆναι. ἀλλὰ σέ γε, ὁ Ἀρειε, θαρσύ- εσθαι δεῖ · οὐδὲν γὰρ γνωσόμεθα περὶ τὰ δεδοκιμασμένα εἰ̄ κακῶς ἄρα πεπράγαμεν πρὶν ἂν δι' ἡμέρων ἐπτὰ περιμείνωμεν. νῦν δὲ φροντίδος οὐδὲν δέομεθα.

ὅ δ' Ἀρειος τὸ μέτωπον τέως τρίβων ὁργίλως ὑπολαβών Εἴθε ἥδη, ἔφη, ὅ τι σημαίνει ἡ νῦν ἀλγηδών· περιώδυνος γὰρ καὶ πολ- λάκις ὡν οὐδεπώποτε πρότερον πλεονάκις τὴν οὐλὴν ἥλγησα.

τῆς δ' Ἐρμιόνης ὡς τὴν Πομφόλυγα ἰέναι συμβουλευσάσης, 'Άλλ' οὐ νοσῶ, ἔφη. ἐγὼ γὰρ ἥγοῦμαι τοῦτο μαντικόν τι εἶναι· κίνδυνον γὰρ προσδοκῶ τινὰ μέγαν.

ὅ δ' οὖν Ῥών οὐχ οἶστ τ' ἦν ἀναπτεροῦσθαι· ἔπινγε γάρ.

Μὴ φροντίσῃς, ἔφη, ὁ Ἀρειε. ἡ γὰρ Ἐρμιόνη ὅρθως λέγει, τὴν λίθον φάσκουσα ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι παρόντος τοῦ Διμπλοδώρου. καὶ ὁ Σώναπυς οὐδέποτε ἵκανὸς ἦν τεκμηριώσαι ἡμῖν ὅτι ἐπίσταται παρελθεῖν τὸν Οὐλότριχα. τοῦ γὰρ σκέλους τὸ πρὶν μόνον οὐκ ἀποσπαραχθέντος, οὐ σπουδάσει πάλιν διακινδυνεύσαι. καὶ ὁ Νεφελώδης ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἵκαροσφαιρεῖ πρὶν Ἀγριώδη προ- δοῦναι τὸν Διμπλόδωρον.

καὶ ὁ "Αρειος κατένευσε μέν, ἐφόβειτο δ' ὅμως μὴ λάθοι τι αὐτὸν μέγα καὶ οἶνον οὐ παραπεμπτέον. ἀλλ' ἐθέλοντι αὐτῷ φράσαι τὰ τοιαῦτα ἡ Ἐρμιόνη Ταῦτ' ἔστιν, ἔφη, τῶν γε δοκιμασιῶν· ἐγὼ γὰρ τῆσδε τῆς νυκτὸς ἀγρυπνοῦσα τὸ ἥμισυ τοῦ περὶ τῆς μεταμορφώσεως λόγου ἐξέμαθον πρὶν μεμνήσθαι ως ταύτην γ' ἥδη ὑπεμείναμεν.

ἀλλ' οὖν ὁ "Αρειος συνήδει ἑαυτῷ πεπεισμένος ἐκείνων ὧν ὀρρωδεῖ οὐδὲν αἴτια εἶναι τὰ μαθήματα. καὶ γλαῦκα ἔτυχε θεώμενος δι' αἰθρίαν πρὸς τὸ φρούριον πετομένην, ἐπιστολὴν τῷ ῥάμφῃ ἔχουσαν. μόνον γὰρ τὸν Ἀγριώδη ἐπιστολὰς πρὸς αὐτὸν πέμπειν. τὸν δ' Ἀγριώδη οὐδέποτε προδοῦναι ἄν τὸν Διμπλόδωρον. τὸν δ' Ἀγριώδη οὐδέποτε εἰπεῖν ἄν οὐδενὶ φί τρόπῳ ἐξεστὶ παρελθεῖν τὸν Οὐλότριχα ... οὐδέποτε ... ἀλλά –

ἀνεπήδησεν δ' ἐξαπιναίως.

Ποῖ σύ; ἢ δ' ὃς ὁ Ῥών υπονυστάζων περ.

'Ενενόησά τι, ἔφη ὁ "Αρειος, πάνυ ὠχριάσας ἥδη. δεῖ γὰρ συνεῖναι τῷ Ἀγριώδει νῦν δῆ.

Τί χρῆμα; ἔφη ἡ Ἐρμιόνη. ἐπινευστία γὰρ ὅπισθεν αὐτῶν ἐπειγομένη φθάσαι.

ὁ δ' "Αρειος λόφον ἥδη ποώδη ἀναβαίνων Οὔκουν θαυμάζετε, ἔφη, εἰ ὁ μὲν Ἀγριώδης δράκοντος ἔχρηζε πλέον ἣ ἄλλου τινός, ξένος δ' ἀνεφάνη τις ὃς ὡδὸν τυγχάνει πως ἐν κόλπῳ ἔχων; πόσοι γὰρ περιπολοῦσιν ἄνθρωποι φὰ δρακοντεῖα ἔχοντες, παρανομοῦντες οὕτως εἰς τὰ τῶν μάγων; ἄλλο τι ἣ ἔρμαιον ἄν εἴη εἰ ὁ τοιοῦτος ἐντύχοι τῷ Ἀγριώδει; ἀλλὰ διὰ τί τοῦτό γε πρότερον οὐκ ἔγνωκα;

Τί λέγεις; ἔφη ὁ Ῥών. δ δ' "Αρειος ταχύνων ἔτι διὰ τὸν κῆπον πρὸς τὴν Ὂλην οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

καὶ τὸν Ἀγριώδη κατέλαβον ἐν δίφρῳ πρὸ τοῦ οἰκιδίου καθήμενον. δ δὲ ξυνεσταλμένος ως ἐπ' ἔργῳ τούς τε βραχίονας καὶ τὰ σκέλη ἀπὸ πίσων φλοιὸν ἔλεπε. καὶ μειδιῶν Χαίρετε, ἔφη. ἀρα δεδοκίμασθε ἥδη; ἢ καιρός ἐστι πιεῖν τι;

τὸν δὲ Ῥώνα συμφάναι θέλοντα ὁ "Αρειος ἐφθασε· Κάλλιστ' ἐπαινῶ, ἔφη. σπεύδομεν γάρ. ἀλλὰ δεῖ με ἔρεσθαι σέ τι, ὁ Ἀγριώδες. ἀρα μνημονεύεις ἐκείνην τὴν νύκτα ἐπειδὴ τὸν Νορβέρτον ἐκομίσας νικητήρια λαβών; ποῖος ἦν τὸ σχῆμα ὁ ἄνθρωπος ξένος μεθ' οὐ ἐκύβευες;

οἱ δὲ πράγματ' οὐκ ἔχων ως δοκεῖν Οὐκ οἶδα, ἔφη. τὴν γὰρ χλαῖναν ἐκδύσασθαι οὐκ ἡθέλησεν.

ἰδὼν δὲ τοὺς τριττοὺς μάλ' ἐκπεπληγμένους ἀνέτεινέ τι τὰς ὁφρῦς.

’Αλλ’ οὐ πάνυ ἀγῆτες, ἔφη. ἕκτοποι γὰρ πολλοὶ ὄμιλοῦσι μετ’ ἀλλήλων ἐν τῇ Ὑὸς Κεφαλῇ – πανδοκείον γάρ ἐστιν ἐν τῷ δήμῳ. τάχα ἂν δρακοντόπωλος ἦν δήπου. τὴν γὰρ ὅψιν οὐδέποτ’ εἴδον αὐτοῦ συγκεκαλυμμένου ἀεί.

καθήμενος δὲ πρὸς τὴν πίσων φιάλην, ὁ Ἀρειος Ἄλλὰ ποῖον διάλογον εἶχες, ὁ Ἀγριώδες; ἢ που περὶ τοῦ Ὑογούτου;

”Ισως, ἔφη, τοξοποιῶν τέως τὰς ὄφρυς ὡς ἐθέλων μεμνήσθαι. Ναί. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἥρετο περὶ τὰ ζῶα θέλων μαθεῖν ὅποιων ἐπιμελοῦμαι, ἐγὼ δὲ εἰπὼν καὶ ἔφρασα ὅτι ἐπὶ μήκιστον δράκοντος ἀεὶ ἔχρηζον. καππειτα … οὐ πάνυ ἴκανός εἰμι μνημονεύειν τὰ ὕστερον, ἐκείνου παρέχοντός μοι ἄλλο τι πίνειν. λοιπόν. καππειτα ἔφασκεν ἔχειν τὸ δρακοντεῖον ὡόν, καὶ ἔξεῖναι κυβεύειν περὶ αὐτὸν εἴ̄ ἔμοιγε δοκεῖ. δεῖν δὲ βεβαιοῦσθαι εἰ δυναίμην μεταχειρίζειν αὐτὸν ἐπεὶ οὐκ ἐθέλοι εἰς τοῦ ἐπιτυχόντος οἰκίαν πέμψαι. ἐγὼ οὖν εἶπον αὐτῷ ὅτι δράκων μοι οὐ πολλοῦ πόνου ἔσται μεταχειρίσαντι ἥδη τὸν Οὐλότριχα.

”Η που ἐδόκει σπουδάζειν περὶ τοῦ Οὐλότριχος; τοῦτ’ εἶπεν ὁ Ἀρειος τὴν ὄργην μόλις παύσας.

Λοιπόν. πόσοις γὰρ κυσὶ τρικεφάλοις ἐντύχοι ἂν τις καὶ ἐν Ὑογούτου περιπολῶν; εἶπον οὖν ὅτι εὔμαρέστατον δή ἐστι χρῆσθαι τῷ Οὐλότριχι εἴπερ ἐπίσταται τις μαλάττειν αὐτὸν ψάλλων τι ἢ κιθαρίζων ἢ αὐλῶν ὡς κατακοιμίσων.

καὶ ἄφνω μεταξὺ λέγων ταῦτα ἔξεπλάγη ὡς ἔφαινετο· μετεμέλησε γὰρ αὐτῷ τῶν εἰρημένων.

Μὰ Δί’ ἀλλ’ οὐκ ὥφελον, ἔφη, οὐδὲν εἰπεῖν σοι περὶ ταῦτα. ἐπιλάθεσθε δῆτα τοῦ εἰρημένου. ἀλλ’ Ἡράκλεις ποῖ βαίνετε;

οὐδὲν τούννυν διελέγοντο ἐν σφίσιν οἱ τριττοὶ πρὶν εἰστήκεσαν ἐν τῇ αὐλῇ. σκοταῖοι δὲ ἐγένοντο ὡς ἐξ αἰθρίας καὶ ὁ ἔνδον ἀὴρ ψυχρὸς ἐδόκει αὐτοῖς εἰσελθοῦσιν.

ὅ δ’ Ἀρειος Ἰτέον ἄρα, ἔφη, πρὸς τὸν Διμπλόδωρον. ὁ γὰρ Ἀγριώδης ἐδίδαξε τὸν ξένον ἐκεῖνον Οὐλότριχα παρελθεῖν. ὁ γὰρ συγκεκαλυμμένος εἴτε Σίναπυς ὥν εἴτε Φολιδομορτὸς ἀκονιτὶ ἔμαθεν ἂν τι χρὴ δρᾶν μεθυσθέντος τοῦ Ἀγριώδους. εἰ γὰρ ὁ Διμπλόδωρος πιστεύσαι ήμιν. τάχ’ ἂν ὁ Φλωρεντείας βεβαιώσαι ημᾶς, μὴ ὑπὸ τοῦ Ἀτηροῦ κωλυθείσ. ἀλλὰ ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Διμπλοδώρου δίαιτα;

καὶ πανταχῇ περιέβλεπον ὥσπερ ἐλπίζοντες σημεῖόν τι ὅψεσθαι ὅπερ ὄρθην δείξει τὴν ὄδον, οὐ μεμαθήκοτες ὅπου οἰκεῖ ἐκεῖνος οὐδὲ ἐγνωκότες ποτὲ περὶ οὐδενὸς ὄντινα μετεπέμψατο.

λέγοντος δὲ τοῦ Ἀρείου περὶ ἀ ἐπὶ τούτοις χρὴ ποιῆσαι, ἥχον ἥκουσαν τινὰ κατὰ τὴν αὐλὴν κλάζοντα.

Ούτοι, τί χρῆμα ἔνδον ἐστὲ ἐτεόν;

τοῦτο δ' εἴπεν ἡ σοφίστρια Μαγονωγαλέα. εἰσῆλθε γὰρ πολλὰ φέρουσα βιβλία.

ἡ δὲ Ἐρμιόνη ἀνδρειοτέραν ἔαυτὴν παρέχουσα ὡς τοῖς γε μειρακίοις ἐδόκει Ἐπιθυμοῦμεν, ἔφη, συμβουλεύεσθαι τι μετὰ τοῦ Διμπλοδώρου.

ἐκείνη δὲ ὡς νομίζουσα σφαλερὸν δήπου τοῦτο τὸ ἐρώτημα Ἡ καὶ συμβουλεύεσθαι τί, ἔφη, μετὰ τοῦ Διμπλοδώρου; διὰ τί;

ὁ δ' Ἀρειος πάνυ ἀπορῶν Ἀπόρρητόν τί ἐστιν, ἔφη. ἐμβριμωμένης δὲ τῆς Μαγονωγαλέας μετεμέλετο εὐθὺς τοῦτο φωνήσας.

καὶ ὑπερηφανῶς Ὁ σοφιστής, ἔφη, Διμπλόδωρος ἄρτι ἀπελήλυθε, γλαῦκα γὰρ δεξάμενος πολλοῦ ἀξίαν ἀπὸ τῶν τῆς μαγείας προβούλων τὸ παραχρῆμα Λονδίνονδε ἀνέπτατο.

ὁ δ' Ἀρειος μάλ' ἐκπλαγεὶς Ἄλλ' οἶχεται δή; ἔφη. οὕμ' ὡς ἀπὸ καιροῦ.

ἐκείνη δὲ Ὁ σοφιστής, ἔφη, Διμπλόδωρος μάγος ὃν μέγιστος, ὁ Ποτέρ, πολλὰ καὶ σπουδαῖα διὰ χειρῶν ἀεὶ ἔχει.

Προῦργου δὲ τοῦτο.

Προῦργιαίτερον ἄρα σὺ ποίη τὰ κατὰ σὲ δήπου, ὁ Ποτέρ, ἦ τὰ τῶν τῆς μαγείας προβούλων;

Ἀρειος δ' οὐδὲν ὑποστειλάμενος Λοιπόν, ἔφη, ὡ σοφίστρια. τείνει γὰρ εἰς τὴν τοῦ φιλοσόφου λίθον.

ἄλλ' οὐκ ἐστιν ὅπως ἡ Μαγονωγαλέα τοῦτο γε προσεδόκα. τὰ γὰρ βιβλία ἐκ χειρῶν πεσόντα οὐκ ἀνέλαβε.

Πόθεν γὰρ ἔγνωκας; ἔφη μάλ' ἀποροῦσα.

ὁ δ' Ἀρειος Ὡ σοφίστρια, ἔφη, νομίζω τόν – Σίναπυν δὲ μόνον οὐκ ὀνόμασεν – οἶδα μὲν οὖν τινὰ τὴν λίθον κλέψειν μέλλοντα. βουλευτέον οὖν τῷ Διμπλοδώρῳ.

αὕτη δὲ πρὸς αὐτὸν ἡτένιζε καὶ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι καὶ ὑποπτεύοντα ἄμα.

τέλος δέ Ὁ σοφιστής, ἔφη, Διμπλόδωρος αὔριον οἴκαδε νοστήσει. ἄλλ' ὁ τρόπῳ ηὗρες τὰ τῆς λίθου οὐκ οἶδα. οἶδα δὲ τόδε· ἡ λίθος βεβαιότερον φυλάττεται ἦ ὥστε συλᾶσθαι.

Ἄλλ' ὡ σοφίστρια –

ἡ δ' ὑπολαβοῦσα Ὡ Ποτέρ, ἔφη. ξύνοιδα γὰρ ἐμαυτῷ δρθῶς λέγουσα. καὶ προκύψασα τὰ βιβλία ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀνέλαβε. Καὶ παραινῶ ὑμῖν ἔξω ἐπανελθοῦσιν εὐφραίνεσθαι ὑφ' ἡλίῳ παριεμένοις.

τοῦτο δ' οὐδαμῶς ἐποίησαν αὐτοῦ περιμένοντες.

τῆς δὲ Μαγονωγαλέας οὐκέτι παρακοῦσαι ἔχούσης, ὁ Ἀρειος

Τῆδε τῇ νυκτὶ, ἔφη, γενήσεται. ὁ γὰρ Σίναπυς διὰ τῆς θύρας τῆς ἐπιρρακτῆς τῆδε τῇ νυκτὶ καταβήσεσθαι μέλλει. ἔξηνρηκὼς γὰρ ἥδη πάνθ' ὅν δεῖται, νῦν δὴ πέπραχεν ὅπως ὁ Διμπλόδωρος ἐκποδῶν ἔσται. ἔπειμψε γὰρ αὐτὸς ἐκείνην τὴν ἐπιστολὴν δηλαδή· καὶ οἱ τῆς μαγείας πρόβουλοι πάνυ ταραχθήσονται τοῦ Διμπλοδώρου ἀπροσδοκήτως ἀφικομένου.

τὴν δ' Ἐρμιόνην ἥδη μέλλουσαν τί ποιῶμεν ἐρωτήσειν ἔφθασεν ὁ Σίναπυς λαθὼν ὅπισθεν αὐτῶν ἑστηκώς. χαίρειν δὲ προσεΐπεν ὡς φιλοφρόνως δεξάμενος δῆθεν. καὶ ἐκείνης πρὸς ταῦτα κεχηνυίας ὅθ' Ἀρειος καὶ ὁ Ῥοών ἐπιστρεψαμένοι ὀξὺ ἔβλεπον.

καὶ μάλα σαρδάνιον ὑπομειδιάσας Οὐ χρῆν ἔνδον δι' ἡμέρας κατοικιδίους περιμένειν. πνίγει γὰρ.

ὅ δ' Ἀρειος ἐμέλλησε μὲν ἐρεῖν τι ὡς πρόφασιν δώσων, φωνήσας δ' δλίγον τι οὐδὲν ἄρ' εἶχεν εἰπεῖν.

ἐκεῖνος δὲ Ὁπως εὐλαβήσεσθε, ἔφη, μή τις τηρῶν νομίζῃ ὑμᾶς πράγματά που παρέχειν. οὐ γὰρ προσήκει ὑμῖν τοὺς Γρυφινδώρους παραρρῖψαι ἔτι πλειόνων βαθμῶν ἀμαρτησομένους. ἦ δρθῶς λέγω;

καὶ ἐρυθριώντος τοῦ Ἀρείου πάντες ἔμελλον ἔξω ἀπελθεῖν. ὁ μέντοι Σίναπυς ἀνακαλεσάμενος αὐτούς Εὐλαβοῦ, ἔφη, ὁ Ποτέρ. ἦν γὰρ αὐθις νυκτιπεριπλάνητος ἀλώς, πράξω αὐτὸς ὅπως ἐκπέσῃ ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου. ἔρρωσο.

καὶ ἀπέβη πρὸς τὸ τῶν σοφιστῶν κοινεῖον.

ὅ δ' Ἀρειος μετὰ τῶν ἄλλων ἐξελθὼν ἐπὶ τὸν λίθινον ἀναβαθμόν, λιπαρῶς μὲν ἔχων ἡρέμα δὲ φωνῶν Λοιπόν, ἔφη. δραστέα οὖν τάδε. δεῖ γάρ τινα τηρεῖν τὸν Σίναπυν περιμένουσαν πρὸς τῷ κοινείῳ ὡς ἐψομένην αὐτῷ ἐξελθόντι. καὶ τοῦτο σοὶ προσήκει ποιεῖν, ὁ Ἐρμιόνη.

Τίη;

καὶ ὁ Ῥοών Σὺ μὲν γάρ, ἔφη, δύναι' ἂν προσποιεῖσθαι δήπου τὸν Φηλητικὸν προσδέξασθαι. καὶ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος ὡς ὁμοῖος τῇ Ἐρμιόνῃ τὴν φωνὴν γενησόμενος Ὡ σοφιστὰ Φηλητικέ, ἔφη, εἰς τοσοῦτο τῆς φροντίδος ἥλθον φοβουμένη μὴ οὐκ δρθῶς ἀπήντησα πρὸς τὴν ἐρώτησιν τὴν τετταρακαιδεκάτην βῆτα.

κἀκείνη σιγάν μὲν ἐκέλευσεν αὐτόν, συνέφη δ' ὅμως ἐπιτηρήσειν τὸν Σίναπυν.

καὶ Ἀρειος τῷ Ῥοώνι Περιμενετέον δ' ἡμῖν γε, ἔφη, ἔξω τῆς τοῦ τριστέγου διόδου.

ἀλλ' οὐκ ἀπέβη τοῦτο ὡς προσεδέχοντο τὸ πρᾶγμα. ἀφικόμενοι γὰρ ἄρτι πρὸς τὴν θύραν τὸν Οὐλότριχα ἀφορίζουσαν ἀπὸ τοῦ

ἄλλου φρουρίου, ἐνέτυχον αὖ τῇ σοφιστρίᾳ *Μαγονωγαλέα*. ἡ δ' ἔξειστήκει νῦν τελέως ἑαυτῆς πάνυ ἔξηγριωμένη.

Ἡ καὶ ὥρθητε, ἔφη, χαλεπώτερον εἶναί τινι λαθεῖν ὑμᾶς ἢ ὅλας ἀμάξας χαριτσίων; ἄφετε ἂντα κάτω φλυαρεῖτε ταῦτα. ἦν γὰρ πύθωμαι ὑμᾶς δεῦρο αὐθις βεβηκότας, ἀφαιρήσω αὐθις πεντήκοντα βαθμοὺς τοὺς Γρυφινδώρους εἰ καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας ἐστέ, ὁ Εὐισήλιε.

τοιγαροῦν εἰς τὸ κοινεῖον ἐπανῆλθον. εἰπόντος δὲ τοῦ Ἀρείου ὅτι ἡ Ἑρμιόνη ἵχνεύει γοῦν τὸν Σίναπυν, ἡ τῆς γυναικὸς εἰκὼν εὐθὺς ἔστρεψατο καὶ εἰσῆλθεν ἐκείνη.

ὅδυρομένη δέ Λυποῦμαι, ἔφη, ὁ "Ἀρειε. ἔξειλθὼν γὰρ ὁ Σίναπυς ἥρετο τί ποιῶ. φασκούσης δέ μου ὡς τὸν Φηλητικὸν προσδέχομαι, ἐκεῖνος τοῦτον μετῆλθεν. ὥστε πρότερον οὐχ οἶός τ' ἡ φυγεῖν, χρονία γὰρ παρ' αὐτῷ κατειχόμην. καὶ οὐκ οἶδα περὶ τοῦ Σινάπεως ὅποι ἥλθεν.

Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτα, εἶπεν ὁ "Ἀρειος, τί μήν;

οἱ δ' ἄλλοι ἡτένιζον πρὸς αὐτὸν ὡχριῶντα ἥδη, τῶν ὀφθαλμῶν πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαινόντων.

'Ἄλλὰ τῇδε τῇ νυκτὶ, ἔφη, ἐνθένδε ἔξειλθὼν ἐπιχειρήσω φθάσαι τῆς λίθου ἐφικόμενος.

Μέμηνας, ἔφη ὁ Ῥοών.

Εὐφήμει, ἔφη ἡ Ἑρμιόνη. οὕκουν ὑπακούεις οὔτε τῆς *Μαγονωγαλέας* οὔτε τοῦ Σινάπεως; ἐκπέση γὰρ ἀπὸ τοῦ παιδευτηρίου.

Τί δαί; ἔφη ὁ "Ἀρειος μεγάλῃ τῇ φωνῇ. οὕκουν ἐπίστασθε; ἦν δὲ Σίναπυς φέρηται τὴν λίθον, ὁ Φολιδομορτὸς κάτεισιν. οὕκουν ἀκηκόατε ἀ τότε κακὰ πεπόνθαμεν ἐπιχειροῦντος ἐκείνου περιγενέσθαι; καὶ γὰρ μὴ ὅντος τοῦ Ύογοήτου, οὐκ ἔξέσται δήπου ἐκπεσεῖν. ἐκεῖνος γὰρ ἡ κατ' ἄκρας ἔξαιρήσει ἡ ἄλλοιώσει εἰς σχολείον τῶν σκοτεινῶν δογμάτων. οὐδὲν γὰρ οὖν διαφέρει ἡμῖν νυνὶ ἀμαρτεῖν τῶν βαθμῶν. ἡ καὶ οἰεσθε τοῦτον ἐάσειν ὑμᾶς δήπου καὶ τὰ ὑμέτερα ἦν οἵ Γρυφίνδωροι νικῶσι τὴν Φιάλην Οἰκείαν φερόμενοι; ἦν γὰρ ἀλώ πρὶν τῆς λίθου λαβέσθαι, δεήσει με ἐπανελθόντα πρὸς τοὺς Δουρσλείους αὐτοῦ περιμεῖναι τὸν Φολιδομορτὸν ἐώς ἂν ἔξεύρῃ με. περὶ τοῦ ὕστερον ἀποθανεῖν ὁ ἀγών, ἐπεὶ οὐδέποτε παραδώσω ἔμαυτὸν τοῖς καταχθονίοις. ἐγὼ δ' οὖν διὰ τῆς θύρας τῆς ἐπιρρακτῆς τῇδε τῇ νυκτὶ καταβήσεσθαι μέλλω, καὶ ὑμεῖς οὐ μὴ κωλύσητε με ὅ τι ἀν εἴπητε. ὁ γὰρ Φολιδομορτὸς ἀπέκτεινέ μοι τοὺς γονέας, μέμνησθε.

καὶ πρὸς αὐτοὺς δριμὺ ἔβλεπεν.

"Εγνως, ὁ "Ἀρειε, ἔφη ἡ Ἑρμιόνη ἡρέμα φωνοῦσα.

"Αρειος δέ Χρήσομαι τῇ χλαίνῃ, ἔφη, τῇ τῆς ἀφανείας. ἔρμαιον γὰρ ἦν τὸ ἀνακτήσασθαι αὐτήν.

'Αλλ' ἵκανὴ ἔσται, ή δ' ὃς ὁ Ῥοών, τρεῖς καλύψαι, τοὺς πάντας λέγω;

'Η πάντας;

Οὐ γὰρ δήπου ὡήθης ἡμᾶς ἔάσειν σε μόνον ἔξιέναι;

ἡ δ' Ἐρμιόνη ἀτεχνῶς *"Ηκιστά γε, ἔφη.* πῶς γὰρ εἰς τὴν λίθον ἀφίκοιο ἄν εἰ μὴ συνείημέν σοι; οἴομαι δεῦν ὡς τάχιστα ἔξετάσαι τὰ βιβλία ἔάν που χρήσιμόν τι ἐνῇ.

'Αλλ' ἀλόντες καὶ ὑμεῖς ἐκπεσεῖσθε.

ἡ δ' Ἐρμιόνη *Mή* ὥρασιν ἄρα ἰκούμην, ἔφη, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχούμην ποτέ. ὁ γὰρ Φηλητικὸς εἶπε μοι λάθρᾳ ὅτι ἔκατον δώδεκα περιπεποίημαι τίμια ἐξ ἔκατὸν δοκιμαζομένη πρὸς αὐτοῦ. οὐ δήπου ἐκβαλοῦσιν ἐμέ.

*

μετὰ δὲ τὸ δεῦπον οἱ τριτοὶ χωρὶς τῶν ἄλλων ἐκάθιζον ἐν τῷ κοινείῳ φροντίδας παρέχοντες φοβεράς. οὐδεὶς δ' ἡνώχλει αὐτοῖς, τῶν Γρυφινδώρων οὐδὲν ἔχοντων τῷ γ'*"Αρείω εἰπεῖν δήπου.* ὁ δὲ τὸ πρώτον τῇδε τῇ νυκτὶ οὐ χαλεπῶς εἶχεν ἀπομονούμενος. ἡ δ' Ἐρμιόνη ἐξέταζε τὰ γράμματα εἴ πως τύχοι τινὸς τῶν κηλημάτων ὧν μέλλουσι πειράσεσθαι. ὁ δ'*"Αρειος καὶ ὁ Ῥοὼν ὀλίγον διελέγοντο ἄτε περὶ ἣ χρὴ ποιῆσαι πόλλον ἤδη φροντίζοντες.*

καὶ κατὰ μικρὸν τῶν Γρυφινδώρων εἰς κοῖτον ἀπελθόντων τὸ κοινεῖον ἐκενοῦτο.

καὶ τοῦ Ἰορδάνου ἀπελθόντος – ἔχασκε γὰρ τέλος – ὁ Ῥοών Δεῖ σε, ἔφη, τὴν χλαῖναν μετελθεῖν. ὁ δ'*"Αρειος σκοταῖος εἰς τὸ κοιμητήριον ἀναβὰς τὴν χλαῖναν ἔλαβε.* κατιδὼν δὲ καὶ τὸν αὐλὸν τὸν ὑφ' Ἀγριώδους πρὸς τὰ Χριστούγεννα δεδομένον εἰς κόλπον ἔθηκεν ὡς κηλήσων τὸν Οὐλότριχα, οὐκ ἐθέλων ἄδειν.

καὶ εἰς τὸ κοινεῖον πάλιν δραμὼν Δεῖ ἐνδῦναι ἐνθάδε τὴν χλαῖναν ὡς μαθησομένους εἴ γ' ἄρα τοὺς πάντας καλύψει. ἦν γὰρ ὁ Φήληξ κατίδη πόδα τινα ἀσώματον περιπολοῦντα –

Τί ποιεῖτε; φωνὴν γὰρ ἄφνω ἥκουσάν τινος ἐν μυχῷ τοῦτο λέγοντος. καὶ ὁ Νεφελώδης ἔφάνη ὅπισθεν δίφρου, ἔχων τὴν φρύνην αὐτοῦ Τρίφορον. αὐτὴν γὰρ ὡς δοκεῖν πάλιν αὖτῆς ἐλευθερίας ἥπτετο.

Οὐδέν, ὡς Νεφέλωδες, οὐδέν, ή δ' ὃς ὁ *"Αρειος τὴν χλαῖναν ἄμα ὅπισσα κρύπτων.*

ὁ δὲ Νεφελώδης δέξù ἐδέρκετο πρὸς ἐκείνους κακὰ μηχανωμένους δηλαδή.

'Εξιέναι γάρ, ἔφη, μάλιστις μέλλετε.

'Αλλ' οὐ μέλλομεν οὐδὲν οὐδαμῶς, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη. οὗκουν ἔξερχόμεθα. ἀλλὰ τί ἐμποδών σοι, ὁ Νεφέλωδες, μὴ εἰς κοῖτον ἀπελθεῖν;

"Ἀρειος δὲ πρὸς τὸ μέγα ὠρολόγιον βλέψας τὸ πλησίον τῆς θύρας ἐνενόσεν ὅτι οὐ δεῖ πλέον χρονίζειν, τοῦ Σινάπεως ὡς εἰκὸς ἥδη αὐλοῦντος ἐπὶ τῷ κατακοιμίσαι τὸν Οὐλότριχα.

οἱ δὲ Νεφελώδης 'Αλλ' οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἔξιέναι, ἔφη. ἀλώσεσθε γάρ. ὥσθ' οἱ Γρυφίνδωροι καὶ πλείω πράγματα ἔξουσιν.

"Ἀρειος δέ 'Αλλ' ὅμως σύ γε, ἔφη, οὐκ ἐπίστασαι. τοῦτο γάρ τοι εὖ ἵσθ' ὅτι ἔστι τι ἡμῖν.

οἱ δ' οὖν Νεφελώδης δῆλον ὅτι συνέστελλεν ἑαυτὸν ὡς ἀνήκεστόν τι ποιήσων.

καὶ ἐπειγόμενος ἔφθασεν αὐτοὺς φυλάττων τὴν τῆς εἰκόνος ὅπην. "Ἐγωγε οὐκ ἐώ ὑμᾶς τοῦτο ποιῆσαι. μάχην γὰρ μαχοῦμαι ὑμῖν.

οἱ δὲ 'Ροὼν δι' ὄργῆς ἔχων Οὐτος, ἔφη. ἄναγε σεαυτὸν ἐκ τοῦ μέσου. μὴ κέπφος γένοιο —

ἐκεῖνος δὲ ὑποκρούσας Μὴ σύ μοι κέπφον, ἔφη. οὐ δεῖ σε πλέον παρανομῆσαι. σὺ γὰρ ἐδίδαξάς με ὑπομένειν τοὺς ἐναντίους.

Οὐ γὰρ οὖν ἡμᾶς, ἢ δ' ὃς ὁ 'Ροὼν παρωξυμμένος. ὁ μακάριε, οὐκ οἶσθα τί χρῆμα ποιεῖς.

μικρὸν δὲ προχωρήσαντος αὐτοῦ, ὁ Νεφελώδης μεθῆκε Τρίφορον τὴν φρύνην. ἡ δὲ ἀλλομένη ἀπέβη.

κάκεῖνος μέλλων πὺξ παίσειν Εἴα, ἔφη, ἀλλ' ἄγε γενσώμεθα ἀλλήλων πυγμαῖς. πυκτεύειν γὰρ πρόχειρός εἰμι.

οἱ δ' 'Ἀρειος πρὸς τὴν Ἐρμιόνην στρεψάμενος ὡς πάνυ ἀπορῶν Οὐκουν, ἔφη, ἔχεις τι ποιῆσαι;

καὶ μὴν αὕτη προχωρήσασα Ω Νεφέλωδες, ἔφη, ξύγγνωθί μοι. μάλιστα γὰρ λυποῦμαι τοῦτο ποιοῦσα.

καὶ τὴν ράβδον λαβοῦσα ρωμαϊκῶς Πεπέτρωσο παντελῶς, ἔφη καταδεσμεύοντα αὐτόν.

τοῦ δὲ εἶδες ἄν τοὺς μὲν βραχίονας ἐπὶ πλευρὰς πεπηγότας, τὰ δὲ σκέλη συγκεκολλημένα, τὸ δὲ σῶμα πᾶν νεναρκηκὸς ὥστε χρόνον τινὰ σεσαλευμένος ταχὺ πρανής ἐπὶ στόμα ἐπεσε σκληρόσαρκος γενόμενος ἥδη καθάπερ ξύλον.

ἐκείνη δὲ προσδραμοῦσα ἐκύλισεν αὐτὸν ὥστε ὕπτιον κείσθαι. ἀλλὰ τῶν γνάθων ἀλλήλαις προσκεκολλημένων οὐκ ἐδύνατο φωνῆσαι, οὐδ' εἶχε κινεῖν οὐδὲν εἰ μὴ τοὺς ὀφθαλμοὺς φόβον βλέπων τέως πρὸς ἐκείνους.

"Αρειος δὲ πρὸς οὓς λέγων αὐτῇ Τί σὺ πεποίηκας ἐτεόν; ἔφη.

ἡ δὲ ταλαιπωροῦσά τι Καταδεσμὸς γάρ ἐστι σωματικὸς παντελής. σφόδρα λυποῦμαι, ὥ Νεφέλωδες.

καὶ ὁ "Αρειος Ἄλλ' εἰς τὸ δέον, ἔφη, ἐποιήσαμεν, ὥ Νεφέλωδες. ἀσχολία δέ τις προσέπεσεν ἡμῖν ὥστε τὸ παραχρῆμα μὴ λόγον δούναι.

"Υστερον γὰρ μαθήσῃ ἐκ τίνος λόγου, εἶπεν ὁ Ῥών, ἐν ὥ ὑπερβαίνοντες αὐτὸν ἀμφιέννυντο τὴν χλαῖναν ἄμα τὴν τῆς ἀφανείας.

ἡ τοίνυν τοῦ Νεφελώδους χαμαὶ ἀπόλεψις τῆς ἐξόδου οἰωνὸς ἐδόκει οὐκ αἴσιος. καὶ ὡς ὑπερδεδοικότες τε καὶ ἐκπλαγέντες ἐκασταχοῦ ἐδόξαζον ἄλλοτε μὲν σκιὰν ἀγάλματος τῷ Φήληκι ὅμοιούσθαι ἄλλοτε δ' ἀνέμων πνεύματα προσεικέναι τῷ Ποιφύκτῃ κατασκήπτοντι ἐπ' αὐτούς.

προσελθόντες δ' ἐπὶ τὸ κάτω τῆς πρώτης κλίμακος κατεῖδον τὴν Νώροπα ἄνω ἐνεδρεύουσαν.

καὶ ὁ Ῥών πρὸς τὸ οὖς "Αρείω λέγων Λακτίζωμεν ἄρ' αὐτήν, ἔφη, ἄπαξ ἔτι. δ' ἀνένευσεν. ἡ δὲ Νῶροψ ἡτένισε μὲν πρὸς αὐτοὺς εὐλαβῶς δὴ περιύόντας τοῖς ὅμμασι λυχνοειδέσιν, ἀλλ' οὐδὲν ἐποίησεν.

οὐδενὶ δ' ἄλλῳ ἐνέτυχον πρὶν ἀφίκοντο πρὸς τὴν κλίμακα τὴν πρὸς τὸ τρίστεγον ἀναφέρουσαν. ὁ γὰρ Ποιφύκτης ἀνὰ μέσην τὴν κλίμακα ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ τάπητα χαλάσαι ὅπως οἱ ἀναβαίνοντες ὑποσκελίζωνται.

προσιόντων δ' ἐκείνων ἄφνω Τίς πάρεστιν; ἔφη. καὶ ὁξὺ δεδορκῶς εἰς αὐτούς – μέλανας δ' εἶχεν ὀφθαλμούς καὶ πανουργίαν ἔβλεπε – ξύνοιδα γάρ, ἔφη, ὑμῖν παροῦσιν καὶ μὴ ὄρων. οὐκ ἔλαθες με "Εμπουσ' ἥ φάσμ' ὧν ἥ μικρὸν χρῆμα μαθητοῦ.

καὶ μετέωρος αἰωρούμενος ἡτένιζεν εἰς αὐτούς.

'Ἄλλ' ἔχρη με μεταπέμψασθαι τὸν Φήληκα, εἴ τι ἄιστον περιπολεῖ τὸ φρούριον.

τῷ δ' "Αρείω ἐξαίφνης ἐπῆλθέ τι.

καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ ψιθυρίζων Ὡ Ποίφυκτα, ἔφη. ὁ Βαρόνος Αίματοσταγῆς τὰ ἵδια πράττων ἄιστος γεγένηται.

ἐκεῖνος δ' ἐδέησε μὲν καταπεσεῦν ἐκ τοῦ ἀέρος, μόλις δὲ κατασχὼν ἔαυτὸν ἔνα πόδα μόνον ἡωρεῖτο νυνὶ ὑπὲρ τῆς κλίμακος.

καὶ συκοφαντῶν Ἡ μὴν λυποῦμαι σφόδρα, ἔφη, ὥ αίματηρε κύριε, ὥ δαιμόνιε Βαρόνε. ξύγγνωθί μοι· οὐ γὰρ εἶδόν σε ἄιστον ὅντα δήπου. ὑπέριδε δῆτα τὴν ὕβριν τὴν τοῦ Ποιφυκτιδίου· ἔπαιζε γὰρ πολλοστήν τινα παιδιάν.

καὶ ὁ Ἀρειος κρώζων Τῆδε γὰρ τῇ νυκτὶ, ἔφη, πολύς εἰμι περί τι. ἄπιθι ἐκποδὼν δῆτα ἐκ τοῦδε τοῦ χωρίου.

ὅ δὲ Ποιφύκτης αἰωρούμενος πάλιν αὖ Καλῶς, ἔφη, κάλλιστα λέγεις. εἰ γὰρ προχωρείη σοι τὰ πράγματα. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐνοχλήσω οὐδέν.

καὶ ἄπτων ἀπέβη.

ὅ δε ᾿Ροών ψιθυρίζων Βαβαί, ἔφη, τῆς ἀγχινοίας.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἔξω τῆς τοῦ τριστέγου διόδου παρόντες ἀνεῳγμένην κατέλαβον τὴν θύραν.

Ίδού, ἔφη ὁ Ἀρειος ἡρέμα φωνήσας. ή που ὁ Σίναπυς ἥδη παρελήλυθε τὸν Οὐλότριχα;

καὶ ἀνεῳγμένην ἰδόντες τὴν θύραν πάντες ἐδόκουν λογίζεσθαι ὅτι πολλὰ καὶ δεινὰ ὑπομένουσιν. ὑπὸ δὲ τῇ χλαίνῃ ἐπιστρεψάμενος πρὸς τοὺς ἄλλους ὁ Ἀρειος

“*Ἡν βούλησθε, ἔφη, ἐπανιέναι, ἐγὼ οὐ μέμφομαι ὑμᾶς. καὶ μὴν ἔξεστι τὴν χλαῖναν λαβεῖν· ἐγὼ γὰρ οὐκέτι χρείαν ἔξω αὐτῆς.*

ἄλλ’ ὁ μὲν ᾿Ροών Κορύζης εἶ μεστός, ἔφη.

ἡ δ’ Ἐρμιόνη Ἐρχόμεθα δῆ.

καὶ ὁ Ἀρειος ὥσας τὴν θύραν ἀνέῳξεν.

φοφούντων δὲ τῶν στροφίγγων, ἥκουνον εὐθὺς θωῦττοντός τινος καὶ βαρὺ γογγύζοντος. καὶ γὰρ ὁ κύων πᾶσι τοῖς μυκτήρσι χρώμενος ἔξ οὖσι μανικῶς ἐφυσία πρὸς αὐτούς καίπερ οὐ δυνάμενος ἴδειν.

ἡ δ’ Ἐρμιόνη ἡρέμα *Τί τοῦτο, ἔφη, τὸ ἐν ποσίν;*

καὶ ὁ ᾿Ροών Κίθαρα, ἔφη, ὡς δόκει. ὁ Σίναπυς δῆλον ὅτι μεθῆκεν αὐτήν.

‘Ἄλλὰ γὰρ ὁ κύων, ἔφη ὁ Ἀρειος, τότε ἐγείρεται δηλαδὴ ὅταν τις αὐλῶν λήγῃ. εἰέν. ταῦτά νυν.

καὶ τὸν Ἀγριώδους αὐλὸν ἐπὶ τοῖς χειλέσιν ἔχων ηὔλει τῷ κυνί. καὶ ἀκούσας οὐκ ἄν εἴπας ἐκεῖνον μέλος αὐλεῖν ἐμμελές, ὁ δ’ οὖν κύων μυσάντων εὐθὺς τῶν ὀμμάτων – Ἀρειος γὰρ αὐλῶν διετέλει – κατὰ μικρὸν τονθορύζων ἔληξε, καὶ ἐσαλεύθη τι καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας κατερρύη καὶ χαμάζε κατέπεσεν ὑπνω νικώμενος.

τοῦ δὲ ᾿Ροώνος συμβούλευοντος τῷ Ἀρείῳ αὐλεῖν ἔτι, τὴν χλαῖναν ἐκδυσάμενοι πρὸς τὴν ἐπιρρακτὴν θύραν εἵρπον. προσιόντες δὲ ταῖς τοῦ κυνὸς κεφαλαῖς μεγάλαις ἥσθοντο τοῦ πνεύματος θερμοῦ τ’ ὄντος καὶ δυσώδους.

καὶ ὁ ᾿Ροών ὑπὲρ τοῦ ἐκείνου νώτου ἀθρήσας Δυνησόμεθα γὰρ οὖν οἶμαι, ἔφη, τὴν θύραν ἀνελκύσαι. ή σὺ βούλη προτέρα ιέναι;

Οὐ μέντοι μὰ τὸν Δία.

Καλῶς ἔχει. καὶ ὁ Ῥοών συστείλας ἑαυτὸν εὐλαβῶς ὑπερέβη τὰ τοῦ κυνὸς σκέλη. προσκύψας δὲ καὶ τοῦ πόρπακος λαβόμενος ἀνείλκυσε τὴν θύραν γιγγλυμωτὸν οὖσαν.

Τί ἔστι τάνταυθοι; εἰπεν ἡ Ἐρμιόνη ἐν φροντίδι μεγάλη οὖσα.

Σκότος καὶ μελανότης. ἀλλ’ οὐκ ἔστι κλῖμαξ οὐδεμία κάτω φέρουσα· ὥστε δέησει καταπηδῆσαι.

ὁ δ’ Ἀρειος αὐλῶν ἔτι ἀνασείσας τὴν χεῖρα ὡς σημανῶν τῷ Ῥοώνι ἑαυτὸν ἐδείκνυ.

Ἡ καὶ σὺ πρότερος ἴέναι ἐθέλεις; ἐπεὶ θαρρεῖς; οὐδὲν γὰρ οἶδα περὶ τοῦ βάθους ὅπόσον ἄρ’ ἔστιν. ἀλλὰ τῇ Ἐρμιόνῃ δὸς τὸν αὐλὸν πραξούσῃ ὅπως ἔτι καθεύδων διατελεῖ ὁ κύων.

ἀλλ’ ἐν μὲν ὦ καὶ παρεδίδου ἐκείνος τὸν αὐλὸν σιωπῆς ἐπ’ ἀκαρές γενομένης, οὗτος ἐγόγγυζε τε καὶ ἐσφάδαζε τι, ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἡ Ἐρμιόνη ἥρξατο αὐλοῦσα, πάλιν εἰς ὕπνον βαθὺν ἔπεσεν.

Ἀρειος δὲ ὑπερβὰς αὐτὸν καὶ διὰ τῆς θύρας κάτω βλέπων τὸν πυθμένα οὐχ εἶδε.

καθίει δ’ ἑαυτὸν διὰ τὸ χάσμα μέχρι οὗ ἀπρὶξ εἴχετο μόνον ἄκροις τοῖς δακτύλοις. καὶ ἐπειτα ἄνω βλέψας πρὸς τὸν Ῥοώνα Ἡν διοιùν πάθω, μὴ μετέλθης. ἀλλ’ ἵων εὐθὺν εἰς τὸ γλαυκοκομεῖον πέμψον τὴν Ἡδυϊκτίνα πρὸς τὸν Διμπλόδωρον. ἔγνωκας;

Ἐγνων, ἡ δ’ ὃς ὁ Ῥοών.

Ἐν καλῷ. καὶ τοῦτ’ εἰπὼν ὁ Ἀρειος μεθεὶς κατεπήδησεν εἰς τὸ ἄβυσσον. καὶ μεταξὺ πίπτων αἰσθησιν εἶχεν ἀέρος ψυχροῦ καὶ διαβρόχου παραπνέοντος αὐτῷ κάτω ἀεὶ ἰεμένῳ καὶ ἔτι κατωτέρῳ –

κάνταῦθα δοῦπον ἄφοφόν τινα ἥκουσας ἢν τοῦ Ἀρείου πίπτοντος μὲν οὐκέτι, προσκρούσαντος δὲ μαλακόν τι. ἀνακαθισάμενος δὲ καὶ ψηλαφήσας τὰ ἐκεῖ καὶ οὐ δυνάμενος ὅραν ἄτε οὕπω συνειθισμένος τῷ σκότῳ, ἐδόκει καθῆσθαι ἐπὶ φυτῷ τινι.

Καλῶς ἔχει· καταπηδᾶν δὴ πάρα, ἔφη βοῶν πρὸς τὸ ἄνω φῶς μικρὸν φαινόμενον. ἡ γὰρ θύρα τοσοῦτ’ ἥδη ἀπεῖχεν ὥστε γραμματοσήμων προσεικέναι τὸ μέγεθος.

καὶ ὁ Ῥοών εὐθὺς ἀκολουθήσας ἐν ἀκαρεῖ παρὰ τὸν Ἀρειον ὑπτιος ἔκειτο τανυσθείσ.

καὶ εὐθύς Τί ἔστι τοῦτο; ἔφη.

Οὐκ οἶδα. ἀλλὰ φυτοῦ χρῆμα, ὡς δοκεῖν· κεῖται γὰρ ἐνθάδε οἷμαι ὡς προσδεξόμενον τοὺς πίπτοντας ἐν ἀσφαλεῖ. οὐκ εἴα πηδήσεις, ὡς Ἐρμιόνη;

καὶ οὐκέτ’ ἐπὶ μακρὸν ἥκουν τοῦ κυνὸς αὐλουμένου, μᾶλλον δὲ βαῦζοντος τὴν Ἐρμιόνην. ἡ δὲ καταπηδήσασα ἥδη παρὰ τῷ Ἀρείῳ ἐτέρωθεν κατηνέχθη.

Οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅπως οὐ κείμεθα ὑπένερθε τοῦ φρουρίου πολλὰ στάδια πεσόντες.

Κατὰ δ' οὖν τύχην τὸ φυτοῦ χρῆμα τοῦτο πάρεστιν, εἶπεν ὁ Ρών.

ἡ δ' Ἐρμιόνη Πῶς κατὰ τύχην; ἔφη βοῶσα. ἀλλὰ θεώρησον ἔκάτερος πρὸς ἑαυτόν.

καὶ ἀναπηδήσασα ἐπὶ τοῖχον διάβροχον ὥρματο· χαλεπὸν δ' ἦν τοῦτο ποιῆσαι. τὸ γὰρ φυτὸν ἐπειδὴ τάχιστα αὕτη ἀφίκετο περιέπλεκε τὰ σφυρὰ ἐλιξιν ὄφιώδεσι. καὶ γὰρ τὸν θ' Ἀρειον καὶ τὸν Ρώνα ἥδη λαθὸν ἐδέδεκεν ἀμπέλοις μακραῖς.

ἀλλὰ τῇ Ἐρμιόνῃ συνέβη λῦσαι ἑαυτὴν πρὶν τὸ φυτὸν ἀνέκδυτον περιελιχθῆναι. καὶ νυνὶ ὀρρωδοῦσα ἐθεώρει τοὺς παῖδας δυσμαχοῦντας τῷ φυτῷ εἴ πως ἀπολύσονται. ἀλλ' ὅσῳ μᾶλλον οὗτοι διετείνοντο ἐπ' αὐτό, τόσῳ βεβαιότερόν τε καὶ θάττον συνέπλεκεν.

ἡ δ' Ἐρμιόνη κελεύουσα Οὐ μὴ κινήσητε, ἔφη. οἶδα γὰρ ἐκεῖνο ὅτι ἔστι, Πλουτῶνος Θήρατρον ὀνομασμένον.

Τὸ δεῖνα, ἔφη ὁ Ρών ράζων τι. ἥσθην γὰρ τὸ ὄνομα γοῦν εὑρών, ὄνησιν δὴ σφοδρὰν ὀνθείσ. καὶ στροφὴν ἄμα ἐστρέφετο κωλύσων τὸ φυτὸν περιπλέξαι τὸν τράχηλον.

ἡ δ' Ἐρμιόνη Σίγα, ἔφη. ὥφελον μεμνῆσθαι τί ποιησάσῃ ἔστι μοι ἀποκτεῖναι αὐτό.

Σπεῦσον δῆτα, ἔφη ὁ Ἀρειος. ἀποπνίγομαι γάρ. καὶ ἄσθματος μεστὸς ἐπάλαιεν αὐτῷ ἐλιγμοῦς ἥδη τὸ στῆθος περιβάλλοντι.

Πλουτῶνος Θήρατρον τοῦτο. τί εἶπεν ἡ σοφίστρια Βλάστη περὶ τοῦ Πλουτῶνος Θηράτρου; φιλεῖ τοι τὸ σκοτεινὸν καὶ τὸ διάβροχον —

Πῦρ ἄναψον δῆτα, εἶπεν ὁ Ἀρειος ἀγχόμενος.

Εὖ λέγεις. ἀλλὰ φρύγανα οὐκ ἔχομεν. τοῦτ' εἰποῦσα ἐκείνη ἐδάκρυε καὶ ἐκόπτετο.

ὁ δὲ Ρών μεῖζον ἐμβοῶν τοῦ Στέντορος Ἡ καὶ μέμηνας; ἔφη. πότερον σὺ φαρμακὶς εἶ ἢ καὶ οὐχί;

"Ἐγνων, ἔφη ἡ Ἐρμιόνη. καὶ τὴν ράβδον λαβοῦσα καὶ σείσασα, ἐπάσασα δέ τι ροήν ἐφῆκε πυρὸς ὑακινθίνου τῷ φυτῷ καθάπερ τῷ Σινάπει ποτέ. καὶ δὴ ἐν ἀκαρεῖ οἱ παῖδες ξυνήδεσαν ἐκείνῳ τοὺς περιβόλους χαλῶντι ὡς τό τε φῶς καὶ τὸ θάλπος ἀποκνοῦντι. ἵλυσπώμενον δὲ καὶ σαλευόμενον ἀπὸ τῶν σωμάτων ἀπελύετο ὥστε ἦν αὐτοῖς ὑπεκφυγεῖν.

Τύχη γ' ἀγαθῆ σὺ περὶ τὰ βοτανικὰ σπουδάζεις, ὁ Ἐρμιόνη. τοῦτο γὰρ εἶπεν ὁ Ἀρειος συγγενόμενος αὐτῇ πρὸς τῷ τοίχῳ, καὶ ἴδρωτ' ἔτι ἀπομοργνύμενος τῆς ὅψεως.

Λοιπόν, ἔφη ὁ Ἱρών. καὶ τύχη τῇ ἀγαθῇ ὁ Ἀρειος οὐ φιλεῖ ἐκπλαγῆναι ἐν δεινῷ ἀλούσ. φῦ τοῦ Ἀλλὰ φρύγανα οὐκ ἔχομεν.

Ταύτη τούνν ίῶμεν, ἔφη ὁ Ἀρειος δείξας δίοδον τινὰ λιθόστρωτον ὅπη μόνον ἦν προχωρεῖν.

οὐδὲν δ' ἥκουν χωρὶς ψόφου τῶν ἑαυτῶν ποδῶν εἰ μὴ τοῦ ὕδατος στάζοντος ἀεὶ κατὰ τοὺς τοίχους. ἡ δὲ δίοδος ἐπικλινὴς εἶναι ἐδόκει τῷ Ἀρείῳ πάνυ ὄμοιουμένη τῇ τοῦ Γριγγάτου. καὶ ἄφνω εἰσῆλθεν αὐτὸν ταραχῶδές τι νόημα περὶ τῶν δρακόντων οἵτινες λέγονται τὴν κατώρυχα φυλάττειν τὴν ἐν τῇ τῶν μάγων τραπέζῃ. ἀλλ' εἰ ἐντύχοιεν δράκοντι ἐκτελεῖ – ὁ γοῦν Νορβέρτος καίπερ παῖς ὧν ἄλις πραγμάτων παρέσχεν.

ὁ δὲ Ἱρών ψιθυρίζων Ἀρ' ἀκούετε τι; ἔφη.

Ἀρειος δ' ἐδόκει αἰσθέσθαι βόμβου τινὸς καὶ κρότου οὐ μεγάλου προπάροιθε γιγνομένου.

Ἡ που εἴδωλόν ἐστιν;

Οὐκ οἶδα. ἔμοιγε δοκεῖ ψόφος εἶναι ἵσος ταῖς πτέρυξιν.

Ἄλλὰ φῶς ἔστιν εἰς τοῦμπροσθεν. ὅρῳ γὰρ κινούμενόν τι.

ἀφικόμενοι δ' ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς διόδου κατ' ὅμμ' ἔώρων θάλαμον λαμπρῶς πεφωτισμένον, ὁροφὴν ἔχοντα ὑψηλοτάτην.

ἐπινόησον οὖν μοι αὐλὴν μὲν ὄρνέων φαιδρῶν καὶ ποικίλων πλήρη περιπετομένων καὶ κυλινδομένων, θύραν δὲ βαρεῖαν καὶ ξυλίνην κατὰ τὸ ἀντίθυρον κειμένην.

Ἡ που οἴει, ἔφη ὁ Ἱρών, ὡς προσβαλοῦσιν ἡμῖν ἦν τὴν αὐλὴν διαβαίνωμεν;

Οἴεσθαι γε χρή, ἔφη ὁ Ἀρειος. οὐ μὴν οὐδὲ φαίνονται πάνυ χαλεποὶ εἶναι, εἰ δὲ πάντες ὄμοῦ κατασκήπτοιεν ... λοιπόν. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἴστάμεθα ... δραμοῦμαι δῆτα.

καὶ τὴν ὄψιν χερσὶ φυλάττων ἀπνευστὶ τὴν αὐλὴν θέων διέβη. ἀλλὰ προσεδόκα μὲν κακῶς πείσεσθαι ὑπ' ἐκείνων ῥάμφεσι καὶ ὄνυξι σπαραττόντων αὐτόν, ἀλλ' οὐδὲν ἐγένετο. καὶ γὰρ πρὸς τὴν θύραν ἀβλαβῆς ἀφίκετο. ταύτην δὲ τῆς λαβῆς πειραθεὶς συγκεκλημένην ηὔρεν.

καὶ οἱ ἄλλοι – ἥκολούθησαν γάρ – τείνοντες καὶ ἔλκοντες οὐκ ἐδυνήθησαν κινεῖν τὴν θύραν, οὐδ' ἐπεὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐπειράθη τοῦ φίλτρου τοῦ Ἀλωάμωρά.

Τί δαί; ἥ δ' ὁσ ὁ Ἱρών.

ἥ δ' Ἐρμιόνη Οὐκ ἔστιν ὅπως, ἔφη, οὗτοι οἱ ὄρνεις ἀγάλματα πάρεισι.

καὶ τοὺς ὄρνεις μετεώρους ἐθεώρουν αἰωρουμένους τε καὶ στίλβοντας. ἥ καὶ στίλβοντας;

δό δ' "Αρειος ἄφνω Ἄλλ' ὅρνεις μέν, ἔφη, οὐκ ἄρ' εἰσί, κλεῦδες δέ. κλεῦδες μὲν οὖν πτερωταὶ ἀποβαίνουσιν εἴ τις νοῦν προσέχει. καὶ τῶν ἄλλων ἀτενὲς ἀποβλεπόντων εἰς τὸν ὅρνεις περιχορεύοντας, "Ωστε χρὴ οὕεσθαι ... εἰέν. ἴδον σάρα. δεῖ γὰρ τὴν κλεῖν θηρεῦσαι τὴν τῆς θύρας.

Ἄλλὰ μυρίαι εἰσίν.

οὐ δὲ ᾿Ροών τὴν κλειθρίαν ἐξετάσας Ἄλλὰ ζητοῦμεν μέγα τι καὶ ἀρχαϊκὸν καὶ ὡς εἰκὸς ἀργυροῦν, ἀργυρᾶς οὕσης τῆς λαβῆς.

καὶ καθ' ἕκαστον εἰς σάρον ἐμβάντες καὶ λακτίσματι ἀνώσαντες, ἐμετεωρίσθησαν εἰς μέσον τὸ τῶν κλειδῶν νέφος. καὶ ἐκείνους ἐφ' ὅσον ἐνεδέχετο θηρεύοντας τε καὶ ἀρπάζοντας ἔφθανον αἱ κλεῦδες – κεκηλημέναι γὰρ ἦσαν – ἄττουσαι καὶ κατασκήπτουσαι οὕτω ταχέως ὥστε μόνον οὐκ ἀδύνατον ἦν προσδέξασθαι.

Οὐ μὴν ἄλλ' ὁ "Αρειος, ὃς γε ζητητὴς ἐγένετο νεώτατος ἔτος τουτὶ ἑκατοστόν, δεινὸς ἦν ταῦτα κατιδεῖν ἢ τοὺς ἄλλους λέληθέ που. καὶ γὰρ διὰ μικρὸν περιπτάμενος μεταξὺ τῶν πτερῶν ποικίλων εἶδε κλεῖν τινὰ μεγάλην τ' οὐσαν καὶ ἀργυρᾶν πτέρυγα παρέχουσαν στρεπτὴν ὥσπερ εἴ τις ἥδη ἐλαβεν αὐτὴν καὶ εἰς κλειθρίδιον μόλις ἔωσε.

καὶ τοὺς ἄλλους συγκαλέσας Ἰδού, ἔφη, ἥδε ἡ κλεῖς, μεγάλη οὖσα. τήνδε μὲν οὖν λέγω τὰς πτέρυγας ὑακινθίνας ἔχουσαν, τῶν πτερῶν ἐτέρωθι ἵπωμένων.

καὶ ὁ ᾿Ροών ταχύνων ἐκεῖσε ὅποι δακτύλῳ ἐδείκνυτο ὁ "Αρειος εἰς τὴν ὁροφὴν προσκρούσας μονονουχὶ ἀπὸ τοῦ σάρου κατέπεσεν.

οὐ δό δ' "Αρειος ἀτενὲς ἀεὶ πρὸς τὴν κλεῖν τὴν πτερὸν βεβλαμμένην ἀποβλέπων Δεῖ ἡμᾶς, ἔφη, εἰς χεῖρας ἵέναι πανταχόθεν προσβάλλοντας. σὺ μὲν οὖν, ὁ ᾿Ροών, ἄνωθεν ἐπίθου· σὺ δ', ὁ Ἐρμιόνη, κάτω μένουσα φθάσον αὐτὴν καταβαίνουσαν. ἐγὼ δ' ἐπιχειρήσω λαβεῖν. ἐγνώκατε; ἵτε νῦν.

ἡ δὲ κλεῖς τόν τε ᾿Ροῶνα κατασκήψαντα, καὶ τὴν Ἐρμιόνην ὥσπερ ἀπὸ σφενδόνης ἐξερριπισμένην ἄνω τε κινουμένην, ἔλαθε παρελθοῦσα ἀμφοτέρους. ὁ δ' "Αρειος ἐτάχυνε διώκων αὐτὴν πρὸς τοῖχον πετομένην. προκύψας δὲ μονόχειρ κατέλαβεν αὐτὴν πρὸς λίθον θλίψας· ἡ δὲ κατάκροτον ἥχην παρεῖχεν ἀηδῆ ἀκοῦσαι. καὶ ὁ ᾿Ροών καὶ ἡ Ἐρμιόνη οὕτω ἐθορύβησαν ὥσθ' ὑπηχῆσαι τὴν αὐλήν.

καὶ ἐν ἀκαρεῖ καταβάντων ὁ "Αρειος εἰς τὴν θύραν ἔδραμεν, τὴν κλεῖν ἔπι ἐν δεξιᾷ ἔχων σφαδάζουσαν. εἰς δὲ τὴν κλειθρίαν ὥσας τὴν

θύραν ἐδυνήθη ἀν εὐθὺς ἀνοίξαι. εἰς δὲ τὴν ὅπὴν ὥσας τὴν κλεῖν καὶ στρέψας, τὰ κλεῖθρα διοιλισθόντα ἥσθοντο. ἐκ δὲ τούτων ἡ κλεῖς πάλιν αὖ μετέωρος ἀνέβη, πάνυ σαθρὰ φαινομένη ὡς δὶς ἥδη ληφθεῖσα.

καὶ ὁ Ἀρειος τῆς λαβῆς ἔχόμενος ἥρετο τοὺς ἄλλους εἰ ἔτοιμοι εἴεν. κατανευσάντων δ' αὐτῶν τὴν θύραν ἀνέῳξεν.

καὶ πρῶτον μὲν οὐκ εἶχον ὄρâν οὐδὲν πλὴν σκότου, εἰσελθοῦσι δ' αὐτοῖς τοῦ θαλάμου εὐθέως πεφωτισμένου θαῦμα ἦν ἵδεῖν μέγιστον.

εἴστήκεσαν γὰρ ἐν χειλέσι πεττικῆς σανίδος παμμεγάλης, ὅπισθε γενόμενοι τῶν μελάνων πεττῶν. καὶ οὗτοι μακρότεροι ὄντες αὐτῶν τῶν παίδων γεγλύφθαι ἐδόκουν ἐκ λίθου τινὸς μέλανος. καὶ ἐναντίον τούτων πέραν τοῦ θαλάμου ἔκειντο οἱ λευκοὶ πεττοί. καὶ οἱ παῖδες ἔφριττόν τι συνειδότες τοῖς λευκοῖς πεττοῖς ὅψιν οὐκ ἔχουσιν.

καὶ ὁ Ἀρειος ψιθυρίζων εἶπεν ὅτι Πῶς τούτοις τις χρήσεται; δὸς δὲ Ρῷν Δεῖ ἡμᾶς πεττεύοντας διαβῆναι τὸν θάλαμον δήπου. ἦν γὰρ ἄλλην κατόπιν τῶν λευκῶν πεττῶν θύραν ἴδεῖν.

Τίνι τρόπῳ; ἔφη ἡ Ἐρμιόνη προταρβοῦσά τι.

καὶ ὁ Ρῷν Δεῖ ἡμᾶς οἷμαι, ἔφη, πεττοὺς γενέσθαι.

προσελθὼν οὖν ἵπποτην μέλανα χεῖρα δὲ προτείνας τοῦ ἵππου ἥψατο. καὶ παραχρῆμα ὁ λίθινος ἐνεψυχωμένος ἐσκίρτα, τοῦ ἵπποτου τὴν κεφαλὴν μετ' αὐτῆς τῆς κόρυθος περιάγοντος ὡς βλέψοντος πρὸς τὸν Ρῷνα.

Ἡ που δεῖ ἡμᾶς συμμαχεῖν σοι διαβῆναι θελόντας;

κατανεύσαντος δὲ τοῦ μέλανος ἵπποτου, μετεστρέφθη πρὸς τοὺς ἄλλους.

'Αλλὰ τοῦτ', ἔφη, πάνυ πολλῆς ἄξιον ἐστὶ φροντίδος. δεῖ ἀντικατασταθῆναι οἷμαι ἀντὶ τριῶν τῶν μελάνων πεττῶν.

καὶ ὁ θ' Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐσιώπων, θεωροῦντες τὸν Ρῷνα ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα. τέλος δὲ Μή ἄχθεσθε, ἔφη. ἀλλ' οὐδέτερος ὑμῶν πάνυ πεττευτικός ἐστιν —

ὅ δ' Ἀρειος εὐθύς 'Αλλ' οὐδὲν ἄρ' ἀχθόμεθα, ἔφη. σὺ δ' ἡμῖν ἄττα χρὴ ποιεῖν ἐφεστῶς φράζε.

Λοιπὸν σὺ μὲν, ὁ Ἀρειε, ἐκείνου τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀντικαθίστασο, σὺ δ', ὁ Ἐρμιόνη, τοῦ πύργου.

Καὶ σοί γε τί δραστέον;

Ἐγωγ' ὕππος γενήσομαι.

τῶν δὲ πεττῶν ἀκουσάντων ὡς δοκεῖν πρὸς ταῦτα ἵππος τε ἀξιωματικός τε καὶ πύργος ἐπιστρεψάμενοι ἐκποδῶν ἐπορεύθησαν, κενὰ λιπόντες τρία τετράγωνα ἄ Ἀρειος τε καὶ Ρῷν καὶ Ἐρμιόνη ἐπεῖχον.

Οἱ λευκοί τοι πρότερον ἀεὶ παιζουσιν, ἢ δ' ὁς ὁ Ῥοῶν ἀτενίζων κατὰ τὸ πεττευτήριον. Ἰδού.

στρατιώτης γὰρ λευκὸς δύο διὰ τετράγωνα προύκεχωρήκει.

ὁ δὲ Ῥοῶν ἐκράτει τῶν μελάνων πεττῶν. οἱ δ' ἐκινοῦντο σιωπῆ ὅποι πέμποι. ὁ δ' Ἀρειος τρέμων τὰ γόνατα ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν οὐκ εἰδὼς τί ποιῶσιν ἡττωθέντες.

Ὦ Ἀρειε, πορεύθητι δόχμιον πρὸς δεξιὰν τέτταρα τετράγωνα.

καὶ πρῶτον ἐξεπλάγησαν τοῦ ἑτέρου ἵππου ἀλόντος. ἡ γὰρ λευκὴ βασίλισσα αὐτὸν πρὸς τοῦδαφος ράξασα εἴλκυσεν ἀπὸ τοῦ πεττευτηρίου. καὶ πρανῆς ἔκειτο αὐτοῦ ὁ ἵππος ἀκίνητος.

ὁ δὲ Ῥοῶν τρέμων τι Ἄλλ' ἔδει τοῦτο γενέσθαι, ἔφη, ὅπως ἐξείη σοὶ ἐλεῖν ἐκεῖνον τὸν ἀξιωματικόν, ὁ Ἐρμιόνη. ἄγε δῆ.

καὶ ὅποτε τῶν μελάνων ἐκείνων πεττῶν ἔάλω τις, οἱ λευκοὶ ἐκάστοτε ὡμοτάτους ἑαυτοὺς παρεῖχον. καὶ οὐ διὰ πολλοῦ ξύλογος ἦν πεττῶν ἀψύχων παρὰ τὸν τοῖχον πεπτωκότων. καὶ δὶς ὁ Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη μόνον οὐκ ἔλαθον τὸν Ῥοῶνα ἐπικινδύνως ἔχοντες. ὁ δ' ἐξῆττε κατὰ τὸ πεττευτήριον ὀλίγου δέων τόσους ἐλεῖν πεττοὺς λευκοὺς ὅσοι ἥδη μέλανες ἔάλωσαν.

καὶ ἄφνω Ὅσον οὐ νενικήκαμεν, ἔφη. λογιστέον δέ ...

ἡ δὲ λευκὴ βασίλισσα ἀπέβλεπε πρὸς αὐτὸν τὴν ὄψιν κενὴν περιάγουσα.

καὶ ἡρέμα Ναί, ἔφη. μία δὴ λείπεται ὁδός. δέομαι γὰρ αὐτὸς ἀλώναι.

Οὐχί ἔφασαν ὁ Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη μεγάλῃ τῇ φωνῇ βοῶντες.

ἀλλ' ὁ Ῥοῶν ἀνιώμενος Τοιαύτη γάρ, ἔφη, τυγχάνει οὖσα ἡ πεττεία. ἀνάγκη ἔνια προίεσθαι. ἦν μίαν προχωρῶ βάσιν, ἥδε ἡ βασίλισσα αἰρήσει με· καὶ εἶτα σοί, ὁ Ἀρειε, ἔξεσται τὸν βασιλέα ἀναστρέψαι.

Ἄλλα –

Πότερον βούλεσθε παῦσαι τὸν Σίναπυν ἢ μή;

Ὦ Ῥοών –

Ἄγε δή· ἦν μὴ σπεύσητε, οὗτος τὴν λίθον ἥδη ἔξει.

ἀλλὰ γὰρ μία δὴ ἐλείπετο ὁδός.

καὶ ὁ Ῥοῶν ὑπωχρος μὲν ὥν τὸ πρόσωπον, αὐθαδῆς δ' Ἀγε νυν, ἔφη. ἴδού πορεύομαι. ὑμῖν δὲ οὐ περιμενετέον νενικήκοσιν.

προχωρήσαντι δ' αὐτῷ σος λευκὴ βασίλισσα προσέβαλεν. ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς λιθίνῃ πεπληγμένος πρὸς τοῦδαφος ἔπεσε, καὶ ἐκποδῶν εἰλκύσθη λιποψυχήσας ὡς ἐδόκει. καὶ ἐν τούτῳ ἡ Ἐρμιόνη ὀτοτύζουσα ἐν τῷ τετραγώνῳ ἐπεῖχεν ὅμως.

ὁ δ' Ἀρειος τρέμων ἔτι πρὸς ἀριστερὰν τρύα τετράγωνα ἐκινήθη.

καὶ ὁ λευκὸς βασιλεὺς περιειλόμενος τὸ διάδημα πρὸ τῶν Ἀρείου ποδῶν ἔρριψεν. οἱ γὰρ μέλανες ἐνενικήκεσαν. καὶ οἱ πεττοὶ προσκυνήσαντες ἀπέβησαν, τὴν εἰς τὸ πρόσθεν ὅδὸν ἀφύλακτον λιπόντες. καὶ πανύστατον πρὸς τὸν Ῥωνα μετ' ἀπορίας ἀποβλέψαντες, ὁ Ἀρειος καὶ ἡ Ἐρμιόνη διὰ τῆς θύρας καὶ ἀνὰ τὴν πλησίον δίοδον ἐφορμήθησαν.

Τί μὴν εὶ τυγχάνει – ;

ὅ δ' Ἀρειος ὡς καὶ ἔαυτὸν πείσων Εὖ γὰρ ἔξει οὐτος, ἔφη. ἀλλὰ τί νῦν πάθωμεν ὡς εἰκάσαι;

Ἄλλὰ πεπόνθαμεν ἥδη τὸ τῆς Βλάστης – τὸ Πλουτῶνος Θήρατρον λέγω. ὁ δὲ Φιλητικὸς ἐμαγγάνευσε τὰς κλεῖδας δηλαδή, καὶ τῆς Μαγονωγαλέας εἰς ζῶα μεταβαλούσης τοὺς πεττούς, λείπονται ἡ τε Κιούρου γοητεία καὶ ἡ Σινάπεως.

καὶ πρὸς ἄλλην θύραν ἀφίκοντο.

ὅ δ' Ἀρειος ἡρέμα "Ἐγνωκας; ἔφη.

"Ἐγνων. ἀλλὰ προχώρησον.

καὶ τοῦ Ἀρείου ἀνοίξαντος αὐτήν, δυσοσμίας αἰσθόμενοι σφοδρᾶς τοὺς τρίβωνας ἀνείλκυσαν ἀμφότεροι τὰς ρῖνας καλύψοντες. καὶ διὰ τὴν ὀσμὴν δακρύοντες εἰδον ἔμπροσθεν ὑπτιον χαμαὶ κείμενον Τρωγλοδύτην τινὰ καὶ μείζονα τοῦ πάρος ἡττωθέντος. ἐλιποφύχησεν ἄρα καὶ οἰδημα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ παρεῖχεν αἵματηρόν.

"Ηδομαι γὰρ πολὺ οὐ δέον ἀγωνίζεσθαι τούτῳ, εἶπεν ὁ Ἀρειος μεταξὺ ἐν ὑπερβαίνων τῶν σκελῶν παμμεγάλων. ἀλλ' ἐπείγου· πνύγομαι γάρ.

καὶ τὴν ἐφεξῆς ἀνέῳξε θύραν. καὶ οὐδέτερος μὲν ἥθελεν ὃ τι ἐνείη ἀθρῆσαι, εἰδον δ' ἄρα οὐδὲν τοῦ φοβεροῦ μετέχον, τράπεζαν μὲν οὖν φιάλας παρέχουσαν ἐπτὰ παντοδαπὰς κατὰ στοῖχον τεταγμένας.

Τὸ τοῦ Σινάπεως, ἥ δ' ὁς ὁ Ἀρειος. τί δραστέον;

ἀλλ' ἐπειδὴ τάχιστα εἰσῆλθον, πῦρ ἐγένετο ὅπισθεν αὐτῶν ἐν αὐτῇ τῇ εἰσόδῳ. καὶ οὐκ ἦν τῶν ἐπιτυχόντων πυρῶν, πορφυροῦν ὅν. καὶ ἂμα φλόγες μέλαιναι ἐγένοντο ἐν τῇ ἔμπροσθεν ἐξόδῳ. ἐλοχίσθησαν γάρ.

'Ιδού. ἡ γὰρ Ἐρμιόνη βύβλον ἔλαβε πρὸς ταῖς φιάλαις κειμένην. καὶ Ἀρειος ὑπερ τὸν ἐκείνης ὡμον προκύψας τοιάδε ἀνέγνω·

πρόσθεν μὲν εὔρεῖν ἔστι κίνδυνον πολύν

ἡ τάσφαλῃ γ' ὅπισθεν ἦν εὐδαιμονῆς.

δυοῖν γὰρ ἡμῶν προσφόροις κυρεῦν πάρα,

βοηδρομήσομεν γὰρ ἦν θέλης ποτέ.

τῶν δ' ἔπτὰ τὴν μὲν ἦν τύχης αἴρούμενος
πόρρω προσελθεῦν ἔστιν· ὃς δ' ἄλλην λάβοι,
αὕτη γε τὸν πιόντ' ἐκσώσεται πάλιν.
δύο τῶν παρ' ἡμῖν οἶνον ἀκαλήφης ἅπο
μόνον πορίζουσ' ἀβλαβεστάτην πόσιν,
τρεῖς δ' αὖ λάθρᾳ γέμοντας εὐρήσεις φόνου.
καὶ χρή σ' ἐλέσθαι, μὴ μένειν ἀεὶ θέλων.
ὅπως δ' ἄρ' ἦ σοι ῥᾶσιν ἐκλογὴν ποιεῖν,
σημεῖα δώσω τετράκις σαφέστατα.
οἴνου γὰρ εἰ βλέποις ποτ' ἐξ ἀριστερᾶς,
τύχοις ἂν αἰὲν φαρμάκου κεκρυμμένου.
φιαλῶν δὲ πρώτην ἐσχάτην τε σοὶ λέγω
τό τ' εἶδος ἄλλας τὴν φύσιν τ' εἶναι πολύ¹
δῆμως δ' ἀχρήστους εἰ περάν πόρρω ποθεῖς.
πᾶσαι δὲ μέγεθος ὡς ὁρᾶς διέσταμεν,
οὐδ' ἐστὶν νᾶνος οὔτε θανάσιμος γύγας.
ἐκ δεξιᾶς δὲ κάξ ἀριστερᾶς λέγω
οὐδὲν πιόντι διαφέρειν τὰς δευτέρας.
δίδυμαι γάρ εἰσι κεὶ δοκούσι πρῶτον οὕ.

ἡ δ' Ἐρμιόνη ὡς πάνυ κουφισθεῖσα ἀνέπνευσέ τε μέγα καὶ ὑπεγέλα, ὁ
τῷ γ' Ἀρείῳ θαυμάσιον ἔδοξεν οὐδαμῶς συνηδομένω αὐτῇ.

Βαβαί, ἔφη. τοῦτο γὰρ οὐ μέτεστι τῆς μαγικῆς τέχνης ἄλλὰ τῆς
λογικῆς, αὕτη γάρ τοι τάξις τῶν μάγων τῶν μεγίστων ὡς
ἄλογον ἀσκοῦντες τέχνην ἐνθάδε εἰς πάντα χρόνον κατακληθεῖεν ἄν.

Οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς κατακληθήσομεθα;

Οὐδαμῶς, εἶπεν ἡ Ἐρμιόνη. πάντα γὰρ γέγραπται ὡν δεόμεθα ἐν
τῷδε τῷ χάρτῃ. φιάλαι ἔπτά τρεῖς φάρμακον ἔχουσι θανάσιμον, δύο
δ' οἶνον, μία μὲν ἡγήσεται ἡμᾶς διὰ τοῦ μέλανος πυρός, μία δὲ
πάλιν διὰ τοῦ πορφυροῦ.

Ἄλλα πῶς μάθωμεν ὅ τι δεῖ πιεῖν;

καὶ ἐκείνη Καρτέρησον εἰπούσα τὸ χάρτιον πολλάκις ἀνέγνω.
ἔπειτα δ' ἄνω κάτω παρὰ τὴν τῶν φιαλῶν τάξιν ἐβάδισε τονθορύζουσα
εἰς ἑαυτὴν καὶ πολλὰ δακτυλοδεικτούσα. καὶ τέλος μακαρίζουσα
ἑαυτὴν τοῦ πράγματος

"Ἐγνων, ἔφη. ή γὰρ μικροτάτη φιάλη ἡγήσεται ἡμῖν διὰ τοῦ
μέλανος πυρὸς πρὸς τὴν λίθον.

οὐδὲ "Ἀρειος βλέψας πρὸς τὴν φιάλην μικροτάτην δὴ οὖσαν
Ἀμφοῖν δ' οὐκ ἀρκέσει, ἔφη, αὕτη πιεῖν. μία γὰρ μόνη πόσις
ὑπάρχει.

καὶ ἀπέβλεπον εἰς ἄλλήλους.

Καὶ τίς ἡγήσεται σοι πάλιν διὰ τῶν πορφυρῶν φλογῶν;
ἡ δὲ Ἐρμιόνη ἔδειξε φιάλην γογγύλην ἐκ δεξιᾶς κειμένην.

Σύ γε πῖθι ταύτης, εἶπεν δὲ Ἀρειος. ὑπολαμβάνουσαν δὲ αὐτὴν ἔφθασεν εἰπὼν ὅτι Ἀκουσον μὲν οὖν. ἄπιθι καὶ εὐρὲ τὸν Ροῶνα. λαβὲ σάρα ἀπὸ τῆς αὐλῆς τῆς τῶν κλειδῶν τῶν πετομένων. οὕτω γὰρ ἐκ τῆς ἐπιρρακτῆς θύρας φεύγεσθε τὸν Οὐλότριχα λαθόντες. ἐλθὲ εὐθὺν πρὸς τὸ γλαυκοκομεῖον, καὶ πέμψον τὴν Ἡδυϊκτίνα πρὸς Διμπλόδωρον. δέομεθα γὰρ αὐτοῦ. τάχα ἂν δυναίμην δι’ ὀλίγου ἀμῦναι τὸν Σίναπυν καίπερ τῷ ὅντι ἀντίπαλος οὐκ ὕν.

Ἄλλ’ ὁ Ἀρειε, εἰ δὲ συνείη αὐτῷ, τί μήν;

Λοιπόν· ἀρ’ οὐκ ηὐτύχησα τὸ πρίν; – τὴν γὰρ οὐλὴν ἔδείκνυτάχ’ ἀν αὐθις εὐτυχοίην.

ἡ δὲ Ἐρμιόνη μονονουχὶ δακρύουσα ἐξ ἀπροσδοκήτου ὥρμήθη ὑπαγκαλιούσ’ αὐτόν.

Τί ποιεῖς, Ἐρμιόνη;

Σὺ μέγας εἶ φαρμακεύς, Ἀρειε, πιθοῦ μοι.

Ἄλλ’ οὐκ εὔτεχνος εἰμὶ τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ σύ, εἶπεν δὲ Ἀρειος πάνυ ἀπορῶν ἐν ὧ ἐκείνη ἀφίετο αὐτόν.

Ἡ καὶ εὔτεχνον καλεῖς ἐμέ; αἰβοῖ τῶν βιβλίων. αἰβοῖ τῆς δεινότητος. ἔστι γὰρ μείζονα τούτων οἶα ή φιλία καὶ ή ἀρετὴ καί – εὐλαβοῦ δή, ὁ Ἀρειε.

Πῖθι σὺ πρῶτον, ἔφη δὲ Ἀρειος. οἶσθα γὰρ ἀκριβῶς δήπου τὰ τῶν φιαλῶν πάθη ἄττα ἔστιν;

Ἀκριβέστατά γε. καὶ ή Ἐρμιόνη καταπίνουσα τὴν πόσιν τὴν τῆς φιάλης γογγύλης ἔφριξέ τι.

Ἀρ’ οὐ τοῦ θανασίμου πέπωκας; δέ γὰρ Ἀρειος ἔφοβεῖτο.

Οὐδαμῶς. ἀλλὰ ψυχρότατόν ἔστιν.

Εἴα. ἵθι πρὶν ἀπορρεῦν τὸ φάρμακον.

Τύχῃ ἀγαθῇ – εὐλαβοῦ –

Ἴθι, ή δ’ ὃς δέ Ἀρειος ἀναβοῶν.

ἐκείνη μὲν οὖν μεταστρεψαμένη διὰ τοῦ πορφυροῦ πυρὸς ἐβάδισεν εὐθύν.

Ἀρειος δέ ἀναπνεύσας τι τὴν φιάλην ἔλαβε τὴν μικροτάτην. τρεπόμενος δὲ πρὸς τὰς μελαίνας φλόγας Ἐρχομαι, ἔφη καὶ τὴν πόσιν κατέπινε.

καὶ μὴν κρυστάλλου ὡς δοκεῖν εἰς τὸ σῶμα εἰσβάλλοντος, τὴν φιάλην μεθεὶς προύχώρησε. καὶ ξυστείλας ἐαυτὸν τὰς μελαίνας φλόγας εἶδεν ἐκλαμπούσας, θερμότητος δέ οὐδεμίας ἥσθετο

αὐτῶν. καὶ πρῶτον μὲν οὐδὲν ἦν ἵδεῖν εἰ μὴ τὸ μέλαν πῦρ, ἐν ἀκαρεῖ δ' ἀφίκετο ἑτέρωσε εἰς τὸν ὕστατον τῶν θαλάμων.

καὶ μὴν ἄλλος τις ἥδη παρῆν. Σίναπύς γε μὲν δὴ οὐκ ἦν, οὐδὲν Φολιδομορτός.

— ΒΙΒΛΟΣ Π —

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΠΡΟΣΩΠΟΥ

Κίουρος ἦν ἄρα.

Ἄλλ' ἥτις καὶ σύ; ἔφη δὲ Ἡρειος κεχηρώς ἄμα.
δέ δὲ Κίουρος κάρχαρον μειδιάσας τοῖς δὲ σπασμοῖς οὐκέτι
χρώμενος ἡρέμα Ἔγωγε, ἔφη. οὐ γὰρ σύ, ὁ Ποτέρ, κομιδῇ ἀπροσ-
δόκητος δεύρῳ ἀφίκου.

Ἄλλ' ὁ Σίναπυς, ὡς ὡήθην —

Ἡ τὸν Σεούερον λέγεις; καὶ τοῦτ' εἶπεν ὁ Κίουρος γελῶν ἄμα,
ἐκεῖνο μὲν τὸ εἰθισμένον λεπτόν τε καὶ γυναικεῖον οὐκέτ' ἐμφθεγξ-
άμενος, δξὺ δὲ καὶ πικρόν τι. Εἰκός, ἔφη. τοῦ γὰρ Σεούερου ἐστὶ
τοῦτο τὸ πρᾶγμα, ὡς φαίνεται. ὥστε πάνυ συνέφερεν ἐμοὶ τὸ
πειριπέτεσθαι ἐκεῖνον καθάπερ νυκτερὶς ὑπερμεγάλη. ἀλλὰ γὰρ
παρ' αὐτὸν τίς ὑποπτεύοι ἂν τὸν βατταρίζοντα τοῦτον τὸν ἄθλιον,
τὸν σοφιστὴν Κίουρον; καὶ ταῦτα λέγων προσεποιεῖτο αὐθις τὴν
εἰθισμένην βαττολογίαν.

δ' Ἡρειος οὐχ οἶστος τ' ἦν ταῦτα καταμανθάνειν· οὐδὲν γὰρ
μετέχειν τῆς ἀληθείας ὡς δοκεῖν.

Ἄλλ' ὁ Σίναπυς ἥθελεν ἀποκτεῖναι με.

Οὐδαμῶς. ἐγὼ μὲν οὖν ἥθελησα. ἥτις φίλη σου Γέρανος ἔτυχε
καταβαλοῦσά με ἐν ὧ ἐσπευδε πῦρ ἐμβαλεῦν τῷ Σινάπει ἐπὶ τοῦ
ἀγῶνος ἐκείνου τοῦ ἵκαροσφαιρικῷ ὥστε οὐκέτ' ἐδυνήθην ἐγὼ
παρατηρεῖν σε ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἐν ἀκαρεῖ γὰρ ἐσχον ἂν
ἐκκροῦσαι σὲ ἀπὸ τοῦ σάρου. καὶ ἥδη ἐξέκρουσα ἂν εἰ μὴ ὁ Σίναπυς
σώσων σε ἐπῆσε φυλακτήριόν τι.

Καὶ δῆτα λέγεις ὅτι ἐκεῖνος σώσαι με ἐπεχείρει;

Πάνυ γε. ὡς πρὸς τί μάλιστα ἐβουλήθη, πῶς δοκεῖς, βραβεύειν
ἐν τῷ ἐπιγιγνομένῳ ἀγῶνι τῷ ἵκαροσφαιρικῷ; ἀλλ' ὅπως
μὴ ἐγὼ ταῦτα πάλιν αὖ πειραθῶ δήπου. ἐμβροντησία. οὐ γὰρ
ἐξῆν ἐμοὶ οὐδὲν ποιῆσαι θεωροῦντος τοῦ Διμπλοδώρου. καὶ
πάντες οἱ ἄλλοι σοφισταὶ ἐδόξαζον αὐτὸν ἐν νῷ ἔχειν κωλύσαι
τοὺς Γρυφινδώρους νικῆσαι. καὶ δὴ ἀπήχθετο τοῖς πολλοῖς,

περιττὰ πράξας. ἐγὼ μέντοι ἀποκτενῶ σε τῇδε τῇ νυκτὶ.

καὶ δακτύλοις κροτήσαντος τοῦ Κιούρου, πείσματα οὐδαμόθεν γενόμενα βιαίως κατέδησε τὸν Ἀρειον.

Πολυπραγμονέστερος εἶ σύ, ὡ Ποτέρ, ἥ ὥστε φῶς ὁρᾶν. ὅτε γὰρ ἐν τοῖς νεκυσίοις τὸ φρούριον οὕτω περιέτρεχες ἐξερευνήσων τὸ τὴν λίθον φυλάττον, ἐξῆν σοι καθ' ὅσον συνήδη ἐμαυτῷ τόθ' ἔωρακέναι με ἐπανιόντα.

Ἡ καὶ σύ γε τὸν Τρωγλοδύτην εἰσήγαγες;

"Ἐγωγε. σοφιστὴς γάρ εὐφυής εἴμι πρὸς τοὺς Τρωγλοδύτας. εἰδες γάρ που ὅπως ἄρτι ἐχρησάμην ἐκείνω τῷ ἐν τῷ θαλάμῳ; ἀλλὰ κακὴ τύχη ἦν οἱ ἄλλοι πάντες περιέτρεχον ζητοῦντες αὐτόν, ὁ Σίναπυς ἡδη ὑποπτεύων ἐμὲ ὡρμήθη εὐθὺς εἰς τὸ τρίστεγον ὡς φθησόμενός με. οὐχ ὅπως ὁ ἐμὸς Τρωγλοδύτης ἀπετυμπάνισε σέ, ἀλλ' οὐδ' ὁ κύων ὁ τρικάρηνος ἐπιτυχῆς ἐγένετο ἀποδάκνων εἰς καιρὸν τὸ Σινάπεως σκέλος.

ἀλλ' ἡρέμησον, ὡ Ποτέρ, αὐτοῦ μένων ἐν ᾧ ἐξετάζω τοῦτο τὸ κάτοπτρον· ἀξιόλογον γάρ ἐστιν.

καὶ τότε ὁ Ἀρειος ἐγνώρισε τὸ ὅπισθεν τοῦ Κιούρου ἰδρυμένον ὅτι τυγχάνει ὅν. ἦν γὰρ τὸ ἔσοπτρον τοῦ ναιμύθιπε.

ὅ δὲ Κίουρος ἀπόμενος τοῦ περὶ αὐτὸ ξυλίνου Τοῦτο δὴ τὸ κάτοπτρον, ἔφη, ἀφορμὴν παρέχει τῷ ἐπιθυμοῦντι εὑρεῖν τὴν λίθον. τοῦ γάρ τοι Διμπλοδώρου ἐστὶ τὸ τοιοῦτο δηλαδή. οὐ μὴν ἀλλ' ἀπόντος τούτου Λονδίνονδε, φθήσομαι τὸν νόστον ἡδη μακρὰν ἀποδημήσας.

τῷ Ἀρείῳ μέντοι ἔδοξε πράττειν ὅπως ἐκεῖνος λάλος διατελῶν οὐχ οἶδος τ' ἐσται τὸν νοῦν εἰς τὰ τοῦ κατόπτρου προσέχειν.

Εἶδον σέ, ἔφη, καὶ τὸν Σίναπυν ἐν τῇ ὕλῃ –

Τί μήν; εἶπεν ὁ Κίουρος ἀτεχνῶς μεταξὺ εἰς τοῦπισθεν τοῦ κατόπτρου βαδίζων. Ἐξίχνευε γάρ θέλων μαθεῖν ὅ τι καὶ ἔγνωκα ἡδη. ἀπ' ἀρχῆς γὰρ ὑποπτεύσας τότε δὴ ἐπειράτο ἐκφοβεῦν ἐμέ καύπερ ἄπορον ὅν αὐτοῦ τοῦ κυρίου Φολιδομορτοῦ προστατοῦντος ἐμοῦ.

καὶ πάλιν ἐλθὼν ἀπὸ τοῦ ὀπίσω ἀτενὲς ἐδεδόρκετο εἰς τὸ κάτοπτρον.

Τὴν λίθον ὄρω, ἔφη. δίδωμι δ' αὐτὴν τῷ κυρίῳ. ἀλλὰ ποῦ ἐστίν;

καὶ ὁ Ἀρειος παλαίων ἔπι τοῖς δεσμοῖς οὐχ οἶδος τ' ἦν ἐκφυγεῖν. καὶ μὴν ἔδει κωλῦσαι τὸν Κίουρον μὴ ὅλος εἶναι περὶ τοῦ κατόπτρου.

'Αλλ' ὁ Σίναπυς ἐφαίνετο ἀεὶ εἰς τόσον δυσχεραίνων κατ' ἐμοῦ.

Δυσχεραίνει δή, ή δ' ὃς ὁ Κίουρος, Ἡρακλέους ἔχθραν τινὰ ἔχων. οὐκουν ἐκείνω ἔσυνήδησθα συμμαθητῇ γεγενημένω τοῦ σοῦ

πατρός; ἐμίσουν γὰρ ἀλλήλους. ἀλλ' οὖν νεκρόν γε οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαι σε.

Ἄλλα νεωστὶ σοῦ κλαίοντος ἀκούσας ἐδόξασα ἐκεῖνον ἀπειλητικὸν γενέσθαι.

καὶ πρῶτον ὁ Κίουρος ἐδόκει φοβεῖσθαι τι.

Ἐνίοτε, ἔφη, χαλεπόν ἐστί μοι ποιῆσαι τὰ τῷ κυρίῳ προστεταγμένα. οὗτος μὲν γὰρ μάγος πέφυκε μέγας, ἐγὼ δὲ ἀσθενής –

ὅ δ' Ἀρειος χάσκων τι Καὶ δὴ λέγεις, ἔφη, ὅτι ἐκεῖνος σοὶ συνήν
ἐν τῷ διδασκαλείω;

Ξύνεστι γάρ μοι ὅποι ἄν ἔλθω. περινοστῶν γάρ ποτε τὰ τῆς οἰκουμένης συνέτυχον αὐτῷ νεανίσκος τ' ὃν εὐήθης καὶ ἄλλως τε γελοῖος γενούμενος καὶ ὡς πολλὰ σπουδάζων περὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἀδικον. ὁ δὲ κύριος Φολιδομορτὸς εὖ ἐδίδαξε με ἀποφαίνων ὡς οὐδὲν ἄρ' ὑγιὲς φρονοίην. Σκοπεῖσθαι δέ, ἔφη, ὡς εὐηθέστατε Κίουρε, οὕτωσὶ χρή· οὐχ ὅτι οἱ μὲν δικαιοσύνης ἄπτονται οἱ δὲ ἀδικίας, μᾶλλον δὲ οἱ μὲν τοῦ κρείττονας γενέσθαι ὀρέγονται, οἱ δὲ ἀσθενέστεροι πεφύκασιν ἡ ὥστε καὶ ἐπιθυμεῖν τοῦ τοιούτου. καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου πιστὸς ἦν ἀεὶ ὑπηρέτης αὐτῷ, οὐ μὴν ἀλλὰ πολλὰ λυπήσαντα ἔδει με δίκας διδόναι αὐτῷ πολλάς – καὶ ἐξαίφνης ἔφριξε λέγων – οὐ γὰρ ῥᾳδίως συγγιγνώσκει ἐκεῖνος τοῖς ἡμαρτηκόσι· καὶ μάλιστ' ἐμοὶ ἥγανάκτησε σφαλέντι τοῦ μὴ κλέψαι τὴν λίθον ἐκ Γριγγάτου. ὥστε τιμωρίαις μετῆλθέ με ... ἔδοξε γὰρ αὐτῷ ἀκριβέστερον ἐπιτηρεῖν με ...

καὶ οὗτος μὲν κατὰ μικρὸν ἐσιώπα· ὁ δ' Ἀρειος ἐμνημόνευε τὰ τοῦ Στενωποῦ Διάγοντος. πῶς γὰρ οὕτω γενέσθαι ἀνόητος; αὐτόπτης γὰρ ἵδων τότε τὸν Κίουρον δεξιώσασθαι ἐν τῷ Λέβητι Διαβρόχῳ.

ὅ δ' ἡρέμα ἀρὰς ἡράτο.

Οὐ γὰρ ξυνίημι τοῦτο· ἥ καὶ ἐντὸς τοῦ κατόπτρου που τὴν λίθον εὑρήσομαι; ἥ διαρρήξαι χρή αὐτό;

ὅ δ' Ἀρειος ἀγχίνους ὃν πρὸς τὰ γεγενημένα οὕτω γνώμης εἶχεν ὥστε μάλιστα πάντων ἐπεθύμει φθάσαι τὸν Κίουρον εὑρὼν τὴν λίθον. καὶ εἰς ἑαυτὸν λέγων Βλέπων γάρ, ἔφη, εἰς τὸ κάτοπτρον εὖ οἶδα ἐμαυτὸν εὑρίσκοντα αὐτήν. καὶ οὕτω καὶ τοῦτο ὅπου κέκρυπται δηλαδή. ἀλλὰ πῶς ἔστι μοι βλέψαι πρὸς αὐτό, τοῦ Κιούρου ἀγνοοῦντος τί ποιῶ;

καὶ ἥθελε μὲν κινεῖσθαι πρὸς ἀριστερὰν ὡς λήσων ἐκεῖνον εἰς τοῦμπροσθεν τοῦ κατόπτρου μεθιστάμενος, ἐσφάλη δὲ τῆς ἐπίδοσης τῶν δεσμῶν εἰς τόσον ἐπιτεταμένων. καὶ καταπεσὼν ἔλαθε τὸν Κίουρον ἔτι εἰς ἑαυτὸν λαλοῦντα.

Ποίαν τόδε τὸ κάτοπτρον ἔχει δύναμιν; τί μηχανητέον; ὡφέλησον ἐμέ, ὁ κύριε.

καὶ φωνήν τινα ἄλλην ἥκουσεν ὁ Ἀρειος ἅμα ἐκπλαγεὶς ἀποκριωμένην, φωνήσαντος ὡς εἰκάσαι αὐτοῦ τοῦ Κιούρου.

Κέχρησο τῷ παιδί ... κέχρησο τῷ παιδί.

καὶ ὁ Κίουρος μεταστρεψάμενος πρὸς τὸν Ἀρειον Χρήσομαί γε. οὗτος, ὁ Ποτέρ, δεῦρο.

καὶ χερσὶ κροτήσαντος τοῦ Κιούρου, τὰ πείσματα χαμᾶζε ἔπεσε. λυθεὶς δὲ ὁ Ἀρειος βραδέως ἀνέστη.

ἄλλ' ἐκεῦνος μάλ' αὐθις Δεῦρο, ἔφη. εἰς τὸ κάτοπτρον βλέψας εἰπέ μοι τί ὄρᾶς.

ὁ δὲ Ἀρειος ἐβάδιζε πρὸς αὐτόν, ποικίλα ἅμα ἐννοῶν.

Δεῖ τρέπεσθαι ἐπὶ ψευδῆ ὄδόν. βλέψαντα γὰρ δεῖ με ψεύσασθαι, μίας δὴ ταύτης λειπομένης ὄδοῦ.

κατόπιν δὲ προσελθόντος ἐκείνου, εἴλκυσεν ὀσμήν τινα καινὴν ἀπὸ τῆς Κιούρου μίτρας ὡς δοκεῖν πνέουσαν. καὶ ὅμμασι μεμυκόσιν ἥλθε πάροιθε τοῦ κατόπτρου.

τοὺς δ' ὀφθαλμοὺς πάλιν ἀναπετάσας τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν ἔώρα πρῶτον μὲν ὅπωρον καὶ περίφοβον δοκοῦσαν, μετ' ὀλίγου δὲ μειδιῶσαν πρὸς αὐτόν. καὶ ἡ σκιὰ δεξιὰν εἰς θυλάκιον θεῖσα ἐξείλκυσε λίθον τινά αἵματοῦσσαν. σκαρδαμύξασα δ' εἰς θυλάκιον ἀπέθηκε. καὶ ἐν ὦ τοῦτ' ἐποίει, ὁ Ἀρειος ἅμα τῷ ὅντι ἥσθετό τινος – βαρὺ γὰρ ἦν – εἰς τὸ ἑαυτοῦ θυλάκιον πίπτοντος. τῇ γὰρ λίθῳ, τὸ ἀπιστότατον, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκέχρητο.

ἐκεῦνος δὲ πικρῶς Εἰέν, ἔφη. τί ὄρᾶς;

Ἀρειος δὲ ξυστείλας ἑαυτόν Ὁρῶ γ' ἐμαυτόν, ἔφη ψευδόμενος, δεξιούμενον τὸν Διμπλόδωρον. φέρομαι γὰρ τὴν Φιάλην τὴν Οἰκείαν ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

ἀρὰς δὲ πάλιν αὖ ἥράσατο ὁ Κίουρος.

"Αναγε σεαυτὸν ἐκ τοῦ μέσου. ἀπιών δ' ἐκποδὼν ὁ Ἀρειος ἥσθετο τῆς τοῦ φιλοσόφου λίθου παρὰ τῷ μηρῷ κειμένης. ἀρα ἀποδράμη τολμήσας;

ἄλλ' οὐ μακρὰν κεχώρηκε καὶ ἐφθέγξατό τις ὀξείᾳ τῇ φωνῇ, τοῦ Κιούρου τὰ χείλη οὐ κινοῦντος.

Ψεύδεται ... ψεύδεται.

καὶ ὁ Κίουρος κεκραγώς Οὗτος, ἔφη, δεῦρο, τοῦμπαλιν. ἀλήθευσον δή. τί ἄρτι εἰδεῖς;

ἡ δ' ὀξεῖα φωνὴ αὐθις "Εα με προσειπεῖν κατὰ στόμα αὐτοῦ.

Ω κύριε, ἄλλ' ἀσθενέστερος εἰ ...

Σθένω γοῦν τοσόνδε ...

δ' δ' "Αρειος ἀκίνητος είστήκει γῆθεν ἐρριζωμένος ὥσπερ τῷ Πλουτώνος Θήρατρῳ καταδεδεμένος. περιδεής δὲ θεάται τὸν Κίουρον ἔως χείρα πρὸς κεφαλὴν ἐπιθεὶς τὴν μίτραν ἀνελίττει. ἀλλὰ τί δαὶ γίγνεται; τῆς δὲ μίτρας ἀποπεσούσης, τὸ Κιούρου πρόσωπον σμικρὸν ἐδόκει θαυμαστῶς ὡς. καὶ ἔπειτα τὸν τράχηλον περιάγων μεταστρέφεται.

"Αρειος δ' ὁξύτατα ἐκέκραγεν ἂν εἰ μὴ ἄφωνος ἐγένετο. ἐκεῖ γὰρ ὅπου οὐδὲν ὥφελες ἰδεῖν εἰ μὴ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τὴν κατὰ νῶτον, πρόσωπον ἦν ἰδεῖν, πρόσωπον δὴ δεινότατον πάντων ὅσα ἑωράκει ποτὲ ὁ "Αρειος. γύψου γὰρ ἦν λευκότερον τὸ εἶδος, γοργὸν δὲ ὀφθαλμοῖς κοκκίνοις. ἀντὶ δὲ ρινῶν παρεῖχε τμῆματα σμικρὰ καθάπερ δράκων.

καὶ σισυρίζων "Αρειος, ἔφη, Ποτήρ.

δ' δ' "Αρειος ἥθελε μὲν ἀνακρούσασθαι ἐπὶ πρύμνην, κινεῖσθαι δ' οὐκ ἐδυνήθη.

καὶ τὸ πρόσωπον Ἰδού, ἔφη. οἵαν δὴ οἵαν μετάστασιν δέδορκας. σκιὰ γὰρ γενόμενος καὶ ὁμίχλη σχῆμα οὐ παρέχω εἰ μὴ σώματος ἀλλοτρίου ἔξεστί μοι κοινωνεῖν. ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἀεὶ οἱ τοιοῦτοι προσδέξασθαι με εἰς τὴν ψυχὴν βουλόμενοι. καὶ τὸ αἷμα τὸ τοῦ μονοκέρω ἵππου νεωστὶ δεξάμενος πάνυ ἐρρώμην· κατεῖδες γὰρ τὸν βέλτιστον Κίουρον ὑπὲρ ἐμοῦ πίνοντα ἐν τῇ ὕλῃ. κεκτημένος δὲ τὸ τῆς ζωῆς φάρμακον, δυνήσομαι ἴδιον ποιεῖσθαι σῶμα ... λοιπόν ... τίού δώσεις μοι τὴν ἐν τῷ θυλακίῳ λίθον;

ἔγνωκε γάρ. ἔξαιφνης δ' αὖτις οὐδεὶς εἴπει τὸ πρόσωπον. ἄμεινον γὰρ σοὶ ἐκσώσαντι τὴν ψυχὴν συμμαχεῖν ἐμοί ... ἦν δὲ μή, ταῦτα πείση τοῖς τοκεῦσιν ... οὕτινες ἀπέθανον παριέμενοι.

"Αρειος δὲ ἔξαιφνης ἀναβοῶν Ψεύδει σύ, ἔφη μεγάλη τῇ φωνῇ.
καὶ τοῦ Κιούρου πρὸς αὐτὸν ἀνακρουομένου, ὁ Φολιδομορτὸς ἔπι
ἔφορᾶν ἐδύνατο. ἀλλὰ νῦν δὴ τὸ πρόσωπον ὡμὸν ἐμειδίᾳ τι.

Βαβαὶ τοῦ παππασμοῦ. τὴν γὰρ ἀνδρείαν ἀεὶ περὶ πολλοῦ πεποίημαι· καὶ τοὺς τοκέας σοῦ ὁμολογῶ ἀνδρείους δὴ γενέσθαι. τὸν μὲν γὰρ πατέρα πρῶτον ἀπέκτεινα ἀνδρείως ἀνταγωνισάμενον, τὴν δὲ μητέρα οὐκ ἄν ἔδει τεθνάναι εἰ μὴ ἐπεχείρει σῶσαι σέ ... ἀλλὰ δός μοι τὴν λίθον δῆτα, ἦν μὴ δοκεῖ σοὶ ἐκείνη καλῶς πρᾶξαι μάτην τεθνηκοῦσα.

"Αρειον δέ Οὐδαμῶς, βοῶντα, ἀναπηδῶντα δὲ πρὸς τὴν θύραν τὴν φλογοειδῆ ἐκεῖνος ἔφθασεν ὁξὺν κραυγάσας Λαβὲ αὐτόν. καὶ ἐν ἀκαρεῖ συνήδει ὁ "Αρειος τῷ Κιούρῳ λαβομένω οἱ τοῦ καρποῦ. καὶ εὐθὺς τὸ

μέτωπον σφόδρα περιωδύνει, ἅμα μὲν δακνούσης τῆς οὐλῆς ὥσπερ βελόναις τετρυπημένης, ἅμα δὲ μελλούσης τῆς κεφαλῆς δίχα σχισθήσεσθαι ὡς δοκεῖν. κεκραγὼς δ' ὅμως καὶ παντὶ σθένει ὄρμώμενος ἀνταγωνίζεται τῷ Κιούρῳ. κάπειτα πρᾶγμα πάνυ ἀπροσδόκητον ἦν ἵδεῖν. οὗτος γὰρ μεθίησι τὸν "Αρειον. ὁ δὲ συνειδὼς ἥττον τὴν κεφαλὴν ὀδίνων περισκόπει τεταραγμένη τῇ ὄψει ὡς οὐκέτ' ὄρῶν τὸν Κίουρον ἀφανισθέντα δή. τὸν δ' ὄρᾳ δι' ἀλγηδόνα ὀκλάζοντα καὶ εἰς τοὺς δακτύλους ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀποβλέποντα τοὺς ἥδη φλυκταίναις ἔξανθοῦντας.

τοῦ δὲ Φολιδομορτοῦ αὐθὶς αὖ Λαβέ λαβέ φθεγξαμένου, ὁ Κίουρος προσπτάμενος κατέβαλε τὸν "Αρειον πρηνῆς ἐπ' αὐτὸν πεσὼν καὶ ταῦν χεροῦν σφίγγων τὸν τράχηλον αὐτοῦ. καίτοι κραυγάζει τέως δῆλον ὅτι περιώδυνος γεγώς.

"Ω κύριε, οὐ δύναμαι ἔχεσθαι αὐτοῦ. οἵμοι τῶν χερῶν, οἶα πάσχω.

οὗτος δὲ καίπερ τοῖς γόνασι χαμαὶ πιέζων ἔτι τὸν "Αρειον, τὸν γε τράχηλον μεθεὶς μετ' ἀπορίας εἰς τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ἀτενίζει. ταύτας δὲ "Αρειος εἶδεν ὥσπερ ὀπτημένας ἥ δεδαρμένας καὶ ἐρυθρὰς δὴ γενομένας καὶ ξεστάς.

Φόνευε δῆτα, ὡμβρόντητε, καὶ τελευτὴν δὸς αὐτῷ.

καὶ ὁ μὲν Κίουρος τὴν δεξιὰν ἀνείχεν ὡς ἀρὰν ἀρασόμενος θανάσιμον, ὁ δ' "Αρειος ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου χεῖρα προτείνας τοῦ Κιούρου προσώπου ἐλάβετο –

Ὥοτοτοτοτοτοῖ.

καὶ καλιδούμενος ὁ Κίουρος λυπηρῶς ἀπηλλάγη τοῦ 'Αρείου, φλυκταίναις καὶ τὸ πρόσωπον παρέχων δεδηγμένον πολλαῖς. καὶ τότε "Αρειος ἐπίσταται ὅτι ἐκείνω ἦν φόβος θιγεῦν τοῦ δέρματος αὐτοῦ μὴ στυγνὸν δὴ οἴμώζῃ. εἰ οὖν συνεχῶς λάβοιτο τὸν Κίουρον, ἵσως τοσούτο λυπήσειν ἐκείνον ὕστε μὴ ἀρὰν ἄρασθαι λυπούμενον.

ἀναπηδήσας οὖν τὸν Κίουρον τοῦ βραχίονος λαβὼν ἀπρὶξ εἴχετο. ὁ δὲ μέγα κεκραγὼς ἐπειράθη ἀπῶσαι τὸν "Αρειον. ὁ δὲ συνῆδει ἑαυτῷ κάκιον ἥδη πάσχοντι τὴν κεφαλήν ἵδεῖν μὲν γὰρ οὐκέτ' ἐδύνατο, ἥκουσε δὲ τοῦ τε Κιούρου κωκυτῶν καὶ οἴμωγῆ ὄρθιάζοντος καὶ τοῦ Φολιδομορτοῦ τέως Παῖ δή, παῖ δή φωνοῦντος καὶ δὴ καὶ ἄλλων τινῶν λεγόντων "Αρειε, "Αρειε. τούτους δ' οὐκ ἥδει εἴ γ' ἄρα ἐντός πως ἑαυτοῦ λέγουσιν.

ξυνῆδει δ' οὖν ἑαυτῷ πάντων ἡμαρτηκότι· τὸν γὰρ Κιούρου βραχίονα ἐκ τῶν χερῶν αὐτοῦ ἀφείλκυσέ τις· κάπειτα εἰς σκότον κατέβαινεν, ὡς ἐδόκει, κάτω καὶ ἔτι κατωτέρω.

χρυσοῦν τι τοίνυν εἶδεν ὑπέρ τῆς κεφαλῆς στύλβον. ἄλλο τι ἡ τὸ φθαστέον; ἀλλὰ οἱ βραχίονες ὡς ἐφαινέτο βαρύτεροι ἥσαν ἢ ὥστε λαβεῖν αὐτό.

σκαρδαμύξας δὲ τοῦτ' ἐνενόησε φθαστέον μὲν οὐκ εἶναι, δίοπτρα δέ, ἄποπον θέαμα.

σκαρδαμύξας δ' αὖθις μειδιῶντος ἐγνώριζε τοῦ Διμπλοδώρου.

Χαῖρε, ἔφη, ὁ Ἀρειε.

ὅ δὲ διὰ μικροῦ ἀτενίσας ἐμέμνητό τι. Ὡς σοφιστά, ἔφη. τὴν λίθον λέγω. αἴτιος ὁ Κίουρος. τὴν γὰρ λίθον ἔχει. ὡς σοφιστά, ὡς τάχιστα –

Σὺ δ' ἡσύχαζε, ὡς παῖ, ἔφη ὁ Διμπλόδωρος. ἔωλα γὰρ δοκεῖς λέγειν. ὁ γὰρ Κίουρος οὐκ ἔχει τὴν λίθον.

Τίς δῆτα; ὡς σοφιστά, ἐγώ –

Κάτεχε σεαυτὸν ὅπως μὴ ἡ Πομφόλυξ ἐκβάλῃ με.

ὅ δ' Ἀρειος τὴν μὲν ὀργὴν παρείμενος περισκοπῶν δὲ τὰ παρόντα συνήδει ἔαυτῷ δῆλον ὅτι ἐν τῷ νοσοκομείῳ ὕν. ἔκειτο γὰρ ἐν κλίνῃ ὀθόναις λευκαῖς ἐστρωμένη, καὶ παρ' αὐτῷ τράπεζα ἥν σεσωρευμένη παντοδαποῖς ὡς εἰκάσαι τοῖς ἀπὸ γλυκυπωλείου νωγάλοις.

καὶ ὁ Διμπλόδωρος μειδιῶν ἔτι Δῶρα γὰρ τάδε, ἔφη, ἀπὸ τῶν ἔταιρων καὶ παρομαρτούντων. ἀλλὰ τὸ διαλέγεσθαι περὶ τὰ ἐν τοῖς ὑπογείοις σοι καὶ τῷ σοφιστῇ Κιούρῳ γεγενημένα ἀπόρρητον μέν ἔστιν ἀμέλει· ἵσασι δὲ πάντες. τοῖς γὰρ ἔταιροις σου Φερεδίκῳ καὶ Γεωργῷ μέμφομαι τὸ θâκον ἐξ ἀποπάτου σοι πέμπειν. ἥθελον γὰρ δήπου γελοιόν τι παρασχεῖν σοι. ἡ δὲ Πομφόλυξ νομίσασα χρῆμα οὐχ ὑγιὲς εἶναι ἀφεῖλεν.

Πόσον χρόνον ἐνθάδε ἥδη διατρίβω;

Ἡμέρας τρεῖς. ὁ γοῦν Ῥόναλδος Εὐισήλιος καὶ ἡ Γέρανος μάλισθ' ἡσθήσονται ἀναπνεύσαντος σοῦ τοῦ πόνου, πολλὰ βεβαρυμμένοι.

Ἄλλ' ὡς σοφιστά, περὶ τὴν λίθον –

Οὕκουν ἔστι μοι παρατρέψαι σοι τὴν λίθον. ὁ τοίνυν Κίουρος οὐκ ἐδυνήθη ἀφελεῖν σε· ἐγὼ γὰρ εἰς καιρὸν ἀφικόμην κωλύσων αὐτὸν μὴ τοῦτο ποιῆσαι. οὐ μὴν ἀλλὰ σὺ κατὰ σεαυτὸν ἀμέλει εὐν ἔπραττες.

Ἡ καὶ καίριος ἥλθες τὴν Ἐρμιόνης γλαῦκα ἀποδεξάμενος;

Διαπορευόμενοι γὰρ ἄμα τὸν ἀέρα αὐτὸς τε καὶ ἡ γλαῦξ δηλαδὴ παρεκομίσθημεν παρ' ἀλλήλους κατὰ μέσην τὴν ὁδόν. ἐπειδὴ γὰρ τάχιστα ἀφικόμην Λονδίνονδε, σαφῶς ἡπιστάμην ὅτι προσήκει μοι ἐκεῖ παρεῖναι ὅθεν ἄρτι ἀφωρμήθην. καιροῦ δὲ λαβόμενος τὸν Κίουρον ἀφείλκυσα –

’Αλλ’ ἡ σύ γε ὁ δράσας;
Ἐφοβούμην χρόνιος ἥκειν.

Μικροῦ γὰρ ἐδέησας. οὐ γὰρ ἐδυνάμην ἂν ἀμῦναι ἐκεῖνον τῆς λίθου.

Μὴ ὅτι τῆς λίθου, ὃ παῖ, ἀλλὰ σεαυτοῦ λέγω. τοῦτο γὰρ σὺ ποιῶν ὅσον οὐκ ἀπέθανες. ἐφοβούμην δὴ κατ’ ἀκαρὲς μὴ καὶ τεθνήκης. ἡ γοῦν λίθος διέφθαρται.

ὁ δ’ Ἀρειος ἀπορῶν Ἡ καὶ διέφθαρται; ἔφη. ἀλλ’ ὁ ἑταῖρος σοῦ, ὁ Νικολᾶος Φλάμηλος –

ἐκεῖνος δὲ ἡδόμενος ὡς δοκεῖν Ἀρ' οἶσθ', ἔφη, περὶ τοῦ Νικολάου; καὶ τὸ πρᾶγμα πρεπόντως δὴ διώκησας. εἰέν. διαλεγόμενοι δ’ οὖν ἐγώ τε καὶ ὁ Νικολᾶος συνωμολογήσαμεν ἀλλήλοις ὡς ἄριστον τοῦτο.

Οὕκουν ἀποθανεῖται οὗτος καὶ ἡ γυνή;

’Αποθανοῦνται γὰρ τὰ σφέτερα καλῶς τεθεμένοι· ἔστι δ’ αὐτοῖς ἄλις τοῦ φαρμάκου ἥδη ἀποκειμένου πρὸς τὸ πάντα διακοσμεῖν πρὸν τελευτῆσαι.

καὶ ἡρέμ’ ὑπεγέλα δρών τὸν Ἀρειον πρὸς τοῦτο πάνυ τεθηπότα.

’Αλλὰ γὰρ σοὶ μὲν ἄτε παιδὶ ἔτ’ ὅντι δοκεῖ τοῦτο ἀπιστον εἶναι, τῷ δὲ Νικολάῳ καὶ τῇ Περενέλῃ τὸ θυήσκειν ὄμοιον τι ἔσται ἀμέλει τῷ κοιμάσθαι εἴ τις μακρὰν δὴ ἡμέραν διέτριψε. ἄλλο τι ἡ περιπέτειά τίς ἔστι τύχης τοῖς γ’ εὐκοσμίοις ὁ θάνατος; ἡ γὰρ λίθος οὐκ ἡν ἄρα ὡφέλιμον ἀπλῶς. αἰβοῖ τῆς ἀθανασίας καὶ τοῦ ὑπὲρ Μίδαν πλούτου. τούτων μὲν γὰρ οἱ ἄνθρωποι ὑπὲρ πάντα ἐπιθυμοῖεν ἄν. ἀλλ’ οἱ ἄνθρωποι ἐκείνων τοι ἐπιθυμεῖν φιλοῦσιν ἀεὶ ἀ πλεῖστα βλάπτει.

καὶ ὁ μὲν Ἀρειος ἄναυδος ἔκειτο αὐτοῦ, ὁ δὲ Διμπλόδωρος μινυρίζων τι καὶ μειδιῶν πρὸς τὴν ὄροφὴν ἔβλεπεν.

καὶ ὁ Ἀρειος Ω σοφιστά, ἔφη. ἐνενόουν γάρ τι. καὶ εἰ ἡ λίθος οἴχεται, ὁ Φολ – … τὸν δεῖνα λέγω –

Κάλεσον αὐτὸν Φολιδομορτόν, ὃ Ἀρειε. ὄρθως γάρ τοι δεῖ ὀνομάζειν ἄπαντα. οἱ γὰρ τούνομα δεδιότες πλέον δεδοίκασιν αὐτὸ τὸ ὄνομασμένον.

Παντάπασί γε. ἄλλο τι ἡ ὁ Φολιδομορτὸς πειράσεται κατελθεῖν ἄλλαις χρώμενος ὁδοίς; οὕκουν οἴχεται δήπου;

Οὐδαμῶς. ἔπι γὰρ διατρίβει που ζητῶν σῶμα ἄλλο τι οὐ τάχ’ ἄν ἔξειή κοινωνεῖν. οὐκ ἔστιν ἀποκτεῖναι αὐτὸν μὴ ζῶντα ὡς ἐτητύμως. τὸν δὲ Κίουρον ἐπιθάνατον καταλιπὼν τοῖς γ’ διμαρτοῦσιν οὕτω πικρὸν παρέχει ἑαυτὸν ὡς τοῖς ἐχθροῖς. σὺ μὲν γὰρ, ὃ Ἀρειε, τάχ’ εἰς αὐθις ἀπέθηκας τὸν ἐκείνου νόστον κωλύσας μὴ εἰς

τυραννίδα αὐτίκα μάλα κατελθεῖν· ἦν δὲ τὸ λοιπὸν πρὸς ἄλλων τινῶν αὖ κωλυθῆ τῶν ἀεὶ βουλομένων τὴν ἀνέλπιστον δοκοῦσαν μάχην μάχεσθαι, τάχ' ἂν οὐδέποτε αὖθις τυραννεύσει.

ὁ δὲ "Αρειος κατένευσε· τὴν δὲ κεφαλὴν κάμνων, νεύων τάχιστ' ἔληξε. κᾱπειτα Ωσοφιστά, ἔφη, ἔστιν ἄχαιρων μάθοιμ' ἄν, εἰ θέλοις διδάξαι. βούλομαι γὰρ τάληθὲς μαθεῖν περί ...

'Αλλὰ τάληθὲς λέγεις, ἢ δ' ὃς ὁ Διμπλόδωρος ἀναπνεύσας τι. καλὸν γάρ τοι ἐστι δεινὸν δ' ἄμα· δεῖ οὖν χρήσθαι αὐτῷ πολλῆς μετ' εὐλαβείας. ἔγὼ δ' οὖν ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ ἐρωτημένα ἦν μὴ πασ' ἀνάγκη μοι μὴ τοῦτο ποιῆσαι. καὶ μὴ ἀποκρινομένῳ ξύγγνωθί μοι. ἀλλὰ δῆλον ὅτι οὐ φεύσομαι.

Εἰέν. ὁ Φολιδομορτὸς εἶπεν ὅτι τὴν μητέρα ἐμοῦ ἀπέκτεινε διότι αὗτη ἐπεχείρησε κωλῦσαι αὐτὸν μὴ ἀποκτεῖναι ἐμέ. ἀλλὰ τί χρῆμα ἐβουλήθη ἐμὲ ἀποκτεῖναι;

ὁ δὲ Διμπλόδωρος μέγα ἀναπνοήσας Οἴμοι, ἔφη. πρὸς ὁ πρῶτον δὴ ἥρου τήμερον μὲν οὐκ ἔχω ἀπροκρίνασθαι σοι, μαθήσει δὲ ὕστερον. ἀλλὰ τὸ νῦν ἀμνημονεῦν δεῖ τοῦτο· πρεσβύτερος δὲ γενόμενος ... ἐπὴν ὥρα ἡ γνῶναι, τότε δὴ ἐτοῖμος ὥν γνώσει. ταῦτα οὐδὲν ἀγαπῶν ἀκούεις, εὖ οἶδ' ὅτι.

καὶ τῷ Αρείῳ ἔδοξεν οὐ συμφέρειν ἀντειπεῖν αὐτῷ.

'Αλλὰ διὰ τί ὁ Κίουρος οὐκ ἐδυνήθη ἐφάπτεσθαι μου;

'Η μὲν γάρ μήτηρ ἀπέθανεν ἐπιχειροῦσα σῶσαι σε. ὁ δὲ Φολιδομορτὸς οὐκ ἐπίσταται περὶ τῆς στοργῆς ὅπως εἴ τις στέργει παῖδα καθάπερ ἡ μήτηρ σε, σημεῖόν τι καταλείπεται. οὐλὴν δ' οὐ λέγω οὐδὲ φανερόν τι ... ἀλλ' εἴ τις οὕτως ἔστερκται, καὶ οἰχομένου τοῦ στέρξαντος ἡ γοῦν στοργὴ φυλακήν τινα εἰς ἀεὶ δίδωσι. ξύμφυτος γάρ πως ἐγένετο. ἀνθ' ὧν ὁ Κίουρος μεστὸς μὲν ὥν φθόνου τε καὶ πλεονεξίας καὶ φιλοτιμίας τὴν δὲ ψυχὴν κοινώσας τῷ Φολιδομορτῷ οὐχ οἷός τ' ἦν ἐφάπτεσθαι σου. δόδυνηρὸν γὰρ ἦν ἐφάπτεσθαι τινος τῷ ἀγαθῷ οὕτως ἐστιγμένου.

τοῦ δὲ Διμπλοδώρου πρὸς ὅρνιν τινὰ διὰ φωταγωγὸν ἀποβλέπειν λίαν σπουδάζοντος δῆθεν, ὁ "Αρειος καιρὸν ἔλαβεν ὅπως δάκρυα ἀπ' ὄμμάτων ὄμρόξῃ τῇ δόθονη. τὴν δὲ φωνὴν ἀναλαβών Ἀλλὰ τὴν χλαῖναν, ἔφη, τὴν τῆς ἀφανείας ἀρ' οἵσθα τίς ἐπεμψεν ἐμοί;

ἐκεῖνος δὲ τοῖς ὄμμασιν ὑπομαρμαίρων Ἀλλ' ὁ μὲν πατὴρ ἔτυχε διαθέμενος αὐτὴν ἐμοί, ἔγὼ δ' ἐλογισάμην πρὸς ἐμαυτὸν ὅτι σὺ ἄσμενος ὑποδέξοιο. χρήσιμα γὰρ τὰ τοιαῦτα· ὁ γὰρ πατὴρ μαθητὴς ὧν ἔχρητο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὸ ἐν τῷ ὀπτανίῳ λάθρᾳ ἐπισιτίζεσθαι.

Καὶ δὴ ἔστι μοι ἄλλο τι ...

Τί τοῦτο;

‘Ο Κίουρος εἶπεν ὅτι ὁ Σίναπυς –

Τὸν σοφιστήν γε Σίναπυν, ὡς Ἀρειε, δεῖ ὀνομάζειν τοῦτον.

Εἴκός. ὁ δ' οὖν Κίουρος εἶπεν ὅτι ούτοσὶ ὡς τὸν πατέρα μου μισήσας καὶ ἐμὲ μισεῖ δῆ. ἦ όρθως εἶπεν;

Τὸν μέντοι μισοῦντα ἐμίσει καθάπερ καὶ σὺ τὸν Μάλθακον. καὶ μὴν ὁ πατήρ σου ἐποίησε τοιοῦτό τι οἶν τὸ Σίναπυς συγγνῶναι οὐδέποτε οἶστρος τ' ἦν.

Ποιῶν τι;

Ἐσωσε γὰρ αὐτὸν κινδυνεύοντα ἀποθανεῖν.

Τί δαί;

καὶ ὁ Διμπλόδωρος ἡρέμα φθεγγόμενος Οὔκουν ἄτοπα ἔστι που τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονήματα; ὁ γὰρ Σίναπυς πικρῶς ἔφερεν ὁφείλων τοσοῦτόν τι τῷ σῷ πατρί. πέπεισμαι γὰρ αὐτὸν οὕτω τῆτες σπουδάσαι φυλάττειν σε ὡς λογιζόμενον διὰ τοῦτ' ἐξ ἵσου γενήσεσθαι τῷ πατρί. ἀθῷον γὰρ οὕτως ἐκεῖνον δυνήσεσθαι ἐπαναλαβεῖν τὸ εἰς τὸν πατέρα μῖσος ...

ὁ δ' Ἀρειος ἡθέλησε μὲν τούτου συνεῖναι, κάμνων δὲ τὴν κεφαλὴν οὐκ ἐδυνήθη.

‘Ἄλλ’ ὁ σοφιστά, καὶ δὴ καὶ ἔστι μοι ἄλλο τι ...

‘Η καὶ ἐν μόνον;

Πῶς τὴν λίθον ἐκ τοῦ ἐσόπτρου ἐκτησάμην;

‘Ηδύ μοί ἔστι πρὸς τοῦτο ἀποκρίνασθαι. ἔνθεος γάρ που ἐγενόμην τοῦτο συντιθεὶς καὶ πλέον τοῦ συνήθους. ἀπέλαμπε δὲ πόρρωθεν τὸ τοιοῦτο νόημα, εἴ γ' ἐξεστί μοι μέγα φρονεῖν ὡς ἴδια σοι διαλεγόμενος. ὁ γὰρ βουλόμενος τὴν λίθον εύρεῖν μέν, χρῆσθαι δ' οὐχ, οὗτος μόνον δύναιτ' ἄν κτήσασθαι· εἰ δὲ μή, ἵδιοι τις ἄν ἔαυτὸν ἐν τῷ κατόπτρῳ ἥ χρυσὸν ποιοῦντα τῇ πίνοντα τὸ τῆς ζωῆς φάρμακον. ἐνίστε γὰρ ἀποθαυμάζω κάγὼ πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ λαμπρότητα βλέπων. καὶ ἄδην ἔχει ἡμῖν ἡδη τῶν ἐρωτημάτων. οἴομαι δὲ δεῖν σε τῶν νωγάλων ὀρέγεσθαι τῶνδε. ἵδου· ἵὴ τῶν Βερτίου Βότου κυάμων τῶν παντογενεστῶν. ἀλλὰ νεανίας ὡν ὥμωξα, κακῇ τύχῃ γευσάμενος ἐμέσματος μεταξὺ κύαμόν τινα τῶν τοιούτων καταπίνων, ἐξ οὗ οὐκέτι οὕτω τέρπομαι αὐτοῖς. οὐκοῦν ἄμεινον ἄν εἴη μοι ζαχαρωτὸν λαβεῖν βουτυρόπηκτον;

καὶ ὑπομειδιάσας τὸν ξανθὸν κύαμον ἀμφέχασκε. εὐθὺς δὲ πνιγόμενος Αἰβοῖ, ἔφη, κηροῦ ὡτικοῦ.

*

ἡ δὲ Πομφόλυξ ἡ ἐπὶ τοῦ νοσοκομείου ἀστεία μὲν ἦν τοὺς τρόπους, δυσπαραίτητος δ' ὅμως.

Οὔκουν στιγμὴν χρόνου; εἶπεν ὁ Ἀρειος ἰκετεύων αὐτήν.

Ούδαμῶς.

Ἄλλὰ τὸν Διμπλόδωρον εἰσεδέξω ...

Ἄρχηγόν γε ὅντα. ὁ δ' ἄλλος ἅπας ἵτω ὅχλος, ἄλλως τε καὶ σοῦ
ἐν τοῖς μάλιστα ἡσυχίας δεομένου.

Ἡσυχάζω δῆτα. ἵδού κατακλίνομαι. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ὁ Πομ-
φόλυξ, ἵκετεύω σε.

Καὶ μάλ' ἀπόχρη μοι. ἀλλὰ στιγμή γε χρόνου ἀρκείτω.

καὶ εἰσεδέξατο τόν τε Ῥοώνα καὶ τὴν Ἐρμιόνην.

ἡ δὲ Ὡ "Ἀρειε βοῶσα ἔμελλεν ὡς δοκεῖν πάλιν αὖ ὑπαγκαλίσειν
αὐτόν· ὁ δ' Ἀρειος μάλ' ἥδετο αὐτῇ ἀπεχομένη μὴ τοῦτο ποιῆσαι,
κάμνων ἔτι τὴν κεφαλήν.

Ω "Ἀρειε, ἐπεπείσμεθα γὰρ ὅπως σὺ δῆλος ἥσθα – εἰς γὰρ
τοσοῦτο φροντίδος ἥκεν ὁ Διμπλόδωρος –

"Ἀπαντες γὰρ οἱ μαθηταί, ἦ δ' ὃς ὁ Ῥοών, λαλοῦσι περὶ τοῦ
πράγματος. τί δὲ δὴ ὡς ἀληθῶς ἐγένετο;

καὶ σπάνιον μέν ἔστι λόγον ἀληθῶν διηγημάτων ἀκοῦσαι καὶ
δεινότερον καὶ παραδοξότερον τοῦ τῶν ψευδῆ μυθολογούντων.
τοιοῦτος γὰρ ὁ νῦν γε δεδομένος καιρός · ὁ γὰρ Ἀρειος πάντ' εἶπε
περὶ τοῦ τε Κιούρου καὶ τοῦ ἐσόπτρου καὶ τῆς λίθου καὶ δὴ καὶ τοῦ
Φολιδομορτοῦ. ὁ δὲ Ῥοών καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἀκροατὰς παρεῖχον
ἔαυτοὺς σπουδαίους δή, καιρίως χάσκοντες. καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀρειος
εἶπεν αὐτοῖς ὅ τι ὑπέκειτο τῇ τοῦ Κιούρου μίτρᾳ, ἐκείνη μεγάλῃ τῇ
φωνῇ ἀνεβόησεν.

τέλος δὲ ὁ Ῥοών, Οἴχεται δῆτα ἡ λίθος; καὶ ὁ Φλάμηλος ὅντως
ἀποθανεῖται;

Τοῦτο γὰρ ἐγὼ μὲν εἶπον· ὁ δὲ Διμπλόδωρος λέγει πῶς δοκεῖς
ὅτι Τοῖς γοῦν κοσμίοις ὁ θάνατος καιρός ἔστιν ἀξιολόγου τινὸς ἐν
τῷ ἔπειτα ἀποδείξασθαι.

"Ἐλεγον γὰρ ἀεὶ ὅτι πάνυ παραφρονεῖ ἐκεῖνος. ἀλλὰ τοῦτο λέγων
ὁ Ῥοών ἀγαπᾶν ἐδόκει εἰς ὁ πάντων περιβλεπτότατος μαίνεται τι
ἄρα.

Ἄλλὰ τί ὑμεῖς πεπόνθατε δή;

ἡ δ' Ἐρμιόνη Λοιπόν, ἔφη. ἔγωγε εὖ πράξασα ἐπανῆλθον. τὸν δὲ
Ῥοώνα ἀνώρθωσα – μακρὸν δὲ χρόνον διέτριψα τοῦτο ποιοῦσα –
καὶ πρὸς τὸ γλαυκοκομεῖον ἐτρέχομεν μεταπεμψόμενοι τὸν Διμ-
πλόδωρον. ὁ δ' ἔφθασεν ἡμᾶς ἐν αὐλῇ ἀπαντήσας. εἰδὼς γὰρ ἥδη
εἶπεν ἀπλῶς ὅτι Οὔκουν διώκει αὐτὸν ὁ Ἀρειος; καὶ ἥξε πρὸς τὸ
τρίστεγον.

ὁ δὲ Ῥοών Ἡ καὶ ἐβούλευσε τάδε, ἔφη, πῶς δοκεῖς, πέμψας σοι
τὴν τοῦ πατρὸς χλαῖναν καὶ τάλλα διοικήσας;

Αλλὰ μὴν δεινόν γε τοῦτο, εἰ ἄρα καὶ εἶπεν. σὺ γὰρ ἀποθανεῖσθαι ἔμελλες τό γ' ἐπ' ἐκείνῳ. ταῦτα δ' ἔλεγεν ἡ Ἐρμιόνη ὑπ' ὁργῆς μονονουχὶ διαρραγεῖσα.

ὁ δ' Ἀρειος ταῦτ' ἐνθυμησάμενος Οὐ δῆτα, ἔφη. τοῦ γὰρ Διμπλοδώρου ἐστὶ τὰ ἑαυτοῦ ἴδια φρονεῖν. ἥβουλήθη γὰρ οὐκ οἰδ', ὅπως ἐμὲ τοῦ καιροῦ τυχεῖν. πάντα γὰρ εἰδὼς ὡς εἶπεν τὰ ἐνθάδε γιγνόμενα, σαφέστερον δὴ ἔμαθεν οἷμαι ὅ τι ἡμεῖς πειράσεσθαι μέλλοιμεν. ἀντὶ μὲν οὖν τοῦ κωλύσαι ήμᾶς, μᾶλλον ἐδίδαξεν ὀλίγα μὲν ἀμέλει χρησιμώτατα δέ. οὐδ' ἔξ απροσδοκήτου οἷμαι ἐπέτρεψέ μοι ἐξευρεῖν ποίαν τὸ ἕσοπτρον ἔχοι δύναμιν, ὡς ἀξιῶν με δίκαιον ἂν εἴναι τὸν Φολιδομορτὸν ἐφ' ὅσον ἐνεδέχετο ὑπομεῖναι.

ὅ δὲ Ῥών πάνυ κομῶν ὃς γε τοιαῦτ' ἥδη ἐνενόει Παραφρονεῖ γοῦν, ἔφη, ὁ Διμπλόδωρος. ἄκουσον δή. καὶ γὰρ δεῖ σε ὑγιαίνοντα παρεῖναι αὔριον τῇ ἑορτῇ τελευτησάσης τῆς παιδευτικῆς περιόδου. ἀλλὰ τῶν βαθμῶν ἀπάντων ἥριθμημένων οἱ Σλυθήρινοι δήπου τὰ πρωτεῖα σώζονται – ἐν δὲ τῷ ἵκαροσφαιρικῷ ἄρτι ἀγῶνι ἀπόντος σού οἱ Ῥαφήγχλωροι ἀμοχθὶ διεπόρθησαν ήμᾶς – οὐ μὴν ἀλλ' εὑφρανοῦμεθα ἐστιώμενοι.

ἐνταῦθα δὴ ἡ Πομφόλυξ πολυπραγμονοῦσα προσῆλθεν.

Τρὶς ἥδη, ἔφη, στιγμὴν τὴν ἐκείνην διετρίψατε· ἐκποδῶν ἀπέλθετε.

*

βαθὺν δὲ κοιμηθεὶς ὁ Ἀρειος μικροῦ ἐδέησεν ἰσχύειν αὐτὸς ἑαυτοῦ.

καὶ τῇ Πομφόλυγι τὰ νωγάλων κιβώτια διακοσμούσῃ Βουλοίμην ἂν δή, ἔφη, εἰς τὴν θοίνην ἰέναι. ἀρ' οὐκ ἐξεστί μοι;

"Ο γε σοφιστῆς Διμπλόδωρος ἐξεῖναί φησι. τοῦτο δὲ χαλεπῶς εἶπεν ὡς φοβούμενος δήπου περὶ τοῦ Διμπλοδώρου μὴ οὐκ εἴδη τὰς θοίνας ὡς εἰσὶ δειναὶ καὶ παράβολοι. Καὶ ἄλλος τις εἰσέρχεται σοι.

ὁ δέ Καλῶς ἔχει, ἔφη. τίς ἐστι;

καὶ ὁ Ἀγριώδης εἰσῆλθεν αὐτῷ ἔτι φωνοῦντι. εἰσελθὼν δ' ἐδόκει ὡς ἔθος μείζων εἶναι ἢ κατὰ φύσιν. καθίσας δ' ἑαυτὸν πρὸς τῷ Ἀρείῳ εὐθὺς δακρύων ἔρρηξε νάματα.

καὶ τὴν ὄψιν ταῖς χερσὶ καλύψας, κλαίων δὲ συνεχῶς Ἰατταταιάξ, ἔφη. οἷμ' ὡς σκαιὸς ἐγώ. ὅσον ἐξημάρτηκα παναίτιος ὡν. ἐγὼ γὰρ εἶπον τῷ καταράτῳ ἐκείνῳ τί ποιήσας τὸν Οὐλότριχα παρελθεῖν δυνήσεται, αὐτὸς διδάξας. πάντα μὲν γὰρ ἔγνωκε πλὴν ἐν· τοῦτο δ' ἐδίδαξ' ἐγώ. τυχὸν ἀπέθανες ἄν. καὶ τὰ πάντα ἀντὶ ὡοῦ τινὸς δρακοντείου. ἢ κάρτα τὸ λοιπὸν νήφω ἄπαξ μεθυσθείς. ἄξιος δή εἰμι ἐκπεσὼν βίον διάγειν Μυγάλιον.

‘Ο ‘Αγριώδης, ἔφη ὁ “Αρειος. σαλευόμενος γὰρ τὴν ψυχὴν εἰδεν αὐτὸν οὕτω λύπη τε νευκημένον καὶ μεταμελείας μεστόν, καταντλοῦντα δὲ ποταμηδὸν τέως νάματα θερμὰ δακρύων κατὰ τοῦ πώγωνος. Ω ‘Αγριώδες, οὐκ ἔσθ’ ὅπως οὐχ ηὗρεν ἄν που Φολιδομορτὸς πεφυκώς, ηὗρεν γὰρ ἄν τοιοῦτος ὃν καὶ εἰ σύ γε μηδὲν εἶπας.

‘Αλλὰ τυχὸν ἀπέθανες ἄν. ἀλλὰ μὴ ὀνομάσῃς τουτονί.

“Αρειος δὲ ὥσπερ σαλπίζων Φολιδομορτός ἔφη βοῶν τῇ φωνῇ οὕτω τραχείᾳ ὡστ’ ἐκπλαγεὶς ὁ ‘Αγριώδης δακρυρροῶν εὐθὺς ἔληξεν. Ἐγὼ γὰρ ὃς γε ἐντετύχηκ’ αὐτῷ ὀρθῶς γοῦν ὀνομάσειν μέλλω. ἀλλὰ θάρρει, ὁ ‘Αγριώδες, ίκετεύω σε. τὴν δ’ οὖν λίθον ἐσώσαμεν. ἐκεῖνος δὲ οὐ δύναται χρῆσθαι αὐτῇ οἰχομένη. ἀλλὰ λαβὲ βάτραχον σοκολάτινον· πολλοὺς δὴ ἔχω.

ὅ δὲ ἀπομύξας – τὰς γὰρ ρίνας προσέσχε τῷ καρπῷ – Μέμνημαι δέ του· δῶρον γὰρ θέλοιμ’ ἄν δοῦναί σοι.

Μῶν ἄρτοι τετεμαχισμένοι καὶ κρέασιν ἴκτιδων ὡνθυλευμένοι;

Οὐ δῆτα. ὁ γὰρ Διμπλόδωρος ἔχθες ἐπέτρεψε μοι τὴν τέχνην παραλιπόντι ἐπισκευάσαι αὐτό. ὥφελε γὰρ ἐκβαλεῖν ἐμὲ δήπου· τοῦτο γοῦν ἐκτησάμην σοι.

βίβλος δ’ ἦν ὡς εἰκάσαι καλή τε καὶ διφθέρα περιβεβλημένη. τὴν δ’ εὐλαβῶς ἀναπτύξας πλήρη φωτογραφιῶν ηὗρε μαγικῶν. ἐκ γὰρ πασῶν τῶν πτυχῶν εἶδε τὴν τε μητέρα καὶ τὸν πατέρα μειδιῶντας πρὸς αὐτόν καὶ τάς χεῖρας ἀνασείοντας.

Γλαῦκας γὰρ ἐπεμψα πρὸς ἄπαντας τοὺς τότε ἑταίρους τοὺς τῶν τοκέων φωτογραφίας αἰτήσων. συνήδη γὰρ σοὶ οὐδεμίαν ἔχοντι. ἦ ἀρεστόν σοι;

καὶ ὁ μὲν “Αρειος ἄναυδος οὐκ ἐφθέγξατο οὐδέν. ὁ μέντοι ‘Αγριώδης συνήδετο αὐτῷ· ἔγνω γὰρ τὸν νοῦν αὐτοῦ.

*

μόνος δὲ κατέβη ἄρα ὁ “Αρειος πρὸς τὴν θοίνην τῆς ἐσπέρας, κωλυθεὶς ὑπὸ τῆς Πομφόλυγος περὶ αὐτοῦ πολυπραγμονευσάσης καὶ ἀξιωσάσης ὕστατον ἰατρεύειν αὐτόν. τοιγαροῦν τὴν αὐλὴν ἦδη οὐχ ὅτι πληθύουσαν κατέλαβεν ἀλλὰ καὶ ἀγάλμασι κεκοσμημένην ἀργυροῖς τε καὶ πρασίνοις – χρώματα γὰρ ταῦτ’ ἔστι τοῖς Σλυθηρίνοις – τῶν Σλυθηρίνων αὐθις ἐνεγκαμένων δὴ τὴν Φιάλην Οἰκείαν ἔτος τουτὶ ἔβδομον. καὶ εἶδες ἄν καταπέτασμα ὑπερμέγεθες τῷ δράκοντι τῷ τῶν Σλυθηρίνων πεποικιλμένον ὃ καὶ ἔκρυπτεν ὅλον τὸν ὅπισθεν τῆς ἄνω τραπέζης τοῖχον.

εἰσιόντος δὲ τοῦ ‘Αρείου ἄπαντες δι’ ὀλίγου μὲν ἐσιώπησαν· ἐν δ’ ἀκαρεῖ ὁμοῦ ἐστωμύλλοντο μεγάλῃ τῇ φωνῇ. ἐκεῖνος δ’ ἐπὶ τὴν τῶν Γρυφινδώρων τράπεζαν μεταξὺ τοῦ Ροώνος καὶ τῆς Ἐρμιόνης

καθίσας ἐφ' ὅσον ἐδύνατο περιεώρα τοὺς ὡς ἐποφθαλμίσοντας αὐτῷ ἀνεστηκότας.

ἀλλ' οὐ διὰ πολλοῦ ἀφικομένου τοῦ Διμπλοδώρου ἄπαντες πάλιν αὖ λαλοῦντες ἔληγον.

ὁ δὲ μετὰ φιλοφροσύνης Ἐνιαυτὸν τοίνυν ἄλλον, ἔφη, τυγχάνομεν διατρύψαντες. ἀλλ' ἀκροάσθαι δεῖ γέροντος ἀδολεσχίαν κενὴν ἀσθματικοῦ πρὶν τῶν περὶ ἐδωδὰς ἥδονῶν ἄπτεσθαι. οἶνον δὴ οἶνον ἔτος τετέλεσται. τυχὸν πολλὰ μεμαθήκατε τὰς κεφαλὰς ἐπιχειλεῖς παρέχοντες. θέρους δ' ἐπιόντος καιρὸς ἔσται ἐκκενοῦν αὐτὰς πρὶν εἰς παιδευσιν τῷ μετοπώρῳ ἐπανιέναι ...

ἀλλ' οὖν τήν γε Φιάλην Οἰκείαν τήνδε δεῖ ἐπιδικάσαι τῶν βαθμῶν ὅδε νενεμημένων· τέταρτοι μὲν καθίστανται οἱ Γρυφίνδωροι βαθμοὺς ἔχοντες τριακοσίους δώδεκα, τρίτοι δ' οἱ Ὑφέλπυφοι ἔχοντες τριακοσίους πεντήκοντα δύο· οἱ μὲν Ῥαφήγχλωροι ἔχουσι τετρακοσίους εἴκοσιν ἔξι, οἱ δ' αὖ Σλυθήρινοι τετρακοσίους ἑβδομήκοντα δύο.

καὶ εὐθὺς ἥκουσας ἂν θόρυβον μέγαν τῶν Σλυθηρίνων τοῖς ποσὶ κτυπούντων. τὸν δὲ Δράκοντα Μάλθακον ἴδων τὴν τράπεζαν τῇ κύλικι κρούοντα ὁ Ἀρειος ἐνόσει τι.

ὁ δὲ Διμπλόδωρος Ἄλλὰ μακαρίζω μὲν ὑμᾶς εὖ πεπραγότας, ὡς Σλυθήρινοι. δικάσαι μέντοι χρὴ ἔτι περὶ τῶν ἄρτι γεγενημένων.

ἐνταῦθα δὴ οἱ τ' ἄλλοι ἐσιώπων καὶ οἱ Σλυθήρινοι, γέλωτα τοσαύτην οὐκέτι ἀποδεικνῦντες.

ἐκεῖνος δὲ Εἰέν, ἔφη. βαθμοὺς γὰρ δεῖ ἔτι ἀποδοῦναι οὓς ὀλίγους οὕπω ἐδίκασα. τί δαί; ναί ...

πρῶτον μὲν τῷ Ῥώνι Εὔσηγλίω ...

ὁ δὲ φοινικοῦν τὸ πρόσωπον παρεῖχεν οἶνόν τι ῥαφανὶς τὸ σῶμα πρὸς τὸν ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράνασα.

... βέλτιστα πεττεύσαντι παρ' ὄντινα βούλῃ τῶν πρὸ αὐτοῦ τῶν ἐν Ὑογοήτου μαθητῶν, βαθμοὺς δίδωμι πεντήκοντα ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

καὶ οὗτοι πάνυ θορυβοῦντες ἐδέησαν μετεωρίσαι τὴν ὁροφὴν τὴν βεβασκασμένην τῶν ἀστέρων ἥδη τρεμόντων τι. καὶ ἥκουσας ἂν τὸν Περσέα θρυπτόμενον πρὸς τοὺς ἄλλους πρυτάνεις λέγοντα ὅτι Ἀδελφὸς γὰρ ἐμός ἦν νεώτατος νενίκηκε δὴ τοὺς πεττοὺς γιγαντείους τοὺς τῆς Μαγονωγαλέας.

ὅστερον δὲ ὀλίγω πάντες ἐσιώπησαν αὐθις.

Δεύτερον δὲ τῇ Ἐρμιόνῃ Γεράνῳ ὡς λογισμῷ ἀτρέμα χρησαμένη καὶ μὴν πῦρ γε διερπούσῃ, βαθμοὺς δίδωμι πεντήκοντα ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

αὗτη μὲν οὖν τὴν ὄψιν ταῖς ἀγκάλαις παρακαλυψαμένη ἐδάκρυεν ὡς τῷ γ' Ἀρείῳ ἐδόκει. οἱ δὲ Γρυφίνδωροι πάντες παρεφρόνουν τι ἔγκωμιάζοντες τὴν σοφίαν αὐτῆς. ἐκατὸν γὰρ βαθμοὺς ἥδη εἰλήφεσαν.

Τρίτον δὲ τῷ Ἀρείῳ Ποτῆρι – φωνοῦντος δὲ τοῦ Διμπλοδώρου ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ ἄπαντες μάλ’ αὐθις – ὃς γε θυμοῦ καὶ φρονήματος ἐμπεπλημένος ἀρετὴν ἔξοχον παρέσχε, βαθμοὺς δίδωμι ἔξηκοντα ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων.

κάντεῦθεν ἐγένετο κέλαδος πολὺς καὶ παιωνισμός. καὶ εἴ τις οἶστος τὸν ἦτι λογίζεσθαι μεταξὺ τραχὺ ἐπαυχῶν, ἔγνωκε τοὺς Γρυφινδώρους βαθμοὺς νῦν δὴ ἔχοντας τετρακοσίους ἑβδομήκοντα δύο καὶ ἐπ' ἵσης γενομένους τοῖς Σλυθηρίνοις. ἴσοπαλοι γὰρ ἀμφότεροι ἀπεβεβήκεσαν πρὸς τὴν Φιάλην. εἴθε δὲ Διμπλόδωρος καὶ ἕνα τότε προσέθηκε βαθμὸν τῷ Ἀρείῳ.

σημήναντος δὲ τοῦ Διμπλοδώρου τῇ δεξιᾷ ἄπαντες κατ' ὀλίγον ἐσιώπων.

Πολλὰ γάρ τοι, ἔφη, ὑπάρχει τὰ τῆς ἀρετῆς εἴδη. ἀνδρείου μὲν γάρ ἔστι τοὺς ἔχθροὺς ὑπομεῖναι· οἱ δὲ ὑπομένοντες τοὺς φίλους οὐχ ἥττον παρέχουσι τὴν ἀνδρείαν. ὥστε βαθμοὺς δίδωμι τῷ Νεφελώδει Μακροπύγῳ δέκα.

ἀλλ' εἰ σὺ ἔτυχες ἂν ἔξω τῆς αὐλῆς τότε ἐστηκώς, εἴκασας ἂν ρυῆναι τὴν Αἴτνην τοσαύτην ἥχην ἀκούσας τῶν Γρυφινδώρων. καὶ ὅθι 'Ἀρειος καὶ δὲ 'Ροῶν καὶ ἡ 'Ἐρμιόνη ἀνιστάμενοι ἐβόων καὶ ἐπαιώνιζον ἐν ᾧ τὸν Νεφελώδη ὑπωχρον γενόμενον ὡς σεισμῷ τεταραγμένον οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν πλήθει μαθητῶν περιβαλλόμενον. πρότερον γὰρ οὐκ ἔλαβε βαθμὸν οὐδένα ὑπὲρ τῶν Γρυφινδώρων. θορυβῶν δ' ἔτι δὲ 'Ἀρειος ἔξαγκωνίσας δὲ τὸν 'Ροῶνα ἔδειξεν αὐτῷ τὸν Μάλθακον. τοῦτον γὰρ οὐκ ἂν εἶδες μᾶλλον ἐκπεπληγμένον εἰ καὶ τὸν σωματικὸν καταδεσμὸν τὸν παντελῆ ἄφνω ἔπαθεν.

τῶν δὲ Σλυθηρίνων νενικημένων καὶ οἱ 'Ραφήγχλωροι καὶ οἱ 'Υφέλπυφοι ἐπαιώνιζον. πολλοῦ δ' ἔτι θορύβου γιγνομένου, δὲ Διμπλόδωρος 'Ανθ' ὅν, ἔφη, περὶ τὰ κοσμήματα χρὴ μεταβολάς τινας μεταβάλλειν.

καὶ χείρας κρούσαντος αὐτοῦ, ἐν ἀκαρεῖ τὰ μὲν πετάσματα πράσινα εἰς κόκκινα μετεβλήθη, τὰ δὲ ἀργυρᾶ εἰς χρυσᾶ. καὶ δέ τῶν Σλυθηρίνων δράκων ἥφανίσθη, φανέντος ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ τῶν Γρυφινδώρων λέοντος. καὶ δὴ καὶ δὲ Σίναπις ἐδεξιοῦτο τὴν Μαγονωγαλέαν ὑπερήφανον τέως σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδῶν. δέ δὲ 'Ἀρειος ἴδων ἐκεῖνον παραβλέποντα πρὸς αὐτὸν εὐθὺς ἔγνω οὐδὲ γρῦ μετανόησαντα ἐπ' αὐτῷ. ἀλλὰ τοῦτο περὶ οὐδενὸς ἐποιήσατο

νομίζων τὴν ἐν Ὅγοιήτου διατριβὴν ἥ τι ἥ οὐδὲν διοίσειν τοῦ μετρίου, εἰ καὶ ἐνδέχεται τὰ τοῦ Ὅγοιήτου μετέχειν τι τοῦ μετρίου.

ἀλλὰ γὰρ τὰ τῆσδε τῆς νυκτὸς ἀξιολογώτατα τοῦ βίου ἐδόκει τῷ Ἀρείῳ· οὐ γὰρ τόσον ηὐφράνθη οὔτε τῇ ἐπ’ ἵκαροσφαιρικῆς νίκης οὔτε τοῖς Χριστουγέννοις οὕθ’ ὅτε τὸν ὄρειον Τρωγλοδύτην ἀνέτρεψεν ... οὐδέποτε γὰρ τῆσδε τῆς νυκτὸς ἐπιλήσεσθαι μνήμη εἰς ἀεὶ σώζων.

*

μνήμη δ’ οὖν οὐδεμίᾳ ἐγένετο αὐτῷ τῶν γε δοκιμασιῶν τὰ ἀποτελέσματα οὕπω μαθόντες. πυθόμενος δ’ ὅμως ἔμαθεν αὐτὸς μὲν συνάμα τῷ Ῥώνι παρ’ ἐλπίδα εὖ πεπραγώς, τὴν δὲ Ἐρμιόνην ἀμέλει πρωτίστην ἀποβεβηκυῖαν ἀπάντων τῶν ἡλικιωτῶν. ἀλλὰ καὶ ὁ Νεφελώδης ηὐτύχησεν ἀμωσγέπως· βαθμὸν γὰρ μάλ’ ἔξαρκοῦντα ἔλαβεν ἐκ τῶν βοτανικῶν ἀντίρροπον γενόμενον τῷ ἐνδεεῖ ὃν ἔσχεν ἐκ τῶν πόσεων. ἥλπιζον μέντοι τὸν Κέρκοπα – δυσμάθειαν γὰρ παρεῖχεν ἵσην τῇ φαυλότητι – ἐκπεσεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ οὗτος εὖ ἐπεπράγει. καὶ τοῦτο μὲν χαλεπῶς ἔφερον, νοῦν δ’ εἶχον πρὸς τὸν Ῥώνα εἰπόντα ὡς οὕποτ’ ἔστι παντὸς ἡμῶν τυγχάνειν βουλήματος.

καὶ οὐ διὰ μακροῦ εἶδες ἂν τοὺς μὲν πυργίσκους ἴματίων κεκενωμένους τὰς δὲ κιβωτοὺς πεπληρωμένας. ἥ δὲ Νεφελώδους φρύνη ηύρεθη ἐν μυχῷ λουτρῶνος κρυπτομένη. οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπιστολὰς ἐδέξαντο παραινούσας αὐτοῖς μὴ μαγγανεύειν διὰ τῆς ἀναπαύλης. ὁ δὲ Φερέδικος Οἴμ’ ὡς ἐλπίζω ἀεί, ἔφη, τοὺς ἐν τέλει ἐπιλήσεσθαί ποτε δοῦναι ἡμῖν ταύτας. καὶ ὁ Ἄγριώδης παρῆν ἡγησόμενος αὐτοῖς πρὸς τὸ ναυτικὸν ἐκεῖνον ἐν ᾧ διὰ τῆς λίμνης πλεύσονται. κᾱπειτα εἰς τὴν ὡκύπορον ἀφ’ Ὅγοιήτου ἀμαξοστοιχίαν ἐμβάντες ἐλάλουν τε καὶ ἐγέλων, τῆς χώρας ἀεὶ χλωροτέρας καὶ κοσμιωτέρας γιγνομένης, κατὰ τάχος παριόντες τὰς τῶν Μυγάλων πόλεις μεταξὺ καταπίνοντες τῶν Βερτίου Βότου κυάμων τῶν παντογευευστῶν. καὶ μεταμφιαζόμενοι τοὺς μὲν μαγικοὺς ἐξεδύοντο τρίβωνας, ἐφεστρίδας δὲ καὶ ἐνεδύοντο. καὶ εἰς τὴν τοῦ Σταυροῦ Βασιλείου ἀποβάθραν ἐννέα καὶ τὰ τρία τέταρτα ἀφικνοῦντο.

ἀλλὰ πολὺν χρόνον ἔτι ἔδει διατρίψαι πρὶν ἀπελθεῖν ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας. φύλαξ γάρ τις ἄνθρωπος ὃν γεραίτατος παρὰ τὴν πυλίδα ἐστηκὼς ἐπραττεν ὅπως κατὰ σύνδυο οἱ μαθηταὶ παριόντες λήσονται τοὺς Μυγάλους ἐφ’ ὃσον ἐνδέχεται. τούτους γὰρ ἐτάραξαν ἄν στερροῦ διὰ τείχους ἐξαίφνης ὁμοῦ ἐκρήξαντες.

καὶ ὁ Ῥών ellenεν ὅτι Ἀλλὰ βουλομένῳ μοι ἔστι ξενίζειν ὑμᾶς τοῦ θέρους. γλαῦκ’ οὖν πέμψω.

ό δ' "Αρειος ἀπεκρίνατο 'Αλλὰ χάριν οἰδά σοι. κέχρημαι γὰρ τοιούτου τινὸς οὐ προσδοκᾶν ἔσται μοι ἥδομένω.

ἀθισμὸς δ' ἐγένετο πολὺς ἐν αὐτοῖς προχωροῦσιν ἐπὶ τὰς τῆς Μυγαλίας πύλας. καὶ οἱ μὲν ἐβόων "Ερρωσο, ὁ "Αρειε, οἱ δέ Χαῖρε, ὁ Ποτέρο.

ό δ' αὖ 'Ροών, Εὔδοκιμεῖς ἄρ' ἔτι, ἔφη ὑπογελῶν.

Οὐ δῆτα, ἔφη, ἐν γ' ἐκείνῳ τῷ τόπῳ οἱ νῦν δὴ πορεύομαι.

οὗτος δὲ καὶ ὁ 'Ροών καὶ ἡ 'Ερμιόνη διὰ τῆς πυλίδος ὁμοῦ ἐβάδιζον.

'Ιδού. ἐκεῖνον ὄρῳ, ὁ μάμμη, θεώρησον.

ἡ μὲν γὰρ Γίννη ἐφώνει, ἡ τοῦ 'Ροώνος ἀδελφή, τὸν δὲ 'Ροώνα οὐκ ἐδακτυλοδείκτει.

'Ιδοὺ ὁ "Αρειος Ποτήρ, ἔφη κλάζουσα. θεώρησον δῆτα, ὄρῳ γάρ – Σίγα, ὁ Γίννη. καὶ φορτικόν ἔστι τὸ δακτυλοδεικτεῖν.

καὶ ἡ Εὐισηλία ἐμειδία κατ' αὐτούς.

"Η ἀσχολία τις τῆτες προσέπεσεν ὑμῖν;

Προσέπεσέν γε, ἦ δ' ὃς ὁ "Αρειος. χάριν δὲ οἰδά σοι πολλήν, ὁ Εὐισηλία, δούσῃ μοι τὸ ὑφασμα καὶ τὰ νώγαλα.

Παρ' οὐδέν ἐστιν, ὁ φίλε.

"Ω οὗτος, ἄλλο τι ἢ ἐτοῦμος εἶ; τοῦτ' εἶπεν ὁ Δούρσλειος. εἴτα μοι ἐπινόησον τὸν θεῖον Φερνίονα ἐρυθρὸν ὅντα τὴν ὄψιν δλίγον τεύτλου διαφέρουσαν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, μύστακα δ' ἔχοντα δασὺν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, ἀγανακτοῦντα δ' αὖ τῷ 'Αρείῳ ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ ἄλλως τε καὶ τολμήσαντι γλαῦκ' ἔχειν ἐν οἰκίσκῳ παρόντων ἄμα τῶν ἐπιτυχόντων πολλῶν. καὶ ὅπισθεν αὐτοῦ εἶδες ἄν τήν τε Πετουνίαν καὶ τὸν Δούρδιον, πάνυ φοβουμένους ἐπειδὴ τάχιστα τὸν "Αρειον κατεῖδον δήπον.

ἡ δ' Εὐισηλία "Η που ὑμεῖς, ἔφη, οἱ συγγενεῖς οἱ τοῦ 'Αρείου;

Εἰκός γε, ἔφη ὁ Δούρσλειος. καὶ πρός Σπεύσον, ὁ παῖ, εἰπών, βραδύνεις γάρ, ἀπέβη.

ό δ' "Αρειος χρονίζων ὅπως ἔσχατόν τι εἴπη τῷ 'Ροώνι καὶ τῇ 'Ερμιόνῃ Τοῦ γε θέρους, ἔφη, ὁμιλήσω μεθ' ὑμῶν.

καὶ ἡ 'Ερμιόνη πεφροντικὸς βλέπων πρὸς τὸν Δούρσλειον ἀπιόντα – ἐθαύμαζε γὰρ εἴ τις εἰς τοσοῦτο ἀγδίας καὶ βαρύτητος ἀφίκετο – Εὐφραίνοιο δ' οὖν σχολάζων, ἔφη.

ό δ' "Αρειος Εὐφρανοῦμαι δῆτα, ἔφη. καὶ ἐξ ἀπροσδοκήτου σεσηρὸς ἐγέλα. Οὗτοι γοῦν, ἔφη, οὐκ ἵσασιν ὑμῖν ἀπόρρητον ὃν τὸ οἴκοι μαγγανεύειν. μέλλω γὰρ τούτου τοῦ θέρους εἰς θυμηδίαν τὸν Δούρδιον πολλὰ δὴ βουκολήσειν.

J. K. (Joanne Kathleen) Rowling has written fiction since she was a child. Born in 1965, she grew up in Chepstow and wrote her first 'book' at the age of six – a story about a rabbit called Rabbit. She studied French and Classics at Exeter University then moved to Edinburgh – via London and Portugal. In 2000 she was awarded an OBE for services to children's literature.

The idea for Harry Potter occurred to her on the train from Manchester to London and, by the time she'd arrived at King's Cross, many of the characters had taken shape. During the next five years she outlined the plots for each book and began writing the first. *Harry Potter and the Philosopher's Stone* was published in 1997.

The Harry Potter books are translated into over 50 languages. J. K. Rowling has also written two small volumes which appear as books within the Harry Potter adventures – *Fantastic Beasts and Where to Find Them* and *Quidditch Through The Ages* – in aid of Comic Relief.

HARRY POTTER AND THE PHILOSOPHER'S STONE

Acclaim for the translation:

'I think you have struck gold with Andrew Wilson.

He knows his Greek impressively well, and his translation overflows with gusto and brio. It combines accuracy with a delightful sense of fantasy and imagination.'

*James Morwood,
Oxford University*

ISBN-10: 1-58234-826-X
ISBN-13: 978-1-58234-826-1

52595

9 781582 348261